

Giới thiệu Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi

Editor: Mô mô

Xuyên không qua thành nữ nhưng lại giả trang nam, không những thế còn là thái tử điện hạ, chỉ vì phi lễ với Hộ Quốc tướng quân mà bị phạt gậy? Xoa xoa cái mông đau nhức, nàng phần nộ rú lên, giọng cao vút như sói đêm trắng ngang ngửa với tiếng còi xe cứu hoả!

"Tổ bà nó! Mỹ nam còn chưa được sờ mà đã bị đánh là sao? Gã tướng quân ấy đang ở chỗ nào? Gia nhất định phải đến sờ một cái để tiêu mối hận trong lòng!"

Cung nhân nhanh chóng nhảy lên đuổi theo, vội vàng khuyên can: "Gia, người đừng đi, người vừa mới bị hoàng thượng đánh xong mà!"

"Ai da, thôi đi thôi đi, ngài muốn đi thì cứ đi! Cùng lắm thì bị bệ hạ đánh thêm trận nữa, đối với ngài cũng chỉ là chuyện thường như cơm bữa!"

"Miễn là chỉ cần ngài không đắc tội với người nắm giữ quyền lực lớn nhất Thiên Diếu hoàng triều nhiếp chính vương điện hạ, khi ấy sẽ chẳng có ai có khả năng chống đỡ nổi cho ngài đâu! Ngài -----

Lời còn chưa dứt, truyện cung nhân hoảng sợ mắt tròn tròn!

--- gia, người sờ lộn rồi! Đó là nhiếp chính vương...!

【Mẫu chuyện nhỏ】

"Diêm Liệt đại nhân, thái tử lại bỏ trốn?"

"Nhất định phải bắt được, người đầu tiên phát hiện ra sêcô cơ hội tiếp cận phục vụ điện hạ. Tuyệt đối không được mảy may tổn thương đến thái tử bằng không một khi điện hạ đã nổi giận thì người chịu thiệt đầu tiên chính là tướng sĩ chúng ta!"

"Tuân lệnh!" Mọi người kích động hô to.

Diêm Liệt chỉ huy quân truy bắt toàn thành. Trong bụi cây, thấp thoáng mái tóc bù xù lộ ra, đầu cắm đầy cỏ, lệ đỏ vòng quanh, hai tay che ngực, thật là đau khổ muốn chết! Nàng đứng là cảm lòng chẳng đành, lại kén nhìn sắc mặt mỹ nam, bàn tay trong ống tay áo co vào dưới ra, làm gì đến mức phải huy động nhiều người như thế? Có phở trương quá không?!

Vừa kịp lộ đầu ra, một cỗ khí tức mạnh mẽ từ sau lưng truyền đến!

"Àm!" Tiếng nổ rung trời, nàng nhanh chóng nhảy lên, bên chân đất văng tung tóe, tạo thành một hố lớn!

Nghiêng đầu nhìn nam nhân tuấn mỹ đang nén tức giận, cười khan một tiếng: "Ha ha, nhiếp chính vương điện hạ, ngài..."

"Àm!" hần giờ tay lên, đất dưới chân tiếp tục văng tung tóe, nam nhân giọng nói băng lãnh trầm thấp áp lực bức người: "Tay nào sờ soạng mỹ nam tử?"

Nàng nhảy lên lần nữa, điên cuồng xua tay, vội vàng ngụy biện: "không có! Tuyệt đối không có, ta sớm đã không nhớ chuyện của quá khứ..."

"Àm!", "Àm!"

Tiếp sau đó chỉ thấy tiếng khóc bi thảm: "Con mẹ nó! Phụng Vô Trù, người... đánh nhau chính là đánh nhau, thích thì tự người một mình tự sướng đi! Khốn kiếp, buông tay, ông đây là nam nhân! Khốn kiếp! Cút ngay, ông còn chưa lấy vợ mà...!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Cho gia sờ Thêm Một Cái!

Edit: Nước xanh

"Cả cái giới sát thủ này có người nào vô dụng hơn cô không?" Cô gái tóc ngắn đeo kính đứng trước mặt một người, đôi mắt mang đầy sự phần nộ gầm lên!

Người kia cũng không có nửa điểm tự giác ăn năn, thành thói quen người vào ghế, mái tóc dài gọn sóng đỏ rực đến chói mắt, khuôn mặt tinh xảo, đưa tay

ngoaý ngoáy lỗ tai, ném ánh mắt tà mị về phía cô gái tóc ngắn: " Tiểu tâm can của tôi ời, cô biết rõ là tôi mà nhìn thấy trai đẹp là toàn thân cứng đờ, mỗi lần giao nhiệm vụ cũng đều là soái ca, thất bại cũng không phải là rất bình thường sao? "

" Còn dám ngụy biện!" Cô gái tóc ngắn nói như hét, tiếp sau lại một trận gào thét, " Hiện nay giới sát thủ cạnh tranh rất khốc liệt, kiếm miếng ăn càng gian nan gấp bội! Tôi đã mất đi một đệ nhất sát thủ " Yêu Nghiệt ", mà cô..năng lực không hề kém cô ấy chút nào nhưng lần nào nhiệm vụ cũng thất bại, soái ca, trai đẹp có mải ra mà ăn được không? Nhìn đi nhìn đi, tiền chi phí của cô, tiền thuê nhà, tiền điện, tiền nước... "

" Được rồi! Được rồi! Lão đại, tôi đã biết! Ngay bây giờ sẽ lập tức đi giết kẻ đó, là ai? Là ai vậy? " Sát thủ đệ nhất phế vật " Yêu vật " vỗ trán bất lực, nặng nề đứng lên.

Cô gái tóc ngắn hung hăng ném cho người nọ một bức hình miệng gần như sắp phun ra lửa. " Cút! Đi ngay đi, lần này bà đây sẽ đích thân giám sát mị, nếu còn không thành công thì cũng không cần trở về!"

Yêu vật gật đầu, đi tới cửa liền quay đầu hướng về cô gái kia hôn gió một cái cười tủm tỉm " Lão đại, những lời này đã nói rất nhiều lần, thế nhưng mỗi lần tôi trở về chẳng phải cô đều rất vui vẻ hay sao!"

Nói xong, co cẳng chạy bay như gió, để lại phía sau lưng một trận gào rú...

Ra khỏi căn cứ, cô đẩy đẩy mắt kính, nhớ về cô bạn cũ, đệ nhất sát thủ " Yêu nghiệt "! Tên kia từ trước đến giờ đều coi tiền như mệnh, chỉ vì một lần bắt cần trên xe bus cả thẻ hai lần mà sau đó ngủ thiếp đi không bao giờ tỉnh lại nữa, không rõ nguyên nhân, cuối cùng cũng chỉ có thể chôn cất, cô hoài nghi là đã xuyên qua, cũng chỉ có thể lấy lý do đó để tự an ủi bản thân!

Ngẩng đầu nhìn trời, cô sờ sờ mũi, liếc nhìn tấm hình mục tiêu của mình nở nụ cười quyến rũ, hết sức đẹp trai à nha! Nhưng mà suy nghĩ một chút đến khoản chi phí phải bỏ ra, tiền thuê nhà, điện nước, chân mày cô nhíu chặt, thở dài một hơi, tính toán ----- hay là nhin đau đớn mà giết hẳn vậy!

Theo địa chỉ đến một công ty... cũng chẳng cần hóa trang, sải bước đi vào. Với khả năng của cô, căn bản cũng không cần phải nghiên cứu địa hình, cũng chẳng lo lắng sẽ không thể thoát ra.

Người đến kẻ đi, nhìn thấy dáng vẻ phong tình động lòng người của cô, thái độ cao ngạo khi mở cửa, trong lòng hoài nghi đây là tình yêu mới của sếp tổng nên cũng không dám ngăn lại.Nhưng... chỉ đến khi cần phải kiểm nghiệm dấu vân tay mới có thể đi vào, cô liếc mắt nhìn lên trên camera, nghiêng người tránh sự chú ý của nhân viên an ninh, nhẹ nhàng nhún người một cái như chim nhận đã có đứng trên bức tường tầng trệt!

Nhanh chóng đi lên, tìm đến chỗ cửa sổ, nhảy vào!

Sau khi tiến vào, liền đến chỗ đầu hành lang! Tốc độ cực kỳ nhanh, không ai có thể phát hiện. Vừa bước được vài bước, nhìn lên đã thấy mục tiêu của chính mình. Đại não cứng đờ ---- người này so với trong hình còn đẹp trai hơn nhiều! Nhanh chóng bước đến trước mặt hắn, gât gao nhìn thẳng vào mắt hắn, sau đó -----

Nở nụ cười bí ời vươn tay ra: " Anh chàng đẹp trai, chúng ta thật có duyên!"

Xa xa cô gái tóc ngắn cầm kính viễn vọng giám sát, lệ rơi đầy mặt, vỗ mạnh lên trán một cái! Lại như thế rồi, lại thế nữa rồi!

Người đàn ông nhất thời sùng sốt, sau đó hai người nói chuyện vui vẻ với nhau, trao đổi số điện thoại di động, cuối cùng người đàn ông đi về phía phòng họp hội nghị.

Đằng sau là yêu vật cười tủm tỉm đứng ngoài cửa, cho đến khi niềm vui tán tỉnh trai đẹp qua đi, nụ cười trên môi mới cứng đờ, khuôn mặt trở nên vẩn vơ. Cự nhiên lại quên mất không giết hẳn! Cái con mẹ nó, tại sao lúc nào cũng là như vậy? Cô đau đớn nắm mạnh tay vào tường, kết quả không hề chú ý đến ở đây có điện cao thế!

" Rầm ----- "

Do dùng lực quá mạnh, dây điện bị đứt mạch, điện chạy toàn thân, mái tóc dài đỏ rực phút chốc xù tung lên cháy xém...

Cuối cùng, hoa lệ ngã xuống đất!

Mọi người chạy đến nhìn thấy vội vàng hét lên: " Nhanh! Nhanh! Mau gọi xe cứu thương, nhanh lên!"

Yêu vật nằm liệt dưới đất, biết mình không qua khỏi, đưa tay ra vẫy: " Tôi còn muốn nói lời trăng trối."

Mọi người lắng tai nghe.

" Bất kể là người già hay trẻ nhỏ, cũng không nên tùy tiện chạm vào nơi có điện cao thế, như vậy rất nguy hiểm!"

" Tôi tên là Yêu Vật, đến chết cũng không của được soái ca.... "

" Phịch!" Tắt thở.

Con đường dẫn vào trong cung trải thảm dài tối màu. Cung nhân đồng loạt cung kính cúi đầu xếp thành hai hàng. Tựa như đang quỳ lạy thần linh, còn có phần kính sợ, không dám mạo phạm uy nghiêm. Tất cả đều quỳ gối chờ xa giá nhiếp chính vương.

Nhiếp chính vương điện hạ, tuổi trẻ đã nắm quyền, một mình xoay chuyển vận mệnh thiên triều. Thiếu niên ấy tâm cơ sâu như biển, thủ đoạn cao siêu, chấn nhiếp thiên hạ, bốn phương các nước không khỏi thuận phục. Hoàng thượng ban thưởng danh xưng là "Cô", biểu thị cho địa vị ngang hoàng với hoàng đế!

Nhiếp chính vương, đối với quan lại trong triều mà nói, chính là ma quỷ! Đối với con dân Thiên Diếu thì chính là thần linh!

Vương quân mờ đường, vương kỳ tung bay.

Trên đỉnh kiệu, một cỗ khí thế cường đại bức người quanh quẩn trên không trung rồi lại hung hăng đè xuống, khiến cho mọi người ngừng thở, ngay cả nhìn lên cũng không dám!

Cỗ kiệu vững trãi được binh sĩ khiêng về phía trước, người nào người nấy mặt không biểu cảm, ánh mắt lạnh lẽo sắc nhọn như đao. Căn bản cũng không nhìn người quỳ gối bên đường một cái, giống như là chỉ cần nhìn một cái, chính là coi trọng bọn họ!

Mà trong kiệu, trên tháp bằng ngọc đen, nam tử đang nghiêng người tựa vào. Cẩm bào màu đen, hai vạt áo trước ngực hơi mở ra, không khỏi tùy tiện. Mây kiếm cương nghị lạnh lùng ngạo nghễ, mi dài như cánh vũ, mũi như huyền đẩu *, đôi môi mỏng với độ cong hoàn hảo mang theo tà vọng. Khuôn mặt như đao khắc, điêu luyện sắc sảo, chỉ là đôi mắt kia như có thể hút được hồn phách của người khác!

[Mũi huyền đẩu: tướng mũi này có đặc điểm là chóp mũi rất tròn đầy, 2 cánh mũi nở và đầy đặn, son căn hơi hẹp trông giống như là treo một quả cật lợn. Chính vì vậy mà người xưa còn gọi tướng mũi này là mũi cật lợn. Đây là dạng tướng mũi có phú quý bẩm sinh. – theo baidu]

Một loạt tiếng bước chân truyền đến. Hần đột nhiên mở mắt, con ngươi đen như mực mang theo kim quang bắn ra những tia sáng lạnh lẽo.

Nhất sát son hà toái, nhất sát vạn vật thần phục!

[Một ánh mắt sông núi vỡ, một ánh mắt vạn vật phục.]

"Diêm Liệt đại nhân!" Tiếng bước chân đến gần, ngoài kiệu mọi người cúi đầu hành lễ.

Nam tử mặc áo đen tuần tú, sải bước nhanh quỳ gối trước kiệu: "Vương, Diêm Liệt đến đây phục mệnh! Người Nhung trong lòng biết đã khiến cho người tức giận, lúc này quân vương cùng thừa tướng đang quỳ gối trước cửa vương phủ xin được tạ tội!"

Nam nhân nghe thấy, khề khếp mắt lại, âm thanh trầm thấp êm tai truyền tới đáp lại mang đầy sự khinh miệt: "Cứ để cho bọn họ quỳ, ngược ý của cô thì cũng phải trả giá đắt cho sự tức giận của cô!"

"Vâng!" Diêm Liệt đứng dậy, nét mặt bình tĩnh, cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Cũng ngay tại thời điểm ấy, một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ phía đầu kia bức tường trong cung. "Ai ui -----"

Tiếng thét chói tai truyền đến, con ngươi nam nhân trầm xuống, mơ hồ lộ vẻ không vui, hiển nhiên là bị làm phiền. Diêm Liệt lập tức mở miệng: "Vương, là thái tử, nghe nói, nghe nói hôm nay hắn lại sờ soạng... móng của Hộ Quốc tướng quân.... bị hoàng thượng hạ lệnh phạt gãy..!"

.....

"Ai zô! Đau quá, đau quá. Đau quá đi mất!" Yêu vật choàng mở mắt, cảm giác đầu tiên chính là cái móng đau đớn!

Đầu óc mơ hồ, nhìn cảnh tượng trước mắt, cả người nằm sấp trên ghế, cái móng nóng rát như lửa đốt, mắt chớp một cái, lệ chảy vòng quanh!" Cái quỷ gì đang xảy ra đây?"

Một gã thái giám vội vàng tiến lên phía trước, nâng tay nói: "Thái tử điện hạ, nô tài đã sớm khuyên ngài không nên tiếp tục vô lễ với triều thần, bọn họ nhất định sẽ tìm hoàng thượng để tố cáo! Lần này thì xong chưa? Ai da, để nô tài đỡ người đứng dậy!"

Thái tử điện hạ?!

Xuyên rồi? Xuyên lại còn thành đàn ông sao? Không thể nào! Bất chấp hình tượng, chẳng quản trước mặt nhiều người nhanh chóng cời đai lưng, ma trảo thọc ngay vào trong quần mò mẫm! Không thấy "khối thịt thừa" nâng thờ hất một hơi, nở nụ cười thỏa mãn, quả là ông trời đối xử với ta thật không tệ! Haizzzz

Đám cung nhân thấy thái tử giữa chốn đông người ngang nhiên đưa tay sờ nắn dừng quần lại chậm rãi lộ ra nụ cười bí ời liền há hốc mồm kinh ngạc.

Lẽ nào thái tử trước mặt mọi người.... trước mặt mọi người tự mình thỏa mãn?

Xác định bản thân vẫn là nữ nhân, tâm tình khá lên không ít! Yêu vật thu tay về, thấy vẻ mặt sét đánh của mọi người đang nhìn mình, có chút xấu hổ, cũng hiểu rằng động tác kia của mình là không thích hợp!

Tên thái giám đỡ nàng, miệng lắp bắp: " Thái tử gia, người....."

Nàng đặt tay lên vai gã, từ tốn giải thích: " Người biết đấy, bình thường khi nam nhân tâm trạng không tốt sẽ phát sinh một số phản ứng sinh lý không phù hợp, nói thô thiển chính là đau trứng...trứng đó! Sở dĩ vừa rồi ta đưa tay vào chỉ để giảm bớt cái đau đi một chút. Ài.. Các người không phải đàn ông bình thường sẽ không thể hiểu được!"

Thái giám vừa nghe xong, nước mắt chỉ trực trào ra, điện hạ thật là biết chọn đúng chỗ đau của người khác mà!

"Được rồi, các người vừa nói ta làm sao mà bị đánh đòn ấy nhỉ? " Đối với những loại sự tình như thế này, nàng rất dễ dàng tiếp nhận, cũng bởi vì kiếp trước ảnh hưởng quá nhiều của việc đọc tiểu thuyết, phỏng đoán chủ nhân cơ thể này chính là bị gây đánh chết đi!

Một tên thái giám nữa đáp lời: " Khởi bẩm thái tử điện hạ, bởi vì ngài sờ Hộ Quốc tướng quân... cái mông.... tướng quân tìm hoàng thượng đòi công đạo nên hoàng thượng mới hạ lệnh... "

" Cái gì?!" Nghe gã nói xong, con người nàng như phun ra lửa, cái mông của tướng quân nàng còn chưa sờ được mà cái mông của mình đã trở thành như vậy? Như vậy mà được sao? Kéo hai ống tay áo lên, giận giữ: " Nói, gã tướng quân ấy đang ở đâu? "

" Tướng quân, tướng quân vừa mới đi yết kiến hoàng thượng, ai zô, thái tử người đi nhầm rồi, là ở phía đông!"

" A, không đúng! Thái tử gia, ngài còn tìm tướng quân làm gì? Không lẽ ngài định sờ nữa hay sao?!" Cung nhân nhanh chóng nhảy lên theo sát.

Yêu vật cũng không quay đầu lại hỏi dò: " Tướng quân kia hẳn là rất anh tuấn đi? "

" Ách... tương đối anh tuấn!" Ngài không phải là nhìn thấy tướng quân sắc tâm nhộn nhạo mới phi lễ người ta đó sao?

" Tốt! Bỏn thái tử phải sờ thêm cái nữa để tiêu bớt mối hận trong lòng!" Bàn thân đường đường là thái tử, xuyên qua chẳng phải nô tỳ hầu hạ, mỹ nam lượn quanh đầu gối, tình lại thiếu chút nữa bị đánh đến tàn phế, quan trọng nhất là mỹ nam trong truyền thuyết đến cái mông cũng chưa đụng đến, con mẹ nó, chẳng phải quá thiệt thòi rồi sao!!

Cung nhân lại càng hoảng sợ, nhanh chóng khuyên can: " Gia, ngài đừng đi, hoàng thượng vừa mới đánh ngài xong đó!"

Nàng đi thẳng phớt lờ lời của họ.

Cung nhân bất lực, đành nói: " Ai da, thôi đi thôi đi, ngài muốn đi thì cứ đi! Cùng lắm thì bị bệ hạ đánh thêm trận nữa, dù sao chuyện này đối với ngài cũng giống như com bữa!"

Bước chân về phía trước, mắt đảo như rang lạc tìm bóng dáng anh tuấn, không kiên nhẫn đáp lời: " Gia thế nhưng là thái tử! Cùng lắm lại bị đòn thêm trận nữa, không đến mức bị xử tử phải không?" Hôn nữa, muốn đánh yêu vật là nàng cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy!

Cung nhân nghe cũng thấy có lý bèn gật đầu: " Miễn là ngài không đắc tội với người nắm giữ quyền lực lớn nhất Thiên Diệu hoàng triều, nhiếp chính vương điện hạ, khi ấy sẽ chẳng có ai có khả năng che chở cho ngài đâu! Ngài ----- "

Lời còn chưa dứt, cung nhân hoảng sợ mắt tròn tròn nhìn thái tử điện hạ như con gió vút về phía xa giá của nhiếp chính vương điện hạ!

Hai chân gã mềm nhũn, hai mắt hoa lên, điện hạ không muốn sống nữa hay sao, mạo phạm nhiếp chính vương thì dù cho hắn có là thái tử, nắm chắc tám phần phải chết không thể nghi ngờ!

" Thái tử --- " Gã vội vàng kêu gọi, thế nhưng nàng chạy quá nhanh không nghe thấy gì. Xa xa yêu vật thấy đoàn người nàng một cỗ kiệu, hộ vệ vây xung quanh, phỏng chừng rất xứng với thân phận tướng quân. Nhất định là hắn! Bất chấp sau lưng cung nhân sùi bọt mép khuyên giải, lòng lên như gió lốc dừng chặn trước cỗ kiệu!

Kiệu vừa dừng lại, nhiệt độ không khí đột nhiên hạ thấp, xung quanh cỗ kiệu áp suất ngưng tụ, hơi thở ma quỷ cường đại ập xuống, hiển nhiên người trong kiệu đã nổi giận.

Người quý bên cạnh thấy tình huống như vậy, tâm không khỏi run lên, đồ mồ hôi lạnh, thái tử điện hạ hôm nay là không muốn sống sao? Thái tử điện hạ hôm nay uống thuốc điên gì vậy? Dám mạo phạm nhiếp vương, hẳn chờ đợi dài quá hay sao?

Cỗ kiệu dừng ở giữa không trung, sát khí tràn ngập, xung quanh mọi người đều căng thẳng, giống như chỉ cần một động tác nhỏ sẽ nổ tung, cướp đi sinh mạng nhỏ bé của bọn họ!

Tất cả vương ky hộ vệ chỉ chờ vương ra lệnh một tiếng lập tức sẽ cướp đi tính mạng kẻ trước mắt! Thái tử điện hạ sao, trước mặt vương cũng chỉ như cỏ dại ven đường!

Khí lực ép xuống, cũng may lại là yêu vật, không thừa nhận cũng không được, khí thể lần này quả là bức người. Cỗ kiệu cách nàng mười thước, hộ vệ ở xa như vậy mà đã bị khí thể ép đến đầu gối run run!

Nhưng, nàng là đến vì tức giận, chứ không phải đến để cụng bái!

Ngẩng đầu nhìn về phía đình kiệu, nhướn mày hỏi: "Người chính là tướng quân bị ta sờ mông?"

Bốn phía lặng ngắt như tờ, mọi người đến hít một hơi cũng không dám.

Nàng hỏi xong, toàn bộ con đường cũng yên lặng vài giây. Sau đó trong kiệu truyền ra tiếng nói, trầm thấp dễ nghe, ma mỵ mê hoặc, ngữ điệu giống như kẻ bề tuyệt đối nhìn xuống một con kiến nhỏ: "Nếu vậy, thì sao?"

Âm thanh uy nghiêm lạnh lẽo, cuồng ngạo khiếp người.

Kiểu nói năng ngạo mạn như vậy khiến cho nàng rất là không vui! Nàng ngẩng đầu, ưỡn ngực, hóp bụng, dồn khí xuống đan điền, thét ra một tiếng như sấm rền:

"Không như thế nào cả, đưa cái mông ra đây, để gia sờ thêm cái nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ngày khác gia lại sờ nữa

Edit: Nước xanh

Tiếng hống vừa vang lên, vạn vật hết thảy như ngừng chuyển động, yên lặng như chết. Mọi người đều nín thở ngưng thần, quên cả hô hấp, tất cả đều cho rằng thái tử điện hạ hôm nay sẽ không qua khỏi kiếp nạn phơi thây tại nơi này!

Trong nháy mắt, xung quanh cổ kiệu xuất hiện áp lực đè nén vô hình, giống như ma khí đang dần khuếch đại. Phút chốc khiến cho người ta cảm nhận được toàn thân nóng rất, lại phảng phất như nhìn thấy ngọn lửa từ địa ngục.

Mi tâm yêu vật nhăn lại, nhìn bầu không khí kì dị, thậm chí tình huống có chút không ổn! Quả nhiên vừa mới nghĩ đến đột nhiên xuất hiện một luồng hắc khí như gió xoáy từ trong kiệu bắn ra điên cuồng lao thẳng về phía nàng. Còn chưa kịp định hình xem nó là cái gì, theo phản xạ có điều kiện nhanh như chớp nhảy lên né tránh, nhanh đến mức không ai có thể nhìn thấy chuyện gì vừa xảy ra, giống như vừa chớp mắt một cái đã xong rồi!

Mặc dù nàng nhanh nhẹn né kịp, thành công tránh khỏi một đòn này của hắc nhưng vẫn bị luồng hắc khí đẩy mạnh người ra phía sau suýt nữa thì ngã xuống đất!

Tiếp sau đó là một tiếng nổ rung chuyển mặt đất, nàng quay đầu lại nhìn, cách chân mười thước xuất hiện một hố lớn, hiển nhiên là vừa bị luồng hắc khí kia oanh tạc. Nếu vừa rồi nàng không tránh kịp thì...

Nghĩ như vậy, sống lưng thoáng đổ mồ hôi lạnh, khẽ cau mày, lật đặt chạy tới chỗ cái hố kia quan sát ----

Ái chà, rất sâu, áng chừng phải sâu đến mười thước. Đừng nói là cái thân này nổ tan xương nát thịt, chứ có nổ mười cái thân đem chôn ở cái hố đấy vẫn còn chưa đủ. Vẫn còn may mắn, không thì sang năm cái chỗ này đã thành nấm mồ xanh cỏ. Nhìn ngó xung quanh không thấy có một thứ vũ khí nào, vậy chẳng phải đây chính là nội lực cường đại trong truyền thuyết đây sao?

Nàng khẽ nuốt nước miếng, vốn cảm thấy bản thân đã quá xuất sắc rồi nhưng nhìn cái hố lớn như vậy, trong khi cổ kiệu vẫn vững trãi như núi Thái Sơn, người ngồi trong kia vẫn chưa thấy mặt mũi. Rồi lại thấy nét mặt không chút cảm xúc của thị vệ xung quanh, lòng đã hiểu ra nhiều điều, bên trong kiệu nhất định là cao thủ, bản thân chắc chắn không phải đối thủ của người kia.

Ngay lúc này, gã thái giám đã bò đến nơi, run rẩy nói thào vào tai nàng, nhiếp chính vương là người duy nhất không thể đắc tội. Xác định được tình huống, thều thào vài câu liên hoa hoa lệ lệ ngã xuống bất tỉnh.

Yêu vật vốn không để ý đến gã, chỉ là chứng kiến sắc mặt trắng bệch, run rẩy, thêm sự trung thành với chủ nhân, nàng quyết định vẫy tay gọi mấy thái giám dìu mình lên phía trước.

Sau đó, nhìn về phía cổ kiệu đầu gối run run, vịn tay gã thái giám ưỡn thẳng lưng, tỏ vẻ oai phong凛冽 quát đám cung nhân: "Người! Nói với con thỏ con chết bám bên trong kiệu kia, dám tập kích bất ngờ thái tử điện hạ, cũng chính là ta, sẽ lãnh tội gì?! Thật muốn đem tru di cửu tộc cả nhà hắc, đem hắc bám thây vạn lần mới có thể an ủi thể xác lẫn tinh thần đang bị tổn thương của bản điện hạ!"

Làm thái tử thật tốt, vừa có quyền lại vừa có tiền, trong lòng nàng thập phần vui vẻ, thế này mới chính là sống chứ!

"A...Bên trong kiệu...tiều...tiều...thỏ..." Cung nhân bị dọa đến nước mắt lưng tròng, thái tử điện hạ chẳng lẽ không biết nhiếp chính vương điện hạ, hay là giả ngu, ngu hay thật không biết đây? Lại thấy thái tử điện hạ giọng nói giữa hướng về kiệu của nhiếp chính vương, là ý đồ gì?

Cung nhân chưa kịp nói hết một câu hoàn chỉnh, phía trước cổ kiệu, Diêm Liệt đối với thái độ phách lối của nàng hoàn toàn không thể nhẫn nhịn được nữa.

Y khẽ giơ tay lên, thị vệ đặt tay lên thắt lưng " Xoẹt " một cái, đồng loạt giơ nhuyễn kiếm hướng về phía yêu vật. Xem tình thế này, chỉ chờ Diêm Liệt hạ tay xuống là họ sẽ xông lên bằm nàng thành thịt nát?

Khỏe miệng giật giật, hóa ra thái tử cổ đại chẳng có chút địa vị nào sao?

Lúc này, gã thái giám đang đỡ nàng bắt đầu khóc thành tiếng. Không phải thái tử không có địa vị, mà là địa vị của nhiếp chính vương quá lớn. Thái tử điện hạ người có thể hay không dùng năm chục nô tài như thế, nô tài đang đứng ở đằng trước ngài đó, nếu bị chém chết đầu tiên thì làm sao bây giờ?

Ở ngoài này đám cung nhân, thái giám khóc lóc bi thương, trong kiệu vang lên giọng nói trầm thấp giống như hũ rượu được phong ấn cất lâu năm, như âm tiết va chạm vô cùng mê hoặc, giống như ma chú đoạt hồn, lại không chút nào ngăn được ngữ điệu uy nghiêm cùng khinh miệt, hỏi lại: " Tránh được sao?"

Điều này biểu thị rõ ràng kẻ vừa ra tay chính là hắn. Diêm Liệt nghe vậy, cúi đầu hướng về phía cổ kiệu, cất cao giọng nói: " Vương, quả thực là đã tránh được!"

Lời này vừa ra, người trong kiệu bỗng nhiên mở mắt, con ngươi sâu thẳm lóe lên một tia kim quang lạnh lẽo, sát khí khiến cho kẻ khác lạnh đến thấu xương, mày kiếm như mực khẽ nhướn lên, không giận không cười:

" Cô ra tay mà cũng dám tránh?"

Giọng điệu âm u như ma quỷ đòi mạng.

Thiên Diếu hoàng triều, hắn không cho phép ai dám đối nghịch với hắn, ở đây, hắn chính là luật pháp!

Yêu vật cười lạnh, đây là cái đạo lý chó má gì chứ? Hắn ra tay thì không thể tránh, không lẽ nên đứng một chỗ chờ chết sao? Chính là nếu có chết, cũng để cho nàng cho nàng phi lễ cái mộng kia trước đã, có phải không?! Vẫn còn chưa biết cái cảm giác đó như thế nào, có hay không có giãn!

Giờ phút này đây, vẫn còn tâm tâm niệm niệm sờ mộng mỹ nam tử, trong thiên hạ chắc chỉ có mình nàng mà thôi!

Ý, sao lại, chờ một chút... nàng nhướn đôi mi thanh tú, mới vừa rồi tiểu tử kia tự xưng " Vương "? Không phải vị mỹ nam tướng quân kia sao?

Vẫn còn chưa kịp đặt câu hỏi, cách đó không xa cung nhân vội vã chạy tới phát hiện thái tử điện hạ còn chưa có chết, trong lòng tràn ngập kinh ngạc lẫn vui mừng, vội vàng quỳ gối tâu: " Nhiếp chính vương điện hạ, hoàng thượng nói...nói có chuyện quan trọng, lệnh thái tử điện hạ mau qua. Nô tài...nô tài tới để truyền khẩu dụ!"

Nghe xong, yêu vật mới hoàn toàn xác định mình đã nhận nhầm người. Nhớ lại lúc trên đường mơ hồ nghe cung nhân nhắc tới, nhiếp chính vương là người duy nhất không thể đắc tội, bỗng nhiên cảm thấy thờ cũng có chút khó khăn, hoàng đế kia kêu người tới chuyển lời xem như đã cứu nàng một mạng đi!

Nhưng ai biết, trong đầu người kia cũng không có ý định nể mặt hoàng đế, tiếng cười cuồng ngạo mê hoặc từ trong kiệu truyền tới, lạnh lẽo khiến lòng người run sợ: " Có thể sống hay không để gặp hoàng thượng thì phải xem bản lĩnh của thái tử!"

Dứt lời, trong kiệu xuất ra một luồng hắc khí cường đại lao thẳng về phía của nàng " Khốn khiếp!" Nàng ôm cái mộng đau nhảy lên tránh đòn, hướng về phía hoàng cung chạy như điên. Mẹ nó, ăn gì mà làm sức tung chưởng liên tục vậy, may ra đánh giáp lá cà còn có cơ hội thắng hắn, chứ dùng nội lực tấn công từ xa này thì mình tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, danh dự tuy cũng rất quan trọng nhưng lúc này cứ chạy trước đã, quân tử trả thù mười năm chưa muộn!

Khổ nỗi người chưa bị người khác nghịch ý bao giờ, nhiếp chính vương điện hạ lại cũng không có ý định buông tha!

Tay xuất ra từng luồng nội lực, một cổ, một cổ, đánh ập về phía nàng. Yêu vật ôm mộng chạy trốn chết, vừa chạy vừa nhảy, kèm theo là tiếng nổ " Ầm, ầm, ầm... " Mặt đất rung lên, tạo thành những hố lớn!"

Ôn trời cũng may không trúng đòn nào, chỉ là cầm bào rách lỗ chỗ, mảng to nhất chính là ở mộng!

Gió thổi tung đất cát các mảnh y phục, tuy không bị hờ hững nào, nhưng dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết nàng hiện tại vô cùng thảm hại! Lửa giận đã đạt tới điểm giới hạn, khuôn mặt trở lên vằn vẹo, quay đầu về phía cổ kiệu phẫn nộ hét lớn: " Tiểu tử cứ chờ đây, thù hận giữa ta và ngươi chính là bắt đầu kết từ đây!"

Vừa dứt lời, một luồng hắc khí tiếp tục đánh ập về hướng nàng!

Nàng vội vàng nhắc một bên chân, né sang bên cạnh! Nghiến răng nghiến lợi rống lên: " Gia nói cho ngươi biết, gia hôm nay cũng không phải là chạy trốn chết. Bởi vì gia là thái tử, thái tử đây, gia công vụ bề bộn, gia đi xử lý quốc gia đại sự! Về phần cái mộng của ngươi, ngày khác gia sẽ sờ sau!"

Nói xong vội quay đầu sang chỗ khác, ôm cái mộng chạy như bay....

Đề lại sau lưng, đám người nhìn nàng chạy trốn chết, khỏe mắt co quắp, thái tử điện hạ biến thành kẻ ngốc từ khi nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mông đau đến mức tụt vào rồi!

Nàng chạy thật nhanh, hết né phải chuyển sang né trái tránh từng luồng nội lực lao như bay về phía mình...

Nhìn từ xa thật giống con khi điên ôm cái mông bị bông chạy trốn chết.

Gió thổi rèm kiệu bay phất phơ. Trong kiệu, nam nhân quét mắt về bóng dáng phía xa xa, con người đen như mực chọt lóe lên một tia sáng sâu xa, hần khe nheo mắt. Giọng nói ma mị lạnh lùng chậm rãi vang lên mang theo sự khinh miệt, lại mơ hồ có chút hưng phấn: "Vẫn là tránh được sao?"

Lần đầu tiên có thể do trùng hợp, lần thứ hai có thể coi như may mắn, tuy hần không xuất ra toàn lực nhưng cũng đủ để lấy đi tính mạng của thái tử. Vậy mà đối phương lại hết lần này đến lần khác đều có thể tránh khỏi. Cũng coi là có chút ý nghĩa!

Diêm Liệt cũng nhíu mày, liếc nhìn về hướng yêu vật chạy đi, thân thủ khá nhanh nhẹn đích xác không giống tác phong thường ngày của thái tử điện hạ, phải biết rằng thái tử của Thiên Diệu hoàng triều nổi tiếng là kẻ ngu ngốc, tính tình phóng túng sa đọa, chính là loại hoàn khổ thái tử, từ khi nào đã học được những chiêu thức này?

Y khẽ cúi đầu, quay vào phía trong kiệu: "Vương, có cần phái người để mắt đến thái tử không?"

Dứt lời, trong kiệu truyền tới một tiếng cười ngạo mạn khinh miệt, âm thanh trầm thấp khiến cho kẻ khác sồn tóc gáy: "Không cần, hần sẽ phải trả giá đắt vì đã chọc giận cô."

Giọng điệu vương giả mang theo uy hiếp, chinh phục, tuyệt đối không cho phép trái nghịch.

Diêm Liệt cúi đầu, mở miệng: "Thuộc hạ đã hiểu!"

Người chọc giận nhiếp chính vương từ trước đến giờ chỉ có một con đường chết, thái tử điện hạ đương nhiên cũng không phải kẻ ngoại lệ. Cho nên cũng cần phải phí thời gian đi giám thị hần, kết quả cuối cùng vẫn chỉ một đáp án: Chết! Chỉ bằng câu nói của hần: "Đưa cái mông ra đây cho ta sờ một cái", còn có câu kia "Ngày tới lại sờ", hơn nữa còn có câu kia "Lương tử kết thù" mang đầy ý tứ khiêu khích... Dân thường có tôn nghiêm cũng sẽ bị thái tử chọc giận, huống chi là nhiếp chính vương điện hạ!

Đám thái giám chạy theo yêu vật đến đây, nghe chủ tử nói vậy, trong lòng run sợ, liên tục nuốt nước miếng, cảm thấy bản thân sau khi trở về nên dốc sức tìm một chủ tử mới có thể cho mình sống yên yên ổn ổn ăn cơm ba bữa nốt quãng đường còn lại! Thái tử điện hạ đắc tội với nhiếp chính vương như vậy, sợ là mệnh chẳng còn dài!

Bọn họ vội vã quỳ xuống hành lễ, lùi về phía sau mấy bước, sau đó lui ra, hướng về phía bóng lưng thái tử mà đuổi theo! Thái giám nhận mệnh truyền khẩu dụ của hoàng thượng cũng cùng nhau lui xuống, ôm tâm tư chạy về phía yêu vật!

Trong kiệu, khỏe mỗi nam nhân cong lên cười giấu cợt, chậm rãi khép lại hai tròng mắt.

Cổ kiệu lần nữa vững vàng khởi hành về phía trước, hướng về phía ngoài cung mà đi. Mà ở tại đây đám cung nhân, ai ai cũng hiểu rõ, những ngày kế tiếp của thái tử, tuyệt đối không dễ dàng gì, hoặc cũng có thể chẳng qua nỗi ngày mai!

Yêu vật dĩ nhiên không biết vô tình mình đã bước chân vào cửa tử, trong mắt của đám cung nhân ở đây thái tử điện hạ giống như thành công bước được một chân vào quan tài rồi!

Cảm thấy đã chạy trốn xa khuất tầm mắt vị nhiếp chính vương đáng sợ kia, nàng mới dám dừng lại.

Vịn vào một cái cột gỗ ngực thở dốc...

Quần áo rách tươm vô cùng thảm hại, lại nhớ những gì mình vừa trải qua trước và sau khi xuyên không, hốc mắt bỗng nhiên ươn ướt, chỉ muốn lẳng lặng ăn chơi, của trai đẹp sống hết ngày, vậy mà vừa mới tới đã thê thảm đến mức như vậy.

Đối với tên tiểu tử trời đánh nhiếp chính vương kia, tốt nhất là đừng có mạo phạm đến bà, nếu không, bà đây nhất định sẽ không để mặt mũi cho mà sống tiếp nữa đâu!

Tiếng bước chân dồn dập chạy tới, đám thái giám cung nhân cuối cùng cũng theo đến nơi.

Nàng hít một hơi thật sâu, hồi phục tâm trạng, nghiêng mắt nhìn đám người, quyết định hỏi điều quan trọng nhất: "Ta tên gọi là gì?"

"A?!" Đám cung nhân sùng sốt, sắc mặt trắng bệch từ lúc nhìn thấy thái tử trên chạc nhiếp chính vương vẫn chưa kịp hồi lại, run rẩy mở miệng: "Thái tử điện hạ, ngài, tặc danh của ngài bọn nô tài không dám gọi thẳng, ngài, ngài..."

Ngài không phải đang giơ tay chứ? Bị nhiếp chính vương điện hạ dọa cho sợ đến nổi tên tự của mình cũng quên?

"Bảo người nói thì người cứ nói!" Trong giọng nói đã có chút không kiên nhẫn.

Tiểu thái giám âm thầm nuốt nước bọt, nhìn thấy nét mặt nghiêm túc của chủ tử mới từ từ mở miệng: "Lạc... Lạc Tử Dạ!"

Lạc Tử Dạ? Con lạc đà?

Khóe miệng nàng giật giật nhưng cũng không nói gì thêm. Ngay lúc này, cách đó không xa một thái giám đang chạy tới, vừa nhìn thấy yêu vật, à không, Lạc Tử Dạ, vội vã mở miệng: "Thái tử gia! Người không có việc gì là tốt rồi, bệ hạ truyền người lập tức đi qua, hoàng thượng hết sức tức giận, long nhan giận giữ... Còn có Hộ quốc tướng quân cũng đang ở đó..."

"Ta có thể không đi không?" Lạc Tử Dạ thành thành thật thật hỏi. Hoàng đế đang tức giận như vậy, lại còn có người cáo tội nàng Hộ Quốc tướng quân cũng đang ở đó, chắc chắn cũng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp. Nàng đâu có ngu mà đến đây chịu trận?

Tên thái giám kinh ngạc sùng sốt, ấp úng nói: "Không... không đi?! Thái tử điện hạ, ngài như vậy là ý định kháng chỉ có phải không?"

Nàng thở dài một hơi: "Dẫn đường đi!" Dám kháng chỉ chính là tội lớn, nhìn bà đây chưa có nổi cái bản lĩnh đấy!

Thái giám trước sùng sốt một chút, sau kịp phản ứng vội vàng đi lên phía trước dẫn đường. Vừa mới bước chân đến cửa ngự thư phòng đã thấy tiếng quát lớn: "Còn không lăn nhanh vào đây cho trẫm!"

Khóe mắt nàng co giật, cúi thấp đầu bước vào đại điện. Tạm thời vẫn chưa biết được thái độ của hoàng đế đối với thái tử như thế nào, cho nên vẫn cứ là giả bộ ngoan ngoãn trước đã.

Sau khi bước vào, đảo mắt quan sát xung quanh lại không thấy vị Hộ Quốc tướng quân trong truyền thuyết, đôi mi thanh tú khẽ chau lại, ánh mắt quét về phía bình phong, sau tấm bình phong kia hình như là có người. Nàng hít mắt cũng không để ý nhiều, thu lại tầm mắt, co một chân lên quỳ xuống: "Nhi thần bái kiến phụ hoàng!" Dựa theo lễ tiết cổ đại kê cả với thái tử đều không thể nhìn thẳng thiên nhan, thật tò mò, chẳng biết hoàng đế có cái bộ dạng gì nữa!

Hoàng đế nhú mày, nghiêm khắc nhìn nàng, giống như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cả giận quát: "Trẫm vừa mới hạ lệnh phạt người, ngay lập tức đã tái phạm? Đắc tội một mình Hộ Quốc tướng quân còn chưa đủ, lại còn dám đi trêu chọc Phụng Vô Trù?"

Phụng Vô Trù? Tên của tên khốn khiếp nhiếp chính vương đó sao?

Tên ông cuồng vô lại đấy mà lại có mỹ danh dễ nghe như vậy? Hơn nữa cũng không thể phủ nhận giọng của hắn trầm bổng ma mị, hết sức mê hoặc, ách...không lẽ là một đại soái ca?! Chỉ cần nghĩ đến đây, tâm trạng bị thương cũng vui đi không ít!

Hoàng đế thấy thái tử vừa bị đánh xong lại bị chính mình mắng cho một trận, mặt mũi tái nhợt đi, cũng có chút chua xót, giọng nói cũng dịu đi: "Người liên tục hồ nháo, trẫm cũng đã nhiều lần dung túng cho người. Nhưng Phụng Vô Trù là ai, hẳn chắc chắn không phải là người người có thể chọc vào! Nếu như thật sự hấn muốn mạng của người thì ngay cả trẫm cũng không gánh nổi!"

Ngữ điệu này, không hàm chứa uy nghiêm của bậc đế vương, ngược lại lại giống như giọng điệu bắt lạt của người làm cha.

Lời vừa dứt, Lạc Tử Dạ lập tức hiểu ý, sờ đi như vậy là vì nàng ở đất nước có chế độ vương quyền bằng lạc, thế cho nên trước mặt nhiếp chính vương, hoàng đế đến tính mệnh của thái tử cũng không giữ được? Phụng Vô Trù này, rốt cuộc đã dùng quyền lực che trời đến mức nào?

Nàng im lặng trầm tư, hoàng thượng thở dài bất đắc dĩ, cũng không nhắc lại vấn đề của Phụng Vô Trù nữa, chỉ nhẹ nhàng mở miệng hỏi: "Hôm nay trẫm phạt người, người nghĩ thế nào?"

Nói đến đây, nàng phát hiện ánh mắt hoàng đế giống như đang liếc nhìn về phía sau tấm bình phong, ngấm lại một chút, khi tiểu thái giám đó đến truyền khẩu dụ, sau tấm bình phong kia không phải là...

Hoàng đế hỏi nàng nghĩ cái gì? Cảm nhận thì có, nhưng nàng cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, đầu chưa nghĩ xong miệng đã nhanh nhẩu: "Mong nhi thần rất đau, cái đó bị gây đánh đến mức tụt vào, tương lai chỉ sợ không mọc đầu lên nổi!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nội tâm đau đớn đến mức hồng mắt!!

Edit: Mẹ ChípNàng vừa nói xong, sắc mặt hoàng đế trở lên xanh mét như tảng đá xanh lột hàm cầu, tức giận quát lớn: "Hoang đường!"

Ngay lúc đó, Lạc Từ Dạ nghe hết sức rõ ràng trong khoảnh khắc người đứng sau tấm bình phong kia như nín thở, không biết là do quá kinh ngạc hay bối rối không nói lên lời?

Nàng cười lạnh, trên cơ bản là đã xác định được rồi, chẳng phải là người tố cáo nàng phi lễ cái móng của hắn, Hộ Quốc tướng quân hay sao! Sắc mặt của nàng chợt tái đi, mẹ kiếp, nếu không phải hắn tố cáo thì cái móng của mình sẽ không bị nở hoa đỏ thắm như vậy, cũng không bởi vì hắn khiến cho nàng quá tức giận, đầu óc mê muội chạy lung tung, vô tình lại gây hấn với Phượng Vô Trù, tí nữa thì bị nổ tan xác!

Nhìn xem, nhìn xem, bị đánh lộn cả móng, hai chân đi hình chữ bát, cả bề nổi lẫn bề chìm đều bị tổn thương trầm trọng, sau này làm sao có thể đi của trai đẹp được cơ chứ? Tuy trong lòng cũng tin tưởng không phải lỗi của một mình Hộ Quốc tướng quân, chỉ là hắn cũng không thể nào cứ như thế mà rũ bỏ trách nhiệm như vậy được!

Đã thế lại còn cộng thêm việc vừa bị hoàng đế rống cho một trận, thù cũ, nợ mới này tính làm sao? Đôi lông mày thanh tú nhíu lại rồi lại giãn ra, cà lơ phất phơ cười rộ lên, hướng về phía hoàng đế, giọng nói không chút xấu hổ "Phụ hoàng hà tất phải nổi giận! Nhắc tới, nhi thần cũng có điều thắc mắc. Phụ hoàng nào biết Hộ Quốc tướng quân tìm người cáo trạng nhưng kỳ thực lại là tố cáo nhi thần? Nói không chừng hắn tố cáo nhi thần khinh bạc hắn chỉ là để mong người có thể nói một lời công đạo ép nhi thần phải có trách nhiệm! Có lẽ sâu trong nội tâm, hắn đối với nhi thần là ngưỡng mộ sâu sắc, đối với vị trí thái tử phi kia mơ ước đã lâu, luôn luôn mong tưởng đến một ngày kia có thể lên ngôi vị mẫu nghi thiên hạ!"

Đồng đảng "Yêu nghiệt" đã từng nói với nàng, có thù phải trả đầy mới là nữ nhân! Đã đến mức này, nàng cũng xác định không thêm phi lễ cái móng kia nữa, tốt nhất là hắn nên chuẩn bị nhận đại lễ của nàng đi!

Hoàng đế nghe xong, khóe miệng co quắp, cảm giác như chính mình bị một đạo thiên lôi đánh trúng, tiếng sấm ầm ầm bên tai!

Từ phía sau tấm bình phong phát ra một tiếng "Rắc"! Nghe giống như là tiếng đồ vật gì bị người ta xúc động mà bể gãy! Không cần xem cũng đoán được sắc mặt của y hiện giờ, chắc chắn là đen như đất nòi, haha! Cũng coi là có chút thành tựu, cuối cùng trong lòng mới thoải mái hơn một chút!

Lại thấy hoàng đế trầm mặc không lên tiếng, nàng nhướn mày cười bỉ ổi, tiếp tục giọng điệu khiến cho người khác phải tức chết: "Bất quá kỳ thực nhi thần đối với y chẳng qua chỉ là có chút thương thức, cho nên cầu xin phụ hoàng, làm phiền người nói cho y biết, trong thiên hạ có ngàn vạn mỹ nam tử, thứ cho nhi thần sẽ không thể độc sủng một người. Địa vị thái tử phi kia sẽ không đến lượt y! Y vẫn nên là chết tâm đi!"

Lời nói vừa dứt, hoàng đế còn chưa kịp trả lời, người sau bình phong đã hoàn toàn không thể nhịn được nữa!

Sắc mặt tái mét, sai bước thật nhanh từ sau tấm bình phong đi ra. Lạc Từ Dạ vừa ngẩng đầu nhìn, nhất thời ngẩn ngơ!

Một thân nhung trang, sau lưng khoác áo choàng gấm thêu hoa văn con mãng xà, nàng nuốt nước bọt, đôi tay nhỏ bé liên tục vỗ ngực. Kia gương mặt đỏ, như đào tước, như kiêu khắc, tóc đen như mực búi gọn gàng bằng ngân quan, hai gò má đã xuất hiện râu mọc lún phún nhưng lại không hề khiến cho người ta cảm giác nhếch nhác, trái lại lại càng thêm phong trần gợi cảm! Điều kỳ lạ nhất chính là đôi mắt màu đỏ yêu dị lạ thường. Thật khiến cho cô nàng nào đó rung động ngay từ cái nhìn đầu tiên!

Người vừa xuất hiện đã khiến cho cô nàng ngốc kia hoa mắt, thắm hít sâu một hơi, cảm giác như lưỡi xoắn cả lại, nước miếng không kiềm chế được bắt đầu tiết ra, nàng liên tục nuốt để không bị chảy ra ngoài! Bà nó! Mẹ nó! Trai đẹp, đẹp trai, tuyệt thế đại đẹp trai... thật không ngờ lại là soái đến thế!!

Chỉ có điều người vừa đi ra, sắc mặt đen xì, hung hăng trợn mắt liếc nhìn Lạc Từ Dạ, sau đó mới quay đầu về phía hoàng đế, quỳ xuống: "Khởi bẩm hoàng thượng, những điều thế tử điện hạ vừa suy đoán đều không phải, vì thần tuyệt đối không có ý nghĩ như vậy, xin bệ hạ minh giám! Chỉ vì nghe thấy thế tử nói năng hàm hồ bêu xấu vi thần, không thể nhịn nổi mới đi ra, cũng xin bệ hạ thứ tội!"

Phản ứng này của hắn, để cho hắn đứng phía sau bình phong cũng chính là ý tứ của hoàng đế.

Hoàng đế nhìn lướt qua Lạc Từ Dạ, phát hiện từ sau khi Long Ngạo Định xuất hiện, ánh mắt thái tử bỗng biến thành sùng bái và si mê, cái bộ dạng mới vừa rồi còn nói hươu nói vượn bôi nhọ người khác nháy mắt liền biến mất, lại còn nghe rõ cả tiếng nuốt nước bọt ừng ực, khóe môi hoàng đế giật giật. Quay đầu nhìn ái tướng trầm giọng: "Tâm tư của ái khanh, tự trăm đã biết! Ái khanh cũng không cần để trong lòng, hôm nay thái tử cũng đã bị giáo huấn có lẽ cũng đã rút ra được bài học nhất định sau này sẽ không tái phạm, ái khanh hãy lui xuống đi!"

"Vâng!" Long Ngạo Định nghe xong, lĩnh mệnh, liền đứng dậy. Trước khi đi, còn trừng Lạc Từ Dạ một cái, ánh mắt mang đầy bất thiện cùng sát khí! Y ngưỡng mộ từ lâu? Lại còn mơ ước vị trí thái tử phi? Mong tưởng làm hoàng hậu?

Nếu không phải nhiều năm qua lớn lên trong sự dạy dỗ dành cho con em quý tộc, thì dù bệ hạ có ở đây, y cũng sẽ đánh người!

Người đã đi mà Lạc Từ Dạ vẫn còn đứng ngây ngốc, hoàn toàn không thể nào kiềm chế được hưng phấn khi thấy trai đẹp, nghiêng đầu nhìn bóng hắn rời đi nước miếng cứ thế chảy ròng ròng... Hoàng đế ho khan một tiếng, mới đưa hờn phách của nàng trở về, vừa vận giúp cho nàng thoát được một kiếp...hôn lia khỏi xác, húng háng trầm giọng: "Được rồi! Cút trở về, tu tâm dưỡng tính cho tốt, nếu còn tái phạm, trăm nhất định sẽ không tha cho ngươi."

"Vâng! Nhi thần nhất định sẽ tu dưỡng thật tốt, xin phụ hoàng giữ gìn long thể. Nhi thần xin được cáo lui!"

Lạc Tử Dạ nói thật nhanh, sau đó vội vã đứng dậy, theo hướng Long Ngạo Dịch rồi đi chạy như điên! Chạy hết sức mới thấy bóng dáng mỹ nam, trong lòng vô cùng kích động. Đại soái ca ơi là đại soái ca, kiếp trước lỡ dở, kiếp này gia nhất định sẽ ôm được mỹ nhân về nhà, gỡ gạc rồi tính lãi cả đôi. Xác định được lẽ sống, nàng nghênh ngang đi về phía trước...

Hoàng đế nhìn theo bóng lưng thái tử, khóe mắt nheo lại, thở dài một hơi không rõ ý tứ.

Long Ngạo Dịch vừa ra khỏi cửa chưa xa, nàng nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của hắn, cao giọng gọi: "Tướng quân tiểu ca, chờ một chút!"

Mất Long Ngạo Dịch giật giật, cái gì mà tướng quân tiểu ca? Bước chân hắn chậm lại, quay đầu nhìn nàng.

Kỷ thực dung mạo của thái tử điện hạ cũng không hề tầm thường, lông mày sắc như dao, mũi thẳng như ngọc, đôi môi hình thoi quyến rũ, cộng thêm đôi mắt hoa đào câu hồn cực kỳ linh động, quả thực trời sinh ra đã có tướng mạo phong lưu! Nhưng nghĩ đến hành vi cử chỉ của hắn, mới vừa rồi còn hồ ngôn xảo ngữ trước mặt hoàng thượng, thật khiến cho người ta khó có thể đối xử hòa nhã được với hắn!

Long Ngạo Dịch cau mày, giọng điệu lạnh lùng: "'Tiểu ca' thật không dám nhận. Không biết điện hạ có gì chỉ giáo!" Ngự khí hết nặng nề, khó chịu.

Lạc Tử Dạ bước nhanh đến trước mặt hắn, chỉ vì kích động quá độ khiến cho vẻ mặt càng thêm luống cuống, người ngoài nhìn vào thành ra cái bộ dạng như lưu manh chọc ghẹo gái nhà lành.

Nàng khẽ nhún đôi mày thanh tú, đôi mắt hoa đào nháy một cái, tiến lại gần, giả vờ thân thiết vỗ vai Long Ngạo Dịch: "Không có gì chỉ giáo, chỉ là gia muốn nói cho tướng quân biết, mới vừa rồi là gia chỉ nói đùa với phụ hoàng thôi. Sự thật là từ giây phút sở soạn người, gia đối với người là thành tâm thành ý. Trái tim như có ngọn lửa thiêu cháy hừng hực, thiên địa chứng giám! Hi vọng tướng quân có thể cân nhắc tâm lòng của gia một chút..."

Long Ngạo Dịch nghe những lời này, lập tức xoay người đi ngay. Mím môi giận giữ, nghiêng răng kèn kẹt: "Kính xin điện hạ không nên tùy tiện nói giỡn, thần không dám có chút nào dính dáng đến điện hạ!" Gì mà thiên địa chứng giám, nhật nguyệt làm chứng? Suy nghĩ đến tình cảm của hắn? Lạc Tử Dạ bị điên rồi sao? Có phải hắn đã quên bọn họ đều là nam nhân? Phút này đây, vị tướng quân dung mạo tựa thiên tiên thật muốn hạ phàm đánh người, chửi đồng!!

Lạc Tử Dạ nhìn hắn rời đi, biết chính mình đã bị cự tuyệt, cũng chẳng đếm xỉa đến sĩ diện, kiên trì đuổi theo giải thích. Giống như con gà chọi hăng máu chiến đấu vậy, quên sạch hoàn toàn cái mộng đau đớn, đối với trai đẹp nàng luôn luôn cực nhiều kiên nhẫn: "Tướng quân đừng vội cự tuyệt! Ta biết ta đã có chút hơi đường đột, nhưng chúng ta có thể bắt đầu từ tình bằng hữu. Vậy, người có thể thử đưa tay cho người ta sờ một cái, còn nữa có thể chạm vào mấy sợi râu quăn rũ kia không, nói không chừng đây chính là tiếng sét ái tình trong truyền thuyết a!"

Nói xong, trong lòng nàng cũng có chút muốn chửi thề, con mẹ nó, lúc ấy dờ dờ muốn báo thù cái gì chứ, nói hươu nói vượn trước mặt hoàng đế, bây giờ thì chết chưa, đắc tội với tuyệt thế mỹ nam rồi, phải làm sao bây giờ chứ!!

Cầm tay? Sợi râu kêu gọi? Lại còn tiếng sét ái tình? Khóe miệng Long Ngạo Dịch co quắp, con người đỏ như máu nheo lại, quay đầu lạnh lùng nhìn nàng: "Làm bằng hữu? Điện hạ, vị thần chẳng qua chỉ là thần tử, không có cái vinh hạnh đấy! Cũng xin điện hạ tự trọng, sau này cách xa vị thần một chút, thần còn có việc, xin được cáo lui!" Dứt lời liền lạnh lùng quay người, sải bước thật nhanh!

Thật là chẳng cho người ta chút mặt mũi, khóe miệng Lạc Tử Dạ giật giật, nàng đã gạt hết lòng tự trọng mới có thể nói ra, vậy mà vẫn còn kêu nàng từ nay phải cách xa hắn một chút? Thật khiến cho người ta đau lòng mà...

Nàng như chết lặng, đứng nguyên tại chỗ, tiếc nhìn bóng trai đẹp rời đi, suýt thì chảy nước mắt. Con mẹ nó, cái quỷ gì đây? Lần đầu đến đây đã gặp tuyệt thế mỹ nam, lại còn có đôi mắt màu đỏ yêu dị cực kỳ đặc biệt. Chưa được gì đã bị người ta ghét? Việc này còn bi thương hơn so với việc kiếp trước cả tháng nghèo đói chỉ được ăn củ cải...

Tiểu thái giám đi theo nàng thấy chủ tử đứng ở nơi đó không nói một lời, chạy lên phía trước lo lắng hỏi: "Thái tử điện hạ, người như vậy là sao? Người có khỏe không?"

Ánh mắt Lạc Tử Dạ mờ mịt, thần thờ nhìn về phía xa xa, đau lòng nói: "Trái tim gia gần như là đau đớn đến mức tan vỡ rồi..." Bây giờ nàng muốn ngay lập tức tìm hiểu rõ ràng đường đi nước bước, thế cục và các mối quan hệ của quan lại trong triều, dùng nó bảo vệ tính mạng nhỏ bé và cũng đồng thời dùng để ứng phó các trường hợp phát sinh sau này, tiện thể tìm cơ hội báo thù tên hỗn đản Phụng Vô Trù kia!

Cũng muốn nhanh chóng trở lại chuẩn bị cho bản thân mình thật tốt, mặc nhiều y phục hoa lệ để có thể trở lên anh tuấn tiêu sái! Sau đó sẽ chuẩn bị mấy bài hát tình yêu cảm động lòng người cùng một bó hoa hồng lớn, quyết chiến sinh tử với Phụng Vô Trù, nỗ lực hết sức của được mỹ nam tướng quân, hoàn thành khát vọng, chỉ có như thế mới hàn gắn được vết thương trong lòng nàng! Nếu không, nhất định nội tâm của nàng sẽ đau đớn đến mức hồng mắt...

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Con đường chết càng chạy càng gần..

Edit: Mẹ Chíp

Sau khi hạ quyết tâm, nàng xoay người dự định hồi phủ, lại cúi xuống nhìn y phục rách nát của mình, tùy tiện xé thêm vài cái nữa, sau khi cảm thấy thuận mắt hơn một chút mới nghiêng đầu nhìn đám cung nhân đứng bên cạnh, tức giận nghiêng răng ken két: "Tính tình cái gã nhiếp chính vương gì đó lúc nào cũng tệ như vậy sao?"

Nàng bắt quả chỉ là nhận nhầm người, mới nói được có một câu. Hắn cũng chẳng cần phân biệt phải trái, cứ nhiên đánh nàng thành cái bộ dạng như thế này. Đến sự khoan dung cơ bản giữa người với người một chút cũng chẳng có! Loại người nhỏ nhen như vậy thì làm gì có ai thêm kết làm bằng hữu với hắn?!

Cung nhân nghe nàng hỏi như vậy, âm thầm nuốt nước bọt, răng trên răng dưới va vào nhau lách cách, cho mượn thêm một lá gan chứ mười vạn lá gan, gã cũng không dám ở sau lưng bàn chuyện về nhiếp chính vương điện hạ. Nhưng cũng không dám trái lệnh, len lén quan sát sắc mặt của chủ tử một lúc mới do dự mở miệng: "Nô tài thật sự không biết, từ khi nhiếp chính vương chấp chính đến nay, không, có lẽ sớm hơn, căn bản đã không có người nào dám chọc đến ngài ấy! Chọc giận vương chỉ có con đường chết, người chính là người đầu tiên còn sống...."

Khóe mắt Lạc Tử Dạ co rút, suýt chút nữa thì thổ máu tức chết: "Những lời này của ngươi, có phải hay không ta vẫn nên cảm thấy hết sức vinh hạnh, vạn phần may mắn, thậm chí còn phải tạ chủ long ân?"

Cung nhân tròn to mắt vô cùng ngạc nhiên nhìn nàng: "Điện hạ, lẽ nào người không cảm thấy vạn phần vinh hạnh cùng may mắn sao?"

"...."

Tất nhiên! Con bà nó chứ! Đại gia ta đang vô cùng vinh hạnh, hơn nữa còn cảm thấy may mắn đến phát điên rồi đây!

Khuôn mặt nhanh lấy lại vẻ bình tĩnh, đôi mắt hoa đào tà mị nhíu lại, bỗng dừng lại cười rộ lên: "Giúp bản điện hạ chuẩn bị ít đồ, để bản điện hạ hảo hảo đáp lễ nhiếp chính vương, biểu đạt vinh hạnh, cùng may mắn!" Nàng từ trong kẽ răng nặn ra từng chữ..

Đám cung nhân sững sốt: "Ồ...?" Thái tử lại muốn làm gì?

...

Cửa chính phủ nhiếp chính vương, một đám người đang quỳ ở đó, nhìn phục sức trên người cùng cách ăn mặc của dân du mục, hiển nhiên biết được những người này không phải người Trung Nguyên, mà người ở nơi khác đến. Chỉ cần nhìn y phục thượng hạng cũng biết thân phận họ cũng không phải người bình thường, thậm chí còn là quý tộc. Hơn nữa trong đó còn có một người, đầu đội vương miện, trên vương miện còn khắc hình một con mãnh hổ, cực kỳ oai phong凛冽. Chỉ là giờ phút này, người đội mũ vương ánh mắt thấp thòm bồn chồn, cả người thậm chí không kiềm chế được mà run lay bầy.

Khi một loạt tiếng bước chân truyền đến, họ đã quỳ đầy trên đường chính. Một số người đã bắt đầu trở nên khẩn trương. Chỉ là quay đầu nhìn về hướng người đến cũng không dám, sắc mặt tái nhợt xám như tro, chỉ vì quá sợ hãi mà trở nên vụn vụn.

Cách đó không xa, thấp thoáng đỉnh kiệu màu đỏ thẫm như máu huyết ngưng tụ đang từ từ tới gần. Sắc mặt của bọn họ từ đó cũng trắng bệch thêm vào phần. Nhanh chóng quỳ xuống đất, lui lại hai bên đường, không dám cản trở xa giả nhiếp chính vương.

Khi cỗ kiệu đi qua trước mặt bọn họ, người ngồi trong kiệu đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên mở mắt, đồng thời, cỗ kiệu cũng dừng lại trước mặt bọn họ không đi tiếp nữa.

Hoàng đế Nhung quốc sắc mặt tái nhợt, cúi thấp đầu, cả người không kiềm chế được run rẩy.

Bỗng nhiên như có áp lực ép xuống, trong kiệu phát ra luồng khí tức lạnh lẽo. Luồng khí tức kết hợp nội lực cường đại có uy lực chèn ép xuống khiến cho hoàng đế Nhung quốc thở gấp, tim đột nhiên đau đớn, máu dồn lên cổ họng, suýt nữa thì phun ra ngoài! Nhưng trong lòng ý hiểu rõ, không thể phun máu làm bản thân của nhiếp chính vương, nếu không đó vương sẽ cho rằng đó là một sự sỉ nhục, nếu thật là như thế, chờ đợi bọn họ, chính là họa diệt tộc!

Sau khi luồng khí nội lực cường đại tan đi, Phượng Vô Trù bỗng nhiên cười một tiếng, cuồng ngạo lạnh lùng, khiến người bên ngoài nghe thấy phải run sợ, hần trăm giọng nói: "Đứng lên đi, quân chủ của một nước, trước cửa phủ nhiếp chính vương, ngươi không cần phải quỳ!"

Lời vừa nói ra, ánh mắt của hoàng đế Nhung quốc sáng lên, trong lòng vô cùng kích động, nói như vậy... chẳng lẽ nhiếp chính vương điện hạ đã quyết định tha thứ cho khuyết điểm của bọn họ?

Ngược lại Diêm Liệt sau khi nghe như vậy lập tức hiểu ý. Y nhìn vào ánh mắt sáng bừng của hoàng đế Nhung quốc trong lòng chỉ có thông cảm cùng thương hại!

Hoàng đế Nhung quốc vẫn còn chưa rõ tình trạng của mình, tâm trạng vô cùng kích động, tuy vậy trong lòng vẫn nơm nớp lo sợ lại thấp thòm mở miệng: "Nhiếp chính vương điện hạ, thần biết thần đã sai rồi, cầu xin nhiếp chính vương điện hạ khoan dung độ lượng!"

Hắn vừa nói xong, Phương Vô Trù lại cười rộ lên, nụ cười nhạt vô cùng ngạo mạn, lại bao hàm lửa giận vô biên, không những thế còn ẩn chứa nồng đậm sự khinh蔑. Hắn khẽ giơ tay, chỉ là một động tác cực kì nhỏ, biến luồng nội lực hùng hãn thành lưỡi dao sắc bén, không một chút mây may bắn ra từ bên trong cửa sổ!

Hắn cũng không ngần ngại nhìn, luồng nội lực hóa thành mũi kiếm, hết sức chuẩn xác, không chút lưu tình nào bắn thẳng về phía án đường quốc vương Nhung quốc!

"Ầm!" một tiếng.

Hoàng đế Nhung quốc đột nhiên ngã xuống, hai mắt trắng dã trợn ngược, một dòng máu tươi từ khóe miệng từ từ rỉ ra, hiển nhiên là chết không nhắm mắt! Đám người bên cạnh y đồng loạt quỵ xuống, mặt người nào người ấy trắng bệch, cúi thấp đầu không dám kêu một tiếng! Cũng không ai dám ra mặt vì hoàng đế nói một câu...

Tiếng cười trầm thấp lạnh thấu xương lần nữa truyền tới, cuồng ngạo như kim nhọn đâm vào tai, xuyên qua tim khiến cho bọn họ không ngừng sợ hãi, trong lòng muốn trốn mà cũng không dám trốn! Nam tử mở miệng lần nữa, lại là phán định sinh tử của mỗi người: "Từ khoảnh khắc có ý định nghịch ý Cô, các người đã vĩnh viễn mất đi tư cách phục tùng bên chân Cô! Diêm Liệt, trong vòng ba ngày, Cô muốn thấy đầu của tất cả những kẻ tham gia tranh đoạt lãnh thổ!"

"Vâng!" Diêm Liệt cao giọng lĩnh mệnh rồi truyền lệnh xuống dưới!

Vang khắp bốn phía, tướng sĩ nghe thấy cũng không cảm thấy có gì ngạc nhiên. Bởi vì, trong tâm trí của tất cả mọi người, lời của nhiếp chính vương điện hạ không thể không tuân, không được phép mạo phạm, với con dân Thiên Diệu hoàng triều, hắn chính là thần linh! Hắn nói, bất luận là ai cũng phải tuân theo.. Kẻ nào trái mệnh, được chết chính là sự khoan dung lớn nhất!

Cỗ kiệu tiếp tục tiến vào phủ nhiếp chính vương, cũng ngay lúc này, một tên thị vệ từ bên ngoài cửa chạy tới.

Đợi đến khi xa giá đi vào vương phủ, thị vệ kia mới chạy vội tới trước mặt Diêm Liệt, hốt hải nói: "Diêm Liệt đại nhân, không hay rồi! Xảy ra chuyện, cái đó...."

Diêm Liệt cau mày, lạnh giọng quát lớn: "Hốt hoảng cái gì? Không được làm kinh động đến điện hạ! Nói, xảy ra chuyện gì?"

Chẳng lẽ ngoài hoàng đế Nhung quốc liều lĩnh không sợ chết kia, còn có kẻ nào có gan tày trời đến đây nhận xẻo phải không? Chỉ là, không hiểu vì sao, vừa nghĩ tới đây, hắn bỗng nhiên nhớ đến trò đùa của thái tử điện hạ khi nãy... Trong lòng bỗng nảy lên dự cảm bất thường..

Quả nhiên, lời vừa dứt, một thị vệ khác hoang mang chạy vào, giọng khàn trương: "Là như vậy, sau khi thái tử điện hạ rời cung, bỗng nhiên hạ lệnh đồng loạt hạ cây dựng nhà, đào kênh thoát nước, lệnh cho tất cả dân chúng hoàng thành đem phân người và súc vật vốn thường dùng băng nương thoát nước ngầm, nay đem khơi thông tất cả ra ngoài! Nói là để giúp cho cuộc sống bách tính thêm tiện lợi...."

Diêm Liệt nhướn mày, ngạc nhiên: "Từ khi nào thái tử trở nên quan tâm đến đời sống bách tính như thế?"

Tên thị vệ kích động nói: "Trọng điểm không phải việc thái tử quan tâm đến bách tính, mà là địa điểm ngài ấy muốn chọn đào kênh dẫn nước ngay lại ngay bên cạnh nhiếp chính vương phủ. Nếu để ngài ấy làm như vậy...."

Chỉ sợ tất cả mọi người sống trong phủ nhiếp chính vương đều bị mùi phân và nước cống hôi thối ám cho chỉ còn nửa cái mạng!

Nếu vương biết được, nhất định sẽ tức giận!

Diêm Liệt trợn trắng mắt, khuôn mặt lộ rõ vẻ không dám tin! Thái tử thật sự không muốn sống nữa sao?

....

So với ý, càng không dám tin vào tai mình nữa chính là cung nhân đi theo Lạc Từ Dạ. Gã nhìn nàng hào hứng chỉ huy người đào kênh, trán đổ mồ hôi lạnh, nội tâm khóc ra máu, cứ thế khiêu khích nhiếp chính vương, con đường chết của thái tử quả thực càng chạy càng gần...

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Sẽ bị nhiếp chính vương băm thành bao nhiêu mảnh?

Edit: Mẹ Chíp

Lúc này Lạc Tử Dạ đã sớm đổi sang y phục cẩm bào màu đỏ tươi, thêu hoa văn bằng chỉ kim tuyến màu vàng nhóng nhánh, dưới ánh nắng mặt phản chiếu càng thêm rực rỡ chói lọi, đai lưng bằng gấm nam nhiều đá quý viên lớn viên nhỏ, không những thế còn học đòi theo các soái ca cổ đại văn văn về vẻ cầm theo cây quạt giấy, các nan quạt đều được dát vàng! Thoạt nhìn cả người óng ánh vàng chói, từ trong ra ngoài chỉ nhằm để khoe với thiên hạ rằng----- ông đây chính là kẻ lắm tiền nhiều của!

Nàng chỉ huy mọi người đào kênh, tâm trạng cực kỳ tốt. Kiếp trước không thể hoàn thành nổi một nhiệm vụ cho nên cuộc sống cực kỳ khổ sở, sống tại khu dân nghèo, mỗi ngày đều phải nghe lão đại hét ca thán rồi lại nằng nặc chỉ vì tiền thuê nhà, điện nước. Đồng bọn Yêu Nghiệt ngược lại có rất nhiều tiền, nhưng lại thuộc loại vất vả cô chày ra nước, lần đó cũng không hiểu lý do tại sao ngủ một giấc rồi không bao giờ không tỉnh nữa, trước khi chết cũng không để lại mã thẻ ngân hàng, khiến cho cuộc sống của nàng càng thêm chật vật nghèo túng! Kiếp này may mắn làm sao khi được đầu thai lần nữa còn vào vai một kẻ lật tay mưa ngựa tay làm mây, vì thế nên nàng cũng chẳng cần quan tâm đến lí do tại sao lại xuyên. Nàng cả đời có mỗi một niềm đam mê duy nhất là được vui vẻ với các anh đẹp trai, còn lại chính là thể diện! Là thể diện đấy!

Thế nhưng cái tên khốn khiếp Phượng Vô Trù kia, hôm nay khiến cho nàng mất hết mặt mũi thì cũng đừng mong sẽ được sống cuộc sống dễ chịu!

Bọn hạ nhân bê ghế thái sư tới bên cạnh, đồng loạt giọng ô không tước che nắng cho nàng. Thật là, cả người lấp lờ ánh sáng, khiến cho kẻ khác không nhìn cũng không được! Quan sát khung cảnh trước mắt, nàng không khỏi lo lắng đưa tay ra hét lớn: "Đào kênh rộng thêm chút nữa, để cho phân dễ dàng chảy ra!"

Rộng hơn một ít thì sẽ chảy nhiều thêm một ít, mùi cũng nặng hơn một ít, hun cho tên oắt con vô lại kia thối chết thì thôi!

Cung nhân đứng cạnh quạt cho nàng, lau nước mắt trong sợ hãi, nghẹn ngào nói: "Thái tử gia, ngài thật là muốn làm như vậy sao?"

Hơn nữa làm như vậy coi như tiêu rồi, lại còn gọi rất nhiều dân chúng đến xem, chỉ sợ người trong thiên hạ không biết ngài đang gây hấn với nhiếp chính vương hay sao? Hay ngài sợ nhiếp chính vương điện hạ sẽ không giết ngài?

Lạc Tử Dạ liếc gãi một cái, khóe môi khẽ nhếch lên cười gian ác: "Bản điện hạ đang làm chuyện tốt, vì lợi ích của bách tính hoàng thành. Người như vậy là đang sợ cái gì?"

Mà dân chúng nghe tin thái tử muốn đào kênh tạo phúc cho dân, đều tò mò đi xem, nét mặt người nào người nấy đều hiện rõ vẻ khó hiểu. Trong con mắt của họ, thái tử là kẻ chơi bời lêu lổng, ham ăn biếng làm, một siêu cấp hoàn khổ nổi danh chuyên làm điều xằng bậy, thường xuyên cưỡng ép trêu chọc các mỹ nam nhà lành, tóm lại đánh giá về hắn đơn giản chỉ một câu: Ký sinh trùng sống không một chút giá trị, dân chúng kinh thành chỉ cần mới thấy hơi đã sợ mất mặt, một nhân vật như vậy tại sao bỗng dưng lại làm chuyện tốt, tạo phúc cho dân?

Không hiểu vì sao, bọn họ đều cảm thấy là lạ, rất có thể đây là kẻ "Chồn cáo chúc tết gà, rắp tâm ăn gỏi"!

[Chồn cáo chúc tết gà, rắp tâm ăn gỏi! Âm chi giả bộ thân thiện nhằm thực hiện mưu đồ xấu]

Tiểu thái giám bên cạnh nàng lặng lẽ lau nước mắt, lắp bắp: "Nhưng...rằng...thì...là...mà...điện hạ ơi, ngài chọn địa điểm đào mương chọn ở....chọn ở...." kể tiếp, một câu cũng không nói được thành lời, bởi vì vừa nói liền muốn khóc, nước mắt cứ chảy ào ào không thể nào kiềm chế nổi!

"Xoẹt" một tiếng, nàng mở cây quạt, nhẹ nhàng vẩy mấy cái, cười cười: "Địa điểm thì làm sao? Địa điểm bổn cung dựa theo bản đồ mà chọn, đào mương thoát nước là một công trình lớn, tốn nhiều nhân lực và sức lực, đương nhiên là phải địa điểm ở gần, người cảm thấy bổn cung chọn có vấn đề gì hay sao? Quả thật nếu kênh thoát nước này mở ra sẽ ảnh hưởng đến chút ít lợi ích của người khác, cũng có thể ảnh hưởng chút ít đời sống sinh hoạt, nhưng là bổn điện hạ cho rằng người kia hẳn là nên nhượng bộ mới đúng, hết thảy phải đặt lợi ích của bách tính trăm họ lên hàng đầu, bởi vì muốn tốt cho mọi người, mới là kẻ rộng lượng!"

Nói xong câu cuối cùng, thiếu chút nữa không nhịn được mà phun ra hai chữ "Ợ phếch"*

*Perfect: Hoàn hảo.

Dĩ nhiên Lạc Tử Dạ không chỉ đơn thuần muốn báo thù mà tự tìm đường chết, nàng muốn để cho dân chúng đến xem nàng đào mương, đồng thời để bọn họ biết rằng, bản thân mình lần này vì để đời sống của dân chúng thêm ấm no mới đắc tội với nhiếp chính vương. Nếu Phượng Vô Trù tìm đến nàng gây phiền toái, trả thù nàng vì nàng đã thất lễ hẳn, mọi người nhất định sẽ cho rằng, mọi chuyện nàng đều vì dân chúng mà mưu cầu, hết thảy đều vì dân chúng, chỉ vì thế mà đắc tội với nhiếp chính vương, mới bị nhiếp chính vương trù dập!

Như vậy nàng sẽ là vấn đề dư luận quan tâm nhất, nếu Phượng Vô Trù cố chấp chà đạp lên dư luận giết nàng, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến địa vị của hắn trong lòng dân chúng. Nàng tin tưởng nhất định hẳn sẽ không làm chuyện khiến bản thân bị bất lợi!

Đương nhiên, mục đích chủ yếu nhất, vẫn là vì báo thù! Trưa hôm nay đã nói những câu oai phong như thế, giờ không thực hiện được bổn thái tử biết giấu mặt vào đâu?

Dân chúng nghe những người này, mặc dù trong lòng như cũ vẫn cảm thấy vô cùng kỳ quái, cảm thấy trong lời nói của thái tử chỉ có tám phần là thật, nhưng trong đầu cũng cảm nhận có chút may mắn. Một vài người đã bắt đầu có ý lên lên bàn luận, chẳng lẽ thái tử gần đây đã được cao nhân cảm hóa, quyết tâm cải tà quy chính, làm một vị thái tử tốt biết tạo phúc cho lẽ dân trăm họ?

Tiểu thái giám lặng lẽ lau nước mắt, không nói thêm gì nữa.

Ngay lúc này, trên ngọn cây sau lưng Lạc Tử Dạ, chỗ tán cây lớn nhất bỗng nhiên giật giật, lộ ra một đôi mắt to màu xanh da trời đang chớp chớp. Dưới

ánh mặt trời, nó vươn cánh ra, cong cong xoa ghèn mắt, tiếp đó tròn to mắt nhìn!!

Cái đám người ngu xuẩn này rốt cuộc đang làm gì thế, sao lại thói nòng nặc lên thế này, kia không phải là chuẩn bị chạy đến trước cửa phủ chủ nhân hay sao? Không, đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là Quả gia cũng ở tại nhiếp chính vương phủ, Quả gia cùng chủ nhân ở sống cùng một chỗ a! Đợi đến lúc bọn họ làm xong, Quả gia làm sao có thể sống ở đây được nữa?

Nó lo lắng cùng tức giận từ trên cây bay xuống. Bay đến giữa không trung, rất nhanh phát hiện ra kẻ chủ mưu, Lạc Từ Dạ!

Nó vừa bay tới, tiểu thái giám bên cạnh Lạc Từ Dạ mặt cắt không còn giọt máu, thú cưng của nhiếp chính vương điện hạ cũng tới rồi! Trời xanh ơi, không lẽ ngày hôm nay con sẽ phải cùng chết với thái tử?

Lạc Từ Dạ vừa nhìn thấy, lông mày giãn ra, thật là con vật nhỏ đáng yêu, toàn thân đen nhánh, móng vuốt màu vàng kim, thoát nhìn trông giống chim sáo đá. Nhưng lại có đôi mắt màu xanh da trời, long lanh như hai giọt nước. Nàng đang muốn nói chuyện, sau lưng không ít người sắc mặt trắng bệch cúi thấp đầu, thấp phần tôn kính: "Quả Gia!"

Khỏe miệng nàng giật giật, trực giác cho biết con vật nhỏ này lại lịch không đơn giản! Tiếp đó, lại thấy con chim chết tiệt này dơ một cánh ra, hết sức kích động chỉ về phía nàng, âm thanh the the như vệt: "Két! Loài người ngu xuẩn, loài người ngu xuẩn! Quả Gia nhiếp chính vương phủ ở tại, người không cần nhắc đến cảm thụ của Quả Gia sao? "

" " Là " Quả Gia ở tại nhiếp chính vương phủ " đúng không"? " Lạc Từ Dạ hết sức nhiệt tình sửa lại lỗi ngữ pháp cho nó. Sau khi uốn xong, nàng nhếch môi cười lạnh, thảo nào những người này lại tỏ ra cung kính như thế, nó ở nhiếp chính vương phủ thì nhất định là thú cưng của Phụng Vô Trù!

Trước mặt mọi người hần vừa ra tay là muốn nỏ tung nàng thành trăm mảnh, chỉ là một con chim rách được hần nuôi cũng dám giương cánh lên sỉ nhục nàng? Thật là tức hiếp người quá đáng!

Quả Quả nghe những lời này, tức giận đến nổi lông dựng ngược hết lên, Quả gia tung hoành thiên hạ nhiều năm, làm gì có ai dám sửa lời nó, nó khó chịu một cánh khác về phía nàng, đồng thời lấy mỏ ngậm qua hai cánh, cố giành lấy chút phong độ, sau đó mới từ từ cất giọng the the: "Người chờ quả gia, chủ nhân sẽ làm thịt ngươi, làm thịt ngươi! Băm thành từng khối từng khối, từng khối từng khối....."

Lạc Từ Dạ cười lạnh, đột ngột ra tay, quạt giấy trong tay bay một phát ra ngoài, kia... "Quả gia" là do không biết nàng có thực lực, hay không ngờ đến nàng sẽ ra tay, lập tức bị cái quạt đánh trúng, "Bốp" một tiếng liền hôn mê bất tỉnh, từ giữa không trung rơi xuống!

Tiểu thái giám mặt trắng bệch...

Lạc Từ Dạ cúi người xuống, vươn tay cầm con chim lật ngược lại, quăng ra phía sau lưng ra lệnh: "Đem đi nướng, không cần nướng chín, đốt trụi lông coi như đó là một bài học!"

Loại người khôn kiếp dạy dỗ ra sùng vật cũng chẳng ra cái giống mi mẹ gì! Dám ở trước mặt nàng giương nanh múa vuốt, trước là giáo huấn con chim này, ngày sau sẽ đến lượt hần!

"A...." Hạ nhân suýt nữa thì bị dọa đến ngất xỉu, nướng vật cưng của nhiếp chính vương? Hơn nữa đây còn lại sùng vật cát tường, do đích thân thiên tử ban tặng.

Lạc Từ Dạ liếc xéo gã một cái: "Có ý kiến?"

Hạ nhân sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt khổ sở nói: "Nô tài không dám, nô tài đi ngay đây!"

Cúi đã được đốt lên, một mùi khét xông vào mũi, bên bờ sông tiểu thái giám nhìn con chim nước mắt lưng tròng, con đường chết của thái tử gia có chạy như điên còn khó thoát được, lần này chắc phải đổi sang ngựa chạy nước rút thì may ra.... Đắc tội nhiếp chính vương, còn dám nướng Quả gia, không biết nhiếp chính vương sau khi biết chuyện này, sẽ đem bọn họ băm thành bao nhiêu mảnh!!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Quả gia không thể đắc tội kẻ tiểu nhân!!!!

Edit: Mẹ Chíp

"Chúng ta thật sự sẽ đem Quả gia đi nướng?" Gã tùy tùng ném thanh củi vào trong đống lửa, vẻ mặt đau khổ hỏi lại lần nữa. Mặc dù bản chất của Quả gia hơi xấu tính, kẻ cả nó là con gì đi chẳng nữa.. có đốt trụi lông cũng chẳng có quan hệ gì đến bọn họ... nhưng bọn họ cảm thấy giống như đang đi tìm đường chết, nếu để nhiếp chính vương điện hạ biết được, hậu quả thật không thể nào tưởng tượng nổi!

Tiểu thái giám khóc lóc: "Trừ việc đó ra, chẳng lẽ còn có biện pháp khác sao?"

Thái tử đã ra lệnh, chúng ta làm sao có thể kháng lệnh chứ!

"Nếu không thì, đề đến sau khi chúng ta làm xong, lập tức đem Quả gia ném ra một chỗ nào đó cách xa nơi này, sau khi Quả gia tỉnh lại, chỉ biết là do thái tử làm, sẽ không biết được hai người chúng ta! Dù sao đi nữa chúng ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, còn kẻ đầu sỏ gây ra tai họa mới là thái tử điện hạ!" Cho nên nếu thái tử có bị nhiếp chính vương bên trái chém bên phải giết, cũng là do tự thái tử gây ra, chúng ta chỉ là những kẻ theo hầu thái tử không liên quan gì hết!

Lời gã vừa nói ra, lập tức nhận được sự đồng tình sâu sắc: "Ý kiến hay!"

.....

"Bẩm tướng quân, bỗng nhiên hôm nay thái tử điện hạ lại tăng cường sửa chữa nương ngạch, đào kênh thoát nước ngầm nối thông đường dẫn phế thái cùng nước cống, thái hết ra ngoài, nói là làm vì lợi ích của dân chúng! Nhưng địa điểm được chọn lại gần cận nhiếp chính vương phủ, hiện giờ trong hoàng thành, bách tính đang bàn luận xôn xao, suy đoán xem sau khi nhiếp chính vương biết được việc này liệu có nổi cơn thịnh lộ hay không!" Tùy tùng cúi đầu đứng bên cạnh bẩm báo.

Bên trong phủ, ngoại trừ Long Ngao Dịch, còn có vài vị võ tướng.

Lúc này, Long Ngao Dịch đã cởi bỏ nhung trang, thay bằng bộ y phục cẩm bào màu xanh đậm, bên hông đeo ngọc bội thạch anh màu đỏ thẫm, cùng màu với đôi con ngươi quý dị, thi thoảng lại phát ra những tia sáng lấp lánh. Nhưng vì hai bên gò má lún phún râu, nên nhìn y không hề cảm thấy có chút nữ tính nào, ngược lại giống ma cà rồng trong thần thoại của người phương Tây, vô cùng quyền rũ.

Nghe những lời ấy, lông mày y khẽ nhướn lên: "Hôm nay thái tử có ý định đối đầu với nhiếp chính vương?"

Dứt lời, sắc mặt mấy vị võ tướng lộ rõ vẻ vui mừng. Một vị võ tướng trong đó mở lời: "Từ lúc Phượng Vô Trù chấp chính đến nay, một tay nắm giữ quyền lực khuynh đảo triều chính. Bệ hạ đối với hần cũng phải nín nhịn vài phần, trong triều cũng chỉ có tướng quân thi thoảng mới có thể trấn áp được hần. Bây giờ thái tử cũng bắt đầu dự định đối đầu với nhiếp chính vương, tướng quân sẽ không ngại kéo thái tử về phía chúng ta, cùng nhau bảo vệ hoàng quyền và uy nghiêm của vương tộc chứ?!"

Nhiếp chính vương và tướng quân, mỗi người đều nắm giữ trong tay một phần ba binh quyền, tổng cộng đã chiếm hai phần ba. Trong tay bệ hạ nắm giữ một phần ba binh quyền. Hộ vệ dưới trướng nhiếp chính vương có hơn một vạn người, nhưng người nào kẻ nấy đều là những hộ vệ tinh anh nhất trong đám quân tinh nhuệ, có thể lấy một đấu một trăm, khiến cho bốn phương chur hầu vô cùng khiếp sợ. Vì vậy, so với nhiếp chính vương, tướng quân rõ ràng có yếu thế hơn nhiều!

Sau khi vị võ tướng nói những lời ấy, những người bên cạnh nghe được lập tức rít rỉ phụ họa theo: "Tướng quân, mặt tướng cho rằng, lúc này chúng ta nên bắt tay với thái tử điện hạ. Mặc dù tính tình thái tử không tốt, nhưng để nói ra, luận về thân phận cùng địa vị thì không kém so với Phượng Vô Trù, nếu thái tử ở cùng phe chúng ta thì hành động sẽ càng thêm thuận lợi. Theo mặt tướng, tướng quân nên ra mặt mời thái tử điện hạ đến phủ một chuyến!"

Đã qua nhiều năm như vậy, bọn họ rốt cuộc vẫn không thể lý giải được tại sao hoàng đế lại chọn một kẻ bất tài vô dụng như Lạc Tử Dạ làm thái tử, nhưng đến hôm nay, cuối cùng Lạc Tử Dạ cũng đã làm được một việc phù hợp với thân phận địa vị của hần!

Bọn họ, người một lời, ta một câu, duy chỉ có Long Ngao Dịch vẫn im lặng không nói lời nào.

Từ lúc nghe biểu lộ của mấy vị tướng quân tâm phúc, cả người y cứ cứng đờ như trúng tà, mặt đực ra như bị tảo bón, đôi con ngươi màu đỏ quý dị quan sát mấy người bọn họ tranh luận, khỏe môi khê co quắp. Trong đầu nhớ đến lúc Lạc Tử Dạ bày tỏ muốn y can nhắc đến hần một chút, lời nói thật khiến cho người ta buồn nôn, nghĩ đến thôi cả người lập tức nổi hết da gà!

Nếu mời hần đến phủ một chuyến thì có khác gì đem thân mình dâng lên miệng hổ! Nhưng chỉ ngay sau đó, đôi con ngươi quý dị lại lóe lên một tia sáng, một kẻ ngu ngốc như Lạc Tử Dạ làm sao có thể là hổ? Bản thân y làm sao lại biến thành cừu?!

Chúng tướng thấy y chỉ lặng im không nói, một người trong số họ đột nhiên hoảng hốt, như nhớ ra một chuyện gì đó thật kinh khủng, khỏe miệng co rút, ho nhẹ mấy tiếng, giọng run run: "Khụ...khụ.., không phải là tướng quân đang để ý đến việc thái tử đã vô lễ với ngài đấy chứ? Việc này...ngài cũng đã bẩm báo lên bệ hạ, bệ hạ cũng đã trừng phạt thái tử. Có lẽ lần này thái tử cũng đã tỉnh ngộ, mặt tướng cho rằng...khụ... cho rằng...muốn thành việc đại sự không nên câu nệ tiểu tiết, tướng quân không nên so đo với thái tử mới phải!"

Bọn họ làm sao có thể quên được chuyện trong buổi chiều sớm hôm nay, thái tử sờ mông tướng quân, cuối cùng bị tướng quân tố cáo với hoàng thượng!!

Dứt lời, càng ngày càng nhiều người, dường như cũng nhớ lại chuyện này, đều quay đầu nhìn về phía Long Ngao Dịch, khiến cho y mặt càng thêm lạnh, khỏe môi giật giật, nghiêm mặt nói: "Ý tứ của các vị, bản tướng đã hiểu! Chỉ là chuyện nhỏ, bốn tướng quân cũng không để trong lòng!"

Câu cuối cùng "Cũng không để trong lòng" nghe miễn cưỡng như được rít từ trong kẽ răng!

Chúng tướng toàn thân run rẩy, không ai dám nói một lời. Sau đó lại nghe thấy Long Ngao Dịch nói tiếp: "Với tính cách của Phượng Vô Trù, chỉ sợ tới nay sẽ cho binh mã san bằng phủ thái tử, mà dù có giết thái tử, cũng không thể ảnh hưởng đến thanh danh của hần, bệ hạ cũng không thể làm gì được! Truyền lệnh của bản tướng quân, điều năm nghìn quân tinh nhuệ bảo vệ phủ thái tử, tối nay ngay cả một con ruồi cũng không được phép lọt vào, toàn lực bảo vệ an nguy của thái tử điện hạ!"

Năm nghìn quân tinh nhuệ, mặc dù không đủ để cản trở được kỳ mã của Phụng Vô Trù, nhưng với tính cách cao ngạo của Phụng Vô Trù, nhất định sẽ không vì một Lạc Tử Dạ mà tấm máu hoàng thành! Trong mắt của Phụng Vô Trù, Lạc Tử Dạ chỉ như một con kiến, bất cứ lúc nào cũng có thể tiện tay bóp chết, không đáng giá để hắn phải gây chiến!

Vì vậy, năm nghìn tinh nhuệ có thể tạm thời bảo trì được tính mạng của Lạc Tử Dạ. Mà y vì bảo vệ thái tử mới huy động quân, sẽ không bị truy vấn tội! Chỉ khi Lạc Tử Dạ còn sống, bọn họ mới có thể trở thành đồng minh!

"Tướng quân anh minh!" Chúng tướng đồng loạt đứng dậy, ôm quyền.

Lúc này, mỗi người bọn họ chỉ hi vọng, con đường chết của thái tử từ chỗ này mà rẽ sang lối khác, biểu đạt một chút lập trường của mình như thế là tốt rồi, hàng ngàn hàng vạn lần không nên đắc tội với nhiếp chính vương, nếu làm thái quá, chỉ e là thực sự chọc giận Phụng Vô Trù, khi đó, chỉ sợ năm nghìn quân tinh nhuệ này cũng không giữ được một cái mạng của hắn!

Bọn họ nào có biết rằng, Lạc Tử Dạ còn quá trốn hơn... Dám hạ lệnh nướng Quả Quả.

....

Kiến trúc nhiếp chính vương phủ tôn nghiêm và hùng vĩ, lấy màu đen làm màu chủ đạo. Các bức tường chính điện được ốp bằng đá cẩm thạch màu đỏ, phía trên các bậc thềm bằng ngọc đen, bốn bề bao phủ một luồng khí tức lạnh lẽo quý dị, khiến cho người ta cảm thấy nơi này không giống chỗ ở cho con người, mà giống như tâm điện của đại ma vương!

Từng bậc cầu thang tiến vào trong chính điện, ngồi trên ghế vương, nam tử nhắm hai mắt dưỡng thần.

Diêm Liệt đứng trước cửa, do do dự dự, không biết phải bẩm báo như thế nào về chuyện đào kênh thông mạch cùng chuyện Long Ngạo Định điều quân bảo vệ phủ thái tử, cuối cùng vẫn là lưỡng lự không biết có nên vào hay không!! Việc ban chết cho thái tử vốn chỉ là chuyện nhỏ, thường ngày đều do hắn trực tiếp đem họ về đi xử lý. Nhưng lần này Long Ngạo Định lại xen vào, thì lại là chuyện sinh tử của mấy nghìn binh sĩ. Cho nên, chuyện này hắn cũng không thể tự ý quyết định!

Ngay lúc hắn còn đang đứng lưỡng lự, "Bộp" một tiếng, một con chim toàn thân cháy đen từ trên trời rơi xuống! Diêm Liệt sững sờ: "Quả Quả, sao bộ lông của ngươi lại cháy đen như vậy? Không đúng, bộ dạng này là sao?" Không lẽ là bị nướng?

Quả Quả bò dậy, ánh mắt hung ác như muốn khoét thủng lỗ trên người Diêm Liệt, vươn ra một cánh chỉ vào y, giọng the thé: "Không được Quả gia chuyện thương tâm nhắc đến!"

Khóe miệng Diêm Liệt giật giật, là "không được nhắc đến chuyện thương tâm của Quả gia" phải không?!!

Sau khi nó nói xong liền vỗ bành bạch cái cánh trĩu lông, lăn một vòng vào trong đại điện, che cái mặt bị người ta nướng cháy đen, khóc the thé: "Chủ nhân, thái tử không muốn sống, hắn không muốn sống! Hắn nói đầu tiên sẽ nướng ta, sau đó sẽ nướng chủ nhân. Hắn còn muốn lột y phục của chủ nhân, lột tiết khô, lột hết..."

Diêm Liệt bụng trán, kẻ nào làm rách lòng Quả Quả, nó tự dung sẽ vẽ thêm tội cho kẻ đó, nguy tạo sự thật, y đương nhiên là biết điều này. Chỉ là, nếu vương cho những nó nói là thật, chớ nói chỉ là năm nghìn quân tinh nhuệ, kể cả Long tướng quân tự mình cầm kiếm bảo vệ thái tử, thì thái tử cũng không thể sống qua nổi đến sáng ngày mai!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Khóc hết nước mắt khi biết sự thật....

Edit: Mẹ Chíp

Trong chính điện, Quả Quả the thé kể tội...

Trên ghế vương, đôi mắt đen sâu hút hồn của nam tử chậm rãi mở ra, con ngươi lóe lên tia sáng màu vàng âm u quý dị, môi mỏng vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, quan sát toàn thân Quả Quả.

Quả Quả thấy chủ nhân để ý đến thân mình, khẽ co rúm lại, sau đó ra vẻ tức giận âm cao lên một bậc: "Quả gia chính là không chú ý mới bị ám toán!" Nét mặt chủ nhân kia là như thế nào? Coi thường Quả gia?

Nó nói xong vẫn không thấy chủ nhân nói lời nào, hai mắt màu xanh da trời híp lại, liếc trộm hắn một cái. Sau đó lại nhấn mạnh: "Quả gia bị đốt chính là lớp lông vũ nguy trang mà thôi, lông vũ, chỉ có lông vũ mà thôi!"

Nó lộp đi lộp lại, sau đó lại dùng mỏ nhọn, dứt mạnh mẽ hết chỗ lông vũ còn lại trên thân, đập cánh mấy cái. Bộ lông nguy trang giống chim sáo đã cứ

thế mà rụng xuống, lộ ra hai cánh giống như dực long, mặt như chim phượng vô cùng trang nghiêm khí phách, đôi mắt ngây thơ to tròn màu xanh da trời như hai giọt nước long lanh.

Sau khi rũ bỏ lớp lông nguy trang, vẫn thấy chủ nhân im lặng, Quả Quả nhìn không được, bắt đầu kích động, đưa ra một cánh dùng hết sức vỗ bồm bộp vào ngực mình: "Quả gia phượng hoàng hậu duệ, Quả gia là thần thú! Thái tử hần là tiểu nhân, đánh lén, đánh lén Quả gia....." Nó hết sức chứng minh với chủ nhân, lần này bị người ta nường, tất cả chỉ là ngoài ý muốn, chứ không phải vì nó vô dụng!

Nói cả buổi, vẫn không thấy người trên ghế vương nói lời nào. Do kích động vỗ ngực quá lâu, cũng bắt đầu có chút đau nhức, nước mắt cứ thế mà trào ra, trong lòng cảm thấy hết sức bị thương, tiếp tục cố gắng tự bào chữa: "Quả gia kích động, kích động nhất thời, bị đánh lén! Đều là bị đánh lén.... Quả gia uy vũ, Quả gia là thần thú, Quả gia lợi hại...."

Cuối cùng, Phượng Vô Trù cũng mở miệng,

Giọng điệu khinh miệt, chỉ ngắn ngủi ba chữ: "Đồ vô dụng!"

Âm thanh nặng nề, giống như âm lấy ma quỷ từ thời viễn cổ vọng về, tràn ngập hơi thở tử vong chết chóc, khiến cho Quả Quả càng thêm bị đá kích!

"Độp" Dùng sinh mệnh biện hộ cho bản thân cả nửa ngày, Quả Quả kích động ngã xuống! Hai dòng nước mắt chảy ra trong như nước suối, nằm tê liệt giữa đại điện, toàn thân co giật, vừa khóc vừa giật giật....

Diêm Liệt bước vào đến cửa liếc mắt nhìn, thờ dài đồng cảm, vương quả nhiên là tàn nhẫn, thật biết nói những lời vô cùng đả kích! Quả gia có tiếng tăm cực kỳ lừng lẫy, vang dội bốn bề năm châu, nay bị vương không chút thương tiếc đả kích như vậy, trong lòng nó chắc sẽ đau đớn muốn chết!

Chứng kiến con đường chết của thái tử ngày càng gần, y rào bước nhanh vào trong điện, bọn hạ nhân thấy y đi vào cũng khẽ cúi đầu, biểu thị sự tôn kính. Sau đó, y quỳ một chân, cúi đầu nói: "Vương! Long Ngạo Định hạ quân lệnh điều năm nghìn quân tinh nhuệ bảo vệ phủ thái tử. Mà hôm nay, thái tử hạ lệnh đào nương dẫn nước thải, địa điểm chọn ngay gần nhiếp chính vương phủ, xem ra là đang nhắm vào người!"

"Ồ?" Trên ghế vương, nam tử nghe vậy, nhưng thật ra đã đứng dậy. Hần nở nụ cười lạnh lùng, vung tay lên, bầu rượu từ phía xa rơi vào trong tay. Mọi móng nhếch lên, thuận tay rót rượu, giọng nói lạnh như rượu ủ ngàn năm, sáng sủa mê hoặc, chậm rãi vang lên: "Vậy thì hôm nay, người tự mình dẫn người san bằng phủ thái tử!"

Diêm Liệt sững sờ, ngừng đầu hỏi lại: "Vậy năm nghìn quân tinh nhuệ...."

"Giết!" Hần đặt phích bình rượu trong tay xuống bàn án chạm tro kén hoa văn hình hắc long, giọng nói lạnh đến cực điểm, giống như giông tố cuộn cuộn, nháy mắt sát khí bao trùm toàn bộ đại điện, khiến cho người khác kim lòng không nổi muốn quý xuống dưới chân hần!

Diêm Liệt cúi đầu, cao giọng đáp: "Tuân lệnh!"

"Năm nghìn quân tinh nhuệ, không bỏ sót kẻ nào! Long Ngạo Định muốn đổi đầu với Cô, Cô làm sao có thể để hần thất vọng?" Khóe môi Phượng Vô Trù cong lên, cười lạnh lùng ngạo mạn.

Diêm Liệt hiểu rõ, nụ cười đó đang kìm chế sự tức giận với kẻ dám khiêu khích đối nghịch với quyền uy của mình.

Hần chậm rãi bưng chén rượu, nhấp một ngụm, trầm giọng nói: "Cô cũng muốn xem thực lực của Long Ngạo Định rốt cuộc lớn đến đâu? Ở thời đại lấy sức mạnh làm quyền lực, kẻ có sức mạnh chính là kẻ thống trị, nếu Long Ngạo Định dám can thiệp, cũng đừng để cho Cô phải thất vọng. Về phần Lạc Từ Dạ, liên tục nhiều lần cố ý khiêu khích Cô, Cô thậm chí cũng... muốn nướng hần!"

Diêm Liệt cúi đầu, mở miệng: "Tối nay nhất định thuộc hạ sẽ giải quyết chuyện này ổn thỏa, đem nướng chín thái tử điện hạ mang đến trước mặt người! Đồng thời sẽ cảnh cáo Long tướng quân!"

Nghe vậy, Quả gia đang nằm tê liệt trên mặt đất cuối cùng cũng thấy được một chút hy vọng muốn sống! Châm chậm từ trên mặt đất đứng dậy, hai mắt mở to nhìn Phượng Vô Trù, đưa một cánh ra lau nước mắt: "Nướng hần, nướng hần! Quả gia giúp một tay nướng...."

Phượng Vô Trù liếc nó một cái, hừ lạnh một tiếng, một lần nữa không chút thương tiếc trầm giọng đả kích: "Đồ vô dụng!"

Quả gia ngã quỵ xuống, khóc lóc: "Quả gia rất hữu dụng, Quả gia sẽ ăn, sẽ uống, sẽ đi hóng gió một mình..."

...

Lúc này Lạc Từ Dạ không hiểu vì sao bỗng nhiên rùng mình một cái! Hình như có cơn gió lạnh thổi qua, nhưng nhìn mặt trời vẫn còn ở trên đỉnh nắng chói chang, vì cái gì lại cảm thấy sơn hết cả gai góc? Nàng ho khan một tiếng, đề sự bất an trong lòng xuống, mở miệng hỏi: "Thiên Diêu hoàng triều có bao nhiêu đại quân? Bình quyền đang nằm trong tay ai?"

Tiểu thái giám bên cạnh sững sờ, trong lòng thầm nghĩ không biết vì sao thái tử điện hạ lại quan tâm đến chuyện này, nhưng vẫn trả lời: "Thiên Diêu hoàng triều có sáu mươi vạn đại quân, hoàng thượng, nhiếp chính vương cùng Long tướng quân, mỗi người nắm giữ hai mươi vạn đại quân!"

Lạc Từ Dạ vừa nghe thấy, lập tức nhún mày: "Phượng Vô Trù nắm giữ hai mươi vạn đại quân làm cái lông gì vậy?" Bỗng chốc nàng cảm thấy sống lưng toát mồ hôi lạnh!

Tiểu thái giám khóc mếu máo: " Quan trọng không phải là hai mươi vạn đại quân kia, mà là hộ vệ trong tay nhiếp chính vương điện hạ, tính ra khoảng hai vạn người, mỗi người không dám nói khoa trương, đều là cao thủ một địch một trăm! Nhiếp chính vương đã từng phá hơn tám nghìn binh mã đại chiến với hơn sáu mươi vạn liên quân các nước cầu kết với cầu tặc Nhung quốc, cuối cùng đại thắng trở về mà chỉ có hơn bốn trăm người thương vong!"

Lạc Tử Dạ ngồi phịch xuống ghế, hít sâu một hơi: " Lấy một địch trăm, vậy chẳng phải trong tay hấn nắm giữ một trăm vạn hùng binh?"

Tiểu thái giám vội sửa lại: " Là hai trăm vạn!" Nếu không phải như vậy thì làm sao có chuyện bốn phương chư quốc tình nguyện thần phục nhiếp chính vương?

Lạc Tử Dạ nuốt nước bọt, nhìn cảnh tượng trước mắt, cuối cùng cũng ý thức được bản thân đã bắt đầu sợ chết, bằng không đêm nay sẽ trộm ít vàng bạc rồi hóa trang thành kẻ ăn mày sống một cuộc sống xa hoa vậy...

Ngay lúc này, hộ vệ phủ thái tử chạy tới, cao giọng nói: " Bẩm thái tử điện hạ, Long tướng quân sai người tới truyền lời, nói tối nay sẽ điều năm nghìn quân tới bảo vệ an nguy cho ngài!"

" Cái gì?" Nàng sửng sốt, nhưng sau khi phản ứng kịp, lập tức mừng như mở cờ trong bụng! Đây, đây chẳng phải là trai đẹp đang cố tình lấy lòng nàng hay sao?! Tất nhiên nàng cũng không có ngu, trưa nay Long Ngạo Địch đối xử với nàng vẫn còn hết sức lạnh lùng, tối lại phái người đến bảo vệ nàng. Nhất định là bởi vì nàng đã đối đầu với Phượng Vô Trù khiến cho trái tim y cảm động!

Hộ vệ nhắc lại thêm một lần, Lạc Tử Dạ nhàn nhả cầm cây quạt phe phẩy, cười hi hi: " Đắc tội cái hồ xí Phượng Vô Trù kia, nhưng lại được lòng Long Ngạo Địch, cuộc mua bán này có lời, có lời!"

Tiểu thái giám nhìn nàng, ánh mắt vô cùng đau khổ: " Gia, đắc tội nhiếp chính vương chỉ có mất mạng! Lấy lòng Long tướng quân thì có ích lợi gì? " Đây rốt cuộc là có lời ở đâu cơ chứ?

" Nói như vậy mà ngươi vẫn chưa hiểu sao? Được chết dưới hoa mẫu đơn có làm quý cũng phong lưu. Chủ tử của ngươi, nguyện vì mỹ nam mà hi sinh thân mình!" Lạc Tử Dạ rung đùi đắc ý sung sướng phát biểu.

Miệng tiểu thái giám méo xệch, dùng ánh mắt không thể hiểu nổi nhìn nàng: " Nhưng mà gia, nhiếp chính vương điện hạ vô cùng tuấn mỹ, thiên hạ không một ai sánh bằng, ngài chỉ vì lấy lòng mỹ nam tử mà đắc tội với một nam tử tuấn mỹ nhất thiên hạ, mà còn có lời....! "

Sắc mặt Lạc Tử Dạ như cha chết, " Bộp " một cái, quạt giấy trong tay rơi xuống đất, hít sâu một hơi, quay đầu nhìn gã, giọng run run: " Ngươi nói cái gì? Phượng Vô Trù còn đẹp hơn?"

Ôi, sao có thể gây thù oán với Phượng Vô Trù thành như vậy? Sao lại có thể đắc tội hấn vậy chứ?

Tiểu thái giám trợn trắng mắt nhìn nàng: " Lê nào ngài không biết sao?" Đây không phải là chuyện bốn phương chư hầu đều công nhận sao?

" Hấn đẹp như vậy, vì sao ngươi không nói sớm?" Phịch một tiếng, thái tử ngã từ trên ghế xuống, nằm dài trên đất, nước mắt chảy tò tò, ôm đầu khóc rống lên: " Trái tim ta vô cùng lạnh giá. Tại sao khi biết được sự thật lại đau đớn đến nhường này... "

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tạo một khẩu đại pháo san bằng phủ nhiếp chính vương!

Like ủng hộ:

Chương 9: Tạo Một Khẩu Đại Pháo San Bằng Phủ Nhiếp Chính Vương!

Edit: Mẹ Chíp

Nàng cảm thấy tim mình như đau thắt lại, sau khi nhìn thấy hoàng đế, cũng có chút nghi ngờ Phượng Vô Trù chắc có lẽ cũng là một soái ca, thế mà...cứ nhiên không tìm cách chứng thực, giờ thì tội lắm!! Kênh cũng đào thành như vậy rồi, muốn đòi ý cũng đã quá muộn!

Vịn vào cánh tay hạ nhân, nàng lồm cồm bò dậy, liên tục vỗ mạnh vào trán rên rì: " Sớm biết như vậy, ta đã không tìm cách báo thù! Nhẽ ra không phải chết cuối cùng lại bị chết...." Mỹ nhân tính tình có xấu một chút chẳng phải là chuyện bình thường hay sao? Nàng chẳng qua là bị hấn ra tay cho nổ mảy cái, bày đặt báo thù làm gì cơ chứ!!

Nhìn bộ dạng chủ tử vô đầu bút tai, đau khổ đến mức chết đi sống lại thế kia, khước miệng tiểu thái giám co rút mạnh, lại liếc nhìn đám người đang đào

kênh, dè dặt hỏi: "Vậy... thái tử gia, chúng ta vẫn còn làm tiếp sao?"

Lạc Tử Dạ vừa nghe thấy, hung hăng trừng mắt: "Vẫn còn đào cái rầm", rồi lại vội vàng nhìn bản đồ, "Lập tức thay đổi lộ trình! Nhiếp chính vương phủ đó tương lai sẽ chính là nguồn tài sản bất động sản của bổn cung, nếu đào tiếp, sau này gia sống làm sao được ở đó? Sẽ không bị thối chết đi!"

Đám cung nhân vừa nghe thấy thái tử muốn thay đổi hướng đào murong, ngay tức khắc, trong lòng kẻ nào kẻ nấy hết sức phấn khởi, giống như vừa được tiếp thêm dũng khí, nhìn xem, đây chẳng phải là gặp đại nạn mà không chết ắt sẽ có phúc lớn về sau đây sao!

Chỉ là mấy kẻ có chút tâm tư lại có mấy điểm không rõ, làm sao có thể dễ dàng êm đẹp như vậy? Nhiếp chính vương phủ tại sao lại gọi là tài sản bất động của của thái tử? Vì vậy, tiểu thái giám liền hỏi lại: "Gia, ngài nói tương lai nhiếp chính vương phủ là nguồn bất động sản của ngài là có ý gì?"

Lạy trời xanh, cầu mong cho thái tử hàng ngàn hàng vạn lần đừng nghĩ đến việc dẫn binh chiếm đóng phủ nhiếp chính vương!

Lạc Tử Dạ liếc tiểu thái giám một cái, ánh mắt giống như đang bảo "ngươi đúng là ngu như heo", nàng nắm chặt cây quạt giấy trong tay, xoay người đi thẳng một mạch về phủ thái tử, đáp: "Chẳng phải ngươi nói Phượng Vô Trù chính là mỹ nam tuần mỹ nhất thiên hạ sao, ngươi cho là gia sẽ bỏ qua sao? Yên tâm, gia chính là sẽ dùng hết tất cả mọi thủ đoạn cũng sẽ phải cưới được Phượng Vô Trù trở về!"

Tiểu thái giám vừa nghe được nửa câu trước, âm thầm thở dài một hơi! Chao ôi, cũng may thái tử không có không biết sống chết mà đem quân đi chiếm lĩnh phủ nhiếp chính vương. Nhưng sau khi nghe được hết nửa câu sau, bỗng dưng trượt chân một cái, đập mông xuống đất, miệng giật giật. Cái gì cơ? Cưới nhiếp chính vương vào phủ? Như vậy thì thà đem quân đi chiếm phủ nhiếp chính vương còn hơn... ít nhất... ít nhất như thế... ngài còn có thể được chết toàn thân!

Chờ một chút, thái tử không phải là nam nhân sao? Trời xanh ôi, cưới nhiếp chính vương là cái quý gì vậy?

.....

Thái tử phủ, tuy Long Ngạo Địch phân phó buổi tối sẽ điều binh đến bảo vệ, nhưng lúc này mặt trời cũng đã lặn, mấy vị võ tướng sốt ruột không chờ đợi thêm được nữa vội thỉnh cầu xin được đến trước.

Lạc Tử Dạ cầm quạt giấy, chấp tay sau lưng, chậm rãi đi tới cửa, nhìn thấy mấy võ tướng đang đứng đó, vội thu lại nét mặt bi thương, cười giả là: "Tướng quân chính là võ tướng dưới trướng Long tướng quân đó sao?"

Vị võ tướng kia chợt sững sốt, từ khi nào thái tử bắt đầu trở nên hiểu biết lẽ nghĩa như thế, ủa, mẹ kiếp, như thế nào lại thân thiện như thế? Còn chào hỏi nữa?

Thái độ của thái tử thật khiến cho gã lạnh dọc sống lưng. Vội vàng tiến lên một bước, quỳ xuống nói: "Khởi bẩm thái tử điện hạ, mặt tướng quả thực là thù hạp của Long tướng quân!"

Lạc Tử Dạ gật đầu, cười nói: "Đứng lên đi! Tướng quân vất vả rồi, người đâu, bưng trà!"

Dứt lời vị tướng quân kia lập tức nói: "Mặt tướng không dám nhận!"

Nàng mỉm cười, vẫn lệnh cho hạ nhân chuẩn bị trà, hàn huyên với gã mấy câu rồi xoay người bước vào phủ thái tử. Sau khi đi vào, tiểu thái giám đi theo sau buồn bực nói: "Gia, tại sao đột nhiên ngài lại khách khí với Lý tướng quân như thế?"

Lạc Tử Dạ liếc nhanh tiểu thái giám, cầm quạt giấy đập bộp vào đầu gã một cái, nắc: "Ngu! Tuy gia không coi y như bằng hữu, nhưng cũng không thể biến y thành kẻ địch! Đối với gia cũng không có điểm gì không tốt, hơn nữa nếu có lẽ với y một chút, biết đâu sau này nói không chừng sẽ còn cần đến y giúp đỡ. Và lại, y là thuộc hạ dưới trướng Long Ngạo Địch, gia đối tốt với y, nhất định y sẽ không nhịn được mà nói tốt về gia, tỷ như gia chính là một người hào hoa văn nhã, khiêm tốn lễ nghĩa, chính trực ngay thẳng, nhiệt tình hiếu khách..."

Nàng càng nói càng kích động, tiểu thái giám im lặng ngắt lời: "Nhưng mà gia, mới vừa rồi không phải ngài đã nói mục tiêu của ngài chính là phải cưới nhiếp chính vương sao?" Tim mọi thủ đoạn cũng phải cưới được nhiếp chính vương sao? Nô tài cảm thấy ngài chính là hoàn toàn không biết sống chết mới dám có ý nghĩ kỳ quặc như vậy, không phải là ngài đang vọng tưởng đến chuyện nhiếp chính vương và Long tướng quân sẽ về chung một nhà, thờ chung một chồng đây chứ?

Lạc Tử Dạ lườm gã một cái: "Nói như vậy ngươi cũng không hiểu được, cái này gọi là hai bút cùng vẽ! Gia sẽ theo đuổi cùng một lúc hai người, kiểu gì chẳng thành công bất được một!"

Tiểu thái giám: "...."

Lúc này, một tiểu thái giám khác đứng bên cạnh nàng không nhịn được nhắc nhở: "Gia, thực ra thì ngài chính là nam nhân, bọn họ cũng là nam nhân...."

"Bộp!" Lạc Tử Dạ gõ lên đầu gã một cái, nhú mày quát lớn: "Ngu xuẩn! Hiện giờ đang thịnh hành một đồng tính, nam nam phụ phụ mới là vương đạo, chủ từ ngươi như vậy mới chính là theo kịp trào lưu!"

Nói thì như thế, nhưng sắc mặt Lạc Tử Dạ chợt trầm xuống. Lời của gã ngược lại đang nhắc nhở nàng, hiện tại đang mang thân phận thái tử, nhưng bản chất lại là nữ nhân, nếu sau này lên làm hoàng đế chắc chắn sẽ không thể nào che giấu được cả đời, đến lúc đó không biết sẽ chết thảm như thế nào, nhất định phải nghĩ ra biện pháp mới được!

Suy nghĩ một chút, sắc mặt nàng càng lúc càng trầm.

Tiểu thái giám buồn bực vò đầu suy nghĩ: Đồng tính là cái gì?

Lạc Tử Dạ lạnh mặt đi vào trong đại sảnh, vừa kịp đặt mông xuống ghế thì có hạ nhân sắc mặt hoảng hốt chạy tới bẩm báo: "Gia, không xong rồi! Diêm Liệt đại nhân mang theo vương kỵ hộ vệ tới, đang đứng trước cửa phủ thái tử!"

Lạc Tử Dạ nghe thấy, khẽ cau mày, mỉm cười vô cùng bình tĩnh, cầm chén trà lên, nói: "Xem ra mỹ nhân đã rất tức giận, phải người đến tận cửa rồi sao? Người có dung mạo xinh đẹp tính tình có kém một chút cũng là chuyện bình thường, không cần tức giận, mau đi mời Diêm Liệt tướng quân vào.... "

Nói còn chưa dứt lời, lại một tên hộ vệ nữa chạy vào: "Gia, không xong rồi, Diêm Liệt đại nhân sai người đập đổ tường, nói đây chính là ý của nhiếp chính vương điện hạ!" Xem ra, nhiếp chính vương như vậy đúng là muốn san bằng phủ thái tử đây mà!

Khóe miệng Lạc Tử Dạ co rút, nụ cười bắt đầu có chút vặn vẹo, nhưng vẫn miễn cưỡng mỉm cười, nói: "Nhiếp chính vương phong hoa tuyết nguyệt, kiêu ngạo một chút cũng bình thường. Chỉ là một bức tường thôi mà, gia không sẽ không để bụng, đập đổ rồi ngày mai xây lại là được!"

Nàng không thể tức giận, cũng không thể chạy ra ngoài quyết đấu một trận tử chiến với Diêm Liệt được! Nếu làm như vậy thật, thua sẽ chết, thắng nhất định sẽ đắc tội với mỹ nhân, càng không có lợi! Cho nên cứ bình tĩnh đợi xem như thế nào.

Tên hộ vệ kia miệng méo xệch, chưa kịp nói tiếp, hạ nhân ở hậu viện chạy tới hốt hoảng nói: "Gia! Không xong rồi! Diêm Liệt đại nhân..."

Gân xanh trên trán nảy lên giọt giọt, cảm thấy bản thân nhịn không được muốn nóng nảy, nàng cau mày, nhìn sang gã, trầm giọng: "Y lại làm sao?"

Hạ nhân nhìn sắc mặt của nàng, sợ hãi nói lắp bắp: "Diêm Liệt đại nhân, Diêm Liệt đại nhân...sai người phóng hỏa hậu viện, nói cũng là phụng mệnh ý chỉ nhiếp chính vương!"

Lạc Tử Dạ nắm tay thật chặt, nghiêng răng ken két, sắc mặt hết xanh rồi đỏ, nhưng vẫn cố cười: "Không sao! Thế mới là nhiếp chính vương! Mỹ nhân xinh đẹp, tính tình đều như vậy! Sân hậu viện cũng chỉ là cỏ cây hoa lá, muốn đốt cứ đốt, không việc gì! Không việc gì."

"Ầm" nổ một tiếng lớn!

Đột nhiên xuất hiện một tảng đá lớn đập thủng nóc đại sảnh rơi ngay vào chỗ nàng đang đứng! Nàng nhanh chóng nhảy lên né mới không bị đá đập vào người. Quay đầu lại nhìn, há hốc mồm, thét lên tức giận: "Đây lại là chuyện gì xảy ra nữa?"

Hộ vệ ngoài cửa chạy vào: "Gia, không xong, Diêm Liệt đại nhân mang theo mấy bắn đá tới tấn công phủ thái tử!"

Vừa mới dứt lời, lại thêm vài tảng đá bắn vào, làm cho nóc đại sảnh thủng mấy lỗ lớn!

Sắc mặt Lạc Tử Dạ đen lại, dùng dằng nổi giận! Vén cao hai ống tay áo đi ra ngoài: "Con mẹ nó Phương Vô Trù, ý mình xinh đẹp là hay lắm sao! Khốn kiếp! Khinh người quá đáng! Người, chuẩn bị cho ông đây ít đồ, ông đây muốn ngay lập tức tạo một khẩu đại pháo đánh sập phủ nhiếp chính vương!"

Sau khi làm sát thủ, việc giỏi nhất của nàng chính là chế tạo vũ khí tiên tiến cùng đạn dược! Kỹ năng chế tạo AK47 cùng RPK của tên đồng đảng yêu nghiệt kia tất cả chính là do nàng một tay chỉ dạy!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Like ủng hộ:

Chương 10: Chương 10

Edit: Mẹ Chíp

"A?" Hạ nhân thấy nàng bưng bưng hăng tiết như gà mái xù lông,à, không, như gà trống chuẩn bị lâm trận, sai bước rất nhanh đi ra ngoài, gãi thềm nuốt nước bọt, trong lòng cũng run lên nhưng vì muốn chuẩn bị được đồ đúng như ý chủ tử yêu cầu, đành liều mạng hỏi lại: "Gia, đại pháo là cái gì? Muốn tạo đại pháo cần những công cụ gì? Có cần dùng đến thợ thủ công không?"

Quan trọng nhất chính là phủ thái tử bây giờ như một bãi chiến trường, cả tòa nhà như muốn đổ sập xuống, hậu viện bốc cháy, tường cũng bị người ta đập đổ. Cho dù bọn họ biết đại pháo là cái gì, thợ thủ công có dốc hết năng lực phối hợp, cũng không kịp chế tạo nữa, không phải sao?

Lạc Tử Dạ sững sờ một chút, đột nhiên ý thức được mình đang ở cổ đại vô cùng lạc hậu, muốn chế tạo đại pháo không phải là vấn đề có thể giải quyết trong một sớm một chiều, sắc mặt hết trắng rồi lại xanh, quay đầu nghiêng rằng nói: "Vậy đi tìm hoá dược, ông đây không thể tạo được đại pháo, thì ít nhất cũng có thể làm được mấy quả lựu đạn chứ?"

A? Lựu đạn? Lựu đạn lại là cái gì, hạ nhân cũng không hiểu nàng đang nói gì, nhưng hoá dược thì già biết, liền lập tức chạy đi tìm.

Tiểu thái giám đứng bên cạnh nhìn nàng, buồn bực mở miệng hỏi: "Gia, lựu đạn là vật gì vậy?" Vì sao bọn họ cho tới bây giờ chưa từng nghe qua?

Lạc Tử Dạ cảm giác như muốn phát điên, con mẹ nó, quên mất là công cụ để chế tạo lựu đạn, nơi này cũng không có! Nghĩ như vậy, nàng lập tức tự nhắc nhở bản thân, chờ sau trận chiến này kết thúc, nhất định phải dốc sức nghiên cứu cẩn thận một lượt mới được, để xem những người này còn dám hay không dám, tùy tiện muốn làm gì trên đầu nàng thì làm nữa hay không! Sắc mặt tái mét liếc mắt nhìn qua tiểu thái giám gần giọng: "Lựu đạn chính là ông đây đứng trên nóc nhà gần nhiếp chính vương phủ, sau khi châm rồi ném đi, nó sẽ vừa bay vừa xoay vòng tròn như quả trứng gà, tạo ra một tiếng nổ cực mạnh! Đây chính là lựu đạn!"

"Nga!" Tiểu thái giám đã hiểu, hóa ra đây chính là tay cầm lựu đạn [trứng gà], không phải lựu đạn. A, chờ một chút, khoe miệng già co giật, đó không phải là ném hỏa dược hay sao? Cái gì mà lựu đạn chứ? Thái tử đây là đang coi thường già không hiểu biết có đúng hay không?

[Tiểu thái giám nghe lựu đạn thành ném lựu đạn]

.....

Nửa khắc sau, hạ nhân cầm hỏa dược đến, Lạc Tử Dạ cũng không nhiều lời, cầm hỏa dược, vút một cái lên cây đại thụ phía sau viện, lại nhún người thêm lần nữa, chỉ thấy cành cây khẽ rung một cái, thân không biết quý không hay cứ thế mà biến mất. Bọn hạ nhân trong phủ cho tới bây giờ cũng không biết chủ tử có thân thủ lạnh lẽo như thế, người nào người nấy đều tròn trĩnh mắt lên sợ hãi!

Cái cây kia rất cao, nàng lại di chuyển cực kì nhẹ nhàng, khiến cho kẻ đứng dưới cũng không hề phát hiện ra.

Sau khi ra khỏi phủ thái tử, nàng ngồi trên cây bên cạnh phủ nhìn xuống đám người đang nỗ lực phá tường, thở dài thườn thượt! Cảm thấy từ lúc sinh ra đến giờ, sinh mệnh như ngọn cỏ đáng thương bị mưa dập gió vùi, kiếp trước thì nghèo khổ, kiếp này xuyên qua tuy vẫn là phận nữ, nhưng cũng chẳng phải là công chúa, mà lại là thái tử... Đây là còn chưa tính đến chuyện, thái tử này vốn chỉ là hư danh, không quyền không thế, chỉ cần bất cẩn một chút là sẽ mất luôn cả mạng, đêm hôm khuya khoắt còn bị người ta ngang nhiên đập tường, ném đá!

Nghĩ như thế, tinh thần của nàng sa sút trầm trọng! Lau hốc mắt suýt nữa thì chảy nước, thâm nghĩ chắc là tên yêu nghiệt kia cũng không phải chết mà cũng xuyên qua, không biết hiện giờ có thể thâm nhập mình hay không?

Suy nghĩ đến mấy chuyện thương tâm, cả người uể oải, nhún một cái nhảy ra ngoài. Đi được nửa đường, nàng lấy khăn che mặt, nguy trang thành tiểu tử nào tàn hãm mộ Phượng Vô Trù, nói rằng nàng muốn tới cửa để biểu đạt sự sùng bái, khi chiếm được sự tin tưởng rồi thì nhờ dân chúng chỉ đường tới phủ nhiếp chính vương!

Theo lời dẫn, chạy như bay đến gần nhiếp chính vương phủ. Nơi này chỗ nào cũng đều có thị vệ, nàng kiêu ngạo cười một tiếng, nhún một cái, nhảy vọt lên cây! Động tác tuy cực kì mau lẹ nhưng vẫn không qua mắt được người có nội lực thâm hậu!

"Ai?" Thị vệ gác cửa cảnh giác nhìn xung quanh.

Lạc Tử Dạ hít một hơi thật sâu, đứng khuất trong lùm cây không dám nhúc nhích. Trong lòng vốn coi thường nội công của người cổ đại vẫn còn nghĩ hần là thua xa tốc độ tia laser của người hiện đại, lần này thì sai rồi, sai rồi, vừa động một cái, bọn họ cũng đã phát hiện ra! Động tác tiếp theo phải chú ý nhẹ nhàng hơn mới được!

Lúc này, nàng đứng bất động, già trưởng thị vệ ngó nghiêng tra xét một hồi không thấy gì, phỏng đoán là đã nghe nhầm, liền thu lại ánh mắt!

Sau đó, khéo léo bước nhẹ như mèo, từ từ nhún người nhảy lên nóc phủ. Lần này nàng cực kỳ cẩn thận, động tác cực nhẹ, nên không bị ai phát hiện thấy.

Nhiếp chính vương phủ rất lớn, cấu trúc vô cùng hoành tráng và trang nghiêm, ngay cả đến mặt đất rồi đến các bậc thềm cũng đều lát bằng hắc ngọc, phủ thái tử của nàng đứng không có cách nào có thể sánh cùng! Quan sát hết bốn phía, đều cùng một kiểu kiến trúc, thật khó phân biệt phòng nào mới là phòng của Phượng Vô Trù!

Thật ra, nàng cũng không có ý nỡ chết Phượng Vô Trù, chỉ muốn đáp lễ hần một cái mà thôi! Bằng không, mỹ nhân như hoa như ngọc, kiêu ngạo tuyệt mỹ, vẫn còn chưa kịp nhìn thấy đã bị nỡ chết, thì thật là đáng tiếc! Trái tim của nàng vốn rất yếu ớt, không chừng sẽ vì chuyện này mà co giật đau đớn, khô sở đến nhồi máu cơ tim mà chết mất!

Quan sát xung quanh, tìm được một chỗ không ai để ý tới, nhanh chóng lấy đá quẹt một cái, châm hỏa dược, ném đi!

"Viu!" một tiếng, sau đó "Ầm" một tiếng nổ lớn vang lên!

Toàn bộ phủ nhiếp chính vương cũng như lắc lư theo tiếng nổ, ngọn núi giả ở hoa viên vương phủ bỗng nhiên đổ sập xuống! Đồng loạt hộ vệ vương phủ đều bị kinh động, lập tức cao giọng hô lên: "Người đâu! Có thích khách, hộ giá!"

Vừa dứt lời, lại " Ầm " thêm một tiếng nổ!

Sánh lớn vương phủ lại bị nổ thành một cái hố to! Còn chưa kịp phách người chạy đến, phía nhà bếp lại nổ! Sau đó, giống như tiếng pháo liên thanh chúc mừng năm mới, toàn bộ phủ nhiếp chính vương rung lên ầm ầm!

Lúc này, ở tầng điện của Phượng Vô Trù.

Ngồi đối diện hần, tên văn thần * bị tiếng nổ lớn này dọa cho khiếp sợ, nhìn ra bên ngoài, run rẩy mở miệng hỏi: " Vương, cái này... Đây là có chuyện gì xảy ra?"

Văn thần: Chức quan thời cổ đại.

Nam tử ngồi dựa vào ghế vương, một tay đặt trên thân ghế, khẽ nghiêng đầu, mày kiếm sẽ nhướn lên, đôi con ngươi đen thẫm như mực ánh lên tia sáng quý dị, không kiên nhẫn đáp: " Chỉ là một con chuột mà thôi!"

Tiếng nói vừa dứt, hần vung tay một cái, cây sáo ngọc màu mực trong ống tay áo

bỗng nhiên bay ra ngoài. Hần chỉ ngồi trong điện, không cần phải chạy ra ngoài xem, cũng chẳng cần phải quan sát cũng có thể tìm thấy vị trí chính xác của Lạc Tử Dạ!

Hộ vệ trong vương phủ, thấy sáo ngọc từ trong tầng điện của vương bay ra ngoài, lập tức bay theo hướng sáo ngọc! Nghiêng đầu nhìn, liền thấy trên nóc nhà, kẻ đầu sỏ Lạc Tử Dạ, hai tay ông tay áo vền cao, đang cầm hỏa dược, lấy đá lửa hăng hái châm ngòi ném về phía nhiếp chính vương phủ!

Lạc Tử Dạ cũng sợ hết hồn, hai mắt tròn ngược khi thấy mặc ngọc bay đến trước mặt! Không nói hai lời, nhanh chóng vội vàng nghiêng thân, tránh thoát!

Sau khi tránh được, sáo ngọc va vào thân cây đại thụ phía sau nổ " Ầm " một tiếng, cây đại thụ bị nổ thành một đồng tro tàn! Khóe miệng giật giật, lực sát thương mạnh mẽ như vậy, dùng đầu ngón chân để nghĩ, cũng biết đây chắc chắn là sản phẩm của Phượng Vô Trù!

Mặc dù thành công tránh khỏi một đòn, nhưng bản thân lại bị bại lộ, nhìn đám thị vệ mắt tròn ngược, khuôn mặt mang đầy vẻ nguy hiểm, khóe môi nàng co rút, bỗng cảm thấy mình như bị quả bóng sắp bị người ta làm cho xì hơi, trong lòng cảm thấy vô cùng đau khổ.

Sau đó, trong điện, nam tử đưa tay vung nhẹ trên không trung, sáo ngọc ở phía xa xa tựa như nghe được triệu lệnh, bay trên không trung một vòng, lập tức bay trở về nằm gọn trong tay Phượng Vô Trù!

Lại nghe thấy âm thanh ma mị như chú ngữ thoát hồn xẹt qua, vang dội toàn bộ nhiếp chính vương phủ: " Bắt hần lại, sức kiên nhẫn của Cô có hạn!"

" Rõ!" Đám thị vệ đồng thanh hô lên.

Tiếp theo, bọn thị vệ cùng nhau giơ cao cây đuốc, xếp thành mấy hàng, ngẩng đầu nhìn Lạc Tử Dạ. Trên tay mỗi người cầm một cây cung, chỉ cần ra lệnh một tiếng, sẽ đem kẻ vụng trộm đang đứng trên nóc nhà Lạc Tử Dạ bắn thành cái sàng!

Tên thị vệ trưởng đứng đầu, cũng từng gặp qua không ít người, bao gồm cả Lạc Tử Dạ, gã ngẩng đầu nhìn, mở miệng khuyên nhủ: " Thái tử điện hạ, để tránh bị bắn, mặt tướng khuyên ngài hãy khoan tay chịu trời đi! "

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nghiêm trang không được nói hươu nói vượn!

Khoanh tay chịu trời? Lạc Tử Dạ nhướn mày, nếu khoanh tay chịu trời, hôm nay còn có thể sống sao?

Đứng trên nóc nhà, nàng ho khan một tiếng, quay đầu về phía đám hộ vệ bên dưới, hết sức nghiêm túc mở miệng nói: " Thái tử điện hạ? Thái tử điện hạ là ai? Ta không quen hần, ta chỉ là một thanh niên yêu nước, thực tại không quen nhìn nhiếp chính vương một tay nắm giữ quyền lực, cho nên tức giận mang theo hỏa dược chạy tới đây, hành động này không liên quan đến thái tử. Ta cũng không phải là cái gì thái tử điện hạ, thái tử có thể anh dũng tuyệt vời được như ta sao? Làm sao có thể chứ? Ta và hần chỉ giống nhau cái chỗ thịt thừa đó thôi, ta tên gọi yêu vật, các người ngàn vạn hàng nghìn lần không được tính khoản nợ này lên đầu thái tử!"

Nói xong hết những lời này nàng mới an tâm quay đầu chạy trốn!

Nghe nàng nói xong, bên dưới đám thị vệ đồng loạt mất chữ O mồm chữ A! Sao có thể tròn mắt nói dóc như thế, rõ ràng là coi bọn họ là kẻ ngu, hay là nghĩ coi bọn họ bị ngu thật?

Cuối cùng, tên hộ vệ đứng đầu, lạnh lùng ngẩng đầu lên nhìn về phía Lạc Tử Dạ, mở miệng cảnh cáo: " Thái tử điện hạ, thỉnh ngài nghiêm trang không

được nói hươu nói vượn! Bây giờ ngài xuống, có lẽ sẽ không phải chết quá khó coi! "

Lần này, đến lượt khoe miệng Lạc Từ Dạ giật giật! Người phủ nhiếp chính vương cũng rất có văn hóa a, mở miệng lập tức xuất khẩu thành chương, " Nghiêm trang không được nói hươu nói vượn ", trong lúc này mà cũng có thể kết hợp với thành ngữ, đây chẳng phải là hạ bút thành văn trong truyền thuyết đó sao!!

Thấy bản thân nói xui cả bọt mép mà vẫn không có ai tin, nàng chột cười nhẹ một tiếng, nụ cười có chút xấu hổ, ngượng ngùng. Trong lúc không ai để ý, đột nhiên đưa tay, rất nhanh châm ngòi hỏa được, ném về phía bọn thị vệ!

Sau đó, nhẹ nhàng nhún người nhảy sang cây đại thụ khác cách chỗ đang đứng hai thước!

Một tiếng nổ " Ầm " tiếp tục vang lên, đám thị vệ trong nội viện vội tách ra tránh hỏa được, kẻ né phải, kẻ nhảy sang trái, có người nằm phục luôn xuống đất! Chờ khi bọn họ ngẩng đầu lên, chỉ thấy bóng lưng Lạc Từ Dạ! Mà ở ngoài tường viện, đám thị vệ ngửa đầu chờ nàng nhảy xuống là xông vào bắt, không nghĩ nàng sẽ không nhảy xuống mà trực tiếp từ cây đại thụ nhảy sang cây đại thụ khác cách hai thước, trượt xuống rồi bỏ chạy!

" Đuổi theo! " Một tên thị vệ hét lớn!

Một tiếng " Đuổi theo " vang lên hướng vào trong tấm điện, Phụng Vô Trù đã biết " Con chuột " chạy thoát! Cùng ở trong tấm điện, liếc mắt nhìn Phụng Vô Trù, văn thần run rẩy hỏi dò " Vương, là thái tử? "

Mới vừa rồi nghe tiếng thị vệ khuyến cáo thái tử, y đã nghe thấy được. Đương nhiên, thái tử kia nói hươu nói vượn những gì, hần cũng nghe thấy hết!

Phụng Vô Trù nghe y hỏi, liếc mắt nhìn sang, một câu cũng không nói, không giận mà tự uy, làm cho văn thần kia toàn thân run rẩy, cúi đầu, không dám nói thêm một lời nào nữa!

Sau đó, có một thị vệ từ ngoài cửa tiến vào bẩm báo: " Vương, trước mắt đã xác định được nhiếp chính vương phủ bị thái tử làm nổ bảy chỗ, núi giả, chính điện, nhà bếp, mấy sương phòng ở nam uyển, còn có.... có chỗ ở Quả gia. Quả gia đã giờ cánh bị cháy xém lên phát thệ, thù này không báo không phải là chim! Hai vị đại nhân phòng thủ đã dẫn binh đi truy bắt thái tử điện hạ rồi, xin vương hạ lệnh giết "

Hạ lệnh giết, đó chính là chỉ cần thái tử xuất hiện, trực tiếp giết ngay!

" Không! " Phụng Vô Trù nhún mày, âm thanh trầm thấp, tựa như đang cất giấu ngọn lửa giận hung tàn, gần từng chữ một, " Không cần, Cô đã thay đổi chủ ý, trước tiên cứ bắt hần lại! Không phải sai lầm nào đều có thể dễ dàng qui vào tội chết. Lạc Từ Dạ phạm vào lỗi, một cái mạng của hần vẫn còn chưa đủ thành ý! "

Nhìn nếp nhăn giữa ấn đường, rất dễ nhìn ra là hần đang cực kì tức giận.

Lúc này, đám thị vệ truy sát Lạc Từ Dạ đã sớm chạy ra ngoài. Hộ vệ nghe lệnh, lập tức vội vã cúi đầu mở miệng nói: " Vương, thuộc hạ lập tức đi thông báo cho hai vị đại nhân! "

Ngoài kia, trưởng hộ vệ đứng trong nội viện vừa tránh thoát hỏa được, nhìn lên nóc nhà, chỗ Lạc Từ Dạ nhảy lên cây bỏ chạy, cảm giác bản thân hết sức nhức nhối! Y nhanh chóng vung tay lên, lệnh cho chúng hộ vệ chạy theo ra ngoài, đuổi theo bóng lưng Lạc Từ Dạ chạy như điên, lớn tiếng quát: " Bắn cung! "

Lạc Từ Dạ điên cuồng chạy một mạch, phía sau lưng là hai nhóm người đuổi theo. Nhóm thứ nhất chính là nhóm hộ vệ bên ngoài phủ, nhóm thứ hai chính là nhóm hộ vệ từ bên trong tường phủ vọt ra đuổi!

Nhất là sau khi nghe thấy có kẻ nói hai chữ " Bắn cung ", sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt, lúc này đã chạy đến đầu ngõ, ở đó có một tấm ván cửa rất dày, không chút do dự, lập tức kéo tấm ván cửa xuống che ở sau lưng!

Tiếp theo, tất cả các mũi tên bắn vào tấm ván cửa, một mũi lại một mũi, rất chính xác, điều này rõ ràng đã nói rõ cho nàng biết, nếu hôm nay không có tấm ván này đặt ở đây, mạng nhỏ này của nàng lập tức cũng đứt luôn!

Việc này cũng khiến cho nàng vô cùng tức giận, tấm ván cửa nàng làm bằng gỗ sồi, rất là nặng! Nàng vội khom người ôm tấm ván chắn đằng sau lưng, tiếp tục cầm đầu chạy như bay!

Vừa chạy, vừa quay đầu lớn tiếng chửi: " Mẹ kiếp! Nhớ cho kỹ! Ông đây không phải là thái tử, ông đây chính là người Hobbit, đại danh ông đây chính là yêu vật - lá chắn gỗ! "

Đám thị vệ đuổi theo nàng, khoe miệng đồng loạt co giật! Cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua qua người nào có thể chống tấm ván cửa nặng trên lưng, không những thế còn có thể chạy nhanh như vậy, không phải nói là một bước như bay, đồng thời vẫn còn không quên cường điệu mình không phải là thái tử, còn có cái gì mà lá chắn gỗ, người hobbit? Thái tử thật đúng là nhân tài hiếm có!

Nàng ở phía trước chạy như điên, mà tên thị vệ vừa nhận lệnh Phụng Vô Trù vừa kịp chạy đến.

Chạy vội tới trước mặt hai gã trưởng hộ vệ, mở miệng: " Hai vị đại nhân, vương ra lệnh phải bắt sống. "

Dứt lời, bọn họ đồng loạt liếc mắt nhìn về phía bóng lưng vừa chạy vừa chống tấm ván cửa, khoe miệng co rút mạnh, vẫn còn có thể chạy như gió cuốn

như vậy, đám người hiểu sâu sắc một điều rằng muốn giết được e là cũng không dễ dàng gì, huống chi là bất sống! Nhưng vẫn gật đầu: "Hồi bẩm vương, bọn ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"

Nói xong, càng thêm dốc sức đuổi theo hướng Lạc Từ Dạ chạy đi.

Lạc Từ Dạ chạy một hồi, phát hiện ra mặc dù người phía sau vẫn đang đuổi theo, nhưng cũng không thấy có tên bắn tới nữa, lập tức quăng "lá chắn gỗ" chạy như điên! Bằng cách này, rất nhanh chạy về phía đường lớn, cũng không để ý con phố nào, không chút ngần ngại lao về phía đám đông!

Hắn là lúc này Phượng Vô Trù đang vô cùng tức giận, nếu bắt được nàng nhất định sẽ bị giày vò đến mức chết dờ sống dờ! Cho nên bất kể như thế nào cũng không thể bị bắt, mặc dù cũng biết chính mình có thể chạy trốn được mừng một, cũng không chạy nổi mười lăm, nhưng từ mừng một đến mười lăm, không phải là sống thêm được mười bốn ngày nữa hay sao?

Lúc này màn đêm cũng bắt đầu buông xuống mà chỗ kia vẫn vô cùng náo nhiệt! Nửa đêm canh ba, mà còn nhiều người đi ra đi vào, đây nhất định chính là lầu xanh trong thuyền thuyết!

Nàng cũng chẳng kịp để ý nhiều như vậy, chạy thẳng vào chỗ náo nhiệt nhất.

Chạy vào hoa lâu, kẻ bên trong cũng giật nảy mình. Quay đầu nhìn lại, không kịp để ý xung quanh, động tác nhẹ nhàng như khi, nhảy hai cái bay lên trên lầu, thấy mấy gian phòng, tùy tiện chọn một gian chạy vào!

Sau khi vào cửa, lại nghe thấy tú bà tức giận dậm chân quát lớn: "Tên tiểu tử chết bầm từ nơi nào chạy tới, dám xông vào "Trương tư môn" của đệ nhất công tử! Người đâu, lôi hắn ra đây cho lão nương!"

Mụ vừa dứt lời, còn chưa kịp dẫn người lôi Lạc Từ Dạ ra ngoài đã xuất hiện một đám hộ vệ bao vây toàn lầu! Có kẻ gầm lên: "Bao vây lại, một con ruồi cũng không được phép lọt ra ngoài!"

Mà Lạc Từ Dạ sau khi bước vào cửa, lập tức đóng cửa lại, giương mắt nhìn lên liền thấy một thùng nước tắm. Cách một lớp sương mù, nàng sững sốt, giữa mơ hồ nhìn thấy một dung nhan có một không hai trong thiên hạ!

Hắn mặt mày như họa, môi mỏng khẽ mỉm cười, lông mày như hoa trà nở rộ, lại mê hoặc lòng người như hoa anh túc, chỉ một cái liếc mắt thôi cũng đủ đoạt hồn kẻ khác! Đột nhiên, nàng cảm thấy hít thở không thông, nếu bây giờ có hàng vạn bông hoa nở rộ nơi này, nhất định sẽ vì gương mặt tuyệt mỹ này mà âm ỉ, tàn héo. Đòi người, bất luận là nam hay nữ, nếu gặp qua một lần nhất định sẽ vì dung nhan khuynh đảo chúng sinh này, cam tâm vì hắn mơ màng màng cả đời!

Giờ phút này, người nọ đang tựa lưng vào thùng nước tắm, đôi mắt hoa đào mị hoặc đang vô cùng thích thú quan sát nàng.

Điều hết sức quan trọng chính là... hàng này hiện giờ không có mặc y phục, vẫn còn đang ngồi trong thùng tắm!

Lạc Từ Dạ nghe thấy tiếng cổ họng khô khốc đang nuốt nước bọt ừng ực, hai dòng máu mũi cũng rất không nề tình cứ thế mà chảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ta tương tư, tự nhiên là người!

"Lộp bộp!"

"Lộp bộp!"

Âm thanh rất rõ ràng, là tiếng máu mũi rơi xuống đất. Nàng nâng cánh tay lau một cái, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm mỹ nam trước mặt. Tóc đen bóng như tơ lụa, lông mi dài cong vút, đôi mắt mê hoặc lòng người, bộ ngực cường tráng trắng hồng...

"Lộp bộp!"

Máu mũi lại nhỏ xuống!

Nàng vội vàng bỏ tay áo xuống, tiếp tục lau máu mũi.

Nhưng mà hôm nay cái mũi này cũng như nàng đang kích động, càng lau lại càng chảy! Y phục đang mặc vốn là màu đỏ tươi, nhưng ống tay áo hung hăng chà xát đã biến thành màu đỏ đậm.

Sau lưng, hai tiểu nhị đang đứng đùn đẩy trước cửa: "Trực tiếp xông vào!"

" Không! Sẽ làm cho mỹ nam tử hoảng sợ!"

" Nếu không vào y sẽ chạy mất!"

" Mạo phạm giai nhân thì biết làm sao bây giờ?"

...

Trong lòng nàng đang vô cùng mâu thuẫn, nhất thời như đắm chìm vào trong tư tưởng của chính mình, đôi mắt hoa đào híp lại, gian nan nuốt từng ngụm nước miếng, cố gắng tìm cách khống chế bản thân không nhào đến, bên ngoài truy binh vẫn còn đang truy giết, bây giờ lỡ nhào vào mỹ nhân, làm cho mỹ nhân tức giận, bản thân lập tức sẽ bị bại lộ, mất mạng như chơi! Hơn nữa hiện tại nàng chính là thái tử, thái tử là nam nhân, hưng phấn nhào tới, đến lúc còi quân ra phát hiện không có " vũ khí " dứt khoát sẽ chết rất thảm!

Hơn nữa, nàng chính là một sắc nữ có nguyên tắc!

Trước giờ gặp mỹ nam trong lòng chỉ là nảy sinh sự ngưỡng mộ, si mê thường thức chứ chưa từng theo đuổi, cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tìm người ước định cả đời! Đúng, nàng chính là người vô cùng có nhân phẩm!

Nghĩ được như vậy, nàng hung hăng đè nén trái tim đang đập bình bịch, nhường chỗ cho nguyên tắc, cố gắng ức chế bản thân không bị cảnh xuân trước mắt mê hoặc. Duỗi tay ra che mắt, bước từng bước nặng tựa ngàn cân mà xoay người đi, nặng nề mở miệng: " Người mau chút mặc y phục vào đi, ta là nam nhân bình thường, nếu không mặc, lỡ phát sinh ra sự tình gì, ta sẽ không chịu trách nhiệm!"

Lúc này, nàng thật sự bội phục năng lực của bản thân, đôi mắt với tuyệt thế mỹ nam mà mặt không đổi sắc! Đây chẳng phải là người có phẩm chất cao quý trong truyền thuyết đây sao!

Nàng vừa nói xong, sau lưng, nam nhân cười nhẹ một tiếng, tiếng cười không ma mị như Phượng Vô Trù mà tràn đầy từ tính, lại giống như giai điệu mơ màng có thể khiến cho người ta như đang gặp phải ảo giác, lại mang ý cười, có chút hài hước: " Nếu các hạ là một nam nhân bình thường thì có sao lại lưu ý đến việc tại hạ mặc hay không mặc y phục?"

Khỏe mắt yêu vật giật giật, rất nhanh hiểu ra bản thân đã bị hớ! Nam nhân bình thường đương nhiên là sẽ không dị luyện, làm sao có thể thấy hứng thú với nam nhân, còn để ý làm gì đến chuyện hấn mặc hay không mặc y phục..

Cũng vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, là tiếng một nhóm người đang đi lên lầu, thanh lâu vốn là một nơi ồn ào náo nhiệt, giờ phút này lại vô cùng yên lặng, ngoài cửa có người lớn giọng hỏi: " Phụng mệnh nhiếp chính vương điện hạ tới bắt kẻ phạm tội! Tất cả đứng im tại chỗ không được nhúc nhích, kẻ nào không tuân, giết ngay tại chỗ!"

Lần này, thanh lâu ồn ào vốn bị đám hộ vệ bao vây đã rất yên tĩnh, nay lại càng thêm yên ắng lạ thường!

Cùng lúc này, trong thùng tắm, nam nhân lại mở miệng, giọng điệu càng thêm hài hước: " Bắt người?"

Lạc Tử Dạ cũng không giấu diếm, gật đầu mở miệng: " Đúng vậy!" Nàng còn chưa kịp nói thêm, đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập.

Nam tử cười nhẹ, chậm rãi mở miệng: " Bên phải tháp có một cơ quan, xoay ngược bình sứ trốn vào đó trước đi. Dưới lầu sẽ không có ai nói người đang ở nơi này, nhưng hãy nhớ kỹ, người thiếu ta một món nợ nhân tình, sau khi những kẻ này rời đi, nhân tình này người nhất định phải trả!"

Lạc Tử Dạ nghe xong lời này, cũng chẳng quan cái gì mà nhân tình với không nhân tình, vội vàng chạy đến bên tháp, rất nhanh nhìn thấy cái bình sứ, kiếp trước cũng nghiên cứu khá kỹ về cơ quan ngầm, lập tức đi lên lấy tay dịch chuyển nhẹ bình sứ!

Sau tháp liền xuất hiện một mật thất, nàng nhanh chóng trốn vào trong đó!

Vừa bước vào, cánh cửa tự động đóng lại.

Trước mắt một mảng tối om, tiếp theo, lại nghe thấy tiếng nước chảy, là tiếng nam nhân bước ra khỏi thùng tắm, nhớ đến cảnh xuân vừa lộ, hai lỗ mũi bắt đầu lại có cảm giác ẩm ẩm! Nàng nhanh chóng ngửa mặt lên trời, à không, nóc nhà, để cho máu mũi chảy ngược trở lại!

Theo sau đó lại là tiếng xột xoạt, hẳn là đang mặc quần áo, nàng lại dùng hết khí lực để kiềm chế lắm mới không chạy đi nhìn lên. Không thể đi ra, không thể đi ra, ngày tháng còn dài, còn nhiều cơ hội theo đuổi mỹ nam, nàng lắm bầm niệm chứ! Bây giờ mà chạy ra nhất định sẽ mất mạng!

Chỉ chốc lát sau, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

nghe thấy tiếng mở cửa. Lạc Tử Dạ ngừng thở, máu mũi cuối cùng cũng nghe lời không chảy ra nữa.

Nàng nghe thấy tiếng lấp bập của gã hét lên " bắn tên " trường hộ vệ: " Có...có kẻ nào chạy vào không?"

Nam nhân không đáp lời, theo sau là bọn hộ vệ đi vào lục soát. Nhưng nói chung là đều một loại người như Lạc Tử Dạ, không có cách nào ngăn cản được sự căm đồ của mỹ nhân, chúng lục soát với tốc độ cực nhanh, cũng rất là nể mặt mỹ nhân, không hề kiểm tra toàn bộ, cho nên cũng không phát hiện ra bình sứ có điều gì khác thường! Lúc gã trưởng hộ vệ đó chuẩn bị rời đi, vẫn còn phá lệ lên tiếng chào hỏi: " Được rồi...Đắc tội, công tử!"

Nói xong, liền dẫn người đi. Lạc Tử Dạ tự nhiên hiểu được đám thủ hạ của Phụng Vô Trù, cũng toàn một dạng chó má như nhau, cái lũ kiêu ngạo vì có gì mà lại khách khí nói một tiếng đặc tội. Dùng ngón chân để nghĩ cũng biết là bị sắc mẽ hoặc!

Gã trưởng hộ vệ kia quả thực là bị gương mặt tuyệt mỹ kia khiến cho kinh ngạc đến mức bối rối, đi về với hai má hồng hồng! Nếu nói về đẹp nhiếp chính vương điện hạ lạnh lùng mà mỹ khiến cho kẻ khác phải dè chừng, thì người nọ chính là thuận tiện giúp người ta cam nguyện trầm mình sâu dưới đáy địa ngục!

Nhưng rất nhanh, gã phát hiện có điều không thích hợp! Lập tức giơ tay lệnh cho người quay lại phòng.

Giờ phút này, người nọ tựa như vừa mới tắm gội xong, cũng không đóng cửa.

Nghe thấy tiếng bước chân, nghiêng đầu nhìn gã một cái, nhân nhật nói: "Trước khi các hạ tới, quả thực là có người chạy vào, nhưng kẻ đó vừa vào lập tức nhảy cửa sổ thoát ra ngoài! Bản công tử không biết võ công, không thể bắt được hắn, để tránh bị nhiếp chính vương trách tội mới vừa rồi mới không dám nói, mong các hạ thứ tội!"

Y vừa nói những lời này, đôi mắt yêu mỹ rũ xuống, ra vẻ như bản thân đang rất sợ hãi sẽ vì người nọ liên lụy mà bị nhiếp chính vương xử tội!

Làm cho một đám nam nhân đứng trước cửa, hô hấp dồn dập, thương tiếc không thôi! Sao trên đời lại có một nam tử như thế này, hoàn toàn không chút yếu đuối của nữ nhi, nhưng lại khiến cho nam nhân cũng không nhìn được mà dùng chân lại chiêm ngưỡng! Khó trách được tại sao lại thường xuyên có không ít con em dòng dõi quý tộc chen chúc, xô đẩy bẹp ruột cũng vì hi vọng được thưởng thức hân một lần!

Mà khi trưởng hộ vệ chạy tới nơi, là bởi vì đột nhiên nghĩ tới, mới vừa rồi trong gian phòng này người thấy mùi máu tanh. Gã nghĩ thấy, mà nam nhân này tự nhiên lại nhắc đến, gã đảo mắt quan sát một lượt, vung tay lên ra lệnh, đám hộ vệ rà soát lần thứ hai, nhưng vẫn không tìm được gì. Bên ngoài cửa sổ vẫn mờ, cách không xa đúng là có một cây đại thụ!

Điều này làm cho gã trưởng hộ vệ rất nhanh nghĩ đến sự việc Lạc Tử Dạ nhảy cây chạy trốn.

Mặt gã đột nhiên tối sầm, cũng không để ý đến nam tử trong phòng nữa, lớn tiếng hô: "Một nửa ở lại trong này lục soát, một nửa còn lại theo ta!"

Mặc dù tin tưởng Lạc Tử Dạ đã trốn thoát, nhưng hắn vẫn phải đề phòng nhờ có chuyện gì xảy ra!

Mà gian phòng này đã bị lục soát hai lần tự nhiên sẽ không có người động đến nữa.

Nam tử thông thả đứng dậy, đóng cửa lại. Sau cánh cửa ngậm, Lạc Tử Dạ chạy ra. Giấy phút đầu tiên nhìn thấy y, lại ngẩn ngơ! Hắn mặc trung y màu đỏ tươi, phần eo chỉ thắt dây lỏng lẻo, ngoại bào cùng màu khoác qua loa, tóc dài đen như mực tùy ý xõa tung. Một tay hơi nâng lên, nghiêng người rót rượu. Chỉ cần nhìn thôi, cũng làm cho người ta say điên đảo!

Ngắm nhìn một màn này, làm nàng không nhìn được mà nhìn lại mình cũng một thân áo đỏ! Tại sao người ta mặc áo đỏ thì xinh đẹp như yêu tinh. Còn mình mặc áo đỏ, lại giống như con dế trũi chẳng có chút phẩm vị gì!

Nhìn nàng buồn bực, nam tử thông thả mở miệng, lại nghiêng đầu nhìn nàng một cái: "Bước vào cửa tương tư mới biết tương tư khổ! Công tử chạy vào nơi nào không chạy lại một mực chạy vào "Tương tư môn". Không biết là người đã khiến cho công tử tương tư là ai?"

Vừa nghe thấy lời y, đầu óc lập tức nghĩ ngay đến khuôn mặt Long Ngạo Địch, còn có đại mỹ nhân trong truyền thuyết thiên hạ không đối thủ Phụng Vô Trù. Nhưng hiện tại, Long Ngạo Địch không ở chỗ này, Phụng Vô Trù còn chưa biết mặt mũi thế nào, chỉ có tên yêu nghiệt trước mặt, nàng mở quạt giấy, ra vẻ phong lưu vẩy vẩy vài cái, thốt lên: "Ta tương tư người, tự nhiên là người!"

Từ xưa đến nay có không kẻ nào không thích lời ngon tiếng ngọt, Long Ngạo Địch mặt mũi tuy đẹp nhưng cũng không cho nàng chút thể diện nào, Phụng Vô Trù tính tình nóng nảy, kiêu ngạo, còn chưa biết dung nhan ra sao, chỉ bằng liên theo đuổi giai nhân trước mắt này đi!

Nam tử sững sờ, sau đó bật cười. Một nụ cười của giai nhân, vô tình khiến cho máu mũi của Lạc Tử Dạ lại tiếp tục trào ra!

Mỗi một động tác của y đều ưu nhã động lòng người, tay cầm chén rượu uống cạn, cũng không đàm luận tiếp đề tài đó, chỉ nhẹ nhàng nói: "Mới vừa rồi tại hạ đã nói qua, các hạ trốn vào trong mật thất, chính là thiếu tại hạ một món nợ nhân tình. Sau khi những kẻ đó đi, nhân tình này, cũng nên trả đi thôi!"

Khi hắn nói, đôi mắt hoa đào nhìn về phía nàng, tựa như gió xuân tươi mát thổi qua mặt, yêu vật lại nuốt nước bọt, nàng suy nghĩ một lúc, thái độ vô cùng thành khẩn: "Ồ, lúc đi ra vội quá, không kịp mang tiền, cũng không mang theo món bảo bối nào....nhân tình này...."

Nàng vừa nói, hắn xoay người, đưa lưng về phía nàng, rót một chén rượu, giọng nói mê hoặc chậm rãi vang lên: "Đã không mang theo cái gì, vậy thì để lại mạng có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lùn khiến cho người ta tâm can nát vụn, còn muốn đi lừa ai???

Edit: Mẹ Chíp

"Sao cơ?" Khóe miệng Lạc Từ Dạ giật giật, hoàn toàn hoài nghi bản thân đã nghe lầm! Tuy rằng tục ngữ đã có câu, hoa hồng đẹp nhưng gai hồng sắc, nhưng mỹ nhân trước mắt này, mở miệng ra là muốn đòi mạng, gai này có phải là quá độc hay không?

Hai chữ này vừa thốt ra khỏi miệng, nam tử liền quay đầu nhìn nàng một cái, đôi mắt hoa đào tà mị mang theo ý cười: "Thế nào, không muốn?"

Lạc Từ Dạ ngẩn ngơ, khuôn mặt trở nên dần đỏ, ngắm nhìn giai nhân dung mạo tuyệt thế, xinh đẹp động lòng người, trong đầu như tự động mở chế độ MP3 cất cao giọng hát:

Chim sa cá lặn, trăng phải giấu mình, vẻ đẹp không thể nào giấu được. Nàng ở kẻ bên tựa gió xuân, có chết cũng không hối tiếc...

Tất nhiên, lời ca này nàng sẽ không hát ra ngoài. Giờ này, trái tim nàng bỗng cảm thấy trống rỗng, và cô đơn, tự đắm chìm trong suy tư, chợt nghe thấy tiếng lòng vọng tới: "Đề mạng lại, ta cũng rất sẵn lòng! Nhưng có thể đề cho cái chết của gia có giá trị một chút có được không, tỷ như là giờ phút này bỗng có kẻ tới giết ngươi, hãy để cho gia được anh dũng chấn cho ngươi một kiếm, sau đó gia, một kẻ cô đơn vì tình mà chết, trước khi chết sẽ để lại lời nhắn nhủ cho ngươi, rằng nhất định sau này phải quên ta, về sau nhất định phải tìm một người và sống thật hạnh phúc! Ta thật sự rất thích phương thức bỏ mạng như thế này!"

Tuy rằng lời thoại có vẻ sến súa, nhưng thực sự là những lời tâm huyết xuất phát từ đáy lòng! Kiếp trước đồng đảng Yêu Nghiệt vẫn thường

phi nhổ nàng như vậy, tên đó vẫn hay khuyên nàng rằng tính mạng của mỹ nam có thể xài hoang phí, nhưng tiền tuyệt đối phải tiết kiệm!

Lời nàng vừa thốt ra, nam tử cười khẽ một tiếng. Nụ cười kia giống như trăm hoa đua nở, thanh nhã mê hoặc, xinh đẹp vô cùng!

Lát sau, Y ngừng cười, nhìn về phía nàng, ánh mắt giống như bị người khinh bạc, chậm rãi nói: "Ngươi có biết, trong thiên hạ, có bao nhiêu người nguyện ý muốn chết vì ta không?" Tuy rằng người trước mắt, quả thực cũng có chút đặc biệt hơn so với người bình thường...

Lạc Từ Dạ im lặng một lúc, rất muốn nói là bọn họ chỉ là hư tình giả ý, chỉ có chính mình mới là người thật tâm! Nhưng nếu nói ra những người này, cũng chưa chắc có thể làm mỹ nhân cảm động!

Vì vậy, "Xoạt" một tiếng, mở cây quạt ra vẩy vẩy, làm bộ đứng đắn: "Nếu như ngươi thật sự muốn giết ta, mới vừa rồi ngươi nhất định sẽ không cứu! Bởi vì ngươi không cứu, ta lập tức sẽ chết trong tay của Phượng Vô Trù. Mà ngươi cứu, ta cũng sẽ chết trong tay ngươi! Dù bằng cách nào, ta cũng chỉ có một con đường chết. Nếu như thế, ngươi cần gì phải đắc tội với Phượng Vô Trù, đặt bản thân vào chỗ nguy hiểm mà cứu ta một mạng!"

Dứt lời, nàng chớp chớp hàng mi dài cong vút, đôi mắt sáng như ánh đèn pha phóng điện xẹt không dứt về phía mỹ nam tử!

Y nghe vậy, hơi nghiêng nghiêng đầu, môi mỏng khẽ cong lên, có chút sùng sốt. Không nghĩ đến chuyện nàng sẽ nói những lời này. Sau đó, một tay cầm chén rượu, lắc nhẹ mấy cái rồi cạn sạch, cất giọng quyến rũ: "Ngươi nói đúng, vậy ngươi đoán xem, ta là vì điều gì mà muốn cứu ngươi!"

Nói xong, hắn tiếp tục rót rượu. Lạc Từ Dạ nhướn mày, mở hồ cảm thấy hàng này giống như một con sâu rượu, chỉ cần ngửi thoảng qua, nàng cũng có thể biết rượu rất mạnh, thế mà từ nãy đến giờ, nói một câu, uống một chén, một lúc mấy chén liền!

Nhưng nàng cũng không nhiều lời, "xoạt" một tiếng, thu cây quạt, chấp tay sau lưng, khí chất lưu manh cũng giảm đi khá nhiều, hàng mi khép hờ, mở miệng nói: "Nếu như nói là vì điều gì, thì chắc có lẽ là bởi vì ngươi đã đoán được thân phận của ta? Đối với ngươi mà nói, có lẽ sẽ có giá trị lợi dụng?"

Lần này y giúp nàng, khả năng là có nguyên nhân gì đó!

Nam tử còn chưa lên tiếng, Lạc Từ Dạ đã xoay người về phía y, mở miệng thành khẩn: "Ta có thể giúp ngươi! Nhưng không được phạm vào các nguyên tắc ta đã đề ra, vì ngươi đã cứu ta, nên ta sẽ làm tất cả những gì có thể!"

Nàng trước giờ có ân tất báo, hôm nay coi như nợ người ta một cái mạng, nếu như có cơ hội, nhân tình này tất nhiên sẽ báo đáp. Hơn nữa, cho tới bây giờ nàng đều rất nguyện ý vì mỹ nhân mà hiến dâng tất cả!

Nam tử chợt nở nụ cười, làm cho máu mũi của nàng lần nữa sôi trào. Vất vả lắm mới kiềm chế được!

Y bỗng nhiên tiến lên mấy bước đến trước mặt nàng. Ngón tay dài như ngọc khẽ chạm nhẹ vào tóc nàng, đầu ngón tay hơi cong xuống, bộ dáng hết sức mê hoặc, khiến cho trái tim người nào đó đứng ngồi không yên, y nhướn mày cười nói: "Thân phận của các hạ, bản công tử không đoán được. Cứu các hạ, bất quá chỉ là thấy y phục công tử cao quý, đoán sẽ có nhiều báu vật thôi! Bản công tử chẳng qua chỉ là một nam tử thanh lâu, đâu có cần các hạ trợ giúp điều gì? Chỉ tiếc các hạ lại nói bản thân không có tiền, lại chẳng có bảo bối gì, bản công tử lại vì người mà chịu nguy hiểm đắc tội với nghiệp chính vương. Nếu không gặp ngươi, bản công tử làm sao có thể không gặp những chuyện như vậy?"

"Thật sao?" Lạc Từ Dạ hơi cau mày, cảm giác lời giải thích này không đáng tin cậy! Nàng hơi cúi đầu, nhìn đôi tay linh hoạt của y, hết sức tập trung tinh thần!

Cực kỳ gần như vậy, nếu y đột ngột ra tay, mình vẫn có thể chống đỡ được. Lúc này, nàng thật sự đã mất hết hi vọng, chỉ sợ giai nhân còn chưa của được, cái mạng nhỏ này đã không còn. Kiếp trước vì trai đẹp mà mất mạng một lần, nhưng rõ ràng sau khi xuyên qua, vẫn có thể sống sót trong tay Phụng Vô Trù, cũng không ít lần bước ra từ cõi chết. Vất vả lắm mới có thể giữ được cái mạng nhỏ này, đương nhiên sẽ phải cực kỳ quý trọng!

Y nở nụ cười tà mị, khẽ gật đầu: "Đương nhiên!"

Nàng đưa tay nắm lấy đầu ngón tay của y, đẩy ra xa một chút, chính bản thân cũng nhích ra giữ một khoảng cách, lấy cây quạt đặt vào trong lòng bàn tay của y, mỉm cười: "Gia lại quên mất, cây quạt trong tay gia chính là bảo vật đáng giá nghìn vàng! Mỗi nan đều được chế tạo bằng hoàng kim, mặt trên quạt này do chính đại họa sư nổi tiếng ngàn năm trước Không Lập tiên sinh đề bút, bảo bối này có tiền cũng không thể mua được, bảo phiến xứng anh hùng, nguyện tặng cho công tử, coi như biểu lộ sự cảm kích!"

Thật ra nàng muốn nói là bảo phiến tặng mỹ nhân, nhưng chỉ sợ chọc tức giai nhân!

Nam tử nhận lấy, mở cây quạt ra xem, ánh mắt cực kỳ chăm chú, đánh giá một hồi liền ngừng đầu nhìn nàng, cười nói: " " Bát mực huy sai, lạc bút vô câu ", quả thực là bút tích của Không Lập tiên sinh! Đã có báu vật như vậy, vì sao không nói sớm!"

Gân xanh trên trán Lạc Tử Dạ giật giật, nhìn y mặt mày tươi rói, đôi mắt hoa đào như phát sáng, mỹ nhân vừa rồi còn đang u rử âm thầm đầu ròi? Mới chỉ trong một giây khuôn mặt đã như rực rỡ như gió xuân... Nàng cảm nhận sâu sắc được rằng " hàng này " với đồng đảng yêu nghiệt kia nhất định là trời sinh một cặp!

Hai người bọn họ chính là những kẻ thấy tiền mất liền phát quang, chính là những kẻ sẵn sàng có chết trong phải chết trong hổ tiền!

Nàng sờ sờ cánh mũi: " Vừa rồi gấp quá không nghĩ ra! Nếu ngươi thích bảo vật, có thể cân nhắc đi theo ta, gia trong nhà cái gì cũng không có, chỉ có mỗi tiền với bảo bối là nhiều!"

Đúng vậy, hiện giờ nàng không quyền, không thế, chỉ có duy nhất tiền và bảo vật!

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện thì ngoài cửa vang lên tiếng động, mà những kẻ truy bắt nàng cũng đều đã rút lui.

khi nghe thấy nàng nói mấy lời này, y giống như cao hứng thêm mấy phần, nhưng cảm xúc vui vẻ đó không được lâu, y cũng không trả lời nàng, chỉ quay đầu đi nói khẽ: " Tại hạ là Doanh Tần, bây giờ cũng đã muộn, mời công tử trở về, lần sau hoan nghênh lại tới! "

" Ừm?" Mắt Lạc Tử Dạ sáng ngời, giai nhân đây là đang hẹn nàng sao, vội cuống quýt gật đầu: " Được! Chỉ cần có thời gian, ta nhất định sẽ đến!"

" Lần sau nhớ mang theo bảo thạch, bản công tử thích loại bảo bối tinh khiết như nắng sớm, chói mắt như ánh mặt trời!" Nàng mới đi đến ngưỡng cửa, thì thấy y từ bên trong nói vọng ra, còn nghe thấy cả tiếng rót rượu, khỏe miệng Lạc Tử Dạ co quắp, quay đầu nhìn y một cái. Hồng y khuynh thành, dung mạo tựa thiên tiên, lại không hề có chút nữ khí. Mặc dù giai nhân lộ rõ bản chất yêu tiền, nhưng vẫn rất thành công mê hoặc Lạc Tử Dạ, nàng trịnh trọng gật đầu: " Lần sau nhất định mang bảo thạch, dù gia có đập nồi bán sắt cũng phải mua được bảo thạch mang tới!"

Nói xong, nàng quay người rời đi. Được mấy bước lại dừng lại, không quay đầu mà chỉ nói: " Uống rượu sẽ tổn hại sức khỏe, ngươi nên uống ít một chút!"

Dứt lời, người trong phòng đang rót rượu, ngón tay bỗng trở lên cứng đờ!

Mà Lạc Tử Dạ nói xong lời này liền đi, cũng không hề biết được sự khác thường của y.

Ra đến cửa, nghĩ đến chuyện vừa gặp được giai nhân, nhin không được mà rên lên: " Yêu cho đến khi trái tim ta tan nát, cũng đừng trách ai, chỉ vì những giây phút bên nhau quá tuyệt vời..."

Nhưng mà, trong lòng nàng cũng cảm thấy có chút khó hiểu, vì sao lúc ấy y giấu mình trong mật thất lại nói dưới lầu sẽ không có ai nói ra chuyện đó?

Rất nhanh, liền biết được đáp án!

Vừa bước ra mấy bước, nhìn thấy dưới lầu xuất hiện một nhóm lão gia như ong vỡ tổ, trên tay người nào người ấy đều cầm kỳ trân dị bảo, một mặt vừa chạy lên lầu, một mặt mở miệng: " Doanh Tần công tử, công tử đừng hoảng sợ, tại hạ có lễ vật, hi vọng có thể khiến cho công tử bớt sợ hãi!"

" Cút ngay! Lễ vật của ngươi có thể đáng giá hơn của lão tử sao, đừng cản đường..."

" Lễ vật của người nào cũng không thể sánh với với lễ vật của lão tử!"

Nàng xem một hồi, coi như đã hiểu người ở trong phòng kia vì sao lúc nãy lại muốn nàng cuốn xéo cho nhanh, hóa ra là y biết lập tức sẽ có người muốn đem bảo bối tới! Nàng ở đây sẽ cản trở y, mà trong tay bọn họ đều là các loại bảo bối kỳ dị hiếm thấy, khẳng định chắc một điều tất cả đều là những kẻ cực kỳ ái mộ y, nên sẽ không có chuyện sẽ bán đứng y!

Nghĩ đến bản thân mình mới được gặp giai nhân một lần mà hát một khúc " Yêu cho đến khi trái tim ta tan nát, cũng đừng đi trách người ", lại nhìn đám người đang kích động, khỏe mắt nàng giật giật!

Trong đó, có một nam nhân vọt lên phía trước, trong tay gã ôm nhiều bảo bối nhất, nhưng vóc dáng chắc cũng chỉ được một thước rưỡi, lùn hơn nàng những hơn hai mươi centimet!

Gân xanh trên trán Lạc Từ Dạ nảy lên, bước tới kéo vạt áo đối phương, xách lên cả giận nói: "Ta nói ngươi cũng lùn cũng khiến cho người ta tâm can nát vụn, còn muốn đi lừa ai", nàng vừa quyết định theo đuổi mỹ nam tử, vậy mà hàng này cư nhiên ôm nhiều trân bảo đến đào góc tường nhà nàng như vậy, gã đúng là chưa nghe qua bài hát đầy thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Từ Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Có thiên tử lệnh có cả thiên hạ!

Edit: Mẹ Chíp

Tối nay, phát sinh vài sự kiện trọng đại nhưng cuối cùng giống như bị một thế lực lớn ngăn bịt kín mọi tin tức, chỉ chừa lại duy nhất một vụ việc chấn động toàn thành, trong nhà ngoài ngõ, ai ai cũng biết... Chính là việc thái tử dạo chơi thanh lâu gây sự đánh nhau với người ta, hoàng đế hạ thánh chỉ cảnh cáo, nếu còn tiếp tục tái phạm, lập tức phế ngôi vị thái tử!

Tất cả mọi người đều cho rằng thái tử sẽ vì chuyện này mà lo lắng sợ hãi, từ lúc về phủ, thái tử chỉ ngu ngơ cười như kẻ ngốc. Nhưng chẳng người nào biết, chỉ trong thời gian ngắn, mang hai sắc thái hoàn toàn bất đồng... đứng bên cửa sổ trong tấm điện, Lạc Từ Dạ chỉ cười nhạt, sâu trong ánh mắt lộ ra vài tia sắc bén lạnh khốc!

Chạy như điên vào thanh lâu, trừ việc hoảng hốt chạy bừa đương nhiên là nàng cố ý, đương nhiên cũng vẫn là cố ý. Mục đích... chỉ là chọc giận hoàng đế... phế truất ngôi vị thái tử của nàng!

Nàng là nữ nhân, làm sao có thể làm thái tử? Một ngày nào đó bị vạch trần giới tính không biết sẽ chết thảm như thế nào? Mới xuyên qua ngăn ngòi có một ngày, trước mặt Long Ngạo Định thể hiện mình là kẻ ngu xuẩn, háo sắc. Trước mặt Phượng Vô Trù thể hiện cho hắn thấy thái tử vốn là một kẻ vô cùng nhát gan. Tuy kết quả có chút ngoài dự liệu, nhưng quan trọng nhất là những việc này có thể giúp cho nàng bảo toàn tính mạng của mình!

Hiện giờ, trong mắt những kẻ nắm quyền lực trong triều, nàng nói chung cũng không còn sức uy hiếp. Chỉ đợi lúc hoàng đế phế ngôi vị thái tử, khi đó nàng nhất định sẽ có được một cuộc sống yên bình! Chỉ là đáng về xuất chúng của Doanh Tẫn, cùng Long Ngạo Định, quả là nằm ngoài dự đoán của nàng!

Lạc Từ Dạ cảm thấy vô cùng nhức đầu. Toàn bộ phủ thái tử của nàng, giờ chỉ còn mỗi cái phòng ngủ này là dùng được! Tất cả mọi chuyện đều theo kế hoạch, chỉ là không biết việc nàng đắc tội Phượng Vô Trù, phải làm sao bây giờ?

Diêm Liệt nhận được ý chỉ của Phượng Vô Trù, giờ phút này mới chịu trở về! Tuy nhiên, nàng lại có cảm giác không an toàn, giống như người nọ đang âm mưu chuẩn bị cho nàng một đòn công kích chí mạng! Hay là chuyển sang cách cho hắn thấy thực lực của mình, rồi bắt tay vào hợp tác?

Trong lúc mãi suy nghĩ, có người đẩy cửa phòng đi vào, chính là tiểu thái giám đi theo nàng cả ngày hôm nay: "Gia, hoàng thượng mở quốc khố, nói là trời nổi gió bất ngờ, phủ thái tử bị sấm sét đánh trúng, hạ lệnh ngày mai chi tiền xây lại phủ thái tử!"

Sấm sét phá hủy? Lạc Từ Dạ cười lạnh, nhưng ngoài mặt lại giả bộ vô cùng kích động, còn lau lau khoé mắt khô rỗng, nghẹn ngào nói: "Phụ hoàng đối xử với ta thật tốt!" Hoàng đế không giám cùng Phượng Vô Trù gọi nhip, nàng có thể hiểu được, nhưng phẩm nếu còn chút tình phụ tử thì chí ít cũng nên phái người tới bảo vệ nàng, nhưng hoàng đế lại không có một động tĩnh nào! Nên giá trị của ngôi vị thái tử này, nàng tự nhiên cũng có thể đoán ra đáp án!

Lạc Từ Dạ sừng sốt, nhướn mày nhìn gã, nhưng lại không nói gì!

Tiểu thái giám lại hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí nói tiếp: "Gia, kì thật nô tài có nghĩ qua một chuyện. Nếu ngài có thể nghĩ đến phương pháp đào kênh trả đũa Nhiếp chính vương, liền quả quyết ngài không ngu ngốc đến mức tự tìm đường chết! Trong cung, những việc như thế này nô tài cũng thấy nhiều, nô tài phỏng đoán hành động lần này của ngài nhất định có lí do riêng!"

Lạc Từ Dạ nhìn hắn một hồi, thấy sắc mặt hắn có chút khản chương, vẻ trung thành hiệ sâu trong đáy mắt, dừng một chút, nàng mở miệng nói: "Tại sao ta phải tin những lời này của ngươi? Trước khi nói những lời này, chắc hẳn trong lòng cũng rõ ràng, nếu ngươi thắng sẽ được sự tin nhiệm của ta, mà thua... chính là chết!"

Lời này của nàng, giống như thừa nhận phán đoán của tiểu thái giám.

"Gia, mấy lời này, ngài có thể không tin, nhưng quả thật mấy lời này là những lời tâm huyết của nô tài! Những năm gần đây, tuy ngài tỏ vẻ hoang đường, bất kham, ăn chơi phóng túng, nhưng nô tài một mực tin tưởng ngài không phải là một người như vậy, nếu không năm đó, vào ngày ngài ra đời, quốc sư đại nhân sẽ không nói, tương lai của Thiên Diêu hoàng triều, hưng thịnh hay suy yếu đều nằm trong tay thái tử! Từ nhỏ nô tài vẫn không cam lòng chỉ là một người bình thường, chỉ là gia cảnh nghèo khó mới phải tiến cung làm thái giám, một lòng đi theo ngài, cũng chỉ đợi đến ngày hôm nay!"

Khi tiểu thái giám nói xong những lời này, liền quỳ xuống, sắc mặt tràn đầy vẻ thành khẩn.

Lạc Tử Dạ ngẩn người, lại không nghĩ đến đã có người tính trước số mệnh của mình, liếc nhìn kẻ đang quỳ trên mặt đất, nàng thở dài: "Đứng lên đi chỉ có điều lại làm người thất vọng, trước mắt gia chỉ muốn giữ được mạng, cũng không muốn nghĩ đến cái gì mà thiên hạ thành bại hưng suy!"

Tiểu thái giám sùng sốt, mặt mày nói: "Nhưng tiểu Minh tử vẫn sẽ tín nhiệm người!"

"Nếu ta muốn người chết?" Lạc Tử Dạ nhướn mày, sắc mặt bỗng trở nên nghiêm nghị, lạnh lùng, u ám, toàn thân nàng như bị bao trùm bởi luồng khí tử vong.

Tiểu thái giám cúi đầu thật thấp: "Nô tài nguyện chết vì người!"

Lạc Tử Dạ quan sát gần một lúc lâu, không biết tại sao, cảm giác trong lòng nàng mách bảo người này có thể tin tưởng được, cuối cùng cũng lên tiếng: "Vậy ngay bây giờ người hãy lập tức ra ngoài nói với những người trong phủ thái tử, nói rằng bốn thái tử đã bị Doanh Tần công tử mê hoặc đến nước không uống, cơm chẳng màng, hiện vẫn đang trong tầm điện cưỡi ngựa! Lệnh cho người ra ngoài hạ lệnh cho bọn họ lục tung phủ thái tử tìm cái gì bảo thạch, để thái tử sắp sửa cầm đi lấy lòng mỹ nhân!"

Tiểu Minh tử sùng sốt, nhưng rất nhanh hiểu rõ việc này chứng tỏ là thái tử đang tín nhiệm mình, mà những việc này bất quá chỉ là che mắt thế nhân! Trong bụng thầm vui mừng, lập tức nói: "Nô tài lập tức đi ngay! Chỉ là gia, nô tài cảm thấy nhiếp chính vương điện hạ nhất định sẽ không dễ yên! Ngày mai là thọ thần bốn mươi sáu tuổi của bệ hạ, sáng mai ngài nhất định sẽ chạm mặt nhiếp chính vương điện hạ, nô tài nghĩ rằng ngài vẫn nên chuẩn bị trước một chút!"

Lạc Tử Dạ day day ấn đường, khoé miệng giật giật, trong đầu cứ như đang có quả lắc gỗ leng keng! Rạng sáng ngày mai sẽ gặp hắn? Như vậy có gấp quá hay không?

Tiểu Minh tử nói xong liền lui xuống. Lạc Tử Dạ cau mày suy tư một hồi, cảm thấy lần này chắc sẽ không thoát nổi cái chết, nếu tiếp tục giả trụ ăn thịt hổ, thì có lẽ cũng bởi vì mình chính là con heo ngu ngốc, bị Phượng Vô Trù ăn thịt! Nếu như hắn biết thực lực của mình, mời hắn cùng hợp tác hoặc tự mình chống đỡ, kết quả cuối cùng chẳng có biện pháp nào thoát thân!

Bằng không, đành chịu xấu mặt, đến trước mặt Long Ngạo Định hát một bài tình ca tử như "chết cũng muốn yêu", suy cho cùng đành ngu xuẩn một lần vậy, để cho Phượng Vô Trù cảm thấy giết nàng là một điều cực kỳ ngớ ngẩn, căn bản là phí thời gian cùng linh lực. Nhưng liệu có vì điều này mà sẽ bị Long Ngạo Định chém chết ngay tại chỗ không? Sau khi trận baco này qua đi, liệu còn có cơ hội để của Long Ngạo Định nữa hay không?

Trùng lúc nàng đang tập trung suy nghĩ, đột nhiên có tiếng vút vang lên trong không khí. Con người ngưng tụ, lập tức đưa cái ghế lên chắn trước người. Phi tiêu bay đến cắm sau vào ghế! Theo phi tiêu bay đến, còn có một cái túi bằng da trâu. Nàng kéo xuống, mở ra xem, bên trong có một tấm lệnh bài và một tờ giấy!

Mở tờ giấy ra, bên trong chỉ vẽ vện có vài chữ: "Ba trăm năm trước, Mặc Thiên Tử có trong tay Thiên Tử Lệnh có thể thống nhất giang sơn. Nay, có thiên tử lệnh sẽ có thiên hạ!"

Mà tấm lệnh bài này được chế tạo bằng hoàng kim, vô cùng chói mắt, ở giữa có khắc "Thiên Tử Lệnh"

"Con mẹ nó!" Lạc Tử Dạ không nhận được mà chửi bậy, đây không lẽ là có người định nhân lúc nửa đêm muốn giao thiên hạ cho nàng, bức nàng vào con đường chết hay sao! Nói không chừng sáng sớm ngày mai, à không, đêm nay cả thiên hạ đều biết trong tay nàng có món đồ chơi này, sẽ không đến phủ thái tử mà cướp của giết người đấy chứ!

Nếu đã như vậy, vùng bùn này nàng đã đi đường vòng mà vẫn nhất định bị người kéo xuống!

Ai có thể làm được chuyện này? Không cần suy nghĩ cũng có thể đoán ra được đáp án, nhất định là tên khốn khiếp Phượng Vô Trù! Mẹ nội nhà nó! Phần nộ

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Kỹ năng hai mươi năm chạy trốn của gia!

Edit: Mẹ Chíp

Tiểu Minh Tử nhớ lại đêm qua có nhắc với thái tử về việc nhiếp chính vương nhất định sẽ không bỏ qua, lúc đó thấy thần sắc thái tử ảm đạm. Vậy mà đến sáng sớm hôm nay, thái tử giống như thay đổi 360 độ, cả người bừng bừng khí thế, thần thái sáng láng không nói, còn kín đáo đưa cho gã một cái hộp, vì quá tò mò nên đã trộm mở ra xem, phát hiện bên trong hộp đặt một con dao phay!

Khỏe miệng tiểu thái giám giật giật, cũng không nói bất cứ điều gì chỉ lên lút bỏ con dao phay kia xuống. Tham gia thọ yến của bệ hạ, đến cửa cung ngự lâm quân làm sao cho phép mang dao phay vào trong?

.....

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Lạc Tử Dạ, vừa bước chân ra khỏi phủ thái tử đã nhìn thấy dân chúng lên lút nhìn trộm, với sự nhạy cảm của một sát thủ, nàng lập tức phát hiện ra trong đám người có cao thủ đang trà trộn theo dõi, bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng người bàn luận, cái gì mà thiên tử lệnh, nhưng cũng chỉ là lời bàn tán của dân chúng, hơn nữa âm thanh rất nhỏ.

Trong lòng thầm kêu khổ, đoán chắc số phận mình đến tám phần là thảm rồi, sau lễ thọ yến, không biết sẽ bị người ta ám sát bao nhiêu lần nữa đây!

Nói không chừng giữa đường cũng gặp phải chuyện không may!

Xe ngựa chạy về phía hoàng cung, giờ phút này, nàng đang cất thiên tử lệnh trong ống tay áo, dự định lát nữa tiến cung tìm cơ hội giao cho hoàng đế, chỉ có như thế mới có thể được an toàn! Đồng thời lại duỗi tay sờ cổ họng, xác định rõ đây chính là yết hầu! Đêm qua đã sờ đi sờ lại cẩn thận vài lượt, thân thể này so với các cô nương bình thường không có gì bất đồng, chỉ là khung xương thô hơn một chút, cũng cao hơn một chút!

Chiều cao của nàng hiện tại là một mét bảy sáu, mà cái yết hầu này, ban đầu nàng chỉ cho rằng đó chỉ là vật nguy trang bên ngoài, nhưng đêm qua chà sát nhiều lần, mới chắc chắn một điều rằng thực sự là xương cốt, không phải đồ hóa trang!

Nàng khẳng định sẽ không thừa nhận chuyện này, bởi vì khi nàng xuyên đến thân thể này, đừng quần cũng không có phần thịt thừa như của một nam nhân bình thường. Vậy thì lý do là gì? Chẳng lẽ trong chuyện này còn có âm mưu gì mà nàng còn chưa biết chăng?

Trong lúc nàng mãi mê suy nghĩ, xe ngựa cũng đã chạy qua mấy tuyến đường, bỗng nhiên ánh mắt nàng trở lên lạnh lẽo!

Chỉ trong chớp mắt, thanh trường kiếm xuyên qua màn xe ngựa, đâm thẳng về phía nàng!

Gã phu xe sớm đã sợ đến mức tím tái mặt mày, vội vã hô lên: "Hộ giá, hộ giá, có kẻ muốn ám sát thái tử!"

Mà giờ phút này, xe ngựa đang trong chạy ngõ hẻm rất ít người qua lại, mấy chục tên áo đen đang vây xung quanh xe ngựa! Lạc Tử Dạ bị dọa cho sợ đến suýt nữa tè ra quần, cả người trượt về phía trước, móng đập mạnh xuống đất, thanh kiếm kia xẹt qua bên tai, cắm thẳng xuống thành xe ngựa. Sắc mặt nàng trắng như tờ giấy, lập tức hét lớn: "Mau! Mau bảo vệ bản thái tử, mau!"

Dứt lời, nhảy ra ngoài xe ngựa chạy trốn chết, vừa chạy vừa hét chói tai, biểu tình hoảng loạn thất thố, đôi mắt hoa đào liếc nhìn thích khách, giống như sắp tè ra quần đến nơi: "Một đám người vô dụng, bản thái tử chẳng trông cậy gì được ở các ngươi, bản thái tử sẽ tự mình chạy trước!"

Nói xong, chạy như bay về phía hoàng cung! Hôm qua mới từ trong đó đi ra, tự nhiên hôm nay nàng vẫn còn nhớ đường!

Lại thêm một dịp nữa nàng có dịp thể hiện năng lực" chạy trốn" kinh người, đám thích khách kia hết chém phải, đâm trái, nàng cũng hết sức phối hợp nhảy trái nghiêng phải, chỉ mỗi tội là mỗi lần tránh được một kiếm, cơ thể lại nghiêng lệch hẳn sang hẳn một bên, nhìn nàng chạy trông chẳng khác gì kẻ say rượu đang điều khiển xe đi vòng số 8! Nhưng may mắn một điều rằng trên đường chạy trốn cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì.

Tuy có chút chật vật nhưng trong đầu nàng lại vô cùng tỉnh táo! Mới có một nhóm sát thủ xông ra, trực giác mách bảo cho nàng biết, ít nhất có ba nhóm người đang ở trong tối rình rập quan sát nàng. Thời điểm này có nên cho bọn họ biết được thực lực của bản thân?

Cũng không phải là không nghĩ đến chuyện vút thiên tử lệnh ra cho bọn họ tự cướp, nhưng nếu làm như vậy, đồ đang ở trong tay mình mà để mất, hoàng đế nhất định sẽ không bỏ qua, nên cũng chỉ còn cách nhắm mắt cầm đầu về phía trước mà chạy!

Đám thích khách trở mắt nhìn tốc độ chạy trốn của nàng, vừa chạy vừa uốn éo tránh đòn, khỏe miệng không nhịn được mà co giật dữ dội! Làm sát thủ nhiều năm, chưa từng gặp qua người nào có năng lực chạy trốn và may mắn hơn Lạc Tử Dạ!

Tiểu Minh Tử cuối cùng cũng phản ứng kịp, cao giọng hô lớn: "Mau, đuổi theo thái tử! Lập tức đến tìm Kinh Triệu phủ doãn đem viện binh tới cứu giá!"

Nói xong gã nhảy lên xe ngựa đuổi theo bóng lưng Lạc Tử Dạ!

Nhưng không nghĩ tới tốc độ chạy của Lạc Tử Dạ còn bỏ xa với tốc độ xe ngựa!

Đám thích khách chạy như điên đuổi theo Lạc Tử Dạ, chỉ chốc lát đã chạy qua mấy con đường vắng vẻ, đến đường lớn, cách hơn năm trăm thước nữa chính là đến cổng lớn hoàng cung!

Ban ngày ban mặt, bọn chúng tất nhiên là sẽ không thể ở trước cửa cung cầm kiếm truy sát người, hơn nữa lại đang ở khoảng cách gần như vậy, nếu đuổi tiếp nhất định sẽ bị ngự lâm quân chém chết! Cho nên chỉ đành dừng lại, ánh mắt hung ác nhìn theo bóng lưng của Lạc Tử Dạ!

Mà lúc này, kẻ đang cầm đầu chạy Lạc Tử Dạ bỗng nhiên quay đầu nhìn bọn họ, lắc móng, nháy mắt cười quỷ dị: "Lại dám đuổi theo gia, thật là không biết lượng sức mình! Kỹ năng hai mươi năm chạy trốn của gia, các ngươi có thể đuổi kịp sao? Tuy nhiên, các ngươi phải nhớ kỹ, đêm nay nhất định phải đến tìm gia, không gặp không về!"

Đuổi giết ông đây qua mấy con phố, mất hết cả sĩ diện! Tối nay thừa dịp không ai biết nhất định phải dạy dỗ cho bọn chúng một bài học mới được! Hơn

nữ, dù nàng không nhắc, nhất định tối nay bọn chúng cũng sẽ tìm đến cửa!

Lần này, sắc mặt đám thích khách kẻ nào kẻ nấy xanh như đất nhái, chỉ hận không thể xông lên chém chết tên thái tử khoác lác kia! Chạy cả nửa ngày, đã may mắn thoát chết, lại còn dám hẹn buổi tối tái chiến? Thế nhưng có tức giận đến mấy cũng không dám xông lên, chỉ đành đứng tròn mắt nhìn kẻ tiểu nhân ba hoa phét lác chạy càng ngày càng xa! Đã thế còn dám khoe kỹ năng chạy trốn hai mươi năm như cái gì đó tự hào vinh quang lắm! Một người trong đó hỏi: "Kế hoạch tiếp theo là gì?"

"Trước hết trở về bẩm báo công tử!"

....

Lạc Tử Dạ chạy một mạch đến đây, bước chân cũng dần chậm lại, xác định được an toàn mới dừng lại thở hồng hộc. Bỗng nhiên xuất hiện một viên quan trẻ tuổi anh tuấn đi tới hỏi thăm: "Thái tử điện hạ, có chuyện gì lại khiến cho ngài vội vàng như thế?"

Nàng nghiêng đầu nhìn y, tuy rằng không thể coi là một mỹ nam tuyệt sắc, nhưng cũng có thể xem là mặt mũi thanh tú, lập tức nhiệt tình vỗ vỗ vai y: "Không có chuyện gì, chính là vô tình bị thích khách ám sát mà thôi! Đại nhân người đẹp trai như vậy, tương lai nhất định rất có tiền đồ!"

Nói xong lời này, nàng rút cây quạt mới tìm thấy đêm qua, nghênh ngang đi vào cung. Viên quan kia chợt sững sờ, y anh tuấn có quan hệ gì đến việc tương lai có tiền đồ...? Còn nữa, thái tử bị người ám sát cơ sao vẫn còn có thể bình tĩnh như vậy? Nghĩ vậy, ánh mắt nhìn theo bóng lưng Lạc Tử Dạ cũng sâu thêm vài phần!

Đi vào cung Lạc Tử Dạ cũng không gặp thêm ai khác, Tiểu Minh Tử rút cuộc cũng đuổi tới nơi, thấy chủ tử bình an vô sự mới thở phào nhẹ nhõm!

Dưới sự dẫn đường của cung nhân, bọn họ đi vào trong đại điện. Nàng nâng mắt quan sát, phần lớn cũng đã đến đủ, kể cả tên quan viên anh tuấn vừa mới bắt chuyện cũng đã đi vào!

Đang dự định sẽ ngồi đối diện tán tỉnh Long Ngạo Địch, bỗng nhiên nghe thấy tiếng thái giám truyền đến: "Nhiếp chính vương điện hạ vào cung!"

Dứt lời, Lạc Tử Dạ còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy giọng nói uy nghiêm của hoàng đế truyền tới: "Nhiếp chính vương đã vào cung, thái tử cùng các vị ái khanh hãy ra điện nghênh đón điện hạ thay trăm!"

Khỏe miệng Lạc Tử Dạ co quắp. Phượng Vô Trù vừa mới vào cung, mà thái tử một nước như nàng đây lại phải cùng bách quan ra chào đón, so với hoàng đế như thế có phải quá phô trương hay không? Nhưng, chỉ là khi nghe khẩu dụ của hoàng đế, bách quan phản ứng rất bình tĩnh, đồng loạt đứng dậy: "Chúng thần lĩnh chỉ!" Giống như việc nghênh đón nhiếp chính vương đều là công việc hàng ngày vẫn làm, căn bản chỉ là chuyện nhỏ, chỉ có một mình nàng kinh ngạc, thất thố!

Lạc Tử Dạ lĩnh mệnh, dẫn theo đám văn võ bá quan đi ra ngoài, bách quan đứng ở cửa điện chia thành hai hàng, lưng thẳng tắp! Mà thái tử là nàng, đứng giữa bậc thềm, khoanh tay nghênh ngang chờ đợi!

Một khắc đồng hồ trôi qua.

Hai khắc đồng hồ trôi qua.

Ba khắc đồng hồ tiếp tục trôi qua... Lạc Tử Dạ cảm giác hai chân bắt đầu tê cứng đến mức sắp không thể chịu nổi! Lại đảo mắt sang nhìn, phát hiện nhóm quan viên mặt mũi kẻ nào kẻ nấy vô cùng nghiêm túc, tôn kính, hai tròng mắt tròn ngược nhìn về phía xa xa. Bộ dạng giống như chờ đợi đã sớm thành thói quen!

"Con mẹ nó!" Lạc Tử Dạ chờ muốn phát điên lên, đang muốn chửi ầm lên, thì thấy xuất hiện hai đội hộ vệ mặc áo đen chạy tới trước trải thảm, tiếp sau đó kính cẩn cúi đầu quỳ xuống ở ven đường. Mà Diêm Liệt đi trước hàng ngũ tiến đến, nhóm đại thần cùng nhau cúi đầu chào: "Diêm Liệt đại nhân!"

Y chỉ khẽ gật đầu, cũng không để ý tới bọn họ, mắt nhìn thẳng về phía trước. Gân xanh trên trán Lạc Tử Dạ giật giật, cái đám đại thần ngu ngốc đó nhìn thấy mình cũng không có tôn kính như vậy, thế mà vừa nhìn thấy thủ hạ của Phượng Vô Trù liền chân chó nịnh nọt như vậy!

Trong lòng nàng ra sức oán đến hai trăm lần, rốt cuộc mới thấy xuất hiện đình kiệu màu đen đi tới. Nâng đến đây, liền dừng lại!

Sau đó, màn kiệu được vén lên!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Người đáng giá để cô phải nhìn thẳng sao?

Edit: Mẹ Chíp

Lạc Tử Dạ phải cố hết sức mới kìm nén được ngọn lửa bùng bùng đang cháy trong bụng, hai mắt trợn ngược nhìn về phía cổ kiệu. cho đến khi thấy người từ trong kiệu bước ra, cả người bỗng nhiên cứng đờ ra!

Nam tử uy nghiêm bước trên quan đạo, tựa như giây phút đầu tiên hấn xuất hiện, vạn vật như bị lụ mờ. Làm cho người ta giống như đang nhìn thấy biển cả bao la như bầu trời đêm vô hạn, dưới chân từng đợt sóng vỗ lẫn lẫn dịu êm, bỗng nhiên ngàn tầng sóng đột ngột dâng lên cuộn cuộn từng chút một rẽ sóng nghênh đón chủ nhân của chúng, từ đại hải bước ra!

Trong phút chốc, vạn vật cúi đầu, thiên hạ thần phục!

Khí thế như vậy liền khiến cho người ta ngừng cả hô hấp, Lạc Tử Dạ đứng cách xa hơn hai trăm thước nhìn hấn chậm rãi đến gần. Trái tim nàng tựa như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, hai chân không tự giác mà muốn khụy xuống. Nàng gắt gao cắn chặt răng, phải gồng mình hết sức để giữ thể diện!

Sau khi nhìn thấy rõ được mặt người nọ, nàng lại không nhận được mà thờ hồn hển! Một khuôn mặt tuấn mỹ điển đảo chúng sinh, mày kiếm rậm và dày, đôi con ngươi lúc ẩn lúc hiện những tia kim quang màu vàng lấp lánh, sống mũi cao thẳng ngạo nghễ, đôi môi vẽ ra một đường cong tình xảo, vô cùng yêu mị. Tạo một ảo giác khiến cho người ta có thể nhìn thấy sau lưng hấn mở ra cặp cánh thiên sứ màu đen, bức người phải quỳ gối, trầm đọa. Lại giống như đang vô tư khuấy đảo tất cả các ham muốn cuồng loạn, khơi gợi dục vọng nguyên thủy dưới đáy lòng nhộn nhạo của Lạc Tử Dạ!

Hắn mặc bộ cẩm bào màu đen, đai lưng thêu hoa văn kim tuyến màu vàng. Bên ngoài khoác một tấm trường bào màu đen, tóc đen nhánh như mực thả phân tán sau lưng, khiến cho dung nhan càng thêm kiêu ngạo bất kham! Tay cầm sáo mặc ngọc, từng bước chậm rãi đi tới gần, làm cho người khác như đang nhìn thấy nghi thức nghênh đón quý tộc tôn quý cổ xưa, khiến cho người ta không tự chủ mà quỳ xuống dưới chân hấn!

"Nhiếp chính vương điện hạ!" Một bên triều thần lập tức quỳ một gối, đặt tay phải lên lên ngực trái tỏ rõ sự cung kính. Đây cũng chính là lễ nghi cao nhất ở Thiên Diệu hoàng triều!

Trong đầu Lạc Tử Dạ lúc này đã tua đi tua lại không biết bao nhiêu lần khúc hát "Trầm ngư lạc nhạn, bệ nguyệt tu hoa", toàn thân nghiêng nghiêng ngả ngả, cũng may nhờ có Tiểu Minh Tử tiến lên đỡ kịp mới không hoa lệ ngã xiu! Lúc này, cả đám người đều quỳ, chỉ riêng mình nàng đứng.

Phượng Vô Trù sai bước chân qua, khuôn mặt tuấn mỹ yêu mị khiến cho người khác không dám nhìn thẳng, khí chất vương giả khiến cho người ta muốn quì bên chân hấn, nguyện ý dâng hiến tất cả. Đáng người hấn cao ngất, khiến cho trong lòng nàng càng thêm sùng bái. Nàng cao một mét bảy mươi sáu mà lúc hấn đi qua phát hiện mình mới đứng đến vai hấn, vậy thì hấn là hấn phải cao trên một mét chín?

Khoan đã, vì sao nàng lại biết mình chỉ cao đến vai hấn?

Hấn vừa đi qua người mình? Đi qua? Đi qua?

Khóe miệng Lạc Tử Dạ giật giật, cảm giác như đầu lưỡi xoắn hết cả vào, liền quay ngoắt đầu lại nhìn!

Lúc này nhiếp chính vương điện hạ đang đứng trên bậc trên cùng cầu thang phía sau lưng nàng. Hấn đi thẳng, không có nhìn nàng? Triệt triệt để để coi như không thấy nàng? Không thấy sao?

Lạc Tử Dạ đương nhiên hiểu thái độ này của hấn chính là đang coi thường nàng!

Mặc dù trong lòng rất hi vọng Phượng Vô Trù sẽ coi thường nàng, tốt nhất là từ nay về sau hãy quên triệt để mình chính là người đã đắc tội với hấn. Nhưng lúc này, bị mỹ nhân coi như không khí, nàng cảm thấy vừa hờ vừa xấu hổ! Loại người khốn khiếp như hấn có tư cách gì mà nhục nhã nàng? Thậm chí nàng đã chuẩn bị chờ hấn đi tới rồi nhảy lên gối cho hấn vãi cái nhắm lấy lại chút sĩ diện. Tốt xấu gì nàng cũng cao một mét bảy sáu, vậy mà hấn cũng dám coi thường, làm như vậy mà coi được sao?

Người nọ đang đi bỗng nhiên dừng lại. Mà một giây hấn dừng ở chỗ đám đại thần, kẻ nào kẻ nấy sắc mặt dè dặt, kính cẩn cúi đầu, đồng tai chờ đợi chỉ dụ của nhiếp chính vương điện hạ.

Hấn nghiêng đầu một chút nhìn nàng, vốn đã rất cao lại đứng từ trên cao nhìn xuống, càng làm tăng thêm vẻ ngạo mạn. Giọng nói quen thuộc, ma mị quyến rũ, như cấm chú ma quỷ đầy đọa lòng người: "Thái tử, sáng nay có cảm thấy sáng khoái gấp bội?"

Khóe miệng Lạc Tử Dạ giật giật, rõ ràng hàng này là đang muốn mỉa mai mình đây mà? Sáng khoái hay không sáng khoái à? Sáng khoái cái con mẹ hấn!

Trong lòng nàng hiểu rõ ràng một điều, nam nhân điển khuông ngạo mạn này, so với hái hoa hồng có gai còn khó hái hơn, không cần thận chọc vào lại trúng độc mà chết như chơi!

Điều chỉnh lại tâm trạng, lệnh cho bản thân không được tỏ ra đau khổ, nàng mới nở nụ cười bất lương: "Tương đối là sáng khoái, bản thái tử gần đây thường bị eo đau lưng mỏi đầu, sáng sớm gặp được một nhóm người trợ giúp, cùng bản thái tử chạy bộ, rèn luyện cùng thư giãn gân cốt. Cái này không phải là rất sáng khoái hay sao?"

Nàng ngoài thì cười, bên trong lặng lẽ nghiêng răng ken két, tuy vậy nhưng đôi mắt hoa đào vẫn không nhận được mà liếc nhìn tuyệt thế giai nhân, khuôn mặt của nàng vừa tím vừa xanh, vô cùng vạn vạ!

Khóe môi hấn khẽ nhếch lên, trong giọng nói có chút khinh miệt: "Nhưng để xem, thái tử có thể sáng khoái được mấy ngày!"

Lạc Từ Dạ hiểu ý, lời này của hán chính là đang ngầm rủa nàng mau chết. Ngày nào còn sống, ngày đó còn bị ám sát, hán là vô cùng sáng khoái. Đến lúc không còn có thể sáng khoái nữa, hiển nhiên lúc ấy là bị người đâm đến chết! Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, từ trong kẽ răng rít ra từng chữ: "Đa tạ nhiếp chính vương điện hạ chúc phúc, không dám cô phụ sự mong đợi của ngài! Chỉ là nhiếp chính vương, không ai nói cho người biết, dùng cầm để nói chuyện với khác là không lễ phép sao? Lúc nói chuyện, phải nhìn thẳng vào mắt đối phương thì mới biểu đạt được sự dặt dẹo của người!"

Nàng vừa nóng xong, tất cả đám người đều hít một ngụm khí lạnh! Thái tử thế này là đang mắng nhiếp chính vương không được dạy dỗ?

Diêm Liệt đứng bên cạnh, đuôi lông mày bắt đầu xếch lên, lập tức rút đao. Đao được rút một nửa ra khỏi vỏ, chỉ chờ một tiếng của Phượng Vô Trù lập tức tiến lên giáo huấn một chút Lạc Từ Dạ. Mấy ngày gần đây nghe tin tức về Lạc Từ Dạ, thái tử bây giờ trong mắt y chính là gã hoa si ngu ngốc. Một người như vậy mà dám phách lối nhục mạ vương?!

Phượng Vô Trù khẽ nâng tay trái, động tác cực kì nhẹ nhàng. Diêm Liệt nhìn thấy lập tức hiểu ý, thu đao vào vỏ!

Sau đó, hán trầm giọng cười, càng thêm ngạo mạn khinh miệt, không những không nhìn vào nàng, ngược lại còn quay đầu đi, nghiêng nửa một bên mặt, giọng nói lạnh lẽo một lần nữa vang lên: "Nhìn thẳng người? Người đáng giá để Cô nhìn thẳng sao?"

Nghe hán nói những lời này, gân xanh trên trán Lạc Từ Dạ khẽ nhảy lên, cổ giấu đi vẻ thất thố. Nãy còn suýt thì quỳ mọp dung nhan kiều diễm kia. Bây giờ hay rồi, người ta còn nói đến nhìn thẳng mình cũng không đáng giá?

Nàng đang muốn mở miệng, đột nhiên lại thấy hán vung tay lên!

Một luồng khí cường đại ập đến làm cho nàng phải lùi lại mấy bước! Nếu không phải có chút bản lĩnh thì vừa rồi đã bị luồng khí đó hất thẳng xuống dưới bậc thềm dưới kia! Còn chưa kịp phản ứng lại thấy thêm mấy luồng khí cực đại đánh úp tới, khiến cho nàng bị trượt chân, suýt nữa thì ngã xuống! May mắn nàng phản ứng nhanh, lập tức nhún người một cái trở mình tránh được, khó khăn lắm mới có thể đứng vững! Lần này, nàng thật sự không nuốt được con tức này!

Nhìn tình cảnh trước mặt, đám đại thần sớm đã bị dọa sợ đến sắp tè ra quần, trong lòng chỉ lo sợ thái tử sẽ bị nhiếp chính vương điện hạ đánh chết!

Tiếp đó, nghe thấy tiếng cười cuồng ngạo khinh thường của hán truyền tới: "Kẻ vô lễ, dĩ nhiên sẽ phải bị dạy dỗ!"

Nghe hán nói xong, Lạc Từ Dạ nổi cơn tam bành, thò tay vào trong đũng quần, kéo mạnh một cái, ném cái khăn vệ sinh* về phía mặt hán rống lên: "Giáo huấn cái con mẹ người!"

....

[Khăn vệ sinh: bằng vải bố mà phụ nữ cổ thường dùng mỗi khi đến kỳ kinh nguyệt]

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Không cho phép nam nhân dùng tã giấy?

Nàng hồn nhiên ném cái khăn về phía nhiếp chính vương. Tất nhiên là không ném trúng người hán, hán hơi nghiêng đầu, vật kia lập tức rơi xuống ngay bên dưới chân!

tất cả mọi người đều trở mắt nhìn sang!

.....

kẻ gây ra tai họa Lạc Từ Dạ lúc này vì mất lý trí mới ném khăn đi, không, phải là sáng sớm nay tùy tiện lôi tã vải nguyệt sự ra sửa chữa một lượt, đột nhiên lúc đó lại cảm thấy bụng đau đau, đoán chắc là sắp đến ngày đi cả ghé thăm, cho nên mới lấy ra phòng ngừa vạn nhất. Loát xong dữ liệu, sắc mặt nàng lập tức trắng bệch!

Thôi xong con mẹ nó rồi, vừa này quá tức giận liền lôi bừa ra ném! Như thế này không phải tự mình làm lộ giới tính của mình hay sao?

Tất cả đều tại tên trùng thối Phượng Vô Trù, chẳng lẽ hán không biết mỗi tháng khi đi cả đến thăm nữ nhân, cảm xúc sẽ đặc biệt không ổn định hay sao mà hán còn cứ cố chọc giận nàng?

Nén sự sợ hãi, nàng lập tức đảo mắt quan sát xung quanh, tốt, không có vết máu, vẫn có thể kéo dài được thời gian!

Trong lúc nàng còn đang mải suy nghĩ đối phó, thì đám người kia vẫn giữ nguyên một tư thế nhìn chòng chọc vào vật đang nằm dưới đất kia! Cô về giống như vải nguyệt sự nữ nhân thường dùng, nhưng nếu nhìn kĩ hơn một chút, lại cảm thấy có gì đó không đúng!

Mây kiếm Phượng Vô Trù nhấn lại, con ngươi xẹt qua tia kim quang sắc bén quý dị, điều đó chứng tỏ rằng giờ phút này hắn đã thực sự tức giận! Nghiêng đầu nhìn về phía Lạc Tử Dạ, giọng nói lạnh lẽo vang lên kèm theo khí thế bức người: "Đây là cái gì?"

Từ trong đũng quần móc ra ném, khẳng định chẳng phải vật gì tốt!

Rốt cuộc cũng được mỹ nam nhìn thẳng vào mắt, thật tốt, thật tốt! A phi, đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là tên vương bát đản ngông cuồng kia rốt cuộc cũng nhìn người "không đáng nhìn thẳng", nhân cách của nàng rốt cuộc cũng đã được thừa nhận, tôn nghiêm rốt cuộc cũng có thể tìm về! Lạc Tử Dạ liếc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Phượng Vô Trù, nhướn mày cười đều, cố gắng làm cho hắn thêm chán ghét, lời cái quạt bên hông ra vậy: "Ngài đoán xem?"

Phượng Vô Trù còn chưa kịp đoán, bên cạnh đã vang lên tiếng khóc nức nở: "Thái tử, đang yên lành ngài dùng vải nguyệt sự của nữ nhân làm cái gì?" Là giọng nói của một lão đại thân lớn tuổi, nhìn thoáng qua thấy ria mép và lông mày của ông ta đã bạc trắng, hẳn là tuổi cũng đã cao. Tuy ông ta không thể xác định vật này là cái gì, nhưng vật này trông lại có vẻ giống vải nguyệt sự của nữ nhân, điều này thật khiến cho người ta không thể không liên tưởng đến! Ông ta vừa hỏi xong, khuôn mặt toát ra vẻ bi thương, lại giống như sắp ngất đi vì tức giận.

Viên quan đại thần bên cạnh lập tức đỡ ông ta: "Thái phó đại nhân, ngài bảo trọng thân thể!"

Thái phó chính là lão sư của thái tử! Khóe miệng Lạc Tử Dạ co giật, Phượng Vô Trù còn chưa tức chết, thái phó đã giận đến ngất xỉu? Nhìn xung quanh đám đại thần, vẻ mặt người nào người nấy đều lộ ra vẻ không dám tin, sau đó từ không dám tin lại biến thành nghi hoặc...

Nàng đang định mở miệng, thì ở trên bậc cầu thang Phượng Vô Trù đột nhiên đưa tay ra! Hơi thở cường đại từ trên không trung ép xuống, không, là luồng nội lực không cho phép kẻ khác kháng cự! Lạc Tử Dạ không ngờ tới hắn đột nhiên ra tay nên không kịp né tránh!

Chỉ trong chớp mắt, căn cổ của nàng đã nằm gọn trong tay hắn!

Đôi mắt hoa đào ánh lên một tia tinh quang, nếu hắn ra tay, lập tức nàng sẽ động thủ. Nhưng lại cảm thấy lực tay của hắn nói lòng, giống như đang xoa nhẹ lên cục xương ở cổ họng, liền bình tĩnh trở lại!

Khuôn mặt phóng đại trước mặt, mây kiếm vẫn nhăn như cũ, cái cảm nam tính góc cạnh hơi giương lên mang đầy vẻ ngạo mạn. Lạc Tử Dạ thầm thốt lên trong bụng, quá mỹ, mỹ đến mức ngạt thở!

Nhưng nàng lại càng đề ý, rốt cuộc là hắn đang nghĩ cái quái gì vậy!

Hắn không giết nàng, vậy... đang xác định giới tính của nàng sao?!

Lạc Tử Dạ đoán không sai! Ngón tay thon dài lướt qua yết hầu của nàng. Xác định rõ chân chính là xương, hơn nữa nàng còn đang nuốt nước miếng ừng ực, chỉ cần nhìn thấy yết hầu nhấp nhô, lập tức có thể giải thích được cái cục xương ở cổ này chính là hàng thật giá thật!

Mà tầm vóc của Lạc Tử Dạ tuy không tráng kiện như nam tử, nhưng so với nữ tử thông thường cũng cao hơn không ít!

Cho nên, chỉ bằng hai chi tiết đó cũng có thể phán đoán được hắn nhất định là nam tử!

Nghĩ đến đây, Phượng Vô Trù đột nhiên buông tay. Lạc Tử Dạ sớm đã có sự chuẩn bị, nhẹ nhàng nhảy một cái đứng vững trên mặt đất. Trong lòng cũng nảy ra chút thắc mắc, rõ ràng muốn giết nàng, vì sao vừa rồi lại không trực tiếp ra tay bóp chết? Hay là hắn cảm thấy giết ngay lại quá tiện nghi cho nàng, cho nên muốn tra tấn nàng chết từ từ?

Khóe miệng Lạc Tử Dạ co quắp, Phượng Vô Trù nghiêng người, không nhìn nàng nữa. Thái độ vô cùng cuồng ngạo, giống như đến mí mắt cũng tiếc không thêm nhắc lên, hắn hơi hất cằm, khí thế uy nghiêm bức người: "Cô lại không biết, thái tử lại có sở thích đây!"

Lời nói giống như câu hỏi, nhưng người nào cũng biết, nhiếp chính vương điện hạ hiện tại đang rất tức giận tất nhiên là sẽ không chỉ bắm thử mỗi yết hầu của thái tử rồi bỏ qua như vậy!

Những đại thần khác nghe thấy cúi đầu thật thấp, cả người run run, cảm thấy nhục nhã thay cho thái tử, chỉ hận không thể rơi nước mắt như mưa!

Lạc Tử Dạ thân là thái tử một nước, thể nhưng lại kẹp đồ dùng của nữ nhân dưới đũng quần. Lúc tức giận còn lấy ra làm vũ khí. Thể này còn ra cái thể thống gì nữa!

Mà lúc này có một người thuộc dòng dõi hoàng thất nhũn mày ngẩng đầu. Y không giống như Phượng Vô Trù ra tay xác nhận giới tính của Lạc Tử Dạ, cũng không hiểu mới vừa rồi Phượng Vô Trù ra tay là có ý gì, trong bụng nghi hoặc, nhìn về hướng Lạc Tử Dạ, nghiêm giọng hỏi: "Điện hạ dùng vật này là có ý gì? Không lẽ thái tử lại không phải là thân nam nhi?"

Phượng Vô Trù trầm mặc, quay lưng về phía Lạc Tử Dạ, làm cho mọi người càng thêm tò mò!

Lạc Tử Dạ sớm nghĩ ra cách đối phó, nhướn mày nhìn người kia: "Vị đại nhân này, ngươi nghĩ nhiều quá rồi đó! Bản thái tử tuy không có thân thể cường tráng, nhưng bản điện hạ tốt xấu gì cũng cao như vậy, chiều cao này vượt qua không ít nam nhi bình thường! Như thế nào mà đại nhân lại nghĩ ta không phải thân nam nhi? Đại nhân biết đây là vật gì sao? Ngươi cho rằng đây là vải nguyệt sự? Sai lầm, ngươi thực sự mắc sai lầm quá lớn! Đây kỳ thật là tã giấy! Thế nào, cho phép nữ nhân để vải bỏ hàng tháng phòng di cã, mà không cho phép nam nhân kẹp mảnh vải phòng đại dâm sao? Ngươi như vậy có phải quá phân biệt đối xử nam nữ không bình đẳng sao? Ngươi cho rằng những nam nhân khác cũng như ngươi sao?"

" Ầm!"

Mọi người chỉ cảm giác như có một trận sấm sét oanh tạc trên đầu mình, một vài người quý còn không vững! Nếu không phải khí thế Phụng Vô Trù đè ép tinh thần của bọn họ, chỉ sợ là đồng loạt ngã lăn ra đất, vài vị lão thần run rẩy chỉ hận không được ngất xỉu ngay tại chỗ!

Thái tử đây là đang trêu chọc bọn họ sao? Nếu bọn họ nhớ không lầm, năm nay thái tử đã hơn mười bảy tuổi, ban ngày ban mặt ra cửa còn đem tờ giấy phòng đái dâm! Hơn nữa, cái gì gọi là " đối xử nam nữ không công bằng "? Bọn họ đâu có cần cái thứ đó!

Long Ngạo Dịch cũng ngẩng đầu nhìn Lạc Từ Dạ một cái, con người màu đỏ tươi nhàn nhạt, sắc mặt thờ ơ, hiển nhiên là đang xem nàg như người ngoài hành tinh!

Diêm Liệt là một kẻ có đầu óc cực kỳ đơn giản, cách nhìn nhận về một nam nhân bình thường đối với y cũng không quá nặng nề gì, chỉ khi nghe xong những lời của Lạc Từ Dạ, y chỉ một cảm nhận duy nhất chính là: Cùng là nam nhân, tại sao lại có người kỳ quặc như Lạc Từ Dạ? Làm hỏng hết cả hình tượng và tư chất của phần lớn nam nhân trong thiên hạ! Không những thế, khi ra ngoài còn bí mật kẹp theo cả tờ giấy dưới đũng quần! Ánh mắt của y bỗng trở nên thâm thúy, " thật chẳng muốn làm nam nhân nữa!

Đến ngay cả nhiếp chính vương điện hạ lạnh lùng cuồng ngạo, giờ phút này cũng ngơ ngẩn. Đôi mắt không chịu nhìn thẳng vào người khác, lúc này rốt cuộc lần nữa quay lại quan sát cẩn thận, nếu để ý kỹ sẽ thấy được khóe mắt nhiếp chính vương điện hạ có hơi giật giật!

Hắn nhìn Lạc Từ Dạ một hồi, mấy lần định mở miệng, nhưng lại không biết phải nói cái gì! Một hồi lâu, mỵ nam mặt lạnh mới thốt lên thành tiếng: " Cái này kẹp được bao lâu?"

Lạc Từ Dạ nghe xong, trước tiên là há hốc mồm sững sờ, sau đó mới kịp phản ứng lại. Món đồ chơi này thiếu chút nữa đáp thẳng vào mặt hắn, vậy bây giờ lại muốn hỏi nàg kẹp được bao lâu, có bao nhiêu thứ, bao nhiêu kính tòm? Không lẽ...

Thế là nàg bắt đầu khua tay khoác lác: " À...Cũng chưa kẹp bao lâu, chỉ là bản thái tử tương đối lười. Có lần thì 3 - 5 ngày quên không đổi... Ô, sao sắc mặt của nhiếp chính vương lại xấu như vậy? Người bị bệnh sao? Có muốn mời ngự y không? Này, người đừng xúc động, có lời gì thì từ từ nói!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Gia không có ngạo cốt, tất cả đều là xương sườn!

Edit: Mẹ Chíp

Lời còn chưa dứt, sáo mặc ngọc trong tay hắn trong nháy mắt đã mãnh liệt bắn ra, như một trận cuồng phong bão táp đánh thốc về phía Lạc Từ Dạ! Dù cho nàg có tự tin đến mấy về thân thủ của mình, lần này cũng không tài nào né kịp! Cứ như vậy, sáo mặc ngọc như cây đao bén nhọn cắt ngang hai chân Lạc Từ Dạ! Một chân khuyu xuống, nàg cắn răng chịu đựng, nhất quyết không quỵ! Yêu vật cũng được, Lạc Từ Dạ cũng thế, cái gì cũng có thể mất, trừ tôn nghiêm!!

Hơn nữa, lại càng không thể quỵ trong tình huống như vậy! Quý cha, quý mẹ, quý trước hoàng đế, chứ tuyệt đối không quỵ trước Phụng Vô Trù! Nếu chỉ vì một đòn này của hắn mà phải quỵ thì mặt mũi và tôn nghiêm của nàg sẽ mất sạch! Cho nên, nàg tuyệt đối không quỵ!

Sau khi tấn công nàg xong, sáo mặc ngọc lại quay về nằm trong lòng bàn tay hắn!

Lạc Từ Dạ cắn răng nhìn hắn, giờ phút này, hai chân của nàg cực kỳ đau buốt, trên vai hết như có vật nặng ngàn cân đè xuống ép khiến toàn thân như nhũn ra, thiếu chút nữa là không thể khống chế được mà ngã quỵ! Chết tiệt! Nàg cắn chặt môi dưới đến mức bật máu, khó khăn lắm mới đứng vững được!

Phụng Vô Trù vốn chỉ dùng một phần nhỏ nội lực, nhưng hơn ai hết hắn hiểu rõ được, một đòn này trúng vào bất cứ một kẻ nào, nếu không chết thì cũng sẽ bị nghiền nát xương! Nhưng người trước mắt, chẳng những không quỵ mà lúc này vẫn đứng thẳng lưng kiêu ngạo nhìn lại hắn!

Đôi mắt hoa đào thấp thoáng nụ cười bất cần, cùng dáng vẻ ngang bướng quật cường vĩnh viễn không chịu khuất phục!

Nàg kiêu ngạo đứng trước mặt hắn! Cứ quật cường, liều lĩnh như thế, tựa như không biết sống chết, ánh mắt kiên quyết giống như đang tuyên bố với hắn " tha làm ngọc nát còn hơn ngói lành". Lúc này, muốn bao nhiêu bản lĩnh thì có bấy nhiêu bản lĩnh!

Phụng Vô Trù giật mình, khoảnh khắc này, hình bóng của nàg vô tình giống như rễ cây ăn sâu vào tâm trí hắn!

Điều này cũng có nghĩa là nhất định sẽ không nhún nhường? Con người Phụng Vô Trù đột nhiên lóe tia sắc bén, thân hình khẽ động một cái, Lạc Từ Dạ còn chưa kịp nhìn rõ đã bị hắn dồn sát đến chân tường!

Chỉ trong chớp mắt, đã cách chỗ bọn họ vừa đứng ước chừng phải ba trăm mét!

Một lần nữa hần lại dùng tay xiết cổ nàng, chỉ khác với lúc trước là lần này chỉ vuốt nhẹ giống như đang thăm dò! biến hóa trong con ngươi bỗng lóe lên tia sáng kim quang sáng rực, gắt gao nhìn chăm chăm vào đôi mắt hoa đào trước mặt. Chiều cao của hần hơn nàng rất nhiều, cứ như thế, từ trên cao nhìn xuống, làm cho người khác càng thêm tò mò, không hiểu tâm tư của hần ẩn giấu những gì!!

Mái tóc đen nhánh như mực tung bay trong gió, hần bây giờ lại càng giống như ma vương bá đạo ngông cuồng! Giọng nói trầm thấp như ma quỷ tới từ địa ngục chậm rãi vang vọng bên tai nàng: "Lạc Tử Dạ, ngươi có chắc sẽ gánh nổi hậu quả của việc chọc giận Cô vương? Ngươi nên biết, Cô vương có thể không chế được tất cả mọi thứ, trong đó, bao gồm mạng sống của ngươi!"

Phát sinh đến một màn này, nhóm đại thần sợ đã đến cơ rúm cả người, nhưng cũng không có ai dám lên tiếng. Mấy kiếm Long Ngạo Địch cau lại, ánh mắt phức tạp nhìn về phía bên kia, nhưng cũng không hề động!

Lạc Tử Dạ như cơn mây, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào dung nhan mê hoặc lòng người, cố gắng nhìn xuống cảm giác muốn tán tỉnh mỹ nhân, nhếch môi cười khinh miệt: "Thế thì làm sao?" Quả thực là nàng cố ý chọc tức Phượng Vô Trù, khơi mào ngọn lửa giận, bức hần phải xuất thủ! Bởi vì nàng cảm thấy, việc đã đến nước này, sống hay chết cũng nên một lần giải quyết dứt khoát. Cổ nhân đã có câu "Không sợ bị trộm, chỉ sợ trộm rình", tốt nhất là đừng để mỗi ngày treo trên đầu, làm cho người ta ăn không ngon ngủ không yên!

Chẳng qua là không như nàng mong đợi, Phượng Vô Trù như thế nhưng lại ra tay vô cùng tàn nhẫn!

"Thế thì làm sao"

Phượng Vô Trù nghe nói xong bỗng ngẩn người, chăm chú nhìn nàng, con ngươi lấp lánh kim quang, giờ phút này giống như ngưng đọng lại, khóa chặt hình bóng của người đối diện!

Thấy hần đột nhiên im lặng, nàng cười lạnh, lạnh giọng lặp lại: "Ngươi nắm sinh tử của ta trong tay, vậy thì làm sao?" Thái độ này của nàng, một chút cũng không giống như người sắp kề cận cái chết, ngược lại còn vô cùng ngạo mạn!

"Thà chết cũng không chịu uốn gối cầu xin?!" Hần mặt không đổi sắc, trên môi giữ nguyên nụ cười khinh thường, cặp mắt kia nhìn nàng giống như một khắc cũng không rời, ngụ ý không cho phép nàng nói sai một chữ trái lương tâm!

Lạc Tử Dạ cười khinh miệt, ngược mắt lên nhìn, tiếp tục khiêu khích: "Nếu thế thì lại làm sao?"

Vô tình nàng phạm vào hần hai lần, lần nào cũng đều tỏ ra bản thân là kẻ sợ chết, nhưng việc này không có nghĩa là tôn nghiêm của con người nàng cũng không có! Hi vọng nàng sẽ quý xuống đất van nài, căn bản là đừng có mơ đi!

Hần nghe xong, bỗng nhiên trầm giọng cười lớn. Càng cười càng cuồng ngạo, trong chớp mắt Lạc Tử Dạ như nhìn thấy trong ánh mắt của hần tựa như đang hồi tưởng lại điều gì đó rất bi thương, nhưng cũng chỉ là giây phút thoáng qua! Trong lúc nàng còn đang ngỡ ngàng, hần lại tăng thêm lực đạo xiết mạnh cổ nàng. Âm thanh trầm thấp như ma quỷ đòi mạng, khiến cho người ta sồn tóc gáy: "Lạc Tử Dạ, ngươi có tin hay không, trên người ngươi có bao nhiêu căn ngạo cốt, Cô vương liền bẻ gãy từng đũa căn?"

[Ngạo cốt: cốt cách kiêu ngạo]

Khi hần nói xong những lời này, Lạc Tử Dạ cảm thấy mình giống như sắp tắc thở, hết sức khó khăn nặn ra từng chữ: "Trên người gia không có ngạo cốt, chỉ toàn là xương sườn, còn có cả mấy cân thịt ba chỉ! Không cần ngươi phải phí tâm!"

Đột nhiên, nàng cảm thấy ngực quặn đau, mùi máu tanh xông lên cổ họng. Lập tức Nghiêm trọng hoài nghi bản thân có phải hay không đã bị bóp đến chảy máu não! Quả thực là nàng chẳng có cái mẹ gì gọi là ngạo cốt cả, nhưng mà nàng có nhân cách, có tôn nghiêm của chính mình!

Mỹ nam bỗng sững sờ, khoe miệng co quắp. Cúi đầu nhìn kỹ lại một lần nữa, thấy nàng bị xiết đến sắp sửa tắt thở vậy mà ánh mắt vẫn vô cùng quật cường, không hề giảm một phân kiêu ngạo! Hần lạnh giọng mở miệng: "Không có ngạo cốt, nhưng vẫn nhất định không quỳ?"

"Không quỳ!" Nàng ngẩng cao đầu, vẻ mặt cao ngạo, dù có mất hết tất cả, dù có mất cả tính mạng, cũng tuyệt đối không khuất phục!

Hần nhìn thẳng vào nàng một lúc lâu, chợt cười rồi thu tay về! Đang lúc Lạc Tử Dạ hoang mang không rõ động cơ của hần, bỗng nghe thấy giọng nói ma mị vang lên: "Lạc Tử Dạ, thiên tử lệnh trong tay ngươi vốn là giả! Nhưng đây không phải là do Cô làm!"

Âm thanh không lớn, cho nên đám đại thần ở phía xa xa cũng không thể nghe thấy được.

Mà giờ phút này, ánh mắt mỹ hoặc nhìn nàng lại giống như có gì đó không đúng!

Lạc Tử Dạ sững sờ, xoa xoa cái cổ, ngẩng đầu lên nhìn: "Cái gì?" Sắc mặt của nàng giờ này xanh như đất nhái, nếu như thiên tử lệnh trong tay nàng là giả thì tất nhiên sẽ không thể đem nó dâng lên hoàng đế! Thậm chí, kể cả nỗ lực hết sức mình bảo vệ, hay có giả vờ bị cướp mất, cuối cùng vẫn chỉ là hàng giả! Đến một ngày nào đó bị phát hiện, người trong thiên hạ vẫn cho rằng nàng giữ hàng thật, vậy là từ nay về sau, nàng sẽ vì một tấm lệnh bài giả mà bị người ta đuổi giết cả đời?

Thấy nàng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, mày rậm của hần khẽ nhúc nhích lại, môi mỏng vẽ lên một đường cong tuyệt mỹ, sau đó trầm giọng mở miệng: "Tấm lệnh bài giả đó sẽ khiến cho ngươi cả ngày hoảng loạn, không ngừng bị người ám sát. Chẳng ai có thể biết rằng ngươi vốn dĩ bị oan, bên cạnh ngươi cũng sẽ càng

ngày càng nhiều người cố tiếp cận người vì đồ vật đó. Bao gồm cả hoàng đế rồi cũng sẽ nghi ngờ người là người cất giấu tẩm lệnh bài chân chính, từ từ sẽ đến những người xung quanh cũng hoài nghi người. Cuối cùng, bên cạnh người cũng sẽ không còn một kẻ nào đáng tin tưởng! Cô lập sự tín nhiệm, cô lập tình cảm, tính cách người sẽ trở lên vụn vụn! Cả đời người chỉ có thể sống trong cô độc và sợ hãi! Thủ đoạn như thế, quả thực là so với giết người còn thông khổ hơn gấp trăm lần! Cô vương cũng hiểu kỳ, trừ Cô vương, người còn đắc tội với ai đến mức ấy?"

Lạc Từ Dạ cảm thấy như có sét đánh ngang tai, con người cô giật từng hồi! Đây đúng là đạo lý "thất phu vô tội, chỉ vì mang ngọc mà mắc tội" đây mà! Chỉ là nàng không nghĩ được sâu xa như vậy, hôm nay nghe những lời này của Phụng Vô Trù, bây giờ mới cảm thấy rét dọc sống lưng!

Nàng cũng không hề hoài nghi lời nói của Phụng Vô Trù, bởi vì hấn vốn là một kẻ cuồng ngạo, tuyệt đối sẽ không nói dối! Nàng ngược mắt nhìn: "Vậy nếu không phải người làm, người cũng không biết hung thủ là ai, hơn nữa cũng chưa từng thấy thiên tử lệnh trong tay ta. Người làm sao có thể biết được, đồ trong tay ta là giả?" Chẳng lẽ nào, hàng thật lại đang ở trong tay hấn?

Hỏi xong, bỗng dưng nàng cảm thấy có chút kỳ quái, rõ ràng nửa phút trước thiếu chút nữa thì bóp chết nàng. Thế mà bây giờ lại vô tư thảo luận vấn đề này với nàng?

Mỹ nhân liệ mặt giờ tay lên lướt qua bờ môi, lau đi vết máu bên mép nàng, giọng nói lạnh như băng lần nữa vang lên, coi như xác minh những điều nàng đang thắc mắc: "Kể từ nay, người hãy ngoan ngoãn làm sủng vật của Cô vương! Cô nhất định sẽ cưng chiều người, thỏa mãn hết thảy nguyện vọng của người! Nếu như người nghe lời khiến Cô vương cao hứng, biết đâu Cô vương sẽ đem Thiên tử lệnh thật thưởng cho người!"

Khỏe miệng Lạc Từ Dạ giật mạnh, suýt nữa thì bị nước miếng sặc chết, kẻ này nhất định là mắc bệnh thần kinh! Vừa mới còn lồng lên định làm thịt nàng, bây giờ lại muốn nàng làm thú cưng của hấn! Mẹ kiếp! Gân xanh trên trán nàng xóc nảy, thật sự nhin không được: "Nhiếp chính vương điện hạ, người bị bệnh thần kinh như thế, mẹ người có biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tư sắc của người chưa đủ khiến cho cô vương hưng thú!

Edit: Mẹ Chíp

Mỹ nhân liệ mặt nhìn thấy Lạc Từ Dạ mặt đỏ tía tai như gà chọi, con người lóe lên tia kim quang cũng có chút nghi ngờ, nhưng tất nhiên là chẳng hiểu "mụ mụ" là có ý gì! Nhưng hấn cũng bất cần, bước lên một bước, thái độ kiêu ngạo nhìn từ trên xuống: "Thần kinh Cô vương như thế nào, bất luận một ai cũng không cần biết, mà cũng không một kẻ nào có thể nhiều lời! Kể từ hôm nay, hãy làm một sủng vật ngoan ngoãn, đây mới là việc người phải quan tâm!"

Lạc Từ Dạ cau mày, vênh mặt lên nhìn hấn. Cứ đối diện với đôi mắt đen sâu thăm thẳm, đẹp tuyệt vời ấy là nàng lại mê mẩn.. Điều này đồng nghĩa với việc mỗ nữ không bao giờ có thể dùng mắt dò xét được chuyện gì cả!

Nàng trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi: "Người nói, nếu ta chịu làm thú cưng, người sẽ thỏa mãn tất cả nguyện vọng của ta sao? Vậy...nếu ta muốn ngồi vị hoàng đế, người có thể lấy cho ta không?" Nha, lời này chỉ là đùa thôi, nàng thêm qué gì cái ngôi vị đó chứ, chẳng qua là có ý gây khó khăn xem hấn sẽ phản ứng như thế nào, thuận tiện chọc ngoáy cái tính ngạo mạn của hấn một chút chơi!

"Này thì nguyện vọng gì cũng có thể thỏa mãn này" trong lòng mỗ nữ thầm nhỏ nước bọt đi di..

Nhưng ai biết, lời này vừa ra, mỹ nhân bỗng cười như điên dại, ánh mắt liếc liếc nàng như ám chỉ rõ hai chữ "xem thường người". Hấn đưa tay nâng cằm nàng, con người ma quỷ khóa chặt hình bóng nàng trong đáy mắt, giọng nói từ tính mê hoặc như rượu ủ ngàn năm vang lên: "Thực sự nếu người thích, cũng không hấn là không thể! Hoàng đế sinh bệnh mà chết, thái tử thừa kế ngôi vị, là thuận lý thành chương, phải không?"

Lạc Từ Dạ giật mình, có chút sợ hãi! Nhìn biểu tình của hấn không có chút nào giống như đang nói đùa cả. Tựa như là, chỉ cần hấn nói một câu, lập tức có thể quyết định sinh tử của đế vương, thậm chí cả lý do đưa nàng lên ngôi vị hấn cũng đã nghĩ tới! Thôi thôi, mạng của hoàng đế như thế nào thì kệ ông ta, còn cái mạng nhỏ này nàng phải cô mà giữ!

Mỗ nữ dừng một chút, nghiêm mặt nói: "Lời nói này của nhiếp chính vương điện hạ không sợ bản thái tử sẽ tâu lại với phụ hoàng sao?"

Hấn nghe những lời này, lại tiếp tục cười như điên, giống như nghe thấy chuyện cực kì buồn cười. Nụ cười này mang tám phần hài hước, hai phần lơ đãng, bàn tay nâng cằm nàng tăng lên vài lực: "Sợ? Người cảm thấy là cô vương sẽ sợ sao? Cô vương khuyên người tốt nhất không nên đem những lời này truyền đạt tới tai hoàng đế bệ hạ. Có lẽ ông ta sẽ lựa chọn cách giết người để có thể ngủ say giấc! Nếu không tin, người có thể thử một chút!"

Lời này của hấn, nàng nhất định phải tin! Cầm vẫn trong tay người ta, nàng cũng mặc kệ, chăm chú nhìn hấn: "Nếu như ta không đáp ứng là thú cưng của người thì sao?" Không đáp ứng, thì chết?

"Lời của cô vương, người có thể chống lại sao?!" Nói xong, mỹ nhân buông cầm nàng ra, giống như là nàng đã là vật sở hữu của hắn. Cái này căn bản là cũng chẳng thèm xem nàng có đồng ý hay không, mà nàng có làm gì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới hắn, bởi lời của hắn chính là luật! Sau đó, hắn cau mày, xoay người lại, nhìn lướt qua đám đại thần. Nhưng phàm là khi ánh mắt của hắn quét đến đâu, nhóm đại thần từng người một co rúm, đầu cúi thật thấp! Tình cảnh này, rõ ràng là đang phô bày quyền uy đấy mà!

Lạc Tử Dạ sờ sờ cái cằm vừa bị mỹ nhân bóp qua, vẫn còn chút hơi ấm. Áp lực hắn mang tới khiến cho trái tim nàng cực kỳ kích động! Nam nhân này có hơi thờ ơ cuồng đại đến đáng sợ, chỉ cần hắn đứng ở nơi đó, không cần phải nói gì cũng đã khiến người ta bị khí chất này của hắn bức bách đến mức hận không thể lập tức quỳ bên chân hắn! Thậm chí, tựa như nếu chỉ chậm trễ một giây thôi, cũng sẽ bị khí thế bức từ thân đến tâm, từng mảnh từng mảnh bị cắt đứt, giã xéo nát vụn!

"Vậy được rồi!"

Cuối cùng Lạc Tử Dạ cũng tự mình nghĩ thông suốt, gật gật cái đầu, tỏ vẻ là bản thân đã đáp ứng, sau đó đi càn nhấc đến trước mặt hắn, giơ cái chân lên, bộ dạng cả lơ phát phờ: "Nếu bản thái tử đã là sủng vật của nhiếp chính vương, vậy nhiếp chính vương chủ nhân hắn là cũng nên chiếu cố thật tốt đến bản thái tử a! Cái chân này bị ngài đánh sắp gãy rồi, chẳng phải là ngài nên biểu lộ một chút sủng ái đối với sủng vật của mình hay sao? Hắn là chủ nhân nên tự tay băng bó vết thương cho sủng vật, phỏng?"

Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết cái kẻ cuồng kiêu ngạo kia nhất định sẽ không tự tay chữa thương cho nàng. Nói như vậy, mục đích cũng chỉ khĩa đều nhằm hạ uy của hắn tí thôi! Cái quái gì mà sủng vật? Chắc lại giống như cái con chim đen tên gọi Quạ Quạ kia, mới nói có hai câu đã dùng mỏ liếm lông ra cái vẻ kiêu căng hợm hĩnh! Nàng thật sự cảm thấy mình không gánh nổi cái "thiên phú" đấy!

Giọng của nàng không lớn, cũng không nhỏ, cho nên những người không có nội lực ở phía xa kia tất nhiên sẽ không thể nghe thấy được! Chỉ có Diêm Liệt, lúc này, lông mày xếch ngược cả lên, nhìn y giống y xi mẹ gà mái xù lông bảo vệ gà con! Một tay y đặt ngang hông giống như chỉ chờ hiệu lệnh lập tức sẽ rút dao xông lên!

"Lại dám kêu nhiếp chính vương hầu hạ hắn? Đùng là một kẻ không biết sống chết! "

Cơ mà, kẻ mà luôn được mọi người tôn trọng - nhiếp chính vương điện hạ, giờ phút này lại chẳng có chút tức giận. Giống như hắn có thể nhìn thấu được suy nghĩ của Lạc Tử Dạ, nhưng cũng chẳng có ý định vạch trần! Lòng bàn tay nắm cây sáo mặc ngọc chấp sau lưng, ghé mắt nhìn xuống, giọng nói trầm thấp từ tính chậm rãi vang lên: "Thân làm sủng vật, nên an phận chờ chủ nhân ân sủng! Cái chân này của ngươi, Cô vương có thể tự tay băng bó cho ngươi. Tội nay tới nhiếp chính vương phủ, đã nghe rõ chưa?"

Tội nay? Mỗ nữ bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, khó xử ngẩng đầu lên nhìn hắn, tựa như bối rối, giờ tay lên che mặt, rồi lại cau mày bỏ xuống, tựa như muốn nói lại thôi, tiếp theo lại ngai ngừng cười bên lên.... sau đó lại ngẩng đầu nhìn hắn lần nữa....ánh mắt sáng như sao, giống như thấp thỏm mong đợi..... sau đó lại cúi đầu cười nham hiểm....Rồi lại ngẩng đầu e lệ thẹn thùng, chuẩn bị mở miệng.... rồi lại cúi đầu, che miệng cười không nói....

Cứ như vậy một hồi lâu mỗ nữ mới ngẩng đầu ngắm nghía khuôn mặt tuấn mỹ đệ nhất thiên hạ một lượt, nuốt nước bọt ực một cái, lộ rõ sắc mặt hèn mọn bỉ ổi,mở miệng ra thăm dò: "Vậy cái đó....buổi tối đến phủ nhiếp chính vương...cái đó...là muốn cời quần sao?"

Buổi tối không phải là thời điểm dễ xảy ra chuyện ấy sao? Nhưng nàng là nữ nhân cơ mà, nghĩ thôi cũng cảm thấy trứng hơi đau..

Phượng Vô Trù nghe xong, mày rậm nhăn tít, cảm giác như bị ngu đi, nghĩ mãi không ra lời nói này rốt cuộc có ý tứ gì! Cời quần? Lại nhìn gương mặt kích động của mỗ nữ kia, có cái gì đó bỉ ổi, thô tục, vẻ mặt thoáng buồn rầu thoáng lại hoan hỉ, không những thế còn thẹn thùng, xong còn cười tùm tùm... Khỏe mặt hắn giật giật, cuối cùng cũng hiểu ra! Mối mòng nhếch lên cười ngạo mạn: "Tư sắc của ngươi chưa đủ khiến cho cô vương cảm thấy hứng thú!"

Hơn nữa, hắn nhớ không có nhầm là bọn họ đều là nam nhân!

Gân xanh trên trán Lạc Tử Dạ nảy lên, cũng không nói thêm điều gì nữa! Nhưng suy cho cùng vẫn là nàng không có lá gan buổi tối đi tới phủ nhiếp chính vương đi! Phượng Vô Trù thần kinh như vậy, nhờ đâu buổi tối nổi điên kích động lại muốn bóp chết nàng thì sao? Ngu gì mà chui đầu vào miệng cạp, chẳng lẽ nàng lại ngại sống lâu!! Đầu gối đau buốt không nhắc nổi nhưng vẫn cố cắn răng chịu đựng, mỗ nữ vội đánh trống lảng sang việc khác: "Nhiếp chính vương điện hạ, phụ hoàng đợi ngài cũng lâu rồi, chúng ta nên vào đi thôi!"

Tuy trong mắt không coi hoàng đế ra gì nhưng cuối cùng hắn vẫn nhấc chân đi về phía đại điện. Dáng người thon dài, mị hoặc khôi ngô, lúc bước đến bên cạnh Lạc Tử Dạ bỗng nhiên vươn tay ra nhấc bổng nàng lên, nàng bị hắn xách ngang lưng như đang xách một con gà, mạnh mẽ cùng nhau đi vào trong đại điện!

Khỏe miệng Lạc Tử Dạ giật giật. Hắn đang làm cái con mẹ gì vậy? Tựa tay túm giữa lưng nàng mà xóc lên, làm cho chân với đầu cùng nhau chạm đất, mông cong đúng sáu mươi độ so với bầu trời! Trời xanh ôi, hắn thật sự coi nàng như là thú cưng thật rồi sao? Con gái nhà người ta hiền lương thực đức thế mà hắn dám đối xử như gia súc như này! Lợn chết! Nàng nguyên rủa hắn!

Mỗ nữ nghiêng răng nghiêng lợi rít lên: "Nhiếp chính vương điện hạ, gia tự đi được!"

Cơ mà, hắn lại tỏ ra không nghe thấy lời nàng vẫn tiếp tục xách nàng đi về phía trước.

Mỗ nữ tức giận, đảo mắt nhìn bốn phương tám hướng, này văn võ bá quan, này Long Ngao Địch, trước mặt không ít trai đẹp như vậy cư nhiên xách nàng, mông còn chống lên trời! Xong rồi, xong rồi, hình tượng hoàn mỹ hoàn toàn hỏng bét rồi! Đầu hình ảnh phong tư trác tuyệt, mỹ nam trong truyền thuyết nữa... Còn chưa tra được kẻ nào dùng lệnh bài giả hãm hại, nàng cũng đủ buồn bức lắm rồi, giờ lại còn bị con lợn chết này phá hoại hình ảnh..

Mồ nữ tròn mắt trợn ngược, hét ầm lên: "Đề xuống! Đề xuống! Nhanh lên, đừng có chọc gia tức giận! Bằng không gia sẽ trở mặt! Gia sẽ cời sạch tiết khố của người..."

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Khó với người, sinh tử có nhau

Mồ nữ vừa dứt lời, lập tức khước mắt các đại thần ai nấy đều co giật! Chỉ là vừa trải qua sự kiện vừa rồi, cái nhìn của họ đối với thái tử cũng có tốt hơn đôi chút. Bọn họ hàng vạn lần không nghĩ đến một kẻ nổi tiếng ăn chơi sa đọa sợ chết nhất Thiên Diệu hoàng triều như thái tử điện hạ hôm nay lại có gan đối đầu với nhiếp chính vương điện hạ như vậy! Mà nhiếp chính vương là ai --- chính là người gặp người sợ, quý gặp quý sầu! Thật là một lần nữa khiến cho bọn họ nhìn thái tử bằng một ánh mắt khác!

Sắc mặt Long Ngao Định hiện giờ cực kỳ phức tạp! Y hoàn toàn không thể tưởng tượng được một kẻ ăn chơi phóng đảng như Lạc Tử Dạ hôm nay lại có được cái khí chất quật cường như vậy! Hắn giống như một thanh cự kiếm kiều ngạo bất khuất, sắc bén ngẩng cao đầu...trong phút chốc đó, khiến cho y kinh ngạc không dứt! Chẳng qua là...hắn lại nói mấy lời như kia....

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Dám coi ông như cứu vãn!!

Hắn nghĩ một chút rồi sai bước vào đại điện. Nhóm các đại thần cũng lục đục xếp hàng theo vào sau, rất trật tự qui củ trở về vị trí của mình, ngồi xuống!

Đám nữ quyến sớm đã chờ trong điện vừa thấy bóng dáng nhiếp chính vương lập tức quỳ xuống hành lễ. Chỉ có điều khác hẳn với Lạc Tử Dạ, vị kia vừa bước vào lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt gắt gao đổ về phía hắn, có ánh mắt chỉ thăm liếc trộm, có ánh mắt lộ rõ niềm khát khao cháy bỏng, có ánh mắt lại như thiêu như đốt chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống! Nhưng hắn chỉ hờ hững khoát tay chặn lại, ra hiệu cho các nàng đứng dậy!

Hoàng đế ngồi trên long ý chờ cả nửa ngày, nhưng rốt cuộc một câu trách móc cũng không có. Không những thế vừa nhìn thấy hắn, thái độ cực kỳ nề trọng, trong giọng nói còn ẩn chứa niềm hoan hỷ: "Người đâu, mang ghế cho nhiếp chính vương!"

Cái này chính là biểu thị cho việc cúi lạy cũng miễn!

Mà nhìn dáng vẻ của Phượng Vô Trù cũng không có ý định hành lễ, hắn bước vào chỗ tùy ý ngồi xuống! Thân hình thon dài cao ngất, thần thái cao ngạo, tuy ngồi mà vẫn cứ nổi bật xuất chúng, đôi mắt đen lấp lánh những tia sáng màu vàng đang quét về phía Lạc Tử Dạ! Giống như nghiền ngẫm cũng lại tựa như đang tìm tòi nghiên cứu...

Lạc Tử Dạ quan sát bốn phía, cố tình lờ đi ánh mắt của kẻ đang rình rập mình, hướng tầm mắt về phía Long Ngao Định cách đấy không xa, cười giả là: "Đa tạ Long tướng quân đêm qua đã chiếu cố! Bản thái tử sẽ ghi nhớ trong lòng!"

Lời này có chút hơi đường đột, nhưng nhóm đại thần sớm đã luyện thành tình, rất nhanh có thể hiểu ra hàm ý sâu xa trong đó! Lạc Tử Dạ đơn giản là cảm tạ, nhưng lại ngầm ngầm biểu đạt hành động đêm qua của nhiếp chính vương và Long tướng quân! Tuy cuối cùng năm nghìn tinh nhuệ không một ai sống sót, thái tử phải tự tìm đường tháo chạy mới có thể bảo toàn tính mạng, nhưng suy cho cùng Long tướng quân vẫn là người cho thái tử một nhân tình!

Sắc mặt Long Ngao Định xám xịt, đôi con ngươi đỏ như máu loé lên hàng vạn tia phức tạp, vừa giống như tức giận, lại có chút bối rối, y nén cảm xúc, lạnh nhạt nói: "Đây là bốn phận của vi thần! Điện hạ không cần khách khí!" Y vốn không nghĩ đến cuối cùng hắn vẫn phải bình tới, càng không ngờ năm nghìn quân tinh nhuệ như thế mà không thể cản nổi bước chân của Phượng Vô Trù!

Nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận có thể nhìn ra ngay đây rõ ràng là Phượng Vô Trù cố tình mượn cơ hội để y thấy rõ thực lực của hắn, đồng thời cảnh cáo y đừng có chen chân làm việc vô ích đấy sao? Chỉ có điều y lại không nghĩ Phượng Vô Trù lại tự tạo đại đến vậy, lúc nào cũng rất chịu khó ra oai phủ đầu người khác, luôn luôn tìm cách gìn giữ hình tượng vương giả của mình, làm như nếu không nói thì sợ người không biết hay sao? Rõ ràng là chẳng chừa cho y chút mặt mũi nào thì bảo sao y không thể không giận?

Chứng kiến cuộc đối thoại giữa hai người, Phượng Vô Trù giờ ly rượu mạ vàng đáy nạm hắc ngọc lên lắc nhẹ rồi nhấp một ngụm! Sao hắn không hiểu được ý tứ trong lời nói của Lạc Tử Dạ chứ! Long Ngao Định điều quân trợ giúp y sẽ không quên, còn mình cho người san bằng phủ thái tử, thù này, hắn là cũng sẽ không quên đi?! Đang ngầm tuyên chiến sao? Mối mong khế nhách lên kiều ngạo, giống như không thêm đề ý, giọng nói trầm thấp vang lên:

"Đêm qua thích khách đột nhập phủ nhiếp chính vương, tuy không đã thương người, nhưng lại dùng hoả dược nổ tung nhiều chỗ trong phủ. Cô vương nghe nói thái tử rất có bản lĩnh kiến trúc xây sửa. Ngày trước nghe đâu còn tự mình đốc thúc người mở kênh thông rạch, chẳng biết có được hay không cầu hoàng thượng chiếu cố cho cô vương mượn thái tử một chút. Nhờ thái tử tự mình thi công công trình vương phủ?"

Sắc mặt Lạc Từ Dạ giờ đây còn đen hơn đít nòi! Từ lúc nào ông đây lại trở thành cửu vạn như thế hả? ông đây không phải siêu nhân vạn năng! Cái chó gì gọi là kỹ thuật cao siêu, Sức mạnh phi phạm chứ? Không lẽ ông đây lại có năng khiếu đi gió về mây? Một lúc vác chục bao xi măng mà hơi thở nhẹ nhàng, mặt không đỏ sẫm?

Những người khác nghe thấy cũng hiển nhiên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Trong lòng cuối cùng rõ ràng rành mạch, chính thái tử hôm qua muốn đào kênh rạch hướng nguồn xú uế chảy gần kề nhiếp chính vương phủ, nhưng cuối cùng không biết vì nguyên nhân gì bỗng thay đổi tuyến kênh. Đến tối lại nghe đồn nói thái tử tự mình cầm hỏa dược nổ tung phủ nhiếp chính vương, chẳng qua là tin tức bị phong tỏa rất nhanh nên cũng không tìm hiểu kỹ đây có phải sự thực hay không? Vừa vặn hôm nay nhìn phản ứng của nhiếp chính vương điện hạ, xem ra đúng là thật rồi!

Để cho thái tử một nước tự mình thi công vương phủ, thực quả là có hơi thái quá! Nhưng nhiếp chính vương đã mở miệng thì làm gì có ai dám nói từ "Không"!

Chỉ có Lạc Từ Dạ dám phản đối, nàng đang tính toán xem phải từ chối như thế nào thì đã thấy ánh mắt hoàng đế quét tới, chẳng đợi nàng kịp mở miệng, ông ta đã hắng giọng: "Nếu nhiếp chính vương đã cầu, trăm há có thể không đáp ứng! Cuộc sống của thái tử cũng quá nhàn hạ, hiện tại có cơ hội khởi động gân cốt một chút cũng là ý hay! Thái tử, trăm lệnh cho ngươi phải làm việc này cho thật tốt, đã nghe rõ chưa?"

Đây chẳng phải ông đang hạ thánh chỉ rồi còn gì, hỏi cái quái gì nữa? Rõ cái mụ mụ nhà ông! Khuôn mặt Lạc Từ Dạ vì quá tức giận mà vằn vẹo hồi lâu, dùng ánh mắt ngàn đao phóng xẹt về phía Phượng Vô Trù! Đồ trứng thối! Nàng nghiêng răng nghiêng lợi quỳ xuống: "Nhi thần tuân chỉ."

Mẹ kiếp! Thế mà cũng nghĩ ra được! Ông đây sẽ lên đặt mấy quả địa lôi nổ tung nhiếp chính vương phủ? Nổ banh xác tên lợn chết nhà ngươi!

"Tốt! Bình thân!" Hoàng đế vừa lòng gật đầu.

Lạc Từ Dạ đứng dậy, quay ra lườm nguýt Phượng Vô Trù thêm vài lần. Vừa vặn đúng lúc tên khốn kia cũng đang nhìn nàng, ánh mắt khinh khỉnh ngạo mạn, lại có chút châm chọc, hiển nhiên là đang vui mừng khi nhận được đúng kết quả mong muốn! Sắc mặt Lạc Từ Dạ càng thêm vằn vẹo, gân xanh trên trán co giật từng hồi, nàng đảo mắt một vòng, giống như nghĩ ra cái gì đó liền nở nụ cười giảo hoạt, sau đó thân nhiên ngồi xuống!

Thái độ này cộng với điệu cười nham hiểm kia, cũng khiến cho nhiếp chính vương điện hạ có hơi giật mình! Hẳn đương nhiên là biết Lạc Từ Dạ sẽ không cam tâm tình nguyện, chỉ là trong lòng có chút hiếu kỳ, không biết nàng sẽ còn giở trò gì để đối phó nữa đây?

Ánh mắt đồng tình của đám đại thần nhìn về phía Lạc Từ Dạ, cũng phải thôi ai bảo chọc vào ác quỷ làm chi, tự làm tự chịu a! Chỉ có điều tất cả bọn họ đều lựa chọn cách bảo trì sự im lặng, không ai dám ho he một tiếng!

Lúc này, tiếng thái giám từ ngoài điện truyền tới: "Thiên tử phái sứ giả tới chúc mừng!"

Tiếng truyền vừa dứt, tất cả mọi người trong điện bao gồm cả hoàng đế đều sùng sốt, sau đó liền đồng loạt đứng dậy. Cái này thì Lạc Từ Dạ biết, triều đại này có điểm giống với thời Xuân Thu chiến quốc của Trung Quốc xưa. Ba trăm năm trước Mặc Thiên Tử Mặc Từ Chu nhất thống thiên hạ sắc lập ra các nước chư hầu! Ba trăm năm này, xảy ra rất nhiều các trận chiến, các nước chư hầu liên tiếp được thành lập, các lãnh chúa tự xưng vương, xưng hoàng trên lãnh thổ của bọn họ. Trong mấy chục nước chư hầu thì có Thiên Diệu và Long Chiêu là hai nước chư hầu hùng mạnh nhất! Bấy giờ Mặc Dung Lăng lên ngôi đế nhưng Mặc thị hoàng triều lúc đấy vô cùng suy yếu, sớm đã mất đi năng lực thống trị, mà lúc này Thiên Diệu chính là giống Tề Hoàn Công năm đó, khôi bình bình định, bảo vệ các nước chư hầu văn minh yếu hơn và triều đình nhà Mặc khỏi phải chịu cướp phá của các bộ tộc năm bao quanh như Khuyển Nhung chư quốc, chung tay với Thiên Hạ chư quốc cùng nhau kẻ phụng bảo trợ ngôi cửu ngũ chí tôn của Mặc vương thị, bảo vệ uy nghiêm vương thất. Tuy nhiên từ đó trở đi triều nhà Mặc không bao giờ có thể lấy lại được quyền lực như trước nữa, nhà vua đơn thuần chỉ còn là bù nhìn của các chư hầu phong kiến. Mặc dù nhà Mặc trên danh nghĩa vẫn đang nắm Thiên Mệnh, tuy nhiên lại chỉ là một danh hiệu không hề có quyền lực!

Chỉ có điều khác ở thời đại Xuân Thu đó chính là khi đó chư hầu chỉ có thể xưng vương, nhưng hiện tại lại có thể xưng hoàng! Hơn nữa người đang dùng kẻ "Hiệp thiên tử" * chân chính, kẻ một tay khống chế toàn bộ Thiên Diệu hoàng triều chính là vị nhiếp chính vương cao quý đang ngồi ở kia!

Vì thế khi tất cả mọi người đều đứng dậy nghênh đón vị sứ giả từ cổ đô tới, chỉ có riêng hắn là vẫn ngồi im không động đậy!

Theo sau sứ giả cũng không ít người, kẻ nào kẻ nấy tay bụng, tay ôm quà mừng. Sau khi vào điện, hoàng đế Thiên Diệu mới từ long ý bước xuống, khom người tỏ lòng kính trọng với Mặc thị hoàng tộc! Tuy nói vương tộc nay đã không còn năng lực thống trị thiên hạ, nhưng ngoài mặt Thiên Diệu tự nhiên cũng không thể dựa vào chuyện ấy mà ngạo mạn ra oai với quý tộc Mặc thị được!

Việc đầu tiên khi sứ giả tiến vào chính là xoay người đặt tay phải lên ngực trái, khom người hành lễ với Phượng Vô Trù, sau đó mới mở miệng: "Thiên tử lệnh cho chúng thần vấn an nhiếp chính vương điện hạ!"

Phượng Vô Trù nghiêng người tựa lưng vào ghế, toàn thân toả ra khí thế bức người, tay hơi nâng chén rượu, ra hiệu cho sứ giả đứng dậy. Hắn không mở miệng, thậm chí mắt cũng chẳng thèm nhìn!

Khóe miệng Lạc Từ Dạ giật giật! Cái bộ dạng chó chết này thật trường mắt mà! Giờ thì nàng mới hiểu rằng không riêng gì cá nhân nàng, mà với ai hắn cũng không vừa mắt như vậy đó!

Mà đối phương lại giống như sớm thành thói quen, sau khi hành lễ xong mới khom người hành lễ với Thiên Diệu hoàng đế, ông ta cười nói: "Thọ thần của quân chủ Thiên Diệu, Thiên tử ban tặng một số trân bảo quý hiếm làm quà mừng. Chúc Thiên Diệu luôn luôn phồn thịnh, chúc hoàng thượng thọ cùng trời đất, mãi mãi duy trì uy nghi thiên tử!"

Lời này... Đây rõ ràng là đang bày tỏ hi vọng mãi mãi được dựa vào uy thế của Thiên Diệu, bảo vệ hoàng quyền sắp lại bại của Mặc thị hay sao? Chỉ có điều khác ở đây chính là tuy sứ giả nói với hoàng đế nhưng ánh mắt lại nhìn về phía kẻ đang nhàn nhã uống rượu đằng kia!

Chắc có lẽ hoàng đế cũng đã luyện thành thói quen bị người ta khi dễ như vậy, ông ta giống như không để ý chỉ gật đầu rồi mời sứ giả vào chỗ!

Chỉ có Lạc Từ Dạ trầm ngâm nghi hoặc, hiển nhiên có gì đó không bình thường! Phụng Vô Trù thể hiện ra mặt sự ngạo mạn không coi ai ra gì, hoàng đế một chút quyền lực cũng không, nhưng tại sao ông ta lại không hề bị bề tôi miệt thị? Mặc vương phái sứ giả đến lần này ngoài mặt tỏ ra thật tâm kính trọng Phụng Vô Trù, hay là còn có ý đồ khác nữa? Nhỡ ra đãi ngộ này của hai người phải như nhau chứ? Phụ hoàng của nàng, thân là hoàng đế nhưng lại bị đối xử như vậy, chẳng lẽ trong lòng thật sự không để tâm?

Trong lúc mãi mê suy nghĩ, lại có thái giám bên ngoài điện chạy vào bẩm báo: "Đại hoàng tử cùng tam công chúa Long Chiêu tới chúc mừng."

Tiếng thái giám the thé vừa vang lên, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa điện...

* Hiệp thiên tử (Ép thiên tử lệnh chư hầu)

Cuối đời Đông Hán, Hán Hiến Đế Lưu Hiệp tuy danh nghĩa là Hoàng đế triều Hán, nhưng ngày đầu tiên từ khi lên ngôi đã bị sự tranh giành và cưỡng ép của cường hào quân phiệt, chạy đông chạy tây, lưu lạc cùng khốn, sau được quốc cữu Đông Thừa che chở, trải qua muôn vàn gian khổ về được thủ đô Lạc Dương. Lạc Dương vào lúc ấy, qua cơn binh lửa Đông Trắc, đã sớm biến thành tiêu điều xơ xác, đồng ruộng bỏ hoang, cỏ mọc ngút tầm mắt, tường vách đổ sụp. Hán Hiến Đế không có chỗ ở, đành phải vào nơi vốn là nhà đại hoạn quan Triệu Trung. Nơi để vua tiếp kiến bá quan là một gian nhà cỏ, các quan vào chầu đều đứng trên những bụi cỏ bụi gai rậm rạp. Dân chúng còn lại ở Lạc Dương phải nhờ vỏ cây, rễ cỏ sống qua ngày. Hiến Đế cũng không có ăn, đành phải lệnh cho các đại thần kiếm rau dại cầm hơi.

Tin Hán Hiến Đế trở về Lạc Dương truyền đi, trong đám quần hùng có những phản ứng khác nhau, một số kẻ có mưu cho rằng trong hoàn cảnh đám quần hùng đang hỗn loạn, ai nắm được Hoàng đế, "ép thiên tử lệnh chư hầu", ai có thể ra lệnh cho thiên hạ sẽ giành được ngôi của nhà Hán. Viên Thiệu là người có thực lực nhất trong đám quần hùng lúc bấy giờ, thủ hạ của ông ta có mưu sĩ Thụ Thụ khuyên rằng:

- Đây là một cơ hội rất tốt, mời Hoàng đế đến, "ép thiên tử lệnh chư hầu", sau đó dùng danh nghĩa nhà vua đánh dẹp những kẻ khác, danh chính ngôn thuận, việc lớn sẽ thành. Mong tướng quân đừng bỏ lỡ cơ hội này.

Nhưng lại có người nói với Viên Thiệu:

- Nay số mệnh của triều Hán đã hết, đến Hoàng đế cũng chẳng có sức mạnh gì, hơn nữa sau đó, việc gì cũng phải hỏi ý Hoàng đế, nghe theo ông ta, rõ ràng là quyền ít, không nghe, người ta lại nói là kháng mệnh thiên tử. Thật rất là phiền phức.. Khi đó, Viên Thiệu mặc dù trong tay có quân mạnh, thế lực hùng hậu, nhưng thiếu tầm nhìn sâu rộng, nghe ý kiến thứ hai này, không đón Hán Hiến Đế.

Đồng thời lúc đó, trong một bản doanh hùng mạnh khác, cũng mở ra một cuộc tranh luận rất gay gắt về vấn đề đón Hán Hiến Đế, đây chính là bản doanh của Tào Tháo. Tào Tháo nghe nói Hán Hiến Đế đến Lạc Dương, đang khổ cực hết chỗ nói bèn chủ trương lập tức đi nghênh giá. Tào Tháo nói với các tướng và mưu sĩ về việc này, đa số không đồng ý, họ cho rằng cục diện Sơn Đông đang quá hỗn loạn, địa vị của Duyệt Châu chưa được củng cố, nhiệm vụ cấp bách trước mắt là chiếm sao cho được nhiều đất, duy có mưu sĩ Tuân Úc kiên quyết chủ trương đón Hoàng đế, ông ta nói:

- Thời Xuân Thu Tấn Văn Công mang quân hộ tống Chu Trang Vương đến kinh sư, được sự hưởng ứng của các chư hầu, được tôn làm bá vương. Cuối đời Tần, Hán Cao Tổ vì chữ hiếu để tang Nghĩa Đế, giành được nhân tâm trong thiên hạ. Gần đây do Đông Trắc làm loạn, khiến cho người người trong thiên hạ đều biết ngai đối với Hoàng đế là trung thành. Bấy giờ Hoàng đế trải qua bao khổ ải về đến Lạc Dương, người trung nghĩa nhớ về triều Hán, người bình dân nhớ về những ngày cuộc sống an lành. Trong hoàn cảnh ấy, tướng quân nếu đứng ra đón Hoàng đế để bảo vệ, có thể để cho bốn phương khâm phục, lại thuận với nhân tâm trong thiên hạ, sao lại không làm? Nếu còn do dự không quyết định, Hoàng đế bị người khác đón mất, hối thì đã muộn!

Tào Tháo nghe xong, cười vui:

- Thật như Từ Phòng (tức Trương Lương, Trương Lương tự Từ Phòng, đây là có ý so Tuân Úc với Từ Phòng), chính hợp ý ta!

Sau đó, Tào Tháo đích thân mang theo người ngựa, vượt qua các trở ngại, đi Lạc Dương đón Hoàng đế. Để tránh sự nghi ngờ của Hoàng đế và các đại thần, trước hết Tào Tháo đóng quân ở ngoài thành, sau đó một mình đến bái kiến quốc cữu Đông Thừa, chân thành ca ngợi công của Đông Thừa trên con đường hộ giá Hiến Đế trở về Lạc Dương, giành được tình cảm của Đông Thừa, sau đó mới đi bái kiến Hán Hiến Đế. Tào Tháo nói với Hiến Đế:

- Lạc Dương đã thành đồng đổ nát, không phải là chỗ để bề hạ dừng chân, Hứa Đô (Hứa Xương, Hà Nam nay) lương thực dồi dào, phong cảnh đẹp đẽ, lại an định hơn Lạc Dương, hợp với việc dời đô.

Các đại thần sớm đã có tình cảm tốt với Tào Tháo, cũng khuyên Hiến Đế dời đô, Hiến Đế sau bao nhiêu khổ sở vì hoạn nạn, lại khó chịu được cảnh Lạc Dương bị tàn phá, ăn không đủ no, còn mong gì hơn nữa. Trong tháng đã trở về Lạc Dương, Hán Hiến Đế theo Tào Tháo về Hứa Đô.

Sau khi Hán Hiến Đế đến Hứa Đô, Tào Tháo lập tức xây dựng cung điện, lập tông miếu xã tắc, liệt tổ liệt tông của nhà Hán. Việc này khiến Hán Hiến Đế vô cùng vừa lòng, phong Tào Tháo làm đại tướng quân, Vũ bình hầu, cho Tuấn Ưc người lập mưu kế làm Thị trung. Khi đó, Tào Tháo danh chính ngôn thuận nắm được triều chính.

Tào Tháo nắm được Hiến Đế trong tay mình, bắt đầu công việc "ép thiên tử lệnh chư hầu", từ đó, thế lực nhanh chóng mở rộng làm cơ sở cho việc thống nhất lập ra nước Ngụy.

- Theo wikipedia

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tam công chúa ra oai phủ đầu!

Hiện nay Long Chiêu và Thiên Diêu chính là hai chư hầu hùng mạnh nhất. Vậy nên ngày thọ thần của hoàng đế Thiên Diêu, Long Chiêu phái sứ giả đến chúc mừng cũng là chuyện chẳng có gì đáng kinh ngạc!

Trên ngai vàng, hoàng đế trầm giọng nói: "Cho bọn họ vào!"

Dẫn đầu đoàn người là một nam một nữ. Nam tử tuấn lãng phiêu giật, bờ vai rộng rãi, thân hình cao lớn rắn chắc, từng bước chân ổn định vững vàng, khắp người y tỏa ra ngạo khí của một bậc vương giả. Đôi mắt hẹp dài lạnh như băng, cũng có thể tạm coi là một mỹ nam tử! Chỉ có điều, nếu nhìn kĩ sẽ thấy nam tử này tuyệt đối chẳng phải kẻ lương thiện gì cho cam! Dùng kinh nghiệm phân tích tâm lý học con người của Lạc Tử Dạ có thể khẳng định trăm phần trăm, nam nhân này, đẹp thì có đẹp nhưng thuộc loại thù dai nhớ lâu, trong bụng lúc nào cũng chứa đầy âm mưu quỷ kế!

Vốn đã mang tiếng hoa si, lại nhập vai hết sức thuần thực kẻ mắc bệnh "đoạn tụ", khuôn mặt Lạc Tử Dạ lúc này, có bao nhiêu đề tiện liền hiện lên bấy nhiêu! Ánh mắt si mê, thêm thường đau đầu nhìn về phía vị đại hoàng tử Long Chiêu!

Mà nữ tử bên người y, khuôn mặt có vài phần giống nam tử, các đường nét vô cùng tinh xảo, ánh mắt sắc bén như radar, càn quét bốn phía! Nàng ta mặc bộ cung trang màu vàng nhạt, mỗi một bước chân đều uyển chuyển, nhẹ nhàng như mèo, dáng vẻ cao cao tại thượng của kẻ mang trong mình huyết thống hoàng thất. Tuy vậy đối với hoàng đế Thiên Diêu, nàng ta vẫn tỏ ra vô cùng kính trọng, tất nhiên cho dù Long Chiêu hôm nay có hùng mạnh đến mấy, nhưng có thể "ép thiên tử lệnh chư hầu" lại là Thiên Diêu!

Phía sau bọn họ không ít cung nhân đi theo trên tay cầm hai cái hộp.

Sau khi đại hoàng tử Long Chiêu vào điện liền khom lưng tỏ vẻ kính cẩn: "Phụ hoàng lệnh cho bản cung mang quà đến chúc mừng. Chính là cặp huyết san hồ Nam hải, trong thiện hạ chỉ có hai bụi duy nhất. Một bụi xin được dâng mừng thọ thần quân chủ Thiên Diêu! Một bụi xin được dâng cho nhiếp chính vương của quý quốc, bày tỏ chút thành ý!"

Lạc Tử Dạ tinh mắt phát hiện ra, khi đại hoàng tử Long Chiêu kia vừa nói xong, khuôn mặt trầm ổn đang tươi cười của phụ hoàng nàng trong nháy mắt có hơi méo mó! Nhưng chỉ trong giây lát, rất nhanh lại cười vui vẻ: "Quân chủ quý quốc khách khí quá rồi! Long Chiêu đại hoàng tử, tam công chúa, mời ngồi!"

Trước khi vào chỗ, vị tam công chúa kia lại đảo mắt thêm vòng nữa. Lạc Tử Dạ quá hiểu loại tình huống này, dẫn theo công chúa đến đây một trăm phần trăm là có ý định nghị thân tạo quan hệ gắn kết giữa hai nước. Tuy dụng mao kiếp này không giống kiếp trước, nhưng cũng coi là có chút vốn liếng, để tránh bản thân bị ma trảo công chúa quắp phải, nàng lập tức cúi thấp đầu chăm chú uống rượu!

Mà nàng ta dường như cũng không để ý đến Lạc Tử Dạ, trước nhìn Phượng Vô Trù một cái, giống như hít phải ngum khí lạnh, tay không tự giác nắm chặt vạt áo trước ngực, thờ hồn hà hồn hên! Sau lại rất nhanh quét sang chỗ khác, thời điểm nhìn thấy Long Ngạo Địch, đáy mắt lại sáng lên như đèn pha, cuối cùng mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, ngẩng cao đầu ưỡn ngực kiêu ngạo bước về chỗ!

Ôi, biểu hiện này chắc chắn cũng là một hoa si chính hiệu! Chỉ có điều rất khó đoán được là nàng ta rốt cuộc sẽ chọn ai trong hai người đó?

Lạc Tử Dạ cúi đầu, hai mắt không ngừng đảo như rang lạc. Nàng đang cố hết sức cúi thấp người khiến cho không ai để ý đến sự tồn tại của chính mình, chột nghe thấy âm thanh ma mị trầm bổng vang lên giữa đại điện, trong giọng nói có chút hài hước, giễu cợt: "Đại thái tử Long Chiêu cùng tam công chúa đã đến đây, thân là thái tử một nước, không chào hỏi thì thôi, lại còn cúi đầu uống rượu buồn bực, đây là ý gì vậy?"

Lạc Tử Dạ siết tay lại thành nắm đấm, khóe miệng giật giật! Rất nhanh ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người nàng. Tất cả chỉ vì một câu của tên trướng thối kia mà hồng бет hết! Nếu không phải lo lắng cho cái mạng nhỏ đang bị treo lơ lửng của mình, nàng thực sự muốn phi thẳng bầu rượu này vào mặt tên khốn đó!

Đang há miệng định nói thì bất gặp ánh mắt của đại hoàng tử Long Chiêu cũng liếc tới đây. Từ lâu câu chuyện về thái tử Thiên Diêu đã trở thành truyền kì giải trí khi dùng trà của các hoàng thất chư hầu, là câu chuyện vui sau mỗi bữa cơm của bách tính, vì thế đương nhiên là đối với vị thái tử bất tài vô dụng của Thiên Diêu này, trong lòng y tràn ngập sự khinh miệt!

Đồng thời y cũng lên tiếng: " Thái tử như vậy, phải chăng bởi vì không ưa người Long Chiêu chúng ta?"

Lạc Tử Dạ nghiêng rặng, trong lòng hết sức khó chịu. Hoàng đế liếc nhìn nàng với ánh mắt không hài lòng, chỉ vì một câu đùa thôi lại có thể làm cho nàng rơi vào tình thế khó xử đến như vậy! Mà Phượng Vô Trù sau khi nói xong, lập tức khoanh tay trước ngực chờ xem kịch hay, con mẹ nó, giờ phút này nàng rất, rất muốn cầm cái ghế đập chết hẳn cho bố tức! Sắc mặt nàng vận vẹo, xanh trắng liên tục, sau cùng mới ho khan một tiếng, miễn cưỡng cười nói: " Cũng Không phải là bản điện hạ không thích Long Chiêu, mà Long Chiêu đáng lẽ là hai bụi huyết san hồ trần quý vô cùng, một bụi dăng phụ hoàng không nói làm chi, bụi còn lại không phải tặng cho bản thái tử sao? Nhưng quý quốc lại dăng lên nhiếp chính vương! Cho nên bản thái tử nhất thời có chút khó tâm mới không nhận được mà cúi đầu uống mấy chén! "

Nàng vừa nói xong, đám triều thần lập tức gật gù đồng tình! Tuy nói uy của nhiếp chính vương điện hạ khiến cho các nước chư hầu phải cúi đầu thần phục, nhưng dù sao thái tử cũng vẫn là thái tử, là người sau này sẽ thừa kế ngôi vị hoàng đế, phải chịu đựng sự việc như thế, trong lòng không thoải mái cũng có thể hiểu được!"

Ánh mắt của đám triều thần nhìn đại hoàng tử Long Chiêu dần mất thiện cảm. Long Chiêu đáng lẽ vật như thế chính là sắp xếp không thỏa đáng, đây rõ ràng là đang coi thường thái tử của bọn họ! Còn đám buồng lời gây sự trước nói thái tử xem thường Long Chiêu, đám bêu xấu thái tử, thật sự là quá đáng quá rồi!

Đại hoàng tử Long Chiêu nghe thấy lời này có chút khản trương, sắc mặt lúc trắng lúc xanh! Chuyện này đúng là bọn họ làm có chút không hợp lý, nhưng trong thiên hạ làm gì có ai nói trắng ra là mình chưa được nhận lễ vật như thái tử Thiên Diệu đâu! Trong lòng không thoải mái cũng khoe ra nữa, chỉ sợ thế gian chỉ có Lạc Tử Dạ này là độc nhất vô nhị! Nhưng quan trọng bây giờ là đám quyền thần Thiên Diệu đang cho rằng Long Chiêu thất lễ với thái tử, sắc mặt y trở lên cực kì khó coi, hít sâu một hơi mới nói: " Là bản cung cần nhắc không chu toàn, yển hội sau nhất định sẽ chuẩn bị lễ tạ lỗi thái tử! "

" Nhưng bản thái tử đối với bụi huyết san hồ trong truyền thuyết kia đã thích từ lâu, mà lần này, chính đại hoàng tử cũng nhận bản thân không suy nghĩ chu đáo, vậy...phải chăng là nên nhượng bụi huyết san hồ này cho bản điện hạ, còn đại hoàng tử lập tức trở về chuẩn đại lễ tạ lỗi với nhiếp chính vương được không?"

Lạc Tử Dạ tuy nói với đại hoàng tử Long Chiêu, nhưng lại hướng ánh mắt khiêu khích về phía Phượng Vô Trù!

Trúng thói muốn gây chuyện với ông đấy à? Nằm mơ đi! Dựa theo thân phận mà nói, bụi huyết san hồ kia dĩ nhiên là phải dâng cho ông! Ông đây đã nhắm mắt cho mà nhận quà lại còn thích chọc gây bánh xe à?

Nếu không khiến cho tên da mặt dày hơn da trâu kia tức chết, tên Yêu Vật của nàng - hai chữ này sẽ viết ngược trở lại!

" Điều này....."

Lần này không chỉ sắc mặt của đại hoàng tử Long Chiêu, mà tất cả mọi người ở đây, mặt kẻ nào kẻ nấy đều xanh biêng biếc! Tuy nói là nhiếp chính vương có ý gây phiền toái cho thái tử trước, nhưng công khai khiêu khích...lạ gan này của thái tử cũng thật là quá lớn rồi!

Ánh mắt của tất cả đều hướng tập trung chờ phản ứng của Phượng Vô Trù, chỉ thấy tay đang cầm chén rượu hơi dừng một chút, hiển nhiên là hẳn biết kẻ tiểu nhân như Lạc Tử Dạ không dễ để người khác bắt nạt mới có ý đùa giỡn một chút, thật không ngờ y lại xù lông đến mức này, ừm...đám trả đũa? Đám công khai tuyên chiến ngang nhiên cơ đấy! Có chút gan dạ...thực là không biết sống chết.... ừm...thật làm cho người ta không thể dời mắt!

Hắn còn chưa lên tiếng đã thấy tam công chúa Long Chiêu vốn đang trầm mặc chột lên tiếng.

Nàng ta nở nụ cười chế nhạo, tuy khi liếc nhìn khuôn mặt của Lạc Tử Dạ cũng có chút kinh diễm, nhưng cuối cùng vẫn kiêu ngạo ngẩng cao đầu: " Bản công chúa chỉ là một nữ nhân quanh quẩn trong nhà, nếu như có nói sai điều gì xin thái tử Thiên Diệu tha thứ! Trong thiên hạ chỉ có duy nhất hai bụi huyết san hồ, nếu không phải nhân trung long phượng thì làm sao có tư cách có được. Thái tử cho là, với thanh danh và công trạng của người xứng đáng nhận được nó hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Người là cái what?

Lạc Tử Dạ neho mắt nghiêng đầu nhìn nàng ta một cái. Xem cô ả này kia, vừa nói mình xong lại lén lút quét mắt về phía con heo kia, đáng vẻ giống như đang nói " ta đã thể hiện, người lập tức tới hoan hô "!

Lạc Tử Dạ lập tức hiểu ngay ra vấn đề! Ả công chúa này coi trọng Phượng Vô Trù nên mới có ý ra oai với nàng. Lạc Tử Dạ cười lạnh, nàng ta cũng thật biết tự đề cao bản thân mình! Ở đời có nhiều loại người lúc nào cũng cũng tự tin cho mình là cái rốn vũ trụ, chỉ có bản thân mình cao quý thông tuệ, tâm trí lúc nào cũng ở trên chín tầng trời, đặc biệt luôn dùng ánh mắt của kẻ bề trên nhìn người khác...

hiển nhiên cô ả này chính là một nhân vật kiệt xuất trong đám động kinh đó!

Lạc Tử Dạ chẳng chút kiêng dè, nhìn thẳng vào ả, nháy nháy đôi mắt hoa đào, tiếp rút cây quạt từ bên hông ra phe phẩy, bộ dạng cả lơ phất phơ cười không tìm không phớt: "Công chúa nói lại sai rồi, bản thái tử dù sao cũng là hảo hán quân tử. trước giờ đều một lòng nâng niu tôn trọng nữ nhân yếu ớt. thế gian này có hàng nghìn hàng vạn nữ tử hiền lương thực đức, chỉ là công chúa lại tự nhận chính mình chỉ là một nữ tử thiếu hiểu biết suốt ngày quanh quẩn trong nhà, lại nói nếu nói sai cũng chẳng có gì đặc biệt, bản thái tử là vốn là người có tấm lòng bao la rộng lớn, đâu có thể chấp nằng những chuyện nhỏ nhặt! Dù sao danh môn thực nữ rất nhiều mà phụ nhân ngực to não ngắn, ngu dốt, nông cạn cũng không ít. Bản thái tử tất nhiên là phải dùng ánh mắt khoan dung đối đãi, không phải sao?"

Lời vừa thốt ra tất cả mọi người ở đây đều sùng sốt! Không ít đại thần tỏ ra vô cùng kinh ngạc quay lại nhìn Lạc Tử Dạ thêm vài lần... từ lúc nào thái tử đã học bản lĩnh mắng người mà vẫn cười mỉm mỉm như thế, cứ như là đang tâm sự chuyện đôi lứa, một mặt chế nhạo công chúa ngực to não ngắn, một bên lại tự dạt vàng vào mặt mình.....

"Ngươi!" Tam công chúa Long Chiêu chưa từng bị người nhục nhã như vậy, nàng ta thở phì phò đập mạnh tay xuống bàn đứng bật dậy!

Chỉ có điều là do quá tức giận nên luống cuống chẳng hề biết bản thân vô tình đã dẫm phải gấu vấy... Cả người ả lao đảo, chỉ một cho Long Chiêu đại hoàng tử bị hù một phen, ngay lập tức đưa tay kéo lại nhờ thế mới may mắn không bị ngã chổng vó trước mặt mọi người.. Nàng ta cảm thấy vô cùng xấu hổ sắc mặt trở nên đen kịt, ả cắn chặt môi dưới hung ác trừng mắt Lạc Tử Dạ!

Ồ, cơ mà tức giận cũng chẳng liên quan gì đến ông đây cả...

Lạc Tử Dạ phe phẩy quạt giấy trong tay, nửa cười nửa không nhìn nàng ta: "Bản thái tử đường đường là một đấng nam nhi đại trượng phu không bao giờ chấp với phụ nhân không hiểu chuyện. Chỉ khuyên công chúa một câu, nếu như ngươi muốn làm mặt trời thì cứ hãy yên tâm đứng giữa không trung mà tỏa sáng việc đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ai, thảo nào thế gian sẽ có người thích những thứ như thế. Nhưng cũng đừng vì quá trông ngóng mà vui đập người khác làm đá lót đường cho ngươi, nếu thích thể hiện thì tự sướng một mình là đủ rồi, đừng có bình luận khoa tay múa chân, nói như thế đã hiểu chưa vậy?"

Tam công chúa tức giận đến mức cả người run rẩy không thôi, chỉ tiếc là nàng ta cũng chẳng phải là loại người dễ bị bắt nạt, hung hãn trọn mắt một lúc, ả chột bặt cười: "Thái tử nói quá lời rồi, bản công chúa chưa từng nghĩ sẽ làm mặt trời gì cả, tâm tư của bản công chúa lúc nào cũng đặt Long Chiêu lên hàng đầu, tuyệt đối không có một chút nửa phần tư tâm nào cả. Nếu thật sự đã nói sai điều gì, kính xin thái tử lượng thứ! Nhưng chỉ có mỗi một việc không nhận được huyết san hô mà buông lời trách móc Long Chiêu chúng ta, phong thái này thật khiến cho bản công chúa khiếp sợ rồi!"

Hừ.. ý của bản công chúa nói đến thế đã hiểu chưa hả? Bản công chúa tất cả đều suy nghĩ cho muôn dân xã tắc, đây chính là cái gọi là nhìn xa trông rộng, là vĩ đại! Còn ngươi, thân là thái tử chỉ biết nghĩ đến lợi ích cá nhân, không nghĩ đến chi vi sự tư lợi bản thân mà sẽ phá hỏng mối giao hảo giữa hai nước, đúng là kẻ tiểu nhân hiểu biết nông cạn! Xem đi, bà đây chính là nữ anh hùng thông tuệ, thấu tình đạt lý, đã hiểu chưa hả!!!!

Nàng ta nói những lời này làm cho Lạc Tử Dạ suýt nữa thì vỗ tay hoan hô! Tốt, tốt, thật có ý tứ!! Lạc Tử Dạ gật gù tán thưởng, trong bụng định đổi lương tâm "ca ngợi" tình cảm cao thượng của nàng ta một phen, tiếp sẽ tạo mối quan hệ tốt rồi từ bản chất lột cái lớp da đạo đức giả của nàng ta ra. Nàng không có nhiều bản lĩnh như cô bạn chí cốt "Yêu nghiệt" quý kẻ gian xảo, tính tình của nàng lại quá thẳng thắn. đang định lên tiếng chợt nghe thấy tiếng cười lớn vang lên giữa đại điện.

Lúc này lại có kẻ điên dám cười không kiêng nể gì như thế... dưới bầu trời này ngoài Phượng Vô Trù chắc chẳng có người thứ hai! Tiếng cười này ngược lại lại khiến Lạc Tử Dạ lạnh cả sống lưng, nàng quên mất bản thân đang đóng vai "già heo xoi tái cộp già", nếu như giờ chứng tỏ khả năng có thể giải thoát bản thân ra khỏi vòng xoáy quyền lực, điều này với nàng hoàn toàn bất lợi!

Lạc Tử Dạ lập tức bình tĩnh lại. Nghiêng đầu nhìn Phượng Vô Trù, cố gắng đoán xem là hán đang cười cái chó gì, dù sao người khởi xướng ra việc này cũng chính là hán, mà nàng cũng thật là ngu tự nhiên lại đi so đo với cô ả kia làm gì! Thôi, thôi, soái ca đẹp thì đẹp thật nhưng tiếc lại mắc bệnh điên điên khùng khùng, lòng thì dạ ác độc, tính tình nhỏ nhen.. Đúng là cuộc đời này chẳng có gì hoàn mỹ, haizz!

Vị tam công chúa kia đồng thời cũng liếc sang rồi lại cúi ngay xuống, ánh mắt giống như đang sùng bái một vị thần, nàng ta mím môi thật chặt, mặt đỏ bừng luôn tay xoa ngực vỗ về trái tim đang đập thình thịch...

"Nhiep chính vương điện hạ cười cái gì vậy?" Long Chiêu đại hoàng tử thắc mắc. Mặc dù trong lòng y cực kì coi thường tên thái tử vô dụng kia nhưng cũng không tán thành việc hoàng muội công khai tranh cãi với hán, hơn nữa bọn họ đang đứng trên đất Thiên Diếu! cho nên khi vừa nghe thấy tiếng cười của Phượng Vô Trù, y lập tức tiếp lời chuyển đề tài sang hướng khác!

Phượng Vô Trù liếc Lạc Tử Dạ một cái, ánh mắt kiêu căng ngạo mạn như đang ám chỉ "đồ ngu như heo" chọc cho Lạc Tử Dạ tức đến tím tái mặt mày. Đoạn, hán hơi nâng cái cằm cao ngạo lên nhìn chăm chăm vào mắt Lạc Tử Dạ, gằn từng chữ: "Sùng vật, hôm nay Cô vương sẽ dạy ngươi một câu!"

Sùng vật? Các đại thần lập tức đồng tai nghe, duy chỉ có Long Chiêu là khách nên chẳng hiểu đầu cua tai nheo chuyện gì!

Sắc mặt của Lạc Tử Dạ đen kịt, chưa tính đến ánh mắt hán nhìn mình như con vật cung, nàng cũng muốn biết rốt cuộc hán muốn nói cái mẹ gì, nghĩ vậy liền nghiêng răng nghiêng lợi: "Xin rửa tai nghe!"

Đột nhiên, Phượng Vô Trù ném cái ly trong tay đi!

"Rầm" một tiếng động lớn vang vọng toàn điện. Cái bàn chiếc trước mặt tam công chúa lập tức nổ vỡ nát, khiến cho cả đám người kinh sợ không hiểu ý này của hán là gì! Tiếp lại thấy ánh mắt ngạo mạn lướt qua đây nhưng lại giống như không để tam công chúa kia vào mắt, khí thế bức người, trong tiếng nói trầm bổng có chút thiếu kiên nhẫn: "Thanh danh và công trạng của Lạc Tử Dạ khi nào lại tới phiên ngươi bình phẩm? Ngươi cho rằng ngươi là ai?"

Ngươi cũng xứng?"

Toàn thể đại diện lặng ngắt như tờ..

Sắc mặt tam công chúa trắng bệch như người chết, những lời này so với việc đánh vào mặt còn đau hơn gấp trăm lần! Quả thực, Lạc Tử Dạ như thế nào, căn bản cũng chẳng liên quan đến nàng, mà nàng cũng không có tư cách xen vào. Nhưng thái độ khinh miệt của Phượng Vô Trù rõ ràng là coi nàng không bằng hạt cát dưới chân, rõ ràng đang ám chỉ "Lạc Tử Dạ có ra sao, ngươi cũng không xứng đáng để nhắc đến!"

Giờ phút này, sắc mặt của đại hoàng tử Long Chiêu khó coi hết sức! Nhìn dáng vẻ y thế kia giống như đã giận đến mức muốn phát tay áo bỏ đi, nhưng lại không hiểu nghĩ đến điều gì, y ép buộc bản thân tự kiềm chế, ngồi im tại chỗ không nói một lời!

Lạc Tử Dạ như cơn mây, bĩu môi, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên. Không nghĩ trứng thối lại mở miệng bênh vực nàng như vậy, không lẽ hôm nay mặt trời mọc đằng tây?! Tuy nhiên, nàng chẳng kịp cao hứng được bao lâu đã thấy người nọ lia mắt đến, con ngươi quý dị lấp lánh ánh sáng màu vàng nhìn nàng khinh khỉnh giễu cợt: "Tính cách thái tử cần phải rèn luyện thêm! Nhu nhược yếu đuối không chỉ làm mất mặt ngươi, mà sẽ còn làm mất thể diện của cô vương!"

Mặt Lạc Tử Dạ giờ đen hơn cả đất nòi, cái chó gì gọi là tính nết cần phải tiến bộ? Tiến bộ thành cái dạng như hần? Một mống bạn cũng không có? Kệ này nhất định là mắc bệnh thụt lùi trí tuệ mất rồi! Sau này phải cố gắng tránh xa hần ra một chút mới được, mà hình như hần quên mất một chuyện, nàng nghiêng răng nói: "Nhiếp chính vương điện hạ, nếu bản thái tử nhớ không nhầm, nguyên nhân ban đầu của việc này chính là do ngài khơi mào mà ra!"

"Ồ!" Hần gạt đầu tiện tay cầm lấy bầu rượu, tao nhả rót rượu, sau đó mới nghiêng đầu nhìn nàng đồng thời uống cạn ly rượu: "Cô vương định thử dò xét tư chất của thái tử một chút, chẳng nghĩ ngươi lại ngu như thế!"

Mặt của Lạc Tử Dạ hết xanh lại trắng rồi chuyển sang đỏ, trong lòng kích động muốn xấn tay áo lên mắng người! Tâm tư ngàn xoay trăm đảo, bỗng chợt nhớ đến việc hần vừa dạy nàng cách đối phó tam công chúa Long Chiêu kia, nàng lập tức không sợ chết học theo hần cười nhạo: "Tư chất bản thái tử, tới phiên nhiếp chính vương bình phẩm sao? Ngươi nghĩ ngươi là cái éo gì?! Nhưng vì nguyên văn bản raw để từ what, lại liên quan đến chương sau nên mình không edit sát nghĩa]

[Ý của bạn ấy là: Tư chất của bản thái tử, tới phiên nhiếp chính vương bình phẩm sao? Ngươi nghĩ ngươi là cái éo gì?! Nhưng vì nguyên văn bản raw để từ what, lại liên quan đến chương sau nên mình không edit sát nghĩa]

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Theo đuổi ai bây giờ?

Phượng Vô Trù lia mắt về phía nàng, con ngươi đen sâu thăm phát ra tia sáng quý dị "tình huống này thật quen thuộc"! Liều lĩnh bướng bỉnh, cao ngạo quật cường, đúng cái dáng vẻ "lợn chết không sợ nước sôi" này mà! "Ồ đặc"? Tuy cũng không hiểu nàng vừa nói cái gì, nhưng nhìn nét mặt này đoán cũng chẳng phải điều hay ho!

Con ngươi Phượng Vô Trù trầm xuống, hần chậm rãi nâng tay phải lên, một luồng khí tức cực đại nhanh chóng ngưng tụ lại quanh toàn thân nhấp nhô cao hàng vạn trọng, hần bất ngờ úp tay xuống đánh thẳng xuống sàn khiến cho toàn bộ đại diện rung như động đất.

Cả đám co rụt người vì sợ hãi!

Chỉ thấy chén rượu trước mặt Lạc Tử Dạ rung lên, đột nhiên vỡ nát, các mảnh vụn bắn tung tóe dưới sàn. Làn nào cũng thế, mỗi lần hần ra tay đều áp đảo như vậy, chẳng hề khoa trương màu mè, chỉ một chiêu là chết!

Trong đại diện tràn ngập sát khí lạnh lẽo khiến cho người người run rẩy, chẳng hoài nghi gì nữa, chỉ cần hần hạ tay một lần nữa là sẽ trực tiếp lấy mạng của Lạc Tử Dạ, cả đám người nín thở.... Một hồi lâu không thấy hần có động tĩnh, tuy vậy nhưng cũng chẳng ai dám đứng ra vì Lạc Tử Dạ cầu tình!

Lại thấy tiếng thái giám the the từ ngoài cửa điện truyền vào: "Hiên Thương Phong vương, Phượng Minh Thần vương đến!"

Không khí căng thẳng thoáng dịu lại, môi mọng khẽ nhếch lên, trong nụ cười có chút ản nhẩn. Hần chậm rãi hạ tay xuống, cầm ly rượu lên, lúc này, đại diện nghiêng ngả mới dần trở về trạng thái ban đầu! Cố gắng áp chế được kích động muốn bóp chết Lạc Tử Dạ, con ngươi âm u sâu thăm nhìn chăm chăm như muốn khóa hình bóng chặt của nàng ở bên trong, đáng chết, bướng bỉnh quật cường lại hấp dẫn hần đến vậy! Chết tiệt thật.... tên tiểu tử này... lần đầu tiên Phượng Vô Trù cảm thấy có chút bất lực không biết phải làm sao mới tốt...

Lạc Tử Dạ như cơn mây, sống lưng toát mồ hôi lạnh, sau vài lần đối đầu với hần, nàng cũng tự đúc rút ra được bài học xương máu! Nguyên tắc sống sót chính là mặt phải vênh vào, đầu phải ngẩng cao, ngực ưỡn thẳng, cơ bụng phải nâng, cơ mông phải thít, dáng vẻ phải thật quật cường, chỉ cần tỏ ra không sợ hãi thì hết thấy sẽ được bình an vô sự!!

Hoàng đế cũng không muốn trong buổi thọ yến của mình nhuốm máu, ông ta nhanh chóng lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt: "Mời hai vị vương gia vào!"

Lời còn chưa dứt, phía ngoài tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, chỉ trong chốc lát chàng thiếu niên ấy xuất hiện, tuấn mỹ rực rỡ như ánh mặt trời, khí chất bất phàm, dung nhan của y khiến cho trăm hoa thất sắc, mỗi cái giờ tay nhấc chân tựa như ánh ngọc ánh vàng, đẹp đến mức khiến cho người ta không thể hít thở nổi! toàn bộ đại điện như được thổi một luồng gió xuân ấm áp, nụ cười tươi tắn, tinh khiết như sương mai, người chưa đến đã thấy linh khí như hoa lan thổi đến cửa: "Hiên Thương Dật Phong thay đại vương tới chúc mừng. Có chút trộm trễ kính mong bệ hạ thứ lỗi!"

Áo trắng như tuyết, phiêu dật như tiên, nụ cười như hoa đào tháng ba, sười ấm lòng người. Mặt mũi như tranh vẽ, nam tử ôn hòa như gió xuân, khiến chỉ trái tim Lạc Tử Dạ không khỏi chấn động!

Nếu như là Phượng Vô Trù đứng tại nơi đó sẽ khiến cho kẻ dưới thành tâm quy lạy, cung phụng hết thảy, thì chàng thiếu niên này lại có khí chất thanh nhã xuất trần khiến cho người khác không dám lại ngáng đầu, vô cùng áp lực!

Y vừa dứt lời, phía sau đám hạ nhân cung kính đem lễ vật dâng lên.

Lạc Tử Dạ quệt nước miếng vào ống tay áo, bối rối liếc Phượng Vô Trù một cái, mặc dù con heo kia tuyệt mỹ vô song hơn nhiều nhưng tính tình thì lại đối lập hoàn toàn với vẻ ngoài của hắn. Nếu đặt lên bàn cân thì Hiên Thương Dật Phong này có khi lại hay hơn! Dù sao nhìn mỹ nhân tươi mát như gió xuân thế kia, không của được "hàng" ít ra ta vẫn còn giữ được cái mạng!

Tuy nhiên cái dáng vẻ nho nhã bề ngoài này lại làm nàng nhớ đến chủ nhân "Tương tư môn", đóa hồng có gai mặt ngoài thoạt nhìn kiều diễm mê hoặc, kì thực lại là gai nhọn đâm chết người!

Hoàng đế hài lòng gật đầu cười nói: "Nghe đại danh Hiên Thương Phong vương đã lâu, hôm nay mới được kiến ngộ, quả thật danh bất hư truyền! Xin mời ngồi!"

Hiên Thương Dật Phong mỉm cười, tiếp lại nhìn về phía Phượng Vô Trù khẽ cúi chào, nhẹ giọng nói: "Mới bước đến thềm đã cảm thấy đại điện nghiêng ngả, không lẽ lại có người dám chọc giận nhiếp chính vương?"

Mà giờ phút này Phượng Vô Trù cũng hơi nghiêng nghiêng đầu quét mắt về phía y, con người sâu thẳm lạnh lẽo quý dị thoáng chút kinh ngạc, hắn xoay tròn chén rượu giống như đang nghiền ngẫm điều gì, nhưng chỉ trong nháy mắt lại thông suốt, tựa như mọi việc sớm đã bị nhìn thấu, tiếng nói trầm thấp mê hoặc như tiếng chuông leng keng từ địa ngục vọng về chậm rãi vang lên: "Quả thực, Phong vương cũng nên biết, từ trước đến giờ bất luận kẻ nào dám nghịch ý Cô đều chỉ có một con đường chết. Nhưng vương phủ vẫn cần đến thái tử, cho nên tạm thời giữ lại cho hắn một mạng!"

Nghe thấy điều này, khuôn mặt của Lạc Tử Dạ trở nên vặn vẹo xấu xí! Thiếu chút nữa nàng lại quên mất chuyện này, "tiện nhân" này tưởng đã quên rồi chứ! Con bà nó, đúng là thù dai nhớ lâu, nàng nghiêng răng rít lên: "Chuyện đó tất nhiên bản thái tử sẽ không quên, nhưng chân bản thái tử đang bị thương, chờ tới nay nhiếp chính vương băng bó trước đã rồi tính sau!"

Này... Mắt Hiên Thương Dật Phong tròn tròn về mặt không dám tin nhìn Phượng Vô Trù! Dưới gầm trời này dám bắt Phượng Vô Trù tự tay làm việc này chắc cũng chỉ có một mình Lạc Tử Dạ...

Phượng Vô Trù nheo mắt, liếc Lạc Tử Dạ một cái, đoạn lại nghiêng đầu nhìn Hiên Thương Dật Phong nói: "Cô vương có chút hơi dung túng sủng vật nên giờ mới dám khoa tay múa chân trước mặt chủ nhân như vậy, khiến cho Phong vương chê cười rồi!"

Lạc Tử Dạ thầm hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà hắn, con heo này giữa ban ngày ban mặt mặt không đỏ khí không thờ gấp cứ thế nói mê sảng như thế coi mà được à! Càng đẹp quả nhiên tính cách càng dễ tiện, thật quá dễ tiện...

Hiên Thương Dật Phong thoáng nhìn sắc mặt của Lạc Tử Dạ, bụng bảo dạ trong chuyện này nhất định là có mờ ám, y khẽ mỉm cười đang định nói thì Phượng Vô Trù đã lên tiếng trước: "Chỉ có điều, Cô cũng không hiểu, Phong vương tôn công tôn sức tới tận đây rốt cuộc là đang dự tính điều gì?"

Trong chớp mắt, toàn đại điện bị luồng khí cường đại vây hãm, tựa như nếu Hiên Thương Dật Phong không cho hắn một đáp án thỏa mãn lập tức sẽ bị luồng khí này xiết chết ngay tại chỗ!

Đám người ở đây đã bắt đầu sợ hãi, một lần nữa nín thở, thường thì ở đời con người sinh ra ai cũng có niềm đam mê bất quá, ngoài thì sợ sệt nhưng trong lòng lại rất tò mò không hiểu hai tuyệt thế mỹ nam này rốt cuộc có chuyện gì bí mật, Lạc Tử Dạ nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu nhưng nàng dám chắc chuyện này không hề đơn giản...

Hiên Thương Dật Phong sững sờ, nhưng nhìn ánh mắt rét lạnh của Phượng Vô Trù liền sớm hiểu ra ý của hắn. Khí thế bức người, con người sâu thẳm như đầm nước ánh lên những tia sáng màu vàng sáng rực, tuyệt đối không cho phép y lẩn tránh. Đến giờ phút này cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân tại sao Phượng Vô Trù có thể khiến cho thiên hạ cúi đầu thần phục! Y vẫn mỉm cười như cũ, nụ cười kia khiến cho vạn vật lu mờ trăm hoa mất đi vẻ đẹp, tuấn dật vô cùng: "Bất kể lý do vì sao bản vương lại sao tới, cũng chạy không khỏi ánh mắt của nhiếp chính vương, không phải sao?"

Lời này, chính là đang thừa nhận đó sao?!!

Lạc Tử Dạ vẫn chưa hiểu tại sao Phượng Vô Trù lại uy hiếp y như vậy? Hiên Thương Dật Phong đến đây theo phục mệnh ý chỉ của Hiên Thương hoàng đế, cũng chưa thấy có ý đồ gì khác xuất hiện ở đây. Vậy, ý của hắn tóm lại là gì?

Y vừa nói xong chỉ thấy Phượng Vô Trù nhếch môi, giống như đạt được câu trả lời vừa ý, Luồng khí cường đại ép người lúc ấy mới bắt đầu tiêu tán, sáo ngọc trong tay hắn khẽ nâng lên, hơi thở chết chóc tan biến hoàn toàn, mọi người bấy giờ mới thở hắt ra một hơi. Hắn trầm giọng cười: "Hi vọng Phong vương sẽ luôn nhớ những lời này, đừng để cho Cô vương phải nhắc nhở!"

"Được!" Hiền Thương Dật Phong nở nụ cười yếu ớt tiếp đó mới bước vào chỗ ngồi xuống.

Trong lúc mọi người còn mãi đuổi theo suy nghĩ của mình thì ngoài điện xuất hiện một người đang tiến vào, Nam nhân này có đôi mắt hẹp dài âm ngoan như rắn độc, toàn thân toát ra hơi thở nguy hiểm khiến cho người khác phải run rẩy sợ hãi, y cúi đầu cung kính với hoàng đế: "Minh Dận Thanh thay đại vương đến chúc mừng!"

Dứt lời, đám hạ nhân đứng sau hần lập tức dâng lễ vật.

"Phượng Minh Minh vương, mời ngồi!" Hoàng đế mỉm cười, nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy ánh mắt của ông ta hơi liếc về phía Hiền Thương Dật Phong, quả nhiên là rất để tâm đến đoạn đối thoại không đầu không đuôi vừa nãy!

Minh Dận Thanh mỉm cười đáp lại, tiếp lại chấp tay cúi đầu tỏ vẻ cực kì tôn kính đối với Phượng Vô Trù, sau đó mới ngồi xuống.

Lạc Tử Dạ mắt đảo như chuột quan sát bốn phương tám hướng, nàng thật sự rất tò mò nhưng lại lười phải nghĩ nhiều. Giờ phút này, trong đầu nàng chỉ toàn quanh quẩn hình bóng của các mỹ nam,...cũng phải thừa nhận rằng gen di truyền hoàng thất thật sự là rất tốt, này hoàng tử, này vương gia.... Mỹ nhân à mỹ nhân, như mây buổi sớm, mưa rơi chiều tà, cả đời Lạc Tử Dạ chưa bao giờ cảm thấy khó khăn chọn lựa như bây giờ, một rừng giai nhân tuyệt sắc thế này bỏ người nào ta cũng tiếc, biết chọn ai đây?!!!

Có người hồn vẫn đang lơ lửng ở chín tầng trời thì bị thanh âm ma mị trầm bổng kéo tụt xuống đất: "Sứ giả mỗi nước đều dâng lễ vật mừng thọ bệ hạ, vậy còn lễ vật của thái tử đâu?" Từ lúc ngoài cửa hần đã chú ý đến Lạc Tử Dạ tay không nghênh ngang đi vào, mà đám người hầu sau lưng cũng không mang theo lễ vật gì, trong lòng hần cũng có chút hiếu kỳ, không biết lễ vật của Lạc Tử Dạ rốt cuộc đã giấu ở đâu?

Thôi xong mẹ nó rồi, lòng mày Lạc Tử Dạ giật giật, đếm qua mãi nghĩ đến biện pháp đối phó với Phượng Vô Trù mà quên phết mất lễ vật mừng thọ hoàng đế.. đang định nhại lại câu nói của hần "ta không mang liên quan cái lòng gì đến người, người là cái what...thì thấy ánh mắt hoàng đế quét tới, giống như đang nói "lễ vật của người đâu, đại gia ta chờ lâu lắm rồi đây!"

Miệng Lạc Tử Dạ méo xệch, nàng quay đầu nháy nháy Tiểu Minh Tử mấy cái, tiểu thái giám sùng sốt, chẳng phải thái tử đã chuẩn bị một chiếc nhẫn cực kì trân quý làm lễ vật tặng bệ hạ từ hơn một tháng trước rồi sao? Chẳng lẽ lại quên không đem theo rồi?

Nàng nhỏ giọng: "Ta đưa cho người cái hộp đựng con dao phay đâu rồi?" Cứ tạm tạm trước đã, sau đó nếu lão hoàng đế có hỏi, ta sẽ hàm ý sâu xa chém bừa mấy tên gian thần vậy!

"Không...không mang ạ!" Tiểu Minh Tử trả lời như sắp khóc.

Lúc này Lạc Tử Dạ còn muốn khóc hơn y, với cái mớ nhọn hay đưa chuyện của Phượng Vô Trù thảo nào cũng sẽ tìm cách gây thêm nhiều rắc rối cho nàng. Lạc Tử Dạ nuốt nước bọt, ngẩng đầu nghênh ánh mắt của hoàng đế, nghiêm mặt thưa: "Phụ hoàng, nhi thần ca tụng người bài "Trái táo nhỏ" nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Trái táo nhỏ?

Cả đám người kinh ngạc quay đầu lại nhìn, ngay cả nhiếp chính vương cuồng ngạo từ lúc gặp Lạc Tử Dạ đến giờ cũng thấy bản thân ngu đi nhiều, mày kiếm khẽ xéch lên, tay nâng ly rượu, nhìn nàng có chút nghiền ngẫm!! Dừng "số lượng" mà cũng có thể biên soạn ra một bản nhạc, không có lẽ là định ca vũ chăng?

Nhóm đại thần, ta nhìn người, người nhìn ta, ý này của thái tử...phải chăng là định ca hát? Nhưng từ trước đến giờ, việc ca múa chỉ dành cho đám người thấp hèn như vũ cơ, con hát! Thân là thái tử một nước lại làm mấy chuyện bại hoại như thế thì còn ra thể thống chi nữa?

Lạc Tử Dạ nói xong còn tự giạt mình, nhưng kỳ thật nàng cũng không chuẩn bị lễ vật gì, lại càng không thể nói là mình đến tay không. Điều thứ hai nữa "trái táo nhỏ" là bài hát thế kỉ hai mươi mốt, là ca khúc nổi tiếng đó nha!! Tức chết đám đại thần già mà lăm đạo lý, tức chết các người!! Sau chuyện này lão hoàng đế hẳn cũng sẽ nhận ra thái tử chỉ loại bất tài vô dụng, không kham nổi việc lớn, việc phê thuật cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều!

Chỉ cần thoát khỏi ngôi vị, khi đó lốc xoáy quyền lực cũng tự động rời xa nàng, cho nên bài hát "trái táo nhỏ" chính là lựa chọn thích hợp nhất trong thời điểm này, yêu vật ơi yêu vật, đừng có sợ, cách mạng chưa thành công, người nông dân còn phải cố gắng!!!

Hoàng đế trầm mặc một hồi mới lên tiếng: "Thái tử chắc chắn chứ?"

Dù sao lúc này, trừ Đế Thác từ xưa đến nay đều không hòa hợp với Thiên Diệu, còn lại sứ giả cổ đô cùng với sứ giả các nước đều đang ở đây. Thọ yến của hoàng đế, thái tử không những không mang lễ vật, lại còn muốn múa hát...việc này...nếu không được sắp xếp thỏa đáng sẽ làm mất hết thể diện quốc gia!!!

Nhóm đại thần đồng loạt quay đầu ánh mắt rung rung như đang cầu xin Lạc Từ Dạ, trong lòng cũng vừa tò mò vừa hi vọng thái tử đừng dờ chừng bất chợt, nghìn nghìn vạn vạn phải thận trọng khi hành sự...

"Dạ, là thật!" Lạc Từ Dạ nhắm mắt gật đầu, nàng cảm thấy chính mình từ ngày làm thái tử da mặt cũng dày lên không ít. Cur nhiên giữa đông đảo mỹ nam như vậy cứ thế mà phá bỏ hình tượng, nhưng bây giờ hối hận liệu có còn kịp không?

Hoàng đế cau mày, ngẫm nghĩ nên trách cứ như thế nào để cho thái tử hiểu ra trong ngày quan trọng không được tuyệt đối không được làm loạn....thì đã thấy Phụng Vô Trù lên tiếng trước, trong giọng nói kiêu ngạo còn có chút nghiến ngậm: "Ý tốt của thái tử, hoàng thượng có sao lại từ chối? Cô vương thường thức qua không ít ca vũ đặc sắc, không biết thái tử có phải cũng đang dự định sẽ vừa ca vừa múa chúc mừng hoàng thượng?"

Lạc Từ Dạ nghe như sét đánh ngang tai! Xương thần khúc còn chưa đủ hay sao mà còn bắt người ta phải nhảy múa? Nhảy hả? Muốn nhảy thì ông sẽ nhảy, nhảy xong rồi thì đừng có lỗi thể diện với mặt mũi quốc gia ra với ông!

Nàng quay phắt lại nhìn trừng trừng vào khuôn mặt tuần mỹ của Phụng Vô Trù, hai hàm răng nghiến chặt vào với nhau: "Nhiếp chính vương điện hạ, ngài nói ít mấy câu cũng chẳng ai bảo ngài bị câm đâu!"

Lời vừa thốt ra, đám người lại tiếp tục hít thở không thông. Ngay cả vị Hiền Thương Phong vương đẹp tựa thiên tiên kia lúc này cũng phải nghiêng đầu nhìn Lạc Từ Dạ vài lần, giống như đang thăm khám phục ca ngợi cho lòng dũng cảm điếc không sợ súng này của nàng!

Tất cả đều nghĩ rằng nhiếp chính vương điện hạ sẽ nổi cơn thịnh nộ, nhưng lại thấy hắn không những không tức giận, mà kiểm khẽ nhếch lên, chẳng bình luận gì nhiều, không mặn không nhạt nói: "Ồ, ý thái tử có phải là chỉ ca mà không múa?"

Hàm ý bóng gió, ai nghe mà không hiểu cơ chứ! rõ ràng đang ám chỉ Lạc Từ Dạ không có thành ý đấy mà!

Lạc Từ Dạ thầm hít một hơi thật sâu, sau khi chém hấn hàng vạn hàng vạn nhát dao trong lòng, mới nghiêng răng ra vẻ phong lưu, cười vắn vẹo: "Tất nhiên là có! Hơn nữa, bản thái tử bảo đảm khi nghe xong nhiếp chính vương sẽ cảm thấy đời này sống không uổng phí!" Không phải là chỉ là nhảy múa thôi sao, nếu thực sự vì điều này mà phải phá bỏ hình tượng, sau này không có khả năng của trai đẹp... thì dù phải mất mạng cũng phải bắt con heo chết tiết kia lấy thân báo đáp.....

Phụng Vô Trù gật đầu, trầm giọng cười lớn: "Cô vương sẽ rửa mắt chờ đợi!"

Nhóm đại thần cũng bắt đầu lên lại dây cót.. Thái tử dám nói những lời này với nhiếp chính vương chắc là cũng đã chuẩn bị kĩ càng! Loại ca vũ này hẳn là sau ngày hôm nay sẽ được cho vào giải thoại kinh điển của Thiên Diệu, nói không chừng chuyện này sẽ gây chấn động lớn đến các nước liên bang, về sau chư hầu sẽ phải nhìn Thiên Diệu bằng ánh mắt tôn kính hơn vài phần!

Lúc này, Minh Dân Thanh cũng nâng ly rượu hướng về phía Lạc Từ Dạ cười hào sảng: "Bản vương hôm nay thật may mắn mới có cơ hội được chứng kiến thái tử Thiên Diệu biểu diễn!"

Đây rõ ràng đang tỏ rõ thái độ muốn hòa hảo, y đang cố tạo ấn tượng tốt với nàng! Lạc Từ Dạ mỉm cười gật đầu, trong lòng âm thầm rơi lệ. Lần đầu tiên trai đẹp chủ động lấy lòng, nhưng nàng lại tự bêu xấu bản thân trước đám đông...tất cả chẳng phải đều vì tên khốn khiếp Phụng Vô Trù kia hay sao?

Hiền Thương Dật Phong nhìn nàng mỉm cười tao nhã, nụ cười ấm áp như gió xuân thổi qua ung lũng, mê hoặc hồn người. Giọng nói cuốn hút, dịu dàng vang lên: "Thật không dám kiêu ngạo, nhưng bản vương cũng xem như có chút tinh thông âm luật, không biết có được vinh hạn đệm đàn cho thái tử hay không?"

Miệng Lạc Từ Dạ méo xệch, lại thêm một anh đẹp trai đang cố lấy lòng! Hay là đổi sang bài khác, lần đầu tiên trước mặt các soái ca phải cố lấy được ấn tượng hoàn hảo, còn việc làm thế nào để cho hoàng đế phế ngôi vị thì tính sau đi?! Nhưng nếu làm không làm vậy thì công sức từ đầu đến giờ coi như đổ hết xuống sông xuống biển rồi!!! Haizz....

Trong lúc nàng còn mãi nghĩ cách đối phó lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Phụng Vô Trù: "Thái tử bắt đầu đi chứ! Cô vương rất hiếu kỳ, hiển nhiên hoàng thượng và mọi người cũng vậy, thật tò mò không biết thái tử có thể dùng quả táo biên soạn thành một bài ca sẽ thú vị như thế nào!"

Thôi xong, con mẹ nó Phụng Vô Trù! Nàng cảm thấy lưỡi mình như xoắn cả lại, bây giờ thì muốn đổi bài cũng không được nữa rồi, trong mắt như chứa nhìn con dao găm phóng vù vù về phía Phụng Vô Trù hồi lâu, mới nhìn sang Hiền Thương Dật Phong cười yếu ớt: "Không cần, đa tạ ý tốt của Phong vương!"

Nói xong liền bước lên giữa đại điện, tay kéo vạt áo quấn vòng cổ định quanh eo...

Một tư thế cực kì men ly, khiến cho không ít đại thần ở đây trầm trồ kinh ngạc! Còn có mấy vị cô nương...cô thì lấy tay ôm ngực, cô thì che miệng kìm nén kích động.. Thái tử thật đẹp trai a!! Giờ phút này đến cả la sát tam công chúa Long Chiêu cũng hơi nhướn mày, ánh mắt mê ly....

Tiếp lại thấy Lạc Từ Dạ cầm cái quạt vào bên hông... bỗng ở đâu xuất hiện một con gió lớn, tà áo khẽ lay động càng tôn dáng người thêm vài phần phong lưu tiêu sái, khiến cho không ít cô nương ở đây sớm đã đỏ mặt thở dốc! Sau đó, nàng chỉ tay về phía đám cung nhân đứng dưới: "Ngươi, ngươi, ngươi nữa, còn có cả Tiểu Minh Từ! Tới đây! Các ngươi tí nữa đi theo lên sân nhảy với bản thái tử, không cần nói nhiều, cứ thế mà bắt chước theo bản thái tử là được!"

"A?" Bốn người cả kinh, lại nhìn xung quanh một lượt, tuy rằng cảm thấy bản thân không có khả năng nhảy múa, cũng như không biết bắt chước sẽ

thành cái bộ dạng gì...nhưng đây là mệnh lệnh của thái tử, các nàng cũng chỉ biết nhắm mắt vâng lời!

" Dạ!!!"

Sau khi đồng thanh trả lời, liền xếp thành hai hàng đứng sau lưng Lạc Từ Dạ.

Lúc này, nhóm đại thần trong lòng càng thêm tò mò, đến nhiếp chính vương ngạo mạn khinh người, lúc này cũng không nhìn được mà nhìn nàng không chớp mắt, tay vẫn nâng, miệng vẫn uống, nhưng ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi người Lạc Từ Dạ!

Tiếp, lại thấy Lạc Từ Dạ nhìn về phía Phụng Vô Trù cười nham hiểm: " Bài ca này, không chỉ hiến tặng phụ hoàng mà cũng là tâm ý của bản thái tử dành cho nhiếp chính vương, thỉnh nhiếp chính vương điện hạ nghe cho kĩ!"

Ranh con muốn làm ông mất thể diện...vậy thì ông sẽ làm cho người cũng không còn thể diện mà mất! Ngày mai khắp đầu đường ngõ hẻm sẽ truyền tai nhau bài ca ngớ ngẩn của thái tử trong đêm thọ yên của hoàng đế. Tưởng rằng chúc thọ ai dè lại là tình ca thổ lộ mối tình ngang trái của thái tử dành cho nhiếp chính vương.... rồi ông xem mi dấu mặt được vào đâu!!!

Phụng Vô Trù hờ hững gạt đầu, trong lòng cũng nghĩ rằng Lạc Từ Dạ nhất định sẽ đáp trả nhưng hần cũng chẳng thèm để ý, chỉ thờ ơ ra hiệu cho nàng có thể bắt đầu....

Và sau đó-----

Bỗng thấy Lạc Từ Dạ duỗi hai cánh tay chỉ sang bên phải! Sau lưng nhóm cung nữ thái giám thấy nàng tạo dáng kì lạ cũng bắt chước đưa cánh tay chỉ sang bên phải...

Tiếp, lại thấy nàng bước chوải chân phải ra bước một bước, sau đó chân trái cũng chuyển động theo một bước, đồng thời mông cũng lắc sang bên phải, hai cánh tay giờ lên giờ xuống chuyển động trong không trung, rồi lại lắc mông duỗi tay bước thêm mấy bước, nửa lại uốn éo lắc đầu sang bên trái, thu hồi hai cánh tay, rồi lại duỗi tay chỉ sang bên trái. Sau đó giờ hai tay sang bên trái lên xuống, mông lắc sang bên trái.

Bốn cung nhân sau lưng nàng, mồm nhét vừa quả trứng gà, mặt méo xệch khóc dở mếu dở! Mở rộng hai cánh tay cổ " boi boi ", nhưng thật sự động tác lắc lắc tiếp theo kia, họ cũng không biết lắc sao, cũng không biết làm thế nào để lắc.....

Phụng Vô Trù kinh ngạc nhìn nàng, cánh tay cầm chén rượu cũng dừng lại, ánh mắt như nhìn động vật ngoài hành tinh! Hoàng đế nhìn nàng chằm chằm, Hiền Thương Dật Phong và Minh Dật Thanh cũng ngó người, trở mắt nhìn Lạc Từ Dạ ; nhóm đại thần, người ăn người nhai lúc này kẻ không ngậm được mồm, người cầm đũa ngậy ngốc; nhóm cô nương mặt cô nào cô nấy dần thuôn ra!.. Khó sở nhất lại là đồng bọn múa phụ họa đứng sau nàng!!

Cũng vào lúc này, Lạc Từ Dạ làm đom hắt hắt tóc mái, hai cánh tay boi boi trong không trung cả người uốn éo, cất cao giọng hát: Đà đà đi đất, đà đà đi đá, đà đà đi đất, đà đà đi đá, đà đà đi đất, đang đang đang! Anh gieo xuống đất một hạt giống, cuối cùng cũng ra quả. Hôm nay là ngày lễ lớn... Âu zia!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chàng là quả táo nhỏ nhỏ!!

(để dễ bề liên tưởng đến bài hát mị sẽ để video ở trên, các nàng boi vào nghe đi (*"▽`*))

Lúc nàng cao giọng hát đến đoạn " Âu zia ", cả người nhún một cái bật lên giữa không trung hai tay giờ lên tạo hình chữ V thẳng lợi!!! " Phụt...." Minh Dật Thanh nhìn không nổi, phun toàn bộ nước trà vừa uống ra ngoài, ánh mắt sợ hãi ngược nhìn Lạc Từ Dạ. Hiền Thương Dật Phong bên cạnh giữ nguyên một tư thế cầm chén rượu cứng đờ, mắt không chớp nhìn chằm chằm Lạc Từ Dạ, đây...đây...cảm giác kích động này có thể gọi là.... Là? Nhóm đại thần mắt to mắt bé nhìn nhau, này...cái này là bài hát gì vậy? Thái tử như bị động kinh lâm lâm mãi một câu " đà đà đi đà ", hơn nữa ca từ lại kì quái....xin hỏi gieo xuống đất một hạt giống, cuối cùng cũng ra quả.... cái này có gì hiếm lạ? Về phần nhiếp chính vương điện hạ, đã sớm dự liệu đến việc Lạc Từ Dạ có thể sẽ nổi điên nhưng thật không nghĩ y lại điên đến mức độ này...còn có cái bộ dạng quần quai uốn tới ẹo lui sang hai bên thế kia, thật sự khiến hần không thể hiểu nổi! Mấy rậm chau lại, trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt!! Lạc Từ Dạ có nói bài ca này là tâm ý của y, vậy cũng coi là vì hần mà xướng. Hiện tại, hần chỉ cảm thấy ca từ bài " trái táo nhỏ " có chút không ổn...Lần đầu tiên trong đời nhiếp chính vương điện hạ cảm thấy sống lưng lạnh lẽo đến vậy! Tất nhiên là ngài ấy không biết, phần thủ vị còn đang chờ ở phía sau.... Trong lúc nhiếp chính vương điện hạ mãi mê suy nghĩ, Lạc Từ Dạ đã hát xong câu thứ nhất! Tiếp, nàng lại lắc mông sang bên phải, hai tay boi boi như vịt, đôi mắt hoa đào nhìn Phụng Vô Trù đầy thâm tình, bắt đầu câu thứ hai: " Hái sao trời xuống tặng cho em, hái trăng xuống xin dâng cho em, để mặt trời mỗi ngày đều mọc vì em!" Hát xong câu này, liền đưa tay lên miệng hướng về phía Phụng Vô Trù, hôn gió một cái! Nhiếp chính vương điện hạ nghẹn họng trân chối, tay vẫn như cũ nắm chặt ly rượu, giữa hai đầu lông mày xuất hiện thêm một vài nếp gấp. Hần lẳng lẳng ngồi ở trên ghế vương cao cao tại thượng, không hề động đậy. Nhìn kỹ bộ dáng kia, giống như đang muốn ói! Những người khác tay đang bung chén rượu, khoe miệng co quắp, liếc nhìn nhiếp chính vương điện hạ với ánh mắt cảm thông vô bờ bến! Tuy thái tử gia nhiều năm qua vẫn luôn cường bạo mỹ nam nuôi về trong phủ, trong lòng quần thần cũng hiểu thái tử đây là mắc bệnh đoạn tụ, nhưng không ai nghĩ được thái tử điện hạ trước đám đông lại dám vì một nam nhân mà ca hát, đây khác gì đang thử độ đàn hồi dây thần kinh của người xem mà! Vì nhiếp chính vương, sao còn dám hái, trăng cũng dám lỏ, mặt trời cũng dâng lên cả rồi...không biết nhiếp chính vương điện hạ khi nghe bài ca này xong, sau này còn có thể ngắm sao, trông trăng, bước ra ngoài nơi có ánh mặt trời nữa không?!!!! Lạc Từ Dạ ngó biểu tình chán ghét kia liền biết kể

hoạch báo thù của mình đã thành công! Bi ỏ cười một tiếng, một mặt uốn éo hướng đám cung tì bên cạnh bơi qua bơi lại, một mặt tiếp tục đá lỏng nheo với hân: " Trở thành ngọn nến thiêu đốt chính mình, chỉ cần chiếu sáng mình em. Dâng hiến tất cả cho em, chỉ cần em được vui! Âu zia, có em mỗi ngày trong tương lai với anh đều có ý nghĩa, sinh mệnh tuy ngắn nhưng anh sẽ vẫn yêu em, mãi! không! bỏ! roi! em!" Hát những lời cuối cùng, nàng nhón chân lên, cất cao giọng hát, ánh mắt mê ly, lúc này có bao nhiêu tâm tình liền hiện ra hết bấy nhiêu! Phụng Vô Trù mặt không đổi sắc, chỉ khẽ nâng chén rượu nhìn nàng. Chẳng ai biết trong đáy mắt có chút thâm trầm... buồn nôn, kinh dị, ghê tởm đan quện vào nhau... Cuối cùng lại biến thành không thể tin được, hân thực không hiểu nổi vì sao Lạc Tử Dạ cũng là nam nhân, hân cũng là nam nhân... lại có thể thân nhiên đối với người đồng giới như mình hát được những câu từ buồn nôn đến thế! Nhóm đại thần bỗng cảm thấy khó thở, sống lưng từng trận tê dại, da gà thì nhau bạo loạn, toàn thân trên dưới, thịt mỡ cùng ba chi giống như bị tê liệt, có thể gọi tất này chính là " cực kỳ ghê tởm"! Lại lên lút nhìn Phụng Vô Trù một cái, ánh mắt không những ghen tị còn có thông cảm! Ghen tị là bởi vì có người thật lòng thật dạ với mình như thế, còn cảm thông dù sao cũng chỉ là cùng giới!!!! Hiên Thương Dật Phong rốt cuộc cũng không nhịn được, che môi ho khan mấy tiếng. Rõ ràng là bị sặc, nhưng trong ánh mắt lại có chút thương thức! Nhưng chỉ trong chớp mắt liền lập tức tan biến... Chỉ thấy Lạc Tử Dạ sau khi hát xong mấy câu nôn mửa kia lại vui mừng như ngựa hoang đứt dây cương, hai cánh tay đưa ra hướng về phía Phụng Vô Trù chỉ tới chỉ lui, tâm tình thâm thiết đoạn lại thẹn thùng e lệ rống lên: " Em là quả táo nhỏ nhỏ, sao anh yêu em mãi không ngại!" Hát xong câu này nàng còn hướng về phía Phụng Vô Trù, xấu hổ vung tay lên! " Tách... " nhiếp chính vương điện hạ rốt cuộc cũng nhịn không nổi, nhìn bộ dạng uốn éo vận vẹo của nàng cùng ca từ ghê tởm...tay khẽ run lên, rượu trong ly cứ thế mà sánh ra ngoài! Nhóm đại thần, từng người từng người, về mặt đồ dẫn, sau đó nhanh chóng quay lại nhìn quả táo trên bàn, tiếp lại nghiêng đầu liếc nhìn Phụng Vô Trù, nữa lại cúi đầu nhìn quả táo, lại lập tức nhìn lại Phụng Vô Trù một cái, cứ như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần, liều mạng nỗ lực tìm manh mối xem nhiếp chính vương điện hạ và quả táo rốt cuộc giống nhau điểm nào?!!! người người mắt mở to, đầu quay như chong chóng, cổ cũng như muốn gãy cả ra! Mà Hiên Thương Dật Phong và Minh Dận Thanh liếc nhau một cái, lại quay sang Long Ngạo Dịch, sau đó ba người cùng nhau lặng lẽ cúi đầu, chằm chằm nhìn quả táo trên bàn! Mọi người bây giờ chỉ nghĩ rằng, từ hôm nay trở đi, không chỉ sao, mặt trăng cùng mặt trời mà còn có cả quả táo cũng không dám nhìn thẳng! Dù sao lúc này nhìn quả táo kia, bọn họ bắt đầu có cảm giác không cách nào nuốt trôi.... Chính vào lúc này, Lạc Tử Dạ lần nữa ném ánh mắt quyn rũ về phía Phụng Vô Trù, hai tay bơi bơi tiếp tục hát: " Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng khiến cho trái tim anh ấm áp...." " Khụ khụ...." " Khụ...." Nhóm đại thần, bao gồm cả hoàng đế, tất cả như bị sặc! Lập tức đồng loạt nghiêng đầu ánh mắt thâm thúy quan sát khuôn mặt của nhiếp chính vương điện hạ! Mặt nhỏ hồng hồng, hồng hồng mặt nhỏ, hồng hồng, hồng hồng.... mặt nhỏ? Đúng như khuôn mặt nhiếp chính vương lúc này, đích xác là đang từ từ đỏ lên, nhưng.... liếc nhìn ly rượu trong tay hân giống như sắp sửa bị bóp nát, sau đó mọi người chợt đổ mồ hôi lạnh.. Mặt của nhiếp chính vương, thực sự là không phải bị hồng sao? Lạc Tử Dạ hồn nhiên như cô tiên, giống như người phát chứng động kinh, mông liên tục lắc lắc: " Như ngọn lửa thấp sáng cuộc sống của anh, lửa lửa lửa lửa! Em là quả táo nhỏ nhỏ, giống như đám mây đẹp nhất nơi chân trời...." Hát đến đây, nàng lại liếc mắt đưa tình với hân một cái xong mới hát tiếp: "Mùa xuân lại đến hoa nở khắp núi đồi, gieo xuống hi vọng thì sẽ được hi vọng ~!" Câu này mọi người đều hiểu, ý của thái tử gia chính là đang bày tỏ mến mộ với nhiếp chính vương! Kể cả nhiếp chính vương đẹp cao tận chân trời, thái tử cũng kiên quyết không buông tha mà kéo xuống! Gieo xuống hi vọng trong tương lai sẽ được thu hoạch! Ài, một mảnh tâm tình như vậy, đám quần chúng vây quanh như bọn họ biết bày tỏ cảm động như thế nào.... Phụng Vô Trù nghe đến đó, tay vẫn cầm ly rượu, không nói một lời... Khuôn mặt giống như giận quá mới đổi sắc cũng từ từ trở lại bình thường, tiếp lại biến thành khinh bỉ và coi thường.... đám người bây giờ mới dám thở mạnh, buông lỏng tâm tình! Hiên nhiên, tất cả đều cho rằng Lạc Tử Dạ đã hát xong rồi! Ai biết vào lúc này, nàng bỗng nhiên nhảy lên! Ngón tay chỉ về hướng Phụng Vô Trù, lắc lắc cái đầu, tiếp hai tay chống nạnh, vận vẹo cặp mông, làm bộ đáng yêu hát tiếp: " Chưa bao giờ cảm thấy ghét em, mọi thứ thuộc về em anh đều thích, ngày nào có em cũng đều mới mẻ! Có em rồi, ánh mắt trời cũng rạng rỡ hơn. Có em rồi, đêm cũng không còn u tối, em là mây trắng còn anh là trời xanh!" Khóe miệng tất cả cùng nhau giật giật, hóa ra là vẫn còn một đoạn nữa sao? Nhiếp chính vương là mây trắng, thái tử là trời xanh? Bọn họ có thể vì trời xanh mà đổ lệ không đây..... Tiếp lại thấy nàng lấy hai tay che mặt, ánh mắt tràn trề hi vọng: " Mùa xuân và em đang bước vào những bụi hoa nở rộ. Hây! buổi tối mùa hè, anh cùng em ngắm sao trời lấp lánh. Hây! Buổi chiều mùa thu cùng em tung tăng trên cánh đồng lúa mạch màu vàng. Hây! mùa đông bông tuyết bay lượn, có em ----- càng! thấy! ăm! áp! Hây!" Nét mặt khao khát, lại giống như thiếu nữ hoài xuân, lại giống như cậu bé bút chì *bé nhỏ thẹn thùng, ồm mặt lắc lư..... Khóe môi Phụng Vô Trù giật giật, nhìn đáng về này của nàng như vậy, huyết thái dương của hân cũng bắt đầu căng lên, gân xanh nổi đầy trên trán.....

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cô vương rất thích!

Cũng khiến cho người ta chẳng nghĩ ngờ gì nữa là nếu thái tử tiếp tục phát chứng động kinh hát ca khúc buồn nôn đó thì rất có khả năng sẽ chọc cho nhiếp chính vương điện hạ tức giận đến nổi phát điên ngay tại chỗ! Trong lòng ai nấy đều kinh hồn bạt vía, chỉ sợ giây tiếp theo kẻ đang hát " tiểu trái táo " chớp mắt sẽ bị bỏ đói thành hai nửa " đại trái táo " mất thôi! Nhưng thái tử lại giống như hoàn toàn không biết gì cả, vẫn hồn nhiên ôm mặt ngoáy trái nghêu phải thẹn thùng cả buổi, ngẩng đầu lên lại làm cho người ta sợ hãi thêm lần nữa, nàng liếc mắt đưa tình với Phụng Vô Trù sau đó lắc mông xoay eo, hai chân đạp lên đạp xuống như đang bơi tại chỗ: " Chàng là quả táo nhỏ nhỏ, sao ta yêu mãi không cảm thấy chán! gương mặt đỏ đỏ khiến cho trái tim ta ấm áp, thấp sáng ngọn lửa sinh mệnh của ta... lửa, lửa, lửa,lửa!" Quần thần đưa tay ôm trán lẩm bẩm... đoán chừng đây chính là bài hát có điệp khúc lặp đi lặp lại, cùng lắm là bọn họ nuốt nước mắt chịu đựng nghe thêm vài lần nữa vậy... Phụng Vô Trù từ từ nhắm mắt lại, nếp gấp giữa hai đầu lông mày càng ngày càng sâu, giống như đang cực lực khắc chế kích động muốn bóp chết một kẻ nào đó..... chẳng hạn như đem Lạc Tử Dạ treo lên làm thịt chém thành vạn mảnh, sau đó đá tung ra ngoài hiên đại điện, vận lực dùng một chưởng đánh nát không thương tiếc! Diêm Liệt lặng lẽ nhìn trời, mấy chục năm qua, không ít thiên hương tuyệt sắc đến xấu xí tầm thường, nam có nữ có trong khắp thiên hạ tìm đến vương nhà y thô lộ tâm tình... nhưng có thể khiến cho người ta ghê tởm không kim được kích động muốn một đao chém chết, hoặc giả như bởi vì nghe khúc ca này mà da thịt tê dại nhiều ngày dẫn đến muốn động tâm bất lương, chắc thiên hạ này cũng chỉ có một mình thái tử! Cá nhân Diêm Liệt lần đầu tiên trong đời cảm thấy đáng về không tuân mỹ được như vương nhà y đây chính là loại hạnh phúc không thể diễn tả thành lời, bởi cuộc sống mà, ai chẳng thích cái đẹp, cái hoàn mỹ, tất nhiên là sẽ chỉ chú ý đến vương... Mà râu ria như bọn họ ở bên cạnh vương, nhất định sẽ không bắt hạnh gặp phải loại bệnh thần kinh như thái tử kia! Trong lúc mọi người còn đang hoang mang, ai nấy trong lòng cảm xúc lẫn lộn thì Lạc Tử Dạ dẫn theo đám cung nhân đáng thương nhảy tới nhảy lui, ca xướng hân hoan: " Chàng là quả táo nhỏ nhỏ, giống như đám mây đẹp nhất nơi chân trời, mùa xuân lại đến hoa nở khắp sườn núi, gieo xuống hi vọng sẽ thu được hi vọng! Hây! Hây! Hây!" Tiểu Minh Tử và tiểu thái giám khác đứng sau lưng nàng, trong lòng bị thống khóc không ra nước mắt: Xong rồi, nhảy qua nhảy lại như này... Đời này cũng không còn dám trông mong sẽ có cung nữ dám ăn cơm cùng nữa! Bọn họ cả đời này sẽ bị cô lập hoàn toàn!..... Mà cùng lúc đó, hai

cung nữ nhảy cùng cùng đầu triệt nội tâm: Sau ngày hôm nay, tham vọng vịn cành cây cao, bám vào thế gia công tử bay lên đầu cành làm phượng hoàng.... mộng tưởng hoàn toàn tan vỡ! Về sau buông chấp niệm không thực tế, chỉ mong còn có thể an an ổn ổn mà sống qua ngày! Mà kẻ đầu sỏ cầm đầu Lạc Tử Dạ như bị chập mạch sung sướng nhảy lên, hướng về Phượng Vô Trù xoay xoay eo nhỏ, nhiệt tình thổ lộ: "Chàng là quả táo nhỏ nhỏ, sao ta yêu mãi cũng không cảm thấy chán. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng khiến trái tim ta ấm áp, thấp sáng sinh mệnh của ta.... hòa, hòa, hòa, hòa! Chàng là quả táo nhỏ nhỏ, giống như áng mây đẹp nhất nơi chân trời, mùa xuân lại đến hoa nở khắp núi đồi, gieo xuống hi vọng sẽ thu được hi vọng....!" Hát xong câu cuối cùng liền đứng tại chỗ xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, ném ánh mắt mỉa mai hoặc nhìn về phía Phượng Vô Trù, sau đó tung một loạt nụ hôn gió, đoạn còn bị ôi ươn cong hông lên, một dạng "Tối đây, so với ta xem kiếm ai lớn" làm cho nhóm đại thần mặt ai nấy cắt không một giọt máu! Hát xong, nàng vừa cười vừa cúi xuống, khom lưng cúi chào như một quý ông lịch lãm. Ánh mắt nhìn hoàng đế tỏ vẻ "phụ hoàng mau khen ngợi ta". Tiếp lại "thẹn thùng" nhìn Phượng Vô Trù, mà cái nét mặt thẹn thùng thoát nhìn hết sức giả dối khiến cho người ta phải ói ra một bụng nước chua! Hoàng đế cảm chén rượu, cả người như bị sét đánh, thần trí sớm cũng đã không còn được minh mẫn, vô thức nhìn lướt qua quả táo trên bàn, theo bản năng lại liếc xuống đứng quân... Sắc mặt đổi màu liên tục, trong lòng hiểu rõ bản thân vô tình đã hạ thấp hình tượng quân vương liền lập tức ngẩng đầu lên.... Mà nhiếp chính vương điện hạ, là người cuối cùng bị thổ lộ, trong lòng nhất thời buồn nôn đến nghẹt thở.... Tay nắm sáo mặc ngọc giắt giắt liên hồi, tiếp lại hít một hơi thật dài, khẽ khép mắt lại giống như đang nỗ lực dồn hết sức những hình ảnh ghê tởm vừa rồi loại bỏ ra khỏi đầu... Không biết tuổi Linh Liên trên Thánh Sơn có thể rửa sạch nhơ bẩn trong mắt được không? Sau thọ yến hân lập tức phải đến đó tẩy trần mới được.... Long Ngao Dịch nhớ đến ngày trước.... chuyện mà Lạc Tử Dạ yêu cầu hân cân nhắc, hôm nay lại nhìn cảnh ngộ của Phượng Vô Trù, trong lòng cảm thấy đáng về không tuân nỷ được như hân, đúng là hết sức may mắn! Chẳng qua là... Hiền Thươg Dật Phong và Minh Dận Thanh vô tình chạm mắt, sau đó lại liếc về đám quân thần Thiên Diêu. Lạc Tử Dạ này, nếu như giả điên, chỉ bằng việc dám đối đầu với Phượng Vô Trù mà còn có thể sống đến tận bây giờ chứng tỏ hân cũng không phải kẻ đơn giản. Nhưng nếu điên thật.... thì bọn hân cũng vì Thiên Diêu hoàng triều mà đồng tình rồi ỉ....có một quân vương như thế đúng là quốc gia bất hạnh! "Phụ hoàng, nhiếp chính vương điện hạ, lễ vật này của nhi thần hai người có thích không?" Lạc Tử Dạ cười bi ỉ... Ừm, tốt nhất là khiến cho Phượng Vô Trù tức giận học ba lít máu, một mạch lên bàn thờ ăn chuối cả nải đi... Khi đó nàng sẽ bị lão hoàng đế nghiêm khắc khiển trách, tức thái tử vị, cảm không được bước ra khỏi cửa nửa bước trong vòng một năm rưỡi, bất kì một người nào cũng không được phép đến thăm! Chỉ cần như thế thôi nàng lập tức có thể an tâm cao chạy xa bay..... Hoàng đế im lặng hồi lâu cũng không thốt lên nổi một lời... trong lòng phân vân thật sự không biết dùng từ gì để nhận xét! Phượng Vô Trù khép hờ trẩm mặc nửa buổi, hít mấy hơi thật dài cố khắc chế lửa giận trong lòng sau đó mới mở cặp mắt ma đồng khiếp người, lấp lánh tia sáng màu vàng kì dị khiến cho người khác không thể dò xét... cuối cùng hân cười nói: "Cô vương rất thích!" Lạc Tử Dạ này.... trong buổi thọ yến của hoàng đế lại biểu diễn thành cái dạng này, y rốt cuộc là muốn làm gì? Không có lẽ là chán ngôi vị thái tử này rồi? Mẹ kiếp, cái gì đấy?!! Khóe miệng Lạc Tử Dạ co quắp, quay phắt đầu, kinh hãi nhìn hân như nhìn người mắc bệnh thần kinh! Kẻ này nhất định bị đầu kẹp cửa? Buổi sáng hôm nay đi có khi lại quên nào ở nhà chẳng? Hay bữa sáng ăn đồ bẩn bị ngộ độc? Không tức giận thì thôi lại còn thích cái mẹ gì.... Hoàng đế nghe như sét đánh ngang tai, ho khan mấy tiếng, trẩm mặc nhìn Lạc Tử Dạ cuối cùng mới mở miệng: "Lạc Tử Dạ thân là thái tử một nước, lại trong thọ yến của trẩm làm ra hành động như thế! Một khúc ca lêu thiên hạ, trước là không tôn trọng trẩm, sau lại mạo phạm nhiếp chính vương. Ngươi....thật sự! Nhiều năm qua ngươi luôn luôn có những hành động hoang đường, trẩm vẫn cho là ngươi sẽ sửa đổi, cũng chưa từng nghĩ ngươi càng ngày càng quá phận như thế! Ngươi thật sự không xứng với ngôi kế vị! Trẩm....!" Chà, lão hoàng đế lần này chắc tức giận lắm đây... Lạc Tử Dạ cúi đầu, khóe miệng chậm rãi cong lên, bây giờ nàng chỉ chờ hoàng đế hạ một câu cuối cùng phé truất thái tử vị! Ít ra không làm thái tử nữa, bản thân cũng chẳng dính dáng đến cái chim gì... thì nguy hiểm cũng giảm đi ít nhiều! Biểu cảm này của nàng đã lọt vào trong mắt Phượng Vô Trù, hân lập tức khẳng định được suy nghĩ của mình... Lạc Tử Dạ này quả nhiên là không muốn ngôi vị thái tử! Nhưng là vì cái gì? Mà cũng không bàn về lý do tại sao, sủng vật của hân lại muốn đối nghịch với hân, tất nhiên là hân làm sao có thể để cho y được tâm nguyện như ý, phải không? Chỉ có bề gãy móng vuốt sắc nhọn mới có thể làm cho y hiểu ra, ai mới là chủ nhân thực sự!! Hoàng đế mới nói được một nửa, Phượng Vô Trù bỗng nhiên cười lớn, trẩm giọng cất ngang: "Hoàng thượng, Cô vương thấy là thái tử ca vũ rất hay!" Một lời này của hân khiến cho bầu không khí xung quanh nhất thời trở lên yên tĩnh. Hoàng đế sững người, nghiêng đầu ánh mắt ngạc nhiên nhìn Phượng Vô Trù. Đám đại thần chỉ biết lặng lẽ cúi đầu... Nhiếp chính vương, ngài ấy đã nói "Thích" mà hoàng thượng dám trừng phạt thái tử thì chẳng khác gì ngang nhiên đối địch.... Nhưng từ trước đến giờ, lời của nhiếp chính vương mới chính là chuẩn tắc! Dù là bề hạ đi chăng nữa, dưới bất kì tình huống nào cũng đều phải thỏa hiệp! Sắc mặt Lạc Tử Dạ tái mét, ngẩng phắt đầu, mắt gườm gườm như dao găm liếc xéo hân mấy cái! Tên mỹ nhân rắn rết này làm hỏng hết đại sự của nàng rồi! Thế là xong, con mẹ nó, bao nhiêu công sức bỏ ra ngày hôm nay như muối bỏ biển hết.....

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 28: Nhiếp chính vương, ngài nhất định sẽ bị thất tình dài dài!

Mặc cho nàng trừng mắt cả buổi, kết quả là người kia từ đầu tới cuối vẫn cứ lạnh nhạt thờ ơ, tay nâng chén rượu, lông mày hơi nhíu, con ngươi lấp lánh tia sáng màu vàng quý dị như đèn laze quét qua người Lạc Tử Dạ, phảng phất như chứa tể cao cao tại thượng nhìn xuống một con kiến hôi, đầy mỉa mai và khinh bỉ! Giống như đang ngầm nói cho nàng biết, nơi này xảy ra chuyện gì cũng đều phải do hân định đoạt. Bất kì một quyết định nào cũng phải thông qua hân, hân mới là người ra phán quyết cuối cùng! Mọi chuyện chưa tới phiên nàng làm chủ! Nàng muốn làm gì cũng phải được hân cho phép. Ngay cả trong suy nghĩ muốn đối nghịch với hân, dám mạo phạm hân, thì chuyện gì cũng sẽ không thể đạt!

Trong đại điện trở nên im ắng kì dị, bầu không khí đối chọi căng gay gắt, Lạc Tử Dạ lúc này mới bắt đầu cảm giác vết thương nhói lên. Cảm nhận này vô cùng rõ ràng, mỗi một sợi giây thần kinh trên khắp cơ thể truyền đến cơn đau thống khổ giống như mỗi giây mỗi phút đang nhắc nhở nàng, hân chính là địch, đối nghịch với hân sẽ phải gặp kết quả như thế nào, phải trả giá đắt ra sao! nhưng điều này cũng không thể làm cho nàng cúi đầu, trái lại chỉ thấy sống lưng nàng thẳng tắp, ánh mắt càng thêm kiêu ngạo quật cường!

Nàng nhìn thẳng vào mắt hân, trong mắt chứa đầy tức giận cùng sát khí! Hoàng đế im lặng, qua một lúc lâu, cuối cùng vẫn là thần nhiên lựa chọn thỏa hiệp! giọng nói uy nghiêm chậm rãi vang lên: "Mặc dù thái tử hôm nay làm rất nhiều hành động khiếm nhã nhưng nếu nhiếp chính vương đã thích thì ngươi

cứ lui xuống trước đi. Công lao của nhiếp chính vương đối với xã tắc Thiên Điều, trăm đương nhiên sẽ phải chiếu cố đến tâm tình của ngài ấy. Chuyện không hợp lẽ nghi làm nhục quốc thể xảy ra hôm nay, trăm tạm thời sẽ không truy cứu!" Tuy rằng ép buộc phải lựa chọn thỏa hiệp nhưng lão hoàng đế vẫn rất giỏi biện minh, những lời nói này rõ ràng ngầm ám chỉ, thần là để vương một nước chỉ vì luận công lao chiếu cố chứ không phải vì thần tử mà phải cúi đầu! Mà theo cách xử lý công việc của Phụng Vô Trù từ trước đến giờ đều không hỏi quá trình mà chỉ quan tâm đến kết quả, cho nên mặc hoàng đế nói gì hần cũng không có ý kiến.

Hần nhếch môi cười với Lạc Từ Dạ, đôi môi mỏng khê cong lên: "Hôm nay Cô vương cũng được xem như vì thái tử mà cầu tình, thái tử tính cảm tạ Cô vương thế nào đây?"

Đệch. Cảm tạ? Mặt Lạc Từ Dạ xanh mét, tiện nhân nào bị bỏ đá này đã hỏng hết chuyện của nàng thì chớ, giờ còn muốn nàng cảm tạ? Nàng cũng không tin hần thật sự tốt đến mức muốn giúp nàng hay là đang ngầm ngầm dõ trò gây chuyện!

Đêm nay tặng hần một liều thuốc xổ bày tỏ tâm lòng đã đủ thành ý, phòng?

Trong lòng buồn bức lời nói đến cổ họng cũng đành nuốt lại, nàng tức giận đến mức nôn ra máu nhưng vẫn cố kìm nén.

Một lúc lâu bỗng chợt mỉm cười ra vẻ quan tâm hỏi: "Tất nhiên rồi! Không biết nhiếp chính vương điện hạ đã có người trong lòng hay chưa?" Lời vừa bật ra khiến cho mọi người ở đây đều sững sốt. Không lẽ thái tử thật sự quyết tâm theo đuổi nhiếp chính vương đến cùng ư? Phụng Vô Trù hơi hơi nâng mắt, tay khẽ xoay chén rượu, suy nghĩ một lúc tiếp sau đó thờ ơ lạnh nhạt liếc nàng một cái, giọng nói trầm thấp lạnh như rượu ủ nghìn năm chậm rãi vang lên: "Chưa có!" Nói xong liền tiếp tục liếc mắt quan sát Lạc Từ Dạ. Trong bụng cũng tò mò, Lạc Từ Dạ đột nhiên hỏi vấn đề này làm cái gì? Người trong lòng? Trên đời này đếm được số người khiến cho hần đề mắt còn chẳng nổi mấy người chứ đừng nói là người trong lòng!

"Nha, hóa ra là không có!" Lạc Từ Dạ đáp lời tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tiếp đó, nàng ngoài cười nhưng trong không cười nói tiếp, "Nhiếp chính vương điện hạ tâm tính ấm áp thiện lương, lại lấy việc giúp người làm niềm vui cuộc sống. Bản thái tử đã từng nghe nói những người như vậy bởi vì tâm quá thiện nên thường được trời cao ưu ái hết sức, tất cả bọn họ hiển nhiên đều là những người hoàn hảo. Chỉ có điều, đường nhân duyên lại vô cùng trắc trở, mười lần yêu thì tám lần thất bại, cuối cùng sẽ phải sống già trong sự cô đơn tuyệt vọng. Hơn nữa còn có một điểm nữa là lần đầu tiên khi bọn họ yêu một người, nhất định sẽ theo đuổi thành công nhưng quá trình so với việc đi bộ trên con đường dài mười vạn tám nghìn dặm còn gian khổ gấp trăm lần. Bởi nhiếp chính vương điện hạ chính là người có tâm lòng trung quân ái quốc khiến cho người người cảm kích, cho nên bản thái tử thật sự muốn quan tâm nhiều hơn một chút!" Nói đến đây, con bò to như người đã hiểu ra vấn đề hay chưa? Ông trời nhất định bắt tên khốn khiếp như người yêu mười lần bị đá tám, vất vả lắm mới được yêu một lần nhưng lại gặp vô vàn khó khăn và đầy rẫy rào cản trở! Nói trắng ra đây chính là ngang nhiên công khai nguyên rủa nhân duyên của Phụng Vô Trù! Nhưng chỉ có như vậy mới vượt vẻ nổi sự phẫn nộ của nàng ngày hôm nay! Từ đầu đến giờ tâm tư Diêm Liệt có chút phức tạp, ánh mắt kỳ quái liếc nhìn Phụng Vô Trù. Vương nhà y hiển nhiên không đơn thuần gây phiền phức cho thái tử, nhưng sự thật rõ ràng là đang giúp thái tử. Bởi vì...nhưng là... có điều y nghĩ mãi không thông đó là, thái tử mạo phạm vương tự tìm đường chết, Vương vì có gì lại còn muốn giúp hần? Nhóm đại thần nghe xong chuyện này, ngơ ngác nhìn nhau một hồi lâu. Không ít người trong lòng không hiểu nổi, tình huống này, rõ ràng thái tử chọc giận hoàng thượng, nhiếp chính vương đỡ lời cho nên thái tử mới miễn bị trách phạt. Cứ sao thái tử không những không cảm tạ còn nói những lời khiến cho người ta khó nghe đến vậy?

Trái lại, Hiền Thương Dật Phong và Minh Dân Thanh lại ý tứ nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ tâm tư của Lạc Từ Dạ chỉ sợ không đơn thuần như vậy. Mà vị sứ giả đến từ cố đô phái đến cũng già bộ cảm điếc, giống như cái gì cũng không nghe, không nhìn thấy, cúi đầu nên ăn liền ăn, nên uống liền uống... Phía đằng kia, Long Ngao Định trầm ngâm, đôi con ngươi đỏ như máu hơi co lại nhưng rất nhanh trở lại bình thường... Phụng Vô Trù nghe vậy cũng không tức giận, trái lại lại như nghe thấy chuyện gì buồn cười, hần nhún mày cười lớn. Tiếng cười trầm thấp đầy châm chọc truyền vào tai Lạc Từ Dạ: "Thái tử không cần bận tâm, thử thách cùng sự tồi tệ của ông trời, Cô vương trước sau giờ chẳng để trong mắt! Mà người Cô yêu, cho dù nàng có nguyện ý hay không cũng đều do Cô quyết định. Chỉ có kẻ mạnh mới là người nắm chắc guồng quay của bánh xe vận mệnh. Cái gọi là gian nan theo đuổi, Cô vương e là đời này không có cơ hội để trải nghiệm!"

Khóe miệng Lạc Từ Dạ co quắp, ý tứ này rõ ràng là nếu hần coi trọng cô nương nhà ai, mặc kệ người ta có đáp ứng hay không cứ bắt trước đi. Trong thế giới của hần, sẽ không bao giờ có chuyện phải theo đuổi người khác, hần thích thì sẽ trực tiếp đoạt lấy. Có bản lĩnh thì chạy đi, mà không có bản lĩnh thì có không yêu cũng phải ép bản thân mà chịu đựng, bởi vì hần là kẻ mạnh, mà lời của kẻ mạnh chính là phán quyết! Người ta có nguyện ý hay không, vốn dĩ chẳng quan hệ gì tới hần!

Mặt Lạc Từ Dạ vẩn vơ, khóe mắt run run, miệng giật không ngừng, một hồi lâu mới xốc lại tinh thần trừng mắt nói: "Hừ...mong sự thật được như lời của ngài, cũng chỉ xin đến lúc đó, hi vọng nhiếp chính vương sẽ không cùng người thương diễn một đoạn hí kịch dở sống dở chết. Chỉ sợ ngài cầu mà không được thành đôi, lúc ấy mới thấm thía đời người có bao nhiêu bi kịch!" Dứt lời, nàng xoay người tìm vị trí của mình ngồi xuống. Cũng bởi khi này phải nhảy nhót một hồi nên chân của nàng lúc này cực kì đau nhức, cảm giác xương cốt như muốn gãy lìa cả ra! Cho dù như thế nhưng nàng tuyệt đối không cau mày, vẻ mặt giống như không có chuyện gì xảy ra, thần nhiên trở lại chỗ ngồi của mình. Tất cả dự tính đều hỏng bét, chân và đùi đau cũng không dám kêu một tiếng, không những thế còn phải đối phó với tiện nhân bỏ đá kia. Nếu bây giờ đưa cho nàng một con dao phay, nàng thực sự muốn lột da, xả thịt, mổ bụng, uống máu hần!

"Thái tử yên tâm, sẽ không có ngày đó đâu!" Ngừ khí vẫn thờ ơ lạnh nhạt như cũ, tao nhã nâng chén rượu ngửa đầu uống cạn, giữa hai hàng lông mày cũng chẳng buồn nhăn lấy một cái! Có điều, nhiếp chính vương điện hạ không biết rằng, sự ngạo mạn ngạo mạn của hần và lời nguyện Lạc Từ Dạ hôm nay, tuy rằng trong tương lai không nghiệm hoàn toàn, nhưng cũng ứng hơn một nửa! Tỷ như lần đầu tiên yêu người, con đường theo đuổi vô cùng gian truân, thấu hiểu sâu sắc nỗi thống khổ của một kiếp người... Đương nhiên, việc này hồi sau hãy nói!

Sau khi Lạc Từ Dạ ngồi xuống, cuộc tranh luận về bài hát "trái táo nhỏ" rốt cuộc cũng dừng lại. Cũng vào lúc này, một vị đại thần bỗng nhiên nhìn xung quanh, cau mày hỏi: "Thọ yến của bệ hạ hôm nay, thất hoàng tử điện hạ có sao lại không tới?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 29: Thuộc trợ nào!!

Lạc Tử Dạ vốn không biết người nào là thất hoàng tử, đương nhiên cũng chẳng nhận được là ai với ai.

Nàng liếc mắt quan sát một vòng, dựa theo cấp bậc, vị trí của nàng được xếp đầu tiên, ngồi phía dưới chính là các hoàng tử.

Nhóm người này, người nào kẻ nấy phục sức hoa lệ quý giá, dung mạo người người tươi tắn như hoa, nhưng nếu so với Phụng Vô Trù, Long Ngạo Địch, thêm cả Hiến Thương Dật Phong và Minh Dân Thanh, thì mấy vị hoàng tử kia có lọt trong đám đông cũng chỉ ngang với kẻ qua đường Giáp, cho nên sau khi bước vào điện nàng cũng không chú ý nhiều đến bọn họ lắm!

Lại nói về nhóm đại thần, sau khi nghe nhắc đến vị thất hoàng tử kia, mặt già nhăn nhúm, thần sắc cổ quái. Bọn họ lén lút nhìn sắc mặt hoàng đế, cũng không dám nhiều lời.

Bệ hạ không thích thất hoàng tử...việc này e rằng cả thiên hạ ai ai cũng biết. Bệ hạ rất nhiều lần ra lệnh cưỡng chế thất hoàng tử không cho phép tham dự bất kì một cuộc hội họp hay yến tiệc nào cả, thậm chí đến chuyện đặt tên cũng không tuân theo quy tắc đặt tên của con em hoàng tộc, cứ trực tiếp gọi là Lạc Tiểu Thất. Vì thế buổi thọ yến lần này, y không tham dự cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên!

Hoàng đế quét mắt về đám đại thần, lạnh giọng nói: " Thất hoàng tử còn có việc của y, không cần hỏi nhiều!"

Dứt lời, cũng không còn ai dám mở miệng thắc mắc nữa.

Lạc Tử Dạ ngược mắt quan sát xung quanh liền phát hiện ra biểu tình kỳ quái của đám người, bao gồm cả Phụng Vô Trù lúc này, đáy mắt âm u lạnh lẽo cũng có chút chầm chọc như có như không, mà những kẻ khác hoặc thờ thần nhiên hoặc lúng túng, có người vốn giả bộ thành tình lập tức coi như không hiểu, mắt đảo ngang dọc, quay trái ngoẹo phải tìm cơ tán chuyện phiếm. Rõ ràng giống như đang cố giấu đi sự gượng gạo, mà người vừa đề xuất đến vấn đề này, sắc mặt cũng trở lên u ám.

Lạc Tử Dạ đại khái có thể hiểu ra vài điều. Vị thất hoàng tử này, khẳng định tám đến chín phần chính là đề tài cấm kỵ trong hoàng thất. Mà vị đại thần kia cũng không phải đột nhiên phát hiện ra việc thất hoàng tử không có ở đây mới lên tiếng hỏi thăm, ông ta rõ ràng là cố ý nhắc tới, hi vọng có thể khiến hoàng đế chú ý đến một chút!

Đối với việc này, Lạc Tử Dạ cũng bắt đầu có chút hiếu kỳ. Nàng nâng chén rượu mãi mê suy nghĩ, đang định nhấp môi thì nghe thấy tiếng cười vang lên đột ngột của Long Chiêu tam công chúa ngồi phía đối diện: " Mân ca vũ của thái tử quý quốc quả nhiên hết sức đặc biệt! Có thể làm ra chuyện hoang đường như vậy, thật khiến cho bản công chúa mở mang thêm nhiều kiến thức!"

Hoàng đế đã chuyển đề tài mà nàng ta lại cố tình nhắc tới làm gì, hơn nữa giọng điệu rất khó nghe, rõ ràng là đang tìm cơ để gây chuyện mà.

Việc này làm cho không ít đại thần Thiên Diệu không vui, sắc mặt cũng rất khó coi. Bọn họ cảm thấy vị tam công chúa này đúng là ngu ngốc. Thiệt tình... vừa lãnh sẻo đã quên đau, mới bị nhiếp chính vương cảnh cáo xong giờ bắt đầu lần đường chết!

Tâm tình của Lạc Tử Dạ bị tên khốn Phụng Vô Trù làm cho tức giận, lúc này tự nhiên cũng không có hứng thú đấu võ mồm với nàng ta.

Nàng đang muốn mở miệng thì đã thấy ánh mắt quý mị lạnh lẽo quét tới, vẫn như cũ khinh thường không thèm liếc nhìn tam công chúa lấy một cái, giọng nói trầm lạnh uy phong, chậm rãi vang lên: " Cô vương cảm thấy rất thích, rất hay. Ngươi thích xem thì xem, không thích thì rút ra ngoài!" Hắn vừa nói xong, chén rượu trong tay cũng bắt đầu lắc lư xoay tròn, thật không khó có thể nhìn ra trên người hắn đã xuất hiện sát khí.

"Ồ hơ..." Kẻ phát ra âm thanh kỳ quái này chẳng ai khác chính là Lạc Tử Dạ! Phụng Vô Trù đây là đang bênh vực nàng đó sao? Nhưng rất nhanh nhớ lại việc hắn mới vừa rồi gây rắc rối cho nàng. Nếu tên đầu bò đã đang lên tiếng giúp thật thì nàng thực sự muốn kiến nghị hắn nên uống thuốc giảm bớt thiểu năng để có thể thông minh hơn một chút.

Lúc thì gây chuyện, lúc thì tỏ ý bao che, thái độ thay đổi liên xoành xoạch.. quả nhiên tiết tấu của kẻ động kinh, người bình thường sẽ không thể nào nắm bắt được!

Long Chiêu tam công chúa ghen hòng trần chói, mặt đỏ bừng. Hiển nhiên là nàng ta xấu hổ, hai hốc mắt phấp phồng gần như sắp khóc đến nơi.

Mà cũng phải thôi, cô nương nhà người ta trước mặt đám đông lại bị nam nhân không kiêng nể thẳng thần xua đuổi như thế, xấu hổ là phải rồi!! Long Chiêu đại hoàng tử cũng không còn giữ được bình tĩnh, nóng nảy đứng dậy nói: " Thiên Diệu hùng mạnh, nhưng Long Chiêu ta cũng không phải hạng tầm thường! Nhiếp chính vương tuy được thiên tử thừa nhận địa vị ngang với hoàng đế, nhưng lại tam phen tứ phen làm nhục Long Chiêu tam công chúa của nước ta. Điều này cũng thật sự quá phận rồi!" Y vừa nói xong, Lạc Tử Dạ lập tức tiếp lời: " Chẳng lẽ không phải công chúa Long Chiêu làm nhục bản thái tử trước, cũng ba lần bốn lượt khiêu khích Thiên Diệu chúng ta đó sao?" Ông đây không phải nói giúp Phụng Vô Trù mà chỉ là đang bình tĩnh trần thuật lại sự thật, tiện thể giải bày sự vô tội của bản thân mình mà thôi! Chẳng quản bà la sát kia có coi trọng ai, vốn chẳng liên quan gì đến ông đây cả! Hàng muốn biểu hiện bản thân thì cũng đừng lôi ông ra làm bia đỡ đạn chớ. Đây, mụ la sát cảm thấy uất ức, vậy ông đây vô tội biết tìm ai để nổi lý đây?

Long Chiêu đại hoàng tử nghe lời chất vấn của Lạc Từ Dạ liền nghẹn lời. Bàn mặt hùng hừng khí thế "ta đây có lý ta chẳng sợ" bỗng chốc đỏ bừng, giống như đang lúng túng không biết phải nói ra sao mới phải, mấy lần muốn há miệng nhưng cũng chẳng thốt ra nổi một chữ.

Lạc Từ Dạ nhưn mày cười khẩy, đảo mắt về phía tam công chúa, sau đó mới nói tiếp: "Nhân tất tự nhục, hậu nhân nhục! Đạo lý này nếu như đại hoàng tử và tam công chúa không hiểu, bản thái tử cũng không ngại dạy lại cho các người!"... Đừng có đùa với nhà chùa! Ông cứ ngang nhiên phá hoại giao tình giữa hai nước đấy, lão hoàng đế hãy mau mau tức giận mà phê truất ngôi vị thái tử làm yên lòng Long Chiêu đi!

[Nhân tất tự nhục, hậu nhân nhục: Hạ nhục người, tất tự nhục]

Nhân tất tự nhục, hậu nhân nhục? Lời này của nàng khiến cho không ít người ở đây kinh ngạc, nét mặt đăm chiêu. Rất nhiều lão thần thậm chí trong mắt còn có ý tán thưởng. Bọn họ cảm thấy tuy thái tử công khai đối đầu với Long Chiêu như thế là không tốt, nhưng thái tử những năm gần đây làm không ít chuyện hoang đường khiến bọn họ thất vọng, ngày hôm nay cuối cùng cũng nói được một câu triết lý để đời như vậy. Thật khiến cho bọn họ cảm động không thôi!

Mà nhiếp chính vương điện hạ chỉ hơi liếc nhìn nàng, ánh mắt vẫn ngạo mạn như cũ, nhưng đáy mắt cũng vui đi ít nhiều khinh thường, tiếp đó, hần mới rũ mắt, thần nhiên nói: "Võ Hạng Dương, Long Chiêu đại hoàng tử! Long Chiêu quốc thiên võ, bản thân hoàng đế cũng là cao thủ có võ công thượng thừa. Cả thiên hạ đều thừa nhận là nhi tử của võ thần Long Chiêu. Người đích xác là có vốn liếng để kiêu ngạo hơn người!" Sắc mặt của đám người bỗng trở lên phức tạp. Lời này của Phụng Vô Trù không chỉ đơn giản nhắc đến thân phận của Võ Hạng Dương và địa vị của Long Chiêu hoàng đế.

Ở một khía cạnh khác, ý tứ của hần chính là sự kiêu ngạo của vị hoàng tử Long Chiêu này hoàn toàn xuất phát ngôi vị phụ thân của y - hoàng đế Long Chiêu, và xuất thân của y trong hoàng tộc. Đồng thời cũng ám chỉ, nếu không có người cha như vậy, y cũng chẳng là cái quái gì cả! Không giống với nhiếp chính vương điện hạ, xuất thân của nhiếp chính vương chẳng qua chỉ là thế gia quý tộc, nhưng gần gũi trong vòng mười năm, dựa vào chính thực lực của bản thân, một tay gây dựng nắm giữ hoàng quyền. Ba lần diệt Man Di, chín lần chinh phạt Khuyển Nhung, đưa Thiên Diêu từng bước trở thành cường quốc đứng đầu các nước chư hầu. Còn tự mình bồi dưỡng huấn luyện đội ngũ vương kỳ hộ vệ khiến cho các nước chư hầu chỉ cần nghe danh đã sợ mất mật! Tiếp lại dùng kế sách "Phụng thiên tử, lệnh chư hầu", nâng tay phù trợ vương triều Mặc thị, giúp thiên tử củng cố vững chắc ngôi vị hoàng đế, công trạng được toàn bộ vương tộc thừa nhận, ngay cả Mặc Thiên Tử cũng phải nhìn sắc mặt của hần mà làm việc! Chỉ riêng điều này thôi, một Long Chiêu hoàng tử nhỏ bé làm sao có thể so sánh! Lời này khiến cho sắc mặt Võ Hạng Dương hết trắng lại xanh. Lạc Từ Dạ chỉ hận không thể nhảy lên vỗ tay hoan hô. Long Chiêu đại hoàng tử này từ sau khi vào điện, tuy không ngạo mạn khinh người như Phụng Vô Trù nhưng đáng về lại kiêu ngạo y như không tước vênh đuôi. Cho nên đối với loại người sĩ diện lại ham hư vinh, Phụng Vô Trù hết lần này đến lần khác làm cho y mất hết mặt mũi, nói y nếu không phải dựa hơi cha thì chỉ là cái.. bíp! Ai za, cũng độc lắm độc miệng quá rồi! "RẦM!" Phụng Vô Trù đặt mạnh ly rượu xuống bàn. Một tiếng này vang vọng toàn đại điện, nặng tựa ngàn cân, làm cho cả đám người trong lòng run rẩy không thôi!

Tiếp, hần nghiêng đầu về phía Võ Hạng Dương, ánh mắt hết sức không kiên nhẫn, nhưng cũng chỉ là quay người chứ mắt cũng chẳng buồn liếc lấy một cái! Giọng nói ngạo mạn như rượu lạnh ủ nghìn năm, gần từng chữ: "Nhưng, chỉ bằng những điều đó mà cũng dám ở trước mặt cô vương nói những lời chất vấn ngông cuồng như vậy? Cô vương đã khẳng định thì bất cứ kẻ nào cũng không có tư cách xen vào đánh giá! Trước khi đại hoàng tử tới Thiên Diêu, phụ hoàng của người không nói cho người biết, Phụng Vô Trù ta, cho tới bây giờ chưa bao giờ nói đến đạo lý, chỉ luận thực lực! Nếu người không phục, liền chiến! Về phần Lạc Từ Dạ, hần là sủng vật của Cô, hần ca vũ, chỉ vốn vẹn một Long Chiêu công chúa cũng xứng đáng bình phẩm hay sao? "Khoé miệng Lạc Từ Dạ co giật, khó trách đầu bò đá này lên tiếng giúp nàng! Hóa ra ý tứ ám chỉ nàng là sủng vật của hần, chỉ có hần mới được phép đùa cợt, kẻ cả có giỡn chết nàng cũng chỉ có hần mới có quyền. Những kẻ khác kể cả nói cũng không thể, phùng?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Lao động khổ sai.....

Khỏi phải nói, con tức giận trong lòng nàng lúc này cơ hồ có thể hủy diệt mọi thứ xung quanh, hai mắt trừng trừng nhìn về phía Phụng Vô Trù, tựa như hai tòa núi lửa lúc nào cũng có thể phun ra vậy. Sắc mặt của đại hoàng tử bỗng biến thành màu đen, trong nháy mắt lại trở nên trắng bệch, y như con tắc kè hoa không ngừng biến sắc. Lời này của Phụng Vô Trù khác gì sỉ nhục y công khai trước mặt mọi người, trước thì làm bộ tán dương phụ hoàng và Long Chiêu quốc, sau lại rõ ràng ràng làm bề mặt một mình Võ Hạng Dương y!

Y mím môi, hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh, sau đó mới nói: "Cho dù là vậy, hoàng muội vẫn chỉ là một tiểu cô nương. Nhiếp chính vương lại dùng những lời nói gây tổn thương đối với nữ tử như thế, ngài cảm thấy có hơi quá đáng hay không? Đây chính là phong độ ngày thường của ngài đấy sao?"

Ái chà... y là đang chất vấn lễ nghi quý tộc của con em thế gia ấy mà. Tuy nói ở cổ đại địa vị nam nữ phân biệt rạch ròi như trời Nam đất Bắc, nhưng đã là nam nhân khi đối diện với nữ tử thì phải xử sự như một bậc quân tử đức hạnh khiêm nhường. Đại trượng phu chính là người có tấm lòng bao dung độ lượng, biết nhẫn nhịn, biết co biết giãn, ấy mới là kẻ thuần thực, thấu hiểu đạo lý, văn hóa toàn diện!

Phụng Vô Trù nhưn mày, tựa như có chút hứng thú. Tay đặt trên ghế vương lúc này cũng thả xuống đặt trên đùi, người hơi ngả ra phía sau, chống má liếc nhìn Võ Hạng Dương. Sáo mặc ngọc đeo theo động tác nhịp nhàng của hần, ngũ quan giống như được điều khiển tinh xảo, nhìn từ một bên giống như núi cao sông dài linh khí bức người, cái gì gọi là tuyệt đại phong hoa chứ? Ngôn ngữ tầm thường làm sao có thể miêu tả được nét tuấn mỹ, yêu mị của hần, mà đầu có...âu cũng chỉ trên trời mới có, chứ trong xã hội loài người tuyệt không thể nghĩ ra!!

Hắn nhếch môi khinh miệt: "Ồ? Phong độ của bậc quân tử đối với nàng? Nàng ta xứng sao?"

Lạc Tử Dạ lấy tay ôm trán, cúi đầu thờ dài bất lực. Thật đáng tiếc, kẻ này vốn là người theo khuynh hướng tôn thờ chủ nghĩa cực đoan. Tất cả lời nói của hắn đại ý chỉ bao hàm mấy câu này: "Ông đây là trời, lời của ông dù đúng hay sai đều là vương đạo! Kẻ nào khiến ông chứng mất lập tức lăn ngay cho sạch đất! Làm sao? Muốn ông tôn trọng mí? Nhìn lại mình đã là cái quái gì chưa rồi hãy đòi hỏi? Thế nào? Không phục? Tới chiến!"

Phân tích kĩ càng thì Phượng Vô Trù chính là kẻ rất có thực lực, thậm chí là cường đại, nhưng người này trước giờ đều chuyên quyền độc đoán, cao cao tại thượng, không kết giao với bất kì kẻ nào, lại càng không có đến một nửa người bạn. Người thì đẹp mà nhân phẩm tồi bại! Người hắn đắc tội khẳng định đúng chất mấy dây phở lớn, nếu một ngày nào đó, hắn rơi từ trên đỉnh cao danh vọng nhất của đời người thì người muốn giãy xéo hắn không biết là bao nhiêu đấy?

Tiếc rằng..

Tạo hóa trên người..... hắn quyền khuynh thiên hạ, ngạo thị triều đình... trông ngóng hắn ngã xuống vực thẳm, đúng là quá viễn vông rồi!

Võ Hạng Dương tức muốn học máu nhưng một câu cũng không dám nói, nhất thời đứng hình tại chỗ. Long Chiêu tam công chúa lấy khăn chấm nước mắt, khó khăn lắm mới không làm hồng lớp son phấn trên mặt, cố bảo trì hình tượng hoàng hoa khuê nữ, lạnh lùng lên tiếng: "Cho dù Võ Lưu Nguyệt ta có xứng hay không, cũng đâu có liên quan đến nhiếp chính vương! Bản công chúa đang nói đến thái tử quý quốc, nhiếp chính vương một mực cho rằng thái tử là sủng vật của ngài, nhưng thái tử có thừa nhận sao? Nếu như không có, chẳng phải nhiếp chính vương ngài đang lo chuyện bao đồng sao? Có lẽ được ngài coi trọng cũng chỉ có phụ hoàng của ta, cố nhân có câu, đánh chó cũng nên ngoảnh mặt chủ, thỉnh cầu nhiếp chính vương lưu cho phụ hoàng ta chút mặt mũi!"

Quá thần kì..nàng ta được nuôi lớn bằng cái quỹ gì vậy?Chỉ vì muốn tách Phượng Vô Trù ra khỏi vụ việc,cũng tiện cho việc công kích Lạc Tử Dạ mà nàng ta sẵn sàng vì mình mới chớ... Sắt không rèn rửa cẩn thận thì cũng chẳng ra cái giống gì, thật là thiếu phong độ tới mức thâm thương..

Lạc Tử Dạ hai mắt trợn như muốn lòi cả ra ngoài, trong lòng ghen ghét, nàng nào đã chăm chọc gì đến bà la sát Võ Lưu Nguyệt này đâu, mà có sao nàng ta cứ như quỹ ám riết không thôi vậy?

Nàng giả bộ ho khan mấy tiếng, hắng giọng: "Tuy chuyện sủng vật là một mình nhiếp chính vương tự luyện. Nhưng màn ca vũ vừa rồi của bản thái tử dùng để hiến tặng cho phụ hoàng và nhiếp chính vương, tốt xấu gì cũng đâu có can hệ đến tam công chúa người! Công chúa là khách, khách lại ngang nhiên phê phán chủ nhân, đây là phép tắc lễ nghĩa của Long Chiêu sao?"

Mặc xác thân phận nàng ta là cái gì công chúa hay không công chúa, nhưng Lạc Tử Dạ ta đây hiện tại chính là một "Nam nhân" chân chính. Nam nhân phải có phong phạm của quân tử, vì thế nàng nhìn, nhìn không chửi bậy, nhìn không nhảy vào xé xác nàng ta.

Mà Phượng Vô Trù khi nghe những lời đầy bèn nghiêng đầu liếc xéo Lạc Tử Dạ. Ánh mắt âm u thăm thẳm lại tựa như bất mãn không vui... Quắc quắc... Lạc Tử Dạ vô tình dòm thấy biểu cảm nhỏ nho này, không biết sao...trong lòng chấn động, tim đập bịch bịch... Nàng đỏ mắt nhìn hắn mê mẩn, không ngừng nuốt nước bọt ừng ực... Kiểu ngạo như sương, cao quý như ngọc, gương mặt này mang lực sát thương thật dữ dội, hơn nữa lại tỏa ra sức hấp dẫn đến khó tả....thần thánh ời, tạo hóa sao lại khéo trên đầu lòng người đến vậy...

Mà Phượng Vô Trù sau khi tặng nàng ánh mắt khinh bỉ lại quét về phía Hiền Thương Dật Phong, tay hơi nâng chén rượu, trầm giọng đáp lại Võ Lưu Nguyệt: "Không sai, cô vương vẫn luôn dành sự tôn trọng với võ thần Long Chiêu hoàng đế! Không chỉ vậy, đối với Hiền Thương đế và Phượng Minh Đế, Cô vương cũng rất thương thức, từ lâu luôn mong mỗi cơ hội thể kết thâm giao với hai vị ấy!" Hắn vừa nói vừa thần nhiên lia mắt lướt qua Hiền Thương Dật Phong rồi lại sang Minh Dận Thanh ngồi kế bên cạnh. Hiền Thương Dật Phong giật mình sững sờ, khuôn mặt dịu dàng tao nhã trong phút lộ ra vẻ không tự nhiên, sau đó rất nhanh mỉm cười che giấu sự gượng gạo. Sắc mặt của Minh Dận Thanh tím ngắt nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt!

Tất nhiên, ai ai cũng đều minh bạch, chân chính rõ ràng, mọi người trong nháy mắt tâm sáng như tuyết. Như thế nào còn không biết lời của nhiếp chính vương là một vốn bốn ý. Hắn nào có muốn kết giao với kẻ nào, ám chỉ của hắn...đám đại thần thành tình này chỉ cần nghe là bắt sống ngay tắp lự!

Phượng Minh đế vốn là một kẻ háo sắc dâm loạn vang danh thiên hạ, ngày ngày chỉ có một việc uống rượu chiều kĩ "luyện công", Minh Dận Thanh thêm muốn ngôi vị đã từ lâu, giờ phút này vô tình bị Phượng Vô Trù chọc đúng nhọt, sắc mặt nhẵn nhúm cũng có thể lý giải. Nhưng Hiền Thương Dật Phong thì thật làm cho người ta thất vọng không thôi! Một Hiền Thương Phong vương không màng danh lợi lại có mối giao hảo rất tốt với hoàng đế, có sao lại...

Không khí căng thẳng bao trùm toàn bộ đại điện, cuối cùng vẫn là lão hoàng đế mở lời can gián: "Được rồi, hôm nay là thọ yến của trẫm. Nếu có bất kì tiếp đãi nào chưa được chu đáo mong chư vị nể mặt trẫm rộng lượng bỏ qua. Mời Long Chiêu đại hoàng tử và tam công chúa ngồi xuống trước đã. Sự việc lần này trẫm sẽ đích thân chuyển quốc thư giải thích rõ ràng với Long Chiêu hoàng!"

Ồi...lão hoàng đế là tạo áp lực với Võ Hạng Dương đây mà. Nói đi nói lại, vẫn là các người gây sự trước, đạo lý nằm chắc trong tay chúng ta rồi. Không phục thì lập tức cuốn gói trở về, ta sẽ cùng cha người giải quyết rõ ràng để xem cuối cùng ai mới là kẻ bị chất vấn!

Võ Hạng Dương lộ ra vẻ mặt của người thua cuộc, cố nặn ra vẻ nhã nhặn hiếm thấy, y hít một hơi thật sâu,nghe một lúc mới lên tiếng: " Là hoàng muội vô lễ mạo phạm thái tử quý quốc trước. Mong bề hạ, thái tử và nhiếp chính vương thứ lỗi! Phụ hoàng một lòng chuyên tâm luyện võ, lại hay cải trang vì hành, mấy chuyện con con như thế này...thật không dám phiền đến bề hạ phải đích thân xử lý! Bản điện hạ trong người có chút không thoải mái, xin được cáo lui trước! Y đã nhận thua tất nhiên cũng không có ngu mà ở lại để kẻ khác cười thối mặt.

Thường thì thọ yến sẽ tổ chức từ hai đến ba ngày, hoàng đế ngồi trên ghế rồng lập tức lên tiếng: " Mau, mau đưa Long Chiêu đại hoàng tử và tam công chúa về thăm cung nghỉ ngơi!

"Cáo tử!" Đôi huynh muội mắt tròn như chuông, hậm hực đi theo tiểu thái giám.

Nhất thời không khí đại điện lại trở nên tĩnh lặng, thậm chí còn có chút lúng túng. Hiên Thương khẽ cười, nụ cười ấy tao nhã ấm áp như gió xuân thổi qua mặt nước, lại như đám mây lơ lửng cuối trời, tinh khiết, ngọt ngào như tiếng suối róc rách chảy trong khe núi... khiến cho người ta ngửa ngáy từ gan bàn chân đến tận đáy lòng... xoa dịu hân bầu không khí gượng gạo: "Long Chiêu đế Vô Tu Hoàng thích du tẩu chốn giang hồ đích xác như lời đại hoàng tử vừa nói. Ngài ấy vốn là huynh đệ kết nghĩa với bản vương, chúng ta cũng không câu nệ lễ tiết nên thường gọi thẳng danh tính, không biết mấy vị đại nhân ở đây đã có người nào gặp qua chưa?"

Nghe thấy lời này, mọi người nhao nhao đáp lại, người nói có, kẻ bảo không, thành công xua tan bầu không khí u ám..... Tiếng thái giám the thé từ ngoài điện truyền vào, sứ giả chur hầu lục đục dâng lễ vật chúc mừng... Người người hân hoan chúc tụng, chỉ riêng Lạc Tử Dạ lúc này chẳng khác nào tên lưu manh vô lại quần áo lụa là trong truyền thuyết, vẫn đang chau hâu nhìn về phía nhiếp chính vương điện hạ, gương mặt như kẻ mê sảng, miệng thì lẩm bẩm... công khai ngắm trai đẹp không hề coi ai ra gì... Quả thực xung quanh mỹ nhân không thiếu, nhưng một khắc vừa rồi giống như đã khám sâu trong trái tim của nàng, khuôn mặt này... con mẹ nó, ám ảnh quá mà!

Trong phút chốc, bốn phía tiếng thảo luận ào ào nổi lên, tiếng thờ dài, thanh âm khinh bỉ, sự khinh thường, đồng thời đồng loạt vang đầy đại điện. Lại có thể ở trường hợp nghiêm túc bậc này, cư nhiên còn không quên ngắm mỹ nam tử, thật sự không hổ biệt danh được kinh thành đặt cho a.....

Quan sát thấy bên ngoài sắc trời chạng vạng tối, hoàng đế mở miệng nói: "Mời chur vị sứ giả lưu lại trong cung, các ái khanh cũng sớm trở về đi thôi. Trẫm mệt mỏi rồi, trở về tẩm cung trước!"

"Cung tiễn bệ hạ!" Đám người đồng loạt cung kính cúi đầu.... Lại nói, sắc mặt Lạc Tử Dạ hết sức căng thẳng, cũng chỉ vì nghĩ cách bỏ trốn mà đầu sắp to thành cái đầu đến nơi rồi. Từ này giờ nàng vẫn lăm bằm đọc chú tự thôi miên bản thân, chỉ hi vọng Phượng Vô Trù vừa không nhìn thấy mình, vừa bị mất trí nhớ,... Kết quả là vừa mới khom lưng rón rén ra đến cửa, bỗng thấy hơi thở quý dị quanh quẩn như gió thổi bên tai làm cho nàng lông tóc toàn thân dựng ngược. Giọng nói lạnh lẽo âm u như quý gọi hồn kẻ sát vào tai nàng thì thầm, người ngoài trông vào thì tưởng thân mật, kì thực là đang khùng bô: "Hoàng thượng đã hạ chỉ đích thân thái tử đêm nay phải tu sửa lại phủ nhiếp chính vương. Thái tử định đi đâu vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đầu thai gặp may

Nàng khẳng định bản thân không hề có ý định kháng chi. Chỉ tại lúc này khoảng cách giữa hai người gần trong gang tấc, Phượng Vô Trù hơi khom người cúi xuống kẻ sát mặt nàng, hơi thở nam tính như mê hương quẩn quanh bên tai, Lạc Tử Dạ bối rối nghiêng đầu, suýt thì đụng trúng khuôn mặt tuyệt diệu kia.. Quia nhiên..miên man như đào mạn lại lạnh lùng như sương giá, ma mị quyến rũ như yêu tinh mê hoặc lòng người, lại trong trẻo thuần khiết chẳng thua kém gì thiên sứ, hoàn hảo mà hư ảo..một vu vật sống giữa đất trời,vũ trụ,gữa bao la đại lai... đẹp đến mức khiến cho người ta hít thở không thông! Nàng phát hiện thêm một điều rằng,nếu chỉ dựa vào khuôn mặt, thật khó đoán ra được tuổi tác thật của hân!

Phong thái này,tướng mạo này so với đám thiếu niên dung nhan tuyệt thế đẳng kia chỉ càng làm nổi bật vẻ đẹp chẳng người nào sánh được của hân mà thôi. Tuổi còn trẻ lại có khí chất trầm ổn. Kiều ngạo, hồ hững, ngông cuồng không ai bì nổi, lại biết tự lực khắc chế, tâm tư thâm sâu khó dò.

Lạc Tử Dạ ngắm trai đẹp đến mất cả hình tượng, mê mê mẩn mẩn chui loạn nước miếng hòa với máu mũi đang tuôn ào ào như thác đổ. Mãi lâu sau mới sốc lại tinh thần, nàng thề lưỡi liếm mép, cực lực kiềm chế hưng phấn trong lòng, lén vẹo đầu nhìn một cái,đoạn nhìn hân với ánh mắt chán ghét, sau tiếp tục đưa tay lau lau máu mũi, giọng lạc cả đi: "Phụ hoàng hạ chỉ vào buổi tối mà hiện giờ trời vẫn còn chưa có tối!"

"Hửm?" Hân nhướng mày, lông mi dày cong vút chớp động tựa như đang lơ l, nhưng kì thực đáy mắt âm trầm sắc bén khiến cho người khác phải rùng mình, "Cho nên, trời tối thái tử mới tới sao?"

Chao ôi... một ánh mắt khiến người ta thấy phiêu nhiên xuất trần, hết lần này tới lần khác mang đến cho người khác một loại cảm giác rằng hân đang ngạo nghễ mà cô độc đứng ở nơi đỉnh núi cao vạn trượng... ngọn từ tâm thường thật khó hình dung...

Lạc Tử Dạ nuốt nước miếng đánh ực, gật đầu như bằm tỏi: "Đúng!" Đến... đến cái em gái mi, lát về ông đây thu đồ cuốn gói cút ngay lập tức!

Trong lòng nàng hiểu rõ hơn ai hết, một ngày còn tên khốn này thì đừng nói đến việc thoát khỏi ngôi vị thái tử mà ngay cả sống cũng đừng mong yên ổn. Ừ, tiền thì nhiều thật đấy nhưng không có mạng để hưởng thì ý nghĩa quái gì nữa!

Phượng Vô Trù khẽ gật đầu, hân đứng thẳng người lên làm cho Lạc Tử Dạ lần nữa được xem xét lại chiều cao của mình, cũng tiện thể ngắm luôn chiếc cằm tinh xảo ngạo nghễ. Chính trong lúc nàng đang vô thức tính sổ một cái cho thỏa nỗi lòng hay không thì nghe thấy giọng nói trầm thấp, hùng hậu như tiếng chuông chùa: "Nếu đã như vậy, tối nay Cô sẽ dọn giường trải chiếu tiếp đón thái tử!" Nói xong liền sải bước đi thẳng.

Lạc Tử Dạ đứng tại chỗ ngơ ngác một hồi,dọn giường trải chiếu, trải chiếu dọn giường, giường à... ừm..giường chẳng phải là.... Tiểu Minh Tử nhìn chủ nhân nhà mình thộn mặt,cười ngốc nghếch, linh hồn chẳng biết rong chơi nơi nao, lại có điểm tựa như đang hoài xuân, nhất thời đồ mồ hôi đầy đầu, không đành lòng lên tiếng: "Thái tử, người lại nghĩ đi đâu vậy?" Có thể đặt đến cái bộ dạng ngu xuẩn này, chắc chắn lại nghĩ đến mấy chuyện bậy bạ không thực

tế rồi.

Mạch suy nghĩ đột ngột bị cắt đứt, Lạc Từ Dạ chợt dạ ho khan một tiếng, cái câu "dọn giường trải chiếu tiếp đãi" đối với cô nhân thực mà nói chẳng khác gì "cung kính quang nghênh đại giá", cho nên "giường".... cũng không phải đặc biệt gì sất! Lôi cây quạt giắt bên hông ra vung vẩy vài cái, thuận miệng hỏi: "Có gì phụ hoàng lại lạnh nhạt với thất hoàng đệ?"

Nàng vừa nói vừa bước chậm rãi vào ngự hoa viên gần đó. Bỗng, khoe mắt chợt lóe, gốc tối kia có kẻ rình trộm! Phái người tới giám thị ông sao? Nhất định là thuộc hạ của Phụng Vô Trù rồi! Mẹ kiếp, tốt lắm, thù này còn chưa giải quyết xong ông đây chẳng ngại kích thích người thêm tí nữa! Đẳng nào cũng đã lên kế hoạch bỏ trốn nên cũng chẳng cần đề ý đặc biệt nhiều hay ít!

Tiểu Minh Từ liếc nhìn nàng, dè dặt mở miệng: "Thái tử chẳng lẽ ngay cả chuyện này cũng quên rồi sao? Ài... năm đó khi thất hoàng tử ra đời từng có cao nhân đoán mệnh nói ngài ấy tương lai sẽ trở thành hoàng đế Thiên Diệu. Sau đó còn hạ lệnh đem tất cả các nhi tử mà bề hạ thương yêu nhất giết chết từng người từng người một, còn có... còn có...."

"Còn có cái gì?" Lạc Từ Dạ nhướn mày, tuy chẳng tin bói toán nhưng mà đem "tất cả nhi tử bề hạ từng người giết chết", chẳng phải là bao gồm cả nàng nữa sao?!

Tiểu Minh Từ cúi đầu, nói rất nhanh: "Còn lệnh...sau khi bề hạ qua đời tuyệt đối không kẻ nào được phép xâm phạm cho đến lúc xác chết thối rữa, đòi bỏ lúc nhúc chui ra mới thôi...thậm chí còn... hạ lệnh băm thây...cho nên... bề hạ vừa nghe xong, long nhan giận dữ lập tức hạ lệnh giết chết vị cao nhân tà đạo kia, nhưng thất hoàng tử vì chuyện này cũng bị thất sủng, kể cả mẫu thân cũng bị đẩy theo vào lãnh cung, sau này cũng hiếm thấy hai người đó ra khỏi lãnh cung nữa bước, cơ bản là bề hạ cũng không muốn thấy sự xuất hiện của bọn họ!"

Lạc Từ Dạ nhướn mày, lơ đãng hỏi: "Mấy lời xằng bậy như này mà cũng tin? Phụ hoàng có phải hay không quá là...." Tiểu Minh Từ vội cắt lời: "Thái tử, bề hạ cũng đã rất nhân từ rồi! Hai mươi năm trước, khi đó tiểu vương tử nước Đê Thác mới vừa sáu tuổi cũng từng được tiên đoán cùng chung số mệnh với thất hoàng tử của chúng ta. Cuối cùng hoàng đế Đê Thác hạ lệnh đem nhốt tiểu vương tử trong hầm băng ba ngày ba đêm, sau đó sai người lột da róc thịt... Thường nói hồ đồ không ăn thịt con, việc này truyền trong dân gian cũng lưu câu lên khá nhiều nhưng chung qui vẫn là nội bộ Đê Thác, những người khác cũng không tiện bàn luận nhiều!"

Trong nháy mắt hô hấp của Lạc Từ Dạ như bị nghẹn lại, trong lòng thầm cảm thán tâm lý lão hoàng đế Đê Thác biến thái vận vẹo thật quá mức rồi! Bỗng chốc lại thấy vị thất hoàng đệ chưa từng thấy mặt cũng chẳng thăm như tường tượng, nàng gật gù: "Không nói chuyện này nữa. Người thử nói xem, Phụng Vô Trù năm nay bao nhiêu tuổi?" "Ừm, dạ.. hình như là hai mươi sáu tuổi ạ. Nhiếp chính vương điện hạ chính là vương tử khác họ, cũng con trai độc nhất của Phụng gia, mười năm trước ngài ấy nhận lệnh tiếp quản đất phong, cho tới bây giờ đã...." Nói đến đây, lửa sùng bái trong đáy mắt Tiểu Minh Từ cháy lên bùng bùng. Lạc Từ Dạ liếc gãi một cái, dư quang khoe mắt quét về phía kẻ ẩn thân giám sát nàng trong góc tối, chân vừa bước vừa làm bộ như muốn nôn mửa: "Tiểu vương tử Đê Thác và Phụng Vô Trù cùng sinh một năm, tuổi vừa hai sáu, vậy mà một người bị chính cha ruột của mình lột da xẻo thịt; một người thì đứng trên đỉnh cao vạn trượng. Ài... làm người mà mệnh chẳng giống nhau, điều này càng chứng minh chuyện đầu thai rất quan trọng nha! Phụng Vô Trù, kể này, tên cũng như người chẳng ra làm sao, chẳng qua chỉ may mắn khi đầu thai gặp thời gặp vận thôi!" Để cho tên giám sát quay về truyền tin, cho tức chết tên rùa đen lẩm chuyện kia đi! Mẹ kiếp, chờ khi hần tới tìm gây chuyện khó dễ, ông đây đã đóng gói bỏ trốn trong đêm rồi!! Tiểu Minh Từ giật mình, khoe miệng co quắp: "Sao...a?".... Ở trên tường cổng thành có một người đứng khoanh tay trước ngực, dáng người người đó thon dài cao ngất. Chỉ cần hần đứng tại nơi đó, hào khí vang động hồng trần nhân gian, tựa như hàng tỉ sinh linh trong thiên hạ đều phủ phục dưới chân vì hần mà phấn khởi, mà sợ hãi, mà quý lạ! Tại đây cũng từng có rất nhiều nhân vật quần chúng xuất hiện nhưng tất cả đều bị khí thế lúc này của hần áp bách phải cúi đầu, đó chính là cảm giác thuần phục trước người tay nắm đại quyền, như đám mây cuối cao cao ngạo ngễ nhìn thiên hạ, vân đạm phong khinh! Tối linh vạn vật, duy ngã độc tôn! Tiếp sau đó, một loạt tiếng bước chân khoan thai truyền đến, thân ảnh màu trắng bồng bênh như trích tiên lại phảng phất như vạn dặm gió xuân miền man thời qua, xuất hiện phía sau lưng hần. Người đến khẽ cười, nhẹ giọng nói: "Nhiếp chính vương điện hạ hần chờ ta chủ động đến tìm ngài cũng rất lâu rồi đi?" Phụng Vô Trù nghe thấy cũng không quay đầu lại, ánh mắt quét xuống phía dưới tường thành, vừa vận đứng lúc Lạc Từ Dạ đang đứng trước cửa cung, nàng tươi cười sáng khoái làm cho người nào đó chợt nhớ đến vẻ mặt bướng bỉnh cao ngạo, lại khiến cho người nào đó, một phút lòng nhộn nhạo, tim lỡ thêm vài nhịp...về mặt trong nháy mắt có chút phức tạp, không rõ là tư vị gì! Hần khẽ nhếch khoe môi, trầm giọng trả lời người sau lưng: "Đó là bởi Cô vương cũng hiểu, Phong vương nhất định sẽ chủ động tới tìm Cô, thăm dò ý kiến cũng như cần Cô bảo lãnh một số việc, không phải sao?" Hiên Thương Dật Phong gật đầu, đoán nhướn mày, cười mỉm: "Đích xác, mục đích lần này của tại hạ tới đây nhiếp chính vương chắc hẳn cũng đã rõ! Thiên Diệu nằm trong tay Phụng Vô Trù, trước khi muốn làm chuyện gì tất sẽ phải đến nói với hần một tiếng, cũng như cần có sự bảo lãnh của hần mới yên ổn. Tuy nhiên, việc có đáp ứng hay không, vẫn còn phụ thuộc vào sự định đoạt của Phụng Vô Trù! Phụng Vô Trù nghe xong, vẫn như trước không quay đầu, ánh mắt đuổi theo bóng dáng của Lạc Từ Dạ dần đi xa, nhân nhát đáp lời: "Nếu người đã chủ động tới tìm Cô vương, điều này coi như cũng đã biểu thị lòng thành kính của người đối với Cô vương. Thế cục thiên hạ liên tục xoay vần, anh hùng hào kiệt mọc lên như nấm, hiệu triệu kẻ sĩ như mây hợp, như sương mù tụ lại. Hiên Thương tuy nhỏ nhưng cũng giống như hùng ung ngù đồng, luôn ấp ủ khát vọng đập cánh bay lên thành phụng hoàng! Nhưng những việc này, Cô cũng không có ý định quản, Cô còn có sự vụ của mình! Cô có thể dung nạp Doanh Tân lưu lại Thiên Diệu, tự cũng có thể dung nạp được người. Chỉ là, hãy nhớ lời nói của người ngày hôm nay, nếu người dám động đến đồ của Cô, bất kể thứ gì, đều phải chết!" "Điều này, tại hạ tự nhiên hiểu, đa tạ nhiếp chính vương!" Hiên Thương Dật Phong khẽ cười, êm ái như tiếng mưa xuân khiến cho người nghe nôn nao trong lòng. Từ việc Phụng Vô Trù dung nạp Doanh Tân ở nơi này, ý cũng hiểu kẻ này chỉ không tại thiên hạ, cho nên ý mới có thể đường hoàng mà tới, có thể thoải mái tìm đến hần thương lượng! ""Ồ!" Phụng Vô Trù đáp một tiếng, ý bảo y có thể đi rồi.

Hiên Thương Dật Phong chấp tay chào, sau đó mới rời đi. Y vừa đi, Diêm Liệt mới bước vào.

Diêm Liệt đứng sau lưng Phụng Vô Trù, cung kính cúi đầu, thế nhưng về mặt lại trông rất là phức tạp: "Vương, thái tử lúc đi đường có hỏi đến chuyện của thất hoàng tử, còn đưa ý kiến luận bàn ở nơi nào có nữ nam nổi danh nhất, sau đó cũng không làm gì khác nữa ạ... À...ừm...vâng...đúng rồi, hần còn nói ngài so... so với người nào đó... tốt số hơn, đầu thai cũng may mắn hơn so với người nào đó!"

"Người nào đó là ai?" Phụng Vô Trù nhướn mày, mặt không đổi sắc, chờ câu trả lời của Diêm Liệt. Diêm Liệt ấp úng, do do dự dự trong lòng thật

không biết phải nói sao. Nhưng vương nhà y đã hỏi, y cũng không thể giấu diếm, bởi hồi lúc lâu mới dè dặt mở miệng: "Đế Thác tiểu vương tử!"

Thốt xong một tiếng, lập tức cúi đầu, tuyệt không dám nói thêm gì nữa. Phượng Vô Trù cũng trầm mặc trong giây lát, hẳn không nói càng khiến cho người khác không thể biết hẳn đang nghĩ đến chuyện gì, lại phảng phất thấy sát khí rét lạnh âm âm hiện hiện, hương vị khát máu khó nói thành lời. Hồi lâu, hẳn mới trầm giọng cười nói: "Ồ, mệnh Cô đúng là rất tốt! Lạc Từ Dạ đêm nay nhất định sẽ trốn nhưng Cô cũng nhất định phải gặp được hẳn, lập tức đem người chặn lại!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Người giả cho gia, như thế nào?

Diêm Liệt sùng sốt, trong lòng kỳ thực không hiểu tại sao thái tử lại như bóng ma trong lòng chủ tử nhà mình như vậy? Không giết cũng được, mà thả cũng thôi đi, đằng này lại còn sai người giám thị hẳn làm gì không biết? Lại còn nói tới nay nhất định phải gặp? Nhất định, là nhất định đây... trời ạ! Chuyện này từ trước đến giờ đã xảy ra bao giờ đâu, mức độ "coi trọng" cũng thật dị a! Trong lúc kinh ngạc bỗng dung lại nhớ ra một chuyện, vội vàng hỏi: "Bẩm vương, khi này trong đại điện, thái tử chọc giận bệ hạ, vì sao người lại lên tiếng giúp hẳn? Coi bộ dạng hẳn lúc nào cũng như muốn cắn người đến nơi, người giúp, hẳn cũng chẳng hề cảm kích.. Cái này.. đại khái hành động kia hẳn là có mục đích khác, nhưng người...."

Vấn đề này, y thắc mắc cũng rất lâu rồi. Thật hoài nghi thái tử thực không muốn tại vị nữa chẳng? Nhưng cuối cùng vẫn không tìm ra lý do để biện giải, mà y cũng hiểu được một điều, mà nếu có như vậy thật, hoàng thượng cũng sẽ không tùy tiện phế truất ngôi vị thái tử của hẳn đâu a!

Phượng Vô Trù nhún mảy, tay cảm sáo mặc ngọc nhẹ nhàng đưa xoay chuyển, giọng điệu hồ hững: "Lạc Từ Dạ nghĩ rằng nếu thường xuyên gây rắc rối hoàng thượng nhất định sẽ phế hẳn. Nhưng có một điều tựa như hẳn không hiểu được, hiện tại hẳn chính là cân cân duy trì sự thăng bằng giữa các thế lực đối nghịch trong triều, riêng về điểm này đã đủ khiến cho nguyện vọng bất thành. Hẳn sở cầu mong được như ý, kết cục cũng vẫn chỉ là vài trận đòn roi mà thôi..."

Lời này tương đương với việc nghiêm chứng phỏng đoán của Diêm Liệt lúc trước. Nhưng khi Diêm Liệt nghe xong lời này, chân mày nhíu càng sâu, khuôn mặt tuấn tú càng thêm nặng nề: "Những điều này thuộc hạ cũng đoán được một hai, chẳng qua là chuyện này với vấn đề thuộc hạ vừa hỏi người đâu có quan hệ gì ạ?" Y hỏi rằng vương vì có gì muốn giúp thái tử, vương giải thích cái này cho y làm gì?

Phượng Vô Trù nghe xong, con ngươi quý mị xẹt qua tia sáng vàng kim, ngạo mạn đáp: "Chuyện này và vấn đề người hỏi cô cũng không quan hệ!"

"Dạ? Vậy người nói chuyện này là vì?" Diêm Liệt mơ mơ hồ hồ, không quan hệ thì nói làm cái gì ta?

Lại thấy Phượng Vô Trù hơi hơi nghiêng đầu, quét mắt nhìn y một cái rồi quay người đi. Thuận tay xoay đảo sáo mặc ngọc, giọng nói âm trầm như rượu ủ nghìn năm chậm rãi truyền tới: "Chỉ là Cô thích nói sang chuyện khác thôi!"

"...." Thích nói sang chuyện khác?? Diêm Liệt tròn mắt há mồm nhìn theo bóng lưng Phượng Vô Trù mà lú cả lưỡi. Chỉ có trước mặt y, đồng thời cũng là thuộc hạ duy nhất có thể được vương coi trọng như huynh đệ, mà về mặt này.... Thình thoảng mới thấy! Nhưng, nói sang chuyện khác? Đây.. là không biết, không nói nên lời, hay là không muốn nói?..... Dọc đường đi, Lạc Từ Dạ hỏi qua Tiểu Minh Tử cục diện triều chính ngày hôm nay, vì thế sự oán hận đối với Phượng Vô Trù cũng hết sạch. Xem tình hình hiện tại, trong triều tồn tại hai thế lực đối kháng tranh giành quyền lực lớn nhất là phe của hoàng đế và phe nhiếp chính vương, mà Long Ngạo Định lại cùng chiến tuyến với hoàng đế. Còn về phần nàng, cũng có thể được coi như trung gian giữ thăng bằng cho cả hai bên. Một khi nàng bị phế, hoàng đế sẽ lập trừ quân* nhưng chưa chắc như vậy sẽ có được tự do. Nói không chừng trừ quân được chọn cũng sẽ bị Phượng Vô Trù khống chế, thậm chí còn có thể là người do hẳn quyết định, đối với hoàng đế tất sẽ bất lợi. Mà cái loại bị thịt vô dụng là nàng, cơ mà thịt này cũng là thịt thơm, ít nhất đối với hoàng đế là vô hại. Hẳn là hôm nay làm chưa tới cho nên vẫn chưa bị phế truất, cùng lắm lại bị đánh một trận mà phần lớn là bị đánh, cho nên Phượng Vô Trù cũng có thể tính là đã giúp nàng thoát được một vó!

! [Trừ quân: Người đã được chọn sẵn để nối ngôi vua nhưng chưa chính thức]

Tuy nhiên, dựa vào mối quan hệ của bọn họ hiện giờ có quý mới tin là hẳn thật tâm muốn giúp, có khi đến tám phần muốn làm loạn kế hoạch của nàng, hai phần muốn phá hư tâm tình phơi phới của nàng, cuối cùng chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại dờ chừng muốn giúp nàng đó thôi! Trong lúc mải mê suy nghĩ, xe ngựa đang bon bon bỗng đột ngột dừng lại!

Đuôi lông mày Lạc Từ Dạ xéch lên, không lẽ đám người được phái đến ám sát nàng đoạt Thiên tử lệnh lại tới nữa? Mà khoan... sao nàng lại không cảm nhận được chút sát khí nào?!

Kê đứng ngoài xe ngựa, sau khi cung kính chào liền nói: "Thái tử điện hạ, Hộ quốc tướng quân muốn gặp ngài!" Trai đẹp muốn gặp? Lạc Từ Dạ nuốt nước miếng đánh ực, kìm nén cảm xúc đang nhộn nhạo, cố giữ cho vẻ ngoài nhìn hết sức bình tĩnh để trai đẹp không bị hù mà chạy mất, sau đó mới mở miệng: "Hôm nay bản thái tử bị nhiếp chính vương đã thương ở đuôi, tướng quân có việc nếu không ngại xin mời vào trong xe ngựa để nói!"

Mày kiếm Long Ngạo Định nhíu nhíu, trông mắt đảo qua nhìn lại xe ngựa của Lạc Từ Dạ. Theo lý mà nói, nam nhân tùy tiện tiến vào xe ngựa của cô nương nhà người ta, tất sẽ không thỏa. Nhưng nam nhân lên xe ngựa của nam nhân, hẳn là không sao đi! Nhưng nghĩ bản thân chuẩn bị lên xe ngựa của Lạc Từ Dạ, lại nhớ đến lần trước hẳn đuổi theo mình, cái dáng vẻ khi gọi "Tướng quân tiểu ca" thật sự dọa người, vạn sự dọa người mà!! Tại sao y lại

có cảm giác không thoải mái tự tin như thế nhỉ?!!! Long Ngạo Định đứng ì trước đầu xe ngựa, hai chân nặng như đeo đá, nửa muốn tiến vào nửa muốn rời đi. Lạc Tử Dạ phe phẩy cây quạt, si mê cùng phần khích dẫn tiêu tan dành chỗ cho sự tỉnh táo, nàng khẳng định y chắc chắn có chuyện mới tìm đến nàng, mà nếu nàng đoán không nhầm chỉ sợ việc này liên quan chặt chẽ đến cái lệnh bài khi gió kia! Nếu thật như vậy chỉ sợ trai đẹp không muốn cũng nhất định phải vào rồi!!! Đúng lúc nàng đang mãi phân tích tình huống bỗng thấy một bàn tay to lớn xốc rèm lên. Hôm nay Long Ngạo Định mặc cẩm bào màu tối, tuy so với bộ nhung trang hôm trước thiếu đi một ít uy phong, một chút khí thế sát phạt, nhưng toàn thân lại tỏa ra sức hút nam tính của một hán tử hoang dã, đây chẳng phải hữu xạ tự nhiên hương trong truyền thuyết đó sao!!! Y hành lễ xong mới bước lên xe, chỉ có điều sắc mặt không được tự nhiên cho lắm, giống y như chú thỏ non ngây thơ bị sói già ve vãn lừa bắt vào rọ chỉ chờ đợi chờ bị ăn tươi nuốt sống!!!! Lạc Tử Dạ gật đầu, ra hiệu cho y ngồi xuống.

Long Ngạo Định ngược mắt nhìn thẳng vào mắt Lạc Tử Dạ thì thấy Lạc Tử Dạ chỉ chỉ vào chén trà trên bàn: "Tướng quân, mời!"

Nhìn phong thái đường hoàng này của nàng, thực khiến cho Long Ngạo Định có hơi kinh ngạc! Nhưng suy cho cùng y cũng không phải người tầm thường nên chỉ trong nháy mắt lập tức khôi phục lại sắc mặt bình tĩnh. Tuy vậy, y vẫn không động đến chén trà mà chỉ lạnh nhạt mở miệng dò hỏi: "Mặt tướng không phải là người thích vòng vo, nếu đã đến tìm thái tử, cũng có mấy lời này xin phép được nói thẳng! Mặt tướng nghe nói, Thiên tử lệnh đang nằm trong tay thái tử?"

Lạc Tử Dạ cười lạnh, quả nhiên cũng vì thiên tử lệnh! Giờ nếu nói không có, chắc chắn y sẽ không tin, mà nếu nói đang giữ nó, cũng chẳng phải là việc tốt. Nàng chỉ đơn giản là không trả lời, khẽ phe phẩy chiếc quạt trong tay, nhướn mày, bĩ ổi nháy mắt một cái, cười phớt lờ: "Tướng quân là người không thích quanh co, bản thái tử cũng vậy. Nếu tướng quân đã nghi ngờ bản thái tử đang giữ Thiên tử lệnh, vậy tướng quân cũng có thể để bản thái tử hỏi trước một câu hay không? Sáng nay bản thái tử bị ám sát có liên quan đến tướng quân chăng?"

Nàng vừa nói lời này, đôi mắt hoa đào sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào mắt Long Ngạo Định tuyệt không bỏ sót một chi tiết, nhất định không cho phép y dám nói láo nửa lời! Long Ngạo Định có hơi sừng sốt, y thực không nghĩ thái tử lại nói trắng ra như vậy. Sưng sốt một hồi, cuối cùng lại giống như đang do dự. Nhưng cơ bản trong đầu luôn có ấn tượng về gã thái tử chơi bời lêu lổng, ham ăn biếng làm, một siêu hoàn khó nổi danh, giờ phút này thoạt nhìn lại tựa như lưỡi đao cực kì sắc bén! Khiến cho y nhìn vào mắt hán một câu cũng không nói nổi, bởi chỉ cần y nói dối lập tức sẽ bị đối mắt sáng rực kia vạch trần!

Im lặng hồi lâu, mạch suy nghĩ giống như được thông suốt, y mới lạnh lùng lên tiếng: "Mặt tướng cũng không phủ nhận sáng nay có phái người đi cướp Thiên tử lệnh, nhưng bọn họ còn chưa kịp ra tay thì đã thấy thái tử bị nhóm khác truy sát. Cho nên đám người đuổi theo thái tử sáng nay cũng có thể xem như không phải thủ hạ của mặt tướng!"

Nhìn hán cũng không giống như đang nói dối, Lạc Tử Dạ gật đầu, tỏ ý tin tưởng, sau đó bình tĩnh nói: "Mặc kệ người có tin hay không, Thiên tử lệnh thực sự không nằm trong tay bản thái tử. Cho nên lần này tướng quân đến sợ rằng phí công rồi!"

Mây kiếm Long Ngạo Định nhăn lại, nhìn nàng chăm chăm..

Phong thái này của y, làm cho kẻ thương hương tiếc ngọc yêu mỹ nhân như mạng, trong lòng đau đớn không thôi! Đuôi lông mày khẽ xé lên, trong giọng đầy xót xa thương cảm: "Như vậy đi, nếu mỹ nhân thực muốn Thiên tử lệnh, bản thái tử cũng đành liều mạng cướp về chiều lòng mỹ nhân một lần vậy. Nhưng với điều kiện là người phải gả cho gia, gia công, người thụ, ý người thế nào?" -

- Công = same: Chủ động làm việc, ở trên. – Còn làm việc gì, ở trên đâu thì nhìn hai chữ "seme" là tự hiểu. Không hiểu nữa thì ráng chịu.

- Thụ = uke: Chịu, thụ động. – Giống như đã nói ở trên, thấy hai chữ "uke" thì tự biết.

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Công phu bắt người chuyên nghiệp!

Long Ngạo Định nghe xong dường như không dám tin, tròn mắt lóe sáng lạnh lùng nhìn nàng! Cũng không nói đồng ý lấy hay không, công công thụ thụ gì cũng mặc kệ, trong lòng mặc định xem như chuyện đùa, giọng nói lạnh như băng ngọc: "Ý của thái tử hiển nhiên là ngài biết Thiên tử lệnh đang nằm trong tay kẻ nào? Hơn nữa còn rất chắc chắn?"

Lạc Tử Dạ cười khẩy, nhân lúc Long Ngạo Định lơ đãng dùng cây quạt nâng cằm y lên, bộ mã như mấy tên ngõ ngược trông ghêo thiếu nữ nhà lành, mắt hoa đào híp lại tìm tòi thưởng thức... mi dầy, mũi thẳng, bờ môi đỏ mọng ướt át, nàng nhướn mày: "Đích xác! Chỉ e rằng đối với người này, tướng quân muốn đoạt trong tay hán cũng khó. Còn chuyện chắc hay không, nói thật, bản thái tử gờn chút cho vui thôi!

Định cướp đồ trong tay Phượng Vô Trù thì khác gì dâng heo quay vào miệng cọp, bị hán xoi tái lúc nào cũng chẳng biết đâu!!!

Cơ mà... lỡ như sau này trên đường chạy trốn, nếu có cơ hội nàng cũng nhảy vào tranh Thiên tử lệnh một lần xem sao. Nếu giành được sau đó sẽ nghĩ cách đẩy nó đi, kẻ nào cũng được, chỉ mong thoát được sự phiền toái không đáng có này. Nếu không, đời này coi như xong! Tự dừng nghĩ đến chuyện này, nàng lại nổi ba máu sáu con muốn tìm gặp ngay tên yêu tinh gây tai họa Doanh Tẫn hỏi cho rõ vì có gì lại dám ra tay hại nàng!!

Long Ngạo Địch cau mày, không chút nể nang vung tay hất bay cây quạt xuống đất, con ngươi đỏ như máu liếc xéo Lạc Tử Dạ một cái, hỏi: "Ý thái tử là Thiên tử lệnh đang nằm trong tay Phượng Vô Trù?"

Nhắc đến Phượng Vô Trù, sắc mặt Long Ngạo Địch cũng trở nên khác thường, đáy mắt lạnh lẽo.

Đây là chuyện chính là từ trong miệng Phượng Vô Trù nói ra, Lạc Tử Dạ chưa được tận mắt nhìn nên cũng không dám khẳng định, ngược lại lại hỏi "Tướng quân đã hỏi nhiều vấn đề như vậy rồi cũng nên để bản thái tử hỏi một câu chứ! Thân là tướng quân một nước, vương công chẳng phải, hoàng tử cũng không, ngươi muốn Thiên tử lệnh làm cái gì?"

Ánh mắt Lạc Tử Dạ bỗng sắc bén như đao, chẳng lẽ....Long Ngạo Địch cùng phe với hoàng đế là giả, giang sơn mới là mục đích thật sự mà y nhắm đến?

Long Ngạo Địch nghe thấy liền cười, toàn thân tản mát khí thế áp đảo, cao ngạo của bậc vương giả, cất lời: "Non sông sừng sững cơ đồ, Ôm giấc mộng một lần làm bá chủ, Đại nghiệp thiên thu, nam nhân nào không muốn? Lại nói, chí nam nhi vung vẩy giữa đất trời, Dã tâm bùng bùng, thao tài lược chiến, Quân lâm thiên hạ, danh lưu thiên cổ, có kẻ nào không ham?"

Lạc Tử Dạ sững sờ, tại thời điểm này ngạo khí tuyệt không thua Phượng Vô Trù nửa phần, chỉ là khí chất của y thanh cao thoát tục, không ngang tàng ngạo nghễ như Phượng Vô Trù! Nàng lại càng không hiểu, mấy lời như vậy, y nói với mình làm quái gì?

Long Ngạo Địch cười châm biếm: "Bệ hạ biết rõ nuôi hổ sẽ gây ra hậu họa chỉ có kẻ ngu mới làm, nhưng vì muốn áp chế Phượng Vô Trù nên mới bắt buộc phải dụng ta! Mà tâm của ta không đặt ở Thiên Diếu, điểm này ta cũng lừa phải che giấu, cùng phe với bệ hạ, phù vương uy, cũng chỉ là kẻ sách tạm thời! Nếu như thái tử đồng ý đứng cùng phe mặt tướng, mặt tướng ít nhất cũng có thể bảo đảm, ngôi vị hoàng đế Thiên Diếu, tất sẽ thuộc về ngài!"

Lạc Tử Dạ vắt óc suy nghĩ, lúc lâu mới miễn cưỡng lý giải lời nói này của y! Nàng tuy không hiểu tại sao Long Ngạo Địch chỉ nắm trong tay một phần ba binh quyền lại có chí hướng lớn lao đến vậy. Thậm chí có thể thốt ra mấy lời này, tâm của y quả thực đặt tại ghế vương của Mặc thị hoàng triều kia! Nhưng sau khi xâu chuỗi sự việc lại với nhau, nàng đại khái đã hiểu: "Cho nên, người quyền cao chức trọng không phải vì hoàng thất, cũng không phải Thiên Diếu hoàng quyền, mà vì một mình Phượng Vô Trù?"

Thiên hạ hiện giờ nằm trong tay Phượng Vô Trù, mà y muốn thiên hạ, trở ngại lớn nhất cũng chính là Phượng Vô Trù!

Long Ngạo Địch cũng không có ý giấu, thẳng thắn trả lời: "Không chỉ mình ta, còn có Minh Dân Thanh, Hiền Thương Phong vương, Đế Thác hoàng đế, phụ hoàng của ngài, tất cả các thế lực lớn trong thiên hạ, Phượng Vô Trù chính là tảng đá chắn đường lớn nhất. Rất nhiều người từng thuê sát thủ, treo giải đến trăm vạn hoàng kim, giải thưởng này tăng hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không kẻ nào dám nhận. Giờ thì sao, đều khom lưng uốn gối trước uy quyền của hắn. Như vậy, đương nhiên mục tiêu của ta, cũng chính là hắn"

Lạc Tử Dạ chấn động, trong tích tắc như muốn tắc thở, cửu ngũ chí tôn, ngôi cao vợi vợi có ích gì... tự xưa anh hùng vốn tịch liêu, cuối cùng vẫn chỉ một mình đứng nơi đầu sóng ngọn gió, vinh sùng một mình, thịnh suy tự chịu... "Nhưng buồn cười nhất là, một người tay nắm đại quyền cai trị sinh sát thiên hạ, khiến cho những kẻ muốn tranh đoạt hoàng quyền phải e dè kiêng kỵ, chỉ lại không đặt tại thiên hạ! Điều này quả thực chính là sự châm chọc, đả kích lớn nhất đối với bọn họ!" Sắc mặt Long Ngạo Địch có chút tự giễu.

Lạc Tử Dạ nhíu mày, hỏi: "Vậy rốt cuộc hắn muốn cái gì?"

"Muốn tất cả phải quỳ gối!" Biểu tình Long Ngạo Địch càng thêm phức tạp. Khóe miệng Lạc Tử Dạ giật giật, nàng hiểu rồi, hai câu này dường như không có gì khác biệt nhưng kỳ thực lại khác biệt rất lớn! Cái hắn muốn là người người thần phục, ngoan ngoãn quỳ mọp dưới chân mình, cái gì gọi là nhất thống giang sơn, tọa ủng thiên hạ, hoàng đồ bá nghiệp... tất cả cũng chỉ là chó má mà thôi!

Long Ngạo Địch nói xong, tựa như cũng không định bàn luận thêm về đề tài này nữa, chậm rãi nói: "Có lẽ thứ Phượng Vô Trù muốn là thứ khác, nhưng hắn không lộ, mặt tướng cũng không thể biết. Những gì mặt tướng muốn nói hôm nay chỉ có thể! Mà tâm tư của mặt tướng, bệ hạ và nhiếp chính vương đều rất rõ ràng, mặt tướng cũng không lo lắng thái tử sẽ tiết lộ chuyện cơ mật. Thái tử muốn đứng về phe nào, ngài hãy tự mình cân nhắc. Nhưng dù sao nhiếp chính vương cũng đâu có dung được thái tử, không phải sao?" Đây chính là phán đoán mà y dựa vào quan hệ giữa Lạc Tử Dạ và Phượng Vô Trù những ngày gần đây.

Sau đó cũng không đợi Lạc Tử Dạ trả lời, đứng dậy: "Thiên tử lệnh, mặt tướng tin chắc không nằm trong tay thái tử. Mặt tướng xin được cáo lui trước, thỉnh thái tử cân nhắc thật kỹ lời đề nghị của mặt tướng!"

Nói hết câu liền rời đi. Lạc Tử Dạ mặt mày rạng rỡ, đầu lưỡi như gắn kim châm khiến người ta sờn tóc gáy: "Lời đề nghị của tướng quân, bản thái tử nhất định sẽ suy nghĩ. Mà đề nghị của bản thái tử, cũng mong tướng quân cân nhắc thật kỹ!"

Bước chân Long Ngạo Địch cứng đờ, nếu không phải có định lực siêu cường thì chắc đã sợ hãi té xuống xe ngựa mất rồi! Y đương nhiên là nhớ lúc Lạc Tử Dạ yêu cầu y gả cho hắn, còn nói cái gì công, cái gì thụ... y thật không dám tin trên đời lại có kẻ mặt dày vang dội cổ kim đến mức này!

Không đáp lời Lạc Tử Dạ, y vội vã xuống xe, bước đi như chạy trốn...

Lạc Tử Dạ trầm ngâm, sắc mặt ngưng trọng, Thiên Diếu hôm nay chính là một nồi cháo ngon, khắp nơi sôi sục tranh giành, thậm chí cả những kẻ ngoài biên giới kia cũng hau háu nhắm nhe gắp vui. Nếu đồng bọn Yêu Nghiệt của nàng ở đây, không chừng hai người sẽ bắt tay, kẻ vai sát cánh cùng đám nam nhân này tranh giành một chuyến, nhưng Yêu Nghiệt không ở đây, con đường tranh quyền đoạt thế nhất định sẽ tịch mịch biết mấy.... Cho nên trốn tránh mới là thượng sách!

Chỉ có điều nàng cũng đâu có biết, thế sự trên đời, không phải cứ muốn là được!

Đêm đó, bên cạnh đồng tường ngồi võ nát phủ thái tử thò ra một cái đầu, dáo dác quan sát xung quanh đầy cảnh giác. Sau lưng, gánh nặng oằn vai một bao đồ thật lớn, ánh chừng chắc phải cao và dài đến cả mét vuông, bên trong chính là những đồ vật đắt tiền nhất trong phủ, còn nhiều thứ trân quý đáng tiền gấp nhiều lần, chỉ tiếc là đồ cồng kềnh không thì nàng cũng tha đi hết! Một mình du ngoạn bốn phương, đường dài sông rộng, vàng bạc nặng trĩu vai gánh nhọc nhằn đến mấy... nàng cũng cam lòng!

Né qua hết đám mình vệ ám vệ, nhắc chân chạy được hơn ba trăm mét thì thấy bóng lưng một người đứng ôm kiềng lù lù trước mặt, người đó vừa quay đầu, ngoài Diêm Liệt còn ai đây nữa! " Thái tử điện hạ, vương chờ ngài đã lâu, thỉnh ngài đi theo mặt tướng! Còn có, vương có lệnh, nếu đêm nay thái tử có ý định bỏ trốn, bắn chết tại chỗ!"

Lời vừa dứt, bốn phía bao quanh tòa nhà xuất hiện rất nhiều kẻ mặc áo đen cầm cung, mũi tên nhắm thẳng vào nàng! Khỏi nghĩ, nàng cũng biết, toàn bộ phủ thái tử đã bị bao vây toàn bộ!" Diêm Liệt nhìn thoáng bao đồ sau lưng nàng, cười lạnh: " Thế nào? Thái tử đây là đang tính toán bỏ trốn?"

Lạc Tử Dạ khóc, lệ rơi tung tóe trong lòng, nếu giờ thừa nhận bỏ trốn, nhất định sẽ bị bắn chết ngay! Nàng buông lỏng thần kinh, làm đom hất tung tóc mái, bộ mã như công xoe đuôi, nghiêng rãnh ken két: " Ai nói lão tử muốn bỏ trốn, chỉ là thế gian rộng lớn, gia muốn du ngoạn một chuyến. Nhưng các người đã thành tâm tới nghênh đón... vậy gia không đi nữa!" Mẹ nó, bố nó, cả nhà nó, tổ sư nhà nó chứ!

Diêm Liệt hài lòng gật đầu: " Rất tốt! Xin thái tử cứ yên tâm, vương đã để mắt tới ngài, mặt tướng cũng khuyên ngài một câu, đời này đừng cố trốn làm gì. Công phu mặt tướng rèn luyện vì vương chuyên nghiệp nhất, chính là bắt người đó!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thái tử mặt dày tung hoành thiên hạ!

Khóe miệng Lạc Tử Dạ giật giật, mắt gườm gườm liếc xéo Diêm Liệt không nói một lời.

Diêm Liệt duỗi một cánh tay, nghiêng người về phía trước: " Thái tử, mời!" Nhìn theo hướng y chỉ, Lạc Tử Dạ ngẩng đầu, loáng thoáng nhìn phía xa hình như có bóng người! Phía góc tường lo ló đoạn lụa mỏng, đích thị là xiêm y nữ tử. Vừa nhìn thấy cảnh này, nàng ta lập tức xoay người bỏ chạy. Sau lưng còn có một nha hoàn đi theo. Nửa đêm tới gần phủ đệ của nàng rình mò cái gì chứ?

Diêm Liệt cũng dõi mắt theo, tựa như đã nghĩ ra điều gì mới chậm rãi nói: " Rất giống với thiên kim tiểu thư Vân Tiêu Huyền nhà Vân thừa tướng!" Diêm Liệt vừa nói trong lòng cũng có chút nghi ngờ không dám tin, này, giờ đã hơn nửa đêm rồi, thiên kim Vân gia mon men tới gần phủ thái tử làm gì vậy a? Hơn nữa vị tiểu thư này chính là một thực nữ quý tộc khuôn mẫu đó. Hoàng hoa khuê nữ nửa đêm nửa hôm ra cửa làm chuyện khác người như vậy, mục đích của nàng chẳng lẽ.....

Lạc Tử Dạ gật gù, trong lòng cũng biết vị cô nương này bỗng xuất hiện ở đây, chỉ sợ rằng lại có chuyện chẳng lành sắp đến. Diêm Liệt liếc nàng một cái, lạnh lùng lên tiếng: " Thái tử, đi thôi! Đừng ở đây nói những lời thừa thãi, kiên nhẫn của vương cũng có hạn!" Dứt lời đám người áo đen bốn phía hạ cung, bao Lạc Tử Dạ và Diêm Liệt thành vòng tròn áp tải đi về phía phủ nhiếp chính vương.

Càng đi Lạc Tử Dạ lại càng cảm thấy không ổn, toàn thân giống như mất hết sức lực, tiền đồ mong manh như trứng chong sập đổ. Lại cảm giác ở góc tối kia có kẻ đang nhìn nàng chăm chăm, Lạc Tử Dạ ním cười, nghiêng đầu sang chỗ khác, nói: " Diêm Liệt tướng quân, bản thái tử đoán chắc Vân tiểu thư nhà Vân thừa tướng là tới tìm bản thái tử đó. Chỉ bằng các người cứ về trước, bản thái tử đến gặp Vân tiểu thư nói chuyện một chút, sau đó đến phủ nhiếp chính vương sau, có được không?" Diêm Liệt liếc nàng một cái, đoạn không khách khí nói: " Thứ nhất, vương muốn ngài lập tức đến ngay! Thứ hai, so với việc Vân tiểu thư tới tìm ngài, mặt tướng cảm thấy lý do Vân tiểu thư hẳn là có việc đi ngang qua đây sẽ thuyết phục hơn, thái tử không thấy sao? Vân tiểu thư vừa thấy ngài liền lập tức bỏ đi ngay! "

Lạc Tử Dạ nghe xong cũng không thấy phiền lòng, quay đầu hỏi ngược lại: " Làm sao có thể? Trong buổi thọ yến của phụ hoàng hôm nay, nàng ấy hẳn đã nhận ra bản thái tử phong tư lỗi lạc, độc nhất vô nhị trên đời, nên trong lòng mới nảy sinh mến mộ, ban đêm tới đây tặng khăn bày tỏ tâm chân tình cũng là lẽ đương nhiên thôi mà!" Lời nói của tên mặt liệt kia rõ ràng ám ông đây một chút mị lực cũng không có, cứ làm như làm như thấy Lạc Tử Dạ này, trai đẹp sẽ hoảng sợ, mỹ nhân bỏ chạy như gà ấy không bằng?

Diêm Liệt nghe xong mặt càng liệt, một mặt chân cứ bước, mặt khác lại như đang thành khẩn, hỏi: " Thái tử à, ngài cảm thấy biểu hiện của ngài hôm nay trong đại diện có thể khiến cô nương nhà người ta nhất kiến chung tình được sao? Tại sao mặt tướng cứ cảm thấy, ngài chẳng khác gì kẻ mắc bệnh hoang tưởng đang phát chứng động kinh vậy?"

Lời chế giễu của y càng khiến Lạc Tử Dạ thêm bi thống, địa vị thái tử làm cái chó gì? Vẫn bị người tùy tiện xi nhục đó thôi! Nàng cắn răng, mắt gườm gườm Diêm Liệt, chỉnh lại bao đồ cồng kềnh trên vai cho chắc chắn, nghiêm mặt trịnh trọng đáp lại: " Có lẽ nàng ấy được nuôi dưỡng trong chốn khuê phòng quá lâu, lần đầu tiên trong đời ra ngoài lại gặp ngay một người cái gì cũng tốt như ta, đáng vẻ anh tuấn tiêu sái lại động kinh có thừa, cảm thấy mới mẻ cho nên mới nảy sinh mến mộ đấy!"

Diêm Liệt ngây ngốc nhìn kẻ đang ba hoa trước mặt, không biết nói gì hơn: ""

" Cho ta đi gặp mỹ nhân một chút có được không?" Giọng Lạc Từ Dạ khản khản, cố gắng hết sức tìm đường sống trong cõi chết, tuyệt đối không chịu đến nhiếp chính vương phủ.

Diêm Liệt không nề nang, đáp ngắn gọn: " Không được!"

Lạc Từ Dạ cũng không hề để ý đến thái độ vô tình của y, bước lên một bước, làm bộ như huynh đệ thân thiết lắm, huých vai một cái: " Hay như thế này, người nhìn bao đồ trên vai gia súc có rất nhiều tiền của, chỉ bằng gia chia cho người một nửa, người lên tha gia đi, như thế nào? Nói không chừng cả đời này Phượng Vô Trù cũng không thể trả lương cho người bằng khoản này của gia được đâu?!! "

Diêm Liệt lạnh lùng: " Không được!"

" Gia ba người bấy,nhé?" Lạc Từ Dạ tiếp tục nhượng bộ, trong kinh doanh, thi thoảng lỗ vốn cũng là chuyện bình thường.

Diêm Liệt rốt cuộc không nhin được nữa, quay đầu cảnh cáo: " Thái tử điện hạ, tối nay vương đã nói nhất định phải gặp được ngài! Thuộc hạ cũng nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ vương giao cho, ngài không cần làm mấy chuyện vô ích, kêu chít chít bên tai thuộc hạ như mấy mụ già lắm chuyện nữa!"

Làm một nam tử hán chính trực ngay thẳng, y thực không thể chấp nhận nỗi nam nhân tính khí như bà của Lạc Từ Dạ được!

Lạc Từ Dạ biết, hôm nay dù không muốn cũng nhất định phải đi. Ngâm ngùi chấp nhận số mệnh, tuy không tiếp tục dây dưa lằng nhằng nữa nhưng vẫn quyết sửa lưng Diêm Liệt một phen, nâng nghiêm túc sán lại gần thủ thi: " Cái gì mà chít cha chít chít? Dám nói gia "chít chít" như đàn bà, có muốn hay không để bản đại gia coi quần chứng minh cho người xem gia có phải trai thẳng không nhé?"

Diêm Liệt sùng sốt: "....." sau đó giật mình phản ứng kịp hai chữ " Chít chít", bỗng chốc mặt mũi xám xịt, nghiêng răng nghiêng lợi rít lên: " Không cần!" Cho dù có luyện công đến tâu hỏa nhập ma cũng không nghiêm trọng bằng một lời nói của thái tử nhà người, làm người tại sao có thể vô si đến mức này, loại da mặt dày đến thế, Diêm Liệt ta đây vỗ ngực tự thẹn không bằng!..... Lạc Từ Dạ ba hoa xong, dư quang khóe mắt mới quét về chỗ ngả tư đường và ngõ hẻm Tây Bắc, Đông Nam, trong lòng xác định chắc chắn trăm phần trăm nơi đó có người, hơn nữa võ công không hề thấp. Ngoài việc trong lòng không muốn đi, nàng thật sự muốn biểu diễn sự vô lại ngu dốt cho bọn họ nhìn thấy đây là bị ép buộc, ngàn vạn đừng nghĩ rằng nàng là đồng bọn với Phượng Vô Trù là được, hoặc giả như lại coi nàng như trâu bò cứ nã pháo bừa là xong phim!

về phần hai kẻ kia là ai, tạm thời còn chưa biết. Diêm Liệt bị nàng đùa cả buổi, vừa tỉnh tâm một cái lập tức phát hiện ra có sự không bình thường, lại có kẻ dám theo dõi bọn họ. Y khẽ phẩy tay một cái, mấy bóng đen theo lệnh vụt đi tra xét.... Nhiệm vụ thiết yếu bây giờ chính là phải dẫn thái tử tới gặp vương trước, còn mấy kẻ kia, lát sẽ cảnh cáo một chút là được!

Đợi đến khi đội ngũ của bọn họ rời khỏi con đường.

Lúc này, nơi đầu hẻm mùi rượu thơm thoang thoang mới bay ra, theo sau đó là vạt áo đỏ khoét sâu trễ nải, lộ ra lồng ngực trắng như ngọc, bèn chắt trắng kiện, tựa như bông sen đỏ rực rỡ lóa mắt, phảng phất như đoá hoa bi ngạn nở rộ bên bờ Vong Xuyên, yếu dị tuyệt mỹ, lại tựa như đoá anh túc dụ người trầm luân. Người đó hồ hững cầm ly rượu trên tay, chậm rãi đi từ trong hẻm bước ra, ánh mắt quét về phía Tây Bắc. Tiếp sau, hướng Tây Bắc, thấp thoáng góc áo màu lam nhạt, người này mặc áo màu lam so với màu trắng càng thêm thuần khiết, tay áo trải dài tựa thần tiên đạp mây mờ nghênh gió lớn mà đến, y bước ra nhìn thẳng về phía Doanh Tẫn.

Nam tử mặc áo đỏ hơi nâng ly rượu trong tay hướng về Hiên Thương Dật Phong phía xa xa, tỏ ý mời. Khóe môi khẽ mỉm, thật là, cười một cái thành người chao đảo, cười thêm cái nữa còn gì nước non! Khiến cho người ta liếc nhìn lại hận không thể trầm mê ngụp lặn say đắm đôi má núm đồng tiền như hoa ấy!

Mà Hiên Thương Dật Phong cũng mỉm cười khe khẽ, thanh tịnh cao nhã, thoảng đạt dịu dàng, phong lưu vô hạn, chấp tay hướng về phía Doanh Tẫn, gật đầu hỏi thăm. Sau đó, hai người dẫn theo người của mình rời đi.

Kẻ đi theo sau Doanh Tẫn, kính cẩn mở lời: " Công tử, Diêm Liệt phái người tới dò xét bị thuộc hạ bắt được. Thuộc hạ đã tra, xác định gã không hề nhìn thấy chúng ta, công tử, nên giết hay tha đây ạ?"

" Diêm Liệt chỉ phái mỗi bên một người tới bên ta và Hiên Thương Dật Phong, người cho rằng y có ý tra xét hay sao? Bỏ đi, y chỉ định cảnh cáo mà thôi! Tha hán, người của Phượng Vô Trù, tạm thời vẫn không nên động vào!" Y tin tưởng Hiên Thương Dật Phong cũng sẽ lựa chọn giống mình.

" Vâng!".... Ở bên này, Lạc Từ Dạ đã đi đến phủ nhiếp chính vương! Từ cửa lớn, thăm đen trải dài lót đường, nàng đứng trước ngưỡng cửa, oằn vai gánh nặng bao đồ của cải, gương mặt nhìn lên liền nhìn thấy Phượng Vô Trù ngồi trên ghế vương cao cao giữa đại điện. Nghe thấy bước chân đi tới, hán đột nhiên mờ mắt, đôi con ngươi lấp lánh tia kim quang lia như ra-đa quét tới, khóa trọn hình bóng nàng trong mắt!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Lạc Từ Dạ run rẩy, mới chỉ một ánh mắt lại khiến cho toàn thân nàng chấn động kịch liệt, một luồng khí tức mạnh mẽ vô cùng, thế kinh thiên, uy động địa, lan cuốn cuộn như những con lốc xoáy dữ dội khiến cho người ta phải toát mồ hôi lạnh.

Trên đời này, có một thứ gọi là khí thế đế vương, tuy vô sắc vô thanh, vô hình vô dạng nhưng lại thực sự tồn tại, thực sự hiện hữu có thể khiến vạn người quy phục.

Đúng như lời Long Ngạo Dịch đã nói, hần, chính là muốn tất cả phải quỳ xuống thần phục! ---- Trong lòng mềm nhũn tê liệt, hai chân vô lực không nhích nổi một bước nhưng vẫn cố ra vẻ ung dung, run giọng nói: "Không phải muốn bản thái tử đến sửa sang sao? Gạch ngói đã chuẩn bị đủ chưa? Vôi, xi măng thì thế nào? Công cụ thì công bày sẵn rồi chứ? Có trang bị mấy thợ thủ công rót nước cho gia không? Ít nhất cũng phải chọn người nào đáng đáp thành tứ chút đấy nhé!"

Nói xong, thấp thấp thỏm thỏm vác bao đồ đi vào.

Phượng Vô Trù không đáp lời, cánh tay đặt trên ghế vương hơi nâng lên, lập tức có người đi đến bên cạnh đỡ bao đồ trên lưng Lạc Từ Dạ xuống. Lạc Từ Dạ vác này giờ cũng khá mệt mỏi, lập tức thả tay. Hạ nhân vừa mở bao đồ ra, bên trong là ngân phiếu, kim quang bảo thạch, đồ cổ, vàng bạc kim cương lấp lánh lờ lờ! Nhiếp chính vương điện hạ cũng đứng dậy, chậm rãi bước từ trên ghế vương đi xuống. Mỗi một bước đều thể hiện phong thái vương giả, mỗi một cái liếc mắt cũng tỏa ra khí thế khiến kẻ khác thất kinh, sắc bén tựa lưỡi dao, lạnh lẽo như băng hàn. Khi hần bước lại gần đường như không khí xung quanh cũng trở lên ngột ngạt đến mức nghẹt thở, Lạc Từ Dạ không nhìn được mà trong lòng nảy sinh cảnh giác.

Hần bước đến ngưỡng cửa cách Lạc Từ Dạ mấy bước chân thì dừng lại, ánh mắt ngạo mạn lướt qua bọc đồ rồi quét sang Lạc Từ Dạ trước mặt, giọng nói trầm thấp lạnh lùng chậm rãi vang lên: "Đây là lễ vật thái tử mang tới sao?" Khóe miệng Lạc Từ Dạ giật giật, vội vàng xông lên tính cướp lại bao đồ, tay khua liên tục: "Nào, nào, không phải!"

"Vậy sao?" Máy kiếm khẽ nhếch, tiến lên thêm ba bước, rất nhanh đến bên cạnh Lạc Từ Dạ, âm thanh trầm bổng nhẹ tựa như làn khói mỏng chậm rãi tan ra quện chặt toàn thân khiến cho Lạc Từ Dạ rùng mình, "Không phải lễ vật, vậy là thái tử tính định bỏ trốn đây sao?"

Nhớ đến lời Diêm Liệt nói khi này "vương có lệnh, thái tử dám bỏ trốn bắn chết tại chỗ", hai tay của Lạc Từ Dạ bỗng cứng đờ, nếu lúc này mình thừa nhận thì chết chắc rồi! Nàng nghiêng đầu ngắm khuôn mặt hoàn mỹ của Phượng Vô Trù, cười hi hi: "Đâu có, gia đang tính mời nhiếp chính vương du xuân một chuyến. Trên đường, nhiếp chính vương thích cái gì... bao đồ gia mang nhiều tiền như vậy, đều mua được hết cho ngài, ngài xem, gia nói có phải không?" Thế nào cũng được, cứ không mất tiền là được! Tuy không phải kẻ yêu tiền như mạng, nhưng nàng tuyệt đối không bao giờ chấp nhận đang từ "thỏ hào" biến thành "thỏ dân" được!

"Mời cô?" Hần nhướn mày, đột nhiên đưa tay bóp chặt cằm Lạc Từ Dạ, ngón tay thon dài chạm vào da thịt non mịn, so với cằm nam nhân bình thường thì nhẵn bóng hơn nhiều. Nếu ở trên nam nhân bình thường khác, có lẽ hần sẽ cảm thấy rất "bà", nhưng ghép trên mặt Lạc Từ Dạ hoàn toàn không có cảm giác này! Lực tay hần không mạnh nhưng vẫn khiến cho Lạc Từ Dạ đau đớn. Ngược mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ yêu dị như ma quỷ, máu mũi lại bắt đầu nhộn nhạo, cơ bản vốn định tung ma trảo hất tay hần ra, cuối cùng lại trở thành vuốt ve bi ôi... Vuốt ve.... Một...hai...ba cái... cho đến khi nước mắt sắp tuôn ào ào ra đến nơi, mới gạt đầu lia lia: "Đứng, đứng.. mời ngài!" Khóe mắt Phượng Vô Trù giật giật. Con người ma mỵ liếc nhìn ma trảo không ngừng vuốt ve mu bàn tay mình, lòng bàn tay ấm áp mềm mại, trong lòng thoáng rung động, nhưng dù sao bị một gã đàn ông sờ mó như vậy, nhiếp chính vương điện hạ cũng khó tránh khỏi việc rợn hết tóc gáy!

Hần thu tay lại, ấn đường hơi nhăn, nhưng vẫn như cũ quyến rũ khiến người.

Phượng Vô Trù thế mà lại bỏ qua chuyện này.. mắt lướt qua túi đồ, trầm giọng nói: "Mấy thứ này, Cô cũng không thèm để ý. Nhưng người phải nói cho Cô biết, hôm nay Long Ngạo Dịch đã nói những với người những chuyện gì?"

Phượng Vô Trù cúi xuống nhìn, con người âm u thăm thẳm, hun hút tựa vực nước sâu không đáy gất gao nhìn thẳng vào mắt Lạc Từ Dạ, không cho phép nói một nửa câu nói dối.

Lạc Từ Dạ chớp mắt, bỗng mất đi cơ hội sờ mó trai đẹp, cảm giác giống như bị mất đi thứ gì đó, mất mát vô cùng. Nàng tặc lưỡi mấy cái, tâm cũng hiểu đoạn đối thoại của nàng với Long Ngạo Dịch nhất định không thể nói, khẽ nuốt nước bọt, cười hi hi: "À... thì bản đến mấy chuyện cưới gả ấy mà! Gia nói, gia công y thụ, mà y hồng chịu nên cứ tranh luận mãi thôi!"

Lời vừa thốt ra, thế gian nín thở, trời đất bàng hoàng.... Không những chân mày khóe mắt nhiếp chính vương điện hạ co giật liên hồi mà đám người Diêm Liệt cũng muốn thổ ra máu.

Cách lý giải với người bình thường là bất thường, nhưng đặc biệt với vị thái tử mặt dày như bê tông này thì chuyện đòi phong bại tục, thế sở bất dung như thế có tính là gì?! Nhiệt độ trong mắt Phượng Vô Trù chìm xuống, nhiếp chính vương điện hạ hít mạnh một hơi, cực lực khắc chế kích động muốn một chưởng đập chết con bọ đang ngo ngậy trước mắt. Hồi lâu mới mở mắt, trong con người đen láy như có dòng tơ máu lưu chuyển, giọng nói lạnh lẽo như muốn đông chết người: "Chỉ có vậy thôi?" Không ngoài sờ liệ, hần không tin nhưng chuyện kia nàng cũng đâu thể nói được chứ! Nghĩ một hồi, sắc mặt nghiêm túc như mẹ chết gườm lại hần, nuốt thêm ngụm nước bọt, miệng hùng hùng hồ hồ: "Phải hay không chẳng lẽ với trí thông minh của ngài lại không đoán được ra sao? Ngài cần gì phải mua phụ thêm làm gì? Mà phụ hoàng hạ lệnh cho bản thái tử tới đây thi công sửa chữa chứ không khiến bản thái tử phải trả lời tất cả câu hỏi của nhiếp chính vương! "

Phượng Vô Trù nghe xong, mí cũng chưa từng giật lấy một cái, băng dưới đáy mắt tựa như dày thêm ba thước... Lặng phắc như tờ, không một tiếng động.

Tất cả đều tái mặt nín thở chờ con thịnh nộ ập xuống. Bỗng thấy tiếng cười lớn trầm bổng hùng hậu như tiếng chuông chùa ngân nga, một lần nữa không chút thương hương tiếc ngọc đưa tay bóp chặt cằm của Lạc Từ Dạ, lạnh giọng: "Lạc Từ Dạ, Cô thích người vương ngành gần đó? Hi vọng người có thể

bảo trì phong độ này lâu lâu một chút, đừng khiến cho Cô mất hứng quá sớm!" Dứt lời liền buông tay, quay sang phản phó Diêm Liệt: "Đưa hẳn đi tắm rửa sạch sẽ, nếu còn muốn bước chân vào trong đại điện!" Nghe lệnh, Diêm Liệt mới nhận ra sai sót của bản thân mình. Theo lệ, bất cứ người nào đi vào đều phải thanh tẩy sạch sẽ mới được bước vào đại điện. Y nhanh chóng ra hiệu, vừa lệnh cho hạ nhân bưng chậu nước tới cho Lạc Từ Dạ rửa mặt, vừa quay sang cung kính bẩm báo với Phụng Vô Trù: "Mặt tướng lập tức sẽ sai người lau sạch sẽ những chỗ thái tử từng đi qua ngay đây ạ!"

Lạc Từ Dạ không bản, nàng cũng không kì thị người bị bệnh rối loạn nhân cách ám ảnh cưỡng chế, hay còn gọi là chứng bệnh ưa sạch sẽ, thế là một bên nghe lời ngoan ngoãn rửa mặt, một bên liếc nhìn bóng lưng cao lớn của Phụng Vô Trù, úp úp mở mở hỏi dò: "Ngài mắc bệnh sạch sẽ sao?" Người nọ hơi quay đầu, dư quang khoe mắt liếc nàng một cái, trên gương mặt tuấn mỹ khiến cho người người trầm đọa, lộ rõ sự ghét bỏ, đáp: "Không có." Tay đang xoa mặt của Lạc Từ Dạ bỗng cứng đờ, cau mày hỏi: "Trên người ta làm gì có cái gì bẩn đâu, người không mắc bệnh còn bắt ta tắm tắm cái gì?" Vấn đề ngu xuẩn này cũng phải hỏi khiến cho nhiếp chính vương điện hạ chịu không nổi mà quay ngoắt đi, âm thanh từ tính trầm bổng xen lẫn khinh bỉ ngạo mạn truyền tới: "Cô không mắc bệnh gì hết, dù trên người người không có gì nhưng với Cô vẫn là dơ bẩn. Không tắm rửa sạch sẽ, không xứng được bước chân vào vương phủ!"

Ý là chê nàng dơ bẩn đó hả? Trái tim dễ bị tổn thương của Lạc Từ Dạ bỗng nhói lên cơn đau buốt, sắc mặt từ xanh chuyển sang tím tái, nàng hoàn toàn không thể nhịn thêm được nữa, giặt mạnh cái bồn rửa mặt trong tay hạ nhân, hắt thẳng nước vào người nhiếp chính vương cao cao tại thượng, nghe tiếng trợn mắt rít lên: "Mì không mắc bệnh sạch sẽ, ông thì có! Mì bẩn như vậy, không tắm cho sạch, làm sao xứng với tầm mắt của ông!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Quả Gia khóc ngất trong nhà cầu!

Thoáng thấy hân vận tay lên. Trong khoảnh khắc đó thời gian như bị đông cứng, dòng nước lơ lửng đến giữa không trung chớp mắt hóa thành vô số bọt nước nhỏ bé ngưng tụ thành những sợi băng mảnh như ngân châm. Sau lại thấy tay áo bào vút thêm cái nữa, bọt nước đột ngột chuyển hướng, tựa như mưa băng xé gió lao vun vút về phía Lạc Từ Dạ. Lạc Từ Dạ muốn chạy nhưng toàn thân không thể nào cử động, giống như bị một sợi dây vô hình chới chặt. Nàng dùng hết sức giãy giụa, thậm chí còn có thể cảm nhận sự rung động của vạn vạn tế bào khi nội lực của hân ập đến, ma sát lên da thịt mình. Lạc Từ Dạ cắn răng, chặt vật nhắc hai chân nặng tựa ngàn cân lùi về sau một bước.

Chỉ một bước nhỏ cũng rút cạn sức lực của nàng, gân xanh nổi đầy trên trán, kinh mạch tựa như có người dùng ngàn kim rạch ngang rạch dọc, đau đớn vô cùng. Hơn nữa, cộng thêm vết thương cũ sáng nay, trong khoảng khắc dường như còn nghe thấy được cả tiếng xương cốt vỡ vụn!

Lạc Từ Dạ đau đến nổi đổ mồ lạnh đầm đìa. Nàng lùi ra sau tránh được một đòn, những sợi băng mỏng lao vù vù xẹt qua sống mũi.

Phụng Vô Trù nhíu mày, biết Lạc Từ Dạ cứng đầu nhưng chưa chắc hẳn đã nghĩ đến hành động nhỏ đầy sẽ phải trả một cái giá đắt như thế nào?! Mây rậm hơi nhếch, cặp mắt khiến người người trầm mê nhìn nàng thương thức: "Con người người vốn chỉ biết chống đối, không hề tính toán thiệt hơn?"

Hắn vừa dứt lời, luồng áp lực như núi đè khổng lồ chế toàn thân nàng cũng dần dần tan biến, kinh mạch căng cứng như dây đàn tưởng chừng sắp đứt gãy rồi bỗng chốc dịu lại! Lạc Từ Dạ run lên, suýt ngã quỵ xuống đất.

Nàng khom người lao đảo khó khăn lắm mới có thể đứng vững, sau mới ngẩng đầu ngược nhìn dung nhan câu hồn nhiếp phách trước mặt, mắt hoa đảo nheo nheo đầy vẻ khiêu khích cùng kiêu ngạo, trên mặt lại giống mây gã lưu manh, cười nói: "Suy nghĩ tất nhiên là có! Bản thái tử luôn là người có khả năng vừa công vừa thủ, có thể là người được đánh, cũng có thể là người bị đánh! Nhưng nếu cứ hết lần này tới lần khác nhẫn nhục chịu đựng càng khiến cho những kẻ đó coi ta như quả hồng mềm tùy ý nắn bóp, không phải sao?"

Cho nên bất kì ở thời điểm nào có thể phản kháng nhất định sẽ dốc toàn lực để phản kháng! Nếu không thể phản kháng mới nghĩ đến chuyện xin xỏ thương lượng! Nhìn sâu vào đáy mắt kiêu ngạo của nàng, không một chút suy tư cân nhắc, dẫu có mất hết tất cả, tuyệt không chịu cúi đầu khuất phục, trong khoảnh khắc hẳn có chút thất thần. Phụng Vô Trù bước về phía trước, giống như vô thức đưa tay lướt nhẹ qua mắt Lạc Từ Dạ. Lạc Từ Dạ dờm động tác này của hắn, khoe miệng giật giật, định khoét mắt của ông đấy à? Làm gì có cửa. Nàng nhanh nhẹn nghiêng đầu sang bên né tay của hắn, cười gượng: "À cái đó... bản thái tử vừa mới hươu vượn chút thôi! Con người ta dồi dào sức khỏe, chịu đòn rất tốt, ngài xem...hây hây... Ngài có tức giận có thể đánh vào đầu, ngàn vạn đừng khoét mắt, ta vẫn còn muốn giữ lại cặp mắt này nhìn trai đẹp à nha!" Từ trước đến nay không ai yêu ta, ta chỉ còn biết yêu cái đẹp. Ông đây có sắc tâm, nhưng cũng có sắc đảm. Ông đây là người xấu, nhưng mà xấu công khai. Thôi đời, ai chả thích cái đẹp, mà trai đẹp chính là để người khác ngắm nhìn, sống là phải biết thương thức, nếu không thì sống làm gì cho tồn tại tồn tại, phải không?

Bàn tay vươn ra của Phụng Vô Trù cứng đờ giữa không trung.

Nhìn Lạc Từ Dạ thờ ơ ngán than dài bi ai giống như vừa trải qua mấy đời, đã vậy còn tự giác đưa đầu đặt dưới lòng bàn tay hắn, đáng về "Chết thì thôi, sống quyết phải được nhìn trai đẹp", về mặt nhiếp chính vương điện hạ sớm đã muốn biến thành mặt góa phụ, đầu mày cuối mắt nhìn như sắp ăn tươi nuốt sống con lừa này đến nơi..

Tay hắn bóp chặt bờ vai Lạc Từ Dạ, tay kia nắm sáo ngọc lướt qua cặp mắt hoa đào như đang muốn thấu tâm trí của hắn, thanh âm trầm thấp như ma chú vang bên tai nàng: "Kể từ hôm nay, cặp mắt này chỉ được phép nhìn duy nhất một người là Cô, vì Cô mà sinh, vì Cô mà tử. Nếu không ngoan ngoãn nghe lời, Cô sẽ móc nó ra, thân là sủng vật, người phải giác ngộ được chuyện này, hiểu không?"

Khí thế khủng bố của hắn khiến cho trái tim thổ để nhảy lơi chơi trong lồng ngực của Lạc Từ Dạ như muốn rớt xuống mông, chỉ xiu tí nữa thôi là "lái" cả ra quần!

Kẻ đứng ngoài theo dõi tình hình này giờ - Diêm Liệt mới đầu có hơi ngạc nhiên, trầm ngâm một hồi khuôn mặt lại thản nhiên như cũ. Đây chính là tính cách của chủ nhân, người đã coi trọng cái gì thì tuyệt đối không cho phép kẻ khác chạm vào! Dù chỉ là một món đồ chơi cũng không được phép chạy loạn ra khỏi lòng bàn tay của mình. Chẳng qua y có chút tò mò nghĩ mãi không ra, chủ nhân đối với thái tử là cái loại hứng thú gì không biết? Ừm... ngàn vạn lần chó có phải... căn bản y cũng chẳng dám nghĩ... aiz... là nam nhân với nam nhân đó... Lạc Từ Dạ còn chưa kịp nói thì nghe thấy tiếng động "Rầm rầm", loáng thoáng thấy một vật thể bất minh trên cánh quần đầy băng trắng ngà chổng vó trước ngưỡng cửa.

Đào trông mắt nhìn sang, con này... thân na ná rỗng lại có cánh như Dực long*, đôi mắt màu xanh da trời long lanh như hai giọt nước, thoát nhìn rất giống con sáo đen ngày đó bị nàng hạ lệnh quay sống... "Quả gia"! Đích thị là nó... Quả Quả, hiển nhiên là nó nghe thấy mấy lời này mà đâm sầm vào cửa lớn, vừa ngã xuống liền lập tức giương mắt lên nhìn, khẩn trương phi lên!

[Dực long: Thần lẫn có cánh hay có thể nói là bò sát biết bay]

Khỏe mắt lấp lánh nước mắt, kích động vỗ cánh bành bạch, sau lại giương cánh không ngừng đập vào mặt Phượng Vô Trù, tiếng kêu the thé như vẹt, câu cú lủng củng, ý tứ lộn xộn: "Nuôi tân sủng nguoi dám, còn chưa chết Quả gia! Không có chết! Nguoi dám nuôi...."

[Nguoi dám nuôi thú cưng mới, Quả gia chưa có chết mà nguoi dám...]

Cánh của nó dĩ nhiên không thể vươn tới chạm vào mặt của Phượng Vô Trù. Hắn buông Lạc Từ Dạ, sáo mặc ngọc trong tay bỗng "vuu" một cái đập trúng đầu Quả Quả, Quả gia lần nữa tê liệt ngã xuống đo đất. Mi dài rù xuống liếc nhìn khinh miệt, trầm giọng trách mắng: "Đồ vô dụng!"

Khỏe miệng Lạc Từ Dạ giật giật, mỏ Quả Quả cũng rung rung, trong lòng đều hiểu ý tứ là Quả Quả đập cánh cả buổi vẫn không đập trúng hắn phát nào, cho nên mới... vô dụng!

Quả Quả nằm dưới đất bị đá kích, hai hàng nước mắt cong cong như cọng mì chảy dài trên mặt, thê lương nói: "Quả gia khóc ngất trong nhà cầu.... Quả gia vào nhà cầu khóc ngất...." Lạc Từ Dạ nhìn đồng bọn "Quả Quả" lại nghĩ đến bản thân mình, trong lòng quặn xót như bị nhỏ a xít. Đây chính là cách người này đối xử với sủng vật! Đang trong lúc hồn thương tâm thì nghe thấy giọng nói trầm bổng như rượu thơm say đến nghìn năm lỗi trở về: "Lời cô vừa nói, nguoi nghe có hiểu không?" Lạc Từ Dạ gật như bấm tỏi: "Nghe! Hiểu!" Chỉ được phép nhìn một mình hắn? Hắn cho rằng hắn là ai hử? Nghe là nghe, hiểu thì có hiểu nhưng làm hay không là việc của ông, ai quản được?! Chứng kiến hành vi hiếm khi "Nghe lời" của Lạc Từ Dạ, nhiếp chính vương điện hạ tỏ ra rất hài lòng! Hắn đột nhiên bắt lấy cổ tay nàng, bỗng có một luồng nội lực giống như dòi núi lấp biển, lại tựa tựa con đại hồng thủy cuộn sóng chạy dọc theo kinh mạch, cứ thế lao thẳng xuống đan điền mà không hề có sự báo trước, toàn thân Lạc Từ Dạ run bắn như điện giật, chỉ là cảm giác đau đớn xuyên suốt cơ thể như từng đường gân thớ thịt bị ai lấy búa nện khi này đã vơi đi ít nhiều, thậm chí còn khoan khoái không thể tả...

Cho dù gà mờ Lạc Từ Dạ cũng biết đây chính là cách thức truyền nội công trong truyền thuyết, một trong những bước đệm đầu tiên của người luyện võ. Nàng ngước mắt, lạnh lùng: "Ta chẳng cần nguoi phải ban ơn!" Nàng chính là không thích vô duyên vô cớ nợ ân huệ của người khác. Tay đã buông, nội công cũng đã nhập vào đan điền, làm sao mà trả lại được cho hắn đây?! Đồng tử ma mị của nhiếp chính vương điện hạ hơi nheo lại, tựa như không hiểu tại sao cực kì không vui, không kiên nhẫn nói: "Cô muốn cho cái gì, đến phiên nguoi đồng ý sao? Có bản lãnh mang ra trả lại cho Cô vương!"

Lạc Từ Dạ vừa nghe, nhất thời các mạch máu trên người co giật, nàng lại còn không hiểu được chuyện, trước khi luyện thành cao thủ võ lâm hoàn toàn không có khả năng vận dụng nội lực hay sao? mà đã thế thì trả hắn kiểu gì đây? Tự dung đang êm đẹp truyền nội lực cho nàng làm gì? Chẳng lẽ định kết băng hữu? Không có khả năng... Nhất định là đang suy tính sẽ làm "chủ nhân tốt" đấy mà.

Lạc Từ Dạ lẳng lặng nhìn gương mặt tuấn mỹ đối diện, kim lòng không đậu mà nuốt vài ngụm nước miếng, đoạn nghiêng đầu sang hướng khác không dám nhìn nữa, trong lòng chỉ sợ nhìn lâu lại chảy máu mũi sẽ rất mất mặt: "Ừc...nguoi kêu gia là sủng vật đúng không? Không chăm bẵm thì ít nhất cũng đừng để sủng vật của nguoi phải chịu khổ cực ha? Cho nên vương phủ của nguoi để người khác tu sửa đi, gia phải về phủ dưỡng sức đây!"

Quả gia đang ăn vạ trên đất vừa nghe lời này lập tức ngẩng đầu, nước mắt đầm đìa kích động đập cánh, đoạn nức nở than thân trách phận bằng ngữ pháp lộn xộn: "Hắn chưa bao giờ sủng vật nuôi nấng, không nuôi nấng! Nguoi đi đi về nhà, không cần cùng Quả gia tranh... Quả gia vào nhà cầu khóc đây...." Phượng Vô Trù cúi đầu khinh khỉnh liếc mắt nhìn nó, không lên tiếng, lập tức có luồng khí tức khủng bố áp xuống. Quả Quả co giật vài cái rồi im bật, động cũng không dám động! Lạc Từ Dạ bỗng hiểu ra, cho dù là thú cưng cũng chỉ có được ân sủng đến mức đấy là cùng! Trong lúc mê mải suy tư tìm đối sách, Phượng Vô Trù đã chấp tay sau lưng bước lại gần nàng, áp sát khuôn mặt tuyệt mỹ khiến người ta không dám thở mạnh, đôi môi mỏng manh tựa cánh hoa khẽ nhếch lên, nửa giễu cợt, nửa trào phúng, đồng tử ma mị xoáy sâu như muốn khóa chặt người trước mắt, âm thanh trầm bổng tình tứ như rượu lạnh, ngạo mạn vang lên: "Đêm nay tổng cộng có bảy nhóm người muốn cướp Thiên tử lệnh trong tay nguoi, chỉ cần nguoi bước ra khỏi cửa phủ nhiếp chính vương, lập tức sẽ bị mấy trăm cao thủ võ lâm xé xác băm thây! Nguoi muốn về phủ thái tử "Dưỡng sức" hay ở lại vương phủ sửa tường, tự mình quyết định đi!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Tường sửa xong rồi, sửa luôn cả đầu nguoi, có được

không?

Lạc Từ Dạ liếc nhìn gương mặt tuấn mỹ lộ rõ vẻ cay nghiệt, khóe miệng giắt giắt, lòng trộm nghĩ, con người này nhân sinh phát triển vận vẹo, không hề giống người thường. Nhìn.. nhìn bộ dạng của hắn mà xem, có vẻ như very very cao hứng khi biết ngoài kia có gần trăm cao thủ muốn giết nàng thì phải! Trên khuôn mặt tuyệt thế khiến người ta hít thở không, hiện đang mang nụ cười sung sướng khi người gặp họa! Sau khi mắng nhiếc đến một nghìn câu "Biến thái " mới bắt đầu xấn tay áo lên hỏi: "Sửa chỗ nào trước đây?"

Cả đêm sửa tường một mối muốn chết, mà chạy ra kia đánh nhau với đám người kia cũng chết, suy đi tính lại vẫn chẳng thay đổi được gì, chỉ ít ở nơi này đập gối bê vôi cũng không cần lo lắng người ta xông đến chém giết. Thật vất vả lắm mới xuyên tới nơi bản thân có chút địa vị tiền bạc, làm một lương dân chân chính, chỉ tiếc lí tưởng và sự thật lại cách nhau ngày càng xa.. Thôi đành chấp nhận ở đây chút mấy bức tường này lỏng lẻo một chút, chờ đến khi Phượng Vô Trù kia đi qua, sẽ đồ chết hắn~ Hề.

Phượng Vô Trù không đáp lời, chân lùi về sau một bước, cũng không khom lưng ép sát nàng nữa mà nâng người đứng thẳng, dáng vẻ cao cao tại thượng, cách biệt thế gian. Hắn khinh khinh dùng cằm nhìn nàng, tay khẽ gờ lên. Ngay lập tức Diêm Liệt bước đến, duỗi tay làm tư thế "Mời ": " Thái tử, xin mời đi theo mặt tường!"

Mục đích Lạc Từ Dạ đến đây cho đến lúc bắt tay vào tu sửa, đương nhiên, chỉ giống như khi bị ép diễn xiếc, chêm môi chọc cười mà thôi, nàng căn bản cũng không định nghiêm túc làm việc gì hết! Vội vạy xách xô vôi, quờ quờ tí xíu, đi đi chà chà vài cái. Ước chừng được một canh giờ bỗng sau lưng vang lên tiếng động, nàng tò mò quay đầu lại nhìn, khóe miệng co quắp, gân xanh trên trán thi nhau nhảy tanh tách! Vốn sau lưng nàng có khoanh đất trống, giờ đặt thêm một chiếc trường kỷ bằng đá cẩm thạch màu đen.

Nằm dài trên tràng kỷ là một kẻ rồi hơi đang chống tay nghiêng đầu dựa vào thành ghế, có vẻ như vừa mới tắm gội xong. Vạt áo trong trễ nải thấp thoáng cơ ngực bên chắt trắng kiêu, mấy sợi tóc đen ẩm ướt tùy ý rủ trước ngực, mang theo vẻ đẹp hoang dã đầy nhục cảm. Áo khoác ngoài bằng gấm thượng hạng dệt pha hai màu vàng đen xen lẫn, tay hắn vẫn về ly rượu, khuỷu tay chống lên đầu gối, con ngươi đen láy lấp lánh ánh kim quang, thâm thúy tựa như đầm nước thu lạnh, rất nhân nhĩ nhìn nàng!

Bên cạnh còn có kẻ hầu rượu, người bưng điểm tâm

Sắc mặt Lạc Từ Dạ hết xanh lại đen, đen lại trắng, từ trắng lại hơi hồng hồng, tất nhiên cũng chỉ vì nhìn thấy cảnh xuân mà động lòng, từ hồng hồng lại trở thành đỏ đỏ, một phần cũng do lửa giận bốc ngập đầu. Xem ý tứ của tiện nhân kia, nàng ở đây khổ ải sửa tường đắp vách, đại gia hắn thành thói tắm gội xông hương xông, tới giờ ngheo đầu dựa ghế uống rượu rồi tưởng tượng mình là chủ nhân tới "soi" cứu vãn, có phải vậy không?

"Nhìn cái gì?" Hắn nhưn mày, nhâm nhi ly rượu, vẫn như cũ nhìn thẳng vào mắt nàng. "Biến kiểm" thế tử gia giận đến mức đôi năm sáu sắc mặt, lúc này đã dùng ở màu tím tái, nghiêng răng thờ vù vù: " Là bản thái tử nên hỏi nhiếp chính vương tới đây xem cái gì mới đúng chứ?"

Phượng Vô Trù nhưn mày, dung nhan tuấn mỹ khiến người ta hít thở không thông lúc này chỉ càng khiến cho nàng muốn vút xuống chân chà đạp thành một đồng thịt nát, khuôn mặt hao cốt mê hồn thể nhưng lại đặt trên người một tiện nhân như hắn, tuyệt đối lãng phí cmn đi ~ Âm thanh vốn trầm thấp uống thêm chút rượu nghe càng êm tai: " Cô cũng tới nhìn qua một chút, tránh cho thái tử nảy sinh ý định vụng trộm cắt xén nguyên liệu, mảnh lõi lười biếng, thậm chí chẳng nề hà dùng bất kì thủ đoạn bịp bợm nào, không phải sao?"

Khoé mặt Lạc Từ Dạ giắt giắt, được, được..xem như người lợi hại, ông đây đúng là đang tính đến chuyện đó đấy! Ông có nên ca ngợi người thông minh quá không đây? Chỉ có điều, ông ở đây lao động cực khổ như trâu, mi lại ở sau lưng uống rượu, ăn điểm tâm, thực con bà nó làm người ta chán ghét quá mà! Điện tiết bước thêm vài bước, nhân lúc hạ nhân chưa kịp phản ứng liền vớ lấy một khối điểm tâm nhét vào trong miệng!

Cũng bởi khối điểm tâm quá lớn, hai má nàng phình to như cái trống, vừa nhai vừa lúng búng nói: " Đa tạ nhiếp chính vương ngài chuẩn bị bữa ăn khuya, vừa vận bản thái tử cũng đang đói! "

Nói xong, miệng nhai nhai, quay người tiếp tục công việc khổ sai, trong lòng mới nguôi ngoai một chút. Ngược lại, Phượng Vô Trù nhẩn nhẩn ấn đường thành một nếp gấp, đôi mắt khiến cho người ta mê muội nhìn khay điểm tâm Lạc Từ Dạ vừa động vào, trong mắt tràn ngập ghét bỏ, nhưng kỳ quái là đối với hành động không lễ phép này, hắn không những không tức giận mà còn cảm thấy hơi buồn cười. Mối mòng khẽ cong lên, lần này tới lượt Quả gia kế bên cạnh dòm thấy nét mặt chủ nhân, mặt chim bỗng đen xì! Nó nhào xuống dưới chân Lạc Từ Dạ, hai cánh bị thương bằng vải trắng toát ra sức múa may chỉ chò, hết sức kích động, câu cú lộn xộn, ngữ pháp sai bét: " Ngươi cut! Lăn ngươi! Ngươi đi ra! Có đi hay không ngươi! Ngươi biến, ngươi về nhà....!"

Lạc Từ Dạ vốn đang ôm đầy một bụng tức lại được thêm con chim rách này tới gây gỗ, nàng nổi nóng cúi đầu chỉ tay thét ra lửa: " Mi không nhìn thấy chỉ vì loại sùng vật quá vô năng như mi, đến cái vách tường cũng không sửa nổi nên chủ nhân mi mới muốn dùng ta thành tân sùng vật để sửa tường hay sao? Còn âm âm ỉ ỉ cái gì nữa?! Ta nói cho mà biết, muốn lấy lại sự tín sùng của chủ nhân mi chỉ có một phương pháp duy nhất, chính là mau mau hoàn thiện công việc cho tốt! Đừng nói lời thừa thãi, mau làm việc đi! "

Nói xong liền đẩy đồng vật liệu tới bên cạnh Quả Quả, tiện thể đưa dụng cụ trên tay đặt vào cánh của nó, chỉ chỉ vào đồng xi măng, hét lên: " Mau làm đi!"

Dứt lời liền quay đầu làm việc, hai cánh Quả Quả kẹp công cụ, " thân chim" bị Lạc Từ Dạ quát đến ngây ngốc. Đờ đẫn một lúc lâu mới gian nan vung cánh, gian nan vung cái bay*, gia nhập vào đội ngũ sửa tường. Trong đầu vang vọng một câu nói cứ lặp đi lặp lại: Chỉ cần sửa tường thật tốt mới lấy lại được sự tín sùng của chủ nhân..

[Bay: Dụng cụ nhào xi măng]

Thế là trong phủ nhiếp chính vương có hai " sủng vật " một lớn một nhỏ, bắt tay cùng nhau sửa tường.

Khỏe miệng Diêm Liệt giật giật, nghiêng đầu nhìn Phụng Vô Trù một cái, y tuyệt đối tin tưởng Quả Quả chỉ là bị quất nên luống cuống, chứ bình thường nó đâu có ngu như vậy... Còn nữa, thái tử đường đường nam tử hán, lúc này lại vô tư gào thét chẳng khác gì mấy mụ già chanh chua đánh đá, cái này...không phải là cũng điên luôn rồi chứ...

Có vẻ như nhiếp chính vương điện hạ dường như cũng có hơi sùng sốt, ấn đường nhăn lại sâu thêm một đoạn, liếc nhìn bóng lưng bận rộn của Quả Quả chật vật giờ cái bay, nghiêng đầu nghi ngờ hỏi Diêm Liệt: " Cô bình thường dạy dỗ nó như vậy à? Ngu hơn cả heo!"

Tiếng nói không lớn, đương nhiên Quả Quả cũng không nghe thấy, Diêm Liệt ghen hòng trần trối: " Thuộc hạ tuyệt đối tin tưởng nguyên nhân không phải vấn đề ở người nuôi dạy, mà bởi vì thái tử gia có tuyệt kĩ "Thần công sư tử hồng"."

Lạc Tử Dạ dường như không nghe thấy lời hai người kia bàn luận, cổ ra dáng ta đây lao động chăm chỉ, đầu cũng không ngoảnh lại, lớn tiếng hỏi thăm: " Không biết nhiếp chính vương điện hạ có thể nói cho gia hay, bảy nhóm người ngoài kia muốn giết bản thái tử cướp Thiên tử lệnh, lần lượt là những nhóm nào, được không?"

Lúc trên đường tới phủ nhiếp chính vương, nàng chỉ cảm nhận được có hai nhóm người. Lạc Tử Dạ thật sự muốn biết thân phận của những kẻ này, tới cùng là ai để về sau còn né. Phụng Vô Trù cũng chẳng giấu, nhưng đôi lông mày sắc bén vẫn nhú lại dăm dăm nhìn bóng lưng " hai sủng vật yêu quý ", con người thâm trầm không chút đếm xỉa đáp: " Minh Dân Thanh, Hiền Thương Dật Phong, Vô Hạng Dương, phụ hoàng người, dường như còn có... đệ nhất công tử Tương Tư môn, Doanh Tấn!" Lạc Tử Dạ dừng tay, những người kia nàng cảm thấy cũng không có gì sai. Nhưng còn Doanh Tấn? Nếu nàng đoán không nhầm thì món đồ chơi kia chính là do tên yêu nghiệt Doanh Tấn gài bẫy vu oan cho nàng, y biết rõ Thiên tử lệnh trong tay nàng là giả, vì cái gì còn muốn phái người tới giết nàng đoạt lệnh? Không lẽ mục đích chỉ là cái mạng này của nàng? Nàng với hắn có mối thâm thù đại hận nào hay sao? Hay vốn dĩ... tất cả chỉ là giả dối? Tâm tư ngàn xoay trăm đảo, nàng lại phát hiện thêm một chuyện nữa. Lạc Tử Dạ dừng động tác, tò mò hỏi: " Nhiếp chính vương điện hạ, gia phát hiện ngoài Long Ngạo Địch ra, tất cả các mỹ nam đều bị ngài điểm danh hết, ngài chắc chắn không phải là đang ghen ăn tức ở đó chứ?"

" Phải hay không trong lòng người rõ ràng nhất!" Nhiếp chính vương thờ ơ đáp, bờ môi thấp thoáng nụ cười mỉa mai.

Lạc Tử Dạ gật đầu: " Bỏ qua, cứ cho những gì ngài nói là thực đi! Tính ra cũng mới có năm nhóm người, còn hai nhóm nữa muốn giết ta đâu?"

Nàng vừa hỏi câu này, Phụng Vô Trù hồ hững nhấp ly rượu, giọng điệu bình thản, chậm rãi đáp: " Còn hai nhóm nữa, chính là người của Cô vương!" Khỏe miệng Lạc Tử Dạ giật mạnh, tay đang chà xi măng đột ngột dừng lại. Trong nháy mắt khuôn mặt trở nên vặn vẹo, cứng ngắc quay đầu lại nhìn gương mặt tuyệt mỹ, rống lên giận dữ: " Lại còn dám nói hai nhóm kia là người của người? Muốn giết ta đến mức phải phái cả hai nhóm sao? Rốt cuộc ta đã nợ người những cái gì?!"

Nàng hiện tại rất muốn đánh người thì phải làm sao đây?

Nhiếp chính vương điện hạ sùng sốt, sau lại nâng cằm, thông thả đặt ly rượu xuống, ngạo mạn đáp: " Một nhóm là Cô nương tạo cướp Thiên tử lệnh, tuy không người nào dám mạo phạm Cô nhưng việc Thiên tử lệnh trong tay Cô, hiện tại vẫn chưa đến thời điểm thỏa đáng để công khai. Nhóm thứ hai cũng bởi nếu thái tử đi, không ai sửa tường, Cô cũng rất phiền muộn, cho nên..." Tới đoạn này, hắn không nói nữa.

Lạc Tử Dạ mặt nhăn như dưa muối, sửa.. sửa cái bíp bíp! Liếc nhìn cái bay dính đầy xi măng trên tay mình, lại nhìn tiện nhân có dung nhan xinh đẹp đến tột cùng nhưng ác độc cũng tột cùng kia, nghiến răng rít lên: " Ông sửa tường xong rồi đem sửa luôn cả đầu người, có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Hắn nhú mày, trong mắt có vài phần mỉa mai, trên người tản mát ra vẻ ngạo mạn, lơ đãng như kẻ trên cao nhìn xuống con kiến. Đôi mắt rét lạnh kia nhìn về phía Lạc Tử Dạ, tuy ý không chút quan tâm, nói: " Chỉ bằng người mà muốn chạm vào cô?"

Hắn vừa thốt lên những lời này đã thấy thân hình của Lạc Tử Dạ loé lên, đánh thẳng vào hắn! Động tác cực kì nhanh chóng, kẻ khác thậm chí còn không thể thấy rõ thân hình của hắn, nhưng trên môi Phụng Vô Trù lại thoáng qua tia cười lạnh, như thể dù động tác của nàng có nhanh hơn nữa, căn bản cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn!

Lạc Tử Dạ đang cầm trong tay cái bay, muốn đập nó vào mặt tên kia!

Nàng giờ cao tay lên nhưng lại dừng ở giữa không trung! Không phải nàng muốn dừng tay, mà là cổ tay đã bị tên kia bắt giữ. Trong khoảnh khắc đó, không khí như ngừng lại! Mặt nàng trừng lớn, thực không dám tin! Trong tổ chức mục tiêu chính của nàng là chế tạo vũ khí tiên tiến. Như vậy, xét về tốc độ công kích thì nàng kém hơn bạn mình- đệ nhất sát thủ Yêu Nghiệt đôi chút nhưng trình độ cũng rất cao rồi. Dù laf Yêu Nghiệt cũng chỉ có thể ngăn nàng lại, không có khả năng nắm lại!

Vậy mà nay lại bị hấn nhẹ nhàng, đơn giản bắt lấy?!

Hơn nữa lực đạo của hấn rất lớn, như một khối kim loại nắm lấy cổ tay nàng, dùng tầng tầng lớp lớp xiềng xích vây khốn! Trong giây lát hấn đã khiến nàng không thể động đậy!

Cho đến giờ khắc này, nàng mới thực sự nhận thức được trình độ bọn họ chênh lệch bao nhiêu! Sợ rằng cho dù nàng xuất toàn lực, có lẽ có thể lay động được hấn đôi chút. Khi nàng đang mãi suy nghĩ, giọng nói từ tính ma mị của hấn đã truyền từ trên đỉnh đầu nàng xuống:" Tốc độ của ngươi quả thật rất nhanh, ta có thể cam đoan, hôm nay bắt được cổ tay ngươi, trừ ta ra, trên đời này không có quá hai người đâu!"

Không quá hai người? Lạc Từ Dạ đưa mắt nhìn thẳng hấn:" Những người khác cùng lắm chỉ có thể chặn được đòn công kích của ta, không thể không chế được cổ tay của ta, đúng không?" Tuy rằng trừ hấn, trên đời này không quá hai người, nhưng nàng vốn cao ngạo, cũng không thể thừa nhận mình dễ dàng bị người ta bắt được như thế!

"Đừng!" Hấn vậy mà không gạt nàng, đôi đồng tử vàng nhạt kia tiếp tục đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Nhưng đột nhiên một bàn tay nắm lấy cổ nàng! Cảm xúc trắng mịn kia khiến lòng hấn khẽ động nhưng điều này không thể làm dịu đi đôi lông mày đang nhăn tít lại vì hành động mạo phạm của nàng!

Hấn áp sát nàng, mặt cách rất gần.

Gương mặt xinh đẹp của thiếu niên được phóng đại, lộ ra dung nham nhiếp hồn, khắc sâu mãi mãi khiến Lạc Từ Dạ đầu vầng mắt hoa, có nỗi xúc động chảy máu mũi, kích động đến nổi xuyết ngất ngay tại chỗ! Nhưng nàng ý thức được hiện nay sinh mạng mình đang ngàn cân treo sợi tóc, cần bản không phải thời điểm đề si mê!

Đồng tử hấn nghiêng ngả, nhìn thấy ánh mắt này của nàng như thấy con mồi đang phí công giẫy giụa vô ích. Giọng nói trầm thấp mang theo sự uy nghiêm, áp chế trời sinh, hấn ngạo mạn nói:" Dám chủ động ra tay với cô, hấn là không sợ sinh tử, coi thường tính mạng! Ngươi lớn mật như thế, vậy nên xem cô nên phạt ngươi thế nào đây? Có nên cho ngươi sống sót rồi khỏi phủ Nhiếp chính vương không?"

Hấn vừa nói ra lời này, Lạc Từ Dạ rung mình!

Nàng nâng mắt kia của hấn, phát hiện trong đó có một cỗ lệ khí, đó là sự tức giận khi kẻ luôn cao cao tại thượng bị khinh mạn uy nghiêm. Điều này khiến nàng tin rằng, nếu nàng xử lý không tốt chuyện này, thì sẽ mất mạng thật! Nàng cười ha ha, cợt nhả nói:" Ai nha, chẳng qua ta chỉ thử năng lực ứng biến của ngài một chút, tuyệt đối không có ý mạo phạm ngài, xin ngài ngàn vạn lần đừng hiểu lầm!"

Nhưng hấn chẳng để tâm đến lời đùa này của nàng, bàn tay nắm cổ nàng càng chặt, giọng nói ma mị lại vang lên:" Ngươi còn một câu nữa, sẽ quyết định sinh tử của ngươi! Cầu xin tha thứ hay vẫn tiếp tục ba hoa?"

Lời này vừa nói ra, Lạc Từ Dạ đã phát cáu! Hoa đào trong mắt có vài phần tức giận, chẳng buồn ngẩng đầu nhìn hấn, thậm chí còn cười lạnh, liếc mắt nhìn tay hấn đang nắm cổ tay nàng, nhìn cao lên chút là cổ của chính mình, gần như khiêu khích nói:" Vậy tốt nhất là bây giờ ngươi bóp chết ta đi, nếu không chờ đến ngày ta trở nên mạnh mẽ nhất định sẽ lăng trì ngươi từng miếng!"

Nàng hung ác nói, trong ánh mắt cu ng hiện ra một cỗ lệ khí! Những bức dọc nàng phải chịu oẻ kiếp trước, kiếp này cũng không bằng lúc này phải chịu đựng tên hỗn đản Phượng Vô Trù, điều này khiến nàng cực kì căm tức!

Lời này của nàng vô cùng rõ ràng âm vang khiến Diêm Liệt nhũn mảy. Theo vương nhiều năm như vật nhưng chưa từng gặp người nào không sợ chết như thái tử! Thời điểm này đã không cầu xin tha thứ, lại còn giảo cánh cáo Vương! Lăng trì vương thành từng miếng... Nếu giờ này cô thái tử không nằm trong tay vương thì Diêm Liệt hấn cũng rút dao lăng trì nàng trước!

Phượng Vô Trù ngẩn ra như thể không ngờ nàng sẽ nói ra những lời như vậy! Không sợ chết, tràn ngập khiêu khích, còn có đôi mắt hoa đào kia như đang nói cho hấn biết, tất cả những lời nàh nói đều là sự thật! Chờ tới ngày nàng trở nên mạnh mẽ, nàng thật sự sẽ lăng trì hấn! Hấn đột nhiên cười ha ha, thanh âm êm tai kia lại trở nên đinh tai nhức óc, giống như muốn xuyên thủng màng nhĩ người ta, bàn tay nắm lấy cổ nàng thu hồi lại, rồi bỗng nhiên môi hấn xoẹt qua môi nàng, cao giọng nói:" Giỏi cho một Lạc Từ Dạ, lời nói không biết sống chết như thế mà ngươi cũng dám nói ra! Vậy thì cô sẽ chờ đến ngày ngươi lăng trì cô, nhưng đừng để cho cô chờ lâu quá!"

Giờ phút này Nhiếp chính vương điện hạ không tin là sẽ có ngày người trước mặt có thể lăng trì mình thật! Nhưng ngày nào đó biết đâu sẽ đến thật...

Lạc Từ Dạ trên mặt cực kì ngang bướng nhưng trong lòng lại thờ phào một hơi. Hấn bắt nàng nói một câu quyết định sinh tử, bây giờ nàng nói một câu, kết quả đã có, là sống! Lại nói như vậy thì biết hôm nay hấn sẽ không giết mình, có lẽ trong thời gian ngắn cũng sẽ không động thủ với mình, hấn là người ngạo mạn, cao cao tại thượng như vậy, tất nhiên phải đợi một ngày nào đó con kiến là nàng sẽ đến lăng trì hấn! Nhân đó nàng cũng hiểu được ý muốn păng trì hấn của nàng buồn cười đến mức nào!

Trước mắt vấn đề sinh tử đã không còn, Lạc Từ Dạ nghe xong lời của hấn, cười lạnh:" Ngày nào đó sẽ không xa lắm đâu, hi vọng đến lúc đó Nhiếp chính vương không kêu đau là được!"

Nàng há miệng nói đến đây, đôi mắt hấn đã gắt gao khoá chặt lấy cánh môi của nàng. Đó là hai cánh môi hơi vênh lên, đỏ hồng mịn màng, dưới ánh trắng tờ mờ sáng bóng thật mê người. Giờ phút này còn nói ra lời khiêu khích khiến lòng hiếu chiến của hấn bùng lên, bỗng nhiên trong lòng hấn sinh ra một nỗi xúc động, muốn phủ lên cánh môi kia mà hung hăng chà đạp.

Chương 39

Từ trước đến giờ, trong nhận thức của Nhiếp chính vương chỉ có đoạt lấy không cần cân nhắc. Khi hắn muốn cái gì sẽ trực tiếp chiếm lấy! Vì thế lần này hắn cũng làm như vậy!

Nghiêng người, phủ lên môi của nàng! Hắn sừng sốt, Lạc Từ Dạ cũng sừng sốt. Cảm giác này thật kì diệu, qua sự va chạm của cánh môi mềm mại như có dòng điện chạy qua khiến người ta không thể khống chế được. Nhưng cảm giác này cũng thật quý giá, bởi vì chỉ có nam nữ yêu nhau mới làm được việc này nhưng bọn họ là nam nhân lại...?

Đây chính là tiếng lòng của Phượng Vô Trù và Lạc Từ Dạ!

Con mẹ nó đúng là quái đản mà! Chắc là ta điên mất rồi, hồi thần linh ơi, ngài hãy chọc mù hai mắt của con đi, có phải do sáng nay con không uống thuốc nên mới gặp ảo giác, đúng không? A, trước mắt ta là một mảng sương mù, mẹ ơi ta sắp bị lạc phương hướng rồi _ Đó là tiếng lòng của Diêm Liệt!

Bọn hạ nhân bưng trà, điểm tâm suốt nửa thì ngã thẳng cứng. Nhưng khác với Diêm Liệt, là bọn họ thấy màn này, bọn họ cũng không bị mất phương hướng, chỉ cảm thấy Vương bị mất phương hướng nhân sinh mới có thể làm ra chuyện như này!

Mặt Lạc Từ Dạ xanh mét, hoàn toàn không thấy rõ tình huống này tiến hoá như thế nào? Tuy nàng thích mỹ nam thật đấy, nhưng hắn chưa được sự cho phép của nàng đã hôn nàng, thế này có quá đáng không cơ chứ? Hơn nữa trong nhận thức của Phượng Vô Trù, mình vốn là nam nhân! Vậy mà hắn vẫn hôn nàng, có phải là làm nhục nhân cách của nàng không? Nghĩ vậy, trong lòng nàng bùng lên một cơn giận! Tiếp theo phải làm gì bây giờ? Tất nhiên một cái dễ thể hiện mình là trình tiết liệt nam. Hay quay lại hôn tiếp, liều mạng đoạt lấy cho hắn biết ai là công ai là thụ, để hắn biết được sự lợi hại của mình?

Lúc này trong đầu nàng xuất hiện hai đứa nhỏ nói chuyện với nhau.

Một đứa nói: "Hôn hắn, hôn hắn! Hng hăng giáo huấn hắn, vậy thì thời cơ người tông công kích sẽ đến!"

Đứa kia nói: "Nó nói đúng! Xử hắn đi!"

Vì thế, nàng không đợi hắn phản ứng đã nhào lên! Ngậm môi hắn kịch liệt hôn, nhưng nàng lại là một thiếu nữ ngây thơ chưa có nỗi một nụ hôn đầu, nàng cũng không biết hôn nên đẩy chỉ là một cuộc gặm cắn cuồng loạn! Lòng nàng rít gào, hắn dám vũ nhục nàng, nàng liền áp đảo hắn! Giáo huấn hắn! Khiến tên khốn Phượng Vô Trù này trở thành thụ dưới thân nàng.

Diêm Liệt nhìn thấy cảnh này thì đau khổ vô cùng, không biết là nên đi lên xách thái tử xuống hay nhắm mắt làm ngơ, giả bộ bất tỉnh để người ta đưa mình đi. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Vương thật sự có ý với thái tử, chuyện này tiến triển cũng nhanh quá nhỉ?

Hơn nữa hai người này thật sự là nam nhân đó!! Thế giới này bị sao vậy, chẳng lẽ Vương không động tâm với nữ tử suốt hai mươi sáu năm là vì thích nam nhân!

Hồi trời xanh! Khoan đã, Vương thích nam nhân thật ư? Vậy có khi nào Vương ham muốn một người cực kì anh tuấn tiêu sái là mình không đây? Diêm Liệt nuanh chóng nhớ lại những gì đã xảy ra từ khi đi theo Vương, nhớ đến từng ánh mắt giao nhau của họ, nhớ đến từng câu nói. Phát hiện hình như mỗi việc đều không có vấn đề gì, lại giống như cực kì có vấn đề. Trong lúc tinh thần rối loạn, nghi vấn nổi lên, thực sự cảm thấy chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!

Giờ phút này Phượng Vô Trù cũng ngây ngốc xuất thần, nam nhân hôn nam nhân, là không bình thường đấy! Nhưng dưới sự đánh trả kịch liệt của Lạc Từ Dạ, chết tiệt là hắn lại cảm thấy thực bình thường! Giờ phút này hắn hiểu, Lạc Từ Dạ chỉ là đang đánh trả chứ không phải là hôn lại. Đáy mắt hắn gọn sóng như dòng thác cuộn cuộn, hung hăng vỗ lấy môi nàng tiến hành tranh đoạt độ sức.

Người khác rằng môi quần quýt tươi đẹp ấm áp bao nhiêu thì hai người này giống như đang đánh nhau bấy nhiêu!!

Quả Quả dựa trên vách tường đã sớm choáng váng, rung rung nước mắt quay đầu nhìn hai người bọn họ. Quả gia đã bắt đầu tự sướng một ca khúc thể lương bằng cái giọng the thé của mình." Gió phượng bắc thổi, bông tuyết bay!"

Âm thanh xướng rất lớn khiến cho tình cảnh này càng thêm kì dị.

Được rồi, hai nam nhân hôn nhau, nhìn vào sẽ thấy quá quý giá mà! Lại còn có một con chim ở bên cạnh xướng một ca khúc thảm thương, Diêm Liệt cảm thấy con chim đàn này quả là đang xướng lên nỗi lòng của mọi người mà!!

Lực công kích của Phượng Vô Trù ở bất kì phương diện nào cũng đều rất mạnh mẽ! Lạc Từ Dạ chậm rãi cảm thấy mình đầu không lại hắn, nhưng nàng cũng không định nhận thua, ở chỗ cái ghế dài dùng chân dẫm lên hắn, kéo vạt áo của hắn, liều mạng tấn công! Vậy là thành tư thế hắn nằm một nửa lên ghế dài, nàng áp đảo trên hắn!

Diêm Liệt và cả một động hạ nhân đều cảm thấy phi lễ chó nhìn, nhưng vương chưa kêu bọn họ lui ra, bọn họ không giảm động đây.

Thích hán à? Đã là nữ nam tử thì nàng đều thích nhưng nộ hôn này tuyệt đối không phải vì thích hán mà vì hán vô lễ tấn công nàng, nàng mới đánh trả, cũng để cho hán biết nàng lợi hại thế nào. Hôn nữa nỗ lực áp đảo, thì ra lại đơn giản như vậy!!

Hành động này của nàng khiến đáy mắt hán tối đi, nộ hôn kịch liệt đã khiến hô hấp hán thô nặng vài phần. Hán tóm lấy nàng định vây khốn nàng dưới thân mình, bỗng nhiên cách đó không xa, truyền đến tiếng "Bịch"

Một tiếng này....

Cảnh tượng ngưng lại!

Cây quạt trong tay Hiền Thương Dật Phong rớt xuống đất, Minh Dận Thanh trừng lớn hai mắt, nhìn thấy hình như là Lạc Từ Dạ áp đảo Phụng Vô Trù... Trong một giây đồng hồ, tam quan của bọn họ đã nát, thế giới quan sụp đổ! Bây giờ là Phụng Vô Trù nằm dưới Lạc Từ Dạ nằm trên?

Hạ nhân dẫn hai người bọn họ vào cũng sững sờ, Vương đã dẫn trước với hán là tối nay có khách đến thì cứ đưa vào, vậy nên hán đã đưa Hiền Thương Dật Phong và Minh Dận Thanh vào thế này... chắc là không phá hỏng chuyện gì đâu nhỉ?

Không, đây không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là Vương và thái tử, rõ ràng là hai nam nhân, sao lại làm như vậy? A không, quan trọng hơn phải là tại sao vương lại ở bên dưới??

Nhìn sao cũng thấy vương sẽ không là người bị đè mà!!

Nghe thấy thanh âm kia, Lạc Từ Dạ liền quay đầu lại, vừa thấy liền choáng váng. Sau đó, Long Ngạo Địch cũng được hạ nhân dẫn vào. Khi Long Ngạo Địch thấy cảnh này, cả người cứng đờ, khoé miệng run rẩy, lập tức hiểu được vì sao Lạc Từ Dạ suốt ngày muốn mình gả cho nàng, còn cái gì mà nàng công hán thụ nữa chứ! Ngay cả Phụng Vô Trù cũng bị nàng đè lên, nếu là mình về sau làm sao thẳng lưng lên, dùng lời nói chính nghĩa và tôn nghiêm của đàn ông để đuổi nàng cút đi!

Gân xanh trên thái dương của Phụng Vô Trù cũng bị hán lên, sự tình phát triển như vậy cũng khiến hán thực sự bất ngờ. Hán biết tối nay những người này sẽ đến vì chuyện Thiên Tử lệnh, họ sợ tối nay Lạc Từ Dạ ở đây sẽ tiện thể cướp luôn Thiên Tử lệnh! Nhưng hán đâu có đoán được mình sẽ hôn Lạc Từ Dạ, càng không đoán được tình thế sẽ phát triển như thế này!

So với hán, Lạc Từ Dạ càng khó chịu hơn. Rõ ràng là để cứu vãn tôn nghiêm của mình, nhưng lại bị mấy anh đẹp trai nhìn thấy, quả thật là muốn khóc mà! T-T

Nàng đứng nhanh dậy, xua tay:" Không phải như mọi người thấy đâu!!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

"À!" Đây là tiếng của Minh Dận Thanh, đôi mắt hẹp dài của hán khẽ giật giật, nhìn thấy dáng vẻ muốn giả thích của nàng hán chỉ muốn nói:" Thái tử không cần phải giả thích đâu, đây chỉ là việc riêng của người và Nhiếp chính vương, chúng ta không tiện hỏi mà cũng không có tư cách hỏi đến!" Nhưng những lời này đã tới đầu lưỡi lại không thể thốt thành lời.

Hán hơi cảm thấy tình huống của Lạc Từ Dạ và Phụng Vô Trù đã làm tổn thương tới hán. Cũng không phải tổn thương gì khác, chỉ là có chút bóp méo cuộc đời của chính mình, thậm chí ảnh hưởng đến việc dựng vợ gả chồng và cực kì bất lợi với nửa cuộc đời sau này của bản thân hán. Cho nên hán không thể bình tĩnh mà nói rằng chuyện này không quan hệ gì đến mình. Bởi vì chuyện này có quan hệ rất mạnh mẽ!

Thì ra nam nhân với nam nhân cũng có thể kích thích cuồng dại như thế! Nóng rực như thế! Khiến người ta ngiệt huyết sôi trào như thế này! Mà... hán đang nghĩ cái gì thế???

Còn Hiền Thương Dật Phong thì neho neho mắt nhìn cái quạt rơi trên mặt đất, không biết mình nên bình tĩnh nhặt lên hay cứ để đó.

Về phần Long Ngạo Địch, ánh mắt hán đại ra, nửa ngày sau mới từ từ bình thường trở lại. Nếu quan hệ hiện tại của Phụng Vô Trù và Lạc Từ Dạ là như thế này thì chuyện mượn sức Lạc Từ Dạ đã không thể thực hiện! Trừ khi hán cũng hi sinh sắc đẹp lấy lòng Lạc Từ Dạ... Tưởng tượng này đã khiến mặt hán tái mét!

Mặt hán sau khi xanh mét thì lại vắn vẹo một hồi! Bởi vì hán hiểu, theo tính cách của Phụng Vô Trù, chắc chắn không có chuyện vì để lấy lòng người ta mà để bản thân chịu thiệt thòi, nhưng tình huống này là sao đây? Hán có tình cảm với Lạc Từ Dạ sao? Nghĩ vậy, ánh mắt hán nhìn Phụng Vô Trù càng trở nên phức tạp hơn! Khuynh hướng tình dục và phẩm vị của của Phụng Vô Trù đúng là khiến người ta thần phục mà!

Mấy anh đẹp trai mỗi anh đều có một biểu cảm khác nhau nhưng chẳng ai muốn nghe lời giải thích của Lạc Từ Dạ!

Sắc mặt Nhiếp chính vương điện hạ khá lo lắng, nghe Lạc Từ Dạ muốn giải thích lại còn lo lắng hơn! Dựa theo ánh mắt kì dị mà ba người kia nhìn mình, hẳn càng cảm thấy cổ quái. Hắn nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, giấu tất cả tâm trạng trên mặt đi rồi mới mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn Lạc Từ Dạ nói: "Thái tử, người định giải thích thế nào?"

Giọng nói trầm thấp mà mỉa mai này cũng mang theo sự tức giận và cảnh cáo! Làm sủng vật của hắn lại phát sinh chuyện như vậy với hắn, thế mà nàng còn muốn giải thích với người khác, xem ra nàng là một sủng vật không có một chút tính tự giác nào cả! Không hiểu tại sao điều này còn làm hắn tức giận hơn cả việc mọi người để ánh mắt kì dị lên người hắn!

Lạc Từ Dạ nhếch miệng, quay đầu nhìn hắn thì thấy vẻ tức giận ẩn sau trong đáy mắt, như thể tức giận vì việc nàng đi giải thích với đám người này là tội ác tày trời đáng chịu thiên đao vạn quả ấy! Có điều ý hắn là không muốn nàng giải thích, chắc là do nàng giải thích không tốt mới bảo nàng diễn tập, nói với hắn trước, nhỉ?

Bình thường dưới tình huống này chắc là hắn cũng hi vọng có thể giải thích rõ ràng, đúng không?

Cuối cùng thì ba người bên kia cũng mở miệng nói chuyện. Hiên Thương Dật Phong ho khan mấy tiếng, âm thanh ôn nhã mang theo ý cười mấy tiếng: "Khụ... khụ khụ, đây là việc riêng của thái tử và nhiếp chính vương, không cần giải thích với bọn ta đâu!"

Chỉ là từ hôm nay trở đi, bọn họ không thể nhìn thẳng Lạc Từ Dạ đặt Phượng Vô Trù dưới thân!

Minh Dân Thanh cũng nói nhanh: "Đúng vậy, không cần phải giải thích với bọn ta đâu! Thái tử cứ yên tâm, bọn ta nhất định sẽ không nói chuyện này ra ngoài truyền thuyết đâu!"

Tất nhiên mấy anh đẹp trai này đều quy kết lí do mà Lạc Từ Dạ muốn giải thích là lo chuyện này bị truyền ra ngoài sẽ gây tổn hại tới danh dự!

Nhưng Quả Gia ở một bên lại cực kì tức giận, nhảy dựng lên vỗ cánh, cao giọng hét to: "Quả Gia nhất định sẽ truyền ra ngoài, Quả Gia truyền chuyện này ra ngoài..." Cũng không biết có phải do quá mức phẫn nộ, thương cảm hay không mà những lời nói hôm nay quả nó không hề sai ngữ pháp.

Long Ngao Dịch cũng lạnh giọng phối hợp: "Hai vị vương gia đã nói thế xin thái tử cứ yên tâm. Mạt tướng cũng không phải là người lắm mồm, có điều nếu thái tử đã co nhiếp chính vương thì xin người sau này đừng tùy tiện đùa giỡn mạt tướng!"

Ý hắn chính là, người đã có tình nhân rồi thì sau này hãy giữ mình trong sạch, đã bắt lấy Phượng Vô Trù rồi thì hãy buông tha ta đi! Phượng Vô Trù có thể tiếp nhận nhưng ta không chịu nổi đâu!

Nhưng những người khác nghe lời này của hắn lại giống như đang ghen! Điều này khiến cho Hiên Thương Dật Phong cùng Minh Dân Thanh đều nhìn hắn bằng ánh mắt kì quái, Long Ngao Dịch cũng dần phản ứng lại, phát hiện trong lời nói của mình có gì đó sai sai, khoé mắt khẽ giật...

Tất cả bọn họ đều có dáng vẻ "Chẳng cần người giải thích, bọn ta hiểu hết mà!!!!" khiến Lạc Từ Dạ khóc ròng! Cái quỷ gì thế? Nếu không giải thích thì làm sao sau này nàng có thể "cua" họ được!"

Mà Phượng Vô Trù nghe xong những lời này thì hít sâu một hơi như đang kìm nén tức giận với Lạc Từ Dạ, hắn nhíu mày nhìn thẳng những người này, giọng nói mỉa mai vang lên: "Các vị đêm khuya tới thăm, không biết là có chuyện gì? Cô nghĩ các có thể hiểu được phủ nhiếp chính vương không phải là nơi tùy tiện đi vào! Nếu không có việc gì..."

Nói tới đây, hắn không nói tiếp. Nhưng lực áp bức người cũng dần dần tan ra.

Đương nhiên hắn biết ý đồ của bọn họ khi đến đây. Nhưng hắn cũng phải cho bọn hắn rõ về đạo đãi khách của mình! Phải cho bọn họ hiểu dù hắn cho bọn họ vào cũng không có nghĩa là hắn cho phép bọn họ là trái với đạo đãi khách của mình, không mời mà tự đến! Thậm chí, hắn còn hơi hiểu ra lí do khiến tâm trạng mình phức tạp, mất hứng như vậy là vì bị mấy người này nhìn thấy cảnh tượng quần bách kì dị như thế thì thôi không nói đến mà điều khiến hắn tức giận hơn chính là chuyện lúc này bị cắt ngang!

Ý nghĩ này vừa ra đã khiến hắn phải sững sờ! Loại chuyện không theo lẽ thường như lúc này bị cắt ngang thì hắn mất hứng cái gì?

Mà hắn nghe vậy thì liếc Lạc Từ Dạ một cái, ánh mắt lạnh băng. Dù sao dựa theo tình huống này, Lạc Từ Dạ và Phượng Vô Trù đã sớm thân thiết, thế mà hôm nay hắn còn lãng phí thời gian làm nhảm với nàng như vậy! Điều này khiến hắn dần nảy sinh sát ý với Lạc Từ Dạ! Đồng thời hắn cũng trả lời Phượng Vô Trù: "Thần biết tối nay phủ nhiếp chính vương được sửa chữa nên mới tới đây nhìn xem có... cần hỗ trợ gì không!" Lạc Từ Dạ thấy trong mắt hắn hiện lên sát ý thì biết hắn đã quy nàng và Phượng Vô Trù về một phe, cái anh chàng đẹp trai này, nàng đã không tán được thì thôi lại còn dính phải phiền toái nữa chứ! Nàng không nhận được, dùng vẻ mặt cầu xin nhìn bọn họ, rung rung nước mắt nhìn mấy người kia: "Các người thật sự không muốn nghe ta giải thích một chút à?"

Nhiếp chính vương điện hạ nghe vậy ánh mắt liền lạnh đi. Hắn nghiêng đầu nhìn Lạc Từ Dạ, trong mắt còn mang theo tia uy hiếp, giống như cực kì kiên nhẫn hỏi: "Thái tử muốn giải thích với bọn họ, hả?"

Ngữ khí âm trầm khiến người nghe rợn cả tóc gáy.

Hắn nhiều lần dùng giọng điệu âm trầm như vậy nói với nàng khiến nàng không nhận được phải quay đầu lại, nhíu mày nói: "Lời này của người rốt cuộc là

muốn ta giải thích, chứng minh sự trong sạch của ngươi hay là không giải thích?" Nếu đáp án là về sau thì nàng nên khuyên Phượng Vô Trù nên đi gặp thầy thuốc xin thuốc uống đi!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Long mạch quốc tự

Mà nếu là về trước thật thì hẳn dùng về dọa người này dọa dẫm nàng làm gì?

Nàng vừa nói ra lời này, Phượng Vô Trù đã híp mắt lại, nhìn chăm chăm nàng, trên người cũng tản ra sự tàn bạo! Mắt thấy có thể sẽ có chuyện không may, Hiên Thương Dật Phong cười cười hòa giải: "Nhiếp chính vương điện hạ và Thái tử không cần để ý, ta không thấy gì đâu!"

Đúng vậy, bởi vì sau khi nhìn thấy cảnh kia, bọn họ đã thấy mắt mình bị chọc mù rồi, mù lâu rồi!

Lời này vừa nói ra, Lạc Tử Dạ lập tức hỏi: "Thật sự chưa nhìn thấy gì à? Vậy các ngươi mau nói với ta rằng, cảnh tượng lúc này các ngươi đã quên rồi, trong lòng các ngươi, ta vẫn là một nam nhân thuần khiết đi!"

Sắc mặt Phượng Vô Trù trầm xuống, đôi mày rậm nhíu lại, giữa ấn đường mờ hồ thấy sự kiềm chế. Diêm Liệt có thể nhìn ra Vương đang kiềm chế thôi thúc muốn tự tay bóp chết thái tử đây mà.

Hiên Thương Dật Phong nhếch khóe miệng, đôi mắt ôn nhuận nhìn Lạc Tử Dạ, cảm thấy dù mình không nhìn thấy cảnh kia thì dựa vào lời nói cử chỉ của Lạc Tử Dạ cũng không giống như "Nam nhân thuần khiết", cho nên nếu muốn hắn nói ra những lời này cũng thật khó khăn!

Về mặt Minh Dận Thanh lại tràn ngập dấu chấm than và chấm tròn (editor: kiểu mặt ngàn chấm ấy), hẳn không chỉ cho rằng bản thân không thể nói ra những lời này mà còn cảm thấy Lạc Tử Dạ có thể nói ra mấy lời như thế thì quả thực là vô si đến cực điểm!

Long Ngạo Địch thì bỗng nhiên cảm thấy mông mình ngura ngúra, nhớ tới chuyện mấy ngày trước người này đã sờ mông mình rồi bị Bệ Hạ hạ lệnh đánh!

Ba người kia không thể nào đối gạt lương tâm để nói ra cái câu mà Lạc Tử Dạ đòi hỏi kia.

Mà Lạc Tử Dạ còn đang định nói tiếp vài câu nữa thì Nhiếp chính vương điện hạ đã tỏ vẻ hoàn toàn không thể nhẫn nhịn, trầm giọng mở miệng: "Thái tử, khách tới thăm phủ Nhiếp chính vương là chuyện của Cô! Ngươi còn chưa làm xong việc của mình, mau đi làm đi!"

Lạc Tử Dạ nhếch khóe miệng, nàng phải làm cái gì? Ở chỗ này thì chính là sửa tường! Về mặt nàng vận vẹo trong chốc lát, liếc mắt nhìn mấy anh đẹp trai một cái là lại chảy nước miếng rồi mới mở miệng nói: "Nhiếp chính vương điện hạ, người cảm thấy người ở trong này thành thạo nói chuyện phiếm với mấy anh đẹp trai còn ta lại ở nơi nào đó sửa tường, ngươi sắp xếp như vậy thật sự thích hợp à?"

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Phượng Vô Trù biến đổi, lại ngồi dậy, hơi thở ma quỷ nhanh chóng áp chế. Lạc Tử Dạ lập tức cảm nhận được áp khí bên người mình, chỉ muốn co người lại, vận vẹo! Nàng cảm nhận được sự bức bách cường đại, sắc mặt cũng khê biến!

Mắt thấy hai người này sắp đánh nhau đến nơi, Long Ngạo Địch liếc bọn họ một cái, mở miệng nói: "Thái tử, ta chỉ khâm phục Nhiếp chính vương chứ không ngưỡng mộ (ý là không yêu), ngài đừng nghĩ nhiều!"

Lời này đã lý giải câu nói lúc nãy của Lạc Tử Dạ thành Lạc Tử Dạ và Phượng Vô Trù là một cặp đôi đoạn tụ, Phượng Vô Trù nửa đêm bảo Lạc Tử Dạ đi làm việc còn hắn lại ngồi nói chuyện phiếm với mấy nam khiến Lạc Tử Dạ ghen tị và bất mãn! Vì thế, Hộ quốc Đại tướng quân mới vì sự trong sạch của bản thân mình mà chứng minh mình là nam nhân bình thường, tỏ vẻ mình sẽ không phát sinh quan hệ với Nhiếp chính vương, vậy nên mới nói ra để thái tử yên tâm!

"Không phải, ý ta là..." Lạc Tử Dạ còn muốn giải thích.

Nhiếp chính vương điện hạ bỗng nhiên ôn hòa mở miệng: "Ánh mắt của thái tử không tính toán gì thật à?"

Khóe miệng nàng hơi nhếch, tròn mắt đảo nhanh quanh người Long Ngạo Địch một lượt. Nhớ tới lời Phượng Vô Trù từng nói, mắt của nàng từ nay về sau chỉ có thể nhìn thấy hắn, khóe mắt lại giật giật vài cái, không nói gì, quay đầu đi tiếp tục trát tường.

Vì bảo vệ cho đôi mắt mình, vì để về sau này còn được ngắm các anh đẹp trai, vì bảo vệ lợi ích lâu dài, hôm nay nàng cứ nhịn một chút, quay lưng về phía mấy anh đẹp trai mà trát tường một chút, lắng nghe giọng nói êm tai của bọn họ một chút! Dù sao mấy mỹ nam này giọng nói đều rất hay!

Hay nhất chính là giọng của Phượng Vô Trù, nhưng hắn cũng là kẻ dễ tiện nhất!

Diêm Liệt nhìn thoáng qua Vương nhà mình, lại nhìn thoáng qua Thái tử, còn có nhóm mỹ nam tử ở đây nữa. Trong lòng hắn chậm rãi hiểu ra, biểu hiện lúc này của Vương có xem như là ghen không? Quả Quả liếc mắt nhìn Lạc Tử Dạ một cái, lại nhìn Phượng Vô Trù, nhìn vách tường đối diện mình và

Lạc Tử Dạ đang trát tường. Đôi mắt xanh da trời đảo vòng quanh, nhất định là do Lạc Tử Dạ trát tường nhiều hơn mình nên chủ nhân mới hôn Lạc Tử Dạ mà không hôn mình. Ý tưởng này vừa nảy ra, Quả Già lập tức vỗ cánh múa may quay cuồng, liều mạng quạt lên vách tường! Tốc độ nhanh đến nỗi người ta không thể nhìn thấy... Sau đó, Phụng Vô Trù khẽ phát tay một cái, Diêm Liệt liền lập tức phản phó hạ nhân đi chuẩn bị ghế dựa cho ba vị khách này.

Lạc Tử Dạ mang cả một bụng oán hận với Phụng Vô Trù đi trát tường, lắng nghe cuộc đối thoại sau lưng mình. Đầu tiên là giọng nói ôn nhã của Hiền Thương Dật Phong: "Hôm nay mạo muội đến thăm, trên đường đi gặp Minh Vương Điện hạ, thật có duyên!"

"Có thể gặp Phong Vương đi cùng đường, cũng là vinh hạnh của Bồn Vương. Chỉ là sợ chưa mời đã tới, đã quấy rầy nhiếp chính vương... À..." Minh Dận Thanh nói tới đây, mọi người sùng sốt! Nhớ lại thì đúng là bọn họ đã quấy rầy chuyện tốt của Nhiếp chính vương và Thái tử.

Phụng Vô Trù nghiêng đầu, đôi mắt nghiêng ngả không kiên nhẫn liếc hán một cái, Minh Dận Thanh càng thêm xấu hổ, sờ sờ cái mũi.

Ngược lại, Hiền Thương Dật Phong dùng ánh mắt hàm chứa ý cười xấu xa nhìn Lạc Tử Dạ khổ đại cừu thâm trát tường và Phụng Vô Trù quét mắt về phía Lạc Tử Dạ. Hán đại khái đoán ra quan hệ của hai người này, chỉ sợ là không giống như những gì bọn họ đã thấy! Long Ngạo Dịch cũng nói: "Hôm nay thần đến đây cũng còn có một chuyện nữa. Bệ hạ bảo thần tới truyền lời, nói thân thể Bệ hạ không khỏe, hi vọng từ nay trở đi Nhiếp chính vương có thể thay Bệ hạ dâng hương Quốc Tự! Dù sao cả Thiên Diệu cũng chỉ có Nhiếp chính vương điện hạ có tư cách thay Bệ hạ đi dâng hương, Bệ hạ cũng hi vọng thái tử có thể cùng đi!"

Hán vừa nói xong lời này, Lạc Tử Dạ đang trát tường mà vẫn dựng thẳng lỗ tai lên nghe bọn họ nói chuyện liền quay ngoắt đầu lại, tỏ rõ lập trường của mình: "Ngày một thân thể Bản Thái tử không khỏe, vẫn là Nhiếp chính vương đi một mình thì hơn!" Nói đùa chắc, đứng cùng một chỗ với Phụng Vô Trù thì lúc nào cũng lo ngay ngáy cho cái mạng, có thể không cần ở cùng hán thì tốt nhất là không nên ở cùng!

Mỹ nam tuy đáng quý nhưng nàng vẫn nên giữ lại cái mạng để còn đi ngắm nhiều mỹ nam hơn chứ!

Nàng vừa nói ra lời này, ánh mắt Nhiếp chính vương điện hạ đã rét lạnh, hiện rõ ý cười khát máu. Mà Long Ngạo Dịch lại không để ý đến điều này, hán đã sớm biết Thái Tử là đồ vô tích sự, luôn mặc kệ chính sự, vì thế gật đầu: "Ý của Thái Tử, thần sẽ truyền đạt tới Bệ hạ!"

Sau khi hán nói hết lời, Hiền Thương Dật Phong cũng mở miệng cười nói: "Nghe nói lúc này hoa đào ở Quốc Tự Thiên Diệu đang nở rất đẹp. Không biết Nhiếp chính vương điện hạ có cho phép Bồn Vương tới thưởng ngoạn không?" Từ trước tới giờ chỉ có người cai quốc và hoàng tộc mới có thể tới Quốc Tự. Cho nên muốn đi vào, phải thỉnh cầu mới được!

Phụng Vô Trù liếc mắt nhìn Hiền Thương Dật Phong một cái, giống như muốn xuyên qua ánh mắt để nhìn rõ mục đích của hán. Bên ngoài có tin đồn Long Mạch Thiên Diệu nằm bên trong Quốc Tự, Hiền Thương Dật Phong đi vào là muốn xem hoa đào hay muốn đi tìm Long Mạch? Nhưng dù là vì cái gì, hán cũng chẳng thêm đặt trong mắt. Gật gật đầu: "Được!"

"Phong Vương đô đi, vậy nếu Bồn Vương muốn đi chắc Nhiếp chính vương điện hạ cũng sẽ không cự tuyệt đâu nhỉ?" Minh Dận Thanh cười nói tiếp.

"Hà? Các người đều đi sao?" Phụng Vô Trù còn chưa đáp lời, Lạc Tử Dạ đã trợn trừng mắt, quay đầu liếc nhìn Long Ngạo Dịch: "Người cũng đi à?" Long Ngạo Dịch gật đầu: "Ngày mai thần phụ trách việc canh gác bên ngoài Quốc Tự, bảo hộ an nguy của Nhiếp chính vương!" Lạc Tử Dạ cười đến đáng khinh: "Aizo, các anh đẹp trai đều đi, vậy thì ta đây đi cũng được, mang ta theo cùng đi!"

Nàng vừa nói xong, mặt Phụng Vô Trù đã đen sì! Vậy ý Lạc Tử Dạ là một mình Phụng Vô Trù hán đi thì nàng không đi. Còn mấy mỹ nam kia đi thì nàng sẽ đi?

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Ta cảm thấy sự đê tiện của ngài đã được nâng lên tầm cao mới!

Vừa nghĩ như vậy, tâm trạng của Nhiếp Chính Vương càng tệ hơn!

Hán nâng mắt liếc Lạc Tử Dạ một cái, lại liếc mắt nhìn Long Ngạo Dịch một cái, ngạo mạn nói: "Việc sau này, Cô sẽ tự mình chủ trì, Thái tử không cần đi theo. Hán đến đây chỉ tỏ vương chân, bây giờ Tướng quân quay về hồi báo lên Hoàng Thượng đi!"

"Ách....." Long Ngạo Dịch cảm thấy không hiểu nổi tình huống này, tuy chưa hiểu rõ ràng, nhưng cứ gật đầu trước đã, "Lời nói của Nhiếp Chính Vương điện hạ, thần nhất định sẽ chuyển lời!"

Không cần hán phải hiểu rõ ràng, ít nhất trước mặt Phụng Vô Trù, bất luận hán có thể hiểu rõ ràng hay không, nhưng cũng phải xem đó là thánh chỉ mà chấp hành

. "Cái gì?" Nụ cười sung sướng mà bị bừa của Lạc Tử Dạ trở nên cứng đờ, vụn vụn... ánh mắt nhìn hấn quả thực muốn phun ra một ngọn lửa, lời nói của người này có ý gì? Không muốn nàng đi? Tại sao không muốn nàng đi? Nàng nghiêng rằng, trừng mắt nhìn hấn cắn răng mở miệng nói, "Nhiếp chính vương điện hạ, ngài yên tâm! Người Bản Thái tử cái gì đều sẽ, sẽ không gây vướng bận. Ngài thật sự suy nghĩ nhiều quá, cho dù Bản Thái tử đi theo, cũng sẽ không có bất cứ ảnh hưởng xấu gì! Cho nên, những lời này ngài không cần để Hộ Quốc tướng quân truyền cho phụ hoàng, tránh cho phụ hoàng biết lại nghĩ lầm Bản Thái tử không nên thân sẽ khổ sở trong lòng!"

Lời này của nàng gần như là rít từ kẽ răng mà ra! Mà vài người khác nhìn hai bên, cũng nhìn ra giữa hai người này có mùi thuốc súng. Đặc biệt Hiên Thương Dật Phong, không chỉ nhìn ra mùi thuốc súng, còn nhìn ra một ít mùi vị khác lạ nữa. Hấn và Minh Dận Thanh liếc nhau, đang nghĩ có nên nói câu hòa giải một chút hay không thì Nhiếp Chính Vương điện hạ lúc này đã đứng lên.

Cầm bảo thiêu chỉ vàng đen buông rơi trên mặt đất càng làm tôn lên dáng người rần ròi, cao ráo của hấn. Hấn chậm rãi nâng bước, tràn ngập nghi thức quý tộc mà đi đến trước mặt bọn hạ nhân, bung chén rượu trên khay lên, lại chậm rãi đi đến trước mặt Lạc Tử Dạ, một loạt hành động, đều cao quý mà tao nhã. Hấn đi đến trước mặt Lạc Tử Dạ, từ trên cao nhìn xuống nàng, trong ánh mắt là sự cao ngạo và khinh bỉ, chậm rãi nói: "Thái tử đối với ý tứ của Cô, không hài lòng?"

Nàng đâu chỉ là không hài lòng, căn bản là bức bối! Nàng cắn răng nói: "Nhiếp Chính Vương cảm thấy Bản Thái tử hấn là vừa lòng sao? Hơn nữa Bản Thái tử cho rằng mình có đi Quốc Tự hay không, đó là chuyện của Bản Thái tử, Nhiếp Chính Vương không cảm thấy ngài quản quá nhiều sao?" Không chỉ là bởi vì soái ca, mà là bởi vì..... Hiên Thương Dật Phong cùng Minh Dận Thanh buổi tối hôm nay tới phủ Nhiếp Chính Vương, nhất định là vì thiên tử lệnh. Mà Long Ngạo Định tin tưởng thiên tử lệnh không ở trong tay mình, vẫn tới, cũng mang lời Hoàng đế muốn truyền cho Phượng Vô Trù, nói cách khác là Long Ngạo Định tới, chính là ý của Hoàng đế. Những người này đều có hứng thú với thiên tử lệnh, điều này đã chứng minh rằng, hiện nay những thế lực có dính dáng tới chuyện này, không một cái nào là đơn giản!

Mà giờ bọn họ đều phải đi Quốc Tự dưới sự bảo vệ của Long Ngạo Định cho thấy Quốc Tự nhất định có vấn đề! Nói không chừng còn trâu bò hơn cả thiên tử lệnh, nhưng lại không phiền phức như thiên tử lệnh. Nếu nàng có thể nắm trong tay mấy thứ này, nói không chừng trong tương lai sẽ bảo toàn cái mạng cho nàng! Nếu không thể có được, ít nhất đi theo, cũng có thể hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra! Tuy đôi khi biết càng nhiều càng nguy hiểm, nhưng hiện tại với thân phận này của nàng, cái gì cũng không biết, không phải càng nguy hiểm hơn sao?

Có lẽ ngày nào đó chết như thế nào cũng không biết! Nhưng cái tên khốn này lại muốn phá hoại, không cho nàng đi tìm hiểu tình hình, thuận tiện cấu kết với anh đẹp trai, nàng với hấn rốt cuộc có bao nhiêu thù oán?

Phượng Vô Trù nghe nàng nghiêng rằng lý sự xong, gật gật đầu, thông thả giờ tay, bung chén rượu lên uống.

Sau khi uống xong, tiếp tục ung dung nhìn nàng: "Người nói rất đúng, người có đi Quốc Tự hay không, là chuyện của người, chẳng có chút quan hệ gì với Cô!" "Vậy người liền....." Lạc Tử Dạ đang muốn nói, vậy người liền cầm miệng lại, đừng có làm phiền, gây trở ngại đường đi của ta, cùng các anh đẹp trai vui vẻ du ngoạn, sung sướng chơi đùa, bồi dưỡng tình cảm! Về chuyện tiện thể đi dò xét xem bọn họ chạy đến đó làm gì, nàng không có ý định nói. Nàng tính toán lời nói đều còn chưa nói xong, đã bị cắt ngang, hấn bỗng nhiên đem mặt tiến đến trước mặt của nàng. Một cái chớp mắt tuyệt mỹ, nhiếp hồn đoạt phách, khiến người run sợ. Lạc Tử Dạ theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng, bị sắc đẹp mê hoặc đến phải kiềm nén lại, thế cho nên những lời này đã tới cổ họng, trong lúc nhất thời đều quên nói ra.

Mà Nhiếp Chính Vương điện hạ quan sát nàng trong chốc lát, khóe miệng chậm rãi hiện lên ý cười, đó là nụ cười xấu xa, ngạo mạn, khinh bỉ, thậm chí là cay nghiệt. Sau đó, hấn ra vẻ "Có bản lĩnh thì đến đến đánh ta đi", mở miệng nói: "Người có đi hay không hoàn toàn không liên quan gì tới Cô. Nhưng Cô chính là không muốn người đi, người có thể làm gì?"

"Người được lắm!" Lạc Tử Dạ tức giận đến xanh mặt, cầm lấy cái bay để trát tường màu trắng, quất lên mặt hấn! Không ngờ trên đời lại có dạng người xấu xa, không có lòng tự trọng, không có nhân phẩm giống như Phượng Vô Trù này, quả thực chính là không thể coi đáng vẻ bên ngoài mà!

Rất tự nhiên, nàng chưa vung lên được thì cổ tay đã bị hấn nắm chặt.

Hấn đứng thẳng người, chậm rãi nghiêng người nói với Long Ngạo Định: "Hộ Quốc tướng quân cũng thấy. Thái tử trời sinh tính tình táo bạo, nếu đi Quốc Tự, lỡ mạng thế này, va chạm thân phận hoặc là tổ tiên, hậu quả này ai cũng không muốn nhìn đến! Người trở về bẩm báo với Hoàng Thượng, Thái tử chắc chắn không thể đi cùng với các vị Vương gia tới Quốc Tự, hãy nói đây là ý của Cô!"

A, Lạc Tử Dạ! Muốn đi ngắm mỹ nam, chưa hỏi qua hấn đáp ứng rồi sao? Long Ngạo Định nhìn tình cảnh này liếc mắt một cái, hiển nhiên chính là Phượng Vô Trù cố tình gây khó dễ, không muốn Lạc Tử Dạ đi, nhưng dù thế nào, chuyện này không liên quan tới hấn. Đã nhiều năm như vậy Hoàng đế cũng chưa thể rõ được bí mật của Quốc Tự, lần này người tài của các quốc gia đều tới, Hoàng đế đã cố ý thả mồi ra, hy vọng những người khác tới khai thác. Về phần sau khi khai thác được, ai được lợi tất nhiên là dựa vào bản lĩnh!

Mà chuyện này, ngoại trừ Phượng Vô Trù không để ý cái Long Mạch kia, những người khác đều rất để ý. Cho nên lúc này, với hấn mà nói, đương nhiên người đi càng ít, bọn họ càng có thể khai thác ra bí mật, nắm giữ cơ hội Long Mạch kia.

Cho nên Lạc Tử Dạ không đi, cũng tốt! Vì thế hấn gật đầu: "Thần rõ rồi, thỉnh Nhiếp Chính Vương yên tâm, lời này thần nhất định truyền tới!"

Lần này, mặt Lạc Tử Dạ đã hoàn toàn đen xì! Phượng Vô Trù cái tên khốn kiếp này! Đầu tiên là chọc nàng tức giận khiến nàng động thủ, sau đó quay đầu mượn chuyện nàng động thủ, nói nàng tính tình táo bạo lỡ mạng, trở thành lý do thích hợp khiến nàng không cần đi! Đậu má! Hấn cho rằng hấn không cho nàng đi, nàng sẽ không có cách sao? Đồ hèn! Sau khi có được câu trả lời của Long Ngạo Định, hấn khó mà quay đầu đi, nhìn về phía Lạc Tử Dạ. Thấy vẻ mặt nàng khó chịu. Hấn rũ mắt nhìn từ trên cao xuống, trong ánh mắt dường như có sự đắc ý, càng thêm xấu xa nhìn nàng, giọng nói lạnh lẽo chậm rãi vang lên: "Thế nào? Sắc mặt Thái tử khó coi thế, là có ý kiến gì sao?"

"Đúng vậy, ta có ý kiến!" Lạc Tử Dạ dừng lại một chút, sau đó nói ra ý nghĩ của mình, "Nhiếp Chính Vương, ta cảm thấy sự đề tiện của ngài đã được nâng lên tầm cao mới!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ông trời ơi, dân chim có oan muốn báo

Nàng vừa mới nói, ánh mắt hần trong nháy mắt lạnh lên, đáy mắt mang theo ánh sáng màu vàng xẹt qua! Một giây trước mắt hần thật đẹp, lúc này Lạc Tử Dạ cũng nhìn ra, bây giờ tâm tình của hần không tốt, chắc là đang nổi giận, trong ánh mắt như có ánh sáng xẹt qua! Cực kì đẹp đẽ, nhưng cũng là tín hiệu nguy hiểm!

Có điều, nàng cũng không muốn vì nguy hiểm mà khuất phục nhận thua, gương mặt chống nạnh lườm nguýt hần. Bày ra bộ mặt không biết sợ! Bởi vì nàng phát hiện, Phượng Vô Trù không thể dễ dàng tha thứ chuyện người khác làm trái ý hần, nhưng lại rất biến thái thích người khác khiêu khích hần! Chẳng lẽ hần đứng ở chỗ cao lâu quá, nên cô quạnh? Cho nên thích người khác tới khiêu khích? Không phải chứ! Ý tưởng này vừa nảy ra, nàng lập tức thâm lắng đầu phủ định. Tuy rằng Phượng Vô Trù không thể nghi ngờ chính là kẻ tiện nhân, nhưng hần không phải là người nhảm chán như vậy!

Mà kỳ quái chính là, khi nàng thể hiện vẻ mặt không sợ, hần lại cười một tiếng. Bàn tay của hần xoa cổ nàng, nhẹ giọng nói: "Thái tử, Cô tuy rằng đồng ý cho người cơ hội, người mạnh mẽ lên rồi đến đây lắng trị Cô. Nhưng, điều này cũng không có nghĩa là Cô tha thứ sự khiêu khích của người, hiểu không?"

Lời này, coi như là cảnh cáo rồi! Lời này vừa nói ra, Minh Dận Thanh và Thương Dật Phong liếc mắt nhìn nhau, Long Ngao Dịch cũng hơi nhăn mày. Dựa theo lời nói này của Phượng Vô Trù, Phượng Vô Trù và Lạc Tử Dạ, hai người này cũng không giống như là có quan hệ thân mật, bàn tán gì mà đến lắng trị, sợ rằng có nói đến gương cung bật kiếm (gươm sung sẵn sàng) cũng không đủ! Lúc đó bọn họ vừa tới, thấy hai người kịch liệt ôm hôn, đó là cái quỷ gì?

Chẳng lẽ là bọn họ hoa mắt? Hoặc là thời đại này thay đổi rồi, kẻ thù gặp mặt, đều trước hôn nói sau hả?

Lạc Tử Dạ cũng không ngốc nghếch, nàng mắng một câu, xả được con giận liền hiểu được! Nếu thật sự đánh, mình căn bản không phải là đối thủ của hần, đến lúc đó hần ra tay, nàng nhảy nhót tung bưng bay khắp nơi, vậy thì đúng chính mình làm, hơn nữa nếu nàng không tìm đường chết thì không phải chết rồi! Nhưng, nàng lấy một cái tư thế cúi đầu khom lưng mà tỏ vẻ "Đại gia người khỏe, ta hiểu được ", mở miệng nói: "Đã biết! Nhiếp chính vương có thể thả ra chứ?"

"Cô thả hay không thả, là chuyện của Cô, có liên quan gì tới người?"

Hần cúi đầu, nhìn nàng từ trên cao xuống. Khóe miệng của Lạc Tử Dạ giật một cái! Con mẹ nó, hần bóp cổ nàng, lại nói không liên quan đến nàng. Rốt cuộc đầu óc hần bị cửa kẹp, hay tư duy nhận thức của nàng bất thường? Quả gia ở một bên nhìn, vẻ mặt lộ ra nước mắt, đuối dài cổ của mình, bay lại, ngửa đầu nhìn Phượng Vô Trù, nước mắt lưng tròng giọng the the nói: "Quả gia bóp, bóp Quả Gia... bóp Quả Gia..." Nói đến đây, nó còn đưa cả móng vuốt, giẫm chân của Lạc Tử Dạ. Hai cánh thật nhanh đánh vào chân nàng: "Người cút! Cút, cút người, người cút..."

Khóe mắt của Lạc Tử Dạ giật giật! Bình thường chỉ nhìn thấy việc gì có lợi ích thì cả người và động vật đều xông lên tranh, hôm nay mới biết, bị người bóp cổ, đúng là có người, không, có chim cướp! Nàng quyết định, vì trả thù hành vi Phượng Vô Trù không có chuyện gì chỉ thích bóp cổ nàng, về sau nàng sẽ tiến hành chương trình giáo dục cho Quả Quả, nói cho Quả Quả Phượng Vô Trù như thế nào, có thể mỗi ngày hưởng thụ đãi ngộ như bị bóp cổ! Cuối cùng nhất định có thể làm Phượng Vô Trù này tức chết nha! Đáng thương cho Quả gia còn không biết có người tính toán nó như vậy, nhưng tự dưng nó lại rùng mình một cái... Quả Quả vừa khóc, Phượng Vô Trù cảm thấy nó vô cùng ồn ào, buông tay, buông cổ Lạc Tử Dạ ra. Đồng thời liếc mắt nhìn Diêm Liệt một cái: "Quá ồn ào, Cô không muốn thấy nó!"

Khóe miệng của Diêm Liệt giật một cái, tính đi lên bắt Quả Quả đi. Quả Gia bị phần khóc lớn, vung cánh bay nhảy xoay người, cố gắng vênh cái móng chim chi lên bầu trời, kêu trời trách đất khóc: "Ông trời ơi, dân chim có oan muốn báo... Chủ nhân có mới nói cũ, bội bạc, vô liêm sỉ hạ lưu, đề tiện vô liêm sỉ... Cách, nói hai cái vô sỉ. Làm lại Quả Gia, Quả Gia làm lại... Ông trời ơi..."

Nó muốn đem tất cả thành ngữ bốn chữ đã được nghe trong suốt đời chim ra để mắng người, dùng đến tất cả, giải oan! "Phanh!" Nó vẫn không có cơ hội đề lập lại, Phượng Vô Trù đột nhiên đuối chân ra! Tiếp theo một cái vật thể hiện đường cong parabol, bị đập bay ra ngoài! Vẫn tiếp tục bay xa xa, đập lên tường, cô chim lệch một cái, té xui! Lạc Tử Dạ nhìn "Sùng vật " Quả gia, không thể kìm chế nuốt nước miếng một cái. Thế mới biết Phượng Vô Trù đối với mình thật rất nhân từ, hơn nữa nàng cũng xem thường Quả Quả, nàng định dạy nó học mắng, không ngờ nó cũng biết mắng! Thật sự là một con chim thần!

Tiếp theo, khóe miệng của Diêm Liệt co giật một cái, như xách chó chết... Không, giống xách chim chết đem Quả Gia xách đi! Quả Gia nổi danh sĩ diện, trước mặt mọi người bị đá ngã, ngày mai tỉnh lại, đoán chừng sẽ đến gào thét... Ngày mai sự thanh tịnh và chất lượng sinh hoạt của Vương phủ lại giảm xuống rồi!

Hiên Thương Dật Phong thấy vậy cười cười, mở miệng nói: "Trong sách có ghi, thời đại thượng cổ, Phượng hoàng rơi xuống, lưu lại một quả trứng. Vạn năm sau, cũng chính là năm năm trước, trứng tự mình phá vỡ, đi ra không có người nhìn thấy, nhưng trong sách về Phượng hoàng nửa phần cũng không

giống chim thần. Sau khi trứng nở, trong miệng nó liền nói hai chữ "Quả Quả", Thiên tử lấy hai chữ đó ban tên cho Quả Quả, Nhiếp chính vương tiêu diệt quân Nhung, trợ giúp thiên tử. Đem Quả Quả cho Nhiếp chính vương, tỏ vẻ kính trọng cùng cảm kích. Chim kia, là con này phải không?"

Lạc Tử Dạ nghe thấy, không nghĩ tới con chim này lại có lai lịch lớn như vậy! Nhưng nhìn diện mạo của nó, không giống hậu duệ của Phượng hoàng, Bá Vương Long lại giống với Dực Long còn nói nghe được. Nhưng cho tới giờ nàng chưa từng nghe qua chuyện đời sau của khủng long biết nói chuyện, cho nên đến cùng là cái giống gì còn phải nghiên cứu thêm!

Phượng Vô Trù nghe xong lời này, ung dung xoay người, đi về vương tọa, đặt chén rượu lên khay trên tay hạ nhân. Hắn liếc mắt nhìn Hiên Thương Dật Phong, chậm rãi nói: "Chính xác. Chỉ là chim này quá ồn ào, đến tận bây giờ, ngoại trừ ăn, uống, gây chuyện, thậm chí còn mắng Cô, Cô không thấy nó có tác dụng gì!"

Hắn nói như vậy, nhưng người nào cũng biết, nếu con chim này thật sự không hợp tâm ý của Phượng Vô Trù, sợ rằng đã sớm bị giết.

Lạc Tử Dạ nghe đến đó, cảm thấy chính mình rất mệt mỏi, vì thế ngáp một cái. Lập tức có chút mệt nhọc, nhưng quay đầu nhìn thoáng qua vách tường vẫn còn thiếu một khối lớn, lập tức thấy đau hết cả lòng. Nàng nhìn tường kia, khoanh tay buồn bã nói: "Nhiếp chính vương điện hạ, đề ngày mai ta tu bổ được không? Nếu người đồng ý, ta sẵn lòng tặng người một cái đai nịt ngực, cũng dạy người như thế nào mặc, tỏ vẻ cảm tạ!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đồ Vật kia cô có rất nhiều

Edit: mô mô

"Đai nịt ngực?" người nghi ngờ đầu tiên là Minh Dân Thanh. Hắn tự nhận là đối với xã hội này hắn có biết một chút, có thể xem như tương đối toàn diện. Nhưng là từ trước đến nay hắn chưa hề nghe qua thứ đồ này?

Hắn nhìn Hiên Thương Dật Phong liếc mắt một cái, tỏ vẻ dò hỏi. Hiên Thương Dật Phong mỉm cười lắc đầu tỏ vẻ chính mình cũng không biết. Theo sau đó nhìn về phía Phượng Vô Trù, lại đưa mắt thoáng nhìn qua Lạc Tử Dạ hy vọng hai người chỉ gian có người giải đáp thứ này

Mà cái này từ ngữ đối với Phượng Vô Trù mà nói thì cũng phi thường xa lạ. Hắn hơi nhướng đầu lông mày nhìn về phía Lạc Tử Dạ, trầm giọng hỏi: "Đó là thứ gì?"

"Thứ tốt!" Lạc Tử Dạ quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc gật gật. Mở miệng nói: "Nếu có nó, ko bị rung lắc, đi đường nhẹ nhàng, thoát nhìn có thể lớn hơn nữa cũng không dễ dàng rủ xuồng, từ nay về sau có thể khiến tâm tình tốt hơn nữa!" Nhưng mà đây là đối với nữ nhân mà nói, cùng nam nhân chả có cái dính gì quan hệ.

Nàng vừa nói lời này ra, chúng nam nhân hai mặt nhìn nhau. Càng thêm không thể hiểu được đây là cái gì, còn có cái nàng gọi là không bị rung lắc, thoát nhìn lớn hơn nữa là chỉ cái gì...còn tâm tình thật tốt nữa chứ rốt cuộc nó là cái thể loại từ ngữ gì nhưng thật ra nhìn biểu tình của nàng có thể thấy được khả năng là tâm tình khá tốt!

Nhưng Long Ngạo Địch thân là một tướng quân quen xuyên nhung trang. Nhìn Lạc Tử Dạ trầm ngâm mở miệng: "Ngực, từ như ý nghĩa, chính là bộ ngực ý tứ. Mà đai nịt mang ý phòng hộ. Cho nên nếu thân không đoán sai thì thứ này liền dùng trong quân trang khỏi giáp, là một thứ để bảo hộ ngực, thái tử điện hạ thân nói đúng không?"

"Ngạch..." Lạc Tử Dạ trầm mặc trong chốc lát lát, nhìn Long Ngạo Địch một người băng sơn mỹ nam đang nghiêm túc phân tích ý nghĩa của đai nịt ngực, làm nàng cảm thấy thế giới này thật huyền diệu, hơn nữa nàng một chút cũng không nghĩ cười, thật sự!! Nghe xong lời này, chịu đựng con xúc động muốn cười của mình, chậm rãi gật đầu, mở miệng nói: "Cũng không sai biệt lắm..." Nàng không thể rõ ràng mà nói cho họ nàng muốn đưa một bộ nội y của nữ nhân đưa cho Phượng Vô Trù đi? Kia nói ra không phải là đem Phượng Vô Trù nổi giận đến dơ chân, đem nàng chặt ra làm tám khối!

Ai ngờ nàng lời này vừa ra, Nhiếp chính vương điện hạ đã cười nhạt một tiếng, cặp ma đồng trần đầy khinh thường cùng không để bụng. Hôi duỗi tay ra, hạ nhân lập tức hiểu ý đen chén rượu đưa cho hắn. Hắn duỗi tay tiếp nhận đồng thời ngược mắt nhìn về phía Lạc Tử Dạ, một bộ dáng không để bụng, lạnh lùng nói: "Không cần, cô nam chinh bắc chiến, quét ngang khuyến nhung. Bất luận là tự mình tìm thợ giỏi hay là thu được chiến lợi phẩm đề là có khỏi giáp, trước ngực hộ giáp có vô số! Cô tuy rằng khinh thường dùng chúng nhưng đai nịt ngực cô có rất nhiều, không cần phiền thái tử."

"Phốc... Nhiếp chính vương, ý của người là nói người có rất nhiều nịt ngực?" Lạc Tử Dạ gất gao cắn răng, cảm thấy chính mình nên xoay sang chỗ khác làm bộ xoát tường, thuận tiện xoát một phen khoe mất suất nữa thì cười ra nước mắt.

Phượng Vô Trù nhìn nàng mặt nàng đen lại, như là đang ản ản, lại không biết là ản ản cái gì, thoát nhìn rất vất vả. Nhưng lại như cũ gật đầu mở miệng nói: "Đúng thế!"

"Emma..." Lạc Tử Dạ rốt cuộc không nhịn được, xoay đầu, đưa lưng về phía bọn họ, nhìn bầu trời đêm nín nín thanh âm buồn cười của mình không tiếng động cười ầm. Khoe mất trần ra nước mắt không nói, đến bụng cũng cảm thấy đau! Ngày buổi tối vừa được nghe băng sơn mỹ nam Long Ngạo

Địch nghiêm túc phân tích đại nị ngực ý nghĩa lại túm năm tùm ba nghe hỏn đản Phụng Vô Trù nói hỏn có nhiều nị ngực. Thế giới này thật con mẹ nó huyền huyền...

Hiên Thương Dật Phong nhìn nàng nhìn không trung, không ngừng run rẩy bóng lưng. Còn thì thoảng nâng tay chà lau khoé mắt, tốt bụng hỏi: "Thái tử làm sao vậy?" "Này thanh âm thật ôn nhu cũng phi thường êm tai. Làm Lạc Tử Dạ cảm thấy mệnh mỏng, mà nàng căn bản buồn cười nhưng cũng không cười ra tiếng. Thế cho nên cả người nghẹn đến mức vất vả, suýt chút nữa thì phụt cười, còn có một loại xúc động muốn ngất xỉu!

Nàng cười đến không sai biệt đến một lú sau, chống đỡ eo cùng bụng, bàn tay lau khoé mắt quay đầu nói: "Ta...haha, ta chỉ là... hoặc hoặc hoặc, ta chỉ là quá thương tâm, thật vất vả để tưởng hình mình có thể tự làm một kiện lễ vật đưa cho Nhiếp chính vương, lại bị vô tình cự tuyệt như thế này...hắc hắc hắc...phốc... ha ha!"

Nàng nói những lời này, thật sự là không nhịn nổi, phát ra các loại kì quái tiếng cười.

Cười đến nổi bốn người đều cau mày, nhìn chăm chăm nàng. Hiên nhiên phản ứng lúc này của Lạc Tử Dạ, chắc chắn có vấn đề!

Lạc Tử Dạ hắc hắc hoặc hoặc cười một lúc sau, vươn hai tay lắc lư, mở miệng nói: "Khụ khụ! Các ngươi không cần nghĩ nhiều... ta chỉ là quá thương tâm, bị cự mà cười, tuyệt đối không có ý tứ gì! Hơn nữa Nhiếp chính vương điện hạ, ngài nghe ta nói, cái nị ngực cùng ngực giáp tuy rằng là cách sử dụng không khác nhau lắm, nhưng khác biệt lại rất lớn, ngài nhìn thấy nó thời điểm, liền sẽ hiểu được bốn thái tử ý tứ! Bốn thái tử cam đoan, dưới bầu trời này trừ bỏ ta, không có người thứ hai làm được ra nó!"

Nàng vừa nói như vậy, Phụng Vô Trù đảo cũng có chút hứng thú, lông mày rậm hơi nhếch, thanh âm từ tính truyền đến: "Thật sự?"

"Thật sự!" Lạc Tử Dạ nghiêm túc gật đầu, ánh mắt cực chân thành. Phụng Vô Trù cầm chén rượu trong tay, không chút để ý mà lắc vài cái. Cũng biết nàng đúng thật là một nhóc... Hơn nữa nàng ra ngoài chỉ sợ có sự tình khác muốn làm. Hỏn tuy không cao hứng việc mà nàng tính toán đi làm, nhưng đối với việc mà nàng miêu tả, cũng làm hỏn nổi lên hứng thú, thanh âm hoà hoãn nói: "Kia nếu là như vậy, Thái tử đi về trước đi!"

Lạc Tử Dạ nghe xong liền đối với các vị soái ca phát tay: "Các vị soái ca, ngày khác tái kiến!" Dù sao nàng ở đây, còn có Phụng Vô Trù, nàng cũng không thể cùng các soái ca nói chuyện, chỉ có thể xoát tường, còn không bằng trực tiếp đi... Mặt khác, mấy người kia nghe nàng xưng hô, đề hơi hơi nhướn mày, tỏ vẻ vô ngữ, nhưng cũng cười đáp lễ.

Đương lúc Lạc Tử Dạ vui sướng đi đến cửa, từ bên trong truyền ra thanh âm ôn nhã mỉm cười của Hiên Thương Dật Phong: "Đối với đồ vật Thái tử vừa miêu tả, bốn vương cũng nổi lên chút hứng thú. Nếu thứ này thật sự được đưa đến trong tay Nhiếp chính vương, ngài cũng không thể tàng tư, có thể mang cho ta xem một chút. Nói không chừng bốn vương cũng hạ lệnh sai người làm cho vật giống thế!"

Lạc Tử Dạ nghe xong trượt chân, suýt nữa ngã thành bộ đánh chó ăn cứt.

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Giết người cướp của!

Edit: mô mô

Động tác suýt ngã ở cửa của nàng quá lớn, làm trong viện bốn người cùng nhau nghiêng người, nhìn về phía bóng dáng lao đảo của nàng.

Một động tác suýt ngã của nàng, liền biết tình huống hơn phân nửa là không ổn. Cũng biết là ánh mắt của bọn họ đều rơi trên lưng mình. Đặc biệt có một đạo ánh mắt, mang lực áp bức mười phần, thậm chí làm nàng cảm thấy lưng như bị kim châm, nàng xoay đầu, vẫy vẫy tay, mở miệng nói: "Chuột rút, chuột rút! Ta chỉ là không đứng vững!"

Nói xong, nàng đứng vững vàng thân mình, bước đi nhanh khỏi viện. Nghĩ đến việc các soái ca vừa nói, trong đầu nàng thực rất tức thời mà xuất hiện một lần sóng mũi nam tử, hình ảnh mặc nị ngực mà đi từ từ về phía nàng, toàn thân nàng run lên nuốt một chút nước miếng, bây giờ nàng chỉ cảm thấy rất buồn cười cùng với lạnh người.

Cẩn cẩn môi dưới, muốn cười mà không dám cười xoay người đi ra cửa.

Lạc Tử Dạ ra cửa lúc sau, các nữ nam hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy sự việc nàng suýt ngã, chỉ sợ là có vấn đề! Nhưng là nếu hỏi, thì nàng cũng không nói. Đặc biệt không biết vì sao, từ lúc Long Ngạo Địch bắt đầu nghiêm túc phân tích ý nghĩa của đại nị ngực thì bọn họ cảm thấy không khí có điểm không đúng!

Mà cái không khí bọn họ cảm thấy được lại là từ Lạc Tử Dạ phát ra. Hay là cái đại nị ngực này không giống như bọn họ tưởng? Nghĩ đến đây, mà đồng của Nhiếp chính vương điện hạ nhú lại, ánh mắt thập phần nguy hiểm...

Bọn họ buồn bực một lúc, không chú ý đến vấn đề này nữa, bắt đầu nói chuyện phiếm. Tất nhiên, nói chỉ là cho có lệ, nguyên nhân chủ yếu bọn họ đến

đây là vì Thiên Từ Lệnh mà Lạc Từ Dạ đang nắm trong tay, bây giờ Lạc Từ Dạ đi rồi bọn họ cũng không có cái gì để nói! Đơn giản chỉ tán gẫu vài câu, rồi lấy lý do rời đi.

Đúng lúc này, lại một trận động tĩnh từ cửa truyền đến.

Bọn họ xoay đầu nhìn, thấy Lạc Từ Dạ phảng phất như một con cuồng phong, từ ngoài cửa phi nhanh mà chạy đến, vào đến cửa, ai cũng không thèm nhìn chạy nhanh đến cửa đại điện, từ trong tay hạ nhân đoạt lấy một cái bao lớn ước chừng một mét rưỡi, quay người lại tiếp tục như một ngọn gió chạy ra khỏi Nhiếp chính vương phủ.

Long Ngạo Dịch và Minh Dân Thanh liếc mắt nhìn nhau, đều không biết trong bao quần áo đó là cái gì, cũng càng không biết hành động của nàng là ý tứ gì?

Mà người theo dõi nàng một hồi lâu là Hiên Thương Dật Phong, tất nhiên biết đó là tay nải mà Lạc Từ Dạ đem đến. Nhưng bên trong chứa cái gì thì hẳn lại không thể đoán được. Vì thế, hẳn nhìn Phụng Vô Trù liếc mắt một cái. Mặt mỉm cười, thanh âm ôn nhã lên tiếng: "Vừa rồi thái tử tiến vào lấy đi cái tay nải, không biết Nhiếp chính vương có biết nó chứa cái gì?"

"Đồ đáng giá của Phủ thái tử" Phụng Vô Trù Vô Trù nhìn chén rượu trong tay, không nhìn bọn họ lấy một cái, đáp. Chỉ là trong ánh mắt của hắn có thể thấy được một tia không vui.

Cho dù không vui kia là gì bọn họ cũng vô pháp biết được.

Phụng Vô Trù vừa nói xong, chứng nữ nam tử khoe miệng bắt đầu run rẩy. Đem tất cả tài sản của thái tử phủ ra sửa soạn thành một tay nải lớn, vác trên lưng còn chạy được như bay, không biết là nên khen Thiên diệu thái tử thân thể khỏe mạnh hay vẫn là vô ngữ với hành động vô lại của nàng nữa. Bình thường mang theo những thứ này ra cửa không phải là nên mang theo phương tiện để chở sao? Nàng cư nhiên thoải mái khiêng cả bao đồ lớn như thế?

Còn có, nửa đêm ra cửa đến chỗ Phụng Vô Trù, nàng còn vác theo đồng hồ này làm cái gì?

Tưởng tượng như vậy làm tâm tư của bọn họ xoay chuyển...

.....

Lạc Từ Dạ ra ngoài được một lúc thì nhìn thoáng qua tay nải khổng lồ của mình.

Cũng không đi quá xa, nàng trực tiếp đặt tay nải xuống cổng lớn của Nhiếp chính vương phủ mở tay nải ra. Bên trong là đủ loại vàng bạc châu báu, cũng có không ít đá quý vô giá, đặc biệt có một viên đá màu đỏ tươi, ở dưới ánh sáng của mặt trăng còn phát ra một tia sáng lưu ly huyền ảo. Nàng cẩn thận quan sát một lúc, liền đem nó nhét vào cổ tay áo, lại đem một khối đá quý ngọc lục bảo tiến nhập trong ngực. Cuối cùng tùy tay lấy một chồng ngân phiếu nhét vào ống tay áo.

Tiếp đó liền buộc cẩn thận lại tay nải ném cho hộ vệ trông cửa của Nhiếp chính vương phủ: "Đem giúp ta mấy thứ này đến phủ thái tử, cảm tạ!"

Chờ nàng đi ra khỏi đây, chắc chắn sẽ có sát thủ đuổi theo. Khiêng theo cái tay nải khổng lồ này không tiện đánh nhau, hơn nữa nàng còn có việc phải làm, cho nên thứ này, nhờ bọn họ đưa về vẫn là tốt hơn. Lấy Phụng Vô Trù cao ngạo cùng hào khí, sẽ không tưởng nuốt của nàng một chút này tài sản. Về điểm này thì nàng không cần lo lắng!

Thị vệ nhìn chăm chăm tay nải trong tay mình, nhìn được chốc lát, thận trọng gật đầu, sau đó quay đầu đi vào trong xin chỉ thị của Phụng Vô Trù.

Mà Lạc Từ Dạ không thèm xem kết quả chỉ thị liền trực tiếp chạy vội! Nếu là Phụng Vô Trù không đồng ý thì nàng sẽ quay lại lấy sau. Là việc nàng quay lại lấy sau, Nhiếp chính vương điện hai có đồng ý đưa hay không mới là một vấn đề...

Một đường chạy đi lúc sau, ước chừng hơn năm trăm mét, sát khí bắt đầu lan tràn khắp không khí. Nàng lạnh lùng xả môi, trong lòng minh bạch, những người đó vì Thiên Từ Lệnh mà đến, đội sát thủ tính toán giết người cướp của đã theo dõi nàng...

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cứ nói nhiếp chính vương phủ đi chơi xuân tập thể!!

Edit: mô mô

Ánh mắt nàng nhìn thẳng phía trước, đối với nguy hiểm từ bốn phía phảng phất như không biết. Chầm chậm mà đi lên phía trước, nhưng không được vài bước, bỗng nhiên cất bước liền chạy.

Tốc độ của nàng rất nhanh, thậm chí trên đường thấy nàng giống như con khỉ, bỗng nhiên thoát lên cây, mượn lực đạo của nhánh cây, đem toàn bộ thân thể mình hướng theo phía chiều rung của cây. Nhóm sát thủ ở đằng sau thấy vậy, thực mau mà đuổi theo, nhưng kì lạ ở chỗ, bọn họ phát hiện được tốc độ của mình hoàn toàn không nhanh bằng nàng.

Rõ ràng tốc độ của Lạc Tử Dạ thoát nhìn không nhanh, nhưng mà bọn hắn lại không theo kịp. Nhưng chủ tử đã ra lệnh, tối nay bọn họ nhất thiết phải bắt được nàng.

Bọn họ đuổi theo nàng khắp nơi trong kinh thành

Mà ở bên trong nhiếp chính vương phủ, bốn vị nữ nam tử đang nói cười vui vẻ. Trừ bỏ Phụng Vô Trù ra, ba người còn lại đều đang chờ kết quả từ thủ hạ của mình. Lạc Tử Dạ cùng với khối Thiên Tử Lệnh không biết thật giả kia không biết sẽ rơi vào tay ai?

Bọn họ nhìn đối phương, trên mặt mỗi người đều mang ý khế cười. Nhưng ai cũng biết đây là một hồi đánh giá đối thủ cũng như đang đánh giá thủ hạ của bọn họ không tiếng động.

Trong bọn họ, không có một ai tin tưởng, chỉ với một khối Thiên Tử lệnh kia sẽ không thể thống nhất thiên hạ. Nhưng người chiếm được Thiên Tử lệnh liền tương đương chiếm được tâm điểm của dư luận, sẽ được không ít bá tánh ủng hộ cùng thừa nhận.

Liền ở đây nhìn như bình tĩnh nhưng thật ra sóng ngầm mãnh liệt. Nhiếp chính vương điện hạ bỗng nhiên liếc mắt nhìn bọn họ một cái, ánh mắt cao ngạo từ trên cao nhìn xuống, không để ý nhắc nhở: "Hôm nay người tới rất nhiều"

Hắn lời này vừa nói ra, Minh Dân Thanh sùng sốt, có một chút không rõ ràng ý tứ của Nhiếp chính vương.

Sắc mặt Hiến Thương Dật Phong cùng với Long Ngạo Dịch biến đổi! Hôm nay người đến Nhiếp chính vương phủ rất nhiều, nhưng còn có một người không đến... là Doanh Tần. Nếu là trong tay Lạc Tử Dạ cầm Thiên Tử Lệnh là đồ thật, mà hôm nay bọn họ lại không ở trận chiến, người được lợi lớn nhất là Doanh Tần.

Hiên Thương Dật phong trầm mặc một lúc, quay mặt đi, nhướn mày nhìn Phụng Vô Trù, khế cười nói: "Bây giờ sắc trời đã tối, bần vương không tiếp tục quấy rầy Nhiếp chính vương, cáo từ!"

Hắn không nhanh không chậm nói, âm thanh ôn nhã êm tai, làm người khác không nghe ra được một chút nào nóng vội.

Phụng Vô Trù gật đầu, từ chối cho cho ý kiến. Hiến Thương Dật Phong bước chân không nhanh không chậm, nhưng hành động thì lại thật mau. Chẳng bao lâu sau, Long Ngạo Dịch cũng cáo từ ra về, Minh Dân Thanh cũng không hiểu rõ ý tứ của bọn họ nhưng cũng đi theo về sau.

Sau khi tất cả mọi người ra về. Diêm Liệt đã đưa xong Quả Gia về từ lâu trở về thấy một màn này, hắn đứng bên cạnh Phụng Vô Trù nhíu mày mở miệng: "Hiên Thương... Phong vương hình như cũng không phải là người nóng nảy, đặc biệt là lúc ngài nói ra, tất nhiên sẽ càng thận trọng, cũng sẽ không dễ dàng tin. Nhưng mà hôm nay, ngài nói xong, hắn trực tiếp liền...còn có Hộ quốc tướng quân, tựa hồ cũng là..."

Phụng Vô Trù nghe xong lời này, nghiêng đầu nhìn hắn một cái. Ung dung thong thả đứng dậy, dáng vẻ cao ngạo thuộc về quý tộc thuở xưa nhìn xuống, khoanh tay, chậm rãi đi về hướng hậu viện.

Đồng thời, thanh âm từ tính lạnh lùng của hắn chậm rãi truyền đến: "Hiên Thương...Dật Phong tất nhiên không phải là dạng người nóng nảy, hơn nữa Doanh Tần còn ở bên ngoài, không cần cô nói hắn cũng biết. Chỉ là hắn hi vọng ở trong mắt cô, hắn là người không có đầu óc, thiếu kiên nhẫn cùng nóng nảy. Mà Long Ngạo Dịch cũng đồng dạng như hắn!"

Diêm Liệt sùng sốt trong một lát, chậm rãi hiểu được. Bởi vì những người này muốn che được bản thân của họ trước mặt vương nên đã cố tình biểu lộ ra những mặt như vậy. Nhưng nói vậy bọn họ cũng đều biết, tướng giả ngu giả si mà che được ánh mắt của vương không phải là việc dễ dàng đi!

"Vương, ngài cảm thấy thái tử giờ đang ở chỗ nào?" Trên đường rất nhiều người muốn giết thái tử, nàng có thể an toàn trở về thái tử phủ hay không cũng thật sự là một vấn đề nan giải!

Một câu này của Diêm Liệt, Phụng Vô Trù đáp không một chút do dự. Nhưng trong ánh mắt hiện ra một chút mỉa mai, nhàn nhạt phun ra mấy chữ: "Tương Tư môn, Doanh Tần" đối với tính tình của Lạc Tử Dạ chắc chắn sẽ tìm Doanh Tần để báo thù.

Diêm Liệt gật gù đầu, sau đó im lặng ở trong lòng suy tư. Cho nên, vương là biết thái tử sẽ đi tìm Doanh Tần tính sổ, cố ý nói "dễ điểm" một chút cho Hiến Thương Dật Phong cùng Long Ngạo Dịch nghe, ám chỉ Thiên Tử lệnh khả năng rơi vào trong tay của Doanh Tần, làm những người này chuyển hướng nhắm vào Doanh Tần sao? Diêm Liệt cảm thấy, nếu hắn không tưởng tượng quá nhiều, vương đối với Lạc Tử Dạ quan tâm quá nhiều, như vậy vương bây giờ chính là đang đối phó với tình địch...

Bọn họ mới vừa nói xong những lời này.

Đúng lúc này, hộ vệ trông cửa chạy vào, hắn nện bước không nhanh không chậm, hành động nhanh nhẹn, hiển nhiên là đã qua huấn luyện. Đi tới cách Phụng Vô Trù ba mét, đặt tay nài của Lạc Tử Dạ xuống, quỳ một gối xuống: "Vương, đây là đồ vật của thái tử, lúc thái tử dời đi phản phò thuộc hạ đem toàn bộ thứ này đến phủ thái tử, thỉnh vung cho phép!"

Phụng Vô Trù nghe vậy ấn đường bỗng nhiên nảy nảy. Nhìn tay nài, chậm rãi hỏi: "Hắn có lấy đi đồ vật nào trong bao quần áo không?"

" Một chồng ngân phiếu cùng hai viên đá quý!" Thị vệ liền trình trọng trả lời

Ánh mắt Nhiếp chính vương điện hạ lạnh lùng, mơ hồ có thể thấy được một tia lệ khí. Tình yêu của Doanh Tần đối với đá quý như thế nào, ai trong thiên hạ cũng rõ! Lạc Tử Dạ đi tìm Doanh Tần tính sổ còn mang theo đá quý làm gì? Còn không quên lấy lòng hắn!

Giờ phút này hắn cũng không biết trong lòng mình có cảm giác không vui là gì nhưng mà đại khái chắc là vật mình xâm chiếm được đi lấy lòng người khác cũng như đối với loại sùng vật không có một tí nào tính tự giác như Lạc Tử Dạ! Vì thế, ở lúc Nhiếp chính vương điện hạ không vui, trầm ngâm mở miệng:" không phải lúc trước thái tử nói mang theo tài sản mời cô đi chơi xuân sao, vậy nói cho hắn cô ra ngoài chơi xuân một lúc, đã tiêu hết tiền của hắn!"

Hộ vệ kia gật đầu, ý của vương là không đưa lại đồ cho thái tử! Hơn nữa hắn cảm thấy vương có vẻ không cao hứng, nhưng hắn cũng không biết lí do là vì sao.

Diêm Liệt khoé miệng khẽ run một cái, nhắc nhở nói:" Vương, ngân này tiền tài nhất định không ít. Nói ngài đi ra ngoài chơi xuân một mình trong một thời gian ngắn đi một vòng mà tiêu hết tựa hồ là không ai tin.!" Bởi vì đi du xuân chính xác hơn là du sơn ngoạn thủy, mua đồ vật thì có thể, mà cho dù có mua thì đồng đồ này toàn là đồ cổ có giá trị liên thành, tuy tiền tiêu hết thì không phải quá là nói dối!

Lời này của hắn vừa ra. Nhiếp chính vương điện hạ xoay người đi về phía tẩm cung, trong tay cầm sáo mặc ngọc thập phần nhàn nhã mà xoay chuyển. Chậm rãi nói:" Cứ nói toàn bộ Nhiếp chính vương phủ được cô dẫn dắt tập thể đi chơi xuân đã tiêu hết, cảm tạ thái tử đã tặng!"

Diêm Liệt khoé mắt co giật,.... một người đi chơi hết tiền không thể tin liền dẫn dắt theo một tập thể? Không biết thái tử nghe xong sẽ như thế nào??

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Phải làm sao khi tình địch rơi xuống nước bây giờ?

Edit: mô mô

Lạc Tử Dạ còn không biết rằng tài sản của mình, cứ như vậy mà bị người ta đem đi chơi xuân hết. Bị đám người kia đuổi giết phía sau, nàng chạy trốn nhanh như gió xuân, nhanh như chớp chui vào một ngõ cụt.

Bây giờ là thời điểm tốt nhất để đi tìm Doanh Tần!

Thứ nhất, có rất nhiều người đuổi giết nàng bên ngoài, nàng cần thiết phải có chỗ đặt chân, nếu không hôm nay phải tiếp tục cảnh này đến sát hừng đông mới có thể thoát thân.

Thứ hai, ở trong mắt của bọn họ, Thiên tử lệnh đang ở trong tay nàng, nửa đêm nửa hôm nơi nào không đi lại đi tìm Doanh Tần chẳng khác nào tiết lộ ra một tin tức, khả năng là nàng đã giao Thiên tử lệnh cho Doanh Tần.

Này bên dưới, việc hắn thành công đưa cho nàng Thiên tử lệnh giả hại nàng bị đuổi giết liên tục, nay nàng sẽ khiến cho hắn bị mọi người tưởng là nàng đã giao cho hắn khiến cho hắn cũng được trải nghiệm cảm giác này. Mà nếu thiên hạ không tin là sự thật thì ít nhất cả hai đều là người hiềm nghi. Cùng lắm thì cả hai đều bị đuổi giết, dù sao cũng không thể để cho hắn chiếm được tiện nghi!

Mang loại ý tưởng hãm hại soái ca này trong đầu, nàng lại một lần nữa nhảy vào cửa Tương tư môn.

Lần trước nàng vì Doanh Tần mà đánh nhau với khách nhân, nháo lớn đến mọi người đều biết, cho nên tú bà ở đây cũng nhận thức nàng, vừa nhìn thấy nàng lập tức tươi cười rực rỡ, niềm nở chào đón:" Thái tử, ngài đã tới. Mau mời lên ghế trên"

Nhóm thích khách ngoài cửa thấy nàng đã tiến vào Tương tư môn lại không thể tự nhiên mà đuổi giết theo vào.

Nhìn nhau liếc mắt một cái, chỉ có thể lẩn vào chỗ tối, hi vọng trước khi trời sáng Lạc Tử Dạ sẽ ra. Tuy rằng bọn họ cảm thấy hi vọng này rất nhỏ nhoi, thủ lĩnh của nhóm thích khách đồng thời gật đầu với người của mình, sau đó mỗi nhóm thích khách đều có một người chạy đi thông báo lại cho chủ tử của mình.

Lạc Tử Dạ đi vào thanh lâu thì thò tay vào vạt áo lấy ra chiếc quạt ngọc, ra vẻ tiêu sái múa may vài cái. Ngọc thụ lâm phong nhưn mây:" Người hắn là biết bốn thái tử tới đây là vì ai đi?"

" Ngạch... Đây... Doanh Tần hắn hiện nay đang.." Tú bà biểu tình khó xử nhìn lên cửa phòng đang khoá chặt trên lầu. Lại nhìn Lạc Tử Dạ một cái...

Nhìn bộ dạng của tú bà, phòng của Doanh Tần hơn nữa là có người. Lạc Tử Dạ nhưn mây:" Hắn làm sao vậy?" Nàng không tin, người có bản lĩnh lấy thiên tử lệnh hãm hại nàng, không nghĩ đi tiếp khách mà bị người ta ép phải tiếp. Cho nên đây xem như là hắn tự nguyện!

Tú bà ho khan một lúc, do dự nói: " Khởi bẩm thái tử, Doanh Tần hiện giờ đang tiếp khách nhân, nếu không trước tiên ta sai người khác tiếp ngài. Chờ..."

" Nếu người cảm thấy ở nơi này của người có người còn muốn đẹp hơn hẳn, ta cũng có thể tạm chấp nhận người an bài người khác!" Lạc Từ Dạ nói lời này xong, cả lờ phất phơ mà đứng đưa cây quạt trong tay, trực tiếp lên lầu hướng cửa phòng Doanh Tần mà đi.

Dù sao ở toàn dân chúng kinh thành trong mắt, Lạc Từ Dạ chính là không hơn không kém ác bá, ngoài ra còn thêm ăn chơi trác táng. Cho nên lúc nàng nói lời này, còn muốn xông vào phòng Doanh Tần thời điểm cũng thực phù hợp với hình tượng và tác phong trong lòng của bá tánh!

"Này... Chính là..." Tú bà bắt đầu gấp gáp, do dự mở miệng: " Vĩnh định thân vương nhưng là đang ở bên trong..."

Vĩnh Định thân vương, Lạc Từ Dạ mơ hồ nhớ hình như đã từng nghe Tiêu minh từ nhắc tới. Đó là đệ đệ nhỏ nhất của phụ hoàng, ước chừng đã ba mươi tuổi, đã từng trợ giúp phụ hoàng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, cho nên nguyên bản chỉ làm quận vương, lạc được phá cách lên làm định thân vương, phụ hoàng đối với hắn cũng là rất coi trọng.

Ánh mắt Lạc Từ Dạ chợt loé, phát ra tiếng cười quái dị. Nàng nếu như đi vào lại một lần vì nam nhân mà ẩu đả với vị hoàng thúc này, hẳn nhất định sẽ buộc tội nàng, nhất định sẽ nhào một trận lớn ở tông tộc, sự tình này nếu làm to, nàng vì cái thanh lâu nam tử, trước là ẩu đả với một phú thương, sau là không tôn trọng thúc phụ, nhất định sẽ làm cho hoàng đế bệ hạ vô cùng tức giận!

Nếu nàng thậm chí vì thế, đem thúc phụ đánh thì hy vọng vị trí thái tử bị phế bấy lâu nay sẽ thành hiện thực!

Tường tượng như vậy, nàng xung máu giống như được tiêm máu gà. Hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đứng dậm chân một lúc, tính toán vọt vào trong phòng! Ở trong tay áo bắt ra một tờ ngân phiếu, phi thường hào phóng ném cho tú bà, tú bà một tay nhận tiền còn mắt thì lại đắm đắm nhìn lên lầu hai. Được rồi, thái tử tốt, Vĩnh định thân vương cũng tốt, đành để cho bọn họ cùng tốt vậy!

Lạc Từ Dạ đến trước cửa phòng Doanh Tần liền duỗi tay ra đẩy cửa.

Huân hương được đốt trong phòng nhân nhật bay ra. Có hai người đang ngồi đối diện nhau, một người hồng y quyền rũ, nửa nằm nửa ngồi ở trên ghế, cánh tay dài đỡ đầu khiến cho ông tay áo rộng thùng thình trượt xuống, da thịt so với nữ nhân còn muốn mịn hơn lộ ra. Dung nhan xinh đẹp có một không hai trong thiên hạ, vì được ở trong căn phòng tràn đầy huân hương làm cho người ta liên tưởng đến đoá hoa anh túc rực rỡ, không kìm được lòng mà đưa tay hái. Với bộ dáng tiểu thụ tuyệt thế này còn khiến cho nam nhân giả như nàng phải nuốt nước miếng thù đừng nói đến Vĩnh định thân vương ở bên cạnh!

Vĩnh định thân vương si mê nhìn, nghe thấy tiếng mở cửa cũng tưởng chỉ là hạ nhân đến đưa quà nên cũng không quay đầu lại.

Mà Doanh Tần tiểu thụ hình như là cũng uống say. Ngồi ở trên ghế lắc lư vài cái, suýt thì ngã xuống đất, Vĩnh định thân vương hoảng hốt phi nhanh lên đỡ hắn, hầu kết cũng vì thế mà chuyển động lên xuống vài cái! Hình như là có biểu hiện....!

Lạc Từ Dạ chậm chậm đi vào, Vĩnh định thân vương quay đầu mở miệng: " Người đi ra ngoài trước đi!"

Này một cái quay đầu thì thấy người đi vào là Lạc Từ Dạ liền sững sốt một chút: " Thái tử, người..."

" Ta đi ra ngoài trước để làm gì? Để người an tâm mà vi phạm pháp luật?" Lạc Từ Dạ cười khẩy một tiếng, tiến lên đưa tay cướp lại mỹ nhân say khướt từ trong tay của Vĩnh định thân vương. Tiếp được Doanh Tần thì nàng lại sững sốt một chút.

Tên này lớn lên rất cao, nhưng mà cảm giác của thân thể hắn lại so với nữ nhân còn muốn mềm ẩm hơn, khó trách hoàng thúc của nàng đỡ hắn một lúc liền gấp gáp.

Thịt đến miệng còn bay, Vĩnh định thân vương rớt cuộc nổi giận! Xem ra Lạc Từ Dạ tới đây là muốn cùng hắn đoạt người, hừ lạnh một tiếng, cảnh cáo nói: " Thái tử, tâm tư của người đối với Doanh Tần công tử, trong thành không ai không biết, lần trước lại còn ẩu đả với người ta khiến cho bệ hạ tức giận. Người hôm nay lại muốn vì hắn, cùng bản vương đối địch, ngài là không sợ bệ hạ..."

" Phê đi vị trí thái tử của ta?" Lạc Từ Dạ cả lờ phất phơ mà nhìn hắn

Vĩnh định thân vương giận dữ, với bộ dáng này của Lạc Từ Dạ liền biết là tối nay sẽ không dễ dàng gì giao người cho hắn, đi nhanh tiến lên tính toán đoạt lại người, Lạc Từ Dạ trừng mắt nhìn hắn một cái không chút để ý mà đẩy! Nào biết đâu nàng mới đẩy một cái thì tên miệng cộp gan thỏ này liền ngã ngửa, cả người mạnh mẽ va chạm với cửa sổ!

Cửa sổ bị va chạm mạnh nên mở bung ra, hắn bị mất cân bằng cứ thế ngã nhào ra ngoài cửa sổ. Mà bên ngoài cửa sổ vừa hay lại là một con sông!

Cùng lúc đó, tiếng "Phù, Phù" của Vĩnh định thân vương cùng tiếng nói của người qua đường vang lên. Vĩnh định thân vương hét chói tai: " Cứu mạng, bản vương không biết bơi lội, cứu mạng!..."

Việc này phát sinh quá nhanh khiến cho Lạc Từ Dạ suýt thì không phản ứng kịp. Đem Doanh Tần đến bên cạnh bàn đặt xuống, nàng mới đi đến bên cạnh cửa sổ nhìn xuống. Liền thấy Vĩnh định thân vương đang ở trong nước quơ chân tay loạn xạ.

Nàng đang chuyên tâm nhìn ra ngoài, sau lưng truyền tới tiếng cười mang theo dụ hoặc cùng với thanh âm dễ nghe: " Thái tử định làm sao bây giờ?"

Lạc Tử Dạ quay đầu nhìn hấn một cái, cũng không để ý hấn vừa rồi mới say bắt tỉnh nhân sự mà bây giờ đã tỉnh táo tươi cười. Nhướn mày nhìn hấn, bắt cần cười nói: "Tình địch roi xuống nước, hơn nữa còn không biết bơi, người cảm thấy ta sẽ làm gì?"

Môi mỏng của Doanh Tần khẽ nhếch, hơi bất ngờ vì bị Lạc Tử Dạ hỏi, im lặng suy nghĩ đáp án.

Mà lúc này, người của thanh lâu rút cuộc tỉnh táo, tính toán nhảy xuống cứu người. Lạc Tử Dạ quay đầu hét lớn một tiếng: "Đều không cần đi xuống, tình địch roi xuống nước là lão tử làm ra tới!"

Mọi người sùng sốt, đều cho rằng thái tử muốn cứu "tình địch", vì thế toàn thể mọi người đứng im.

Lạc Tử Dạ nhìn Doanh Tần một cái rồi nhảy ra khỏi cửa sổ. Doanh Tần cả kinh, chậm rãi đi ra phía cửa sổ nhìn tình hình phía dưới. Sau đó, nhìn thấy Vinh định thân vương đang ở trong nước vùng vẫy kêu cứu, còn Lạc Tử Dạ thì ở cách hấn độ một thước, bơi từ trái sang phải, lại bơi từ phải qua trái, lại tiếp tục bơi từ trái qua phải, cứ thế không có ý định dừng lại mà tiếp tục lặp lại cái vòng luẩn quẩn.

Làm cho mọi người cảm thấy như lọt vào trong sương mù, cùng nhau cảm thấy có lẽ trời quá tối nên có lẽ thái tử không thấy được phương hướng!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48-1: Thái tử đi ngủ không cởi áo sao! (1)

Edit: mô mô

Có người nhắc nhở nàng: "Thái tử, Vinh định thân vương ở bên phía tay phải của người, không, bên trái! Hướng phía sau một chút, đúng chính là chỗ đó. Ai nha, không phải ngài quá đà rồi."

Hiển nhiên, tất cả mọi người cho rằng Lạc Tử Dạ nhảy vào trong nước là vì muốn cứu Vinh Định thân vương. Hơn nữa thái tử còn tính toán, làm cho tình địch của mình hiểu ra sự chênh lệch lực của hai người, hơn nữa sau khi cứu xong thì một ân cứu mạng này thì không thể không trả, tự nhiên tình địch không thể cùng nàng đoạt người! Hầu như tất cả mọi người đều tự cho là như vậy!

Nhưng Lạc Tử Dạ vẫn phảng phất hồn nhiên như không biết, đối với Vinh định thân vương vẫn đang bận hoảng hốt vùng vẫy nói: "Xem, người xem ta, ta bơi thật là uy vũ!"

Quần chúng vây xem: "....." bọn họ đây là nghe lầm hay là như thế nào?

Tư thái của thái tử đúng là cực kì uy vũ. Nhưng bây giờ không phải là lúc cứu người sao? Hơn nữa nếu bọn họ không có nói lầm, Vinh định thân vương hình như là hoàng thúc của thái tử. Biểu hiện lúc này của thái tử là cái quỷ gì?

Mất Vinh định thân vương trừng lớn, duỗi tay kêu cứu với Lạc Tử Dạ, cao giọng nói: "Cứu.....cứu mạng..... Phốc.....Cứu mạng...."

Hấn cũng tưởng là Lạc Tử Dạ không xác được vị trí của hấn, nên mới ở đó bơi qua bơi lại. Vì thế hấn thực nỗ lực vươn tay, rất có chí hướng mà tiếp tục quơ. Làm tạo ra rất nhiều bọt nước, ý muốn Lạc Tử Dạ có thể nhìn được ra chỗ hấn...

Nhưng mà mặc cho hấn cố gắng nửa ngày, Lạc Tử Dạ cũng phảng phất như không thấy hấn. Lại từ trước mặt hấn bơi qua bơi lại, mở miệng nói: "Thấy rõ chưa! Người biết bơi đều như ta vậy. Cho dù rơi vào trong nước thì phong độ vẫn không hề suy giảm, bơi chính là tiêu sai như thế!"

Nàng nói xong câu đó thì lại từ chỗ của hấn bơi trở về.

Vinh định thân vương cảm thấy có một ngum máu đang mắc ở cổ họng mình, nhìn tư thái bơi lội trước mắt của Lạc Tử Dạ, nàng thật là rất tiêu sái, một bên bơi qua bơi lại, còn một bên múa may tóc mái của mình làm tóc mái lấy một độ cong cực kì tinh xảo, từ suoqfn mặt nàng xoẹt qua, hình tượng cùng dáng vẻ duy trì được rất khá! Nhưng là.... nhưng là con mẹ nó, hấn không phải là xuống nước để cứu người sao?

"Thái tử... khụ khụ... người thật sự là xuống nước cứu ta sao?" Hấn hỏi lời này thì uống phải một ngum nước hồ, sặc mũi ho sù sù. Nước mắt nước mũi toàn bộ đều chảy ra, hai tay hai chân ở dưới nước quơ nửa ngày chậm dần.

Lạc Tử Dạ bình tĩnh mà ngo ngo, nhìn thấy hấn cứ tiếp tục như thế phỏng chừng là sẽ chết đuối thật nàng mới làm vẻ mặt mờ mịt mà dừng lại, cách Vinh định thân vương ước chừng một thước, bình tĩnh mà tại chỗ bơi lội.

Lúc này, mọi người ở trên bờ sông đều đang chờ đáp án của nàng, bởi vì bọn họ cũng thực hoài nghi Lạc Tử Dạ nhảy vào trong nước thực sự là để cứu người sao?

Mỹ nam tử Doanh Tần đứng ở cửa sổ nhú nhú đôi mắt đào hoa lại, phác hoạ ra một độ cung mê người, nhìn Lạc Tử Dạ đang ở trong nước, trong lòng cũng cũng dấy lên một ít tò mò. Trong đầu chậm rãi hiện lên vấn đề mà trước khi Lạc Tử Dạ nhảy xuống đã hỏi! Khi tình địch roi xuống nước, hơn nữa lại

không biết bơi, người cảm thấy ta sẽ làm gì?"

Lúc ban đầu nghe thì hắn cũng không cảm thấy có cái gì. Nhưng là nhìn sự việc trước mắt, lại nghĩ lại một phen thì thấy câu này rất có ý tứ. Tình địch rơi xuống nước, Lạc Tử Dạ là muốn làm thế nào?

Lúc sau nàng mờ mịt dừng lại, đương đầu nhìn hắn, sắc mặt rất không thể hiểu được, mang theo nghi hoặc nghiêm trọng." What? Người cho rằng ta là xuống cứu người sao?"

"Phanh" có người té ngã thanh âm từ bờ sông chuyển tới. Không phải cứu người, hơn nửa đêm nhảy vào trong nước, thái tử cũng không cảm thấy lạnh phải không? Còn có, nếu không phải thái tử nhảy xuống cứu người, thì nàng xuống làm gì?

Nàng vừa nói lời này ra, Vĩnh định thân vương lại sắc mặt ngưng nước, trả lời không ra miệng được vấn đề này.

Nàng hỏi xong Vĩnh định thân vương. Quay đầu nhìn về phía mọi người bên bờ sông, dò hỏi:" nếu tình địch của các người rơi vào trong nước, thì các người sẽ cứu hắn lên sao?"

Trên bờ, mọi người hai mặt nhìn nhau, đại bộ phận đều cảm thấy, Ngạch..... nếu tình địch rơi vào trong nước, bọn họ tốt nhất là làm như không thấy, mặc kệ mà trải qua thì tốt rồi. Đúng vậy! Nhưng mà biểu hiện của thái tử, hắn đã thấy, thì hiện tại hắn định làm như thế nào?

"phốc... Người không phải xuống dưới cứu ta... Khụ... khụ... thì người nhảy xuống làm cái gì?" Vĩnh định thân Vương tức giận đến mắt đều hoa, trừng đôi mắt đỏ tươi nhìn nàng. Tâm tư vẫn đang cảm thấy nàng là vui đùa, Chính mình dù sao cũng là thân vương, còn là hoàng thúc của nàng, hắn cứ như vậy thấy chết mà không cứu, nếu là truyền ra sẽ bị tôn thất xử trí!

Cho nên, ở hắn nhìn thấy. Lạc Tử Dạ nhiều nhất là xuất phát từ việc mình là tình địch của hắn, có ý bôi qua bôi lại, cùng lắm là cho hắn uống nhiều mấy ngụm nước liền thôi. Nhưng là hắn không nghĩ tới, nàng nhảy xuống như vậy nửa ngày, cư nhiên một chút dấu hiệu muốn cứu người cũng không có!

Lạc Tử Dạ tiêu sái mà quơ tay một cái, mở miệng nói:" Ta đương nhiên xuống là để thưởng thức tư thái của người, thuận tiện cho người một chút kiến thức thế nào là anh tuấn tiêu sái. Người cảm thấy tư thế bơi lội của ta rất khó đúng không?"

" Phốc..." Doanh Tần đứng ở cửa sổ không cẩn thận làm rượu trong miệng phụt ra. Theo sau đó là một trận cười khê mà không biết rằng cặp mắt hoa đào tuyệt đẹp kia làm cảnh xuân lay động, mị hoặc nhân tâm. Nhân nhật nhìn qua phương hướng của Lạc Tử Dạ. Theo hắn thấy, Lạc Tử Dạ không chỉ là vì thưởng thức cùng khoe ra mà còn vì cố ý làm cho Vĩnh định thân vương tức đến chết đi!

Kia, Lạc Tử Dạ làm như vậy là mục đích gì? Hắn mới không tin nàng làm hết thấy chỉ là vì hắn.

" Phốc...." cùng Doanh Tần phun là Vĩnh định thân vương, hắn cảm thấy ở cổ họng mình có một trận tanh ngọt, thế cho nên hắn chưa kịp phân rõ ràng liền một ngụm phun ra rồi cực là nước hồ hay vẫn là bị Lạc Tử Dạ chọc tức đến phun máu đi.

Quần chúng vây xem nhìn đến bây giờ thì đã hiểu được rằng Lạc Tử Dạ sẽ không cứu người. Tú bà của Trương tư môn nhất định sẽ không để một thân vương chết ở chỗ này, vì thế nàng nhanh chóng phát tay, nón nóng mở miệng hét to:" Mau! Mấy người các người, nhanh chóng xuống cứu Vĩnh định thân vương."

Lại nói lúc bọn họ nghe được thanh âm của thái tử"Đều không cần đi xuống, tình địch rơi xuống nước, là lão tử làm!" Cả tập thể đều cho rằng nàng đi xuống là để cứu người, cho nên chẳng ai có thêm động tác gì, nào biết đâu rằng nàng đi xuống ngốc (nguyên tác là đầu bì 逗比). Xuống đây ngốc, không cứu người không nói lại còn chọc cho người ta suýt tức chết

" Phù phù"

" Phù phù"

Cùng với vài tiếng này, nhóm người thanh lâu dưới sự chỉ thị của tú bà cùng nhau lần lượt nhảy xuống, bơi đi đến vị trí của Vĩnh định thân vương.

Sau đó, Vĩnh định thân vương đang ở bộ dáng chết khiếp được mọi người cứu lên. Bọn họ vừa lôi được người lên thì Lạc Tử Dạ cũng lên theo, nhận lấy một khối khăn vải lớn của bọn họ, nàng bao bọc toàn thân. Để tránh không bị cảm lạnh, nàng hắt xì một cái, sau đó bình tĩnh lau bọt nước trên người.

Nhiều mày nhìn Vĩnh Định thân vương vừa được cứu lên đang sống dở chết dở, cười lớn nói:" Tình địch người hào lắm? Tình địch của ta còn định xuống bơi nữa sao? Ta bồi người a!"

Mọi người đứng một bên khoé miệng run rẩy, nhìn Lạc Tử Dạ đang lau dơ qua bộ quần áo ướt đầm, đem nước trên quần áo vắt ra, còn nhàn nhã mà cười nhạo một trận. Sắc mặt của Vĩnh định thân vương tức giận đến trắng bệch, duỗi tay chỉ vào nàng, suốt một lúc lâu cũng không nói được câu nào. Lạc Tử Dạ tuyệt đối là người nam nhân bi ổi nhất trong cuộc đời mà hắn từng gặp, không một ai có thể sánh nổi!

Nhìn Vĩnh định thân vương đang nửa nằm trên mặt đất, quần áo trên người ướt sũng, mặt ở dưới nước quá lâu nên bị sưng vù. Lạc Tử Dạ vui sướng mà cười nhạo một cái, quay đầu nhìn thoáng qua tập thể quần chúng, vừa nãy nàng hỏi bọn họ một câu, nếu tình địch rơi xuống nước, họ có thể cứu lên hay không nhưng chẳng một ai cho nàng câu trả lời.

Nàng hơi mỉm cười, bắt đầu đọc diễn văn:" Các vị có cảm thấy, trên đời này có một loại sinh vật phi thường chọc người ghét. Bọn họ luôn ở trước mặt người trong lòng của chúng ta lượn lờ, bọn họ luôn phá hư cơ hội ở cùng người trong lòng của chúng ta, thậm chí còn muốn đem người đánh bại, làm

chúng ta và người trong lòng lỡ mất nhau. Tên của bọn họ còn được gọi là tình địch. Có phải hay không người hay bị tình địch quấy nhiễu? Có phải hay không khi người nhìn thấy tình địch thì tình thần mau chóng hồng mắt? Người có cảm thấy hay không tình địch thường xuyên phá hư chuyện tốt của người, tiểu huynh đệ tượng trưng cho nam nhân đều mau bị phế? Cho nên, vù để cho chính mình giải toả được cơn tức này thù khi tình địch bị rơi xuống nước hơn nữa lại không biết bơi, chúng ta hẳn phải làm thế nào bây giờ? Chúng ta hẳn là nên bay nhanh xuống nước sau đó mà vui sướng bơi qua bơi lại ở trước mặt hắn, cho hắn tức chết nha!"

"Ha ha ha" Doanh Tần đứng trên lầu rút cuộc không nhịn được mà cười ha ha.

Hắn cười đến đứng không vững, tay bám vào cửa sổ. Nhờ ánh trăng có thể thấy khoe mắt còn có một ít nước. Mà nụ cười này đừng nói là Lạc Tử Dạ ngây ngốc, không ít người ở đây cũng ngây ngốc theo, ngay cả người vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết lại còn bị Lạc Tử Dạ làm cho tức đến ói máu cũng bị nụ cười này làm cho si ngốc.

Người tựa như yêu, cười say thiên hạ.

Cười ở bộ dáng như này thì chỉ sợ là ở trên bất kì người nào thù cũng có vẻ không chấp nhận được. Nhưng là ở trên người của hắn lại một chút cũng không có, nụ cười kia một chút cũng không làm tổn hại đến mỹ mạo của hắn lại phảng phất cho người ta có cảm giác thấy được đoá hoa anh túc, đang ở trong ban đêm nở rộ tràn đầy sinh khí. Trần gia thế gian nét quyến rũ trời sinh của loài hoa này....

Hắn chính là bệ dục của nhân sinh, mang khí chất câu nhân từ nhỏ.

Hắn cười được một lúc, đôi mắt hơi hạ xuống một chút, dung nhan càng say đắm lòng người, chậm rãi thôi lui khỏi cửa sổ. Nhìn xong nào nhiệt rồi liền trở về phòng của mình.

Mà mọi người hiện tại vẫn còn đang sững sờ ở dưới. Nét tươi cười hơi sững sờ một chút, họ còn chưa phản ứng kịp được tình huống ban nãy. Kia chắc chắn là dung nhan như ngọc mà trên thế gian này cả nam nhân và nữ nhân đều không thể kháng cự nổi, là người duy nhất có thể khiến mọi người cam nguyện vì nụ cười của hắn mà say chết, không bao giờ mong tính lại trong cơn mộng mị này.

Lạc Tử Dạ hít hít mũi, giơ tay lên lau một phen. Phát hiện chính mình lại không có tiền đồ, mũi bát đầu chảy máu mũi. Nhưng nàng hoàn toàn không để ý, chậm chậm xoay người nhìn "tình địch" của chính mình liếc mắt một cái, mở miệng nói:" Gia đi lên nhìn mỹ nam, người nếu mà đi theo lên thì gia sẽ ném người lại vào trong nước sau đó ở trước mắt người tiếp tục bơi!"

Nàng nói xong lời này thì giữ chắc khăn vải bọc quanh người, ung dung xoay người đi vào trong thanh lâu. Mọi người trên đường đều tự giác nhường đường cho nàng. Thứ nhất là bởi vì thân phận Thái tử của nàng, không ai dám trêu chọc nàng; thứ hai, nhìn thử Vĩnh định thân vương xem, bị sắc nước đến chết khiếp không nói, còn bị làm cho tức học máu, tức học máu xong thì lại bị uy hiếp, giờ làm gì có ai dám cùng thái tử làm tình địch nữa!

Vĩnh định thân vương bị nàng trực tiếp nói một câu này làm cho tức giận đến hô hấp khó khăn, chỉ vào bóng dáng của Lạc Tử Dạ nghiêng rằng nghiêng lợi mà nhìn. Vì tránh cho chính mình buột miệng nói ra lời gì đó kích thích Lạc Tử Dạ, sợ nàng lại một lần nữa đẩy hắn xuống nước như lúc ở trong phòng của Doanh Tần vì thế một tiếng ở trong cổ họng chưa kịp đi ra đã bị nuốt vào, chỉ yên lặng mà thề ở trong lòng, khi trở về hắn nhất định phải thức suốt đêm để viết tấu chương một vạn chữ để đi tìm hoàng thượng buộc tội thái tử!

Trước tiên hắn đẩy chính mình đẩy vào trong nước, sau đó thấy chết còn không cứu, cuối cùng còn uy hiếp cùng đe dọa.

Hắn lại không nghĩ tới, Lạc Tử Dạ hy vọng nhất là hắn quay về tìm hoàng đế để cáo trạng, đem sự tình quậy đến càng lớn càng tốt, tốt nhất là hắn động viên được các triều thần trong triều cùng nhau nói rằng nàng hoang đường không ther kiểm chế được, không xứng làm thái tử, bức hoàng đế phải phế nàng thì nàng liền cảm thấy hạnh phúc. Đây cũng chính là nguyên nhân quan trọng nhất để có ý nàng chọc giận hắn.

Dọc theo đường đi mọi người đều dùng ánh mắt kinh sợ để nhìn nàng. Có người vẫn còn đang ngây ngốc bởi nụ cười của Doanh Tần, có người thì bắt đầu xoay quanh câu nói kia của Lạc Tử Dạ ở trong đầu, khi tình địch rơi vào trong nước... ần, thì bọn họ nên làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48-2: Thái tử đi ngủ không cởi áo sao! (2)

Edit: mô mô

Cửa phòng Doanh Tần vẫn còn đang mở rộng.

Nàng đứng ở cửa nhìn hắn mặc một bộ áo dài đỏ phết đất, tay trái của hắn giờ phút này đang cầm một chén rượu, tay phải thì xách theo nước tưới hoa.

Lạc Tử Dạ nhìn chăm chú vào cây hoa, hiểu biết của nàng về hoa cỏ không được cao thâm nhưng hoa này thì nàng cũng biết! Đó là hoa anh túc. Đuôi lông mày của nàng nhấp nháy một chút, đóng cửa phòng lại. Sau đó nhướn lông mày hỏi:" Đây là hoa anh túc? Nghe nói nếu người nhiều sẽ bị ngiênien." Nàng vẫn còn nhớ rõ, ở hiện đại có rất nhiều loại thuốc phiện có chứa thành phần là hoa anh túc. Nói xong lời này, nàng cũng không hề chần chừ mà đi

đến chỗ ngồi vừa nãy của Vinh định thân vương mà ngồi xuống.

Doanh Tẫn nghe xong thì đuôi lông mày hơi xê dịch một chút, nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái, sau đó lại tiếp tục quay đầu tưới hoa, chậm rãi nói: "Sẽ nghiện? Vạn vật trên thế gian này phạm là vật gì đem lại cảm giác ngon ngọt thì đều sẽ gây nghiện. Cho nên hoa anh túc này, nghiện hay không nghiện cũng không khác nhau, không phải sao?"

Thanh âm của hắn vẫn giống như cũ mang theo cảm giác là lướt, mỗi một thanh âm va chạm với nhau đều khiến cho tâm hồn người nghe lay động. Làm cho Lạc Từ Dạ không thể không đánh thức tinh thần cảnh giác để đối phó, nàng rất sợ mình chưa kịp giao thủ với hắn thì đã bị mê hoặc đến choáng váng!

Nàng cắn chặt răng, nhìn bóng lưng của hắn, không trả lời câu hỏi vừa nãy. Hắn nói không sai, phạm là những thứ tốt đẹp thì đều dễ làm người nghiện nhưng là nghiện hoa anh túc này lại là không tốt cho sức khỏe! Nàng vẫn không quên lần trước nhắc nhở hắn uống ít rượu một chút kết quả thì hắn gài cho nàng một khối thiên tử lệnh giả đấy!

Căn phòng lâm vào trầm mặc, Doanh Tẫn tưới hoa xong thì quay đầu lại nhìn nàng. Thấy nàng mắt cũng không chớp nhìn bóng dáng của mình và bồn hoa, bộ dáng muốn nói nhưng lại không nói được, hắn nhẹ nhàng câu môi nói: "Tuy nói là như thế, nhưng ta đã sai người rải thuốc bột không vị lên phía trên, có thể ngăn chặn nghiện. Thái tử đã cảm thấy yên tâm chưa?"

Hắn vừa nói như vậy thì Lạc Từ Dạ đã xác định được hắn không phải mỗi ngày đều lại gần hoa anh túc, không phải là một thiếu niên trượt chân vào chất gây nghiện. Gật đầu, nhìn chỗ ngồi đối diện của mình: "Ngồi, người có biết ta tới đây là vì cái gì hay không?"

"Ân?" Doanh Tẫn phối hợp chậm rãi ngồi xuống. Chén rượu trong tay ưu nhã đặt ở trên bàn, nhướn mày nhìn về phía nàng: "Chẳng lẽ không phải là tới đưa đá quý?"

Lạc Từ Dạ khoé miệng co rút. Cảm thấy hắn có vẻ đang muốn chọc cười nàng, dùng tay đảo đảo ống tay áo một chút, lấy ra khối đá quý màu đỏ mà nàng nghĩ hắn sẽ rất hợp đặt ở trên bàn. Âm thanh lạnh lùng nói: "Lần trước ta đã đáp ứng người lần sau tới nhất định sẽ mang một khối đá quý. Ta tự nhận mình là một người coi trọng lời hứa cho nên khi đã đáp ứng người thì mặc kệ như thế nào, cho dù có bất mãn đối với người đi nữa, ta hứa hẹn sự việc chắc chắn sẽ làm được!"

Doanh Tẫn quyết mắt qua khối đá kia một cái, đôi mắt sáng ngời. Tay vươn ra cầm viên đá kia một lát, chậm rãi đánh giá: "Nếu ta không nhìn lầm, viên đá này ba trăm năm trước khi Tiêu hoàng hậu bước lên hậu vị, mặc thiên tử vì nàng khám phía sau áo bào một viên đá quý tên gọi là hoả cháy tinh toán. Sau lại bị Mặc thị mang khối bảo này cho Thiên Diệu, không nghĩ tới nó lại ở trên tay thái tử"

Hắn một bộ nhận xét đồ cổ lão luyện, không cần đoán cũng biết là người thường xuyên tiếp xúc với đồ vật quý giá.

Lạc Từ Dạ nhìn lướt qua, thành thật nói: "Có phải viên đá người nói hay không thì ta không rõ ràng lắm. Nhưng nếu liếc mắt một cái thoát nhìn thấy đáng giá thì ta cũng coi như là đã hoàn thành lời hứa. Như vậy người có thể nói cho ta biết, người và ta rốt cuộc có thù oán gì vì sao không một lí do mà vu oan đưa thiên tử lệnh cho ta? Ta nghĩ người mình bạch được vì một khối thiên tử lệnh thì không chỉ bị ám sát mà còn bị mọi người xa lánh. Không lẽ ta nhìn giống như sẽ khiến người khác phát giận làm cho người làm ra đến thủ đoạn như vậy?" Nói khó nghe một chút thì quả thật hắn là đồ đáng ghét.

Nàng nói trắng ra hết việc mình muốn nói, không hề có một chút nào quanh co lòng vòng.

Doanh Tẫn ngược mắt nhìn về phía nàng, trong ánh mắt ẩn ẩn ý cười, khoé mắt hơi hơi gọi lên, khiến cho hắn giống như cười vĩ hồ ly, chậm rãi nói: "Thái tử tại sao lại nói nhất định việc này là ta làm?"

"Bởi vì trong vòng thời gian này, ngoại trừ người cùng Phụng Vô Trù, ta vẫn chưa gặp qua người khác!" Mà về phần Long Ngạo Dịch, cho rằng nàng bị đánh mấy bản vào mông một phần cũng do sở mông của hắn nhưng cũng không thể xem nó là một vấn đề được.

Doanh Tẫn nghe vậy thì cười cười, không thừa nhận là chính mình làm cũng không phản bác. Chỉ mở miệng nói: "Nhưng tới nay thái tử đến nơi của ta không phải là để báo thù sao? Ân, hiện nay khắp nơi bên ngoài đều đang nghĩ đến thiên tử lệnh, thái tử đây là định đến lấy lòng ta cho nên nửa đêm đặc biệt tới đây để trao tặng." Vứt phiến toái cho người khác cuối cùng lại bị phiến toái này lại trở lại bên tay. Đây thật sự là trong suốt bao năm trở lại đây, hắn là lần đầu tiên gặp việc như vậy!

"Chẳng lẽ liền không thể là ta sợ thái tử quên việc đã đáp ứng sẽ quay lại tương tư môn cùng với viên đá quý. Vì thế nên cố tình kích thích thái tử một chút, làm thái tử thực hiện lời hứa." Doanh Tẫn cười nhẹ, tiếng cười của hắn mang theo vẻ nghiền ngẫm cùng một chút ý tứ. Ý đồ đeo trên mình một hình tượng trai lơ ở thanh lâu yêu thích đá quý đến cùng, phô bày ra cực kì nhuần nhuyễn.

Lạc Từ Dạ nhướn mày nhìn hắn, im lặng không mở miệng.

Từ lúc bắt đầu cuộc đối thoại với Doanh Tẫn đến giờ, Lạc Từ Dạ vẫn chưa bày ra một chút nào gọi là ý tứ đùa giỡn. Doanh Tẫn nhìn chằm chằm nàng một chút, chậm rãi xách bầu rượu lên rót vào chén của hai người, đồng thời cười khê hời: "Như thế nào, thái tử đây là không tin ta?"

"Người cảm thấy ta sẽ tin người?" Lạc Từ Dạ không đáp mà hỏi lại. Nếu nàng mà tin, thì trong mắt hắn, nàng sẽ là đồ con lợn?

Doanh Tẫn bật cười, chậm rãi đảo ly rượu trong tay. Nghiền ngẫm một lúc rồi thông thả mở miệng: "Nếu thái tử đã không tin thì không ngại nói một chút cho ta biết ngài cho rằng ta là vì cái gì?"

Hắn đã hỏi thì Lạc Từ Dạ cũng không tiếp tục im miệng nữa. Trực tiếp mở miệng nói: "Rất đơn giản, nếu ta là người vô năng, khi bắt được thiên tử lệnh

mà bị người ám sát, như vậy cho dù chết cũng không gây ảnh hưởng gì đến ngươi. Mà nếu như ta là người có bản lĩnh, nói không chừng vì trả lại trong sạch cho chính mình, có thể sẽ tra được thiên tử lệnh chân chính ở đâu, như vậy ngươi cũng có thể biết được thiên tử lệnh ở nơi nào, ta nói đúng không? Việc duy nhất mà ta không thể lý giải được là tại sao ngươi phải lấy ta làm thí nghiệm để cướp được thiên tử lệnh? Ta nhớ rõ lần gặp mặt trước cũng chưa từng đắc tội qua ngươi. Cũng không nhớ rõ chính mình có biểu hiện ra cái gì đặc biệt làm cho ngươi coi trọng ta như thế!"

Doanh Tẫn nghe xong thì ánh mắt sáng ngời nhìn Lạc Tử Dạ, tỏ ý tán thưởng độ quan sát cùng sự nhạy bén của nàng.

Cũng không biết đây không phải là xuất phát từ một loại thường thức. Vì thế hắn cầm chén rượu nhẹ nhàng lắc lư, sau đó một ngụm uống cạn. Mờ miệng nói: "Nếu thái tử đã đoán được như vậy thì ta cũng không ngại nói thêm cho thái tử biết một chút. Đem thiên tử lệnh giả đến trong tay thái tử không phải là ý của ta mà là của người khác giao phó! Tất nhiên việc thái tử xen vào việc của người khác, làm ta thực không cao hứng!"

Hắn vừa nói lời này ra thì Lạc Tử Dạ đại khái đã hiểu được một chút. Nàng thuận miệng nói một câu quan tâm, có một số người sẽ thích cùng tỏ vẻ cảm tạ. Nhưng cũng có một số người không thích có người quan tâm đến mình hoặc là đều xem những lời quan tâm đó là giả dối. Cho nên lời này của Doanh Tẫn nàng cũng không cảm thấy kì quái, cũng không hoàn toàn cảm thấy việc này không thể lý giải.

Chỉ là: "Không biết ngươi có thể nói ra người phó thác ngươi là ai?"

Trong đây nàng thật mau mà hiện ra khuôn mặt của tiện nhân Phượng Vô Trù nhưng cũng thật mau mà lác đầu, nếu tên trùng thối kia muốn hại nàng hẳn là sẽ trực tiếp ra tay, tội gì phải tốn công tìm người hợp tác.

"Cái này thì đành phải để thái tử từ từ tìm hiểu thôi, việc mà bản công tử có thể nói ra chỉ có vậy. Xem ở việc thái tử mang cho ta khối đá quý phân thượng ta chỉ có thể nhớ thái tử một câu: người muốn tính kế người không phải chỉ có ở ngoài ánh sáng, còn có không ít người ở trong tối mà người khó lòng phòng bị, những người đó mới là đáng sợ nhất. Còn có, người thoát nhìn bề ngoài cảm thấy vô hại trên thực tế mới là đáng sợ." Lời này của Doanh Tẫn thâm ảo, nửa thật nửa giả.

Đạo lý trong lời nói của Doanh Tẫn thì Lạc Tử Dạ cũng biết một chút. Nhưng là cái câu nói cuối cùng của hắn, thoát nhìn vô hại nhất mới là đáng sợ nhất khiến Lạc Tử Dạ nhanh chóng mà lọc lại danh sách người mà mình đã quen biết, thoát nhìn vô hại nhất?

Phượng Vô Trù, Long Ngạo Địch, Hiên Thương Dật Phong cùng với vị này trước mắt đều không phải là người vô hại! Nếu là miễn cưỡng để nói một cái thì đó là Hiên Thương Dật Phong. Người này thoát nhìn thì ôn nhuận như ngọc kì thật thì ở dưới tám lớp mặt nạ lại là một nam nhân phúc hắc, âm hiểm giả dối. Nhưng xem bộ dáng trước mắt của Doanh Tẫn thì người này chắc không phải là Hiên Thương Dật Phong.

Doanh Tẫn dường như có thể thấy được vấn đề mà nàng đang suy tư. Quyến rũ cười một cái, nói: "Thái tử không cần gấp, chung quy sẽ có một ngày thái tử sẽ minh bạch ý tứ của ta! Sắc trời hiện tại không còn sớm..."

Lạc Tử Dạ biết là hắn đang nghĩ tiền khách!

Nhưng rất tiếc là nàng lại không ngốc, bây giờ mà chạy ra ngoài khác nào tự chui đầu vào rọ, nhóm thích khách kia vẫn còn đang đứng ở cửa đấy! Mà đối với trường hợp này nàng đã sớm có chuẩn bị, ở trong phòng hắn đảo qua, lúc này ngâm nước bị ướt quần áo bây giờ đã khô. Nàng đứng dậy đi đến cái trường kỉ cách của sổ không xa: "Đêm nay ta ngủ ở đây, ngươi cứ việc ngủ trên giường của ngươi, ngủ ngon!"

Nói xong nàng liền hướng phía trường kỉ mà ngồi xuống.

Doanh Tẫn khoé miệng trừu trừu một chút, nhìn nàng như đang ở phòng của mình mà an bài. Mờ miệng nhắc nhở nói: "Thái tử, đây tựa hồ là phòng của ta. Còn có ta cũng không hoan nghênh thái tử ở lại đây, ta mệt như vậy, nhờ đầu nửa đêm ngươi có ý đồ gây rối thì sao?"

Lời nói này của hắn tuy ngả ngôn nhưng cũng mang hàm ý nghiêm túc. Mắt hoa đào mỉm cười nhìn phương hướng của Lạc Tử Dạ.

"Phốc _____" Lạc Tử Dạ bật cười, nói thật chính nàng cũng đang lo mình nửa đêm sẽ bật dậy mà gây rối hắn đây. Bất quá: "Yên tâm vì sợ bị ngươi đuổi ra ngoài đối mặt với mấy tên ám sát đó, gia đêm nay cho dù muốn phi lễ ngươi cũng sẽ phải nhịn xuống!"

Doanh Tẫn không hài lòng liếc mắt nhìn nàng một cái: "Ngủ lại nơi này của ta, vẫn là thực quý!"

Lạc Tử Dạ đã sớm có chuẩn bị ở trong vạt áo móc ra viên đá quý xanh biếc ném qua hắn: "Trả ngươi phí ngủ lại! Ngươi tốt nhất là không tiếp tục lái nhãi dãi dòng, phải biết rằng sự tình của thiên tử lệnh ta vẫn còn đang tức giận. Nếu ngươi còn tiếp tục chơi trò khóc than, cự tuyệt không cho ta ngủ lại đây, ta sẽ không tính toán ngủ ở cái trường kỉ kia nữa mà sẽ thượng ngươi luôn."

Nàng nói xong lời này liền nhắm mắt lại đi ngủ.

Doanh Tẫn giống như bị từ ngữ thô bạo của nàng làm cho ngạc nhiên, môi mòng khê nhếch, ngơ ngác nhìn phương hướng của nàng. Biểu tình kia nhìn phía thượng ngốc manh, đáng tiếc Lạc Tử Dạ lại đang nhắm mắt, nếu không lại bị một phen khốn đốn vì máu mũi làm phiền. Nàng thế nhưng nói trắng ra rằng không cao hứng vì sự tình của thiên tử lệnh cũng như đối với hắn cảnh cáo?

Môi mòng khê kéo, nàng nói ra cũng thật là có điểm ý tứ. Cảnh cáo hắn không phải vì muốn giết mà là muốn thượng... hắn?

Lạc Tử Dạ tuy rằng đã nhắm mắt ngủ, nhưng nàng vẫn chưa hề lơ lửng. Đoá hoa hồng kiều diễm trong phòng tuy rằng rất đẹp nhưng nó quá nguy hiểm.

Chóp tai nàng khẽ nhúc nhích, nghe thanh âm đi lại của hắn. Còn có thanh âm áo dài gấm của hắn kéo trên mặt đất, tơ lụa xoẹt qua tạo ra âm thanh rất

nhỏ nhưng cũng không tránh khỏi được màng nhĩ của nàng. Hắn chậm rãi đi qua chỗ nàng, tựa hồ phát hiện ra cái gì, nghiêng đầu hỏi:" thái tử, buổi tối đi ngủ người không cởi áo sao?"

Khoé miệng Lạc Tử Dạ run rẩy một chút, thân thể này của nàng mặc dù có hầu kết, còn lớn lên cao gầy hơn một chút so với nữ tử khác, nhưng là eo cùng ngực là chỗ cần có cũng có đấy. Nàng bọc ngực cũng thực đầy nên mới không nhìn ra được đường rẽ, tự nhiên không dám tùy tiện cởi áo, nếu như bị tên yêu nghiệt này nhìn ra giới tính thật thì rắc rối lớn!

Vì thế sau khi nghe xong lời này, nàng híp mắt lại nhìn hắn. Cổ tình đề thấp giọng nói, từ tính trả lời:" Người thế này thì không khác gì hỏi ta có mỹ nam tử ở không tính thượng sao?"

Nàng liền đem chính mình không cởi quần áo giải thích thành khổ sở khác chế chính mình không đối với hắn làm ra việc cảm thú.

Doanh Tần sùng sốt sau đó cười cười, nửa thật nửa giả mà nói:" Cũng không phải ai cũng có cái mệnh kia!"

Lạc Tử Dạ đánh ngáp một cái, vẫn không minh bạch được tứ của hắn. Cái kia mệnh? Cái gì mệnh? Nàng cũng không có tính toán hỏi, cảm thấy chính mình có điểm mệt mỏi liền nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Thật ra nàng cũng muốn cùng soái ca phát sinh một chút chuyện xưa, nhưng chính mình lại là nữ nhân sự việc, căn bản là không thể! Vẫn là cái gì đều không nghĩ, nhanh chóng đi ngủ!

Thời điểm sắp sửa ngủ, nàng mơ mơ màng màng hỏi hắn:" Doanh Tần hắn không phải là tên thật của người đi? Vì cái gì... kêu là Doanh Tần?"

Nàng vừa hỏi xong thì hắn quay đầu lại nhìn nàng một lúc lâu.

Thấy nàng tựa hồ đã ngủ, hồ hấp chậm rãi đều lên. Mà hắn, đôi mắt hoa đào tà mị nheo lại, đứng thẳng một chỗ ước chừng nửa canh giờ mới chậm rãi phun ra một câu:" Doanh Tần, thắng hết mọi thứ, đốt hết mọi thứ."

.....

Thời điểm Lạc Tử Dạ tỉnh dậy, dựa theo thời gian của hiện đại thì cũng không sai biệt lắm là hơn 10 giờ.

Lúc nàng vươn vai đứng dậy thì tiểu thụ kia vẫn còn đang ngủ. Hơn nữa tư thế ngủ của gia hỏa này đúng thật là không tốt, hơn phân nửa chắn bị hắn đè ở dưới thân, một nửa thì giữ trên giường, kéo trên mặt đất, vạt áo mỏng hơi hơi rộng mở, một vài sợi tóc đen xoẹt qua mặt. Mặc dù là đang ngủ nhưng vẫn câu dẫn người như cũ. Làm cho người ta nghĩ đi lên chà đạp tiểu thụ này một chút!

Nàng đứng tại chỗ trừng mắt một chốc mà nghiêm túc suy nghĩ, chính mình có nên đi lên làm thịt hắn tiện thể báo được thù vụ thiên tử lệnh. Nhưng là nhìn hắn nửa ngày, xuất phát từ tính tình bao dung đối với soái ca, xuất phát từ một loại suy nghĩ rằng các mỹ nhân lớn lên tính tình đều kém thích làm chuyện xấu, cũng là vì hắn bị người giao phó cho việc này nên nàng không có đi lên giết người.

Chủ nhẹ nhàng mà đến cạnh hắn, nhắc chân dưới đất lên đắp lại cho hắn.

Sau đó vì tránh làm thức hắn, nàng nhẹ nhàng mà bước chân ra cửa. Tâm tư trong lòng lưu chuyển, thắng hết mọi thứ, đốt hết mọi thứ sao? Lấy cái tên giả như vậy thì đại khái hắn cũng có một đoạn chuyện xưa đi!

Mà nàng vừa ra cửa xong thì người trên giường cũng theo đó cũng mở mắt. Tư thế ngủ của hắn vẫn luôn luôn không tốt nhưng lúc nàng tỉnh lại thì hắn cũng đã tỉnh.

Nguyên bản cho rằng lúc nàng lại đây là muốn giết hắn, hoặc có mưu đồ gây rối. Không nghĩ rằng nàng....lại....

Lạc Tử Dạ rốt cuộc là người như thế nào?

Lúc hai người này đang bận suy đoán đối phương là người như thế nào thì Nhiếp chính vương điện hạ lại đang mang tâm tình cực kì ác liệt.

" Vương, hôm qua thái tử ngủ lại ở chỗ Doanh Tần! Hơn nữa, hôm qua bọn họ lại không phát ra bất luận cái gì liên quan đến đấu tranh, bình tĩnh giống như không có chuyện gì phát sinh. Cũng không có nửa điểm dấu hiệu thái tử tìm Doanh Tần để hỏi tội. Nhưng ở trong phòng hắn một đêm, bên trong xảy ra cái gì lại không ai biết." Diêm Liệt đem sự thật chậm rãi bẩm báo, nói xong hắn tựa hồ phát hiện tâm tình của vương rất không tốt.

Phượng Vô Trù nghe xong lời này đúng thật là không mấy vui vẻ. Nhưng là tại sao lại không vui thù hắn lại không thể nào lý giải được. Ma đồng mở ra, quét Diêm Liệt một cái mớ miệng nói:" Còn có đâu?"

" Ngạch.... Còn có, đêm qua Vĩnh định thân vương bị thái tử đạp vào trong hồ, không chỉ thế, thái tử còn nhảy vào trong hồ theo hắn, ở trước mặt hắn bơi qua bơi lại đem Vĩnh định thân vương tức đến chết khiếp. Cuối cùng thái tử còn phát biểu diễn thuyết, nói cho mọi người nếu như tình địch rơi xuống nước thì phải làm thế nào?" Diêm Liệt nghiêm trang mà tiếp tục bẩm báo.

Tình địch?

Ân, thái tử đem Vĩnh định thân vương trở thành tình địch, đó có phải hay không thuyết minh cho mọi người biết người trong lòng của thái tử là Doanh Tần? Diêm Liệt yên lặng mà lau nước mắt trong lòng, cảm thấy thế này thật tốt, kỳ thật nói đi cũng phải nói lại, hắn thật sự không thể tiếp nhận nam nhân

cùng với nam nhân.... Đặc biệt chuyện này lại phát sinh ở trên người Vương! Cứ như vậy là rất tốt, cứ để thái tử đi tai hoạ cho Doanh Tân đi!

Nhiếp chính vương điện hạ nghe xong thì khép lại hai tròng mắt âm trầm, đang nghĩ đến nên xử lý Lạc Tử Dạ như thế nào. Lại cũng đồng thời, mặt biến sắc.

Diêm Liệt cả kinh, lập tức nói: "Vương, hàn độc lại phát tác sao?"

Phượng Vô Trù bỗng nhiên duỗi tay, một chương chụp xuống "Phanh" một tiếng vang lớn, cùng với một trường này của hắn, cái bàn trong phòng bị nội lực phá thành hai nửa. Nội lực hoá thành mấy vòng sáng, hướng ngoài điện phi ra dễ dàng chặt đứt mấy cây đại thụ bên ngoài.

Khi hắn mở mắt ra, bên trong cặp ma đồng là tức giận cùng với thị huyết ẩn trong đó là một chút đau đớn khó nhịn. Ngạo mạn trầm giọng nói: "Hàn độc thì như thế nào? Mặc dù bây giờ hàn độc phát tác thì khắp thiên hạ này ai làm gì được cô!"

Hắn nói xong lời này thì đứng dậy, khoanh tay đi về hướng hậu viện, bước chân phảng phất như không có việc gì xảy ra.

Diêm Liệt đứng tại chỗ nhìn hắn. Đúng, lúc hàn độc phát tác sẽ khiến vương phải điều tức mấy ngày nhưng dù vậy, liên tính là lúc hàn độc phát tác chỉ còn lại không đến bảy thành công lực cũng không ai có thể làm gì vương!

Chỉ là lúc nhỏ bị nhốt ở nơi cực lạnh khiến cho vương bị nhiễm hàn độc, tuy không trí mạng nhưng lúc phát tác sẽ là lúc đau đớn nhất. Mà độc này chắc chắn sẽ đi theo vương cả đời, không có khả năng nào có thể chữa khỏi. Đau cùng hận chắc cũng theo vương cả đời đi!

Một ngày này đối với Lạc Tử Dạ cũng thật yên tĩnh. Ban ngày, phủ thái tử canh phòng nghiêm ngặt, sẽ không có tên thích khách nào dám xông vào. Buổi tối cũng không biết có tên thích khách nào đi tìm Doanh Tân phiền toái hay không? Tin tức mà nàng cảm thấy tốt nhất là tên hôn đản Phượng Vô Trù kia hôm nay không có đến tìm nàng, mẹ nó, cũng không cho người đến thông tri nàng đi xoát tường.

Hôm nay hắn không tìm nàng gây phiền toái quả thật khiến cho trời đất sáng sủa, tinh hoa đầy trời. Đương nhiên nàng cũng nghĩ đến gia sản của mình, hỏi tiểu minh tử thì mới biết Nhiếp chính vương phủ căn bản cũng chưa có ai mang đến cho nàng. Ân, đành chờ đi Quốc Tự về sẽ phải tự thân vận động đến lấy vậy!

Mãi cho đến buổi tối, Phượng Vô Trù cũng không sai người đến bảo nàng đi xoát tường. Nàng cảm thấy phi thường cao hứng cũng thập phần cảm động nhưng đồng thời cũng cảm thấy được đây không giống như tác phong của tên trướng thối kia! Hắn sẽ không phải là xảy ra cái gì ngoài ý muốn tỷ như tối qua đi ngủ bị sái cổ cho nên không có thời gian rảnh đi tìm nàng phiền toái đi? Như vậy thì thật sự là quá tốt.

Bình tĩnh mà qua một ngày, hôm sau đi Quốc Tự hiến tế liền được oanh oanh liệt liệt mà tổ chức.

Toàn bộ kinh thành hôm nay đều phi thường náo nhiệt. Bởi vì các cô nương, các tiểu tửc phụ đều thu được tin tức rằng hôm nay đi Quốc Tự hiến tế đặc biệt có nhiều mỹ nam tử cho nên liền sớm cầm khăn tay che nửa mặt, đứng xa xa mà e ấp nhìn. Mà không ít nam tử nghe nói hôm nay người bọn họ sùng bái đều ở đây, nên cũng chiếm cứ hai bên đường phố.

Lạc Tử Dạ tránh trong đám người, tính toán tìm cơ hội trà trộn đi vào. Tên trướng thối Phượng Vô Trù kia không cho nàng đi theo cho nên nàng phải tự mình động thủ com no áo ấm. Không nói đến bí mật của Quốc Tự, chính là hôm nay nhóm mỹ nam tử đều tính toán đi vào, nàng cũng không nên vắng mặt đúng không?

Mắt nhìn thấy đại đội hộ tống chậm rãi tiến vào cửa. Cũng là lúc mọi người bên trong tập trung nghênh đón Phượng Vô Trù chính là thời cơ tốt nhất để nàng chuồn đi vào.

Chung quanh đứng đầy binh lính, nàng không tiếng động gõ hôn mê mấy tên lên có thể đi qua được. Nhưng là làm thế nào để cam đoan lúc nàng đi qua không bị phát hiện. Đang lúc đau trướng vì suy nghĩ thì có một tiểu hoà thượng đi tới. Nàng thực nhanh mà đem đổi phương gõ hôn mê. Sau đó kéo người đến sau một thân cây, dùng vận tốc ánh sáng để thay quần áo của hoà thượng, đem mũ che lại đầu tóc thật tốt.

Sau đó bùm nửa mặt, vội vội vàng vàng mà tìm chỗ trốn.

Mới đi chưa được vài bước đã có người gọi nàng: "Người! Lại đây!"

"A? Ta?" Lạc Tử Dạ quay đầu nhìn hắn.

Người nọ nhanh chóng nói: "Đứng vậy! Nhiếp chính vương điện hạ sắp đi qua chỗ này, bên kia lại rơi xuống hai mảnh lá cây người lập tức đi quét sạch một chút." Người này xuyên quần áo hoà thượng màu vàng, cấp bậc cao hơn màu áo nàng đang mặc, nếu như bây giờ nàng không nghe lời hắn hoặc là bỏ chạy nhất định sẽ làm cho mọi người trong chùa chú ý, nói không chừng còn bị coi như thích khách mà xử lý.

Hơn nữa sẽ làm nàng bại lộ ở trước mặt Phượng Vô Trù. Nghĩ vậy, nàng đành phải cúi đầu mà ngoan ngoãn đi quét rác. Âm thầm nhắc nhở chính bản thân mình lần sau sẽ cướp quần áo của phương tượng xem còn ai dám bắt nàng đi quét rác.

Hoà thượng kia thuận miệng hỏi: "Ta hình như chưa gặp qua người bao giờ?"

"A! Ta là mới tới! Mấy ngày hôm trước bỗng nhiên nhìn thấu hồng trần nên quyết định quy y cửa phật." Lạc Tử Dạ bắt đầu trả lời bậy bạ

Hoà thượng kia nghe xong thì gật gù đầu, không tiếp tục để việc này ở trong lòng.

Tiếp đó, Lạc Từ Dạ liền nhìn thấy đội ngũ quen thuộc tiến đến. Một đám thị vệ mặc màu đen, phân thành hai hàng nhanh chóng quỳ xuống nghênh đón Nhiếp chính vương điện hạ. Mà đội ngũ này không phải là nàng quá quen thuộc mà là khi Phụng Vô Trù xuất hiện đều mang theo khí thế phò trợ quen thuộc như vậy.

Tầm nửa khắc sau, nàng thấy Phụng Vô Trù mặc một bộ quần áo gấm màu đen từ xa đang chậm rãi đi đến.

Hắn rất cao lớn, khí chất cũng không phải ai cũng có thể so sánh làm người ta liếc mắt một cái cũng để ý đến hắn. Khí thế cao ngạo của hắn theo từng bước chân mà đè ép không khí xung quanh. Lạc Từ Dạ nuốt một ngụm nước miếng, tránh cho mình bị người nhận ra nàng kéo cái mũ xuống thấp một chút hồng che đi nửa mặt quay đầu đưa lưng về phía bên kia tiếp tục quét rác.

Nhưng nàng đã bỏ qua một việc, lúc Nhiếp chính vương điện hạ tới thù tất cả mọi người phải quỳ xuống. Nàng ở đây quét cái gì? Hơn nữa hai mảnh lá cây trên mặt đất đã được nàng quét sạch, chẳng còn cái gì để nàng quét nữa!

Vì thế các hoà thượng, dù ai biết Nhiếp chính vương điện hạ hay không nhận ra nhưng lại biết đến khí chất của hắn nên đều sôi nổi quỳ xuống.

Chỉ có một mình Lạc Từ Dạ đưa lưng về phía bọn họ nguên túc mà quét.

Vì thế, thân mình của Lạc Từ Dạ trông đặc biệt khiến người chú ý. Nhưng chờ đến lúc nàng phản ứng lại thì đã qua muộn, bây giờ quay đầu lại quỳ cũng không còn kịp nữa rồi!

Nhiếp chính vương điện hạ đang chậm rãi đi đến cũng đã chú ý đến người không quỳ kia, đang đưa lưng về phía mình không biết là đang quét gì. Có điểm đặc biệt là, dù cho tiểu hoà thượng kia đang đưa lưng về phía bọn họ nhưng tay vẫn chú ý cầm mũ che nửa mặt. Mũ kéo kéo một chút liền lộ ra tóc đen ở bên dưới.

Đặc biệt nhất chính là nhìn thân ảnh của tiểu hoà thượng này lại phi thường quen mắt.

Bước chân của Phụng Vô Trù dừng lại, ma đồng sắc lạnh nghiền ngẫm mà nhìn "tiểu hoà thượng". Mọi người hai mắt nhìn nhau cũng theo đó mà nhìn. Cự nhiên phát hiện còn có một tiểu hoà thượng không quỳ, làm cho không ít người bị dọa đến mặt không còn chút huyết sắc. Còn có một đồng màu đen ở dưới mũ kia là cái quỳ gì?

Vừa nghe thấy thanh âm bước chân dừng lại, Lạc Từ Dạ liền biết rõ việc mình không quỳ cùng mọi người đã khiến cho mọi người nhận ra mình dễ dàng nhất.

Nàng vẫn là không dám quay đầu lại nhưng cũng thực nhanh mà nghe thấy tiếng bước chân nhùng đường.

Cảm giác có người chậm rãi đi tới phía sau nàng, hơi thở kia thật phần quen thuộc. Nàng không quay đầu lại, kéo một chút đỉnh mũ, tính toán đem mặt mũ che kín vì thế đầu tóc ở phía sau lộ ra càng nhiều hơn. Chỉ là nàng không hề nghi ngờ tìm hiểu kĩ cái mũ, nên khi bị lộ tóc ra nàng hồn nhiên còn chưa phát giác.

Hơi thở trầm thấp của người nọ liền ở bên tai của nàng: "Vị tiểu hoà thượng này thực hồ thực quen mắt!"

Khoé miệng nàng kéo một chút, tỏ ra kiên định mà trả lời: "Thí chủ! Hồng trần của bản tăng đã xong. Chỉ sợ là thí chủ đã nhận sai người. A di đà phật."

"Phải không?" Âm điệu của hắn bỗng lên cao vài phần sau đó vung tay lên, khí áp cường đại khiến nàng phải quay người. Mà nàng lại không nghĩ tới hắn lại đột nhiên ra tay vì thế mất đà quay người ngã về phía hắn.

Bình thường Nhiếp chính vương điện hạ dưới tình huống này mà có người ngã vào người mình thì sẽ không do dự mà huy trưởng cho người đó bay đi.

Nhưng hôm nay không biết vì sao mà lại phản xạ có điều kiện đưa tay ra đỡ. Đây một lần đỡ, hai tay của hắn vừa lúc nhận được nơi nào đó, hắn sững sốt, nơi này tựa hồ so với nam nhân bình thường đầy đặn hơn một chút... Trong mắt của hắn hiện lên một chút nghi hoặc nhàn nhạt còn mặt của Lạc Từ Dạ thì xanh kệt, nhìn ngực chính mình...

Nhiếp chính vương điện hạ cảm thấy xúc cảm này quá bất đồng, vì thế lòng bàn tay khép lại một chút, xác định lại xúc cảm...

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Sờ soạng cơ ngực của gia lại còn không đưa tiền!

Edit: mô mô

Động tác này của hắn khiến cho cơ thể của Lạc Từ Dạ mềm nhũn. Phảng phất như bị điện giật, cả người suýt nữa thì hold không được, tình cảm chạy

theo hướng sắc tình. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái rồi lại xanh, xuất phát từ nữ tính ngượng ngập cùng ý thức tự bảo hộ mình của nữ tử năng bức bội hướng hẳn ra một cái tát." Trúng thối! Ai cho phép người vuốt ve cơ ngực của gia?"

Cái tát đến bất ngờ khiến cho Phượng Vô Trù sững sốt nghiêng đầu tránh đi, bên tai vẫn còn nghe được tiếng vụt qua của bàn tay từ mặt của mình trải qua, còn kèm một chút là vào mặt của hắn.

Hắn giận dữ thu tay lại khiến cho Lạc Từ Dạ mắt đà ngã xuống đất. May mắn là tốc độ phản ứng của nàng không chậm, hai tay nhanh chóng vương ra chống xuống đất, lúc này mới thoát khỏi cảnh chó gặm cát.

Diêm Liệt đứng cách đó thấy vậy thì yên lặng mà xoa trán, bi ai ca thán trong lòng: Vương, thái tử cũng không phải là nữ nhân, người sờ ngực hắn thì có lợi gì?

Được rồi, hành động vừa rồi của vương hình như không phải là cố ý!

Mà nhóm hoà thượng cùng với thị vệ đứng một bên thấy như vậy tạm thời còn ngu ngơ chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết là ở chỗ đó đang có người giả hoà thượng bị lộ ra cái ót, không đứng vững nên ngã về phía Nhiếp chính vương không nói, còn tự nhiên nhảy đầu ra sắc tình. Đại cơ ngực, vuốt ve. Cũng càng to gan lớn mật hướng Nhiếp chính vương ra một tát.

Mà Nhiếp chính vương hình như cũng tức giận, lập tức thu tay lại khiến hắn bị ngã.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau không biết nên làm cái gì. Nhiếp chính vương điện hạ còn chưa mở miệng thì bọn họ cũng không dám chạy lên bắt cái kẻ đại nghịch bất đạo giả hoà thượng kia lại.

Còn Nhiếp chính vương điện hạ thì lại đang trong cơn tức giận, từ nhỏ tới lớn hắn chưa từng đỡ qua ai. Đây là lần đầu tiên đỡ người kết quả lại suýt ăn một bạt tai. Lạc Từ Dạ này không biết là do tính tình quá ác liệt hay là do không biết tốt xấu. Hắn đang trong dòng suy nghĩ thì bỗng nhiên nhận ra điểm khác lạ, ánh mắt sâu xa nhìn về phía nàng" bộ ngực này của người không giống như cảm giác của nam nhân bình thường".

Lạc Từ Dạ ngã ngửa trên mặt đất, trong lòng chột dạ. Thứ nhất bị sờ như vậy thì khả năng bại lộ là rất lớn. Thứ hai, vừa rồi nàng vừa phản xạ có điều kiện, đối với hắn ra một cái tát chắc chắn sẽ tạo ra nghi ngờ.

Nàng còn chưa kịp đứng dậy đã nhận ra ánh mắt sâu xa của hắn đặt lên người mình.

Sau đầu chảy ra mồ hôi lạnh, chậm chậm bò dậy, vừa mới đứng ổn định hắn đã mở miệng:" Thái tử chắc chắn đó là cơ ngực sao?" Thanh âm lạnh lùng từ tính, làm người khiếp sợ như cũ, bây giờ lại mang theo nhợt nhạt nghi hoặc. Hiên nhiên là Nhiếp chính vương điện hạ hai mươi mấy năm không gần nữ sắc, thêm vào đó là lúc trước đã xác định hầu kết của nàng cho nên cũng không trực tiếp lên hệ tới vấn đề giới tính.

Nhưng cơ ngực hắn cũng có. Cơ ngực của hắn rất rắn chắc, bằng phẳng. Còn của Lạc Từ Dạ tuy rằng cũng bằng phẳng nhưng khi hăm khum lòng bàn tay lại thì lại có cảm giác mềm mại.

Mà lúc hắn mới cảm thở điểm cũng cảm thấy cứng rắn là bởi vì chạm phải vài quán ngực. Quán lấy thật dày nên mới cho hắn cảm giác như vậy.

Lạc Từ Dạ nghe xong lời này trông mắt liền lay chuyển, nước mắt lưng tròng ngửa đầu lên nhìn hắn đang chuẩn bị nói chuyện. Đúng lúc này Hiên Thương Dật Phong cùng Minh Dận Thanh chậm rãi đi đến. Phụ trách chuyển đi Quốc Tự lần này là Long Ngao Định nghe nói có thích khách xông vào cũng đem theo binh mã đi đến.

Minh Dận Thanh cùng Hiên Thương Dật Phong vào thấy tên giả hoà thượng kia là Lạc Từ Dạ thì lâm vào trầm mặc. Chung quy chủ có Hiên Thương Dật Phong là giữ nguyên tư thái, trên môi luôn giữ vững nụ cười ôn hoà. Thanh âm ôn nhã nói:" Thái tử cũng vào được sao?"

" Đúng vậy!" Lạc Từ Dạ nước mắt lưng tròng nhìn hắn gật đầu

Hiên Thương Dật Phong khoé miệng dật dật, tuy rằng Lạc Từ Dạ lùn hơn hắn không út nhưng tốt xấu gì cũng là đại nam nhi thân cao bảy thước. Nước mắt lưng tròng gật đầu với hắn thì.... mới là người đầu tiên.

Long Ngao Định mang binh tiến vào thì thấy người lai lịch không rõ ràng kia là nàng thì khoé miệng bắt đầu co rút. Cho dù Nhiếp chính vương không cho hắn vào thì hắn cũng không cần ân núp để tiến vào đi? Long Mạch này tuy rằng có rất nhiều người muốn nhưng là đối với thái độ không cầu tiến thường ngày của thái tử thì cần Long Mạch để làm mồi gì? Vào đây làm gì? Còn hoá trang thành hoà thượng cái này cũng thực là quá vất vả.

Vì thế trong chốc lát nàng liền khiến cho những người này chú ý.

Nhiếp chính vương điện hạ ngưng mắt đảo qua bọn họ một lượt, hắn đương nhiên biết " sùng vật" của mình đối với mỹ nam tử là cực kì mơ ước. Động tính vừa rồi đem những người này chú ý tới đương nhiên là hắn không vui. Hắn chậm rãi khép lại hai mắt, hít sâu một hơi khắc chế tức giận. Một lúc lâu sau mới mở mắt ra, kiên nhẫn hỏi lại câu hỏi:" thái tử, người xác định đó là cơ ngực?"

Hắn vừa nói câu này ra thì Diêm Liệt đứng cách đó không xa yên lặng cảm thán một phen. Phải biết rằng lấy thực lực cùng tính nết của vương vào thời khắc tức giận sẽ trực tiếp hành động. Nhưng hôm nay có thể làm vương khắc chế được tức giận không có ra tay chụp chết thì thái tử lại là người đầu tiên. Xem ra vương đối với thái tử đúng thật là có bất đồng.

Còn ba vị soái ca kia nghe hắn hỏi vậy thì đều đồng loạt quay đồng nhìn Lạc Từ Dạ. Kỳ thật bọn họ cũng không phải là quá rõ ràng Phượng Vô Trù đang

hỏi cái gì nhưng đại khái cũng có thể suy ra được một chút nội dung. Cơ ngực sao? Tất nhiên là ở ngực.

Vì thế ánh mắt của bọn họ không hèn mà đều nhìn về ngực của nàng. Cẩn thận quan sát một lát thì thấy cũng không khác mấy so với nam nhân bình thường nhưng là bộ ngực hình như to hơn một chút đương nhiên đây cũng không phải là quá rõ ràng. Nếu không phải Phụng Vô Trù hỏi thì bọn họ cũng không chú ý đến vấn đề này.

Mất thấy nếu để bọn họ tiếp tục nhìn chăm chăm thì nàng sẽ bị lộ. Lạc Tử Dạ trong lòng kinh hãi, nhớ lại hôm trước lúc đang xoát tường cũng có thể xuyên thấu qua quần áo thấy cơ ngực của Phụng Vô Trù. Đối với những người có cơ ngực, chém gió là mình cũng có cơ ngực nhưng nói như vậy lại là quá không sáng suốt.

Trông mặt nàng xoay chuyển một lúc, nhìn thấy bên cạnh có khoả đại thụ. Ưu thương lắc mông đi qua đẩy dựa vào.

Sau đó ưỡn khuỷu mà ôm chân, bắt đầu khóc thét." Được lắm! Được lắm! Không phải là gần đây gia ăn nhiều không giảm béo, trên người thêm một chút mỡ thôi sao? Chẳng lẽ người nhất định phải bắt gia nhận trước ngực không phải cơ bắp mà là thịt mỡ sao? Anh anh anh.... tâm thật đau.... anh anh anh..... đồ không nhân tính.... anh anh anh...."

Nàng ưu thương khóc thút thít rít gào với hân, trong tay còn cầm thêm nhánh cây khô vẽ xoắn ốc dưới đất. Một bộ dáng cực kì đau khổ....

"...." Chúng mỹ nam tử thì nhau im lặng

Tha thứ cho bọn họ không thể tiếp thu nổi một đại nam nhân trước mặt công chúng ôm chân khóc lóc đi. Cảm giác này thật cmn quá khác biệt đấy

Phụng Vô Trù nghe xong thì khoé miệng run rẩy, lông mày nhăn chặt vào nhau, đưa tay lên đỡ trán, không phát ra một lời nói nào. Hân cúi xuống nhìn Lạc Tử Dạ, cảm xúc vừa rồi hân cảm nhận được tuyệt đối là không sai. Làm hân càng cảm thấy tò mò thân thể nhỏ nhắn này của Lạc Tử Dạ rốt cuộc tăng bao nhiêu thịt mỡ mới có thể khiến cho cơ ngực khác biệt như vậy.

Lạc Tử Dạ đang ngồi ôm gối giả khóc thực ra lại đang âm thầm cao hứng trong lòng. Nàng tốn bao nhiêu công sức vun đắp thành hình tượng đàn ông, nhưng lúc này vì sự việc của bộ ngực này nàng không thể không tạo hình lại thành tên ảo là, tâm của nàng sắp đau chết rồi đây... anh anh anh...tường tượng như vậy khiến nàng đang từ khóc giả biến thành thật.

Nhìn nàng khóc cực kì nghiêm túc, mọi người lại được phen im lặng, khoé mắt càng co rút kịch liệt hơn. Hôm nay mọi sự ở Quốc Tự đều do Phụng Vô Trù quyết định vì thế Long Ngạo Định quay đầu liếc nhìn Phụng Vô Trù một cái, ý hỏi có nên hộ tống thái tử ra ngoài hay không?

Nàng khóc thành cái dạng này hoàn toàn khiến cho người ta không nở nhìn thẳng, Phụng Vô Trù đang có ý định sai người hộ tống nàng ra ngoài thì cũng lúc này ngoài cổng lớn có một trận tiếng ồn truyền đến. Long Ngạo Định đưa mắt nhìn qua, không vui hỏi:" Sao lại thế này?"

Hân vừa nói xong thì lập tức có người ra ngoài tra xét

Một lát sau người đó quay lại cúi đầu bẩm báo:" Khởi bẩm tướng quân, là tiểu minh tử của Thái Tử phủ, hân nói thái tử đã vào đây, muốn theo vào hầu hạ. "

Lạc Tử Dạ nghe xong lời này liền muốn tán thưởng tiểu minh tử cơ trí. Hân cửa nháo sự khiến cho bá tánh nhìn thấy, mặc dù Phụng Vô Trù là Nhiếp chính vương nhưng chính mình cũng là thái tử một quốc gia nên không thể làm trò trước mặt bá tánh đem nàng đưa ra ngoài.

Long Ngạo Định nhìn Phụng Vô Trù chờ hân ra chỉ thị.

Nhiếp chính vương điện hạ trầm ngâm nửa ngày, lại tiếp tục đưa tay lên xoa ấn đường, bây giờ mà đuổi Lạc Tử Dạ ra ngoài thì không đến một khắc hân lại nghĩ cách chạy vào bên trong, thực phiền phức! Vì thế dứt khoát trầm giọng nói:" Cho hân vào."

Sau đó lại nhìn về phía Lạc Tử Dạ, cảnh cáo nói:" Quốc Tự vào thì có thể nhưng không có sự cho phép của cô người không được phép nói một lời nào với mọi người. Ánh mắt cũng không thể nhìn loạn khắp nơi, nếu không, người cũng biết tính tình của cô."

Sắc mặt của Lạc Tử Dạ tối sầm, nàng biết ngay mà tên trướng thối này làm sao lại tốt bụng như thế. Cho dù cho nàng vào được nhưng lại hạn chế cái này cái kia, không cho nàng cùng với các soái ca nói chuyện phiếm, liếc mắt đưa tình. Nàng cũng không biết chính mình cùng Phụng Vô Trù có thâm thù đại hận gì mới có thể suốt ngày làm khó nàng như vậy.

Nhưng Diêm Liệt cách đó không xa thì lại nhìn thấu được vấn đề này, vương không muốn cho các tình địch xuất hiện trước mặt thái tử, cũng không cho phép thái tử nhiều lời tránh bồi đường ra cảm tình với bọn họ. Lấy danh nghĩa của Phật tổ thờ, hân rất muốn những việc này chỉ là do hân suy nghĩ nhiều, thật sự đấy!

Lạc Tử Dạ trầm mặc trong chốc lát sau đó ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hân mà khóc thút thít ra điều kiện:" anh anh anh... nhưng ta có điều kiện..."

Ấn đường của Phụng Vô Trù nhảy lên một cái, ánh mắt không vui nhìn nàng. Vô tình phóng ra uy áp như ma vương dưới địa ngục cũng xem như là đối với Lạc Tử Dạ phóng ra cảnh cáo.

Ai ngờ Lạc Tử Dạ đối với uy áp của hân lại xem như không biết tiếp tục anh anh khoác thút thít:" Người phải không được phép nói ra bên ngoài rằng trên người ta có thêm quá nhiều thịt mỡ. Bằng không gia sẽ không để người yên! Nếu có người hỏi người cũng phải nói đây chính là cơ ngực hùng vĩ của

gia, biết không?"

Phượng Vô Trù nhíu mày nhìn nàng, khoé miệng giật giật. Chung quy là chịu không nổi bộ dáng này của nàng, khôn kiên nhẫn quay đầu đi chẳng buồn liếc mắt nhìn nàng lấy một cái, xoay người bỏ đi. Bọn hạ nhân xung quanh thực mau mà dàn sang hai bên nhường đường cho hắn.

Lạc Tử Dạ lúc này mới khụt khịt đứng dậy, cao hứng trong lòng vì lừa được hắn.

Mà tiểu minh tử dưới sự dẫn dắt của thị vệ đứng ở bên người Lạc Tử Dạ. Ở trong lòng hắn nghĩ thái tử tiến vào đây chắc chắn là vì Long mạch Quốc Tự, thân là một tiểu thái giám có chí lớn hắn đương nhiên muốn phân đấu cùng thái tử, cùng ngài lên đến địa vị tối cao.

Hắn nào đâu biết rằng thái tử gia của hắn chỉ biết tám phần long mạch là gì vấn đề mà không thêm quan tâm đến.

Minh Dân Thanh định đi lên tiếp đón nàng nhưng chợt nghĩ đến một hồi khóc thút thít vừa nãy của nàng thì ớn lạnh một chút, gật đầu xem như chào hỏi liền quay đầu đi

Lạc Tử Dạ là nam nhân mẫu thuẫn nhất mà hắn từng gặp. Người nói hắn yếu đuối, hắn sẽ bất ngờ nói ra lời nói hùng hồn hoặc là hành động thô tục làm cho người ta cảm thấy hắn còn đàn ông hơn người bình thường. Còn khi người nói hắn mạnh mẽ thì hắn lại ngồi gốc cây ôm đùi trước công chúng, anh anh khóc thút thít vì bị phát hiện người tăng thêm thịt mỡ. Đúng thật là...

Long Tử Dịch mặc bộ nhung trang nhìn nàng trong chốc lát. Huyết đồng giật giật không biết nói cái gì. Định cùng nàng nói một lời cùng hành lễ tiếp đón nhưng nhìn khoé mắt vẫn còn đọng nước vừa rồi hắn cảm thấy có chút kinh khủng. Nhìn một chút liền gật đầu với Lạc Tử Dạ một cái nói "Mặt tướng đi trước thị sát một vòng, đi trước cáo lui."

Nói xong liền nhanh chóng chạy đi, phảng phất như bị sói đuổi.

Hai soái ca đều đả ngộ với nàng như vậy khiến nàng càng thêm ưu thương. Quay đầu nhìn người duy nhất còn chưa chạy- Hiên Thương Dật Phong, ánh mắt giả vờ đáng thương tựa như một con chó nhỏ bị bỏ rơi. Sau đầu Hiên Thương Dật Phong chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, nụ cười ôn nhã nghìn năm không thay đổi vẫn treo ở trước mặt. Bàn tay ngọc vươn ra lấy đi cái lá cây vướng trên ngọc quan của nàng.

Hơi hơi mỉm cười nói: "Thái tử Thiên Diệu vẫn nên chú ý dáng vẻ của mình đi, khóc thành bộ dáng này truyền ra ngoài sẽ không ra thể thống gì hết!"

Thanh âm của hắn ôn nhã êm tai tựa như suối chảy róc rách. Mang theo ý nhả nhừ nhưng lại không khiến cho người ta cảm thấy sắc nhọn ngược lại lại có một chút quan tâm. Chỉ là cái quan tâm này tựa như không thể dễ dàng chạm đến, chỉ dựa vào một chút dấu hiệu để tìm ra nhưng lại nhĩ bé đến nỗi khiến người ta hoàn toàn bỏ qua liền hoàn toàn biến mất.

Quan tâm lộ ra đậm đặc, ôn nhã mà xa cách. Tựa ánh sáng tựa sương mù khó có thể với tới.

Hắn nói xong thì chậm rãi rời đi.

Lạc Tử Dạ sững sờ đứng im tại chỗ, sờ sờ đầu. Đó chính là chỗ mà soái ca vừa đụng vào. Trong lòng nàng khe khẽ thờ dài, được soái ca ôn nhu động vào người đương nhiên nàng sẽ kích động dẫn đến suy nghĩ lung tung. Sự ôn nhu này khiến cho người ta không thể nắm bắt được, hắn như đang rải ra hàng ngàn thiên la địa võng chờ người sập cái bẫy đầy dụ hoặc này.

Đằng sau khuôn mặt ôn nhu như ngọc này lại là lãnh khốc vô tình đến cực đại

"Thái tử điện hạ, ngài đang suy nghĩ cái gì?" Tiểu minh tử đứng ở bên cạnh nhắc nhở. Ngài đang nhìn chằm chằm bóng dáng Hiên Thương vương chắc không phải là coi trọng hắn đi!

Lạc Tử Dạ lắt lại tinh thần, không trả lời hắn. Chỉ chỉ cây đại thụ cách đó không xa nói: "Đem quần áo ở đó lấy ra đây cho gia!" Quần áo vừa nãy nàng cõi ra liền giấu ở đây.

Chờ tiểu minh tử mang đến nàng liền nhanh chóng mà thay pại sau đó tung tăng mà chạy theo sau mọi người.

Hiện tại đại điển hiến tế đã bắt đầu. Nàng đưa mắt nhìn lên đài cao thấy xa xa là Phượng Vô Trù, nàng cảm thấy tên này đúng thật là không hợp với mấy công việc tế trời này. Bởi vì khi hiến tế thì người chủ trì sẽ mang về mặt thành kính nhưng tên này thì đứng im tại chỗ, vẻ mặt cao ngạo. Thứ lỗi nàng bắt kính chứ tên trướng thối này nàng không nhìn đâu ra được thành kính của hắn.

Thậm chí uy áp của hắn còn có thể làm cho cả ngôi chùa này sụp đổ. Cường đại uy áp của hắn còn khiến cho thánh khí trong chùa bị chèn xuống tạo ra cảm giác thấp phân kì dị. Tiểu minh tử bên cạnh nàng hiện tại cũng có cùng cảm thụ với nàng. Vì thế, hắn hướng ánh mắt sùng kính của mình hướng Phượng Vô Trù, tràn đầy khát khao cùng tán thưởng.

Đang lúc Lạc Tử Dạ định vui vẻ mà nhìn một chút náo nhiệt thì đôi mắt bá lăm của Phượng Vô Trù nhìn về phía nàng. Thanh âm từ tính cũng chậm rãi truyền đến: "Thái tử không phải cũng muốn tham dự hiến tế sao? Lại đây!"

"Ngạch..." Nàng có thể nói nàng chỉ định đi vào giải khuây một chút, các soái ca đều vào đây nên nàng thuận tiện vào ngắm cũng không có một chút ý tưởng tham gia tế tụng gì sao?

Lời nói của Phượng Vô Trù vừa rơi xuống thủ có không ít ánh mắt nhìn nàng. Tất cả đều có một ý nghĩ là nàng hắn sẽ đi lên tham dự hiến tế.

Nàng không biết chút gì về hiến tế lại càng không biết tên này định giờ trò gì. Cứ như vậy mà vác bộ mặt bức bối, ngơ ngác lên lễ đài. Vừa đứng vững bên cạnh hán một chút thì tên này lại chỉ cái đỉnh cách đó không xa nói: "Thái tử, đem cái đại đỉnh kia dọn lại đây!"

Khoé miệng Lạc Từ Dạ co rút, bỗng nhiên sinh ra cảm xúc muốn chửi bậy. Mẹ nó, cái đại đỉnh kia ít nhất cũng phải bốn- năm trăm cân đi? Hán bắt nàng bê nó lại đây, hán cho rằng nàng trời sinh thần lực, có thể một tay bê được như Hạng Võ à?

"Nhiếp Chính vương điện hạ, người con mẹ nó là đang đùa ta?" Nàng chỉ chỉ đại đỉnh rồi lại chỉ chính mình.

Nàng vừa nói xong thì ánh mắt hán lộ ra vài phần không vui, ngạo mạn nhìn nàng. Trầm giọng nói: "Thái tử không phải vào hiến tế sao? Nếu không giúp được thì vào làm gì? Không bằng đi ra ngoài!"

Vì mỹ nam tử mà không tiếc trời tường nhảy vào còn đem chính mình hoá trang thành hoà thượng. Hán cũng thật vất vả! Nếu không cho hán hiến ra một chút sức lực cho buổi hiến tế kia không phải là phung phí sao?

Không ít người ở đây nhìn ra được mùi thuốc súng giữa hai người. Một đám quần chúng không rõ chân tướng, đều cho rằng thái tử và nhiếp chính vương đánh tranh giành địa vị. Nhưng người biết rõ chân tướng như Diêm Liệt dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra kì thật vương không cao hứng bởi vì thái tử vào đây xem các mỹ nam tử.

Lạc Từ Dạ trừng mắt nhìn hán một lát rồi thoáng nhìn xung quanh. Tất cả mọi người đều trầm mặc, không một ai có ý định giúp nàng.

Có người không có tư cách xen vào sự tình của Thiên Diệu cũng như bị uy áp của Phượng Vô Trù làm cho kinh sợ không nói lời nào. Vì thế hiện tại nàng chỉ có hai con đường để đi, thứ nhất mang theo tiểu minh tử ra ngoài, thứ hai đem cái đỉnh kia lại đây!

Mặt rút gân nửa ngày, nàng nghĩ mãi không ra Phượng Vô Trù ăn cái gì lớn lên để bây giờ dễ tiện đến như vậy. Thiên hạ nhiều người đến như vậy, hán tìm ai không tìm lại cổ tình tìm nàng gây phiền toái. Làm cuộc sống của nàng thêm phần vất vả.

Nàng cắn chặt răng nhìn đại đỉnh kia. Tiến lên bê, ở trước mặt nhiều người như vậy đương nhiên không thể làm bại lộ thực lực của mình. Vù thế vươn tay ra làm bộ đang sắp sửa khiêng đỉnh, đây là cái đỉnh ba chân nàng ôm một chân là đủ. Cẩn rằng, mồ hôi chảy ròng ròng nhưng nàng nửa ngày cái đỉnh cũng vẫn không di chuyển.

Sau đó nàng chạy quanh cái đỉnh vài bước, ôm cái chân khác cẩn rằng bắt đầu dọn kết quả cái đỉnh vẫn đứng im như cũ.

Ở phú dưới quần chúng không rõ chân tướng vây xem đều vì Lạc Từ Dạ mà tổn một phen nước mắt đồng tình. Thái tử thân thể nhỏ, Nhiếp chính vương liền bắt hán đi dọn cái đại đỉnh kia cũng thật sự là quá tàn nhẫn!

Trong lúc bọn họ đang đồng tình thì vị thái tử đáng kính kia lại thấy ôm ở chân thứ hai của đại đỉnh không được lại tiếp tục chạy sang chân thứ ba khiêng.

Rốt cuộc nàng nhận thức được cái đỉnh này dọn nửa ngày vẫn không thể di chuyển được.

Sau đó bọn họ liền thấy thái tử giống như bị điên chạy nhanh quanh cái đỉnh vài vòng, lúc thì ôm chân vạc, lúc thì ôm thân, lúc thì ôm đầu đỉnh, chốc lát lại ôm sườn, cả người nghiêm túc mà chạy, chạy vào chạy ra nhưng là cho dù nàng ôm chỗ nào để nhắc lên cái đỉnh vẫn kiên trì bất khuất mà đứng im.

Tiếp theo lại thấy nàng chạy đi ra đằng xa lúi về một cây gậy khá to, đem nó đặt ở phía dưới cái đỉnh, chống móng mà cạy. Một lúc sau tay cạy cũng không động đậy liền nâng chân lên đạp xuống cây gậy với mong muốn dùng nguyên lí đòn bẩy. Nhưng cho dù nàng cong thân mình, đầu móng nỗ lực nửa ngày vẫn không thể lay chuyển được cái đỉnh cứng đầu kia.

Người biết rõ chân tướng như Diêm Liệt cũng có điểm đồng tình với nàng. Vương cũng thật là, bộ dáng vô dụng kia của thái tử sao có thể bê được chứ!

Thái tử điện hạ cật cạy nửa ngày cuối cùng cũng sinh khí. Rút cây gậy gộc vừa cạy nửa ngày ra, giống như bị điên dùng hết sức bình sinh mà điên cuồng gõ vào cái đỉnh, biểu tình vô cùng kích động mà gào thét: "Cho người lì lợm, cho người bất động! Ta đánh, ta đánh, ai kêu người ta dọn như thế nào cũng không di chuyển!"

Đây đúng là đạt tiêu chuẩn then quá hoá giận!

Người không rõ chân tướng cùng quần chúng vây xem"....." thái tử vẫn còn bình thường đi? Cho dù là không di chuyển được cái đỉnh cũng không cần sinh khí đến cái dạng này chứ?

Phượng Vô Trù nhìn nàng đầy thâm ý, Lạc Từ Dạ năm lần bảy lượt tránh được công kích của hán đương nhiên không thể bị cái đỉnh này làm khó, nhưng nhìn biểu hiện giờ này của nàng..

Lạc Từ Dạ giống như kẻ điên lần lộn một lúc trán đã ướt đầm mồ hôi. Cầm cây gậy vừa cuồng đánh ban nãy tiếp tục để xuống dưới chân đỉnh cạy cạy. Nhưng lad cái đỉnh kia vẫn không cho nàng mặt mũi, im lặng không dịch chuyển. Vì quá tức giận, một đá của nàng đã hướng cái đỉnh mà phi.

Một đá vừa ra xong thì dưới chân truyến ra một trận đau nhức. Ôm cái chân đau nhức nhảy li cò một hồi, nước mắt lưng tròng nhìn Phượng Vô Trù: "Ta thật sự không thể làm nó di chuyển!"

Thân là một tên ăn chơi trác táng không có văn hoá, trừ bỏ có thể làm ác bá ra thì ở địa vị thái tử này nàng chẳng làm được cái tích sự gì, sao có thể bê

được cái đỉnh này đâu! Lại nói tiếp, nó nặng như vậy nàng mới không bê đâu, nếu là nàng di chuyển được nó thì ten Phụng trượng thối này không biết sẽ ra thêm nhiệm vụ phi nhân tính nào nữa đâu!

Nhưng là khi nghe nàng nói xong Nhiếp chính vương điện hạ cũng không tính toán cho nàng lưu lại một chút mặt mũi cũng không cho nàng thực hiện được ý đồ chọc cười.

Xoay người đi về phía Diêm Liệt mở miệng nói: "Đi tìm Long tướng quân tới, đem thái tử..."

Hắn còn chưa nói xong sắc mặt của Lạc Tử Dạ đã xanh mét bức bối đi đến bên cạnh cái đỉnh. Cẩn rằng thật mạnh, dùng sức đem cái đỉnh nhấc lên, bước mấy bước đến gần Phụng Vô Trù, "Phanh" một tiếng nặng nề mà đem cái đỉnh buông xuống.

Cũng như ở trong lòng hẹp hòi cấp cho Phụng Vô Trù nhớ kỹ việc này. Tien hỗn đản này tốt nhất đừng rơi vào tay nàng nếu không nàng nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết, sẽ phải hối hận vì đã đi đến thế gian này.

Việc này đã làm không ít người kinh sợ đến trứng lớn mắt, có người còn há to miệng, cảm thấy cảm của chính mình sẽ nhanh chóng rơi xuống đất. Biểu tình của mọi người xung quanh một cái so với một cái đều muốn đặc sắc...

Nhìn người vừa nhảy nhót lung tung như điên, chạy quanh đại đỉnh nửa ngày cùng với làm trò cùng cái gây gộc. Giống như nổi điên gõ cái đỉnh cùng mạnh mẽ đá cũng không làm dịch chuyển một chút. Từ sau khi bị Nhiếp chính vương cấp khí liền trở nên phi thường dũng mãnh, nhẹ nhàng nhấc một cái liền mang cái đỉnh đi một đoạn xa.

Bọn họ cũng không biết mặt của mình bị mù hay vẫn là hoa nữa.

Minh Dân Thanh nuốt một chút nước miếng. Hắn cảm thấy Lạc Tử Dạ đã khiến hắn đổi mới cách nhìn người. Quay đầu nhìn Hiên Thương Dật Phong một cái hi vọng nhìn ra tới ý nghĩ của hắn.

Biểu tình của Hiên Thương Dật Phong cũng ngẩn ra một chút. Sau đó khuôn mặt hắn hiện lên nhàn nhạt ý cười, rốt cuộc hắn đã hiểu được tại sao trong ngày tiệc mừng thọ của hoàng đế Thiên Diệu, thuộc hạ mà hắn phái đi đoạt thiên tử lệnh lại quay về báo lại rằng thái tử không có võ công nhưng chạy trốn lại cực tài tình, cuối cùng để Lạc Tử Dạ chạy thoát. Xem bộ dáng này của Lạc Tử Dạ bây giờ chắc chắn chính là thâm tàng bất lộ đi?

Cái đỉnh kia nặng nhất cũng phải năm trăm cân mà trên người của Lạc Tử Dạ lại không thấy có nhiều nội tức nhưng nàng lại có thể đem đỉnh bê lên...

Sau khi để xuống, Lạc Tử Dạ trừng mắt nhìn Phụng Vô Trù. "Nhiếp chính vương điện hạ, ngài còn không hài lòng cái gì sao?"

Phụng Vô Trù nghe xong thì quay đầu đi chẳng buồn để ý đến nàng, đi lên đài cao dâng hương. Lạc Tử Dạ cẩn rằng hoạt động cánh tay một chút, kỳ thật nàng cũng có thể bê được nhưng chỉ có thể di chuyển một đoạn ngắn. Nếu không phải tên tiện nhân này chọc tức nàng nàng cũng không thể ném ra xa như vậy. Quả nhiên tức giận là nguyên nhân quan trọng nhất để kích thích sức mạnh!

Nàng xoa eo, thở hổn hển tức giận đứng ở một bên vuốt tay lau mồ hôi trên trán. Hầm hằm nhìn bóng dáng của tên tiện nhân kia.

Trong khi nàng đang tức giận thì buổi hiến tế đã được tiến hành đầu vào đây.

Nàng vừa cho rằng hắn đã hết việc để làm khó nàng thì thanh âm từ tính chết tiệt truyền đến: "Thái tử, cái đỉnh đã chấn hết lỗi, di chuyển nó về phía sau một chút!"

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng gào thét muốn đi lên cùng gần sông mái một phen. Cẩn rằng nói: "Nhiếp chính vương điện hạ, ngài cũng biết ta là thái tử? Nơi này của bao nhiêu người người lại không sai họ, vì cái gì lại cố tình nhắm vào một mình ta?"

"Bởi vì ngươi là thái tử!" Ánh mắt của hắn đảo về phía nàng nhưng chỉ đảo được một nửa, tràn ngập kiêu ngạo cùng xem thường, phảng phất như nàng vừa hỏi một vấn đề cực kỳ ngu xuẩn.

Ý của hắn nghĩa là bởi vì nàng là thái tử cho nên hắn mới muốn áp bức. Vì nàng là thái tử nên phải đứng chịu mũi sào là việc nên làm?

Nàng còn chưa kịp hiểu ra ý tứ của hắn, ánh mắt của hắn lại nhìn về phía Diêm Liệt, tám phần là lại muốn đi gọi Long Ngạo Địch tới tổng cổ nàng ra khỏi đây! Khoé miệng run rẩy vài cái, không chờ hắn mở miệng đã đi lên đem cái đỉnh lui về phía sau nửa tấc theo ý của lão nhân gia hắn.

Vừa mới chuyển xong hắn lại nói: "Lùi lại một chút nữa! Ân, sai rồi, lên phía trước một chút, sang bên phải một chút. Qua rồi, sang bên trái một chút..."

Lạc Tử Dạ bị hắn chỉ huy loay hoay chuyển đi chuyển lại. Gân xanh ở thái dương lúc này đã nổi lên chi chít. Cảm thấy nhẫn nại của mình đã sắp đạt đến giới hạn.

Cũng may, vào lúc nàng chuẩn bị ném cái đỉnh về phía hắn. Lão nhân gia hắn rốt cuộc đã hài lòng, gật gật đầu nói: "Đề đây là được rồi!"

"A ha ha ha.... có thể làm ngài vừa lòng bổn thái tử cảm thấy rất vui sướng! Hoắc hoắc..." tiếng cười từ trong kẽ răng của Lạc Tử Dạ truyền ra. Đây vốn dĩ không phải là cười mà là sự tức giận, châm chọc biểu lộ sự bất mãn!

Đây là đang nói hắn quá khó hầu hạ.

Nhưng mà khi nàng nói xong thủ lỏng mảy của hần lại hơi nhướng lên. Ánh mắt lộ ra ý cười quen thuộc, nó mang theo đắc ý cùng sự tuyệt mỹ. Đường như việc chinh nàng khiến hần cực kì vui vẻ. Sau khi liếc mắt nhìn nàng một cái lại tiếp tục cao ngạo nâng cằm tiếp tục bái tế.

Lạc Tử Dạ ôm một bụng tức giận lui về phía sau vài bước đứng ở bên cạnh Diêm Liệt.

Diêm Liệt thực sự rất không muốn đứng ở ven cạnh nàng. Vì ở trong mắt hần thái tử không chỉ là một người dài dòng hay lải nhải, không có tiết tháo, luôn luôn "chít chít" cường điệu chính mình. Hần cảm thấy chính mình cùng thái tử không có chung một đề tài cũng không cùng nhân loại nên tuyệt đối không thể giao lưu.

Vừa chuẩn bị di chuyển vài bước tránh xa nàng thì nghe thấy nàng nhỏ giọng hỏi: "Nói nghe chút, chủ tử nhà ngươi có phải bị người đắc tội hần liền sẽ bị hần nhớ thương cả đời?"

"Ách..." Diêm Liệt ngó nàng một cái, hần nên nói cùng nàng như thế nào bây giờ? Xưa nay bất kì ai đắc tội vương khiến vương sinh khí hơn nữa lại cảm thấy không thể tha thứ cho hần thì sẽ không có thời gian rồi để nhớ thương hần mà sẽ trực tiếp ra tay giết!

Ngược lại trước kia khi Quả gia mới tới, vương cũng rất chán ghét hần lại cũng có một chút thích thú, vì thế đem quả gia chinh một thời gian dài.

Cho nên vương đối với cái gì có hứng thú liền đặc biệt tìm nó gây phiền toái. Nhưng những lời này hần có thể nói ra sao? Không nói đến khi hần vừa nói ra, bị vương nghe thấy thì cuộc đời sau này của hần sẽ tràn ngập bi ai. Cũng là xuất phát từ bản thân mình, hần rất không hi vọng vương đối với một tên nam nhân có quan hệ, vẫn là đối tượng mà vương nhắm đến lại không có điểm gì tốt, vừa vô si lại vừa ẻo lả Lạc Tử Dạ!

Vì thế hần không trả lời lại nàng. Tuy rằng dựa vào việc vương đối đãi với quả gia thì hần cảm thấy vương đối với Lạc Tử Dạ không khác với sủng vật là bao nhưng hần vẫn muốn phòng ngừa vạn nhất...

Lạc Tử Dạ hít sâu một hơi nhìn Diêm Liệt. Nàng không hề hay biết trong nội tâm của hần đang nhiệt tình tượng tượng. Chỉ biết tên này đi theo tiện nhân kia nhiều năm nên sinh tính lạnh lùng.

Giống như Phượng Vô Trù thường xuyên xem thường nàng, khinh thường nói chuyện cùng nàng. Cho nên nàng cũng không hé răng, mắt liếc khắp nơi.

Hiện tại là ban ngày nên bộ dáng vẫn có thể coi như là duy trì được bình tĩnh. Minh Dân Thanh cũng giống như nàng nhìn khắp nơi. Họ là đang quan sát xung quanh để buổi tối dễ dàng hành động hơn.

Hiên Thương Dật Phong thì tương đối trầm ổn, bình tĩnh. Khoé môi mang ý cười ôn nhã, trong tay cầm quạt xếp, sắc mặt lạnh nhạt. Không hề nhìn xung quanh, chỉ khẽ mỉm cười nhún nhún lên đôi mắt. Tựa như là đối với Phật tổ cùng vua của Thiên Diệu rất là tôn kính. Chỉ là cặp mắt thâm thúy khiến người ta không thể chạm đến kia làm nàng biết bên trong của hần không phải là không đề ý giống như bề ngoài.

Từ đánh giá hai vị soái ca nên nàng bắt đầu lâm vào suy tư.

Những người này tối nay nhất định sẽ hành động, nếu như nàng cũng tính toán tham gia nào nhiệt thì theo dõi ai là tốt nhất? Theo dõi ai mà có thể tìm thấy đáp án nhanh nhất?

Ánh mắt nàng nhìn hai người kia lâm vào trầm tư. Lúc này, ánh mắt của Nhiếp chính vương điện hạ cũng nhìn về phía nàng. Thấy cảnh tượng này liền biến thành nàng đang si ngốc nhìn Hiên Thương Dật Phong cùng Minh Dân Thanh. Ánh mắt hần bỗng nhiên lạnh lùng, mở miệng nói: "Thái tử, vị trí của cái đình phía sau ngươi để không đúng, ngươi đem nó đến chính giữa cho cô!"

Lạc Tử Dạ quay đầu nhìn cái đình phía sau, so sánh cái nàng di chuyển vừa rồi còn muốn nặng hơn trăm cân. Bởi vì nó chính là cái đình chính đương nhiên to hơn cái bình thường.

Khoé miệng nàng nhăn nhúm một cái, nhìn về phía hần: "Nhiếp chính vương điện hạ, ngươi không cảm thấy ngươi rất nhiều việc sao? Chủ là tể trời mà thôi, làm thật tốt theo trình tự là được, Phật tổ cùng tổ tiên sẽ cảm thấy được tấm lòng của ngươi! Vì sao nhất định phải di chuyển qua lại mấy cái đình? Bốn thái tử cho rằng..."

"Diêm Liệt" Nàng còn chưa nói xong hần liền cảm thấy mất hết kiên nhẫn.

"Có thuộc hạ!" Diêm Liệt tiến lên một bước, trong lòng đã sớm đoán được vương định phân phó cái gì.

Phượng Vô Trù còn chưa mở miệng Lạc Tử Dạ cũng đã đoán được ý định của hần. Cắn chặt răng, mở miệng nói: "Biết rồi! Biết rồi! Ta lập tức bê nó ra giữa!"

Hiện tại chỉ sợ có trời biết nàng muốn giết chết tên hỗn đản suốt ngày tìm nàng phiền toái như thế nào!

Nhưng mà nàng lại nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề. Có một số loại tiện nhân không phải người thoái nhượng hần liền thôi. Không chỉ như thế, bọn họ còn hành hạ người trầm trọng hơn. Nếu không khi nàng vừa buông ra hần liền nói: "Không phải, cô cảm thấy để im tại chỗ vẫn tốt hơn! Thái tử, bê lại về chỗ cũ đi!"

Làm Lạc Tử Dạ di chuyển mấy cái đình cả ngày liền sẽ không còn tâm tư xem mỹ nam tử đi?

Lạc Tử Dạ giận dữ! Mẹ nó, cái đình nặng năm sáu trăm cân hần viết nàng phải tốn bao nhiêu sức lực, tốn bao nhiêu công sức tính toán tìm chỗ nhẹ nhất

để bề được dễ dàng đi xa như vậy không? Đây lại khen ngược, chờ nàng ôn đến vị trú đích liền bắt im lại về vị trí cũ!

Hắn cho rằng nó nhẹ như rau cải trắng?!

Chịu đựng lửa giận ở trong lòng, thái dương cùng mu bàn tay nổi đầy gân xanh. Áp xuống lửa giận ngập trời, cắn răng ôm cái đỉnh trở về. Vừa định buông xuống thì thanh âm đáng chết kia truyền đến: "Đến phía trước một chút! Sang phải một chút, quá rồi..."

"Ngọa tào! Ni mã" rốt cuộc không thể nhĩ được nữa, một tay đem đại đỉnh ném xuống ngay tại chỗ. Không chờ hắn mở miệng nàng đã phần nộ rít gào: "Phượng Vô Trù ngươi không cảm thấy ngươi rất quá đáng sao? A?! Trong chốc lát trước, trong chốc lát sau, lúc thì trái, lúc thì phải. Bắt gia phải dọn ra lại bắt phải đưa về chỗ cũ! Như vậy ngươi không mệt sao? Ngươi không mệt, gia mệt! Ngươi có phải hay không quên mất đồ vật ngươi thiếu gia, gia còn chưa tìm ngươi đòi đâu! Cảm ơn lương tâm của ngươi có được không?"

Phượng Vô Trù cũng không quá quan tâm đến nội dung nàng rít gào. Mây đậm nhướn lên cao rất hứng thú hỏi: "Thiếu ngươi đồ vật gì?"

Hắn hỏi như vậy làm Lạc Từ Dạ càng thêm tức giận, vươn ngón tay chỉ vào hắn bực bội nói: "Đương nhiên là thiếu! Ngươi có phải hay không quên mất hôm nay sờ soạng cơ ngực của gia còn không đưa tiền!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thà cùng thái giám ở bên nhau cũng chướng mắt cô?

Edit: mô mô

"Phốc..." Minh Dân Thanh không nhịn xuống được mà bật cười. Nhưng lập tức bị Lạc Từ Dạ trừng mắt nhìn, hắn thanh thanh giọng nói, xấu hổ ho khan, vuốt vuốt sống mũi quay đầu. Hắn lấy danh nghĩa của mình mà thề, hắn không phải cố ý cười đâu, nếu không phải vừa nãy không khống chế nổi thì hắn cũng sẽ không bất ngờ mà phụt ra như vậy đâu! Thật đấy! Nhưng mà cũng phải nói lại, lời này của Lạc Từ Dạ đúng thật làm hắn ghen hòng.

Nhiếp Chính Vương điện hạ đôi mắt nhìn chăm chăm Lạc Từ Dạ, tính tề đánh giá từng biểu tình, hay mỗi một lỗ chân lông rất nhỏ cũng không muốn buông tha! Tựa như đang nghiên cứu một sinh vật ngoài hành tinh. Vuốt ve cơ ngực! Hắn còn phải trả tiền?

Theo hắn nhớ không lầm thì việc này là do Lạc Từ Dạ đứng không vững hắn mới hảo tâm đỡ một phen. Mặc dù việc Lạc Từ Dạ đứng không vững cũng là do hắn tạo thành. Cho dù là vậy thì từ trước đến nay có ai nghe qua nam nhân lỡ tay đụng vào ngực người cùng giới thì phải trả tiền chưa?

Hiên Thương Dật Phong ngăn người, biểu tình trên mặt đại ra một chút, sau đó che miệng ho khan chậm rãi quay đầu đi. Thoạt nhìn hắn rất bình tĩnh nhưng nàng cũng nhìn ra được trong lòng hắn rất muốn cười mặc dù đã bị hắn kiềm chế rất tốt!

Lạc Từ Dạ khoe miệng trùng xuống, cả người theo đó mà lúng túng. Nàng biết mặc dù nàng đang giả nam nhưng bị đụng chạm thể này nàng cũng rất tức giận mà!

Cho dù tên hỗn đản Phượng Vô Trù không biết nàng là nữ, không biết tôn trọng phụ nữ, thương hương tiếc ngọc. Nhưng cũng nên nhìn đến thân thể nhỏ nhỏ của nàng không có một phần cường tráng chứ. Kết quả là hắn lại lần đi lộn lại nàng, bắt phải đi khiêng mấy cái đỉnh nặng mấy trăm cân chạy khắp nơi. Nể trong quá trình bề nàng bị gãy chân hông eo hay gãy cổ thì hắn đền nổi sao?

Khắp nơi xung quanh đều lâm vào trầm mặc, không ít người còn chưa phản ứng lại việc cơ ngực. Họ chỉ đang cảm thấy thái tử quá lớn mật cư nhiên giám rít gào với Nhiếp Chính Vương điện hạ thậm chí còn có ý tứ đòi tiền. Đặc biệt việc thái tử suýt té ngã được Nhiếp Chính Vương điện hạ đỡ đúng thật là dở khóc dở cười. Rõ ràng cả hai đều là nam nhân cho dù là đụng phải ngực của đối phương thì có sao, còn phải trả tiền sao?

Nhìn Phượng Vô Trù vẫn nhìn chăm chăm nàng nhưng cổ khí thế áp bức vẫn tiếp tục gia tăng khiến cho mọi người xung quanh bị đè ép đến mức muốn quì. Lòng to trên người Lạc Từ Dạ dựng đứng lên, không hề nghi ngờ Phượng Vô Trù đang chơi chiến thuật tâm lý, hắn không nói lời nào mà tạo ra áp bách so với hắn hành động thì còn đáng sợ hơn!

Nhưng nàng lại không biết rằng hắn không phải đang chơi chiến thuật tâm lý mà là đang áp bức lửa giận! Bởi vì sau khi im lặng thất thần liền nhớ tới việc Lạc Từ Dạ rít gào cùng hành vi chống đối khiến hắn cảm thấy cực kì phần nộ nên hắn mới đang áp chế lửa giận của mình.

Lông mao nổi lên khiến cho Lạc Từ Dạ không còn tiếp tục việc rít gào nữa. Nhưng cảm giác bực bội thì vẫn còn, vì thế căng da đầu hung tợn chỉ vào cái đỉnh nàng vừa ném nói: "Dù sao đi nữa thì gia cũng không dọn, ai dọn thì dọn đi!"

Nói xong thì khoanh tay nhắm mắt đứng ở một bên giả chết!

Ấn đường của Phượng Vô Trù nhú lại, hô hấp nặng hơn nửa phần có nghĩa là hắn đang tức giận. Từ trước đến nay hắn bá đạo, chuyên quyền độc đoán. Trong bất kì tình huống nào, lời nói của hắn chính là quy tắc không cho phép bất cứ kẻ nào công nhiên ngỗ nghịch. Hắn nhìn Lạc Từ Dạ nửa ngày, bàn tay cầm sáo mặc ngọc giật giật không khó để người ta phát hiện ra rằng hắn đang tức giận.

Đúng lúc này phương trượng của Quốc Tự đứng xem nửa ngày bỗng nhiên mở miệng, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Nhiếp Chính Vương điện hạ giờ lành đã tới rồi!"

Cho nên ân oán của các người chờ hiển tế xong thì diễn biến sao cũng được!

Tròng mắt của Nhiếp Chính Vương điện hạ trầm ngâm, áp lại được tức giận liền miệt nhiên nhìn phương hướng của Lạc Tử Dạ khinh thường mà cười nhạt một tiếng. Lúc này mới quay đầu lại xử lý chuyện hiển tế trước. Việc hiển tế hôm nay mới là nguyên nhân dẫn đến đây.

Thanh âm cười nhạt khinh thường của hắn làm cho gân xanh xanh trên trán của Lạc Tử Dạ nhảy nháy, bàn tay nắm lại thật chặt. Trong nội tâm của nàng bắt đầu thể, vào một ngày nào đó nàng nhất định sẽ đem tên hỗn đản suốt ngày xem thường nàng đánh đến xương hắn cũng không nhận ra được.

Diêm Liệt đứng một bên nhìn nàng cũng có điểm đồng tình. Năm xưa khi vương lẫn lộn Quả gia cũng không đến lợi hại như vậy, phiền toái cho Lạc Tử Dạ đúng thật là quá nhiều.

Tiếp theo đó là màn lễ tế đại điển dài dòng.

Lạc Tử Dạ theo dõi một lúc liền bắt đầu ngáp. Nghe những người đó niệm kinh toàn những từ ngữ xa lạ, nàng một chữ nghe cũng không hiểu. Lạc Tử Dạ đứng nghiêng ngả gật gà gật gù được một lúc thì có một đợt gió nhẹ hiu hiu thổi đến càng làm nàng ngáp nhiều hơn.

Cứ như vậy mà gật gù ngáp, nhàm chán chờ tới khi lễ hiển tế kết thúc.

Phương trượng vừa nói câu "đại điển kết thúc" thì đầu của Lạc Tử Dạ lập tức đứng ngay ngắn. Nàng sợ nếu chậm một chút bị Phương thối nhìn thấy thì lại kiếm chuyện.

Mà bộ dáng vừa rồi của nàng đã bị Phương Vô Trù nhìn thấy. Đang định bắt chẹt nàng, nhưng cuối cùng cũng thôi, bởi vì khi nhìn bóng dáng của nàng trong lòng Nhiếp Chính Vương điện hạ bỗng nhiên sinh ra một chút nghi vấn. Lạc Tử Dạ nhìn sao cũng không thể làm người hợp mắt, nhưng không biết tại sao hắn lại luôn chú ý đến nàng? Chuyện này đúng thật là quá kỳ lạ!

Vấn đề này khiến hắn nghĩ mãi không ra nhưng hắn cũng không có ý định tìm hiểu thêm về vấn đề này.

Nhiếp Chính Vương điện hạ đang định tiến lên xách cổ áo nàng lôi đi thì Hiên Thương Dật Phong đi đến bên cạnh hắn, giọng nói ôn nhã mang theo ý cười, nhẹ giọng nói: "Nhiếp Chính Vương điện hạ không biết tối nay có định tham gia vào không?"

Phương Vô Trù nghe vậy thì chậm rãi quay đầu lại, không kiên nhẫn mà liếc nhìn hắn. Lại tiếp tục quay đầu đi tiếp thì đã không thấy Lạc Tử Dạ đâu...

Lạc Tử Dạ vừa trốn được ra khỏi tầm mắt của Phương cầm thú liền tìm một góc cây đại thụ. Lấy tay làm gối, phong thái cực kỳ tiêu sái, phong lưu nửa nằm nửa tựa vào gốc cây.

Tiểu minh tử nhìn thấy nàng vui vẻ thoải mái liền nhanh nhẩu mà nhắc nhở: "Thái tử điện hạ, các thế lực khắp nơi đều đang tính toán hành động, ngài lại nằm chỗ này ngủ, việc này...."

"Hử? Gia là đang nghỉ ngơi dưỡng sức, buổi tối mới có tinh thần mà làm việc, úp bát lại phía sau!" Nàng nhắm hai mắt dưỡng thần, nửa thật nửa giả nói với hắn. Nhưng rất nhanh mà nàng ý thức ra một vấn đề. Đôi mắt đào hoa xinh đẹp hơi hơi nheo lại nhìn về phương hướng của Tiểu Minh Tử: "Từ từ, người tại sao lại đến đây? Còn có tại sao người lại biết mọi người sẽ hành động? Có phải người biết rõ mục đích của họ hay không?"

Tiểu Minh Tử kinh ngạc nhìn nàng, nói: "Nô tài làm tất cả tất nhiên là vì ngài a. Chẳng lẽ ngài không biết họ đến đây là vì Long Mạch?"

Tiểu Minh Tử đỡ trán: "Thái tử ngài thật sự không biết việc Long Mạch ở bên trong Quốc Tự, chuyện mà thiên hạ đều biết cả! Nhiều năm qua không biết có bao nhiêu người muốn tiến vào nhưng vẫn không thể thành công. Bởi vì nhờ vào phương trượng cùng ba vị trưởng lão võ công thâm hậu...Ngài thử nghĩ xem mấy vị vương gia kia nếu không phải vì Long Mạch thì họ có thể vào đây cùng nhau sao?"

"Nga!" Được rồi, nguyên lai là cả thiên hạ đều biết, chắc là do nàng mới đến nên không biết việc này.

Nàng "Nga" một tiếng liền tỏ ra minh bạch. Nhưng vẫn tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, liếc mắt nhìn người vì chuyện này mà cảm thấy sốt ruột, nhảy dựng lên đi nghĩ cách, làm Tiểu Minh Tử ở một bên dương mắt nhìn.

Nàng nằm non nửa canh giờ, bỗng nhiên mở miệng: "Người tính toán đứng ở đây đến khi nào hở?"

Còn không đi nhanh đi, nàng thật sự rất muốn ngủ rồi đây.

Nàng vừa nói ra xong thì người đứng trong bóng tối hô hấp liền cứng lại, cũng không nghĩ tới chính mình bị nàng phát hiện. Đúng một lúc liền có tiếng bước chân truyền đến. Tiểu minh tử cũng sốt nhìn người đi tới, nhanh chóng lui về phía sau vài bước để cho bọn họ nói chuyện.

Giờ phút này hồng y nam tử nhàn nhã tựa vào dưới tàng cây, còn người nam tử mặc nhung trang thì lại đứng bên cạnh cây đại thụ. Có một ngọn gió hơi thổi qua làm lay động vài sợi tóc đen cùng vạt áo của họ. Từ xa nhìn qua là một hình ảnh cực kỳ duy mỹ. Phi thường phù hợp với phong cách truyện tranh.

Gió thổi xuống dưới một mảnh lá vừa rụng. Nguyên bản đang nhắm mắt ngủ say bỗng nhiên vương tay ra. Vững vàng mà đem lá cây kẹp lại. Động tác này khiến cho Long Ngạo Định cả kinh. Thanh âm lá rụng mà Lạc Tử Dạ cũng có thể nghe thấy được hơn nữa còn nhẹ nhàng mà kẹp lấy, việc này liền chứng minh thực lực của nàng là không thể khinh thường! Khó trách lúc hắn nghe nói ở trong đại điện nàng bị Phượng Vô Trù bắt bẻ đỉnh nặng mấy trăm cân mà có thể đi tới đi lui.

"Có rắc liền phóng!" Lạc Tử Dạ không buồn mở mắt ra nhìn hắn liền nói.

Bởi vì nàng quá hiểu tính cách của mình khi thấy soái ca liền quên hết tất cả mọi chuyện. Cho nên vẫn là đem hết mọi chuyện nói ra rồi tiếp tục trốn mặt miến cho mình bị sắc đẹp mê hoặc không thể tiếp tục gió lưu.

Biểu hiện như vậy của Lạc Tử Dạ hắn chưa từng gặp qua. Nó khác hoàn toàn với vẻ mặt hoa si thường ngày, cũng khác với vẻ dờ hoi mọi ngày. Bây giờ thoát nhìn giống như mọi vị công tử điềm tĩnh, cả người toát ra vẻ sạch sẽ, thông thấu làm người khác luôn phải chú ý.

Hắn chậm rãi thu lại ý nghĩ, lạnh lùng mở miệng: "Mặt tướng chỉ muốn hỏi mục đích đêm đó của thái tử khi đi tìm Doanh Tần là gì?"

"Người đây là đang ghen ư?" Lạc Tử Dạ khẽ mở mắt, đuôi lông mày nâng lên một chút mang theo một chút ý vị không đứng đắn. Nhìn khuôn mặt gọi cảm, tuấn tú của hắn đánh giá một lúc liền cười nói: "Tiểu bảo bối, nếu người nguyện ý thì từ giờ khắc này trong lòng gia sẽ chỉ có mình người!"

Khoé miệng Long Ngạo Định trùng xuống. Sắc mặt biến thành màu đen, hắc tuyến sau đầu hắn bắt đầu hiện ra một mảng lớn, hiển nhiên là đã nhận ra hắn bị đùa giỡn hơn nữa người bày trò lại là một tên đại nam nhân. Hắn nhăn nhó một lúc, trong lòng thầm nghĩ bây giờ hắn chạy lấy người miến cho một số dây thần kinh của hắn bị tra tấn. Còn có "tiểu bảo bối" là cái quỷ gì? Xung hô như vậy đặt trên người hắn, Lạc Tử Dạ cũng thấy ổn sao?

Hắn còn chưa kịp chạy hay không chạy thì lại thấy Lạc Tử Dạ cười cười. Nàng biết chắc chắn tên này là thắng, nếu tiếp tục đùa giỡn thì không chừng hắn sẽ chạy lấy người. Vì thế nàng lắc lắc đầu, ngáp một cái rồi mở miệng nói: "Nếu như gia nói Thiên Tử Lệnh giả đó là do Doanh Tần vu oan cho ta. Mà ngày trước gia đi tìm hắn là để báo thù người có tin không?"

"Giả Thiên Tử Lệnh là do Doanh Tần vu oan ngài thì mặt tướng tin. Nhưng mục đích mà ngài gặp hắn sợ là không chỉ đơn giản như vậy. Nếu không tại sao lại đem Vĩnh Định thân vương đẩy vào trong nước, thấy chết mà không cứu? Hiện tại hắn đang bị nhiễm phong hàn nghiêm trọng, đang ở trong phủ dưỡng bệnh cũng tuyên bố sẽ buộc tội thái tử trước mặt hoàng thượng. Mặt tướng muốn biết thái tử có thật là đang tranh giành tình cảm cùng người khác hay là có mục đích khác?" Thanh âm của hắn lạnh lùng, huyết đồng nhìn Lạc Tử Dạ chăm chú không bỏ sót bất cứ biểu tình gì của nàng.

Lạc Tử Dạ nhin cười nhìn hắn, chậm rãi nói: "Không biết tướng quân nghĩ là loại nào? Mà bốn thái tử tại sao phải nói cho người biết?"

Đúng vậy, Lạc Tử Dạ cũng không có nghĩa vụ phải trả lời hắn, hơn nữa quan hệ hiện nay của hai người không phải minh hữu cũng chưa phân đồ địch ta. Nàng thật sự không cần phải trả lời, thậm chí có khả năng đưa ra tin tức giả để lừa hắn.

Kỳ quái chính là hắn lại đi tìm nàng hỏi vấn đề này. Thậm chí còn có một chút tin nàng, chỉ cần nàng nguyện nói thì chắc chắn không phải là lời nói dối.

"Thái tử không thể trả lời thì mặt tướng cũng không có tư cách cưỡng cầu!" Long Ngạo Định mở miệng đáp lời, biểu tình lạnh lùng vẫn không một chút thay đổi.

Lạc Tử Dạ suy tư một chút liền mở miệng: "Nếu người muốn biết thì gia sẽ nói cho người! Ở nguyên nhân thì cả hai người họ đều có. Doanh Tần là một mỹ nam tử cực phẩm chắc người cũng biết. Soái ca ta gặp thì có Phượng Vô Trù là có thể so với hắn được vài phần còn những người khác thì đều so kém cỏi hơn hắn. Nhưng tính tình của tên hỗn đản kia ta thả tìm Tiểu Minh Tử để kết đôi nửa đời cũng không có lá gan đi tìm hắn. Hiên Thương Dật Phong tâm cơ của hắn quá sâu, không phải là đối tượng tốt để theo. Đến nỗi Minh Dận Thanh cũng là một tên đầy âm mưu. Mà người thì đã sớm đối với gia ghét bỏ. Cho nên trước mặt Doanh Tần tuy rằng đã từng hại gia một lần nhưng xong chuyện liền thôi, là một đối tượng rất tốt để theo đuổi. Tranh giành tình cảm của hắn với người khác là chuyện đương nhiên. Còn mục đích riêng của ta cũng có, chọc giận Vĩnh Định thân vương là việc của ta, tại sao lại làm như vậy thì bốn thái tử lại không thể nói được!"

Lạc Tử Dạ cảm thấy lời này của mình xuất phát từ tận đáy lòng. Nói ra ý nghĩ trong lòng của mình đối với các đại soái ca công dung ngôn hạnh đồng thời nhân cơ hội đim Phượng trùng thối chết tiệt kia. Đến lúc này nàng mới biết, nguyên lai ở thời khắc nói xấu hắn tâm tình của nàng trở nên cực kì tốt, các lỗ chân lông trên người giãn ra vì hạnh phúc.

Khoé miệng Long Ngạo Định giật giật, không biết hắn bị từ ngữ kinh người của nàng làm cho cảm lạnh hay là kinh sợ bởi tính thẳng thắn của nàng. Đặc biệt nói xấu Phượng Vô Trù, nàng thà cùng thái giám vượt qua nửa đời cũng không muốn tìm Phượng Vô Trù. Hắn có thể lý giải được việc Lạc Tử Dạ không nói lý do chọc giận Vĩnh Định Thân vương. Cũng như hắn không thể nói cho nàng việc tối nay hắn dùng phương thức gì để tìm Long Mạch. Vì đã biết được đáp án mình cần, nhưng vẫn xuất phát từ tò mò, mở miệng hỏi nàng: "Thái tử ngài chỉ coi trọng dung mạo? Trừ bỏ anh tuấn ra thì cái gì ngài cũng không xem xét? Hơn nữa chỉ cần ngài thấy đẹp trai là được?"

Bởi vì vừa nãy nghe Lạc Tử Dạ nói, Doanh Tần không làm nàng chán ghét hắn nên quyết định chọn hắn. Chỉ bởi vì hắn tương đối anh tuấn, bề ngoài cùng nội tâm không giống như Hiên Thương Dật Phong cùng Minh Dận Thanh âm trầm, mưu mô. Cho nên liền chọn Doanh Tần?

Lạc Tử Dạ liếc hắn một cái. Vấn đề này nàng lại trả lời rất thành khẩn: "Có thể nói như vậy cũng không thể nói như vậy. Người thấy trên đời này ai mà chẳng thích những vật mỹ lệ không riêng gì gia. Mà đối tượng để thích thì gia chọn cái đẹp, đặc biệt là mỹ nam tử!"

Lời nàng nói ra thành thật không có nửa điểm giả dối.

Mây rậm của Long Ngạo Định nhàn lại. Hiện tại xem như hắn đã thấy rõ ý tưởng của nàng. Khó trách người này thấy mỹ nam tử liền cao hứng không thể tự không chế thậm chí còn động một chút là chảy máu mũi. Đối với mỹ nam tử nào cũng có thể vỗ ngực hứa hẹn, tỷ như hứa với hắn... nếu giả cho nàng thì sẽ giúp hắn lấy được Thiên Tử Lệnh. Lời nàng nói ra lại khiến người ta như thấy được chân tâm nhưng lại nhìn không ra nửa phần chân tình. Nguyên lai là như vậy!

"Nhưng đây chỉ là hành vi thường ngày của gia. Nếu như người được gia xác nhận thì hia sẽ hết lòng yêu thương. Bất luận người đó thích hay không thì gia vẫn sẽ dâng lên vật mình sở hữu, đây là trách nhiệm mà người làm nam nhân phải đảm đương. Thế nào, người có thấy cảm động hay không, tính toán về lợi của gia hay chưa?"

Long Ngạo Định mặt xanh ngắt. Hắn biết chắc chắn mình lại vừa bị lừa gạt. Vô ngữ nhìn Lạc Tử Dạ, chậm rãi nhắc nhở: "Thái tử, kì thật người cũng là nam nhân. Mặt tướng cáo lui!" Nói xong liền quay đầu đi. Nhưng trong lòng lại cảm thấy khang khác. Đúng vậy, nhận thức của hắn về Lạc Tử Dạ từ hôm nay đã khác. Cũng không phải về cách mà Lạc Tử Dạ nhìn về tình yêu mà là về cuộc đối thoại ban nãy, trên người Lạc Tử Dạ lộ ra tiêu sái. Không giống với bộ dáng dờ hoi lúc trước, hắn bây giờ giống như một con gió, không ai có thể kim hãm được.

Nếu không có cái gì dễ thích, vì sao không chọn cái đẹp?

Chính là cái lý do đơn giản, thô bạo nghe thì tùy tính nhưng tựa hồ lại không phải. Lạc Tử Dạ cũng thật là người có ý tứ nếu không Phượng Vô Trù cũng không nhìn hắn với con mắt khác. Ít nhất hôm nay, Lạc Tử Dạ đã khiến hắn nhìn với cặp mắt khác.

Ánh mắt của Lạc Tử Dạ mị mị. Điều Long Ngạo Định nói nàng tất nhiên minh bạch. Hắn nhắc nhở nàng là một nam nhân thì mục tiêu theo đuổi nên là nữ nhân chứ không phải nam nhân. Đúng vậy, nàng là "nam nhân", nhưng lại là người nam nhân bất đắc dĩ cùng cực kỳ bị thống cho nên ngoại trừ bản thân nàng ra không ai có thể hiểu được nỗi đau này.

Lười biếng duỗi eo một cái, khoé mắt liếc về bóng đang màu đen thoát ẩn thoát hiện phía đông nam, Phượng Vô Trù thích tìm người giám sát nàng thì nàng sẽ cho hắn một trận tức chết. Không biết khi hắn nghe được chuyện nàng thả tìm thái giám sống cả đời cũng không cần hắn thì sẽ mang biểu cảm gì? Tốt nhất là tức đến chết đi, xem hắn có còn tiếp tục bắt nàng đi dọn đình nữa không!

Nhưng Tiểu Minh Tử sau khi nghe nàng, không nghĩ đến người cực kì coi trọng sắc đẹp lại muốn ở cùng mình thậm chí xếp trên cả mỹ mạo của Nhiếp Chính Vương điện hạ vì thế nước mắt lưng tròng mà nhìn chằm chằm nàng.

Long Ngạo Định vừa rời khỏi thì nàng lại nghe được một trận động tĩnh. Âm thanh này là tiếng động do việc treo tường gây ra.

Nàng hơi quay đầu nhìn tường. Đó cũng hính là nơi mà nàng vừa tiến vào nhưng cũng đã được nửa ngày, liền tính đám thị vệ bị nàng cùng gia chưa tính lại thì ít nhất Long Ngạo Định phải thay người người mới chứ. Bây giờ lại có người treo vào đây? Hay lại giống nàng có năng lực gõ cho đám thị vệ ngoài sân hôn mê?

Nếu là như vậy thì nàng lại có một chút hứng thú với người này!

Vì vậy nàng ngồi dậy vuốt vuốt tóc, đảo dạt hứng thú nhìn bức tường. Không biết người đến có mục đích như nàng hay là khác. Trong khi nàng đang nghĩ ngợi thì ở đầu tường phiêu lên một đoạn vải mỏng mà nhan sắc mảnh vải lại thập phần diễm lệ. Thoạt nhìn hắn là quần áo của cô nương. Lạc Tử Dạ cân nhắc trong chốc lát, vị cô nương này chẳng lẽ tới vì Phượng Vô Trù? Hay là Hiên Thương Dật Phong, Minh Dân Thanh? Hoặc là Long Ngạo Định?

Trong lúc nàng đang bận rộn suy tư thì cô nương kia cũng nhìn thấy nàng. Giống như bị hoảng sợ nên trượt chân khỏi vách tường, trực tiếp té xuống đất. Lạc Tử Dạ đang nghĩ nàng có nên đi lên đỡ tạo thành anh hùng cứu mỹ nhân hay không thì cô nàng kia giống như con khi lâm động tác xoay người trong không trung văng vẳng rơi xuống đất.

Lúc này Lạc Tử Dạ mới đánh giá nàng, mặc trên người vài gấm mỏng không khó để nhận ra là nữ nhi của một nhà có tiền. Dung mạo tuyệt mỹ, khuôn mặt tròn như trứng ngỗng, lông mày lá liễu cong cong, mũi nhỏ nhắn tinh tế đúng với tiêu chuẩn mỹ nhân cổ đại. Nhưng thoạt nhìn cực kì quen mắt tựa như đã từng gặp qua ở đâu.

Ánh mắt của nàng thân nhiên mà đánh giá đối phương tất nhiên cô nương kia cũng đang quan sát nàng. Mặt nàng ta co quắp lại, tóm ống tay áo của chính mình đồ mặt nói: "Qua...thái tử"

Lạc Tử Dạ nhìn bộ dáng này của nàng không khỏi buồn cười, nhìn nàng không giống như vì Long Mạch mà tiến vào, tám chín phần là theo soái ca nào đó tiến đến. Vì thế Lạc Tử Dạ nhún vai nói: "Người nhận thức ta? Người tới vì mỹ nam tử sao? Nói nghe một chút là ai, có khi ta còn giúp người của!"

Cùng đồng loại với nhau, thích treo tường ngắm soái ca nên nàng có cảm giác rất yêu thích vị cô nương này!

Cô nương kia nghe thấy lời này thì mặt càng đỏ hơn. Ngượng ngùng e lệ mà nhìn Lạc Tử Dạ một cái sau đó lại nhanh chóng cúi đầu. Lạc Tử Dạ nhìn bộ dáng này của nàng thì sau đầu trượt xuống một giọt mồ hôi, cô nương này không phải là coi trọng chính mình đi?

Bất hạnh thay việc nàng suy đoán lại chính là sự thật. Cô nương kia ngượng ngùng nhìn nàng, kéo kéo tay áo của mình nói: "Ta...nô gia, nô gia là Vân Tiêu Nháo, đại tiểu thư phủ thừa tướng. Ta... ta thích chính là thái tử!"

"Oanh" Lạc Tử Dạ cảm thấy có một trận thiên lôi từ giữa không trung đánh xuống đem nàng từ ngọn cỏ non thành ngọn cỏ thui. Vân Tiêu Nháo này hẳn là người Diêm Liệt nói lúc hắn tóm nàng đi đi!

Cùng nàng vô ngữ là người đứng cách đó không xa Diêm Liệt. Miệng hắn há to như định roi xuống đất... Vì hắn vẫn còn nhớ rất rõ ngày trước phụng

mệnh vương đi bắt thái tử điện hạ cũng nhìn thấy Vân Tiêu Nháo đứng ở gần phủ thái tử. Lúc ấy giải thích vấn đề này như thế nào?

Ngài ấy nói cô nương này có lẽ thấy ngài ấy nhảy bầy " quả táo nhỏ" trong yến hội. Vì suốt ngày ở trong khuê phòng nên khi nhìn thấy người lớn lên rất tuần tú như ngài phi thường lãnh khốc nên tâm sinh ái mộ.

Sẽ! Không! Phải! Là! Như! Vậy! Đi!

Tương tượng như vậy khiến hãm cảm thấy đầu như bị một quả búa tạ bổ, cảm lệch sang hẳn một bên. Ánh mắt hắn nhìn Vân Tiêu Nháo bắt đầu thay đổi thành nhìn người cùng đồng loại với thái tử. Hắn cảm thấy chính mình hôm qua chắc không ngủ đúng giờ nên hôm nay mới gặp ảo giác. Xoa cái trán chính mình một chút, hắn quay đầu sang một bên thôi miên trong lòng "hắn bị hoa mắt, chắc chắn là hắn nghe lầm, hắn phải về rửa mắt lại ngay lập tức!"

Nếu đúng thật như thái tử nói thì về sau thích cô nương nào chỉ cần nhảy một khúc quả táo nhỏ là được thôi, nhỉ?

Lạc Tử Dạ sững sốt một chút, cầm cây quạt chỉ chỉ vào nàng lại chỉ chỉ vào chính mình:" Ngươi chắc chắn?" Thiên kim phủ thừa tướng vì thích mình mà trèo tường tiến vào hay vẫn là nghe mệnh lệnh của Thừa tướng ôm mục đích vào đây? Là một nữ tử nhà quyền quý được nuôi dưỡng trong khuê phòng bình thường ra cửa đã rất không dễ dàng thế nhưng đêm hôm đó lại ra được cộng thêm hôm nay có thể tránh thoát thị vệ tuần tra trèo tường tiến vào!

Nói thật là buổi tối hôm đó nàng nói cô nương này thích nàng là đang chém gió với Diêm Liệt, trong lòng nàng rất rõ ràng chính mình chẳng có một chút gì gọi là đặc biệt để người hâm mộ cả. Cho nên sau khi nghe cô nương này nói xong nàng có cảm giác hôm nay tai nàng chắc có vấn đề rồi!

Vân Tiêu Nháo nhìn Lạc Tử Dạ có bộ dáng không chịu nổi thì bắt đầu nóng nảy. Gật đầu mở miệng, cực kì cường điệu mà nói:" Đúng vậy! Ta chắc chắn! Hơn nữa tách từ ngài cần phải tin tưởng ta, ta là thực nữ. Vừa tối chỉ là nói vì trèo tường, trèo tường..."

Lạc Tử Dạ cảm thấy mình không thể nghe nổi nữa thì bỏ quạt xoay người định đi.

Nếu cô nương này hâm mộ tên hỗn đản Phượng Vô Trù thì có khi nàng sẽ mạo hiểm mạng sống giúp đỡ của hắn. Còn nếu coi trọng Doanh Tần, nàng có lẽ sẽ xuất phát từ lòng đồng cảm nhịn đau bỏ thứ mình yêu thích. Nhưng cô nương này lại coi trọng nàng, nàng lại không có "chìm nhỏ", làm sao thoả mãn cô nương này!

Đi được vài bước Lạc Tử Dạ bỗng nhiên quay đầu nhìn Vân Tiêu Nháo:" Đúng rồi! Ngươi không phải là trong yến hội thấy ta nhảy bài quả táo nhỏ cảm thấy ta phi thường có hình tượng nên mới thích ta chứ?"

" Không phải! Bởi vì cha ta nói với ta trên đời này có rất nhiều người bên trong không giống như bề ngoài nhìn đơn giản như vậy. Rất nhiều người thoát nhìn điên điên khùng khùng kỳ thật chỉ là cố tình lộ ra, trên thực tế rất thông minh. Ta cho rằng thái tử chính là như vậy, cho nên..." nàng đánh bạo nói xong lời này thì cả khuôn mặt đều nhiễm rặng mây đỏ ửng, bàn tay lại kéo kéo ống tay áo của chính mình. Mảnh sa kia chắc cũng nhanh chóng bị nàng kéo hồng đi!

Lúc này, Lạc Tử Dạ mới xem như minh bạch. Cũng được, mạch não của cô nương này cũng không phải có vấn đề, thật sự cho rằng nàng hôm đó vừa suất vừa lãnh khốc. Nhưng mà như vậy lại chứng tỏ cô nương này rất tinh mắt. Nhìn ra nàng lúc nào cũng điên điên khùng khùng nhưng kì thật lại rất thông minh! Khụ... không phải nàng tự khen nhưng nó vốn dĩ là sự thật đấy!

Nàng đang định nói chuyện thì có một tiểu hoà thượng chạy tới nói:" thái tử điện hạ! Nhiếp chính vương điện hạ, Long tướng quân cùng vài vị vương gia đều đang muốn đi dùng bữa, thỉnh ngài cùng đi qua!"

Lạc Tử Dạ gật đầu tỏ vẻ chính mình sẽ mau chóng đi qua, nhìn cô nương kia một cái:" Ngươi muốn đi cùng hay không?" Thuận tiện ở trên đường nói chuyện cùng nàng một phen.

Vân Tiêu Nháo nghe xong thì ánh mắt sáng lên. Hai tròng mắt linh động sáng lên khiến chi khuôn mặt càng thêm xinh đẹp. Thoạt nhìn kiểu diễm động lòng người nhưng lại cũng gây thơ đáng yêu. Lạc Tử Dạ cảm thấy chính mình nếu là nam nhân mà gặp được cô nương như này thì chắc chắn sẽ động tâm. Ân, thuận tiện đem nàng đến trước mặt Phượng Vô Trù, nói không chừng hắn sẽ lập tức xuân tâm nhộn nhạo theo đuổi tiểu cô nương này mà bỏ qua việc tìm phiền toái với mình.

" Ta đi! Ta đi!" Vân Tiêu Nháo nhanh chóng gật đầu, sửa sang lại vạt áo dính bùn đất vì trèo tường của mình đi theo Lạc Tử Dạ.

Lạc Tử Dạ vừa đi vừa thở dài một hơi, tuy rằng rất đặc ý vì cô nương coi trọng mình, hơn nữa ở trong nùng nỡ nam này ai cũng không coi trọng mà lại độc coi trọng mỗi nàng. Nhưng cũng thật sâu sắc mà khẳng định rằng nàng không thể để tiểu cô nương dễ thương này nhầm chung thân được. Vì thế mở miệng nói:" Vân tiểu thư, kỳ thật trên người bốn thái tử không có bất kì ưu điểm gì, ngươi thích ta không bằng ở trong miếu hôm nay tìm một vị vương gia nào đó thì hơn. Họ đều là người suất sắc, nhân trung..."

Vân Tiêu Nháo nghe xong thì khuôn mặt nhỏ nhắn lắc lắc:" Ta chỉ thích thái tử, không thích bọn họ!"

Chân Lạc Tử Dạ bước hụt một bước. Quay đầu nhìn bộ dáng của nàng thực kiên định, phỏng chừng rất khó để đổi ý. Vì thế Lạc Tử Dạ do dự một chút rồi ra đòn sát thủ:" Ngươi thích ta sẽ không có kết quả gì đâu! Ta là một tên đoạn tụ, chỉ thích nam nhân thôi!"

Chính vì nàng đang diễn xuất quá nhập tâm nên không chú ý được đằng sau có người.

Họ là đám người sắp sửa đi dùng bữa, Phượng Vô Trù, Hiên Thương Dật Phong, Minh Dân Thanh, Long Ngạo Địch cùng với người vừa chạy đi lau lại mặt Diêm Liệt. Đương nhiên ai trong bọn họ võ công cũng đều rất cao cường cho nên cũng chưa phát ra tiếng động gì quá lớn khiến cho Lạc Tử Dạ chú

ý được.

Mây rậm của Nhiếp Chính Vương điện hạ nhả lại. Mới vừa rồi Lạc Tử Dạ ngỡ ngàng nhìn trước mặt mọi người hân hân còn chưa xử lý. Trong lòng vốn dĩ đã rất không vui, nay lại nghe Lạc Tử Dạ tự nói mình là một tên đoạn tụ... lại nhớ đến ban nãy, người giám thi Lạc Tử Dạ đến bẩm báo với hân, nói rằng nàng thà cùng thái giám sống qua nửa đời cũng không muốn hân. Nghĩ tới đây bỗng nhiên môi của Nhiếp Chính Vương điện hạ bỗng xả ra một nụ cười thị huyết.

Mà tập đoàn các mỹ nam tử khác lại mặc nhiên lạnh sống lưng tập thể. Tuy rằng biểu hiện của Lạc Tử Dạ đã sớm lộ ra cho bọn họ thấy nàng là đoạn tụ nhưng khi chính miệng nàng nhận định thì lại làm cho bọn họ cảm giác ớn lạnh hơn nhiều.

Nàng vừa nói lời này xong thì Vân Tiêu Nháo trừng lớn hai mắt, không dám tin nhìn nàng. Chờ mất một lúc lâu sau, Lạc Tử Dạ cho rằng mình đã đã kích đến nàng nghiêm trọng khiến nàng từ bỏ thế nhưng cô nàng lại kích động hơn mở miệng: "Thái tử, nguyên lai ngài là đoạn tụ! Thật sự là quá tốt! Khôn phải, ý của ta là... A, dù là vậy ngài vẫn có thể cưới ta, ngài thân là thái tử, vẫn cần một người để che mắt thế nhân. Cho nên ngài có thể kết duyên vợ chồng với ta, làm ra hình tượng nam nhân giả, sau đó không còn ai nghĩ ngài bị đoạn tụ nữa..."

Lạc Tử Dạ khoé miệng giật giật nhìn nàng. Thấy ánh mắt của nàng tràn đầy vui sướng, lấp lánh hào quang, vô ngữ nói: "Người làm như vậy không sợ bị huỷ hoại cả đời?"

"Không sao! Ta nguyện ý vì người trong lòng trả giá!" Về mặt của Vân Tiêu Nháo hiện nay cực kì thành khẩn. Những biểu hiện thẹn thùng ban nãy như là mây bay, không sót một tia nào!

Lúc này Lạc Tử Dạ liền minh bạch, vì người trong lòng trả giá hoàn toàn là giả, nhưng tâm hồn hủ nữ lại là thật. Xem bộ dạng kích động này của nàng đi... Nhóm mỹ nam tử phía sau bọn họ khoé mắt co rút vài cái, cảm thấy nhân sinh thật đặc biệt liên tiếp khiến bọn họ được đổi mới cách nhìn.

Diêm Liệt thì cảm thán cùng suy tư nhìn bóng dáng của Vân Tiêu Nháo, cảm thấy nàng thật đúng là một cô nương tràn đầy đức hi sinh trong tình yêu... Tuy rằng khiếu thẩm mỹ có chút kì quái, ai nàng cũng đều không coi trọng duy chỉ coi trọng mỗi người nửa điên nửa khùng như thái tử!

Lạc Tử Dạ thấy chính mình khuyên nàng nửa ngày cũng vô dụng liền dùng đến căn nguyên dẫn đến tâm động của cô nàng này tiếp tục khuyên bảo! Mở miệng nói: "Kỳ thật người không cần đem ta tưởng tượng thông minh hoặc là không giống người thường như vậy! Phải luôn nhớ rằng trên thế giới này tưởng tượng cùng hiện thực khác biệt rất lớn. Tỷ như lần đầu tiên ta thấy Phượng Vô Trù tưởng tượng hân ngạo mạn liếc ta một cái sau đó mở miệng "ngồi trên tới, chính mình động" sau đó ta liền thượng tên ngạo kiều, tiếp tục đi tới việc tổng tiến công làm nhân sinh vui sướng. Nhưng hiện thực thù hân cực kì đơn giản cùng thô bạo ra tay làm ra mấy cái hố to ở trên đường, thậm chí suýt làm nổ chết gia!"

Nàng vừa thốt ra lời này xong thì nhóm mỹ nam tử không hẹn mà cùng xoay đầu nhìn sắc mặt của Nhiếp Chính Vương điện hạ. Trong lòng có chút đồng tình với nàng. Không ngờ lần đầu tiên gặp mặt, Lạc Tử Dạ lại có ý tưởng này. Ngồi trên tới, chính mình động...?

Lạc Tử Dạ nói xong thì giống như chưa đã thèm, lại nói tiếp: "Còn nữa, lần đầu tiên ta nhìn thấy Long Ngạo Địch tưởng tượng chính là huyết động của hân sáng lên, hân nắm lấy tay ta, cảm thấy ta mới chính là bạn đời của mình. Kết quả thì sao? Hân nói ta phải biết tự trọng, cách hân xa một chút!"

Nàng vừa nói xong chứng mỹ nam tử lại đồng loạt nhìn Long Ngạo Địch cảm thán, nguyên lai Lạc Tử Dạ lần đầu tiên nhìn thấy hân, đã tưởng tượng hân là cái thể loại ngu ngốc này! Mắt còn sáng lên nắm tay nàng...

Nói xong thì nàng ngoáy Vân Tiêu Nháo một cái, thái biểu cảm của nàng có thể tiếp thu được liền nói tiếp: "Lại tỷ như lần đầu tiên thấy Doanh Tấn tưởng tượng về mặt của hân động tình nói với ta, hân chờ ở thanh lâu lâu như vậy rốt cuộc đã gặp được ta, kết quả là hân vút cái lệnh bài giả cho ta, làm ta bị cả thiên hạ đuổi giết."

Phượng Vô Trù, Hiên Thương Dật Phong, Minh Dận Thanh khoé miệng giật giật. Không thể tưởng tượng được Doanh Tấn lại nói những lời đó.

Lạc Tử Dạ thở dài một hơi thật sâu rồi nói tiếp: "Còn có Minh Dận Thanh! Lần đầu tiên ta nhìn thấy hân cũng tưởng tượng hân nói với ta rằng hân đã tranh quyền đoạt lợi nhiều năm, bỗng nhiên quay đầu nhận ra người ta muốn chính là người! Kết quả hiện thực thì sao? Mỗi lần ta không may dính phải trường hợp xui xẻo xấu hổ thì hân luôn là người đầu tiên cười, gấp không thể chờ nổi mà cười nhạo ta, giống như ta và hân có đại thù vậy..."

Những người khác lại đồng loạt nhìn về phía Minh Dận Thanh, nhớ lại một chút dường như hân cười tương đối nhiều. Mặt của Minh Dận Thanh đỏ hồng, tái rồi chuyển sang lục...

Hiên Thương Dật Phong cảm thấy người tiếp theo bị nói chắc chắn là mình nên sau đầu đã chảy ra một hột mồ hôi to tướng.

Hân có nên giả vờ ho khan một chút để đánh gãy nàng? Nhưng hân lại tò mò Lạc Tử Dạ nghĩ như thế nào về hân.

Đang lúc hân đang cân nhắc thì Vân Tiêu Nháo lại mở miệng trước: "Thái tử, cuộc sống của người thật quá nháp nhò!"

Lời này của Vân Tiêu Nháo chọc trúng nỗi đau của, khiến nàng suýt nữa thì không thể cầm được nước mắt. Lấy tay đỡ trán, lấy một câu thơ không biết học ở đâu ra từ kiếp trước nói: "Đừng vậy a! So với cuộc sống của hầu ca thì không kể đâu hết khổ. Cho nên a, trong tưởng tượng của người, ta là loại người bên ngoài vô năng bên trong cực kì thông minh là không đúng. Hiện thực sẽ nói cho người biết ta trong ngoài như một, đều thực vô năng. Cho nên người cũng đừng tiếp tục thích ta, sớm ngày di tình biệt luyến đi! Ai....."

Nàng vừa nói xong thì Vân Tiêu Nháo rơi vào trầm mặc

Mà người đứng ở phía bên kia nghe nửa ngày Nhiếp chính vương điện hạ, thanh âm ma mị bỗng nhiên truyền tới khiến người ta cảm thấy run sợ, dựng tóc gáy." Ngươi! Nguyên lai khi thái tử nhìn thấy cô lần đầu tiên có cái ý nghĩ như vậy! Kia tại sao lại tuyên bố thà cũng thái giám ở bên nhau cũng chường mất cô?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Cô ngồi trên thì hi vọng cô động như thế nào?

Edit: mô mô

Diêm Liệt nghe xong lời này của hần thì tâm cực kì nhức nhối. Chẳng lẽ vương không ý thức được thái tử đã dùng tâm tư đáng khinh của mình trộm khinh nhờn vương trong lòng, không chỉ có như thế câu thà cùng thái giám sống chung cũng không thềm liếc mắt nhìn vương, kỳ thật là đang mắng vương không bằng thái giám sao?

Nhưng mà vấn đề vương đang hỏi thái tử là cái gì?

Nếu đối với hần có loại suy nghĩ này vì sao còn nói ra như vậy? Ông trời ơi, ai có thể nói cho hần biết trong tình huống này là vương không nói đúng trọng điểm vẫn là Diêm Liệt hần tưởng tượng quá nhiều, nói sai trọng điểm hiểu lầm vương?

Cùng hần có chung ý tưởng còn có nhóm mỹ nam tử bên cạnh. Bọn họ nhìn Phượng Vô Trù bằng ánh mắt cổ quái, Phượng Vô Trù hiện nay đúng là không thể so sánh như người thường được.

Hiên Thương Dật Phong hết nhìn Phượng Vô Trù lại nhìn tới nhóm mỹ nam tử bị nói vừa nãy, không có một ai là có sắc mặt tốt cả. Thanh giọng họ khan một cái. Không biết trong tình cảnh này hần có nên cảm thấy mình cực kì may mắn vì là người duy nhất không bị Lạc Từ Dạ nói tới hay không? Hay vẫn là cảm thấy khổ sở vì không được nhắc đến trong nhóm mỹ nam tử!

Lạc Từ Dạ nghe thấy Phượng Vô Trù nói thì lúc này mới ý thức được nàng vừa nói ra cái gì. Nàng liền quay đầu lại nhìn, có rất nhiều người đứng sau lưng nàng, một người so với một người nét mặt còn đặc sắc hơn. Mặt nàng ngệt hần ra, hiển nhiên tất cả những gì nàng nói ban nãy họ đều nghe hết, bao gồm cả việc nàng kể cho Vân Tiêu Nháo nghe mấy cái ảo tưởng của mình. Nghĩ vậy mặt nàng liền đỏ bừng, không biết là đỏ vì thẹn thùng hay là do xấu hổ nữa.

Nhưng nàng vẫn là một tên nam nhân giả đấy, mặc dù gương mặt nhưng chỉ là bên trong lòng thôi, hiện tại đang cải trang nam nên mặt đương nhiên đầy một chút, bên ngoài vẫn là bộ dáng bình tĩnh, mặt đỏ được vài giây thì lập tức khôi phục lại bình thường. Nhường mảy nhìn vị Nhiếp Chính Vương vừa chất vấn nàng, hần cao cao tại thượng đứng im một chỗ, khí chất toàn thân bá lẫm, cặp mắt đồng căn bản là không nhìn nàng, miệt nhiên nhìn thẳng phía trước, khiến cho nàng nhìn rõ được cái cảm ngạo mạn của hần.

Nhìn tên này bày ra tư thế như vậy khiến Lạc Từ Dạ cũng chẳng buồn tiếp tục đề ý đến hần. Vì thế dứt khoát làm bộ như không nghe thấy xoay đầu tiếp tục nói với Vân Tiêu Nháo:" Ta nói đến chỗ nào rồi?"

Vân Tiêu Nháo nhìn Lạc Từ Dạ một cái, kì thật nàng cũng bị khí thế của Phượng Vô Trù dọa sợ đấy! Hạ thấp đầu không dám lên tiếng, vâng vâng dạ dạ nhỏ giọng nói:" Nói đến cuộc sống thật là nhấp nhô, khổ không thể nói nổi..." Vì cái gì nàng lại cảm thấy của mình bắt đầu nhấp nhô, khổ không thể tả?

Lời nói của Vân Tiêu Nháo quả thật rất hợp với hoàn cảnh hiện tại. Cuộc sống của nàng bây giờ thật quá nhấp nhô khi phải đối diện với tên Phượng trướng thói kia.

Đang lúc nàng tính toán chạy thì một cỗ lực lượng mạnh mẽ bỗng nhiên kiềm chế nàng.

Bốn phương tám hướng tựa như mở ra một thiên la địa võng trong suốt. Cùng với tiếng bước chân của người nọ từng bước hấp thu tựa như muốn đem nàng vây thành cái trướng ve. Hoàn toàn không thể cử động, mặc cho bị xâu xé như nào.

Bước chân của nàng cũng bị lực đạo cường đại này phong bế, vô pháp bước thêm một bước, trở thành con dê sắp bị mổ xé. Nếu như bây giờ nàng phản kháng hần tiếp tục đi thì sẽ lại bị giống như trước kia, chủ cần bước thêm bước nào liền bị một chưởng.

Trong lúc suy tư nàng đã hiểu được tình cảnh hiện tại nên cũng không tiếp tục đi nữa. Hiện tại hần muốn làm gì nàng cũng không thể xác định được cho nên hiện tại không cần phải trả giá đại giới, bây giờ mà chống đối hần thì cũng không phải việc tốt gì. Chờ hần định làm việc tốt gì thì lúc đấy chạy cũng không muộn.

Ma đồng của Nhiếp Chính Vương điện hạ đảo qua, ánh mắt khinh miệt cao cao tại thượng khiến đám người Hiên Thương Dật Phong lập tức hiểu ý. Âm thanh ôn nhuận mang theo ý cười của Hiên Thương Dật Phong cất lên:" Ta đến nơi dùng bữa trước, Thái tử và Nhiếp Chính Vương điện hạ cứ từ từ nói chuyện, bọn ta chờ ngài!"

Trên thực tế, Phượng Vô Trù thân là chủ nhân đạo đãi khách của hần như vậy là không đúng. Làm gì có chuyện hần đưa khách đi được nửa đường thì

chạy đi xử lý việc tư, còn dùng ánh mắt ám chỉ khách nhân đến đó chờ hần trước. Nhưng là lấy tình hình hiện tại cùng năng lực của hần thì cho dù có phạm phải lỗi lớn nhất cũng không ai dám làm gì hần. Cho nên bọn họ chỉ có thể rời đi đến nhà ăn chờ hần.

" Ần!" Phurong Vô Trù phát ra một tiếng trong cổ họng, hần vẫn ngạo mạn như cũ nhưng cũng không xem nhẹ Hiên Thương Dật Phong.

Nhóm mỹ nam tử đồng loạt dẫn nhau rời khỏi. Vân Tiêu Nháo thấy trong tình huống này Phurong Vô Trù căn bản không thấy nằng, từ trong không khí có thể cảm nhận được hần đối với nằng không chào đón, không hài lòng, không cao hứng, không nghĩ thấy, vì thế để bảo toàn cho tính mệnh bản thân, Vân Tiêu Nháo liếc mắt sang hai bên, trong lòng cầu nguyện người trong lòng của nằng sẽ không bỏ mạng. Sau đó liền chạy theo sau Hiên Thương Dật Phong rời đi.

Trên đường chỉ còn dư lại người bước chân vẫn còn đang không cử động được giờ lên một gang tay so với mặt đất Lạc Tử Dạ cùng với người đang thông thả bước đến Nhiếp Chính Vương điện hạ.

Đến nỗi Diêm Liệt cảm thấy nếu mình tiếp tục ở lại đây không đi thì lại phải tiếp tục nhìn thấy cái cảnh ngày trước trong Nhiếp Chính Vương phủ, hình ảnh hai đại nam nhân hôn nhau thắm thiết, nên hần rất tự giác lui về sau mấy chục mét. Tìm một cây đại thụ to lớn, núp ở đằng sau nỗ lực không chế ánh mắt kiên quyết không quay đầu nhìn bọn họ một cái.

Không khí xung quanh đông lạnh, không một ai dám tới gần nơi này.

Thực lực của Phurong Vô Trù quá mức cường hần khiến cho Lạc Tử Dạ đứng được một lúc thì trên thái dương đã bắt đầu xuất hiện mồ hôi. Nhưng giọt mồ hôi kia cũng không có ngưng kết quả lớn rơi dọc khuôn mặt nằng mà chỉ toát ra, ngưng lại trên mặt. Áp lực của hần hiện tại nằng cũng có thể tiếp tục gánh được, cũng không đến nỗi quá thảm.

Tiểu tâm can của nằng cũng vì thế mà run lên vài cái. Không biết tên hỗn đản này có phát rõ lên gây khó dễ cho nằng không?

Lại nói đến Nhiếp Chính Vương điện hạ đi đến trước mặt nằng thì đứng yên. Thân hình hần cao ráo hơn nằng nhiều nên khi hần nhìn nằng hoàn toàn dùng ánh mắt từ trên nhìn xuống. Mắt Lạc Tử Dạ nhìn thẳng về phía trước cũng chỉ thấy được cái cảm tình xảo hoàn mỹ. Khoé miệng nằng giật nhẹ vài cái, nói:" Phurong Vô Trù, ngươi lại muốn làm cái gì?"

Tôn xưng của hần nằng cũng lười nói đến, trực tiếp xưng cả tên cả họ.

Lời nói không khách khí của nằng vừa bật ra, hần bỗng nhiên cong lưng, dung nhan tuyệt mỹ cũng hiện ra trước mắt của nằng. Mây rậm của hần nhấn lại, đáy mắt thoáng hiện ra vẻ khắc nghiệt cùng một tia tức giận. Âm thanh ma mị chậm rãi vang lên:" Cô muốn làm gì sao? Thái tử hy vọng như thế nào? Làm cho người ngồi trên, chính mình động?"

Thời điểm lời này được nói ra mặt hần đã rất gần mặt nằng. Làm nằng cảm thấy áp bức cường đại của hần tiếp tục đè ép nằng. Thậm chí có cả cảm giác hần sắp kéo nằng cùng trầm đắm dưới địa ngục.

Khuôn mặt của hần cực kì đẹp, nó là vẻ đẹp thần thánh lại cố tình dẫn dắt người ta sa đoạ vào dung nhan của hần.

Nói đến dùng cái gì để hình dung hần thì chắc phải nói đến Phật ở trước mắt, ma ở trong lòng. Hần chính là ma, có thể khống chế tất cả mọi vật. Làm Lạc Tử Dạ bị hoảng thần trong nháy mắt, nếu đây thật sự là hỗn độn thời sơ khai, nơi có thần yêu tồn tại thì người trước mắt này chính là ma quân đem các vị thiên tiên trên Cửu Trọng Thiên đạp dưới chân sao!

Lời hần hỏi ra không mang một chút nào hương vị ái muội cả, mà là trầm trọng uy hiếp.

Khuôn mặt ma mị cùng với dung nhan tức giận theo lời của hần mà chậm rãi hiện lên nụ cười thi huyết. Tư thái khom lưng, nụ cười miệt thị ở trên bất kì người nào chỉ sợ là có một chút cảm giác của nữ tử, quá mức quyến rũ. Nhưng cố tình ở trên người hần lại thiên về nam nhân dương cương, ưu nhã, cao ngạo!

Lạc Tử Dạ ngăn người cân nhắc trong chốc lát, kì thật nằng cũng mong được như vậy. Nhưng là cho dù có dùng đầu ngón chân để nói thì vọng tưởng này cũng không bao giờ có thể thành hiện thực hơn nữa nếu nói ra tính mạng rất có khả năng sẽ bị uy hiếp.

Nằng đang định nói chuyện thì hần bỗng nhiên duỗi tay ra đem nằng dễ dàng đẩy ngã.

Lạc Tử Dạ đang bị kim hãm giống như cương thi nên thật dễ dàng bị ngã. Vì thế khi bị hần đẩy một cái liền trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất. Cũng may chỗ họ đang đứng là bãi cỏ cho nên lúc nằng bị té ngã cũng không quá đau. Nhưng vẫn là không khỏi cảm thấy mộng có điểm tệ đại. Lưng cũng cùng với hành động của hần mà sờn tóc gáy.

Vừa rồi là hiến tế nên y phục của hần hôm nay rất dài. Áo khoác gấm dài phết đất, theo động tác của hần mà chuyển động phát ra chuyển động nhỏ trong không gian yên tĩnh này làm người ta rợn người.

Tất nhiên, hiện tại tóc gáy dựng đứng lên là vì hần bỗng nhiên cúi người xuống.

Lấy tư thái áp đảo mà ngồi xuống. An vị ở bên hông Lạc Tử Dạ. Thân hình của hần không phải là loại hình gầy yếu, thon dài mà là siêu siêu cường tráng kết hợp cùng với chiều cao hoàn hảo mà hần thoạt nhìn có chút nặng.

Lạc Tử Dạ cảm thấy nếu như nằng vừa ăn xong một chén com thù khi bị hần áp như vậy nhất định sẽ không nhịn được mà nhổ ra. Từ từ, tại sao nằng lại

phải quan tâm đến vấn đề này làm gì, vấn đề hiện tại là Phượng Vô Trù đang ngồi ở trên người nàng nha! Hắn ngồi như vậy rốt cuộc là muốn làm gì?

Nàng có một chút kinh khủng nhìn hắn, nuốt nuốt nước miếng, run rẩy hỏi:"Cái kia... cái kia... Nhiếp Chính Vương điện hạ... ngươi muốn làm gì a?" Hiện tại đang ở miếu chùa đây, không lẽ hắn định ban ngày ban mặt đi tuyên dâm? Hơn nữa hắn vẫn cho nàng là nam tử, nếu như phát hiện ra nàng là nữ thì hậu quả...

Hắn cúi đầu, ngao mạn quét mắt nhìn nàng. Khoé môi cong cong nở nụ cười nhạt, chậm rãi hạ thấp thân mình, làn môi suýt nữa thì dán lên nàng, mang theo uy hiếp cùng dụ hoặc tuyệt đối. Mở miệng gần từng chữ một:" Cô ngồi trên rồi. Thái tử hi vọng cô động như thế nào?"

" Phốc...!" Máu mũi của Lạc Từ Dạ phun trào.

Lạc Từ Dạ không cần soi gương cũng biết biểu hiện hiện nay của mình. Chắc chắn là sẽ phi thường hung mãnh, hận không thể vươn tay ra chụp lấy bờ vai của hắn đem hắn ăn, ăn, ăn, ăn hắn đến không còn xương. Chà đập đến chết.

Trong lòng là ý tưởng mênh mông mãnh liệt nhưng lúc sau trở lại bình thường nàng lại phát hiện ra tình huống không đúng này. Nàng đáng ra phải là người tổng tiến công mới đúng.

" Ta hi vọng chúng ta thay đổi một chút vị trí, làm cho ta ngồi trên đi!" Lời nói của Lạc Từ Dạ phi thường thành khẩn hơn nữa từng câu từng chữ đều là từ đáy lòng của nàng.

Mà người đang trốn tránh ở gốc cây cách đó không xa đang tự khuyên nhủ chính mình ngàn vạn lần không được xem, ngàn vạn lần không được quay đầu lại xem bọn họ Diêm Liệt. Nghe Lạc Từ Dạ nói vậy thì không nén nổi tò mò quay đầu lại nhìn trộm.

Sau đó hắn thấy cái gì? Hắn thấy trên thảo nguyên cỏ xanh vờ vọi có một sinh vật đáng yêu mang tên " Thảo nê mã" từ từ đi về phía hắn, hơn nữa sau khi đến trước mặt hắn thì lại tiếp tục đi qua đi lại...

(thảo nê mã: có thể coi là một loài dê của vùng thảo nguyên trung quốc cũng có nghĩa là chửi bậy của giới trẻ tị hiện nay, gần giống với " con mẹ nó" ở vn)

Thiên a! Vương có biết là hắn đang làm cái gì không? Hắn ngồi trên người thái tử làm cái quỷ gì?

Lông mày của Phượng Vô Trù hơi nhướng lên, trong ánh mắt mang theo một tia khinh thường, vươn tay nâng cằm nàng lên, hỏi:" Vọng tưởng đề lên cô? Chỉ bằng ngươi?"

" Phụt...!" Lại thêm một đợt máu mũi nữa bắn ra từ mũi của Lạc Từ Dạ.

Emma, là nàng suy nghĩ quá nhiều hay vốn dĩ tình huống này vốn dĩ là sự thật? Vì cái gì nàng cảm thấy cái tên cuồng ngược người, siêu cấp khốc soái ca Nhiếp Chính Vương điện hạ bây giờ giống như nữ vương ngạo kiều. Đúng vậy, hắn rất có phong cách của nữ vương ngạo kiều đang nâng cằm của nàng, đùa giỡn nàng, cảnh cáo nàng ai thượng ai hạ.

Ý tưởng này vừa được nghĩ ra thì một đợt máu mũi lại tiếp tục được ra đời... Nàng yên lặng rũ mắt nhìn cái mũi đáng thương của mình cảm thấy nếu tiếp tục ở trong tình cảnh này thì chắc chắn nàng sẽ chết vì mất máu quá nhiều vứt bỏ tuổi xuân.

Nàng thử dùng tay lau cái mũi của mình thì thấy đã có thể cử động. Lấy tay quyết nhẹ mũi một cái quả nhiên thấy tay toàn là máu.

Mà Nhiếp Chính Vương điện hạ bị hành động này của của nàng làm cho ghé tòm đến cùng. Khẽ hừ một tiếng, ang theo hương vị miệt nhiên cùng khinh thường đứng lên lùi đi ba bước.

Dùng ánh mắt nhìn một con kiên nhỏ kiến nhỏ bé nhìn Lạc Từ Dạ một lúc. Sau đó thanh âm ma mị từ tính mới chậm rãi vang lên:" Lạc Từ Dạ, ngươi thân là sủng vật của cô, cô cho phép ngươi ngẫu nhiên có thể nghịch ngợm, ngẫu nhiên cấu kính. Nhưng không cho phép ngươi không biết tôn ti, không có ý thức tự giác mình là sủng vật. Đến nỗi ai là người ngồi trên, ai là người động....."

Hắn nói tới đây mày rậm bỗng nhiên nhú chặt lại. Nhanh chóng tạo thành một nếp gấp, tựa như đang tiến hành một cuộc đấu tranh tư tưởng. Ước chừng một lúc lâu sau, mới đoan trang nói với nàng:" Nếu như ngươi thật sự thích nam nhân, xuất phát từ ngươi là sủng vật của cô, cô cũng không phải hoàn toàn không thể suy xét thỏa mãn ngươi. Cho dù trên người của ngươi không có cơ ngực, cảm giác thịt mỡ cần còn rất tốt nhưng..."

Hắn nói xong lời này ấn đường nhăn càng nhiều. Dường như câu nói của hắn khiến tự bản thân hắn cũng cảm thấy khó hiểu. Nói tới đây hắn tựa hồ không thể nhịn được nữa, xem ra nếu vừa rồi nói ra tới có thể quay lại được thì hắn nhất định sẽ thu hồi lại.

Nhìn Lạc Từ Dạ một cái, ánh mắt rũ xuống trầm mặc. Sau đó mắt lại tiếp tục mở ra, ánh mắt xoẹt qua một tia quang mang, trầm giọng cảnh cáo:" Ngươi không cần lại tiếp tục nghĩ cách khiêu chiến cô, cũng không cần nghĩ cách thoát khỏi sự khống chế của cô! Nếu không cô sẽ làm cho ngươi hiểu được cái gì là đại khai sát giới!"

Nói xong hắn liền xoay người rời đi.

Gió thổi tung vạt áo đen của hắn, khí tràng độc đoán, bá lẫn. Không bị gió làm mất đi hình tượng một phần nào ngược lại khiến người ta nhìn thấy được bóng dáng của kẻ độc tài, bóng dáng khiến người phía dưới phải ngược nhìn lên.

Nhưng là trong lòng của Lạc Từ Dạ rất là khổ sở nha. Nàng một chút cũng không quên cảm giác ban nãy nha, từ một nữ vương nhạo kiêu thụ áp đảo kết quả không có phát sinh sự tình gì liên tính, nàng tổn máu mũi cả nửa ngày nhưng sau cùng vẫn không bị nữ vương ngạo kiêu thụ áp đảo hoặc là áp đảo nữ vương ngạo kiêu mà lại gặp phải một trận cảnh cáo, phong cách xoay chuyển cũng cmn quá nhanh.

Từ từ, vừa nãy hần nói cái gì?

Nếu nàng thật sự thích nam nhân, hần cũng không phải không thể hoàn toàn suy xét thoả mãn nàng? Lời này có ý tứ gì? Tuy rằng khi hần nói xong câu đó, lòng mày nhăn lại giống như có thể kẹp chết một con muỗi, hình nhue là hần định đùa ý! Nhưng là lời nói kia lại thập phần chính xác là hần nói ra.

Nhưng là hần lại nói tới câu gì tiếp theo? Tuy rằng trên người nàng không có cơ ngực, nhưng cả cảm xúc của thịt mỡ lại rất tốt?

Thịt mỡ kia là chỉ...là chỉ, là chỉ chỗ hần nhéo một chút hồi sáng, bị nàng cì che giấu giới tính thật mà khóc lóc che dấu hai đồng, thịt mỡ!

"Mẹ nó!" Lạc Từ Dạ không nhìn được mà nói bậy. Nàng cuộn lấy bọc ngực bó trên người còn có thể để hần đánh giá như vậy nàng có nên cảm thấy cao hứng hay không? Nhưng cái tên này được tiện nghi lại còn khoe mẽ nói cảm xúc đầy cũng được? Tuy rằng trước mắt hần không biết nàng là nữ nhân nhưng nàng vẫn không thể nhìn nhận được.

Dung nhan vắn vẹo đi về phía nhà ăn.

Cùng Diêm Liệt không giống nhau là khi nàng thấy bức bối trên thảo nguyên xanh vời vọi kia, ở phía xa chân trời, có hai con "Thảo nê mã" nhanh chóng chạy đến trước mặt nàng vui sướng mà chạy qua chạy lại, chạy tới chạy lui...

Hiện nay trong lòng Diêm Liệt cũng cảm thấy vô ngữ, vô ngữ về rình huống vừa rồi hần thấy cũng như câu nói đó của vương. Nếu như thái tử thật sự thích nam nhân thì vương cũng không phải không thể thoả mãn được nàng? Cho dù phải đánh cược hết cả gia tài của mình hần cũng chắc chắn vương sau khi nói câu đó chắc chắn sẽ hối hận.

Mà trên thực tế, đúng với dự đoán của hần, Nhiep Chính Vương điện hạ tôn quý cũng đang rất hối hận rồi!

Phượng Vô Trù cảm thấy hần đối xử với sủng vật này quá mức dung túng cùng sủng nịch. Mà trên thực tế, việc hai đại nam nhân đến với nhau hần cũng không thể tiếp thu nổi. Đặc biệt hần lại là tên suốt ngày khiêu chiến uy quyền, lửa giận của hần...

Lạc Từ Dạ chậm chậm đi tới nhà ăn. Vừa lúc định đi vào thù nghe thấy thanh âm của Phượng hỗn đản: "Rửa sạch sẽ tay, mặt. Nếu không đừng xuất hiện trước mặt của cô!"

Câu này của hần làm cho Lạc Từ Dạ nhớ đến câu nói lúc trước ở Nhiep Chính Vương phủ "Trên người của người không có cái gì dơ bẩn, nhưng người như cũ dơ bẩn!". Con tức giận nhanh chóng dâng lên đỉnh đầu nhưng nàng lại nghĩ đến việc vừa rồi nàng phun máu mũi hơi nhiều, dung nhan sợ là không được đẹp như trước cho nên bây giờ đi rửa sạch sẽ cũng không phải là vấn đề lớn gì.

Vì thế nàng nữ nhân nhện nửa cam chịu rửa lại sạch sẽ mặt. Sau đó thì vác khuôn mặt xanh mét đi vào.

Tuy rằng ở đây là chùa nhưng lại là Quốc Tự. Hơn nữa hôm nay tới đây lại là người quyền cao chức trọng cho nên bàn ăn được tách ra, mỗi người ngồi một bàn.

Nàng vừa vào đến nơi thì ánh mắt của Minh Dân Thanh, Hiên Thương Dật Phong, Long Ngao Định đều tập trung lên người nàng. Ánh mắt của nhóm mỹ nam từ ánh lên tia tò mò quái dị, chăm chú nhìn quanh người nàng xem sau hồi vật lộn với Phượng Vô Trù có bị mất cánh tay, chân nào không.

Nhưng cũng may nàng vẫn còn được bình thường. Nhưng cái không bình thường là khuôn mặt lúc đỏ lúc xanh. Làm người ta vô pháp xác định được đâu là màu sắc thật.

Vân Tiêu Nháo là tự ý xông vào đây, vốn dĩ Long Ngao Định định đem nàng mang ra ngoài nhưng nàng lại ở bên cạnh thái tử nửa ngày cùng với việc Phượng Vô Trù chưa hạ lệnh đem nàng ném ra nên hần vẫn để nàng lưu lại.

Vân Tiêu Nháo không nghĩ tới việc mình trà trộn trái phép vào đây không những không bị đuổi ra còn được ngồi dùng cơm với các vị mỹ nam tử. Trong lòng cũng vì thế mà cực kì khâm trọng, mãi cho đến lúc Lạc Từ Dạ xuất hiện nàng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt nhìn Lạc Từ Dạ chăm chăm, siêu cấp nóng bỏng.

Đồng thời lúc đó, nàng vừa thở phào nhẹ một cái thì người suốt từ đầu không để ý đến nàng bắt đầu đưa mắt nhìn nàng.

Phượng Vô Trù liếc Vân Tiêu Nháo một cái, ngạo mạn nói: "Thế nào? Vân tiêu thư là vì thái tử mà đến?"

Cảm giác áp bách này đừng nói là một tiểu cô nương như Vân Tiêu Nháo, tất cả mọi người trong điện đều cảm nhận được áp bách khủng bố. Áp bách kia vô cớ khiến cho nhân sinh cảm thấy sợ hãi. Vân Tiêu Nháo đang bụng cái lý bỗng nhiên run lên, sắc mặt trắng bệch, muốn ngẩng đầu lên nhìn Phượng Vô Trù nhưng lại không dám, đầu nhỏ vừa nâng lên được một nửa thì lập tức hạ xuống.

Sắc môi trắng bệch hỏi: "...Đúng vậy! Nhiep Chính Vương điện hạ không đồng ý sao?"

Hần chỉ nhàn nhạt hỏi một câu, không mang một chút uy hiếp nào nhưng lại khiến cho da đầu phát lạnh, nỗi sợ hãi dâng tràn trong lòng. Khiến trái tim mọi người co thắt, tim đập nhanh hơn bình thường. Nàng không phải người nhất gan nhưng lại bị áp bức của hần làm cho sợ hãi, không dám cử động.

Nàng chỉ ái mộ Thái tử điện hạ một chút thôi mà Nhiếp Chính Vương điện hạ cũng không cho phép. Nếu thật là như vậy, kia....

Nàng vừa hỏi xong thì Phụng Vô Trù cũng không nhìn nàng. Đôi mắt hơi rũ xuống, đôi mắt bá lăm nhìn ly trà của mình, âm thanh từ tuyến chậm rãi vang lên." Trong cuộc đời có rất nhiều thứ không thể cầm lên được cũng như không bỏ xuống được, cũng có rất nhiều thứ cho dù đến chết cũng không đạt được. Kia không bằng thấy rõ nhìn kĩ một chút, sớm tui bỏ nó. Nếu không tưởng là thứ mình có được, vô có bị thiệt hại tính mạng!"

Hắn nói tựa như chỉ là một câu cảm thán phát ra vậy.

Nhưng Vân Tiêu Nhảo lại minh bạch ý tứ trong lời của hắn. Ý của hắn là muốn nàng tự đi theo ý tưởng của mình, không cần tiếp tục đặt tâm tư lên người thái tử, bởi vì đặt cũng vô dụng. Mà trong mắt của Nhiếp Chính Vương điện hạ Thái tử là vật trong tay của hắn. Cảnh cáo nàng không được phép tiếp tục tơ tưởng đến đồ vật của hắn tránh bị mất đi tính mạng. Đây đích thị là uy hiếp trắng trợn rồi!

Không chỉ có Vân Tiêu Nhảo trắng mặt, mà những người khác ở đây đều vô ngữ cảm thán. Lời này của hắn, tính chiếm hữu dục của hắn... hắn định đem mình phát triển trở thành đoạn tụ?

Khoé miệng Lạc Từ Dạ giật giật, ban đầu nàng cũng cho rằng như vậy nhưng mà rất nhanh nhớ đến khái niệm "sủng vật" của Phụng Vô Trù, phỏng dù bất kì ai nhớ thương sủng vật "Quả Quả" nhà hắn thì hậu quả cũng không thể tưởng tượng nổi. Cho nên nàng cũng không tiếp tục suy nghĩ nhiều hoặc tự mình đa tình. Trực tiếp đi vào trong điện tìm chỗ ngồi.

Nàng đang lo không biết nên từ chối cô nàng này thế nào khiến cho nàng ta hoàn toàn hết hi vọng. Phụng Voi Trù nói như vậy có thể khiến cho cô nương người ta hết tâm tư thì cũng không có gì không thể. Cho nên nàng cũng không hé răng ngăn cản.

Vân Tiêu Nhảo ngồi im tại chỗ, sắc mặt trắng bệch. Sau đó thở dài một hơi, mở miệng nói:" Nhiếp Chính Vương điện hạ, thần nữ minh bạch ý của ngài! Thỉnh Nhiếp Chính Vương Điện hạ yên tâm!"

Cùng Nhiếp Chính Vương điện hạ đoạt người không khác nào tìm chết. Hiểu biết đơn giản này nàng không phải không rõ. Hơn nữa Thái tử đã xác nhận rằng hắn là tên đoạn tụ, nàng biết nàng đã sớm thua cuộc từ vạch xuất phát rồi cho nên nàng cũng không tiếp tục rối rắm vấn đề này.

Lời này của nàng vừa ra Nhiếp Chính Vương điện hạ cảm thấy rất vừa lòng. Chậm ra rồi chuyển động chén trà không để ý đến nàng.

Diêm Liệt đứng một bên cảm nhận được không khí quái dị quen thuộc này thì than thở một hồi, ngẩng đầu nhìn trời! Hắn chỉ hi vọng vương nhất thời cảm thấy hứng thú, chỉ là trên cuộc đời bị lạc lối một chút mà thôi, không cần phải theo con đường đoạn tụ mà chạy như điên, hơn nữa một đi không quay trở lại..

Bữa cơm này cứ như vậy mà an tĩnh ăn. Cũng bởi vì đây là bữa ăn của chùa nên chỉ có bữa ăn chay, không có một chút nào đồ mặn. Nước uống thì chỉ có nước trà, không có rượu.

Không biết có phải vì ăn chay khiến cho tâm người ta thanh tịnh không mà việc vừa nãy nàng bị Phụng Vô Trù chọc tức đến nổi hiện ra hai con " thảo nê mã" chạy tới chạy lui trong đầu nàng đều tự động chui về ổ hết. Tâm tình hiện tại của nàng cũng bình tĩnh hơn không ít.

Sau khi bình tĩnh thì nàng bắt đầu chậm rãi ăn cơm. Nhân lúc Phụng Vô Trù không chú ý nàng bắt đầu không yên phận đưa mắt ngấm nhìn từ phía các đại soái ca. Tuy căn bản nàng không hiểu rõ được mình là người độc lập, không có lý nào khi nhìn soái ca phải xin phép hắn cả. Tâm nàng thực sự cực kì mệt đấy!

Cho dù nàng tự cho rằng là mình đang nhìn lén một cách cực kì bí mật nhưng vẫn không có biện pháp che dấu được được đôi mắt của Phụng Vô Trù.

Khoé môi hắn hơi kéo kéo nhưng cũng không có hé răng. Ở trong mắt hắn hiện tại, Lạc Từ Dạ giống như một con heo nào mãi vẫn không thông được, cho dù hắn có giáo huấn nàng một trăm lần đi nữa thì nàng cũng chỉ coi như gió thoảng qua tai. Nhất định sẽ có một ngày hắn sẽ cấp cho nàng một cái giáo huấn đặc biệt khiến nàng không thể không nhớ kĩ, chấm chỉ học ngoan!

.....

Bữa cơm khó nuốt này dưới ánh nhìn của Lạc Từ Dạ cuối cùng cũng được hoàn thành. Nhóm soái ca cũng bị Lạc Từ Dạ nhìn suốt cả bữa cơm. Người nào cũng nghĩ rằng vừa rồi ở bên ngoài nàng hào phóng thừa nhận mình là đoạn tụ, còn có cái ảo tưởng khác người kia của nàng khiến bọn họ như đứng đông lờ như ngồi đồng than.

Rốt cuộc bữa ăn này cũng được hoàn thành. Người trầm mặc cả ngày, không kiêu ngạo không siểm nịnh cho dù phải đối mặt với Phụng Vô Trù. Bỗng nhiên nhìn Lạc Từ Dạ.

Đi đến trước người nàng tạm dừng vài giây. Nhìn nàng suy tư một chút rồi mở miệng nói:" Thái Tử, lão nạp có một chuyện muốn nói!"

Đối với người lớn tuổi, thái độ đối đãi với Phụng Vô Trù đạm nhiên, không ôm đồm nịnh hót hắn. Lạc Từ Dạ rất có hảo cảm nên vẫn duy trì kính trọng với vị phương trượng này. Vì thế nàng hơi mở miệng kính trọng nói:" Phương trượng mời nói!"

Phụng trượng kia đoạn trang nhìn nàng mở miệng nói:" Sau khi thái tử rời khỏi đây, nếu tình huống cho phép mời ngài đến phòng lão nạp một phen. Còn nếu như không thể đi được, mong thái tử về sau chớ nên ra biển! Nhớ lấy, nhớ lấy!"

"Ra biển sẽ gặp nạn?" Lạc Tử Dạ nhưn mày trực tiếp hỏi. Đối với thể loại đoán mệnh học này nàng cũng không hoàn toàn tin tưởng. Nhưng việc nàng xuyên không còn có thể xảy ra được thì những việc huyền huyền như vậy không phải là không có. Cho nên nàng không thể chủ quan, vẫn là nên hỏi một chút.

Nàng vừa hỏi xong thì vị phương trượng sững sốt một chút, do dự không biết nên nói hay không nhưng khi nhìn thấy đầu lông mày của nàng hơi nhếch lên, vẻ mặt nghi hoặc nhưng lại kính trọng đối với mình.

Hắn thở một chút, chung quy vẫn mở miệng: "Trên đời này, không thể kết luận được sự việc sắp xảy ra là việc khó hay dễ dàng, là phúc hay họa. Cũng có lẽ là gặp phải tai họa ngập trời. Đến lúc đó giải quyết như nào vẫn là phụ thuộc vào lựa chọn của thái tử! Hôm nay lão nạp đã nói quá nhiều, không thể tiếp tục tiết lộ tiên cơ, đi trước cáo lui. A đi đi phát!"

Hắn nói xong liền không đợi Lạc Tử Dạ phản ứng đã xoay người rời đi. Cũng không định trả lời bất kì câu hỏi nào của Lạc Tử Dạ.

Lạc Tử Dạ giật mình, khom lưng nói với hắn: "Đa tạ phương trượng chỉ điểm!"

Lời này thì nàng đã minh bạch. Đại khái ý tứ của phương trượng là nàng tốt nhất không cần ra biển bởi vì biến số của nàng ở đó. Nếu là vận tốt thì không sao nhưng nếu đen đủi là vận xấu thì đúng thật là rắc rối lớn. Cho nên nàng có đi hay không cũng không cần quá rối rắm, nói không chừng có thể gặp vận tốt đấy?

Từ lời nói của phương trượng thì họa hay phúc không thể xác định được nhưng ra biển gặp biến cố thì là chắc chắn. Bất quá việc tiên đoán này lại do phương trượng đoán ra, chắc chắn không phải chỉ là lời nói vô nghĩa.

Những người khác cũng đều đưa mắt nhìn Lạc Tử Dạ.

Cuối cùng Long Ngạo Địch mở miệng nói: "Phương Trượng đại sư nói cũng không sai. Thái tử ngài vẫn nên đề tâm một chút. "

Lạc Tử Dạ gật đầu, nghĩ tới việc lúc đi khỏi đâu, nếu thời gian cho phép vẫn nên đi gặp lại vị phương trượng này. Nói không chừng có thể biết thêm một chút nữa. Ti như nàng sau mấy chục năm nữa có thể thu vào tay được bao nhiêu soái ca phong cách khác nhau...

Suy nghĩ miên man như vậy, mọi người bắt đầu lục đục rời đi.

Vân Tiêu Nháo nhìn Lạc Tử Dạ một chút lại đưa mắt nhìn Phượng Vô Trù. Sắc mặt lại bắt đầu có chút trắng không dám tiếp tục nhìn Lạc Tử Dạ nữa. Hiên nhiên là đã bị lời cảnh cáo của Phượng Vô Trù ban nãy khủng bố. Chung quy vẫn là Lạc Tử Dạ nhìn thấy nàng xấu hổ, mở miệng nói: "Vân tiểu thư nếu muốn ra ngoài, làm phiền tướng quân dẫn người đi, còn nếu như người muốn lưu lại đây liền sai người tin đến phủ thừa tướng, nói người đang ở Quốc Tự hiến tế, nói thừa tướng sai người đến hầu hạ, làm thừa tướng bớt lo lắng cũng như dè dặt không hay!"

Lời này của Lạc Tử Dạ phi thường sắc sảo. Quả thực chính là hình mẫu bạn trai lý tưởng. Trước sau đều giúp nàng suy nghĩ tốt.

Làm Vân Tiêu Nháo trong lòng lại xuất hiện thêm tình cảm ái mộ mê mông nhưng lại ngại Phượng Vô Trù vẫn còn ở đây nên không dám tỏ vẻ. Gật gật đầu mở miệng: "Đa tạ Thái tử! Thần nữ vô cùng cảm kích!"

Nàng vừa nói xong thì Lạc Tử Dạ trực tiếp quay đầu đi ra ngoài.

Chiều cổ nàng vì đều cùng là phụ nữ. Mà chính nàng cũng đang giả nam nhân nên cũng không có gì phải để ý. Nhưng Vân Tiêu Nháo lại là nữ tử, nhiều nam nhân ở đây như vậy cũng không tránh khỏi được việc xấu hổ, nên mới hỗ trợ hoá giải một chút. Nhưng hoá giải xong rồi ừm không thể nói quá nhiều miễn cho cô nương này yêu nàng càng sâu, không thể tự kiểm chế.

Cũng miễn cho cái tên Phượng trùng thời kia không tìm được việc gì gây khó khăn liên đới theo cả hai người.

Sau khi nàng đi ra ngoài Phượng Vô Trù cũng không gọi nàng lại.

Bây giờ là hoàng hôn, nàng cần đang chờ đợi đêm tối. Sau khi phân tích tình huống, nàng quyết định bám theo chân Hiên Thương Dật Phong. Bởi vì trừ bỏ tên cuồng bá Phượng Vô Trù, Hiên Thương Dật Phong là người thâm trầm nhất, khiến cho mọi người nhìn không thấu. Cho nên việc hắn tìm thấy Long Mạch chiếm tỉ lệ rất cao. Tuy rằng muốn theo sau hắn không phải là việc dễ dàng gì!

Ban đêm.

Toàn bộ Quốc Tự chìm trong một mảnh yên tĩnh.

Trên bầu trời đầy sao, phức tạp như tâm của con người ở bầu trời đêm loạn vẽ. Nhưng cũng có một quy luật, chúng đều vây xung quanh ngôi sao loan rợ rõ nhất cũng như mọi người đều vây xung quanh Long Mạch.

Lạc Tử Dạ lờ dưng bóng đêm ẩn núp ra ngoài, giống như con khỉ nhảy lên nóc nhà, tung người vào màn đêm chạy như bay.

Mà ở bên dưới mặt đất, đôi mắt kim quang của Phượng Vô Trù nhìn thấy hết một màn này. Phía sau hắn là ánh trăng, hắn ngồi im ở đó, tựa như bàn ngọc thạch vô thanh vô tức như ma quân lâm thế, áp bách chúng sinh.

Mà hiện tại, Diêm Liệt đứng ngay bên cạnh hắn.

Hắn nhìn theo phương hướng Lạc Tử Dạ chạy như bay, thanh âm từ tính chậm rãi vang lên." Bất quá chỉ là một khối Long Mạch trong truyền thuyết mà có thể khiến nhiều người chạy theo như vậy. Người nói xem, chuyến đi này của Lạc Tử Dạ là thật sự cảm thấy quyền lực cùng Long Mạch Quốc tự có hứng thú hay vẫn là không phải?"

"Thuộc hạ không phải là thái tử, cho nên thái tử suy nghĩ như thế nào thuộc hạ không thể suy đoán được. Nhưng thái tử thật sự cảm thấy có hứng thú với quyền thế cùng Long Mạch thì hẳn tiếp cận ngài chắc chắn là có mục đích!" trong mắt của Diêm Liệt bắt đầu hiện ra vài phần lạnh lẽo.

Từ việc thái tử không thể hiểu được trở thành một tên dơ người, không có việc gì làm nhảy ra treu chọc vương vẫn luôn luôn lộ ra cổ quái. Cổ quái nhất phải nói đến chính là trước đây thái tử vốn là một tên ăn chơi trác táng, vô năng, nhưng không biết tại sao hiện tại giống như hai người hoàn toàn khác nhau. Trước kia bọn họ đối với thái tử cũng là có hiểu biết nhưng cái bao cở trước kia so với hiện tại...

Thái tử là che dấu quá sâu khiến người ta không thể nhìn thấu hay vẫn là cái vì cái gì?

Lời này của Diêm Liệt không thể nghi ngờ là đưa ra cho Phượng Vô Trù một tin tức. Nếu như Lạc Tử Dạ cảm thấy hứng thú với quyền thế hơn nữa việc tiếp cận hẳn ngay từ đầu là có mục đích. Như vậy mục đích của hắn tự nhiên liền giống với người khác, lấy đi quyền thế trong tay vương, thay thế vị trí tối cao vô thượng của vương, thậm chí... giết chết vương!

Ý niệm này vừa ra, ánh mắt bá lẫm của Phượng Vô Trù hiện kim quang. Đen như vực sâu khiến người ta không thể nhìn đến đáy. Ước chừng một lúc lâu sau hắn mới nói:" Vận mệnh luôn lên xuống bất định, không ai là không muốn đứng lên vị trí tối cao. Lên được trên cao thì nhất định sẽ có người bị dẫm đạp ở dưới. Nếu như Lạc Tử Dạ có mục đích, muốn cướp quyền lực từ cô, thậm chí giết cô thì cứ làm hắn tới. Cô cũng muốn nhìn một chút xem ở thời đại của cô có hay không kết thúc ở trên tay của hắn!"

Thanh âm của hắn vừa rơi xuống Diêm Liệt liền quay đầu nhìn hắn. Bình thường trong tình huống này vương sẽ trực tiếp khinh thường cũng như ra lệnh giết hắn. Thế nhưng thái độ đối với thái tử lại hoàn toàn khác biệt!

Wương không phải là đối với một nam tử động tâm đi?

Hắn đang nghĩ tới đây thì đột nhiên Nhiếp Chính Vương điện hạ tung người lên đi theo phương hướng của Lạc Tử Dạ.

Lạc Tử Dạ lúc này lại đang bám theo Hiên Thương Dật Phong, lặng yên không một tiếng động đi cách hắn một khoảng cách ngắn. Tránh ở bên sườn một khu nhà, chờ hắn đi qua nàng lại tiếp tục bám theo. Đồng thời lúc đó, nàng cảm nhận được một luồng khí áp bức quen thuộc khiến nàng run lên. Còn chưa kịp hiểu được chuyện gì xảy ra thì bên hông đã cuất hiện một cánh tay vây hãm nàng.

Sau đó bàn tay kia bỗng nhiên hướng lên trên chuẩn xác mà nắm lấy "thịt mỡ" của nàng!!!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52-1: Điều là nam nhân, sờ một chút thì làm sao? (1)

Edit: mô mô

Lạc Tử Dạ đứng ngốc một chỗ, hơi thở kia nàng rất quen thuộc. Hắn đang làm cái gì vậy? Sờ một lần thành nghiện?

Nàng vươn tay đem móng heo của hắn chụp xuống. Cảm thấy chụp tay hắn không hả được giận, nàng lại tiếp tục véo thêm một cái nữa.

Tựa như linh cảm được nàng định là gì, Phượng Vô Trù nhanh chóng rút tay lại. Dù là rút kịp nhưng lông mày rậm của hắn vẫn nhăn lại, ấn đường xuất hiện nếp gấp quen thuộc đã nhạt bớt dần, dường như phát hiện ra cảm giác này không hề tệ.

Lạc Tử Dạ xoay đầu cảm tức nhìn hắn. Không xoay thì không sao, vừa xoay xong thì lại cảm thấy bị ai. Bởi vì hắn quá cao nên khi nàng cảm tức nhìn hắn thì phải ngẩng đầu, trực tiếp làm giảm oai phong của nàng.

Việc thất bại từ phần mở đầu thế này khiến nàng hận không thể tìm tìm một cái băng ghế hoặc cục đá lót ở dưới chân để tăng độ cao sau đó tiếp tục cảm phần nhìn hắn, trâu bò mà gào thét với hắn.

Việc nàng cảm tức nhìn như vậy Nhiếp Chính Vương điện hạ biểu tình cũng thực bình tĩnh, cúi đầu xuống, ma đồng nheo lại lẳng lặng nhìn nàng. Ánh mắt vẫn ngạo mạn như cũ nhìn từ trên cao xuống, nhờ có ánh trăng càng nổi bật thêm vẻ thanh lãnh, khí phách bá lẫm áp người. Mà ánh mắt phần nộ của nàng lại hoàn toàn bị hắn coi thành một con mèo nhỏ nhăn được hắn nuôi dưỡng đang tỏ vẻ cáu kỉnh mà thôi!

Có chút không kiên nhẫn, có chút sùng nịnh, có chút muốn giáo huấn.

Ánh mắt cầu huyết của hắn khiến cho Lạc Tử Dạ tức muốn ỏi máu. Tránh cho không bị hồng việc, nàng quay đầu nhìn thoánh qua Hiên Thương Dật

Phong, bộ dáng của hắn nhẹ nhàng không giống như đang đi trộm Long Mạch. Hắn không nhanh không chậm mà đi, thoạt nhìn rất phong độ, nhẹ nhàng lồi lạc. Quả thật giống như thần tiên không nhiễm bụi trần hạ phàm, nhưng kỳ thật hắn lại là một con hồ ly ngàn năm. Ngoài mặt thì nhẹ nhàng hữu lễ, ngọc thụ lâm phong nhưng trong lòng thì chứa nguyên một đám bùn đen xám xịt.

Sau khi xác định được phương hướng mà Hiên Thương Dật Phong đi nàng mới quay đầu cẩn rằng mở miệng nói với Phượng Vô Trù." Người đang làm cái gì? Lần này ta không trêu chọc người?" Cái này gọi là không làm gì cũng chết sao?

Nếu không phải nàng đang là "nam" mà phản ứng quá kịch liệt sẽ là người ta hoài nghi, nàng nhất định sẽ nhảy lên đem hai tay của hắn bẻ rụng, tát sưng mặt hắn lên. Liền tính nàng rất yêu thích mỹ nam tử, cũng không thể để mỹ nam tử sờ tới sờ lui trên người nàng được! Đặc biệt đối phương không phải là có ý tứ với nàng mà chỉ là thích tìm phiền toái!

Hắn nghe câu dò hỏi phần nộ của nàng thì biểu tình thập phần đạm nhiên. Âm thanh mà mỹ tửu tính không có chút độ ấm chậm rãi nói:" Cô chỉ muốn xem một chút, phần thịt mỡ thừa ra kia của người có thể khiến cô thực sự cố gắng chịu đựng được hay không để thỏa mãn dục vọng đoạn tụ của người!" Kết quả cuối cùng của hắn cũng còn miễn cưỡng hài lòng.

Lạc Tử Dạ cảm thấy mình vừa bị sét đánh vài giây

Đứng im tại chỗ không nhúc nhích đờ người nhìn hắn. Lời này của hắn có ý tứ gì? Bởi vì không cẩn thận động tới "thịt mỡ" của nàng cho nên hắn liền cảm thấy nàng cùng nam nhân không giống nhau cho nên hắn liền sờ thử thêm một lần nữa, xem xem cái xúc cảm này có thể làm hắn miễn cưỡng chịu đựng một chút hay không để tiếp thu quan hệ giữa hai nam nhân? Đầu óc của hắn không phải là có bệnh đi? Sao hắn không trực tiếp đi tìm nữ nhân?

Nàng nghĩ đến đây thì lại càng hận đến nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn hắn mở miệng nói:" Cho dù là như vậy nhưng ta cũng không bắt ép người phải hòa theo ta, nếu như người là thẳng nam liền không cần cùng ta đùa giỡn. Người lại còn nói miễn cưỡng vì ta, lại còn chưa cho phép đã sờ!"

Nàng vừa bực bội nói xong thì hắn đã để sát mặt vào nàng.

Nhìn mặt nàng trong cự ly cực gần, tỉ mỉ quan sát biểu tình của nàng. Khoé môi tà vọng xả ra một nụ cười nhạt, mang theo ý nghiền ngẫm cùng máu me. Chậm rãi nói:" Người, ta đều cùng là nam nhân, sờ một chút thì làm sao?"

" Ta sát!" Lạc Tử Dạ nuốt nửa thì tức đến học máu. Đầu là nam nhân, sờ một chút thì làm sao. Đầu là nam nhân, sờ một chút thì làm sao. Đầu là nam nhân, sờ một chút... sờ cả nhà người!

Nàng hung hăng mà nghiến răng rửa thậm, bỗng nhiên duỗi tay tóm vạt áo của hắn.

Nhưng động tác của hắn lại nhanh hơn, nhanh chóng tóm lấy tay nàng. Trong mắt mang ý cười miệt thị, cười nàng không biết tự lượng sức ra tay với hắn. Cúi đầu hỏi:" Như thế nào? Lại định phản kháng cơ?"

Hiển nhiên hắn đã đem hành động bất ngờ của nàng lí giải thành nàng định động thủ đánh hắn.

Lạc Tử Dạ trắng mắt trừng hắn, răng nghiến soàn soạt:" Không phải người nói cùng là nam nhân với nhau sờ một chút thì làm sao sao? Vậy người liền buông tay để gia sờ một cái!"

Hắn nghe nàng nói vậy thì sừng sốt vài giây.

Sau đó không không khó để phát hiện nếp gấp ở ấn đường của hắn siết đến căng chặt. Ánh mắt thâm thúy của hắn lại đang suy tư vấn đề này của Lạc Tử Dạ đưa ra cùng với bản thân mình có nên để nàng sờ hay không. Ước chừng một lúc lâu sau hắn mới buông tay nàng ra, khoanh tay trầm giọng cự tuyệt:" Người không được sờ cơ!"

Ấn đườn của Lạc Tử Dạ nhảy dựng, duỗi tay vuốt ve cái tay vừa bị nắm chặt đến đau nhức một chút. Phần nộ hỏi:" Tại sao ta lại không được sờ người?"

Nhiếp Chính Vương điện hạ nghe nàng nói vậy thì không e dè mà nhìn nàng, khinh miệt nói:" Cô không quen!"

Được rồi, lời nói cùng vẻ mặt của hắn đều là ngạo mạn không có một chút nào gọi là ngại ngùng hay mất tự nhiên cả. Làm cho người ta có cảm giác muốn đem hắn đá đến chân trời.

Lạc Tử Dạ đang tính toán nói chuyện biểu đạt bất mãn của chính mình. Thì hắn bỗng nhiên thu hai tròng mắt lại, nhìn theo phương hướng mà Hiên Thương Dật Phong rời đi nói:" Nếu người không nhanh chóng bám theo, thì sẽ không kịp!"

Lạc Tử Dạ lấy lại tinh thần nhìn theo phương hướng của Hiên Thương Dật Phong ấn đường hơi nhíu lại. Tạm thời gác lại câu chuyện sờ hay không sờ, sau này nếu tìm được cơ hội nàng sẽ tính sổ sau. Nhướn mày nhìn thoáng qua bóng dáng của Hiên Thương Dật Phong thì lại phát hiện ra một vấn đề mới liền quay đầu lại hỏi Phượng Vô Trù:" Tại sao người lại đến đây? Không lẽ người cũng có hứng thú với Long Mạch?"

Hắn ngó nàng một cái, dung nhan càng thêm cao ngạo. Hắn hất cái cằm tuyệt mỹ lên, biểu tình cao ngạo nói:" Thân làm sủng vật như người tục hồ không có tư cách xen vào việc làm của chủ nhân!"

Diêm Liệt đứng cách đó không xa im lặng mà đờ trán. Thái tử không rõ hắn cũng xem như mình bạch hơn nữa trong lòng hắn lại đang rất vui mừng vì vương đã thành công rồi đi được đề tài cũng như ngăn chặn được vuốt sói của Lạc Tử Dạ.

"Người!..." Lạc Từ Dạ bực tức đến nỗi không muốn cùng hắn nói chuyện. Nàng đại khái đã hiểu được nguyên nhân tại sao hắn thân là một tên nam nhân cổ đại đã hai mươi sáu tuổi cũng không có tức phụ. Tuyệt đối là bởi vì đức hạnh vẹn vẹn, tính cách lại cực kì ngạo mạn, nếu như gã cho hắn thì chắc chắn là tìm ngược. Không bị hắn chọc cho tức chết một trăm lần cũng bị hắn nổi chết một ngàn lần.

Nàng liền quay đầu đi theo phương hướng của Hiên Thương Dật Phong, đồng thời quay đầu lại nhìn Phượng Vô Trù một cái, không nén nổi lửa giận hỏi một câu: "Phượng Vô Trù, người đã khắc chết mấy lão bà? Nga, đúng rồi lão có cũng có nghĩa là nương tử đấy!"

Ánh mắt của hắn bắt đầu lạnh dần khi nghe lời của nàng. Từ trong mắt của hắn không khó để nhìn ra hắn đang bắt đầu tức giận. Hơn nữa lần tức giận này lại vượt quá so với suy đoán ban đầu của Lạc Từ Dạ. Bởi vì lửa giận này không phải là vì những lời này của nàng, mà là vì cảm thấy nàng đang vũ nhục hắn, chọc ngoáy vào nỗi đau của hắn làm biểu tình của hắn hiện tại thập phần khủng khiếp. Tựa như một Ma quân thống trị thế giới ngập tràn trong lửa giận.

Nàng ngăn người, hắn chẳng lẽ đã thật sự khắc chết mấy lão bà của mình trong đó có cả người hắn yêu đi? Tuy rằng nàng phi thường căm ghét hắn nhưng vì tránh cho việc mình chọc phải chỗ đau của hắn, khiến hắn điên tiết nhảy dựng lên giết người nên để bảo đảm an toàn cho tính mạng của mình nàng đành tay ra vỗ vai hắn nói: "Không có việc gì, việc đã qua thì cứ cho nó qua đi. Cứ để chuyện cũ theo gió đi, theo gió, theo gió...!"

Nói xong câu an ủi chân thành này nàng liền nhanh chóng xoay người nhảy lên đuổi theo phương hướng Hiên Thương Dật Phong rồi đi. Sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, hy vọng hắn không quá tức giận đem nàng băm...

Phượng Vô Trù đứng im tại chỗ trong chốc lát nhìn bóng dáng rời đi của nàng một lúc mới chậm rãi nhảy lên đuổi theo.

Còn lại Diêm Liệt đang đứng ngẩn ngơ tự hỏi trước gió. Vương vẫn còn chưa đón dâu, đào đâu ra lão bà? Chỉ là hai chữ "khắc chết này..."

.....

Ánh sao lấp lánh cùng ánh trăng trên bầu trời quốc tự chiếu sáng các vật thể trong chùa tựa như chốn tiên cảnh. Dưới những ánh sáng nhẹ nhàng tươi đẹp ấy lại là những âm mưu quỷ quyệt, tranh đoạt khiến không gian xung quanh chậm rãi vận vào sắc thái quỷ dị không nói nên lời.

Bên trong Quốc Tự, Tầng Kinh Các là nơi cấm địa từ xưa đến nay không phải ai cũng vào được. Cho nên nếu trong Quốc Tự thật sự có Long Mạch như trong lời đồn thì Tầng Kinh Các là nơi có khả năng lớn nhất dẫn đến Long Mạch.

Mà hướng đi của Hiên Thương Dật Phong lại dẫn đến cửa Tầng Kinh Các.

Không chỉ có Hiên Thương Dật Phong xuất hiện, các hướng khác cũng nhanh chóng xuất hiện thêm bóng dáng của Long Ngao Địch, Minh Dận Thanh. Vì hai người kia đến sớm hơn so với Lạc Từ Dạ một chút nên nàng cũng không bị lộ ra.

Lạc Từ Dạ nhìn bóng dáng của bọn họ, ấn tượng nhanh chóng nhủ lại, phát hiện tình huống có chút không thích hợp. Tầng Kinh Các là cấm địa nên bị liệt vào danh sách tình nghi đầu tiên là rất bình thường. Nhưng mọi người ở đây lại đều đem nó trở thành mục tiêu hoài nghi, như vậy... có phải là quá xem nhẹ nơi cất giữ Long Mạch chân chính hay không?

Nếu là như vậy thì Long Mạch ngược lại không thể có khả năng ở chỗ này!

Quả nhiên khi nàng đang nghĩ tới vấn đề này Hiên Thương Dật Phong đứng cách đây không xa bỗng nhiên cong môi nhếch cười nhìn bóng dáng của Minh Dận Thanh cùng với Long Ngao Địch nhảy vào Tầng Kinh Các.

Nụ cười kia giống như một trận gió mờ mịt thoát nhìn như ôn nhuận lại không đâu vết che dấu đi tia u ám. Hắn xoay người rời khỏi đây chạy đi phương hướng khác.

Mà Lạc Từ Dạ nhìn hai hướng khác biệt, cảm thấy quan điểm của Hiên Thương Dật Phong cùng với nàng tương đối phù hợp. Nếu như thật sự tồn tại Long Mạch thì tỷ lệ được đặt ở đây là không hề lớn. Vì thế nàng rất quả quyết mà đi theo bóng dáng của Hiên Thương Dật Phong. Phượng Vô Trù nhìn phương hướng nàng rời đi tự nhiên có thể minh bạch được lý do tại sao nàng lại lựa chọn như vậy. Khoé môi chậm rãi hiện lên ý cười hàm chứa hương vị tán thưởng.

Lạc Từ Dạ đi theo Hiên Thương Dật Phong chậm rãi đến một nơi u ám. Ở đây rất hoang vắng, hầu như không có cây cỏ sinh sôi. So sánh cùng với cảnh tượng phồn hoa của Quốc Tự thì rất không phù hợp. Làm cho Lạc Từ Dạ càng kì quái là tại sao hắn lại tìm ra được nơi này.

Tám phần là trước khi vào đây hắn đã điều tra qua. Thậm chí nói không chừng ở đây đã sớm có người của hắn được cài vào từ lâu. Nàng vừa nghĩ như vậy Hiên Thương Dật Phong đã đi đến trước cửa động.

Ánh lửa chiếu sáng lập loè từ bên trong cửa động ra ngoài. Một trận gió nhẹ thổi qua khiến cho ánh lửa càng thêm kì dị. Hiên Thương Dật Phong ngồi xổm xuống, dùng tay lấy một chút thanh xa ở dưới mặt đất. Trên môi hiện lên nụ cười ôn nhuận, chăm chú nhìn phía trước mở miệng nhếch nhếch nói: "Xuất hiện đi!"

Lạc Từ Dạ tưởng hắn đang nói mình, lông mày nhíu lại đang định đi ra thì bỗng nhiên có một bàn tay gác lên vai nàng đè lại.

Lạc Từ Dạ quay đầu nhìn lại thì thấy đó là Phượng Vô Trù. Ánh mắt của hắn nhàn nhạt nhìn về phía của Hiên Thương Dật Phong. Sau đó nàng cũng không tiếp tục nhìn hắn nữa mà quay đầu nhìn cửa động thì thấy một người từ trong đó đi ra. Cho nên người mà Hiên Thương Dật Phong phát hiện

không phải là nàng mà là người trong động này?

Người ra ngoài này mặc trên người y phục của những vị trưởng lão hôm nay nàng đã gặp trong lễ hiến tế. Nhưng khuôn mặt của hắn thì nàng lại chưa từng thấy qua hôm nay.

Vị trưởng lão kia có lông mày rất dài, bay phiêu phiêu trong gió cùng với bộ râu dài. Bộ dáng thoát nhìn cũng hơn năm mươi tuổi, trung khí mười phần, gương mặt hiền từ. Từ bước chân có thể thấy được võ công của vị trưởng lão này nhất định rất cao.

"Thí chủ! Long mạch có lẽ là vật vô giá. Mặc dù ngươi tới đây để tìm lại tiêu tốn rất nhiều công sức nhưng cũng chưa chắc có thể thoả được ước muốn của ngài. Thí chủ hà tất phải chấp nhất?" Vị trưởng lão này nói xong thì phát ra một tiếng thở dài. Hai tay vẫn giữ nguyên tư thế niệm phạt cúi đầu với Hiên Thương Dật Phong ra một cái phạt lễ.

Hiên Thương Dật Phong không để ý lời nói của hắn, hai tay khianh lại trước ngực, miệng vẫn hơi hơi mỉm cười. Nhân nhạ trả lời: "Tuy không biết thứ này có hữu dụng đối với ta hay không nhưng bất luận như thế nào cũng không thể để nó rơi vào trong tay những người khác, tạo thành vật có thể gây uy hiếp cho ta, không phải sao? Định Không trưởng lão là một trong mười đại trưởng lão của Quốc Tử võ công tối cao, hôm nay có thể bồi ngài một hồi, tại hạ cũng cảm thấy cực kì vinh hạnh!"

Ý của Hiên Thương Dật Phong chính là tính toán động thủ!

Định Không trưởng lão thở dài, liếc mắt nhìn về phía Hiên Thương Dật Phong, mở miệng nói: "Oan nghiệt! Năm đó Thiên Điều hoàng thất lưu lại Long Mạch cũng đã để lại tổ huấn. Nếu không phải hoàng thất gặp nạn diệt vong, làm cho bọn ta mang trọng trách bảo quản tốt Long Mạch, không cho giặc được đụng vào cũng không đưa cho đương triều hoàng đế. Trông giữ nhiều năm như vậy cuối cùng vẫn bị tìm thấy. Có lẽ là do thiên mệnh chủ định, sau đêm nay thiên hạ tất loạn. Trận chiến hôm nay thí chủ không cần thủ hạ lưu tình, ta còn thì Long Mạch còn, ta chết thì Long Mạch mất!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiệm Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52-2: Đều là nam nhân, sở một chút thì làm sao? (2)

Edit: mô mô

Việc này thì Lạc Tử Dạ cũng coi như là minh bạch. Nói cách khác, Long Mạch này là tổ tiên của Thiên Điều hoàng thất lưu lại hơn nữa còn phân phó qua với người trông coi, không chỉ người ngoài không thể động vào mà cho dù là hoàng thất Thiên Điều nếu không có tai nạn diệt vong thì cũng không được xem. Cho nên vị phụ hoàng kia của nàng đại đế cũng là đã tò mò nhiều năm muốn tìm hiểu xem đó là vật gì vì thế liền phái Phượng Vô Trù tới, Long Ngạo Địch cũng chạy theo, hy vọng bọn họ có thể đào khai ra được bí mật này.

Nhueng lúc này, Hiên Thương Dật Phong cùng Minh Dật Thanh cũng chạy tới xem náo nhiệt, vì thế liền thành tình cảnh trước mắt này...

Hiên Thương Dật Phong hơi hơi mỉm cười nhìn vị Định Không trưởng lão, mở miệng nói: "Muốn nhìn Long Mạch, chỉ cần đánh bại trưởng lão là được rồi?"

"Chỉ cần đánh bại là đủ rồi!" Định Không trưởng lão cúi đầu, vỗ tay thi lễ.

Lạc Tử Dạ nhìn trong chốc lát đại đế cũng biết vị trưởng lão này cũng không phải nhân vật dễ đối phó. Võ công hắn là rất cao, nếu không không có khả năng kiêu ngạo như thế. Long Mạch đang ở bên trong mà hắn một người trợ giúp cũng không mang theo. Một mình mà canh cửa, cùng Hiên Thương Dật Phong đẳng co lâu như vậy cũng không bắn đạn tin hiệu kêu người giúp đỡ.

Trong lúc nàng đang cảm thán thì Nhiệm Chính Vương điện hạ ở bên cạnh mở miệng: "Võ công của Định Không trưởng lão trong thiên hạ này không có mấy người có thể làm đối thủ. Có thể nắm lấy nắm đấm của ngươi trừ bỏ cô ra thì còn có hắn. Nếu Định Không trưởng lão không ngăn được Hiên Thương Dật Phong thì những người canh giữ khác cũng không thể làm gì được Hiên Thương Dật Phong. Cho nên chỉ cần đánh bại một mình hắn là đủ rồi!"

"Nga! Khó trách ngươi lại không đi ra ngoài tìm Long Mạch lại chạy tới đây cùng ta theo dõi. Bởi vì ngươi không thể đánh bại được Định Không trưởng lão, sợ bị hắn đánh thua thảm hại. Cho nên chỉ có thể lựa chọn đi theo ta ngồi rình, tính toán ngư ông đắc lợi!" Lạc Tử Dạ nhanh chóng mà suy đoán.

Diêm Liệt đứng ở một bên im lặng mà đỡ trán. Lúc vương 21 tuổi đã giao thủ với Định Không trưởng lão rồi đấy! Mà Định Không trưởng lão cũng nói lấy tốc độ hiện tại của vương thì 3 năm sau hắn sẽ không thể đánh lại vương đấy. Hiện giờ đã qua 5 năm, thực lực của vương tất nhiên đã vượt qua Định Không trưởng lão. Hắn hoàn toàn không thể hiểu được thái tử sao lại có thể suy luận ra được vấn đề này.

Hắn đánh cược tất cả số tiền mà mình có được, nếu không phải thái tử chạy tới đây thì hôm nay vương cũng không chạy tới đâu!

Vì cái gì khi tới trong mắt thái tử lại thành vương không thể đánh lại người ta, yên lặng mà chạy tới theo dõi, sợ bị đánh đuổi chạy như điên?

"Câm miệng!" Nhíp Chính Vương điện hạ căn bản là không muốn nghe nàng nói chuyện không đâu vào đâu nữa nên thập phần đơn giản mà thô bạo lên tiếng cắt đứt. Cũng không có bất luận ý đồ muốn giải thích gì. Thực lực của hắn như thế nào cũng được, không cần bất kì các loại từ ngữ gì để diễn tả.

Lạc Tử Dạ sờ sờ cái mũi, chỉ biết chính mình vừa chọc vào nỗi đau của hắn, làm hắn thẹn quá hoá giận. Cho nên cũng không tiếp tục sờ tai hồ chỉ có thể quay đầu nhìn tình huống bên kia. Bởi vì có lẽ, Phụng Vô Trù có thể không phải là vì sợ Định Không trưởng lão đánh chạy. Nhưng Phụng Vô Trù đuổi nàng chạy như điên thì khả năng xảy ra là rất lớn. Cho nên để bảo toàn tính mạng cho mình, nàng vẫn là không nên tiếp tục chêu chọc hắn. Miễn cho Phụng Vô Trù còn chưa bị người ta đánh chạy như điên thì nàng đã phải chạy vội trước....

Đứng cách đó không xa, Hiên Thương Dật Phong hơi mỉm cười, gật đầu:" Định Không trưởng lão, thứ lỗi!"

Hắn lời này vừa ra Lạc Tử Dạ liền cho rằng sẽ xảy ra một cuộc chiến cát bay mù mịt, kiếm quang rung trời. Cao thủ quyết đấu với nhau đến nỗi rung chuyển đất trời. Nhưng... nàng lại phải thất vọng rồi.

Mà Định Không trưởng lão cũng theo đó mà ngẩn người

Tiếp đó, sắc mặt của hắn bỗng nhiên biến đổi. Vươn một bàn tay ra che ngực, lão đảo lui về phía sau vài bước. Bộ dáng này vừa nhìn là biết bộ tư thế trúng độc kinh điển. Đuôi lông mày của Lạc Tử Dạ dật dật, xem ra bộ dáng này của hắn là trúng độc. Nhưng nàng lại không thấy Hiên Thương Dật Phong hạ độc nha, tại sao Định Không trưởng lão lại bị trúng độc?

Lúc nàng đang suy nghĩ thì Hiên Thương Dật Phong chậm rãi vùng tay lên. Lạc Tử Dạ nhìn thấy một cái, rất nhanh chóng phát hiện tmra có rất nhiều người đang đến hướng. Bước chân thập phần hỗn loạn nhưng lại rất bài bản.

Trong bóng đêm thực nhanh xuất hiện một đám người đạp lên bóng đêm mà đến.

Nhìn bộ dáng này của Hiên Thương Dật Phong xem ra hắn cũng là lần đầu tiên đến đây. Phòng thủ của Long Ngạo Dịch thất bại đến như vậy đến nàng và Vân Tiêu Nhảo còn có thể lên vào được thì không lí nào người của Hiên Thương Dật Phong lại không vào được. Nếu tình huống này là thật thì không phải là phòng thủ bại lộ mà là Hiên Thương Dật Phong cùng Long Ngạo Dịch đã cấu kết với nhau từ trước.

Nhưng đến lúc những người đó xuất hiện trước mắt nàng thì Lạc Tử Dạ lại chấn kinh rồi.

Tất cả những người tới đây đều là hoà thượng trong chùa cả, không ít người nàng đã gặp qua hồi sáng. Thậm chí người dẫn nàng đi ăn cơm ban nãy cũng góp mặt trong đội ngũ này. Nếu không phải bọn họ đã ở trong chùa một thời gian thì sẽ không thể được giao nhiệm vụ quan trọng lần này được! Mà những người chạy tới đây có rất nhiều thể loại như võ tăng, nhóm lửa nấu cơm, có quét rác... các loại.

Ước chừng có hơn ba mươi người.

Trong lòng Lạc Tử Dạ khiếp sợ. Mà Định Không trưởng lão cũng không thể tin tưởng được mà trừng lớn mắt. Nhìn nhìn bọn họ lại nhìn qua một tiểu hoà thượng, ghen ghét nhìn chằm chằm nói:" Thanh viên, không nghĩ tới...Phốc... Người, người thế nhưng cũng là người của hắn!"

Lời này của hắn không biết là vì độc tính phát tác hay vẫn là bị tức giận quá lớn, hắn che lại ngực, phun ra một ngụm máu lớn.

Thanh Viên tiểu hoà thượng yên lặng cúi đầu. Mờ miệng nói:" Thực xin lỗi đại sư! Thanh Viên cảm tạ ngài ba năm trước đây đã đem ta bị thương nhặt về từ núi hoang lại dốc lòng chăm sóc, vẫn luôn... vẫn luôn quan tâm ta, cho ta làm đệ tử chân truyền. Thậm chí khi Thanh Viên bị nhiễm phong hàn cũng là ngài không kể mệt nhọc ngày đêm chăm sóc. Thanh Viên... Thanh Viên vẫn luôn rất cảm kích ngài, nhưng là... cái kết cục này đã được sắp xếp từ ba năm trước. Thanh Viên không thể phản bội lại chủ tử của mình. Thực xin lỗi, đại sư!"

Trên mặt hắn hiện lên vẻ áy náy khiến cho Lạc Tử Dạ cảm thấy lo lắng. Cho nên, hết thảy mọi chuyện hôm nay là do Hiên Thương Dật Phong tính toán? Cái kết cục này đã được định sớm từ ba năm trước, thậm chí còn sớm hơn. Người mà Định Không sư nhặt về, quan tâm chăm sóc nguyên lai lại là một con rắn độc. Con rắn này luôn luôn ở bên cạnh hắn để chờ thời cơ cắn chết hắn.

So với việc trúng độc thì đây mới chính là việc khiến Định Viễn trưởng lão cảm thấy đả kích nhất đi.

Định Viễn trưởng lão sau khi nghe xong lời này thì chỉ tay vào hắn:" Thì ra là thế! Thì ra là thế... đồ ăn hôm nay ta ăn là người bụng tôi! Ta chưa bao giờ nghĩ tới người sẽ làm như vậy... Toàn bộ người trong chùa đều bị trà trộn vào. Thanh Phong, ta nhận ra người! Bốn năm trước người tiến vào đây cái gì cũng không biết cuối cùng được phân công nhà bếp..."

Người bị gọi là Thanh Phong tiểu hoà thượng cũng theo đó mà cúi đầu xuống, không dám đối mặt bởi ánh mắt của Định Viễn trưởng lão. Bởi vì năm hắn vào đây, Định Viễn trưởng lão cũng quan tâm hắn không ít.

Những người đã từng được Định Viễn trưởng lão quan tâm ngày xưa bây giờ lại trở thành bạch nhãn lang. Cứ cho là lúc bọn họ tới liền đã mang tâm tư không tốt nhưng lúc dục thật bị xé toạc ra lại vẫn làm cho người ta bị đả kích nặng nề. Bởi vì Định Không trưởng lão đã tổn không ít tâm tư để quan tâm họ nhưng cuối cùng lại nhận được cái kết quả buồn cười này!

Lạc Tử Dạ cảm thấy một màn trước mắt này quả thực rất tàn nhẫn. Đặc biệt người bị tổn thương nặng nhất lại là người đã qua tuổi ngũ tuần, luôn bao dung hiền hoà với mọi người xung quanh.

Nàng không đành lòng xem tiếp, quay đầu nhìn Phụng Vô Trù, không biết hắn có thể trả lời câu hỏi của mình hay không nhưng nàng vẫn mở miệng hỏi:"

Lúc trước Hiền Thương Dật Phong phái nhiều người tới đây như vật, người có biết không?"

Rốt cuộc đây vẫn là địa bàn của Phượng Vô Trù, Hiền Thương Dật Phong lại phái nhiều người tới đây như vậy, hẳn không có khả năng không biết được!

Nhiếp Chính Vương điện hạ hơi nghiêng nghiêng đầu, khinh thường liếc mắt nhìn nàng một cái. Phảng phất như nàng vừa hỏi một câu cực kì ngu xuẩn, không đáp lại mà hỏi: "Người nói thử xem?"

Nhìn thấy bộ dạng ngạo mạn ngửa đôn này của hắn, Lạc Tử Dạ không cần nói cũng đoán ra được câu trả lời. Chịu đựng xúc cảm muốn dơ chân đá nghén cái vào mặt của hắn, nàng kì quái hỏi: "Người mặc kệ?"

"Hắn đã nói qua cho cô!" Bắt đầu từ năm năm trước hắn liền biết Hiền Thương... Dật Phong? Tất nhiên lúc Hiền Thương Dật Phong nói hắn chưa cảm thấy có gì kì quái. Cho nên lúc Hiền Thương Dật Phong hỏi ý kiến của hắn ở trên tường thành thì hắn cũng không nói gì nhiều, dù sao đối với Long Mạch hắn không hề cảm thấy có hứng thú. Thậm chí hắn còn có thể ần ần đoán được Long Mạch là vật gì!

Hắn vừa nói như vậy Lạc Tử Dạ liền hiểu được. Những việc Hiền Thương Dật Phong làm trước kia đều đã chào hỏi hắn rồi. Đã biểu hiện tôn trọng hắn nên hắn cũng không có ý định nhúng tay. Mà Long Ngạo Địch cũng đã nói qua, Phượng Vô Trù hẳn không có hứng thú với thiên hạ, cái hắn muốn chỉ là sự thần phục chra mọi người thôi! Cho nên có thể nói lời hắn nói ra lúc ấy cũng là bình thường.

Mà Định Không đại sư ở bên kia lại đang run rẩy chỉ vào Hiền Thương Dật Phong nói: "Cho nên cái kết cục này... Khụ khụ... kết cục này là do người bày ra bốn trước. Đưa nhiều người vào đây như vậy là để dò xét nơi cất giữ Long Mạch?"

Nếu thật là như vậy thì người đứng trước mắt này thực là đáng sợ. Hắn thế nhưng lại dùng thời gian bốn năm để bày ra một kết cục như vậy.

"Không phải bốn năm, là năm năm! Xin lỗi, thủ đoạn như vậy không đủ quang minh chính đại. Nhưng tại hạ đã có thói quen làm tiểu nhân, đi thu hoạch những lợi ích lớn nhất. Định Không đại sư võ công quá cao, ta cũng không muốn làm việc mà ta không nắm chắc trong tay. Cho nên... vẫn là thỉnh đại sư thông cảm!"

Hắn nói ra lời này trên mặt vẫn mang theo ý cười ôn nhu. Lúc nói còn thậm chí có cả nói có sách mách có chứng. Bộ dáng này của hắn cho dù muốn trách cứ cũng không thể nói nên lời.

Làm việc dễ tiện đến vậy còn nói như thế là việc đương nhiên, khuôn mặt mỉm cười ôn nhu. Làm được như thế chỉ sợ cả thiên hạ này cũng chỉ có mình hắn.

Lời này của hắn vừa ra, Định Viễn trưởng lão nhìn chằm chằm, không có chút cảm giác cảm động nào với hành vi thẳng thắn thành khẩn của hắn. Nhưng đại đế vẫn là xuất phát từ nhiều năm tu dưỡng Phật học nên cũng không biểu lộ ra chút nào phần nộ. Ngược lại chỉ hơi hơi thở dài, sau đó liền im lặng.

Ho khan vài tiếng, chậm rãi nói: "Có lẽ Long Mạch rơi xuống trong tay người cũng là do ý trời! Nhưng là mắt năm năm mù hoa, nếu đồ vật kia không phải là thứ người muốn hoặc là vốn dĩ cũng không có cái gì, người có cảm thấy thất vọng hay không?"

Hiền Thương Dật Phong nghe xong lời này thì cũng chỉ hơi hơi mỉm cười. Nhàn nhạt mở miệng: "Có lẽ là ở trong mắt đại sư, tại hạ mù hoa năm năm. Nhưng khắp nơi mọi người lại xem ra, cũng chỉ là một cái quyết định năm năm trước sau đó để thuộc hạ đi thực hiện thôi."

Ý tứ của hắn là ở trong mắt người ngoài cần phải có rất nhiều thời gian để mù hoa nhưng ở trong mắt hắn cùng lắm cũng chỉ là một cái quyết định tùy tiện năm năm trước thôi. Việc này liền chứng minh, người này có đủ kiên nhẫn để dùng thời gian năm năm chờ cho chuẩn bị ổn thỏa hết thảy mọi chuyện.

Cho nên nếu như phải làm đối thủ với Hiền Thương Dật Phong thì rất đáng sợ. Nghĩ như vậy làm hô hấp của Lạc Tử Dạ đình trệ một phần.

Định Viễn trưởng lão nghe xong lời này thì ngẩn người, bước chân lão đảo vài cái. Chậm rãi nằm liệt dưới đất nhìn Hiền Thương Dật Phong, hơi hơi mỉm cười: "Nếu như Hiền Thương Phong vương nói như vậy thì đại đế là thiên hạ này sẽ xảy ra một phen tình phong huyết vũ rồi!"

"Đa tạ đại sư tán thưởng!" Hiền Thương Dật Phong mỉm cười cúi đầu, khuôn mặt không có chút nào mất tự nhiên mà cực kì đạm nhiên.

Nhìn thấy Định Không đại sư tích máu đen ở môi ngày càng nhiều. Khuôn mặt của Thanh Viễn tiểu hoà thượng nhanh chóng mà hiện ra vẻ không đành lòng cùng hổ thẹn. Nhưng dù như vậy, tiểu hoà thượng này cũng không mở miệng ra nói chuyện.

Nhưng Hiền Thương Dật Phong nhìn Định Viễn đại sư như vật lại nhàn nhạt nói: "Sau khi tại hạ lấy được vật mình muốn liền sẽ cấp giải được cho ngài!"

"Không cần... Khụ khụ..." Định Viễn đại sư ho khan vẩy vẩy tay, chậm rãi mở miệng cười cười nói: "Than là người bảo vệ Long Mạch lại không thể bảo vệ nổi thì lão nạp đã là tội nhân của Thiên Diếu. Ta đã không còn mặt mũi nào để sống tiếp, trong sơn đồn này còn có cơ quan ám đạo, vào được hay không còn phải xem bản lĩnh của các hạ. Giải được liền không cần, các hạ cứ tự tiện đi!"

Hắn nói xong thì dựa nửa người vào vách tường hơi nhắm mắt lại.

Từ khí sắc của hắn không khó để nhận ra độc hắn trúng đã thấm sâu. Hơn nữa độc tính cũng cực kì mạnh mẽ, khiến cho một cao thủ như hắn cũng không thể chống cự nổi. Ngay cả quát ra một chiêu với Hiền Thương Dật Phong cũng không làm được, chỉ có thể nhắm mắt chờ đợi tử vong.

Hiền Thương Dật Phong thấy vậy cũng khe khẽ thở dài. Đối với người đang an tĩnh dựa vào vách tường tạo thế tay một cái tỏ vẻ kính trọng.

Sau đó vung tay lên, nói với mấy tên hoà thượng đứng quanh đây." Nói từ biệt đi!"

Lời nói này của hần vừa rơi xuống thì có không ít hoà thượng đều quỳ xuống theo phương hướng của Định Viễn trưởng lão, mắt ngấn lệ quang. Nên trong lòng bọn họ bây giờ cảm thấy rất thẹn với lương tâm nhưng lại không thể phản bội chủ nhân.

Bọn họ nặng nề mà khấu đầu một cái sau đó liền lui sang một bên. Mà Định Viễn trưởng lão vẫn nhắm mắt lại, không mở mắt ra nhìn bọn họ lấy một cái.

Từ góc nhìn của Lạc Tử Dạ lại có thể thấy rõ ràng được hô hấp của Định Viễn trưởng lão đang dần dần nhẹ đi, sợ là cũng không duy trì được bao lâu. Hiên Thương Dật Phong cũng không chờ đợi Định Viễn hoàn toàn chết mà đi thẳng đến phía cửa động. Những người khác cũng nhanh chóng đi theo chủ tử của mình.

Sau khi hần vào động, Lạc Tử Dạ lại đang suy nghĩ xem mình có nên đánh ngắt mấy tên hoà thượng này hay không. Đang lúc nàng đang mãi mê chìm vào duy tư thì sau lưng có một cổ lực đạo mạnh mẽ quét qua, giống như một trận cuồng phong khiến cho không khí xung quanh vận vẹo. Những tên hoà thượng đứng bên ngoài nhanh chóng bị cổ lực lượng kia nâng lên. Bọn họ còn chưa rõ chuyện bất ngờ vừa xảy ra là gì thì đã bị nâng lên cao so với mặt đất.

Bị cổ lực đạo kia kiềm chế khiến biểu tình cùng động tác của họ bị xơ cứng giữa không trung. Mọi người tựa như bị mất hồn, được cố định tại không trung.

Bọn họ bị giữ nguyên hiện trạng như thế ở giữa không trung mà không bị quăng xuống đất. Lạc Tử Dạ quay đầu lại nhìn thì thấy tay của Phượng Vô Trù đang giơ cao lên thì biết ngay đây chính là tác phẩm của hần. Để lý giải tại sao hần lại để mấy tên hoà thượng kia bay mà không ném xuống chắc cũng là vì sợ gây ra tiếng động đi!

Giờ phút này những người đang lơ lửng trên không kia ngay cử động ngón tay còn không thể thì nói gì đến chuyện nói. Lúc này Lạc Tử Dạ với nhận ra lúc tên trưởng bối này động thủ với nàng quá nhân từ đến thế nào.

Ít nhất, khi nàng bị hần kiềm chế thân hình thì vẫn có thể mở miệng nói chuyện. Nàng nhìn tình huống trước mắt một chút thì tính toán trực tiếp chạy vào sơn động. Nhưng viên áo sau cổ bỗng nhiên bị tóm lấy, tên này lợi dụng chiều cao vượt trội cùng sức mạnh của mình xách cả người nàng lên, trực tiếp đi vào cửa động. Theo phản xạ có điều kiện thì nàng đang định mở miệng ra mắng người, nhưng chợt nhớ ra hoàn cảnh hiện tại này thì ngậm miệng lại. Bây giờ mà nàng mở miệng ra mắng người thì sẽ làm kinh động đến Hiên Thương Dật Phong ở bên trong. Khuôn mặt nàng xám xịt, trợn mắt lên nhìn hần.

Hần căn bản cũng lười muốn nhìn nàng hoặc có thể nói là không buồn quan tâm đến thái độ của nàng.

Hần đi tới trước cửa động thì dừng yên ngay bên cạnh Định Viễn trưởng lão. Hần dùng phương thức truyền âm nói với Định Viễn trưởng lão:" Không giữ được Long Mạch, người cho rằng chết có thể tạ tội sao? Đại sư không cảm thấy phải làm một việc bồi thường cho Thiên Diệu?"

Lời này của hần chỉ có Lạc Tử Dạ và Định Viễn trưởng lão nghe thấy.

Việc này làm cho Lạc Tử Dạ càng thêm thương tiếc cho vị trưởng giả hiền lành này. Rơi xuống bước đường cùng không nói lại bị tên chết tiệt này bỏ đá xuống giếng.

Định Viễn trưởng lão nghe hần nói thì chậm rãi mở mắt ra, cười nhẹ nhìn Phượng Vô Trù một cái. Nhẹ nhàng ho khan một tiếng rồi dùng truyền âm nói:" Đã năm năm không gặp. Nhiếp chính vương lời này của ngài là muốn nội công của ta?"

" Một giáp có thể giúp một người không có một chút nội lực có thể đã thông hai mạch Nhâm Đốc. Tuy rằng người chưa tu hành đủ một giáp, nhưng tu vi lại rất mạnh mẽ. Nếu đại sư đã chọn xong cuộc đời của mình thì nội công này hà tất phải lãng phí?" Lòng mày rậm của Phượng Vô Trù hơi nâng lên, chậm rãi dò hỏi.

Định Viễn đại sư nghe xong liền hiểu ý tứ của hần. Đưa mắt sang bên cạnh nhìn Lạc Tử Dạ một cái liền chậm rãi cười nói:" Thiên Diệu thái tử... bồi thường Thiên Diệu! Cho nên ý của ngài là việc bồi thường Thiên Diệu của ta là phải trao lại nội công cho thái tử? Chỉ là, ta nếu không đáp ứng thì sao?"

Lạc Tử Dạ nghe hai người này đối đáp thì rốt cuộc cũng hiểu được chuyện họ đang nói lại xoay xung quanh nàng. Nhưng nàng lại càng không hiểu được, tên hỗn đản này không lẽ vừa được khai sáng đầu óc cho nên hoá thành người lương thiện, không tiếp tục làm khó nàng, còn tìm cho nàng một chuyện tốt? Đây cũng thật con mẹ nó huyền diệu!

Lời của Định Viễn vừa ra thì lông mày của Phượng Vô Trù nhíu lại, ánh mắt toả ra lệ khí. Ngao mạn nói:" Ý tứ của cô không ai có thể làm trái được!"

Cho nên lời này của hần là cho dù người không muốn đưa thì ta cứ mạnh mẽ mà đoạt lấy? Lấy thực lực trâu bò của hần thì việc bức ra nội công của Định Viễn truyền cho nàng thì không phải là không thể! Hiện tại hần lại hỏi qua Định Viễn một câu chẳng qua là có một chút tôn trọng đối phương thôi!

Lạc Tử Dạ nhíu mày không biết có nên nói vài câu hay không, người ta không muốn đưa thì nàng cũng không cần thiết phải cưỡng đoạt.

Nhưng Định Viễn bỗng nhiên cười, nhìn Lạc Tử Dạ trầm ngâm nói:" Thái tử Thiên Diệu sao? Thật cho là Thiên Diệu?"

Lời này của hần khiến cho Lạc Tử Dạ phải nhíu mày. Vì cái gì nàng lại cảm thấy lời này của hần giống như là cất giấu hàm nghĩa bên trong?

" Đúng thế! Giống lời nói của Nhiếp Chính Vương, lão nạp mà mang theo nội công này đi cùng thì quả thật rất lãng phí. Chỉ mong sao khi thái tử tiếp

nhận nội công của ta. Sau này nếu phải lựa chọn thì hãy lợi ích của chúng sinh làm trọng!" Lời này của hấn vừa ra liền khoanh hai chân lại, nhắm mắt.

Lạc Tử Dạ còn đang suy nghĩ nàng có nên nhặt cái tiện nghi bất ngờ này không thì đã bị Phụng Vô Trù điểm huyết đạo, trực tiếp ấn ngồi xuống trước Định Viễn đại sư.

Nàng cảm thấy mình hiện tại rất giống con khi, bị Phụng Vô Trù tùy ý chơi đến chết. Hấn muốn trêu chọc nàng liền trêu chọc nàng, hấn muốn cấp một chút ít việc tốt liền tùy tiện cấp, hấn muốn nàng ngồi xuống liền trực tiếp ấn xuống. Đây thật là.....

Nàng đang bức bối suy nghĩ thì có một đôi tay đặt ở sau lưng nàng sau đó có một dòng nước ấm mạnh mẽ chậm rãi chảy vào kinh mạch của nàng.

Trong quá trình Định Viễn truyền nội công cho nàng, biểu tình trên khuôn mặt của hấn bỗng nhiên vận vẹo, hiển nhiên là độc phát tác. Lúc này, Phụng Vô Trù bỗng nhiên vươn tay đặt lên lưng nàng, phát lực hỗ trợ cho Định Viễn.

Bởi vì nội lực này quá mạnh mẽ mà Lạc Tử Dạ lại là người đang hứng lấy nên nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu, cảm thấy kinh mạch trong cơ thể toàn bộ như bị đứt, trọng thương.

"Phốc..." nàng không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi. Thể lực bỗng nhiên tràn đầy khắp cơ thể. Nhưng nàng vẫn chưa thể khống chế tốt được lực đạo nên sắc mặt dần dần vận vẹo, có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Đồng thời, Định Viễn thu hồi tay, thở dài một hơi: "Nguyên lai Nhiếp Chính Vương đã sớm đặt nền móng cho hấn, khó trách ngài dám để hấn tiếp nhận nội lực của ta..."

Nhìn thấy nàng thực nhanh đi vào con đường tẩu hỏa nhập ma, Nhiếp Chính Vương điện hạ đặt tay trên lưng nàng dùng nội lực giúp nàng điều tức.

Nàng mở miệng dò hỏi hấn: "Vì sao ngươi lại giúp ta? " Chẳng lẽ hấn thật sự được khai sáng đầu óc?

"Ngươi không phải muốn cường đại hơn để đem cô lẳng tri sao? Cô liền giúp ngươi nhìn xem ngươi có thực lực này hay không!" Âm thanh ma mị của hấn chậm rãi vang lên, vẫn mang theo ý vị khinh miệt như cũ, không mang theo một chút cảm tình nào.

Lạc Tử Dạ gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, liền biết lý do kia chắc chắn không phải là vì lương tâm của hấn đột nhiên phát hiện ra, quyết định không tiếp tục gây khó dễ cho nàng, về sau hảo hảo chung sống hoà bình.

Hiện tại nội tức trong cơ thể nàng đã ổn mà hấn lại ở phía sau nàng. Nàng bỗng nhiên xoay đầu làm bộ muốn hôn hấn một cái.

Phụng Vô Trù sững sờ. Ngay tại lúc hấn sững sờ thì Lạc Tử Dạ bỗng nhiên duỗi tay ra, thò vào vạt áo trước ngực hấn, thực mạnh mẽ sờ soạng một phen.

Sau đó dễ dàng cười khêu khích nhìn hấn: "Rốt cuộc lão tử đã báo được thù! Đều là nam nhân, sờ một chút thì làm sao? Làm sao? Ngươi nói đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53-1: Đại chiến trở mặt của các vị soái ca (1)

Edit: mô mô

Lạc Tử Dạ nói xong còn hồi tưởng lại cảm xúc vừa nãy một chút. Cơ bắp của hấn cực kỳ đẹp, cực kỳ nam tính.

"Lạc Tử Dạ!" Nhiếp Chính Vương điện hạ rít ra mấy chữ từ kẽ răng, giận dữ nhìn chằm chằm nàng.

Lạc Tử Dạ cả lơ phát phờ ngắc đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hấn thì ngẩn người. Sắc mặt của hấn... sắc mặt của hấn hình như có chút không thích hợp, có thể nói là đỏ chót như gà say rượu.

Khoẻ miệng nàng giật giật mấy cái. Phụng Vô Trù không bao giờ có khả năng thích nàng, bị nàng sờ mấy cái còn đỏ mặt. Thế cái bản mặt hiện tại của hấn là cái gì?

Từ trước đến nay hấn chưa bị ai sờ, vì đây là lần đầu tiên cho nên...?

Ý nghĩ vừa ra này khiến nàng thật sâu mà cau mày, ho khan hỏi hấn: "Phụng Vô Trù, ngươi vẫn là một lão xử nam đi?"

Diêm Liệt đứng cách đó không xa khoẻ miệng bắt đầu không nhịn được mà co rút, không nỡ nhìn thẳng mà quay đầu đi. Vấn đề này của Thái Tử thật là... Xử nam thì xử nam, ngài thêm chữ lão vào làm gì?

Câu hỏi bất ngờ này của nàng khiến sắc mặt của Nhiếp Chính Vương điện hạ cứng đờ. Nhìn chằm chằm nàng không nói một lời cũng không trả lời. Cặp mắt bá lăm cứng đờ. Không biết là vì xấu hổ hay vẫn là vô ngữ với câu hỏi của nàng hay là cảm thấy câu hỏi này của nàng xúc phạm đến hân nên hân vẫn chỉ nhìn chằm chằm nàng mà không có đáp lời. Chỉ là trên mặt vẫn còn một rặng mây đỏ ửng chưa rút đi.

"Phốc!" Nhìn bộ dạng như táo bón này của hân Lạc Từ Dạ liền biết mình đã đoán đúng. Nàng muốn cười nhưng lại không thể cười nổi nhìn hân một lúc lâu. Cuối cùng vẫn là không thể nhịn xuống được, hai tay ôm bụng, cười ra nước mắt:"Emma, mẹ nó! Phụng Vô Trù, cư nhiên ngươi vẫn là một tên xử nam, ha ha ha..."

Quá con mẹ nó làm người thoải mái! Nàng vẫn là một xử nữ mà cái tên chết tiệt này còn sờ tới sờ lui nàng. Hiện tại thì hay rồi, hân cũng là xử nam cho nên việc sờ tới sờ lui này coi như hoà nhau. Tuy rằng nếu xét trên vấn đề giới tính thì người lỗ vẫn là nàng.

"Tâm tình của bốn đại gia cực kì tốt..."! Lạc Từ Dạ cao hứng vỗ vỗ vai hân, nói năng lộn xộn, thần thái kích động tốt độ biểu đạt sự sung sướng.

Nhưng không biết có phải là vì quá cao hứng hay không mà nàng còn không có ý thức được nàng và hân vẫn đang còn là kẻ thù, móng vuốt chụp trên vai hân cả buổi. Thông qua động tác của tứ chi mà biểu đạt sự đồng tình khi hân vẫn còn là xử nam!

"Cười đủ? Thực buồn cười sao? Khi nào thì cô nói mình là..." ma đồng của hân ngạo mạn nhìn nàng, áp lực tăng nhanh chóng không chút chần chừ mà biểu lộ ra.

Lạc Từ Dạ đang cười đến cao hứng thì bị lời này của hân làm cho sặc. Quay đầu nhìn hân một cái thì thấy bộ dạng kiêu ngạo của hân. Nàng nghĩ nghĩ một lát, tuy rằng hân là cái thể loại tuyệt đối không thể có bạn bè, ai nhìn cũng đều chướng mắt nhưng bây giờ hân cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi, đã vậy lại còn là một tên nam nhân cổ đại quyền cao chức trọng thì tỉ lệ là xử nam phải là rất nhỏ mới đúng nhưng hân thì sao!!!

Cho nên suy ra chắc nàng đã hiểu lầm hân rồi!!

Nhìn bộ dạng tức giận này của hân hiển nhiên là vì ban nãy nàng tỏ vẻ cao hứng khi hân vẫn còn là xử nam, triệt để đắc tội hân! Vì để hoà hoãn quan hệ của cả hai, tránh cho ai đó vì quá phần nộ mà sử dụng bạo lực nên nàng cực kì thân thiết tiếp tục vỗ vai hân:"Ai nha! Quả nhiên là thế, ta biết mà, làm sao mà ngươi vẫn còn là xử nam được! Ngươi đẹp trai như vậy, chắc chắn có rất nhiều người theo đuổi. Hơn nữa, khoa học đã cho thấy, nam nhân lớn tuổi nếu vẫn còn là xử nam thì tính cách sẽ dễ dàng bị vận vẹo, tâm lí sinh ra biến thái. Nhưng cũng không hoàn toàn nghiêm trọng đến như vậy, cho nên ngài hân không phải là... Được rồi! Chuyện ta cười vừa nãy ngươi cứ coi như chưa xảy ra là được. Ngạch, àn?"

Vì cái gì nàng lại cảm thấy khi nàng cố gắng hoà hoãn tình hình thì khuôn mặt hân không những không biểu lộ ra một chút vui sướng nào, thậm chí càng ngày càng trở nên khó nhìn hơn?

Mặc dù nhìn khuôn mặt như táo bón này của hân nhưng vẫn mang mỹ cảm của một mỹ nhân tuyệt sắc chỉ là nó quá nguy hiểm thậm chí còn sồn cả tóc gáy.

Diêm Liệt đứng cách đó không xa đang yên lặng mà ho khan. Hân giống như thấy được trong lòng vương đang có hai con thảo nê mã đang điên cuồng chạy. Vương chưa hề nói hân là xử nam nhưng cũng chưa nói hân không phải đâu... mà tên thái tử không biết điều này lại ở một góc chốc ngoáy tuổi tác của vương, nói vương lớn tuổi như vậy mà vẫn còn là xử nam thì tính cách dễ dàng bị vận vẹo tâm lí sinh biến thái!

Không đúng!

Diêm Liệt đang đồng tình với Nhiếp Chính Vương điện hạ nửa ngày bỗng nhiên đen mặt lại. Hân chợt nhớ ra mình cũng chênh lệch vương chỉ vài tháng tuổi, cũng coi như là một nam nhân lớn tuổi. Mà chính hân cũng là một cái... một cái... vì thế, những lời này của thái tử không những dễ mắng vương mà hân cũng bất ngờ bị dính trường. Trong lòng hân bỗng nhiên xuất hiện cả trăm đầu thảo nê mã đang lắc mông điên cuồng gào thét...!

Sẽ không có ai hiểu được cái cảm giác mình vừa cười nhạo người ta nửa ngày cuối cùng mình cũng là một thành phần đen đui trong đó.

"Lạc Từ Dạ" Nhiếp Chính vương điện hạ khuôn mặt cực kì khó coi rít tên của nàng qua kẽ răng rồi cũng không tiếp tục nói cái gì nữa.

Bởi vì nếu hân tiếp tục nói, biểu đạt phần nộ của mình với Lạc Từ Dạ thì tất nhiên sẽ làm bại lộ sự thật nào đó. Khiến cho chính hân càng thêm xấu hổ mà tính cách bắt đầu có khuynh hướng vận vẹo, tâm lí sinh ra biến thái giống như nàng nói.

Mà cái người không quan tâm trước mắt này sẽ bắt lấy cơ hội cười nhạo hân một trận. Nhưng Nhiếp Chính Vương điện hạ tựa hồ đã bỏ qua một vấn đề, nếu thay Lạc Từ Dạ bằng người khác thì cho dù có cười nhạo hay không cười nhạo hân thì vẫn sẽ bị mất mạng.

Lạc Từ Dạ cảm thấy không khí quanh người nhanh chóng lạnh dần thì thức thòi im miệng, không dám tùy tiện nói nữa miễn cho tên hân này nổi điên.

Mà người đang nằm gần đây Định Viễn trưởng lão từ lúc truyền nội lực cho nàng xong vẫn nằm im một chỗ không nói một câu.

Lạc Từ Dạ cùng Phụng Vô Trù nói chuyện với nhau nửa ngày mới ý thức được người đang nằm nãy giờ không nói gì. Nàng quay đầu lại nhìn thì thấy hân hai mắt hân đã nhắm tịt bao giờ, lưng dựa vào tường, khuôn mặt tĩnh lặng, khoé môi hơi nhếch lên một nụ cười nhạt tựa như đang ngủ nhưng Lạc Từ Dạ lại quá rõ ràng đây không chỉ là ngủ. Bởi vì lần ngủ này của hân sẽ không bao giờ có thể tỉnh lại được nữa.

Nàng trầm mặc trong chốc lát. Không biết là đang hỏi chính bản thân mình hay là hỏi Phụng Vô Trù:"Ngươi nói, đối với một vị trưởng giả hiền lành đã từng chiếu cố bọn họ cuối cùng lại bị bọn họ phản bội. Thậm chí hân còn vì sự nhân từ này của mình mà bị thiệt mạng. Lúc hân sắp chết hân có từng hỏi

hận không?"

Nếu là nàng, hẳn là nàng sẽ hận đi. Hơn nữa lấy tính tình của nàng nếu gặp những người muốn nàng phải chết thì nàng nhất định sẽ kéo hắn xuống địa ngục cùng mình.

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười yên lặng cuối cùng này của Định Viễn nàng lại cảm thấy mình dường như quá hẹp hòi. Định Viễn trưởng lão thuộc loại người bao dung và từ ái với mọi người cho nên hắn cũng không oán hận. Vô thế dung nhan của hắn khi chết cũng cực kì bình tĩnh, hiền lành.

Nàng tự cảm thấy bản thân mình sẽ không bao giờ làm được như vậy thậm chí nàng còn không thể xác định được việc làm của Định Viễn trưởng lão là đúng hay vẫn là ngốc. Nhưng người như hắn lại cực kì xứng đáng nhận được sự kính trọng. Không chỉ bởi vì khí độ cùng nhân phẩm của hắn mà cũng bởi vì trước khi chết hắn đã quyết định đem hết nội công cả đời cho nàng.

Một ngày làm thầy, cả đời làm cha!

Nàng xoay người khấu đầu với Định Viễn một cái. Sau khi đứng lên thì nàng mới phát hiện ra nội lực không ngừng cuộn cuộn chảy vào cơ thể nàng ban nãy bây giờ lại cực kì yên lặng, tựa như bị phủ lên một lớp bụi thật dày, hình thành một quả cầu năng lượng bị đê trong cơ thể nàng. Nguyên nhân tại sao thì nàng không thể nào biết được.

Mà vấn đề nàng mờ mịt lại không thể hỏi được ai vì người có khả năng giải đáp được đã chết rồi.

Trầm mặc một hồi Phượng Vô Trù ngao ngễ nhìn một lượt, chậm rãi mở miệng nói:" Có lẽ việc phản bội này có thể đã thương rất lớn đến hắn. Tuy hắn đã nói không thể phổ độ chúng sinh nhưng lại chăm sóc, quan tâm vô số người. Cuối cùng lại phát hiện ra kết cục này bất quá chỉ là trong dự liệu của bọn phản bội mà thôi!"

Lạc Tử Dạ nghe vậy liền minh bạch.

Nói cách khác, Định Viễn không ít lần lấy chân thành của mình đối đãi với mọi người. Nhưng những người đó không phải hoàn toàn phản bội. Trước mắt chỉ có một bộ phận mà thôi. Cho nên vào lúc sắp chết, trên mặt hắn chưa hề xuất hiện một chút hối hận cùng hận ý nào bởi vì hắn biết chân tâm mà mình phải trả giá cũng có người biết trân trọng.

Nó cũng giống như khi người phải đối mặt với người khác trả giá tâm ý của mình, có khi là thật tình đối đãi lại mình nhưng có khi cũng là huyết tính cùng phản bội. Mà Định Viễn trưởng lão lại thuộc về về sau, cho dù biết mình có khả năng sẽ bị phản bội nhưng hắn vẫn đưa lòng chân thành của mình ra để đối đãi. Không mong chờ gì người khác không thể phản bội chỉ cầu người đó không làm việc gì để phải hổ thẹn.

Người này khiến cho Lạc Tử Dạ cảm thấy cực kì xúc động. Từ trước đến nay nàng là một người cực kỳ năng động nhưng kỳ thật lại rất ích kỷ. Nàng có thể dễ dàng đối tốt với người khác, việc làm của nàng nhìn thì thật tình nhưng kỳ thật lại cực kì vô tâm. Bởi vì nàng sợ bị phản bội, nhưng đến lúc này...

Suy nghĩ một hồi, nàng thu lại tâm tình của mình. Nhìn thoáng qua sơn động, một bên nhìn tiếp vào bên trong một bên lại dò hỏi Phượng Vô Trù:" Nội lực trong cơ thể ta hình như bị phủ đầy bụi?"

Nhiếp Chính Vương điện hạ đứng tại chỗ, đối với câu hỏi ngu cuồng của nàng mà tỏ ra không kiên nhẫn.

Biểu tình này của hắn khiến chân của Lạc Tử Dạ bắt đầu ngứa ngáy, muốn dùng một chân đạp hắn bay xa ngàn dặm.

Đúng lúc nàng đang sắp không khống chế được mà giơ chân lên thì lão nhân gia hắn mới bắt đầu mở miệng:" Thân thể của người chưa bị tan xác lúc đưa nội công của hắn vào là do trước đây cô đã đặt một chút nền móng nội lực trước. Người có thể nhận lấy cũng không đại biểu có thể hấp thu được. Đến lúc người chân chính trở nên cường đại thì tự nhiên nó sẽ được đánh thức, tuy người sử dụng!"

Cuối cùng Lạc Tử Dạ mới hiểu được. Nếu nàng muốn sử dụng nội lực này thì nàng bắt buộc phải nghĩ cách làm tăng lên thực lực của mình. Còn nếu chỉ trông cậy vào cổ nội lực may mắn có được này để trở thành tuyệt thế cao thủ thì không có khả năng. Nó cũng giống như nếu trong tay nàng có một thanh kiếm tốt nhưng lại không biết sử dụng như thế nào cho nên cầm cũng như không trừ khi tìm được phương thức sử dụng tốt.

Mặc kệ nội lực bên ngoài như thế nào nàng vẫn cảm thấy cơ thể mình dư thừa tinh lực thậm chí thần thanh khí爽. Khí huyết lưu thông đa phần là do hai mạch Nhâm Đốc được đã thông. Về sau bắt đầu học võ hoặc nội công đều sẽ dễ dàng hơn rất nhiều thậm chí còn làm ít công to.

Đang lúc bước chân của Lạc Tử Dạ hoàn toàn bước vào động thì bỗng nhiên âm thanh trầm thấp của Phượng Vô Trù truyền vào trong tai:" Người cho rằng Long Ngao Dịch ngu xuẩn?"

Lạc Tử Dạ lập tức dừng bước chân lại, sững sờ một hồi. Trong đầu bỗng nhớ ra cuộc nói chuyện trước đây của nàng với Long Ngao Dịch lúc ở trên xe ngựa. Khí phách chỉ thuộc về bậc vương giả cùng khí tức ngạo nghễ của hắn làm cho nàng minh bạch hắn không hề đơn giản như vẻ bề ngoài của mình. Cho nên tính toán theo chân Hiến Thương Dật Phong hồi của không chỉ có bọn họ mà còn có thêm Long Ngao Dịch?

Cho nên nếu hiện tại bọn họ đi vào thì sẽ bỏ lỡ đi việc này thậm chí còn bị phát hiện.

Ý tưởng này vừa ra Lạc Tử Dạ lập tức minh bạch được tình huống hiện tại. Quay người nhảy về lại chỗ ban nãy nàng vừa ẩn nấp Hiến Thương Dật Phong.

Mà Nhiếp Chính Vương điện hạ đang cao cao tại thượng đưa ánh mắt liếc nàng một cái, mang hàm ý" coi như người cũng không quá xuẩn"

Ném xong ánh mắt đầy thâm ý về phía Lạc Tử Dạ xong Nhiếp Chính Vương điện hạ mới từ từ đi về chỗ ẩn nấp.

Lạc Tử Dạ lại bắt đầu điên cuồng nghiền răng.

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53-2: Đại chiến trở mặt của các vị soái ca (2)

Edit: mô mô

Sau đó hần nhấc tay lên, cái vòng to lớn vô hình giữa không trung hoá thành những tuyến dây trắng muốt nhẹ nhàng thu vào lòng bàn tay hần tụ lại. Tựa như thu tơ kén, vô số sợi dây trắng muốt trên không trung dung hợp lại rồi biến mất trong lòng bàn tay hần.

Mà những người đang "bay" giữa không trung lúc đó rơi xuống đất. Hơn nữa biểu tình của họ một người so với một người càng ngốc đi, họ đang không thể hiểu được tại sao mình lại "bay" trên không trung. Càng không rõ được lúc bọn họ đang "bay" thì chuyện gì đã xảy ra. Thế giới của bọn họ giống như bị cô đọng lại từ lúc bọn họ bắt đầu bay vậy.

Trùng lúc bọn họ còn đang suy nghĩ tại sao bọn họ lại lơ lửng giữa không trung thì có rất nhiều người chạy đến hướng này.

Lạc Tử Dạ liếc mắt nhìn Phượng Vô Trù một cái, nàng cảm thấy tên này tuy rằng rất ngông cuồng nhưng thật ra lại cực kì thông minh. Hần đã đoán được Long Ngao Địch sẽ tới ngay lập tức hơn nữa lại đoán vô cùng chính xác. Đây cũng là lý do quan trọng nhất tại sao hần lại lên đến được vị trí này đi!

Ánh mắt tán thưởng của nàng quá nóng bỏng khiến hần không thể không chú ý đến mà quay mặt lại nhìn nàng. Nhưng ánh mắt của hần lại mang ý chế nhạo như đang nói nàng là đồ con lợn hợp giao chung loại với con kiến.

Ánh mắt này của hần khiến khoé miệng của Lạc Tử Dạ run rẩy, quay mặt đi không tiếp tục để ý đến hần nữa. Đậu má, nàng không có việc gì thì nhìn hần làm cái lông gì, đúng là tự tìm ngược mà!

Trong lòng nàng yên lặng mà phun tào một lúc thì Long Ngao Địch đem quân đến nơi. Hơn nữa Long Ngao Địch nhanh chóng vung tay lên cho người bao vây người của Hiến Thương Dật Phong.

Trong khi thị vệ cùng các hoà thượng đang đánh giáp lá cà thì Long Ngao Địch nhanh chóng nhảy vào son động. Lúc này Phượng Vô Trù đứng dậy, xem ra là hần định vào son động. Lạc Tử Dạ mở miệng nhắc nhở: "Minh Dận Thanh còn chưa tới!"

Cho nên nếu bọn họ vào bây giờ thì Minh Dận Thanh đến sẽ ở phía sau bọn họ.

Kết quả lời này của nàng vừa ra thì tên kia hít sâu một hơi tựa như đang nỗ lực khắc chế tức giận của mình đối với sự ngu xuẩn của nàng vậy. Một lúc lâu sau hần mới không chút lưu tình nào mà nói: "Người cùng Minh Dận Thanh cực giống nhau, là cực ngu xuẩn!"

Hần nói xong lời này thì xách cổ áo nàng lên, lấy vận tốc mắt thường không thể nhìn thấy được mà vọt vào trong động, nhanh đến nỗi những người đứng ở bên ngoài không kịp cảm nhận được dù là một hơi thở. Lạc Tử Dạ đơ mắt vài giây mới bắt đầu phản ứng kịp. Sắc mặt bắt đầu vận vẹo. Ý của hần là Long Ngao Địch là giả ngu, giả vờ đi tới Tầng Kinh Các kỳ thật là đi theo Hiến Thương Dật Phong đến đây đập một kích. Còn Minh Dận Thanh thì cực ngu cho nên vẫn nghĩ là Long Mạch ở trong Tầng Thư Các.

Vì thế Minh Dận Thanh chắc chắn đang nghiêm túc mà phấn đấu ở trong Tầng Thư Các. Hơn nữa bây giờ vẫn còn chưa xác định được Long Mạch đang ở chỗ nào!

Mà ở trong mắt Phượng Vô Trù nàng cũng cực kì ngu vì cho rằng Minh Dận Thanh cũng sẽ đến đây.

Sắc mặt nàng vận vẹo một hồi lâu, trong lòng cực kì hy vọng chính mình thực ngu, thực ngu mới không nghe hiểu lời nói của hần, phải thực ngu mới tốt! Đây hết thấy cũng tại vì nàng quá thông minh thôi mà....!

Bị hần xách theo một hồi mới bị hần đặt xuống.

Suốt dọc đường đều là dấu vết bị khai phá của các cơ quan. Có đỉnh bàn bị treo ở giữa không trung, tên bị rơi đầy đất, cùng với vô số lưỡi dao. Mấy cái này không cần phải nói cũng biết là dấu vết do Hiến Thương Dật Phong khai phá được cơ quan mà ra.

Trong một thời gian ngắn mà phá được nhiều cơ quan như vậy làm Lạc Tử Dạ càng thêm tán thưởng đối với Hiến Thương Dật Phong. Tên này đúng là đủ thâm, đủ tàn nhẫn, đủ cường, thực trâu bò mà!

Mà Long Ngạo Định đi trước bọn họ một lúc không lâu đã nhanh chóng chạy lên trên lầu trên của sơn động.

Tận cùng bên trong của thạch động là một gian thạch thất. Chính giữa thạch thất đặt một cái bàn đá. Bên trên để một cái hộp nhỏ mà cái hộp đó lại bị mở ra. Trong tay Hiên Thương Dật Phong cầm một mảnh giấy nhỏ.

Đôi mắt ôn nhuận của hắn đang đảo qua nhìn tờ giấy trên tay. Sau đó hơi hơi mỉm cười tựa như trên tờ giấy viết y như hắn đã dự liệu từ trước. Tiếng nói nhẹ như gió xuân: "Quả nhiên là thế!"

Tiếng nói của hắn vừa dứt thì mảnh giấy trên tay hắn nhanh chóng bị tiêu hủy.

Cũng không ai biết hắn thấy cái gì trên tờ giấy duy nhất chỉ có thể biết được là cái hộp kia đã được sử dụng để chứa Long Mạch. Mà sau khi hắn lấy ra xem liền oanh oanh liệt liệt hủy diệt rồi.

Sau đó hắn quay đầu nhìn phương hướng cửa thạch thất chậm rãi mở miệng nói: "Long Tướng quân, ngài còn không định xuất hiện sao?"

Nếu Long Ngạo Định đi ra ngoài sớm một chút thì có khả năng sẽ cướp được tờ giấy, hắn sẽ sớm đi ra ngoài từ lâu. Nhưng lúc hắn mới đến thì tờ giấy kia đã bắt đầu bị phá hủy rồi, hắn còn chưa kịp cướp đoạt. Vì thế liền dứt khoát đứng im tại chỗ, đang suy nghĩ xem bước tiếp theo nên hành sự thế nào nhưng đôi phương đã mở miệng rồi...

Long Ngạo Định hừ lạnh một tiếng chậm rãi đứng ra ngoài. Đôi huyết đồng của hắn nheo lại nhìn Hiên Thương Dật Phong, chậm rãi nói: "Không biết Phong Vương phát hiện ra ta như thế nào?"

Hắn chắc chắn mình chưa hề làm lộ bất kì động tĩnh gì, căn bản sẽ không có khả năng bị phát hiện dễ dàng như thế.

"Đoán! Bốn vương không cho rằng Long tướng quân sẽ nghĩ Long Mạch nằm ở Tầng Kinh Các!" Hiên Thương Dật Phong hơi hơi mỉm cười càng làm khí độ của hắn càng thêm lỗ lã. Trong ánh mắt cũng hàm chứa điểm âm áp nhàn nhạt thoạt nhìn giống như là một vị tiên sinh dễ nói chuyện nhưng ai cũng biết sự âm áp này của hắn lại ẩn chứa đầy sóng gió cùng sát khí lạnh thấu xương.

Long Ngạo Định cười lạnh một tiếng: "Cho nên, Phong Vương đã đoán được bản tướng nhất định sẽ đến nhưng vẫn khẳng định đi vào lấy Long Mạch? Kia không biết sự tình đã đi đến bước đường cũng như vậy, Phong Vương đến Thiên Diệu làm khách lại giết chết Định Viễn trưởng lão, lấy trộm Long Mạch... không biết Hiên Thương hoàng tộc định giải thích việc này như nào? Là phái người đến tạ lỗi cũng như giải thích vẫn là đem tính mạng của ngài để lại đây?"

Bọn họ đang nói đến đây thì Lạc Tử Dạ đang tránh ở cách đó không xa quay đầu lại nhìn Phượng Vô Trù dùng ánh mắt dò hỏi: Vì sao Hiên Thương Dật Phong lại đoán được Long Ngạo Định sẽ đến đây, lại không đoán được người sẽ đến?

Hỏi xong đáy mắt của nàng nhanh chóng mị ra ý cười dễ tiện. Còn phải hỏi sao, bởi vì Phượng Vô Trù ở trong mắt của Hiên Thương Dật Phong chính là một người cao cao tại thượng cho nên căn bản không thèm để ý đến mấy chuyện con con này. Cho nên Hiên Thương Dật Phong cũng không nghĩ được Phượng Vô Trù cũng xuất hiện ở đây. Lạc Tử Dạ đang tiến hành bỏ não ở trong lòng. Bỏ não xong bắt đầu im lặng cười dễ tiện, cực kì vui sướng khi Phượng Vô Trù bị khinh bỉ.

Hiên Thương Dật Phong không đoán được hắn sẽ đến là bởi vì bọn họ biết Phượng Vô Trù không có một chút hứng thú nào đối với Long Mạch cả. Chỉ là cái biến số bất ngờ là Lạc Tử Dạ mò đến nên hắn mới cấp đất chạy theo. Nhưng giờ phút này hắn lại không thể hiểu được Lạc Tử Dạ đang cười một mình ngây ngô ở đấy làm gì.

Long Ngạo Định nói xong lời này thì Hiên Thương Dật Phong không nhanh không chậm khẽ cười nói: "Định Viễn đại sư đã chết sao? Nếu như ta nhớ không lầm hình như hắn chết là do bị trúng độc. Mà người hạ độc lại là người của Quốc Tự, có liên quan gì đến bốn vương? Còn việc cướp Long Mạch thì chỉ sợ Long tướng quân đã hiểu lầm rồi. Bốn vương chỉ là vừa lúc đi qua, thấy có hắc y nhân liền theo vào. Chỉ là vào đến đây thì lại không thấy hắn đâu nữa. Mà Long Mạch lại bị hắn mang đi. Nếu Long Tướng quân không tin có thể lục soát trên người bốn vương!"

Hắn bình bình đạm đạm nói mấy câu liền có thể che đi sự tình vừa xảy ra. Nhìn giống như là chủ thuận miệng nói ra một câu chuyện cười nhưng cũng xem như ngầm nói với Long Ngạo Định hắn đã sớm chuẩn bị tốt để giải thích cho chuyện này. Cho nên cho dù Long Ngạo Định có ý làm khó hắn, hắn cũng không cần phải lo lắng. Rốt cuộc cái gọi là Long Mạch không phải đã bị phá hủy trong tay hắn rồi sao. Long Ngạo Định muốn bắt được hắn thì cũng cần phải có chứng cứ, cho nên hiện tại Long Ngạo Định hoàn toàn không có khả năng để lên án hắn.

Hiển nhiên Long Ngạo Định cũng biết Hiên Thương Dật Phong không phải là người dễ đối phó cho nên hắn cũng có tính toán từ lâu.

Long Ngạo Định cười lạnh một tiếng mở miệng nói: "Kia nếu như bản tướng quân đem ngài chu sát tại đây thì sao? Nếu là như vậy thì cho dù Hiên Thương vương không chịu nói cho ta biết Long Mạch là thứ gì thì cuối cùng khi ngài chết thì ta sẽ không biết được nhưng cũng không một ai biết được, không phải sao?"

Sự tình phát triển đến như vậy Lạc Tử Dạ liền biết mình không tiếp tục cần phải tranh đấu tìm Long Mạch nữa. Hiên Thương Dật Phong sẽ không có khả năng nói cho nàng, tờ giấy kia cũng đã bị phá hủy, muốn cướp cũng không có để mà cướp. Long Ngạo Định cũng không cho phép Hiên Thương Dật Phong nói cho nàng.

Cho nên nàng cũng không cần thiết ở chỗ này tiếp tục hóng, miễn cho bị phát hiện lại bị diệt khẩu. Nếu như thật sự bị diệt khẩu thì cũng chưa chắc nàng không thể chạy thoát được nhưng là phiền toái không chọc vẫn là tốt nhất.

Lúc nàng đang định đi thì Hiền Thương Dật Phong bỗng nhiên xuất kiếm đâm về phía Long Ngao Địch. Trên mặt vẫn mang ý cười ôn nhã, phong lưu nhân nhật nói: "Vậy cũng nên nhìn thử xem Long Tướng Quân đoạt được mạng của bốn vương hay vẫn là bốn vương đoạt được mệnh ngài!"

Long Ngao Địch hừ lạnh một tiếng sau đó cũng rút kiếm đâm về phía Hiền Thương Dật Phong.

Àn, các soái ca bắt đầu đánh nhau? Trong thế giới của nam nhân có thể hình dung được sao? Hai người này thực mau mà đánh đến khí thế hùng lực. Mà Lạc Tử Dạ chuẩn bị nên bước rồi đi thì bỗng nhiên nhìn thấy chiêu tấn công Hiền Thương Dật Phong của Long Ngao Địch đang đánh đến. Hiền Thương Dật Phong duỗi tay chuẩn xác nắm lấy cổ tay hắn chặn được chiêu này của hắn. Mỗi Hiền Thương Dật Phong chậm rãi hiện ra ý cười ôn nhã cùng không một chút để ý.

Nhưng cũng chính vì nụ cười này của hắn làm cho khoé miệng Lạc Tử Dạ trùng một cái. Không biết có phải máu hủ của nàng lại trôi dấy hay không mà nàng lại cảm thấy động tác của hai vị soái ca này cộng với nụ cười khó hiểu của Hiền Thương Dật Phong mang theo điểm ái muội.

Trên thực tế Nhiếp Chính vương điện hạ cũng đang định đi nhưng nhìn cái người đang uốn éo bên cạnh đang tươi cười dâm loạn. Khoé môi tà vọng của hắn hơi dật, nhìn theo ánh mắt của nàng. Nguyên bản hắn còn tưởng nàng đang thương thức mỹ nam tử nhưng sau khi cẩn thận phân tích lại ánh mắt kia một chút thì phát hiện ra hoàn toàn không phải. Đó là một loại ánh mắt phi thường đáng kinh còn mang theo suy đoán ác ý.

Sau đó Long Ngao Địch bỗng nhiên đem tay chính mình rút ra. Cũng bởi vì hắn dùng lực đạo quá lớn nên khi dật tay lại vô tình kéo Hiền Thương Dật Phong lại gần hơn một chút. Thoạt nhìn giống như Long Ngao Địch muốn một tay đem Hiền Thương Dật Phong kéo vào trong lòng ngực.

Nhưng Hiền Thương Dật Phong nhanh chóng ổn định lại, dương tay đem kiếm ra chiêu đánh về phía Long Ngao Địch. Bast quá lại nhanh chóng bị Long Ngao Địch chế trụ cổ tay.

Vì thế Lạc Tử Dạ lại được một phen nhìn thấy màn kịch máu chó yêu nhau lăm cấn nhau đau, mờ ám bắn ra bốn phía. Làm nàng hưng phấn mà trừng mắt lớn, biểu tình thập phần kích động, thậm chí còn cảm thấy máu mũi của mình nhanh chóng bị kích thích mà tuôn trào. Trong đầu còn tự động bổ sung thêm hình ảnh hai người này đánh tới đánh lui cuối cùng lăn đền trên giường...

Nhiếp Chính Vương điện hạ nhìn thoáng qua hai bên. Ở trong mắt của hắn, giờ phút này Hiền Thương Dật Phong cùng Long Ngao Địch là đang đánh nhau một cách bình thường. Cho nên hắn không nào mà hiểu được, ánh sáng hưng phấn trong mắt của Lạc Tử Dạ, kích động nắm vạt áo của chính mình là vì cái gì?

"Oanh!" Một tiếng vang lớn nổ ra, nội lực cường đại của hai người này làm cho thạch động bìn tạc bắt đầu sụp.

Hai người kia phi thân lên giữa không trung tiếp tục hâm nóng tình cảm. Nàng khẳng định cảnh tượng này ở trong mắt của bất kì hủ nữ nào cũng đều nói đây là cơ tình bắn ra bốn phía. Nhưng thẳng nam thấy như nào thì nàng lại hoàn toàn không biết.

Nàng cúi người xuống làm cục đá che khuất thân hình của nàng. Tránh cho bọn học tặc thạch động lại làm bạn lộ nàng. Hiện tại thạch động đã bị tạc, chỉ cần bọn họ đi ra liền sẽ bị phát hiện ngay lập tức. Cho nên nếu không thể đi được thì tội gì không tiếp tục nhìn màn thể hiện tình cảm sâu sắc giữa hai đại soái ca.

Mà động tĩnh lớn như vậy tự nhiên cũng làm kinh động đến tên đang nỗ lực tìm kiếm Long Mạch ở Tầng Kinh Các. Lúc này hắn mới xem như rốt cuộc thức tỉnh, nhanh chóng chạy đến thạch động.

Lúc hắn vừa chạy tới liền thấy Long Ngao Địch cùng Hiền Thương Dật Phong đang giằng co trên không trung. Hắn sững sờ một chút, ánh mắt tựa hồ không thể tin được.

Cái hắn không giám tin tưởng tự nhiên là đã hiểu được hai người này đã tìm được Long Mạch chân chính hơn nữa lại còn nổi ra xung đột. Trong khi đó chính mình lại vẫn đang ở Tầng Thư Các tìm kiếm, cho nên trước mắt Long Mạch rơi ai hắn lại hoàn toàn không hề biết.

Chẳng qua lúc đôi mắt hẹp dài của hắn đang nhíu lại quan sát giữa không trung, biểu tình khuôn mặt lại là không giám tin tưởng cùng với không thể tiếp thu được nhanh chóng bị Lạc Tử Dạ quan sát được, bắt đầu phân tích sự tình theo chiều hướng vì hắn thấy tức phụ nhi của mình dây dưa không rõ với người khác nên mới lộ ra bộ mặt chịu đá kích, không thể tin tưởng được như thế.

Emma, hình ảnh này đúng thật là làm nàng bỏ não hơn, thật sự là PS không tí vết.

Cao hứng đến nỗi làm nàng suýt nữa thì vỗ đùi cười rộ lên, đuôi mắt bắt đầu xuất hiện ra một giọt nước mắt kích động. Diêm Liệt cùng Phượng Vô Trù thập phần kinh ngạc nhướng mày nhìn nàng, nhìn bộ dáng cao hứng của nàng không khác gì mắc chứng bệnh tâm thần, kích động cười đến đáng kinh, khoé mắt còn vương một giọt nước, thật sự không thể lí giải nổi trong đầu nàng đang nghĩ đến cái gì.

Hai chủ tớ không hẹn mà cùng nhìn ba người kia, mặc danh kì diệu cảm thấy đồng tình. Dù sao bây giờ Lạc Tử Dạ mang cái dâm ý gì trong đầu thì tuyệt đối cũng không phải là cái gì tốt đẹp cả.

Trong lúc nàng đang tự bỏ não mình về chuyện tình tay ba thì Minh Dân Thanh cũng rút kiếm xông vào trận đấu. Hắn cũng chưa thể xác định được trong hai người này ai mới là người nắm Long Mạch trong tay nên hắn chỉ có thể tấn công cả hai.

Mà hành vi này của hắn thì ở trong mắt của Phượng Vô Trù là một hành vi cực kì ngu xuẩn. Chỉ cần hắn có một chút đầu óc thù tất nhiên sẽ lựa chọn không gia nhập cuộc chiến mà chờ hai người này đánh xong, xác định được rõ ràng tình huống lại ra tay.

Nhưng hắn lại trực tiếp nhảy vào, làm cuộc chiến càng thêm hỗn loạn, ba người này lại là ba đối thủ của nhau, chỉ sợ Minh Dân Thanh sẽ không đạt được kết quả mà mình mong muốn. Còn làm lỡ mất cơ hội làm ngư ông đắc lợi.

Nhưng ở trong mắt Lạc Từ Dạ thì Minh Dân Thanh lại đang ra tay giáo huấn đôi gian phu dâm phụ này. Đặc biệt lúc hắn huy một trường về phía Hiên Thương Dật Phong, Lạc Từ Dạ tự động phối âm trong lòng: Tận nhân, người cư nhiên cho lão từ đội nón xanh!

Đồng thời một kiếm của Long Ngạo Dịch đâm về phía Minh Dân Thanh. Lạc Từ Dạ cũng nhanh chóng tiếp tục phối âm: Buông hắn ra, người có bất mãn gì cứ việc tìm ta!

Minh Dân Thanh vì tránh đi một kiếm này của Long Ngạo Dịch nên phải thu hồi trường phong đang đánh về phía Hiên Thương Dật Phong. Sau đó quay đầu lại quét một chân về phía Long Ngạo Dịch.

Lạc Từ Dạ cực kì hưng phấn cười, trong lòng tiếp tục phối âm cho Minh Dân Thanh: Chạm người của ta, người nghĩ rằng ta sẽ không xử người?

Long Nhạo Dịch miệt nhiên cười, vươn tay đem vô kiếm chặn lại cái quét chân này. Lạc Từ Dạ tiếp tục phối âm: Chi bằng người? Chạm đến người của người thì làm sao? Người cho rằng người có thể làm đối thủ của ta?

Mà Hiên Thương Dật Phong cũng không chịu thua kém huy một trường về phía Long Ngạo Dịch. Lạc Từ Dạ phi thường tri kỉ mà phối một câu: Đây là việc của ta, người nhúng tay vào làm cái gì? Sẽ làm sự tình càng thêm phức tạp, rút ngay!

Một trường của hắn vừa qua thì Long Ngạo Dịch một kiếm đâm về phía hắn. Phối âm: Tận nhân, người cho rằng người nói như vậy thì ta sẽ tin tưởng người không có yêu đương vụng trộm sao?

Ai u... Lạc Từ Dạ cười như một tên ngốc, không chút nào nhìn thấy không khoẻ! Một chút cũng không có! Nàng che lại bụng của chính mình, cái cảm giác muốn cười mà lại không thể cười phải chăng đúng thật là không thể chịu nổi mà! Bụng đau quặn lại thành một đoàn xiêu xiêu vẹo vẹo đung vào người Phượng Vô Trù hơn nữa lại hoàn toàn không biết mình đang cọ cọ lên lồng ngực của hắn.

Nhiếp Chính Vương điện hạ kì thực rất muốn đem nàng ném văng ra nhưng khi nhìn đến bộ dáng cao hứng này của nàng thì trong lòng lại cảm thấy tò mò, muốn biết nàng đang cao hứng cái gì vì thế liền không nhúc nhích.

Lạc Từ Dạ vì quá cao hứng mà không nhận được vỗ đùi, tiếp tục không tiếng động mà cười.

Diêm Liệt đứng cách đó không xa đồng tình nhìn vương của mình. Hắn không thể hiểu được thái tử gia người cao hứng nhưng người vỗ đùi vương làm cái gì?

Lạc Từ Dạ bị suy nghĩ đáng khinh của mình bỏ não đến thần chí không rõ, còn hơi đầu mà chú ý đến mình đang chụp đùi ai. Chỉ cảm thấy cái đùi này xúc cảm cũng thật tốt a! Không hề có sọc thậm chí còn rất rắn chắc.

Xúc cảm quả thật rất tốt vì thế đôi mắt nàng cẩn nhìn chăm chăm tổ đội ba người kia, tay đang vỗ vỗ liền đổi thành đáng khinh vuốt ve.

Phượng Vô Trù sắc mặt khê biến, lệ khí trong mắt bắt đầu toả ra. Đáng chết là lửa giận này lại bắt nguồn từ việc Lạc Từ Dạ đáng khinh sờ chân hắn mà thân thể hắn cư nhiên lại có phản ứng!

Hắn bị một tên nam nhân đang có hành vi giống bệnh thần kinh sờ đùi liền có cảm giác? Việc này đối với Phượng Vô Trù mà nói tự nhiên là vô cùng nhục nhã.

Hắn một phen đưa tay nắm lấy cổ tay nàng không cho nàng tiếp tục làm loạn.

Mà Lạc Từ Dạ lại đang cực kì cao hứng nhìn trận chiến của ba vị soái ca nên cũng chưa chú ý được cổ tay của mình đã bị Phượng Vô Trù nắm lấy. Ý cười dật dào mà nhìn mấy người kia, thấy Long Nhạo Dịch bởi vì công kích này của Hiên Thương Dật Phong bắt đầu giận dữ, huy một trường đánh trả. Nàng nhanh chóng tiếp tục màn phối âm của mình: Người tại sao lại không cần ta, ta kém hắn ở chỗ nào?

Hiên Thương Dật Phong cười ôn nhuận, tránh đi trường phong này của hắn. Mà nụ cười của hắn thoát nhìn lại giống như gió xuân làm say lòng người, làm cho người ta cảm thấy hắn giống như đang nhớ về một việc cực kì tốt đẹp. Vì thế để phối hợp với biểu tình này của hắn, Lạc Từ Dạ cực kì tốt bụng mà phối: Người thì biết cái gì? Định ước hắn đưa cho ta là cả đời này dùng không hết châu báu!

Long Ngạo Dịch lại huy kiếm, đâm về phía hắn. Ánh mắt càng thêm tức giận. Nhưng sự tức giận này hoàn toàn là bởi vì Long Mạch ở trong tay Hiên Thương Dật Phong. Họ đánh nhau đem động tĩnh náo lên như vậy cho nên hiện tại hắn muốn danh chính ngôn thuận giết chết Hiên Thương Dật Phong cũng không được, chỉ có thể làm theo đạo lí đưa hắn cho hoàng thượng xử lí. Dưới sự giận dữ này của hắn, kiếm trong tay ra chiều lại sắc bén hơn vài phần.

Vì để thật tự nhiên với biểu tình này của hắn mà Lạc Từ Dạ lại phối âm: Đến hôm nay tư mới biết được người là dạng người như vậy. Vì châu báu lại có thể vứt bỏ người yêu của mình.

Minh Dân Thanh vài lần xuất kích đối với Hiên Thương Dật Phong đều là bởi vì muốn tránh công kích của Long Ngạo Dịch. Giờ phút này hắn cũng rất giận dữ, ánh mắt lạnh thấu xương, một trường đâm về phía Long Ngạo Dịch.

Thời gian phối hợp cực kì phù hợp để phối thêm một câu: Thật chê cười, hắn vứt bỏ người hắn yêu? Người cho rằng hắn thật sự yêu người?

Long Ngạo Dịch không nói không rằng chần một kiếm này của hắn. Kinh miệt quét mắt nhìn hắn một cái cực kì phù hợp với nội dung phối âm: Người hắn yêu không phia ta chẳng lẽ là người?

Lạc Tử Dạ cảm thấy nếu bây giờ trong tay nàng có camera, đem tình cảnh hiện tại chụp lại sau đó tiến hành chế tác, phối âm nhất định sẽ làm thành một bộ phim tuyệt tác tình tay ba máu chó. Kích động đến nỗi bàn tay đang định chụp đùi một cái thì lại phát hiện tay nàng không thể cử động được.

Quay đầu lại nhìn thì thấy cổ tay mình đang bị người nào đó nắm chặt. Lạc Tử Dạ phi thường thô bạo mà dửng dưng lại, tròn trắng mắt nhìn hắn: "Người không có biện pháp thì nắm cổ tay ta làm gì?"

Không biết có phải nhìn bộ mặt ác nhân cáo trạng của nàng khiến cho Nhiếp Chính vương điện hạ vô ngữ hay không mà sợ ỷ để nàng rút tay ra được.

Lạc Tử Dạ xoay đầu đang định vỗ đùi điên cuồng cười vài tiếng kết quả vì quá kích động mà không cẩn thận duỗi chân ra đem cục đá gần đấy đá một cái. Cục đá kia nhanh chóng lăn ra ngoài mà nàng lại đang quá kích động cười, cả nửa người dựa vào lồng ngực Phượng Vô Trù mà cô cũng như che mắt tầm mắt của hắn khiến hắn chưa kịp phát hiện. Vì thế sau khi cục đá kia gây ra động tĩnh nhanh chóng làm kinh động đến ba người đang đánh nhau ở trên bầu trời kia.

Ba người kia sững sờ đồng thời quay đầu lại. Xuyên thấu qua ánh trăng thấy Lạc Tử Dạ đang cười đến cao hứng cùng với động tác vỗ đùi của mình, còn có giọt nước mắt nhỏ trên khoé mắt.

Đang nào cũng bị phát hiện rồi nên Lạc Tử Dạ cũng không sợ bị giết người diệt khẩu. Nàng nhìn ba người lại nghĩ đến tình huống vừa rồi, lau một phen khoé mắt chỉ tay vào bọn họ cười một trận khùng bỏ, cảm thán: "Một đường thật loạn....! Ha ha ha... ha..."

Ba người kia đồng loạt sững sờ nhìn Lạc Tử Dạ dựa nửa người vào Phượng Vô Trù. Bởi vì cười đến cực kì kích động liền không thèm vỗ đùi của chính mình nữa mà thò tay vỗ đùi Phượng Vô Trù.

Khoé miệng của bọn họ đồng loạt trừu, yên lặng cảm thán: Lạc Tử Dạ, quan hệ của người và Phượng Vô Trù... thực loạn!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Soái ca mời đến cây đại thụ nhân duyên

Edit: mô mô

Rốt cuộc bọn họ cũng không có hé răng nói câu này ra. Tuy rằng đây coi như là đáp lễ Lạc Tử Dạ nhưng cũng tương đương với việc mạo phạm Phượng Vô Trù.

Mà Lạc Tử Dạ sau khi nói câu nói kia vẫn còn đang ở trạng thái kích động, cảnh tượng trước mắt như thế nào hầu như không biết, cũng hian toàn không biết bản thân mình đã dựa nửa người vào Phượng Vô Trù. Đã thế còn vươn một bàn tay ra chỉ vào ba người bọn họ, kích động điên cuồng cười, khoé mắt không ngừng trào ra nước mắt.

Mà ba người đang đánh nhau kia không biết có phải bị điệu cười của nàng làm cho sồn tóc gáy hay không mà đồng loạt dừng động tác, cùng quay đầu lại nhìn Lạc Tử Dạ. Thập phần nỗ lực mà nhớ lại xem lúc bọn họ bắt đầu đầu đã xảy ra sự việc buồn cười gì có thể khiến nàng kích động đến như thế. Bọn họ thật sự không thể hiểu được, liên tính là bọn họ vì Long Mạch nên mới đánh nhau như vậy còn Lạc Tử Dạ vì khinh bỉ bọn họ vì Long Mạch mà tranh dành nhau đến đầu rơi máu chảy mà bật cười thì bọn họ còn lí giải được nhưng cho dù là vậy thì cũng không cần cười khoa trương đến vậy chứ?

"Ai u... ta tích cái mẹ!" Lạc Tử Dạ cười điên cuồng, phun ra một đồng tử ngữ không biết ở đâu ra.

Cười ngây ngô một lúc thì vẫn không nhìn được chụp đùi vài cái. Cái để Diêm Liệt cảm thấy vui mừng chính là tuy rằng hắn cùng mấy người kia giống nhau đều đang nỗ lực nhớ lại xem có điểm gì khiến cho thái tử kích động đến vậy nhưng cũng không tìm được nhưng bù lại thái tử đã biết tự giác vỗ đùi của chính mình không tiếp tục vỗ đùi vương nữa.

Nhưng lúc Lạc Tử Dạ vỗ một cái nặng nề vào chân mình thì mới cảm thấy cái chân của mình đau muốn chết. Nàng ngẩn người, cẩn thận nhớ lại một chút thì bắt đầu thấy có điểm kì quái, vì sao vừa nãy nàng vỗ chân lại không có đau như vậy? Nàng lại hoàn toàn không biết rằng mấy cái vỗ vừa nãy toàn bộ đều được Phượng Vô Trù hưởng hết.

Lúc này Lạc Tử Dạ mới miễn cưỡng ngừng cười.

Phượng Vô Trù hít sâu một hơi quét mắt nhìn nàng, cảm thấy trạng thái trước mắt của mình đại để là không tốt lắm. Một tay đem Lạc Tử Dạ ở trong lồng ngực ném văng ra, sau đó mới từ từ bước ra khỏi chỗ ẩn nấp. Đôi tay của hắn khoanh ra phía sau, ưu nhã ngạo mạn đi trước. Ở trong mắt của Lạc Tử Dạ thì lại bộ dạng trang bức thường thấy của hắn.

Long Ngạo Định thấy hần bước đến thì lập tức cúi đầu hành lễ." Nhiếp Chính Vương điện hạ, mặt tướng bảo hộ Quốc Tự thất bại, mong ngài trách phạt!"

Hiên Thương Dật Phong đứng một bên thấy vậy thì hơi hơi mỉm cười. Chậm rãi thu lại trường kiếm trong tay tra vào vỏ kiếm, cực kì đạm nhiên mà nhìn Phụng Vô Trù.

Mà sắc mặt của Minh Dận Thanh thì lad trắng xanh đan xen nhau. Rốt cuộc vẫn là vì ở địa bàn của người khác mà tranh đoạt đồ vật, bị chủ nhân phát hiện cũng không phải là việc quang minh lỗi lạc gì cho cam. Đúng vậy, tuy rằng hoàng đế Thiên Diệu là Lạc Túc Phong nhưng người cầm quyền lại là Phụng Vô Trù.

Nhiếp Chính Vương điện hạ nghe xong lời này thì im lặng một lát sau đó mới chậm rãi phun ra một câu cho thấy thái độ cùng lập trường của chính mình." Cô chỉ phụ trách hiền tể lần này, sự tình của Long Mạch không có quan hệ gì với cô cả! Chuyện này Long tướng quân vẫn nên bẩm báo lên hoàng thượng. Còn tối nay là do cô nhan rồi không có việc gì liên chạy ra đây xem nào nhiệt mà thôi!"

Hần nói xong lời này thù án đường của hần cũng không tự chủ được mà giật nhẹ vài cái. Sao hần lại không biết bản thân mình từ lúc nào đã bắt đầu có lòng hiếu kì trầm trọng như vậy? Chẳng qua là muốn biết mục đích của Lạc Từ Dạ có phải là vì quyền vị cùng Long Mạch cho nên hần mới chạy theo nàng thôi. Nay cũng thật là...

Còn không thể hiểu được bị Lạc Từ Dạ đang cười như bị điên vỗ đùi một trận. Nay cũng thật là...

Càng quý dị nhất chính là mãi cho đến giờ hần cũng chỉ biết là dám ý của Lạc Từ Dạ là việc đáng khinh nhưng cụ thể là việc gì hần lại không thể nào đoán được.

Mà Lạc Từ Dạ lại nhìn thấy sau khi Phụng Vô Trù xuất hiện, tổ đội tình tay ba kia hoàn toàn dừng động tác đánh nhau lại, không hề tiếp tục náo loạn nữa. Phảng phất giống như sau khi nhìn thấy đệ nhất tổng tiến công xuất hiện những người khác đều tự giác mà an tĩnh lại. Nhưng mà nghĩ tới đây Lạc Từ Dạ lại cười không nổi, bởi vì nàng cực kì, cực kì muốn làm tổng tiến công...

Mà lời này của Phụng Vô Trù vừa ra liền biểu lộ chuyện này hần hoàn toàn không muốn quản. Cho dù việc hần nửa đêm không chịu đi ngủ, cùng Lạc Từ Dạ chạy đi nhìn lên tự nhiên cũng bởi vì thực lực cùng địa vị của hần mà không ai dám xen vào.

Nhưng Hiên Thương Dật Phong thật ra lại dừng một chút, sau đó nhìn thoáng ra cửa động nhìn người đã qui tiên Định Viễn đại sư. Nhìn thấy sắc mặt của đối phương hơi hơi ửng oải liền biết nội lực của hần đã bị lấy đi. Mà trong thiên hạ người có khả năng lấy đi nội lực của hần cùng với linh hội được căn bản không nhiều. Hơn nữa Long Ngạo Định cùng Minh Dận Thanh cũng vẫn luôn cùng chính mình giao thủ cho nên nội lực bị ai lấy đi thì không cần nói cũng biết.

Cho nên màn đại chiến này tự nhiên cũng phải hạ màn. Bởi vì lúc bọn họ bắt đầu đánh nhau đều là vì muốn len lén độc chiếm

Long Mạch nên cũng không làm cho người khác biết được. Nhưng bây giờ cơ hồ mọi người đều đã biết, lại muốn lặng im không một tiếng động mà giết người diệt khẩu là việc không có khả năng.

Long Ngạo Định liếc mắt nhìn Hiên Thương Dật Phong một cái, chắc cũng là lười tiếp tục để ý đến hần nên trực tiếp mở miệng:" Việc hôm nay mong rằng vài ngày nữa Phong Vương hãy đi công đạo lại một chút với bề hạ của mặt tướng!"

Dù sao những người có hiềm nghi lớn nhất hần cũng đã bắt được cho nên hần cũng không phải chịu trách nhiệm quá lớn.

Hiên Thương Dật Phong gật đầu mỉm cười nói:" Đó là tất nhiên!"

Dung sắc của hần bình tĩnh, đạm nhiên, tựa như không đặt chuyện này ở trong mắt. Nhưng ánh mắt của hần lại đảo qua Thanh Viễn đang bị một thị vệ bắt giữ đứng cách đó không xa. Thanh Viễn nhìn được ám hiệu của hần thì hô to:" Định Viễn trưởng lão là do ta độc chết. Là ta, là ta làm! Đồng lõa với người đánh cắp Long Mạch là ta. Bây giờ hần đã chạy thoát rồi, các ngươi vĩnh viễn sẽ không bắt được hần! Vĩnh viễn đều không thể ha ha ha..."

Hần vừa nói xong lời này thì quay đầu đánh tới trường kiếm của thị vệ đang chế trụ hần.

Va chạm này khiến huyết quang vẩy ra. Bọn thị vệ đồng loạt bắt ngờ mà Long Ngạo Định lại càng không thể ngờ được sẽ xảy ra chuyện như vậy. Sau khi va chạm tên này nhanh chóng lấy trường kiếm cắt đứt động mạch chủ trên cổ của chính mình. Run rẩy vài cái liền ngã xuống đất chết.

Vì thế lời nói của Thanh Viễn không khác nào đẩy hết tội danh lên đầu của mình cùng với đồng lõa mà chuyện này lại đặc biệt không có một chút quan hệ nào đối với Hiên Thương Dật Phong.

Mà hơn ba mươi vị hoàng thượng kia cũng biết chính mình không chết thì cũng phải chịu tra tấn thì nhanh chóng cắn vào túi độc đầu trong kẽ răng. Bọn họ lần lượt đều phun máu đen, ngã xuống đất chết.

Mà người đang cực kì không vui vì bị dành trước làm tổng tiến công thì sau khi nhìn cảnh này lại càng không thể vui nổi. Là một tên sát thủ chưa bao giờ thành công giết nổi một người mà trong một buổi tối lại thấy có quá nhiều người chết như vậy. Hơn nữa những người vừa chết này lại là người phản bội sự tín nhiệm của Định Viễn đại sư. Mà vẫn những người này lại vì sự trung thành mà lựa chọn... việc này làm cho lòng nàng càng thêm phức tạp.

Sắc mặt Long Ngạo Định khó coi vài giây. Những cao nhân này hoàn toàn vì bảo vệ chủ nhân của mình mà lựa chọn cái chết. Hiện tại các thế lực đều ở đây nên hần không thể đem những người này áp xuống. Nếu đã vậy chuyện này mà được truyền ra thì Hiên Thương Dật Phong sẽ coi bỏ được hiềm

nghe... không, chuẩn xác mà nói là hấn vẫn có hiềm nghi như cũ nhưng cho dù tất cả mọi người có nghi ngờ Hiên Thương Dật Phong đi chăng nữa thì cũng không thể nào bắt được.

Hấn đã sớm biết nếu Hiên Thương Dật Phong đã ra tay thì sẽ chuẩn bị cho mình một đường lui. Nhưng hấn vẫn không thể ngờ được Hiên Thương Dật Phong lại tàn nhẫn như vậy, dành ra nhiều năm để sắp xếp một ván cờ như vậy mà những người làm quân cờ của hấn(HTDP) lại đều chết trong một đêm để bảo toàn cho bố cục đã định sẵn như vậy.

Lạc Từ Dạ nhìn hai người bọn họ. Nhìn thấy Long Ngạo Dịch tựa như đã sớm dự kiến được những việc này là do Hiên Thương Dật Phong làm nhưng lại vẫn cực kì tức giận vì không tính toán được việc cuối cùng này. Còn Hiên Thương Dật Phong thì vẫn mỉm cười ôn nhuận làm cho nàng cảm giác được chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên của hấn.

Thậm chí nếu nàng không biết tự bảo vệ mình thì người tiếp theo có trong danh sách tử vong sẽ là nàng.

Nàng cảm thấy nhân sinh của mình đã không chỉ đơn giản nhấp nhô giống như miêu tả của Vân Tiêu Nhảo nữa mà là nước sôi lửa bỏng luôn rồi!

Nhìn ngó hai bên được một lúc thì nàng đứng dậy, vỗ vỗ bụi ở vạt áo định rời đi. Dù sao cũng không có ai cảm thấy Long Mạch sẽ ở trên tay nàng cho nên chuyện này cũng không có quá lớn quan hệ với nàng.

Mà lúc này Long Ngạo Dịch bỗng nhiên quay đầu lại nhìn bâng, ánh mắt mang theo điểm thăm dò. Lạc Từ Dạ xuất hiện ở chỗ này thật sự là giống như Phượng Vô Trù chỉ tới đây để xem nào nhiệt thôi, hay vẫn là có hứng thú với Long Mạch? Hay là Phượng Vô Trù cùng Lạc Từ Dạ thật sự là đã ở bên cạnh nhau bên mới xuất hiện cùng một chỗ?

Mà Minh Dận Thanh cùng Hiên Thương Dật Phong nhìn Lạc Từ Dạ với ánh mắt thâm thúy. Nếu như Lạc Từ Dạ tới nơi này là vì có ý định tìm kiếm mà không phải bị Phượng Vô Trù lôi đến? Nếu là như ở về trước thì vị thái tử thiên diệu này cũng không phải chỉ là bộ dáng ăn chơi trác táng đốn giã như về bề ngoài.

Thấy bọn họ đều mang ánh mắt thăm dò nhìn mình như vậy thì Lạc Từ Dạ cũng không hề kiêng dè tóm lấy cái quạt ở thắt lưng lên lắc lắc vài cái. Cười tà nhìn bọn họ." Các vị cứ tiếp tục trao đổi. Sắc trời cũng đã không còn sớm, bốn thái tử phải trở về ngủ!"

Àn, hoài nghi nàng như thế nào cũng được miễn là đừng nghĩ nàng cùng Phượng Vô Trù cùng ra là được!

Nhìn bộ dạng phong độ này của nàng như thể cảnh tượng huyết tinh trước mắt hoàn toàn không thêm quan tâm làm lòng chúng mỹ nam tử là thêm giật.

Đang lúc nàng tính toán đi âm tuyến diệu dàng nho nhã của Hiên Thương Dật Phong truyền đến." Bốn vương nghe nói bên trong Quốc Tự có cây nhân duyên đại thụ. Nó nằm ở giữa Quốc tự, tả lâm trường đình, hữu đập thanh hà. Bốn phía có vô số hoa cỏ. Bốn vương đang định mai đi thăm một chuyến, không biết thái tử có định đi cùng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Tướng quân, không bằng người tự mình thoát đi!

Edit: mô mô, nule

"Cái gì? Nhân duyên..... Nhân duyên thụ?" nghe xong lời này Lạc Từ Dạ ngay lập tức dùng vận tốc ánh sáng xoay đầu, nuốt một ngụm nước miếng, trừng lớn mắt nhìn hấn, cực kì hoài nghi có phải chính mình nghe lầm hay không! Nhân duyên thụ? Tuy rằng nàng cảm thấy Hiên Thương Dật Phong làm cho người ta có cảm giác không thể nắm bắt được, trước mắt thoát nhìn quá tàn nhẫn, chỉ sợ cũng không thích hợp làm bằng hữu. Nếu cùng hấn kết giao, nói không chừng lúc nào đó trở thành quân cờ trong tay hấn, bị lợi dụng không nói, còn vì hấn mà hi sinh tính mạng!v

Giống như những người vừa mới chết đi đó!

Nhưng là trước mắt, hấn mời nàng đến cây đại thụ nhân duyên, mà lại là cây rất thiêng nghe tên liền biết không tồi. Nói không chừng là định kéo nàng đi kí kết nhân duyên luôn a Emma. Tuy rằng khả năng này khó có thể xảy ra, nhưng nàng rất khó kìm chế tâm tình kích động của mình a!

Nghĩ như vậy, nàng nở nụ cười đáng khinh mà nhìn Hiên Thương Dật Phong..... Có đi hay không đây, có đi hay không đây?

Nàng vừa kinh hô một tiếng thì Phượng Vô Trù đứng một bên quay sang liếc nàng một cái, liền nhanh chóng nhìn thấy vẻ mặt đáng khinh này của nàng. Ánh mắt hấn hơi trầm xuống, ánh mắt như cũ khinh miệt mà ngạo mạn, còn mang theo nhàn nhạt khinh thường? Đúng vậy, rất khinh thường! Không chỉ có hấn mà những người khác đều dùng sắc mặt cổ quái mà nhìn bộ dạng nàng giờ phút này còn đang kích động đến hưng phấn. Ánh mắt nàng nhìn Hiên Thương Dật Phong giống như ánh mắt của sói đói nhìn chằm chằm vào cừu vậy, biểu tình càng lúc càng kì quái.

Bọn họ cho rằng, Hiên Thương Dật Phong tìm Lạc Từ Dạ chủ yếu là muốn nói điều gì đó hoặc là có việc hợp tác gì đó muốn thương lượng, thậm chí là có thể có âm mưu quỷ kế gì ở trong đó. Nếu đổi lại là bất kì người nào khi nghe xong lời này của Hiên Thương Dật Phong, đều là suy tính thật tốt tâm tư,

rốt cuộc là có thể đi hay không, muốn đi hay không đi, bên cạnh đó cũng tự hỏi Hiền Thương Dật Phong rốt cuộc có chủ ý gì nhưng là trước mắt người này lại....

Hiển nhiên là đặt sai trọng điểm rồi! Vấn đề hần suy xét, không phải là đối tượng mời mà là địa điểm mời. Không, chính xác mà nói thì địa điểm mời cũng không có vấn đề gì bởi vì cây đại thụ nhân duyên nằm ở trung ương của Quốc Tự, cơ bản vì nó ở trung tâm nên bốn phía xung quanh vừa hay là phong cảnh trong Quốc Tự. Nói vậy Hiền Thương Dật Phong lựa chọn nơi đó, chỉ vì cây đó nằm ở vị trí địa lý thuận lợi, nhưng hiển nhiên Lạc Tử Hạ đem trọng điểm chú ý đặt ở cái tên của cây trước!

Cây đại thụ nhân duyên, cây đại thụ nhân duyên..... Chẳng lẽ hần còn tưởng rằng hai nam nhân gặp nhau có thể có nhân duyên gì sao? Mà Hiền Thương Dật Phong mời nàng đến chính là để bàn luận về nhân duyên?

Khỏe môi ôn thuận lịch sự tao nhã của Hiền Thương Dật Phong giờ phút này cũng vì Lạc Tử Hạ cất cao âm lượng dùng cặp mắt phát sáng, miệng suýt chảy ra nước dãi nhìn chăm chú phía dưới mà hơi dật dật vài cái. Hần suýt chút nữa quên mất, Lạc Tử Hạ tự nhận chính mình là đoạn tụ, chỉ thích nam nhân mà tên cây kia vừa lúc.....

Hần có nên nhắc nhở một chút hay không, làm Lạc Tử Hạ không cần nghĩ nhiều quá? Hần tuy rằng đối với quyền vị cùng thiên hạ cảm thấy thực hứng thú nhưng chưa đến lúc bắt đầu, tạm thời còn chưa tính đến bán đứng thân thể chính mình đối với Lạc Tử Hạ.

"Cô không đồng ý!" Hiền Thương Dật Phong còn chưa kịp suy nghĩ xem có nên nhắc nhở Lạc Tử Hạ một chút hay không, mà Lạc Tử Hạ cũng còn đang tự hỏi đáp ứng hay vẫn là không đáp ứng thì thanh âm trầm thấp mà mỉa của Phượng Vô Trù liền truyền tới trước. Hần giờ phút này thần sắc âm trầm, làm như rũ mắt xuống hít sâu một hơi, khắc chế tức giận vừa nổi lên, bắt đầu mở miệng nói.

Lạc Tử Hạ nhướng mày, một câu "ngươi không đồng ý cái lông, liên quan gì đến ngươi" ra đến miệng lại thôi! Tuy rằng nàng không biết rốt cuộc Hiền Thương Dật Phong có chủ ý gì, hơn nữa cũng không xác định chính mình đáp ứng hay không đáp ứng, nhưng vẫn là tự do của chính mình đi? Phượng Vô Trù lấy cái lông gì mà không đồng ý? Việc này cùng hần có quan hệ sao? Hần sẽ không thật sự xem nàng là sủng vật của hần đi?

Nhưng mà nàng một câu còn chưa nói ra, ở phía trước nàng Hiền Thương Dật Phong liền khẽ mỉm cười quay đầu đi, nhìn về phía Phượng Vô Trù, chậm rãi nói: "Nhiep chính vương điện hạ, tại hạ bắt quá chỉ mời thái tử ra ngoài gặp mặt một chút, ngại vì có gì lại phản đối. Hay hiện giờ ngại đối với thái tử đã vượt qua giới hạn đối với sủng vật?"

Hần vừa nói ra lời này, mọi người đều trầm mặc vài giây, nhìn về phía Phượng Vô Trù. Đúng vậy, từ khi bọn họ vào Thiên Diệu Phượng Vô Trù vẫn luôn nhận định Lạc Tử Hạ là sủng vật của hần. Nhưng mặc dù là sủng vật cũng nên có tự do của chính mình. Ví như Qùa Qùa nếu như ngày nào đó đi tìm một con chim chơi đùa thì Phượng Vô Trù cũng phần lớn sẽ không quản đến! Nhưng là lúc này không cho Lạc Tử Hạ đi ra ngoài cùng Hiền Thương Dật Phong gặp mặt, đây tính là có ý gì?

Dựa theo tính tình của Nhiep Chính Vương điện hạ thì tất nhiên sẽ chèn ép Hiền Thương Dật Phong nói không chừng còn làm một cái giáo huấn để đối phương minh bạch được việc hần đối đãi với Lạc Tử Hạ như nào bọn họ cũng không có tư cách xen vào! Nhưng có tình vấn đề mà Hiền Thương Dật Phong hỏi lại chạm đến chỗ mềm của hần. Lại giống không chỉ hỏi đến mà còn chọc nhẹ một cái làm cho hần lần đầu tiên trong đời biết đến cảm giác chột dạ.

Mây đậm của hần nhúu chặt nhìn thoáng qua Hiền Thương Dật Phong lại nhìn Lạc Tử Hạ. Sắc mặt càng khó coi. Cuối cùng hần bỗng nhiên cười nhạt một cái, trầm giọng mở miệng: "Cô có thể có ý tưởng gì với hần? Sủng vật chính là sủng vật! Phong vương muốn gặp hần thì cũng được nhưng nếu có ý đồ muốn bắt cóc sủng vật của cô thì tự ngươi biết tính tình của cô như nào!"

"Tất nhiên!" Hiền Thương Dật Phong mỉm cười gật đầu, ánh mắt thâm đi vài phần. Hiển nhiên hần cũng nhận ra được biểu hiện trước mắt của Phượng Vô Trù cũng không phải là phản ứng mà Nhiep Chính Vương điện hạ đáng kính nên có trong tình huống kia. Tên này vĩnh viễn đều độc tài. Lời nói của hần chính là mệnh lệnh. Cho dù mệnh lệnh của hần là sai thì cũng không thể dung thứ cho người nào dám phản bác. Nhưng phản bác của hần hôm nay không những không phải hứng lửa giận của Phượng Vô Trù mà còn được thoái nhượng.

Quý dị nhất chính là lúc Phượng Vô Trù nói có điểm nóng nảy thậm chí còn có chút không bình tĩnh, thế nhưng sau khi nói xong câu này liền im lặng quay người mà đi. Nếp gấp giữa lông mày gấp lại rất sâu, mang theo tức giận đi nhanh rời khỏi

Hành động kì lạ này của hần khiến tất cả mọi người đứng đầy đều không thể nào hiểu nổi trong đó bao gồm cả Lạc Tử Hạ cũng kì quái mà nhìn theo bóng dáng rời đi của hần. Hần vẫn như cũ cao lớn mạnh mẽ, bá lẫm khuynh đảo thiên hạ. Nhưng kì quái là bọn họ đang nói chuyện tốt hần lại đi cái gì? Hơn nữa nhìn dáng vẻ giống như rất không cao hứng?

Nàng liếc mắt nhìn Hiền Thương Dật Phong một cái lại đưa mắt nhìn bóng dáng phía xa của Phượng Vô Trù. Cuối cùng nói với Hiền Thương Dật Phong: "Được rồi, sáng mai gặp!" Đi xem Hiền Thương Dật Phong tìm mình định làm cái quý gì cũng được! Hơn nữa Phượng Vô Trù cũng đã đáp ứng rồi, nàng mà không đi thì lại quá nhất gan à!

Hiền Thương Dật Phong mỉm cười, gật đầu với Lạc Tử Hạ: "Sáng mai gặp, bốn vương đại Thái tử điện hạ quang lâm!"

Nói xong với Lạc Tử Hạ hần lại quay sang nói với Long Ngạo Địch: "Nếu là hoàng đế quý quốc có bất mãn gì với bốn vương vì việc của Long Mạch hoặc là phái người tới bắt bốn vương, bốn vương cũng sẽ không có bất luận ý kiến nào nhưng cũng phải chờ ý chỉ của hoàng đế quý quốc. Nhưng trước khi có ý chỉ của hoàng đế quý quốc thì dầu gì bốn vương cũng là một thân vương, phụng mệnh hoàng thượng ta tới, trước mắt tướng quân cũng không có tư cách để bắt ta. Bốn vương đi trước, cáo từ!"

Hiền Thương Dật Phong thập phần có lễ chấp tay sau đó liếc mắt nhìn Lạc Tử Hạ cười một cái rồi mới xoay người rời đi.

Minh Dân Thanh nhìn một màn này từ đầu tới cuối, đại để cũng đã hiểu được Long Mạch đã rơi vào tay Hiên Thương Dật Phong, nếu không hẳn đã không đặc ý như thế nói chính mình cùng Long Mạch có quan hệ, mà sắc mặt Long Ngao Địch cũng sẽ không khó coi đến vậy. Ý nghĩ này vừa ra sắc mặt của Minh Dân Thanh cũng thâm lại mấy phần. Năm kiếm trong tay thật chặt nhìn theo bóng dáng của Hiên Thương Dật Phong trong ánh mắt toát ra sát khí, xem như định ra tay với Hiên Thương Dật Phong

Nhưng cuối cùng gân xanh vừa thi nhau nổi lên cũng được nén xuống. Nhìn theo bóng dáng của Hiên Thương Dật Phong, không tiếng động mà cười lạnh một tiếng sau đó xoay người rời đi. Cũng không nói một lời nào với Lạc Từ Dạ hay giải thích cho Long Ngao Địch biết tại sao vừa rồi mình lại ra nhập cuộc chiến. Trực tiếp liền đi.

Sau khi Minh Dân Thanh rời đi, Long Ngao Địch cũng áp được một chút tức giận của mình xuống. Những người có quan hệ đến việc mất đi Long Mạch đều đã tự sát, hơn nữa trước khi chết lại nói việc này không có quan hệ gì với Hiên Thương Dật Phong. Vì thế hẳn không những làm mất đi Long Mạch mà còn không thù hờ được Quốc Tự cho nên nếu như hoàng đế muốn trách tội thì hẳn sẽ không thể tránh khỏi phiền toái.

Hắn hít sâu một hơi, đang định đi thì Lạc Từ Dạ đứng phía sau bỗng nhiên mở miệng:" Long Tướng Quân, hiện tại Long Mạch đã mất đi, chỉ sợ phụ hoàng sẽ hỏi tội!"

Lời này của nàng vừa ra bước chân của Long Ngao Địch dừng lại, quay đầu nhìn Lạc Từ Dạ. Nơi này bây giờ cũng chỉ có hai người bọn họ cho nên hẳn tin tưởng Lạc Từ Dạ muốn nói gì với hắn thì cũng không cần phải kiêng kị. Lạc Từ Dạ hơi nhướng mày, sau đó cười nói:" Hơn nữa, theo bản thái tử thấy cho dù không có sự tình của Long Mạch thì Long tướng quân cũng chắc chắn sẽ bị trách phạt!"

Đồng tử của Long Ngao Địch nheo lại, chậm rãi xoay người nhìn Lạc Từ Dạ. Lúc này hắn mới chân chính đối diện với nàng, mở miệng dò hỏi:" Thái tử, lời này của ngài là có ý gì?"

Hắn cũng không khờ dại mà cho rằng Lạc Từ Dạ đang vui sướng khi người gặp họa hoặc chỉ là thuận miệng. Đặc biệt gần đây hắn cùng Lạc Từ Dạ cũng không gây sự gì với nhau cho nên Lạc Từ Dạ cũng sẽ không nhân rồi đi cười nhạo hắn!

" Có ý tứ gì, tướng quân không biết sao?" Nàng nhướng mày nhìn hắn, ánh mắt mang theo ý cười chỉ là không đạt đến đáy mắt. Sau đó lại nói tiếp:" Ta đã xem qua Vân Tiêu Nháo, cô ta cũng không có nội công, đại để cũng là tam chân miêu trong mắt của người. Đối với thân thủ như thế không biết nàng ta tiến vào đây như thế nào? Chẳng lẽ người muốn bản thái tử tin tưởng rằng đây chính là ma lực tình yêu làm nàng tăng lên thực lực trở thành người không ai có thể địch nổi? Tuy tiện phát tay đánh nát thị vệ treo được vào đây?" Cô nương Vân Tiêu Nháo kia thoát nhìn thơ ngây đáng yêu cho nên Lạc Từ Dạ cũng không cho rằng ang ta có thể tiếp tay làm được việc xấu gì! Nhưng trong mắt của đám nam nhân này thì nàng ta đã hoàn toàn trở thành quân cờ.

Long Ngao Địch nghe xong lời này của nàng dung sắc vẫn không đổi nhưng huyết đồng lại hơi nheo lại. Hắn hít sâu một hơi, khắc chế tức giận nói:" Thái tử còn có thể treo tường vào, Vân Tiêu Nháo tại sao lại không thể? Cái này không phải thuyết minh thân thủ của thái tử kì thật bất phàm không giống như bề ngoài chỉ thích sắc đẹp cùng tham gia náo nhiệt thậm trí che dấu thực lực cùng trí tuệ mà chúng ta không biết. Cao hơn thực lực của Vân Tiêu Nháo không biết bao nhiêu lần, cho nên mới có thể tiến vào đây?"

Lạc Từ Dạ nhìn bộ dáng mang theo điểm tức giận của hắn. Rất rõ ràng, sở dĩ Long Ngao Địch nói chuyện bèn nhọn như vậy thậm chí còn không lưu tình chút nào trả lời lại nàng một cách mỉa mai. Đơn giản là bởi vì hai điểm, thứ nhất là vì hắn không nguyện ý thừa nhận Vân Tiêu Nháo là do hắn cố ý đưa vào. Thứ hai là bởi vì Long Mạch vừa mới bị cướp đi nên tâm tình của hắn hiện tại rất không tốt vì thế cũng không có tâm trạng cùng nàng trò chuyện.

Đối với những người lớn lên đẹp trai thì cho dù có nói chuyện không hề khách khí thì Lạc Từ Dạ xem mặt mũi phân thượng vẫn quyết định bao dung cực kì. Cho nên nàng cũng không so đo với ngữ khí của hắn, nhân nhạo cười mở miệng:" Bản thái tử có phải như mặt ngoài hay không thì ta nói cũng đã nhiều nhưng tướng quân ngài cũng lựa chọn không tin. Cho nên lần này bản thái tử cũng không có gì để nói, mời tướng quân tự mình phân. Mà nếu ngoài ta ra còn có thêm một người có thể tiến vào là vì tướng quân không chú ý. Cho dù lúc này tướng quân đã biết có người lên vào mà vẫn không tăng cường nhân thủ. Cuối cùng có để Vân Tiêu Nháo vào thì tướng quân ngài thử tự mình nói xem đây là cố ý hay trùng hợp? Hoặc là Tướng quân căn bản không có bản lĩnh phòng thủ cho nên một lần lại một lần đem người thả vào? Nếu là như thế có nên để phụ hoàng phạt hay không?"

Lời này của nàng vừa ra ánh mắt của Long Ngao Địch lạnh dần.

Ánh mắt nhìn Lạc Từ Dạ thâm thêm vài phần. Lạc Từ Dạ cũng không chờ hắn nói chuyện liền nói:" Có lẽ bây giờ ngài đang định nói rằng bản thái tử có thể vào được là do ngài cố ý thả vào?"

Vấn đề này nàng cũng không phải thật sự nghi ngờ. Đầu tiên là nàng cực kì tin tưởng đối với thực lực của mình, không cho rằng người của Long Ngao Địch có thể phát hiện được nàng, không cho nàng tiến vào. Tiếp theo là trong trận chiến tranh đoạt Long Mạch này Long Ngao Địch không muốn có nhiều người tham dự cho nên nếu biết nàng sẽ đến hẳn chắc chắn sẽ ngăn lại.

Như vậy để giải thích vấn đề này hợp lý nhất chính là lúc nàng ấn dấu vào đây, Long Ngao Địch thấy Phượng Vô Trù đáp ứng cho nàng ở lại, nàng không có khả năng sẽ đi cho nên dứt khoát hoặc là không làm hoặc đã làm là phải làm đến cùng, nên cố tình đem Vân Tiêu Nháo thả vào? Tuy rằng lúc Long Ngao Địch nhìn thấy Vân Tiêu Nháo tựa hồ muốn đem Vân Tiêu Nháo ném văng ra ngoài nhưng nàng cẩn thận suy tư lại một phen thì biết bất quá chỉ là giả dối.

Nàng từng bước từng bước hỏi hắn, đuôi lông mày của Long Ngao Địch nhăn chặt. Hít sâu một hơi, ánh mắt càng phức tạp hơn. Nhìn hắn như vậy chắc là cũng không muốn trả lời vấn đề này. Nhưng hắn cũng hiểu được Lạc Từ Dạ đã hỏi đến đây hẳn cũng không thể nói câu gì chọc cười. Suy tư một lát, chắc cũng bởi vì đêm nay quá mệt mỏi nên cũng lười tiếp tục lẩn lộn cùng nàng.

Liền dứt khoát nói:" Văn tiểu thư là thật tình thích ngươi, Văn thừa tướng tuy rằng vẫn còn nghi vấn với thái tử nhưng vẫn tin tưởng thái tử không chỉ đơn giản giống như mặt ngoài. Rốt cuộc thái tử chỉ cần hơi có đầu óc một chút thì sẽ không nhảy qua tảo nhỏ trong tiệc mừng thọ của hoàng thượng. Mặc dù chủ bằng biểu hiện ăn chơi trác táng thường ngày của thái tử làm người ta cảm thấy ngại cũng không phải thật sự không có đầu óc. Cho nên bài nhảy lúc trước nhất định cất dấu huyền cơ. Không chỉ có ta cho rằng như vậy mà không ít người cũng nghĩ vậy!"

Lạc Tử Dạ nghe xong lời này khoé miệng dật dật. Không biết nên cảm tạ những người này bỗng nhiên nghĩ tốt cho nàng hay vẫn là nàng cố tình biểu hiện ngu xuẩn như vậy là để chạy thoát khỏi ngôi vị thái tử nhưng lại bị mấy người tự cho là thông minh này tin rằng nàng không chỉ là không vô dụng mà còn coi trọng nàng thêm làm nàng cảm thấy cực kì bị ai!

Thờ dài một hơi sau đó suy tư một chút lời nói của Long Ngạo Định. Bây giờ nàng cũng coi như đã hiểu được ý tứ của hắn, chậm rãi hỏi:" Cho nên Tướng quân và thừa tướng đại nhân đã sớm kết thành đồng minh? Mà các ngươi đều cảm thấy ta là người không đơn giản, hy vọng mượn sức của ta. Vừa vặn Văn Tiểu Nháo lại yêu thích ta cho nên ngươi cùng thừa tướng cấu kết với nhau đem nàng thả vào đây? Nếu cô nương này thật sự có thể đã động ta thì nói không chừng ta sẽ nghiền nát nàng làm phi. Như vậy bốn thái tử liền thành con rết của Văn Thừa tướng, không muốn chung thuyền với các ngươi cũng không thể. Còn về phía Văn Tiểu Nháo sau khi vào được lại không hề biết đã được ngươi ngầm đồng ý vẫn còn đang vui mừng vì vào được đây hơn nữa còn gặp được ta?"

Bởi vì khi Văn Tiểu Nháo vào được thì biểu cảm vui sướng trên mặt không phải là giả, thập phần chân thật không thể nào lừa gạt được.

Như vậy cũng có thể giải thích được đêm đó tại sao lại nhìn thấy Văn Tiểu Nháo ở phụ cận phủ thái tử. Cho dù người của phủ thừa tướng thật sự vô dụng nhưng cũng không có khả năng để tiểu thư nhà mình nửa đêm chạy ra ngoài mà không hề phát hiện. Vì thế buổi tối hôm đó cũng được thừa tướng ngầm đồng ý rồi!

Long Ngạo Định nghe xong lời này của Lạc Tử Dạ thì cảm thấy nàng nói cũng trắng ra một ít, không phản rõ rệt ta ra. Nhưng mà sự thật cơ bản là đúng như nàng đã phân tích, hắn cũng không cần phải tiếp tục lừa gạt. Bởi vì hắn biết cho dù mình có sống chết không thừa nhận thì Lạc Tử Dạ cũng không tin tưởng.

Vì thế hắn gật đầu, nhanh chóng lạnh lùng mở miệng:" Chỉ cần thay đổi sang trường hợp khác, thêm một người nữa ở đây, lời nói vừa rồi của thái tử mặt tướng sẽ không thừa nhận!"

Câu này của hắn không khác nào đang thừa nhận phán đoán của Lạc Tử Dạ. Nhưng đồng dạng cũng cho Lạc Tử Dạ biết nếu thay đổi thành trường hợp khác hoặc bây giờ có người khác ở đây thì hắn sẽ không thừa nhận. Nó cũng mơ hồ biểu đạt hắn đối với Lạc Tử Dạ tín nhiệm.

Sau đó hắn lại mở miệng bổ sung:" Văn Tiểu thư cũng không thấy cảm kích đối với chuyện này, mà trên thực tế nếu không phải Văn Tiểu thư coi trọng thái tử trước thì Văn Thừa tướng sẽ không muốn thái tử làm con rết. Rốt cuộc thái tử có thực lực hay không thì vẫn chỉ là suy đoán, không ai có thể nói gì được. Mà Văn Tiểu thư lại là hòn ngọc quý trên tay của thừa tướng. Thừa tướng nhất định sẽ không tùy tiện để nữ nhi của mình thành quân cờ. Cho nên mong thái tử cho dù biết chân tướng cũng không làm khó xử Văn Tiểu thư!"

Lạc Tử Dạ nhướng mày. Kì thật nàng rất muốn hỏi trong mắt hắn rốt cuộc nhìn nàng tồi tệ như thế nào mà nghĩ rằng nàng sẽ đặc biệt đi xử một tiểu cô nương! Nhưng có lẽ cũng là vì hình tượng ác bá lúc trước của Lạc Tử Dạ quá mức ăn sâu bén rễ nên hắn mới có cảm giác như vậy.

Nàng cũng lười mở miệng biện giải, chỉ nhàn nhạt cười, mở miệng trào phúng:" Hà tất phía đem thừa tướng nói cao thượng như vậy, nếu như hắn thật sự đau lòng nữ nhi thì vẫn nên chế tạo một chút cơ hội gặp mặt bốn thái tử thông thường hoặc là trực tiếp hướng phụ hoàng cầu thân chứ không phải để nàng lỗ mắng đi tới đây, an toàn cùng danh tiết khó có thể bảo đảm. Nếu như ta là một tên cầm thú, chiếm được trong sạch của nàng rồi chết không chịu thừa nhận thì người thiệt vẫn là cô nương này. Cho nên cuối cùng thừa tướng cũng chỉ vì tư dục của mình, mà Văn Tiểu Nháo lại vừa hay coi trọng ta nên mới quyết định như vậy thôi!"

Lời này của nàng vừa ra Long Ngạo Định cũng im lặng không nói. Bởi vì hắn biết sự thật vốn dĩ là như vậy. Nếu như thừa tướng thật sự đau lòng nữ nhi thì chắc chắn sẽ không để nữ nhi của mình chạy lung tung như vậy.

Nói tới đây Lạc Tử Dạ cũng không định tiếp tục cái vấn đề vô nghĩa này nữa. Cũng bởi vì câu nói suy đoán ác ý của Long Ngạo Định, làm nàng không cần phải khó xử Văn Tiểu Nháo nên tâm tình nàng đang rất không tốt. Vì thế mở miệng nói:" Được rồi, chuyện này cũng chỉ nói đến đâu thôi! Bốn thái tử chỉ hy vọng chúng ta thân là đàn ông có chuyện gì thì tốt nhất là chính mình tự xử lí, không cần đem nữ nhân vô tội kéo vào. Quyền vị cùng thiên hạ của nam nhân cũng không nên dẫm đạp lên huyết lệ của nữ nhân. Nếu như thật sự có bản lĩnh thì chỉ cần sức của chính mình, lấy thực lực ra cho mọi người thấy, làm thừa tướng không cần ôm tâm tư gì thuận tiện làm cho hắn có thời gian suy nghĩ hắn làm phụ thân có nên làm như vậy không! Mà Long Tướng quân lại lo lắng sau khi bốn thái tử biết chân tướng đi gây bất lợi đối với Văn Tiểu Nháo. Nếu ở trong mắt tướng quân ta là dạng người như vậy tại sao không ngăn cản bọn họ? Tướng quân tốt nhất cũng nên tự kiểm điểm bản thân mình một chút!"

Nàng nói xong lời này liền xoay người đi, môi tích ra một nụ cười xem thường.

Mà Long Ngạo Định nghe xong lời này thì sững sờ, nhìn theo bóng dáng của nàng. Sao hắn lại không biết Lạc Tử Dạ lại bắt đầu có lễ tiết, trở nên đàn ông như vậy? Còn tại sao lại không ngăn cản Văn Tiểu Nháo là bởi vì hắn cùng nàng cũng không có quan hệ gì, trả giá một nữ nhân mà có thể hình thành được liên minh thì đây hoàn toàn có lợi. Mà đây cũng chính là ý nguyện của thừa tướng, hắn cũng không có quan hệ nên cũng không ngăn cản.

Nhưng dù sao Văn Tiểu Nháo cũng vô tội. Cho nên làm nam nhân có phong độ tự nhiên là sẽ nói những lời này để tránh nàng bị liên lụy, còn bị Lạc Tử Dạ đối phó.

Nhưng lời nói này của Lạc Tử Dạ... hắn trầm mặc trong giây lát, thật sự hắn có điểm nghi ngờ về khí tiết của Lạc Tử Dạ nhưng câu nói của Lạc Tử Dạ lại hoàn toàn phá vỡ những suy nghĩ trước đây của hắn về nàng.

Người đang cầm cây quạt phe phẩy trong tay đang đi phía trước bỗng nhiên quay đầu lại nói" Tin tưởng đến bây giờ tướng quân cũng đã biết ta không hề có ý nghĩ gì đối với Vân Tiêu Nháo. Đây là việc của nam nhân cho nên cũng không cần mang nữ nhân lôi kéo vào. Tướng quân nếu như định phải người tới câu dẫn ta làm ta gia nhập với bọn người thì tướng quân không bằng tự mình thoát, nhảy một điệu nhảy mãnh nam tử gì đó. Bởi vì cái bồn thái tử thích là nữ nam kế, tới lúc đó nói không chừng bồn thái tử còn chảy máu mũi, gia nhập với bọn người vì các người làm trâu làm ngựa, vào sinh ra tử. Đương nhiên đến lúc đó mong rằng tướng quân sẽ lấy thân báo đáp đừng để ta quá kích động mà trả giá một hồi.

Nói xong lời này nàng liền treo lên mặt nụ cười bi ối chạy mất dạng.

Long Ngạo Dịch đứng im tại chỗ hồi ức lại câu nói vừa rồi của Lạc Tử Dạ. Mỗi câu nàng nói ra làm hắn không cách nào tưởng tượng nổi. Khoé miệng suyết chút nữa vì co dặt mà rút gân. Tên Lạc Tử Dạ này cũng thật....

.....

Mà giờ phút này, trong phòng của Nhiếp Chính Vương điện hạ đang lâm vào một mảnh trầm lặng.

Nhiếp Chính Vương điện hạ đang ngồi ở trên cao, bộ dáng vẫn cao cao tại thượng như cũ, khí tức bá lẫm chỉ là trong tay đang cầm cái chén kim loại có chân dài. Trầm mặc nhìn hư không làm cho người ta cảm thấy hắn là đang thất thần.

Diêm Liệt đứng bên cạnh nhìn thấy bộ dạng như vậy của hắn thì chỉ biết im lặng mà nhìn trời. Từ lúc vương bị Phong Vương đắm vào chỗ đau tức giận trở về một lúc thì vẫn luôn ngồi kia phát ngốc, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chẳng lẽ vương đang nghiêm túc suy nghĩ xem vương đối với thái tử có vượt qua khái niệm sủng vật hay không? Mẹ nó, tự hỏi thì được nhưng một lúc nữa đừng có nói ra một kết luận không ai thừa nhận nổi a!

" Cây nhân duyên ở chỗ nào?" Người đang trầm mặc một lúc lâu bỗng nhiên mở miệng dò hỏi. Giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ, tựa hồ không chút để ý, ánh mắt cũng không hoàn toàn nhìn về phía Diêm Liệt. Hoàn toàn giống như là chỉ vô tình nhắc tới.

Khoé miệng Diêm Liệt không tự chủ mà giật một cái. Bình thường lúc vương vô tình nhắc tới một chuyện gì đó thì sẽ nghiêng đầu nhìn đối phương hơn nữa đôi mắt cũng nheo lại làm cho đối phương mang cảm giác bị áp bách nặng nề. Nhưng bộ dạng quay đầu hôm nay của vương lại cho đối phương thấy được ánh mắt của hắn đang chứa hàm ý: Ta chỉ là thuận miệng hỏi, ta căn bản cũng không biết nhân duyên thụ là cái lông gì, cũng không biết nó có quan hệ gì tới ta, nó là cái quỷ gì?

Diêm Liệt im lặng vô ngữ trong chốc lát, trên mặt duy trì cung kính tuyệt đối, đáp lại:" Khởi bẩm vương nhân duyên thụ nằm ở giữa trung tâm của Quốc Tự, cách Tăng Kinh Các năm trăm mét, ở phía Đông là bờ sông, phía Nam là rừng đào. Hiện tại chắc cũng đang là mùa hoa đào nở rộ..."

Diêm Liệt đang nói tới đây bỗng dừng lại một chút. Sau đó mới tiếp tục bổ sung:" Đúng rồi, cây nhân duyên kia mỗi năm vào thời điểm thất tịch đều sẽ để cho bá tánh vào cầu nguyện. Khẩn cầu nhân duyên còn có..."

Trong lúc hắn đang nghiêm túc giải thích được một nửa thì Nhiếp Chính Vương điện hạ bỗng nhiên mở miệng đánh gãy:" Không thú vị!"

Hai chữ này được hắn phun ra rất rõ ràng nhưng lại đầy đặc ý tứ miệt nhiên. Sau đó hắn hơi hơi cúi đầu, đem chén rượu trong tay buông ra. Khuôn mặt tuần mi khiến thần ma điên đảo lộ ra thần sắc khinh thường.

Diêm Liệt cao hứng gật đầu. Ân, việc không có gì thú vị như vậy vương tất nhiên sẽ không đi! Kì thật hắn vẫn luôn lo lắng, sau khi vương tức giận trở về sẽ suy nghĩ cẩn thận sau đó phát hiện ra bản thân mình đối với Lạc Tử Dạ có ý, sau đó chạy đến nhân duyên thụ trông chừng hoặc trực tiếp phá hư. Nếu vậy thì sự tình sẽ không thể nào cứu vãn nổi. May mắn là vương không hề cảm thấy hứng thú với mấy việc này.

Nhưng mà hắn còn chưa cao hứng xong thì người vừa học ra mấy chữ "không thú vị" kia lại trầm mặc vài giây. Sau đó mở miệng nói:" Nghe nói hoa đào của Quốc Tự rất không tồi. Vừa rồi người mới nói phụ cận của nhân duyên thụ có một rừng đào, thật ra ngày mai chúng ta có thể tới xem một chút!"

Hắn nói xong lời này còn nghiêm trang mà gật đầu với Diêm Liệt, thần sắc trên mặt phi thường tự nhiên. Đường như chỉ thật sự đi xem đám hoa đào của Quốc Tự....

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56-1: Gia là dùng mỹ mạo của mình chinh phục bọn họ! (1)

Edit: mô mô

Diêm Liệt:....

Kỳ thật hắn rất muốn nhắc nhở vương một chút rằng hoa đào ở bất cứ đâu cũng không tốt bằng một cái lá của hoa đào trong phủ. Bởi vì hoa đào ở phủ Nhiếp Chính Vương là được lấy từ núi Mênh Mông mang về trồng, mỗi một đoá hoa đều cực kì no đủ, hoàn mĩ không tí vết, màu hồng phấn kiều diễm ướt át được mệnh danh là hoa đào vương. Năm đó chỉ còn vài cây đều bị hắn nhổ về trồng hết.

Mà vương từ xưa tới nay đều không thích hoa đào vì nó quá kiều diễm cho nên cũng không có hứng thú đi xem một lần nào. Cũng chính vì như vậy nên hắn đã cố ý bảo bọn hạ nhân đem hoa đào trồng ở hậu viện hẻo lánh nhất nơi mà vương cả năm cũng không đặt chân đến lần nào, tránh ngứa mắt vương. Nhưng lần này lại khen ngược, muốn đi xem hoa đào?

Hiện tại hắn chỉ muốn nói một câu với vương rằng: Vương, nếu người không yên tâm để thái tử đi với Hiên Thương Dật Phong thì nói thẳng ra không phải tốt hơn không? Ban này giả trang hào phóng làm cái gì để bây giờ phải lấy cái lí do méo mó đi xem hoa đào này.

Trong lòng Diêm Liệt phun tào một hồi cuối cùng không thể nhịn được nữa nói: "Vương, không phải ngài không thích hoa đào sao? Hơn nữa hoa đào trên thế gian này làm gì có chỗ nào đẹp như ở Nhiếp Chính Vương phủ của chúng ta chứ!"

Ấn đường Phượng Vô Trù nhún vai. Mắt híp lại nhìn Diêm Liệt nghiêm túc giải thích: "Cô bỗng nhiên cảm thấy thành kiến của mình với hoa đào cũng không quá sâu. Hoặc là nhìn thử hoa đào bình thường xem có thể thay đổi được ý kiến trước đây của cô hay không thôi!"

Khoé miệng Diêm Liệt trừu nhẹ một cái. Kỳ thật hắn rất muốn nhắc nhở vương một phen. Bình thường nếu hắn mà hỏi vương như vậy thì lấy tính tình của vương sẽ không kiên nhẫn liếc mắt nhìn hắn một cái rồi hỏi một câu duy nhất: Người có ý kiến?

Hôm nay lại khen ngược, ngài ấy còn đi giải thích một phen! Việc bất thường này làm cho Diêm Liệt rất muốn hỏi một câu với vị bằng hữu "thảo nê mã" thường xuyên qua lại với hắn nhất hiện tại rằng nếu như nói rằng biểu hiện này của vương không có một chút điểm đáng ngờ nào thì người có tin được không? Dù sao thì chắc chắn hắn sẽ không tin!

Thế nhưng hắn vẫn mở miệng nói: "Tuân mệnh! Ngày mai thuộc hạ liền đi chuẩn bị tốt!"

.....

Lạc Tử Dạ trở về phòng, đang định tắm rửa một phen rồi làm một giấc ngủ ngon để lấy được tinh thần tốt nhất chuẩn bị cho sáng mai đi gặp anh đẹp trai. Nhưng lúc nàng vào phòng liền cảm nhận được một cỗ hơi thở thấp phẫn kì bí, có điểm yêu dã nhân nhạt lại vô tình lộ ra hương vị của hoa anh túc.

Trong lòng nàng bây giờ chỉ nghĩ ra được một ý nghĩ duy nhất là đại mỹ nhân Doanh Tần yêu nghiệt kia đã tới! Nhưng lúc nàng nhìn khắp phòng một lượt thì cũng không tìm ra được một chút tung tích nào của hắn. Trong phòng cũng không có chỗ nào bị động qua thậm chí cũng không có điểm nào đáng ngờ. Nàng nhũn mày lại quét mắt nhìn thêm một lượt nữa, sau đó đưa mắt lên nhìn trên nóc nhà.

Xác định được không có ai nhưng hơi thở kì bí này khiến nàng không thể để lộ ra bất kì sơ hở nào. Ngáp to một cái, giả vờ buồn ngủ trực tiếp tiến về phía giường ngủ. Nằm vật ra giường nhắm mắt lại.

Lúc này nàng cũng không dám tắm gội tùy tiện. Nếu như nàng không đoán sai thì Doanh Tần đã tới đây. Hiện tại vẫn chưa vào thì chỉ có khả năng hắn đang ở rất gần. Nếu như hắn phát hiện ra nàng là nữ nhi thì không biết nàng sẽ chết như thế nào đâu! Cho nên hôm nay tốt nhất vẫn là không cần tắm rửa. Nàng nằm xuống được một lát thì hô hấp dần dần đều lại tựa hồ như đang ngủ.

Ngoài cửa sổ, cách đó không xa có một thân ảnh yêu dã đang đứng trên cây đào dựa nửa người vào cây. Áo gấm của hắn dài, rũ xuống đỏ rực một mảng tựa như một dải hoa đỏ yêu mĩ.

Đôi mắt đào hoa nhìn cửa phòng của Lạc Tử Dạ. Nghe thấy hô hấp đều đều trong phòng thì hắn đã đoán ra người trong phòng đại để là đã ngủ. Đôi môi yêu diễm của hắn bỗng nhiên cười khiến cho cây hoa đào bên cạnh phải thất sắc, xấu hổ không thôi. Hắn chậm rãi mở miệng, thanh âm nữ miều nhẹ nhàng: "Chúng ta đi thôi!"

Gã sai vật Thanh Thành phía sau hắn mở miệng: "Công tử, chúng ta cứ thế mà đi sao? Long Mạch rơi vào tay ai chúng ta còn chưa biết được..."

Doanh Tần nghe xong lời này thì quét mắt nhìn hắn một cái sau đó mới mở miệng nói: "Một nén hương trước Minh Dận Thanh mang theo về mặt tức giận rồi đi nên Long Mạch sẽ không có khả năng ở trong tay hắn. Cách đây tầm một tách trà nhỏ (15 phút) truyền ra tin tức Long Mạch bị đánh cắp, Long Ngạo Định cũng đã đi thỉnh tội với hoàng đế. Nếu Long Mạch rơi vào tay Long Ngạo Định hẳn chắc chắn sẽ nhìn một chút rồi đưa cho Hoàng đế hoặc làm một cái giả rồi mới đưa. Nhưng bây giờ hắn lại đi thỉnh tội, như vậy cũng nói lên Long Mạch không có trong tay hắn!"

Thanh Thành nhũn mày, đại để hắn cũng đã hiểu được tại sao chủ tử lại không gia nhập cuộc chiến là lại trực tiếp đứng ở đây! Đây là nơi Minh Dận Thanh chắc chắn sẽ đi qua cũng như là gần phòng của Lạc Tử Dạ cho nên chủ tử không cần đi cũng có thể biết được đại khái mọi việc.

Kế tiếp cũng không cần Doanh Tần mở miệng, Thanh Thành đã phân tích tiếp lời: "Mà Thái Tử Thiên Diệu ở trong mắt mọi người lại là tên vô năng, nhưng lại không thể nhìn thấu nhất mà tới nay lại không có người đến tìm hắn phiền toái cho nên Long Mạch cũng không có ở trong tay thái tử, như vậy..."

Cũng chỉ còn dư lại Hiên Thương Dật Phong cùng Phượng Vô Trù.

Thanh Thành nói đến chỗ này Doanh Tần bỗng nhiên cười rộ lên, mở miệng nói: "Phượng Vô Trù là một người cực kì kiêu ngạo. Hắn không bao giờ để

vào mắt mấy cái gọi là bảo vật mà các quốc gia đang tranh đoạt mà hấn cũng chỉ coi bọn họ như một con kiến nhỏ nhoi. Cái hấn quan tâm chỉ có thực lực của chính mình mà thôi! Long Mạch trong mắt hấn cũng không coi ra cái gì, nhìn những người này tranh đoạt thì hấn cực kì xem thường nên càng không thể nào có chuyện hấn chen một chân vào được!"

"Hơn nữa..." Doanh Tần dừng lại một chút rồi nói tiếp:" Lấy tính tình của Minh Dận Thanh nếu như hấn bại bởi Phượng Vô Trù thì giờ phút này cũng sẽ không vác bộ mặt phần uất, thập phần không phục này trở lại. Ở tròn mắt của hấn ngoại trừ Phượng Vô Trù ra thì không ai có thể bằng được hấn. Cho nên chỉ có Long Mạch rơi vào tay người khác thì hấn mới có đáng về này!"

Vì thế liền có thể xác định được Long Mạch ở trong tay Hiên Thương Dật Phong.

Thanh Thành nghe xong phân tích của Doanh Tần thì rốt cuộc mới minh bạch được hoàn toàn. Nhìn thấy chủ tử đã đoán được hoàn toàn, hấn chậm rãi mở miệng nói:" Chủ tử, Minh dận Thanh, Hiên Thương Dật Phong còn có Võ Hạng Dương đều đã tham gia vào chiến cuộc, ngài thực sự không tính toán... trở về nước?"

Lời này của hấn vừa ra, Doanh Tần đã nhảy xuống từ trên cây.

Tư thái thập phần vui mừng, chén rượu cầm trong tay không rời, sau khi nghe xong lời này của Thanh Thành, nhẹ nhàng cười một tiếng mở miệng nói:" Thiên hạ đại loạn ta cũng không ra tay. Ta muốn nhìn xem tứ phương lên lên xuống xuống cũng không ảnh hưởng tới vị thế của ta. Minh Dận Thanh là tên ngu lại hết thuốc chữa cũng không dao động được..."

Không dao động được cái gì Doanh Tần lại không nói nhưng Thanh Thành lại hiểu được ý của hấn. Hấn cúi đầu xuống, mặc dù đã hiểu được ts của chủ tử nhưng hấn cũng không nhịn được nói:" Nhưng công tử, ngài một mình ở đây cũng có thể bảo vệ được quốc hĩa của ta trăm năm an khang nhưng những ngày như vậy ngài muốn sao? Vì sao không trở về quốc gia..." khai phá thêm quốc thổ?

Hấn đang nói tới đây bỗng nhiên im lặng. Mà khắp bốn hướng chỉ còn lại tiếng bước chân của người phía trước. Còn có thanh âm của áo gấm dài phết đất đang được kéo ở trên cỏ, thanh âm này cực kì cẩn thận tựa như phát hiện ra tâm trạng của chủ nhân không tốt không dám phát ra tiếng vang quá lớn.

"Nếu có thể, mảnh quốc thổ kia cả đời này ta cũng không muốn bước vào!"

.....

Gió thổi tới tiếng thờ dài cùng với nhàn nhạt hương rượu. Người đang ngủ say trong phòng bỗng nhiên mở mắt. Thanh âm ngoài kia nàng nghe được rất rõ ràng. Thính giác của nàng trước kia đã được Yêu Nghiệt huấn luyện qua nên rất thính. Cho nên cuộc đối thoại của hai người kia cũng không tránh được tai của nàng.

Lạc Tử Dạ chậm rãi bò dậy đứng ở bên cạnh cửa sổ. Bên ngoài cửa sổ đã không còn thân ảnh của hai chủ tớ nữa nhưng trong đầu nàng bắt đầu quanh quẩn câu nói kia của Doanh Tần.

"Nếu có thể, mảnh quốc thổ kia cả đời này ta cũng không muốn bước vào!"

Không biết hấn đã phải trải qua những gì trong quá khứ mà đến quốc gia của mình cũng không muốn bước vào? Đây cũng là nguyên nhân mà hấn hay uống rượu? Đặc biệt nghe cuộc đối thoại của hai người kia nàng không khó để kết luận được thân phận của Doanh Tần tuyệt đối không thấp. Thậm chí có thể cùng mấy người kia quyết đấu không phân thắng bại. Lạc Tử Dạ đứng ở cửa sổ nghĩ người một lát rồi quay lại giường nằm.

Nhưng nhìn nóc giường một lát lại không có nửa điểm dấu hiệu buồn ngủ. Hiên Thương Dật Phong nhìn như một dòng suối thanh tuyền nhưng kì thật lại giống như biển cả mặt ngoài thù bình yên nhưng ẩn dấu bên trong lại đầy bão tố. Minh Dận Thanh thoát nhìn giống như rắn độc nhưng chỉ số thông minh lại không cao lắm đúng tiêu chuẩn của loại hình hữu dũng vô mưu. Long Ngạo Địch tựa hồ là người trung can nghĩa đảm nhưng kì thật hấn luôn chỉ hướng đến đồ đồ vật mà hấn mong muốn. Doanh Tần lại khoác bộ da mị hoặc thiên hạ nhưng cất phía dưới lại là vô văn lưỡi dao.

Nhìn tới nhìn lui thì người đơn giản nhất lại là Phượng Vô Trù. Tên này cùng mấy người trong ngoài không đồng nhất kia khác hẳn nhau. Chẳng lẽ nàng không cần tiếp tục suy xét mấy người trong ngoài không đồng nhất kia mà chỉ chuyên tâm theo đuổi Phượng Vô Trù? Ít nhất cũng không cần phải lo lắng hấn mặt ngoài thì như này nhưng bên trong lại tính toán chuyện khác?

Nhưng Lạc Tử Dạ nhanh chóng nghĩ đến trình độ trong ngoài như một của hấn thì khoé miệng nhanh chóng giật giật. Từ trong đến ngoài của tên hỗn đản này đều là một tên cuồng ma dở hơi chính hiệu. Lạc Tử Dạ thở dài một hơi, cho nên để bảo toàn sự yên bác của mình nàng hẳn là từ bỏ đi!

Không biết có phải là vì khi nhớ đến tên hỗn đản kia có thể khiến cho người ta phần nộ buồn ngủ không mà Lạc Tử Dạ đã nhanh chóng đi tìm chu công quên cả tắm rửa.

....

Sáng hôm sau, khi Lạc Tử Dạ tỉnh lại đã tự mình mặc quần áo. Tiểu Minh Tử đứng chờ ngoài cửa. Suốt bao năm nay Lạc Tử Dạ luôn không cần người khác hầu hạ tắm rửa mặc quần áo nên tiểu Minh Tử luôn chờ ở bên ngoài.

Lạc Tử Dạ thu thập quần áo, chỉnh trang lại đầu tóc thật tốt sau đó mới bước ra cửa. Đi về phía tàng cây nhân duyên gặp mặt offline với soái ca. Tâm tình sáng hôm nay của nàng vui sướng đến không còn gì để tả!

Tiểu Minh Tử đứng bên cạnh nhắc nhở:" Thái tử, bây giờ vẫn còn quá sớm. Bây giờ Hiên vương vẫn đang dùng bữa. Bây giờ ngài đến đây thì lại phải

chờ đợi không bằng trước tiên dùng đồ ăn sáng rồi lại nói tiếp?"

Lạc Tử Dạ cũng không quay đầu lại nhìn hân, tay cầm cây quạt đi nhanh về phía trước mở miệng nói: "Người vẫn là không biết đi? Địa điểm mà mỹ nam tử sắp tới gia nhất định phải nắm rõ nơi ấy trong lòng bàn tay. Như vậy gia mới có thể đảm bảo được lúc gia định ngã có thể chuẩn xác mà ngã và lòng ngực soái ca. Hôn nữa nắm chắc cơ hội sờ soạng một phen!"

Tiểu minh tử:....

Không biết có phải vị Hiền Vương kia đầu bị cửa kẹp hay không mà bùng phát lá gan phát rồ đi mò thái tử gặp riêng! Còn thái tử bữa sáng cũng không thêm ăn, bận bịu đi do thám địa hình xem chính mình nên ngăn như nào cho hợp phong thủy. Này thật là...

Trong lúc hân đang vô ngữ, bọn họ đã đi đến phụ cận của Tàng Kinh Các mà cách đó không xa chính là cây nhân duyên kia.

Cây rất cao, tráng lệ, dây mơ rễ má khó gỡ. Chỉ một cây như vậy lại chiếm một diện tích rộng lớn, tán cây toả ra to lớn đan xen nhau. Đứng ở dưới tàng cây chỉ cảm thấy như nửa bầu trời bị che khuất. Cây to như vậy nếu như đặt ở rừng mưa nhiệt đới thì là chuyện dễ hiểu nhưng đặt ở đây thì lại là một việc cực kì hiếm. Cho nên việc cây nhân duyên này được mọi người tôn sùng tìm đến cầu duyên cũng không phải việc kì quái gì!

Trên cây treo không ít túi gấm còn có dải lụa hồng tung bay. Từ xa nhìn cũng có thể thấy trên chữ viết mực trên dải lụa tám phần là do các cặp đôi viết, vút lên cây để cầu nguyện. Lạc Tử Dạ đang cân nhắc chính mình có nên cũng viết một cái hay không thì có tiếng bước chân truyền đến.

Nàng nhìn thoáng qua tiểu minh tử. Tiểu minh tử hiểu ý, nhanh chóng quay đầu chạy cùng nàng đến núp ở phía sau cây nhân duyên. Thân cây rất lớn, hai người bọn họ trốn ở đây thì những người ở đối diện cũng không phát hiện được.

Chỉ một chốc sau có một đội người đi đến. Toàn bộ đều là võ tăng, biểu tình trên mặt một cái so với một cái càng khó coi. Có một người trong bọn họ mở miệng nói: "Đêm qua Định Không đại sư chết trên tay Hiền Thương Dật Phong cùng tên phản đồ Thanh Viễn. Hôm nay ta nghe nói Hiền Thương Dật Phong sẽ gặp mặt Thái tử ở đây. Hôm nay chúng ta nhất định phải lấy mạng chó của hân báo thù cho Định Không đại sư!"

" Báo thù cho Định Không đại sư!" Những người khác mở miệng nói theo.

Khoé miệng Lạc Tử Dạ kéo một cái, trong lòng sinh ra một dự cảm bất hảo. Như vậy... cuộc gặp mặt hôm nay của nàng cùng Hiền Thương Dật Phong là hân có việc tìm nàng nói vẫn là hân tính toán được việc hân giết Định Viễn nên những cao nhân đó sẽ không thiện bãi cam hưu nên lừa nàng tới đây? Chỉ cần mấy người này nhận sai người cho rằng nàng là Hiền Thương Dật Phong sau đó người bị đánh chết là nàng?

Nàng cảm thấy lấy hành động ngoan tuyệt thường ngày của hân thì làm ra việc này rất có khả năng. Nhưng là đem nàng đánh chết thì Hiền Thương Dật Phong có được chỗ tốt gì?

Trong lúc nàng đang chìm vào suy nghĩ thì có một võ tăng mở miệng nói: "Đúng rồi, các người có biết Hiền Thương Dật Phong trông như thế nào không?"

" Không biết! Không có gặp qua bao giờ. Phương trượng sợ mọi người tìm hân gây chuyện nên canh năm đã gọi mọi người dậy để dặn dò. Nhưng đêm qua ta nghe có người nói trong tay Hiền Thương Dật Phong luôn cầm cây quạt, thích mặc hồng y..." Một võ tăng mở miệng.

Một người khác cũng nói tiếp: "Đúng vậy! Thích mặc bạch y còn lam y chính là thái tử, Hiền Thương Dật Phong thích mặc hồng y!"

Lạc Tử Dạ nghe xong lời này thì cả người... ơ. Nàng hồi ức lại một chút thì phát hiện ra nàng cùng Hiền Thương Dật Phong đều có sở thích cầm cây quạt cho tiêu sái. Nhưng người thích xuyên hồng y... lạc Tử Dạ cứng nhắc cúi đầu nhìn bộ quần áo đỏ tươi mà mình đang mặc. Lúc này mà nàng còn không rõ ràng được nàng bị hồ thì nàng chắc chắn là bị bại não rồi!

Đầu năm nay quyết đoán hẹn hò cùng với soái ca đúng thật là không hợp phong thủy mà! Người hoàn toàn không biết được soái ca chỉ muốn đơn thuần gặp người hay vẫn là tính kẻ người.

Tiểu Minh Tử đồng tình nhìn nàng một cái. Hân cũng hiểu được tình huống mà thái tử gia nhà mình đang gặp phải, may mắn là hôm nay thái tử đến sớm một chút. Tuy rằng ý định ban đầu của Thái tử là đến để nghiên cứu địa hình để giả vờ ngã cùng Hiền Vương thân mật tiếp xúc một phen. Nhưng mà trời xui dắt khiến thế nào lại phát hiện được nhóm người này. Thôi! Cứ coi như là một cái giáo huấn để thái tử về sau thành thành thật thật, không ôm tâm tư đi hẹn hò mỹ nam nữa đi!

Nhưng kẻ tiếp phải làm sao bây giờ?

Lạc Tử Dạ đưa mắt nhìn tiểu minh tử. Nàng đang phân vân không biết là chạy hay vẫn là nhảy ra ngoài đánh với mắt người kia một trận. Hoặc là vẫn tiếp tục trốn ở đây thành thật chờ Hiền Thương Dật Phong giả làm nàng tới, sau đó cùng hân đứng ngốc ở đây nửa ngày rồi chạy về cùng hân?

Ý tưởng này vừa được thành lập trong đầu nàng thì lại nhanh chóng bị đánh bay. Vì sao ư? Bởi vì nhóm võ tăng vừa hăng say bàn bạc ban nãy đã vây quanh gốc cây rồi, nàng căn bản là không thể suy nghĩ thêm biện pháp khả thi nào được nữa! Các võ tăng tính toán núp ở sau cây chờ "Hiền Thương Dật Phong" tới nên cứ thế mà thấy Lạc Tử Dạ.

Lạc Tử Dạ trơ mắt nhìn bọn họ vây lại. Nếu không có tiểu minh tử ở đây thì nàng sẽ trực tiếp bò lên trên cây trốn để những người này không phát hiện ra. Nhưng rất tiếc tiểu minh tử lại đang đứng chiếm chỗ ở đây nên cực diện hiện tại đã trở thành một câu chuyện xưa đầy bị thương. Bây giờ muốn bò lên cây còn không được nên nàng đành phải trơ mắt nhìn bọn họ vây lại đây.

Nàng thấy bọn họ tự nhiên bọn họ cũng thấy nàng.

Lạc Tử Dạ im lặng phân tích một chút, nếu như nàng kéo dài thời gian một chút... được rồi, nếu như bây giờ nàng mà kéo dài thời gian thì Hiên Thương Dật Phong sẽ còn lâu mới đến, hẳn chắc chắn sẽ chờ nàng bị chém một lúc mới bắt đầu xuất hiện đi! May mắn hôm nay nàng đến sớm một chút, biết được việc này cũng không đến nỗi quá ngạc nhiên. Nếu như nàng đúng thời gian mới đến thì chắc phải bị mấy vĩ tăng này chém mấy trăm đao mà vẫn không hiểu được mô tê gì thì khổ?

Nàng nhìn bọn họ, bọn họ cũng nhìn nàng. Hai bên không kiêng dè gì mà "liếc mắt đưa tình". Ánh mắt nàng đặt ở cây gậy gộc trong tay mấy người kia, nhóm võ tăng thì nhìn màu sắc y phục nàng đang mặc cùng cái quạt trên tay, bọn họ đang vận dụng tế bào não của mình để đối chiếu với tin tức "tốt" mà bọn họ vừa nhận được.

Mỗi người cầm trong tay một cây gậy gộc mà có tới trăm tám mươi người!

Trong tay cầm cây quạt, thích xuyên hồng y!

Đây là muốn xả trứng hay muốn gây lộn?

Lạc Tử Dạ nhức đầu xoa xoa cái trán của chính mình, vươn đôi tay tạo tư thế đầu hàng tiêu chuẩn, mở miệng giải thích: "Các người nghe ta nói. Ta là Lạc Tử Dạ! Là thái tử cực kì tiêu sái của Thiên đế, Hiên Thương Dật Phong không phải..."

Nàng còn chưa trình bày xong lời giải thích thì có một người cầm gậy gộc đứng ở phía trước nhóm võ tăng cười lạnh một tiếng mở miệng nói: "Lời nói vừa rồi của chuàng ta chắc người cũng đã nghe thấy rồi đi? Phàm là người có một chút đầu óc, ta nghĩ người nên xem xem người không thừa nhận là Hiên Thương Dật Phong, giả mạo Thái tử điện hạ cũng phải xem chúng ta có tin hay không!"

"Uy! Các người đừng nghĩ quá nhiều. Con người ta luôn luôn đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Ta thật sự là thái tử điện hạ, ta còn có cả tín vật!" Nàng vừa nói vừa cúi đầu kéo ngọc bội bên hông. Phía trên đúng thật là kí hiệu của hoàng tộc Thiên Đế.

(mị đằng trước phần này, tối mai mị về sẽ đăng nốt phần cuối nha□□□)

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56-2: Gia là dùng mỹ mạo của mình chinh phục bọn họ! (2)

Trên khuôn mặt nàng tràn đầy vẻ bất đắc dĩ nhưng trong lòng đã sớm tuôn ra hai vắn mì sợi. Thật sự là không thể hiểu được sự tình đang tiến triển tốt đẹp tại sao lại bị vận vẹo thành thế này! Đã biết là Hiên Thương Dật Phong mời thì không bao giờ được đáp ứng mà! Điều do tên Trù hồn đàn kia hôm qua ngắt lời nàng nên nàng mới ngây thơ mờ mịt đáp ứng!

Nếu như những người này đều đánh lên thì không phải là nàng không thể đánh thắng được nhưng mà... mẹ nó! Cái cảm giác bị tính kế đúng là không thể nào mà chịu được!

Lạc Tử Dạ không nghĩ tới, nàng không lấy ngọc bội ra còn tốt, vừa lấy ra lập tức có người nói: "Không cần phải tin tưởng hần! Đêm qua ta vô tình nghe được tin tức quan hệ cá nhân của Thái tử điện hạ cùng Hiên Thương Dật Phong rất tốt. Thái tử vì chứng minh sự thân cận của mình đã đem ngọc bội cho Hiên Thương Dật Phong!"

"Ngoạ tào!" Lạc Tử Dạ suýt nữa thì chửi bậy. Nàng biết mà, chắc chắn là tên này đã tính kế nàng kĩ lưỡng! Không chỉ đem màu sắc quần áo của nàng cùng Hiên Thương Dật Phong tráo lại cho nhau mà còn lấy cả ngọc bội chứng minh thân phận của nàng đem kéo vào nữa!

Nàng bỗng nhiên cảm thấy tâm can của mình trĩu nặng! Đang định giải thích một chút nhưng những người tào bạo đó lại không muốn nghe, gầm lên với nàng: "Hiên Thương Dật Phong, người không cần giả vờ nữa! Người giết chết Định Không đại sư, Hoàng đế bệ hạ không tìm người tính sổ thì chúng ta tìm. Định Không đại sư là người có trí tuệ, thiện lương lại nhân từ, cả đời hành thiện tích đức làm không ít việc tốt nhưng tên cầm thú như người cướp lấy Long Mạch không nói thế nhưng còn hại đến tính mạng của Định Không đại sư. Ta không thể nào đứng im tha thứ cho người làm việc như vậy mà có thể còn sống mà rời khỏi Thiên Đế được! Chúng ta sẽ bắt người lấy máu phải trả bằng máu, cho dù sau khi giết người chúng ta phải chết cùng cam lòng!"

Lạc Tử Dạ nghe xong lời này chỉ nghĩ đến duy nhất một việc. Còn tốt! Tuy rằng Định Viễn bị nhóm Thanh Viễn phản bội nhưng hần mất xả đời để trả giá thì cũng có người trân trọng. Giống như những người trước mắt này vậy, thà rằng phải gánh vác tội danh giết chết thân vương cũng phải báo thù cho người đã ban ơn cho họ!

Cho nên, tín nhiệm giữa người với người trên thế gian này cực kì bạc nhược nhưng chỉ cần có chút chân tình là cũng có thể vĩnh viễn tồn tại cho dù phải trả giá cả mạng sống!

Cho dù suy nghĩ trong lòng là vậy nhưng Lạc Tử Dạ vẫn không thể chấp nhận được chính mình bị cho người ta nhận là Hiền Thương Dật Phong rồi bị chém giết thay hân! Nàng thở dài một hơi, mở miệng nói: "Các người thử nghĩ lại xem những lời các người được nghe nói là ai nói ra? Là chính thái tử nói sao? Chắc chắn là không phải đâu? Các người không nghĩ những lời đồn đãi này quá trùng hợp hay sao? Đêm qua Định Không đại sư vừa xảy ra chuyện, hôm nay ta và Hiền Vương gặp mặt thì nửa đêm hôm trước các người đã nghe được lời đồn đãi. Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy đã nói cho chúng ta biết chuyện này nhất định là có vấn đề!"

Nói tới đây, Lạc Tử Dạ thấy dung sắc của mấy vị võ tăng hoà hoãn đi vài phần. Lạc Tử Dạ cao hứng trong lòng. Dấu hiệu này không phải là nàng đàm phán thành công rồi sao!

Nói xong câu đó được một lúc, Lạc Tử Dạ lại nói: "Còn có, các người nghĩ một chút đi, trước khi Hiền Thương Dật Phong giết Định Không trưởng lão đã phải người của hân ẩn núp trong đây năm năm. Việc này chứng minh hân là một người tâm cơ thâm trầm, các người cho rằng đối với người có tâm cơ như hân sẽ giống như ta để các người tùy tiện vây quanh sao? Chúng ta có một cái lí do tin tưởng tuyệt đối nhất là những chuyện các người nghe được tới qua là do Hiền Thương Dật Phong đã sắp xếp trước. Là hân lừa các người để mượn tay giết ta! Chờ các người đem thái tử giết rồi sẽ chọn giận phụ hoàng!"

Phân tích đến đây, các võ tăng hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên đã bị nàng nói đến điều bọn họ đang nghi ngờ. Nàng nhìn bọn họ, tiếp tục bổ sung: "Giết thái tử chính là trọng tội! Đến lúc đó các người cho dù đã xuất gia, thoát ly hồng trần nhưng cũng không thể thoát được vận mệnh bị chém đầu. Nếu như các người đều bị chém đầu toàn bộ rồi liền sẽ không còn ai tin Hiền Thương Dật Phong báo thì nữa! Hân vẫn an toàn còn chúng ta thì đã chết. Các người cảm thấy kết quả như vậy là điều các người muốn sao?"

Nói tới đây, khoé miệng của Lạc Tử Dạ không tự chủ được mà trườn trườn. Chẳng lẽ Hiền Thương Dật Phong đã nghĩ ra được giống như những gì nàng đã phân tích nên hân đã là việc không bằng cảm thú, heo chó không theo kịp là hãm hại nàng?

Phân tích của Lạc Tử Dạ thật ra cũng có chỗ đúng! Nhưng nhóm võ tăng cũng không dễ dàng tin tưởng nàng. Bọn họ quan sát nàng trong chốc lát, một người nói: "Lời này của người cũng có điểm đúng. Mục tiêu của chúng ta là Hiền Thương Dật Phong. Nếu như bọn ta giết người mà người lại không phải là Hiền Thương Dật Phong thì hậu quả của việc này chúng ta đúng thật là không gánh vác nổi. Chỉ là chúng ta việc gì phải tin vào lời nói của người?"

Trước mắt, trên tay của Lạc Tử Dạ căn bản không có chứng cứ chứng minh thân phận của mình. Riêng có ngọc bội là có thể lấy ra để chứng minh nhưng lại bị người ta tính kế từ đầu, bị người ta lừa vào bẫy. Đây đúng thật là một câu chuyện đầy bi ai của nàng mà! Vì thế cái vấn đề này cũng không phải là vấn đề tốt để trả lời, nàng lẳng lặng nhìn bọn họ trong chốc lát, mở miệng nói: "Ta cho rằng các người nên tìm một người đã gặp qua ta, tới đây để xác nhận thân phận của ta!"

Nàng lại bổ sung tiếp: "Các người nghĩ xem, tìm một người để xác nhận thân phận của ta cũng không phải việc gì khó. Nhưng nếu người giết chết ta thì sẽ trúng gian kế của Hiền Thương Dật Phong. Đã không thể báo thù được cho Định Không đại sư lại còn mất đi tính mạng của mình, đây là việc không có lời. Các người xem đi?"

Nói tới đây, Lạc Tử Dạ rất muốn rơi lệ. Mất công nàng lúc đầu nhìn thất Hiền Thương Dật Phong còn cảm thấy hân ôn nhuận như ngọc, hân là đối tượng dễ theo đuổi, cho dù có không dễ theo đuổi thì cũng không đến nỗi mất tính mạng. Đáng này nàng còn chưa bắt đầu theo đuổi hân mà tính mạng của nàng đã được treo giữa không trung rồi!

Nàng vừa nói xong lời này, trong nhóm kia đã có người tin tưởng một chút.

Lạc Tử Dạ nhìn người tin tưởng mình, khoé mắt suýt nữa nhỏ ra một giọt nước mắt kích động. Nước miếng quý giá của nàng lãng phí suốt nửa ngày cuối cùng cũng được báo đáp có ích a EMMA, nàng nếu như bị người ta coi thành Hiền Thương Dật Phong mà đánh ở chỗ này kia không phải là quá oan uổng sao!

Kết quả, nàng còn chưa kịp cao hứng xong thì bỗng nhiên có một võ tăng mở miệng nói: "Không cần tin tưởng hân! Cơ hội giết Hiền Thương Dật Phong chỉ có một, hân đang kéo dài thời gian! Chờ có người tới thì chúng ta sẽ không có cơ hội giết hân! Cơ hội chỉ có một lần, thả giết sai còn hơn bỏ sót!"

Hân lời này vừa ra Lạc Tử Dạ suýt nữa không nhận được mà nhảy dựng lên an ủi tổ tông tám đời nhà hân. Khoé miệng nàng run rẩy, dò hỏi: "Thả giết sai còn hơn bỏ sót! Đây là cái mà một người theo phật gia như người có thể nói sao?"

Đây cũng xem như là nàng nhắc nhở hân một chút. Hân thân là một người đã đầu phục phật tổ, làm việc gì cũng không cần bạo lực như vậy. Người phật gia là không giết chóc! Hành vi của bọn họ rất không thích hợp.

Câu nhắc nhở của nàng cũng rất hữu dụng, không ít người nghe xong sắc mặt đều hoà hoãn lại. Nhưng vẫn có một người mở miệng nói: "Không cần bị hân mê hoặc, bọn họ thấy người của phật gia chúng ta bao dung liền cho rằng chúng ta là người mềm yếu. Thế nhưng bọn họ lại giết Định Không đại sư, chúng ta nhất định phải báo thù cho ngài!"

Lời này của hân vừa ra lại kích thích dây thần kinh mẫn cảm của một số người. Vì thế họ lại tiếp tục dùng ánh mắt như hổ rình mồi nhìn Lạc Tử Dạ.

Lại có một người mở miệng: "Nói với hân làm gì, hân chắc chắn là Hiền Thương Dật Phong. Hân thấy chúng ta không ai nhận ra hân nên hân mới lừa gạt chúng ta. Hân cư nhiên nói hân là Thái tử ha ha. Lúc người giết Định Không đại sư liền không dự đoán được kết cục hôm nay? Bây giờ còn định lừa chúng ta?"

Lúc này, Lạc Tử Dạ xem ra đã minh bạch. Ánh mắt đảo qua nhìn mấy người vừa nói câu phản đối, ánh mắt bọn họ một người so với một người kiên định. Những người này nếu không phải thực sự ngu thì cũng bởi vì quá hận. Họ thả giết lầm còn hơn bỏ sót là bởi vì Hiền Thương Dật Phong đã cài rài

nhiều người vào đây, không chỉ những người đã được phát hiện.

Trước mắt nơi này cũng có vài người là thuộc hạ của Hiên Thương Dật Phong ẩn nấp vào đây. Họ trợ giúp những võ tăng còn chưa quyết định giết nàng làm cho bọn họ hạ quyết tâm. Trong lúc bọn họ đang phân vân liền rất dễ bị kích động. Bởi vì trng tiềm thức của bọn họ, người của mình là đứng về phía bọn họ cho nên lúc nói chuyện đương nhiên nghiêng về phía người của mình.

Cùng với những lời nói kia, ánh mắt của họ nhìn nàng càng thêm kiên định. Nhưng đây cũng chỉ là kiên định, bọn họ cũng không có thêm động tác gì. Đại để cũng là bọn họ sợ giết sai!

Mà lúc này, tiểu minh tử cũng khôn nhị được, mở miệng cả giận nói: "Các người là bọn điều dân, dám ức hiếp Thái tử! Nếu như việc này bị truy cứu các người gánh nổi không? Nếu như một trư quân là việc xấu ở chỗ các người, các người nghĩ mắt người các người có thể sống? Giết Hiên Thương Dật Phong có lẽ chỉ các người chết thôi, nhưng nếu giết thái tử, toàn bộ Quốc Tự các người sẽ bị nghi ngờ mưu hại trư quân, mang tội đồ làm phản, các người dám đương nổi không?"

Lời này của tiểu Minh Tử cũng coi như là nói có sách mách có chứng. Hơn nữa hậu quả mà hắn nói là rất lớn! Lạc Tử Dạ tán thưởng nhìn hắn, nghĩ hắn thật sự cũng là một hạt giống tốt, nói chuyện có trật tự như thế lần sau cũng có thể giúp mình không ít việc.

Nhóm võ tăng càng thêm trầm mặc.

Bọn họ lo lắng đây hết thảy là mưu kế của Hiên Thương Dật Phong làm cho bọn họ ngộ sát thái tử, trong khi hắn không bị làm sao, nhìn bọn họ từng bước đạp vào chỗ chết. Bọn họ cũng lo lắng người trước mắt là Hiên Thương Dật Phong. Nếu bây giờ bọn họ buông tha cho hắn hoặc lãng phí thời gian đi chứng thực thì sẽ bỏ qua cơ hội ám sát trước mắt. Về sau cho dù biết Hiên Thương Dật là ai thì cũng không có cơ hội để báo thù nữa.

Vì thế trong lòng họ rất mâu thuẫn không biết là ra tay hay không ra tay.

Đúng lúc này có một võ tăng mở miệng nói: "Cho dù hắn là Thái tử thì sao? Thái tử nhiều ăm như vậy không chuyện ác nào là không làm, chết cũng không đủ. Nếu tương lai Thiên Diệu hoàng triều của chúng ta rơi vào trong tay hắn thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi! Quốc gia mà xuống dốc thì không cần nghĩ cũng biết. Bây giờ chúng ta mà giết hắn ngược lại lại trừ hại cho Thiên Diệu! Cũng như lời đại ái của Phật tổ: giết một người mà cứu được vạn người trong hạ là đáng giá. Nếu hắn là thái tử, biết rõ Hiên Thương Dật Phong giết Định Không đại sư lại cùng hắn hện nhau gặp mặt. Cho nên cũng không phải là cái thứ gì tốt nói không chừng lại là đồng lõa với Hiên Thương Dật Phong, chúng ta đừng để bị hắn lừa!"

Cái này thì tốt rồi, cho dù bây giờ nàng đưa ra được chứng cứ chứng minh thân phận của mình thì bọn họ cũng không thiện bãi cam hưu!

Quả nhiên, lời này của hắn vừa ra nhanh chóng được sự tán đồng của các võ tăng khác. Họ không nói hai lời, trực tiếp cầm gậy gộc đánh về phía Lạc Tử Dạ. Lạc Tử Dạ một tay đem Tiểu minh tử ném sang một bên, mở miệng nói: "Đi! Không cần ở lại níu chân ta!"

Tiểu minh tử vốn không định đi nhưng nghe lời này của nàng cũng chỉ có thể đi trước. Đúng vậy, hắn không biết võ công ở lại cũng chỉ làm vướng chân thái tử. Bây giờ hắn mà chạy trước thì có thể tìm cứu binh lại đây cứu thái tử!

Hắn chạy nhanh như bay mà đi. Nhóm võ tăng nhìn thiáng qua bóng dáng chạy đi của hắn, trong lòng nghĩ oan có đầu nợ có chủ nên cũng không có ai đuổi theo. Bọn họ trực tiếp vung gậy gộc đánh về phía Lạc Tử Dạ, chỉ cần lấy tính mạng của một mình nàng mà thôi!

Một cay gậy gộc đánh về phía nàng, Lạc Tử Dạ nghiêng người tránh thoát được. Nhưng phía sau nhanh chóng có người huy gậy gộc đánh về phía nàng.

Giờ phút này cách đó không xa có một đám người đi tới. Người đứng ở giữa cao lớn cường tráng, thân mình dị mị. Người đó đúng là Nhiếp Chính Vương điện hạ không thể nghi ngờ, phía sau hắn có không ít hộ vệ. Trong lúc hắn nhìn thấy tình cảnh hiện tại của Lạc Tử Dạ liền hơi nâng tay phải lên.

Đây cũng là một lệnh "dừng bước" hắn đứng lại tại chỗ, không tiếp tục bước tiếp. Mấy người phái sau hắn cũng theo đó mà dừng lại, cung kính đứng thẳng nhìn thẳng phía trước.

Phượng Vô Trù khoanh tay lại phía sau nhìn tình cảnh đang diễn ra cách đó không xa. Võ tăng bên trong Quốc Tự võ công không phải là thấp, hướng hồ ở đây có trăm tám mươi người, đã thế còn đồng thời đánh lên. Hắn bỗng nhiên tò mò, sủng vật của chính mình rốt cuộc có bản lĩnh đánh lui những người này hay không? Vì thế hắn cũng tạm thời đứng lại, không động đậy gì. Chỉ trong chốc lát hắn đã minh bạch được nguyên nhân xảy ra tình cảnh này.

Đơn giản đây cũng là quỷ kế của Hiên Thương Dật Phong. Khoé môi ngáp mạn của hắn nhếch lên, chậm rãi biểu lộ ra biểu tình châm chọc. Hiên nhiên là đối với phương thức tính kế của Hiên Thương Dật Phong thập phần khinh thường

Lúc Nhiếp chính vương điện hạ công kích luôn luôn trực tiếp ra tay, trực tiếp áp đảo. Tự nhiên là khinh thường đối với phương thức quanh co này. Đây cũng không phải hắn là một người quang minh lỗi lạc gì mà hắn là người có thực lực mang tính áp đảo tuyệt đối, gặp bất cứ việc gì đều không quanh co, trực tiếp ra tay.

Lúc này, Lạc Tử Dạ hiển nhiên không biết chính mình đang bị Nhiếp Chính Vương điện hạ quan sát. Trong lòng nàng đang gào thét mất trăm cái đầu thảo nê mã nhưng tư thái bên ngoài vẫn thập phần tiêu sái. Nàng đem vật áo trát đến bên hông cầm cây quạt vào dây lưng.

Vỗ tay đoạt một cây gộc gộc của một võ tăng đứng gần nhất.

Sau đó đi rất gần! Một gậy tiếp theo một gậy, thập phần ngắn gọn lại dứt khoát gỡ đầu bọn họ, đem bọn họ gõ hồng. Bọn họ cơ hồ đều không rõ lắm động tác của nàng, cũng như không kịp phát huy võ công của mình liền đã bị nàng gõ.

Kỹ xảo thoát nhìn đơn giản, thô bạo không có kết cấu nhưng phạm là người có một chút hiểu biết về võ công đều có thể nhìn ra được. Nếu nàng chỉ gõ trúng một hai lần thì có thể coi là trùng hợp nhưng nàng gõ lần nào cũng trúng hơn nữa còn gõ vào cực chuẩn thì nhất định không phải là trùng hợp.

Ma đồng của Nhiếp Chính Vương điện hạ hí lại, lộ ra một chút kinh ngạc cùng cảm thán. Diêm Liệt cũng trùng lớn hai mắt, biểu tình tựa hồ không tin tưởng được.

"Bảy mươi tám...79... tám mươi một, thu phục!" Lạc Từ Dạ từng bước từng bước chuẩn xác đem bọn họ gõ ngất. Bọn họ cũng chỉ là nhận sai người, cho nên nàng cũng thực lưu tình mà không lấy mạng của họ, trực tiếp đánh ngất là được rồi.

Sau khi đánh xong, Lạc Từ Dạ đem gậy ném sang một bên, đem tay áo vừa xoát lên ban nãy buông xuống. Rút cây quạt bên hông ra, dùng sức quạt, đem hết sức bình sinh quạt bớt mồ hôi trên mặt đi!

Nỗ lực tìm về hình tượng nhẹ nhàng thỏ hào của mình. Đương nhiên, do nhóm Phụng Vô trù đứng cách đây khá xa nên nàng vẫn chưa phát hiện bọn họ.

Đem cả đầu mồ hôi quạt đến không sai biệt lắm, đại để nàng sẽ không sinh khí đến nỗi vừa thất Hiên Thương Dật Phong đến sẽ nhảy ra bỏ. Tâm tình của nàng xem như đã bình tĩnh một chút, trên mặt chậm rãi lộ ra ý cười chỉ là ý cười này lại không đạt đến đáy mắt.

Cùng lúc này, nàng nghe thấy một trận tiếng bước chân đang tiến về đây. Tiếng bước chân này không nhanh không chậm, rất phù hợp với hình tượng thường ngày của Hiên Thương Dật Phong.

Chỉ chốc lát sau, người nọ đã xuất hiện trước mắt của nàng. Bất quá nhìn dáng vẻ của hắn giống như chỉ vừa mới đến, hắn nhìn thoáng qua tình cảnh trước mắt, cười nói: "Thái tử đừng mất mặt phi thường, nhiều người như vậy mà cũng không phải là đối thủ của ngài!"

Lạc Từ Dạ hơi hơi giơ đầu lên, bộ dạng vênh vác ngửa đôn. Nửa cười nửa đùa mở miệng nói: "Tất nhiên, nhưng bọn thái tử còn chưa kịp ra tay, mới chỉ kịp đứng ở đây, bọn họ liền đưa nhau sôi nổi ngã xuống. Toàn bộ bọn họ là bị mỹ mạo của gia chinh phục!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57-1: Ta không thể cùng người vui sướng moa moa (1)

Edit: rule

Hiên Viên Dật Phong: "....."

Hắn sững sờ một chút, mới chậm rãi lấy lại tinh thần. Lại quét mắt một lượt, trên mặt đất giờ phút này tất cả hòa thượng đều đang hôn mê bất tỉnh. Từng bước từng bước tiến gần thì thấy bộ dạng cùng tư thế của họ khi ngã xuống giống như bị người đánh trúng phần đầu dưới. Cho nên có thể thấy toàn bộ họ hoàn toàn không có khả năng đánh trả, xem tình huống thì họ chỉ là ngã xỉu, cũng không thương tổn đến tính mạng!

Nhưng rõ ràng những người này đều là bị người đánh ngất! Cái này gọi là bị mỹ mạo chinh phục.....?

Hiên Thương Dật Phong không nói gì, lại liếc mắt nhìn Lạc Từ Dạ một cái, cũng cẩn thận đánh giá mặt nàng một lúc lâu. Về ngoài Lạc Từ Dạ đúng là rất mỹ mạo, khuôn mặt lộ ra vài phần uyển chuyển của nữ nhi, ánh mắt lại tràn đầy anh khí thuộc về nam nhân. Đặc biệt là đôi mắt đào hoa kia, mang theo nhàn nhạt ý cười, luôn hàm chứa một cổ phong lưu trời sinh. Thật sự có thể xem là một khuôn mặt hoàn mỹ, có thể là nam có thể là nữ, nhưng mà mặc kệ là gì thì bộ dạng đó đều có thể xếp vào dạng nhất đẳng.

Chỉ là chuyện dùng mỹ mạo để đem những người này chinh phục, khiến bọn họ té xỉu trên mặt đất cũng quá mức trò đùa rồi.

Mà cách đó không xa, đuôi lông mày của Nhiếp Chính Vương điện hạ cũng hơi nhíu lại một chút. Dung nhan khiến thần, mà cũng phải xấu hổ kia dần dần hiện ra vẻ..... không thể chịu đựng nổi. Vì vậy ẩn đường hắn theo thói quen nhấn lại. Bị mỹ mạo chinh phục?

Nhưng hắn cũng biết nếu chính mình tiếp tục đứng ở chỗ này thì không lâu sau sẽ bị Hiên Thương Dật Phong cùng Lạc Từ Dạ phát hiện.

Vì thế hắn xoay người quay lại đường cũ mà đi, tính toán bảo trì một khoảng cách nhất định với nơi này.

Mà phía sau các hộ vệ vừa thấy hắn xoay người, cũng thập phần có trật tự tại chỗ xoay nửa vòng tròn cùng lui về phía sau một bước nhường đường cùng cúi đầu chờ hắn đi qua.

Sau khi Phụng Vô Trù đi qua, bọn họ lại lấy tư thái đó tại chỗ xoay tròn trở về. Cũng tự hình thành hai hàng đi theo hắn phía trước.

Mà lúc này Diêm Liệt ở một bên đang ngưng mắt nhìn bóng dáng chủ tử nhà mình, sắc mặt cổ quái. Nay hiển nhiên chính là sợ bị Hiên Thương Dật

Phong cùng Lạc Tử Dạ phát hiện cho nên mới quay người chạy nhanh để cách xa nơi này, trốn đi làm bộ chính mình không tới..... Có ai có thể nói cho hắn biết, vương rớt cuộc là đang làm cái quỷ gì vậy?

Mà Nhiếp Chính Vương điện hạ vẫn chưa ý thức được hành vi của mình có chút nào không bình thường. Mang theo một đám hạ nhân đi trước, vẫn giữ phong độ vui mừng như cũ. Thực mau mà thối lui ra ngoài ba trăm mễ, khoanh tay đứng thẳng bên trong rừng đào, tư thái kia vẫn như cũ cao cao tại thượng, ngạo mạn duy ngã độc tôn. Nhìn chăm chăm cách hoa đào cách đó không xa, dường như thật sự nghiêm túc ở đó thưởng thức hoa đào!

Hắn yên lặng nhìn hoa đào kia hồi lâu, ước chừng nhìn nửa chén trà sau đưa ra bình luận: "Cũng không xấu!"

Diêm Liệt đồ chán.....

Đào hoa tỏ vẻ không hiểu sự náo nhiệt này.

.....

Lạc Tử Dạ da mặt dày, sau khi dát vàng lên mặt mình xong liền tiếp tục cà lơ phất phơ mà nhìn hắn, cười nhìn đến rất hòa thuận, kì thật trong lòng nghĩ đem hắn chém thành ngàn mảnh. Đúng, những người này đều bị nữ mao của nàng mê hoặc cho nên mới ngất xỉu!

Dù sao có đánh chết nàng cũng không thừa nhận những người này đều do chính mình hạ gục, sau đó làm Hiên Thương Dật Phong dựa vào vấn đề thực lực ủa nàng mà suy đoán ra một loạt vấn đề khó dò khác mà hỏi nàng nếu lỡ trả lời sai một câu sẽ không biết sẽ sinh ra chuyện xấu gì. Cho nên cứ như vậy trả lời là tốt nhất!

Cho dù đối phương không tin, nhưng ít ra cũng nên hiểu được nàng không muốn tiếp tục thảo luận cái vấn đề này, liền cũng không thể hỏi gì tiếp phải không?

Cúi đầu đảo qua toàn bộ người nằm trên mặt cỏ. Dựa theo nguyên lí mà nói, người bình thường nhìn bộ dạng này đều sẽ cảm thấy tương đối kinh khủng, hoặc là cảm thấy vướng bận, thế nên không thể hảo hảo thảo luận vấn đề, nhưng Lạc Tử Dạ tỏ vẻ chính mình hoàn toàn không thấy áp lực. Hắn đem vạt áo vén lên một cách anh tuấn tiêu sái, trực tiếp hướng mặt đất ngồi xuống, chỉ chỉ vị trí cạnh mình rồi hướng Hiên Thương Dật Phong mở miệng: "Ngồi!"

Nàng ngồi xuống lúc sau bàn chân liền đặt ở bùn đất cách đó không xa. Nghiền áp, ma a ma, ma a ma.....

Nơi đó cũng chỉ là thêm đá có vài tảng, nơi nàng chỉ tự nhiên là tảng trên nhất. Trên mặt đất rất sạch sẽ ngồi xuống cũng không có vấn đề gì lớn. Nàng tin rằng dù cho Hiên Thương Dật Phong có tính sạch sẽ thì xuất phát từ việc lúc trước hãm hại nàng một lần cũng nhất định sẽ cho nàng cái mặt mũi mà ngoan ngoãn ngồi xuống.

Quả nhiên, Hiên Thương Dật Phong nghe xong lời này, hơi hơi mỉm cười, đối với nàng gật đầu sau đó liền nâng lên vạt áo tính toán ngồi xuống.

Theo thân hình cong chiết, hắn vừa định ngồi xuống vị trí kia thì Lạc Tử Dạ ở một bên giống như thực bình tĩnh mời hắn ngồi xuống bỗng nhiên không báo trước nhảy dựng lên giống như tiêm máu gà vào vậy! Sau đó đột nhiên nâng lên một chân đối với cái mông sắp hạ xuống của hắn hung hăng mà đạp bay đi! Hiên Thương Dật Phong sắc mặt cứng ngắc nửa phần, không dự đoán được nàng sẽ đột nhiên xuất kích, hơn nữa nàng xuất kích tốc độ quá nhanh khiến người không kịp phòng bị. Vì thế.....

Tuy rằng hắn võ công cực cao, bay nhanh mà né tránh một chút. Chính là tại cái mông phía trên vạt áo trắng vẫn lưu lại nước bùn do chân của Lạc Tử Dạ gây ra.

Không có đá vào người nhưng là nước bùn cứ như vậy không chút khách khí mà dính lên, Hiên Thương Dật Phong quay đầu nhìn thoáng qua, thấy vết bẩn dính trên vạt áo mình. Ánh mắt đình trệ một lát, hình như có điểm hơi hơi tối đi, nhưng vẫn không có tức giận, chỉ cười khẽ mở miệng hỏi: "Một chân này đá xong, thái tử giờ phút này đã có thể tiêu giận chưa?"

Lạc Tử Dạ nhướn mày nhìn hắn cũng không có trực tiếp trả lời mà hỏi lại: "Người cảm thấy sao?" Đây một câu roi xuống, liền thu lại chân mình nhìn thoáng qua nơi vừa mới rồi xuất kích, cố tình nghiền trên mặt đất nửa ngày. Thực tốt là nó đã không con ở đế giày của nàng mà trực tiếp bay về phía hắn. Cũng không phụ sự kì vọng của mình mà dính ở vạt áo của hắn, cảnh tượng này khiến Lạc Tử Dạ thực vừa lòng!

Mà cách đó không xa Diêm Liệt thấy sau khi Lạc Tử Dạ đá cái chân xong, khoe môi Nhiếp Chính Vương điện hạ giương như hơi kéo kéo về phía trước. Hắn khoe miệng hơi co rút lại, có loại xúc động muốn chọc mũi hai mắt chính mình không muốn phải nhìn thấy cảnh này. Nếu không phải là nào hắn có vấn đề hay là hắn suy nghĩ nhiều thì vương đây là thấy tình địch xui xẻo vì thế bắt đầu thấy vui sướng khi người gặp họa?

Nghe thấy lời nàng hỏi Hiên Thương Dật Phong lại khôi phục lại nụ cười, vẫn chưa có trực tiếp trả lời, tựa hồ đang suy nghĩ hay tựa như đang đợi Lạc Tử Dạ bình tĩnh trở lại, bọn họ lại tiếp tục trò chuyện.

Hắn hơi cúi đầu, sửa sang lại quần áo chính mình, đặc biệt xử lí vết bẩn cùng với nước bùn. Động tác không nhanh không chậm, mang theo phong thái ưu nhã thuộc về quý công tử xem như chỉ có một mình hắn không có bọn hạ nhân hầu hạ hỗ trợ, hắn cũng có thể đem việc này làm thật tao nhã. Thực nhanh làm xong, hắn liền dùng khăn đem quần áo xử lí sạch sẽ. Mà trong quá trình này, ánh mắt hắn trước sau vẫn mang nét cười, nhìn không ra nửa điểm tức giận, giống như giữa tháng sáu liễu rủ ven hồ quét vào mặt phiêu đảng khiến tâm tình người ta cũng vui sướng lên.

Nhưng trước mắt Lạc Tử Dạ đang nổi nóng lại không bởi vì hắn tươi cười mà tâm tình tốt lên chút nào. Nếu là trước đây, thấy soái ca đối với mình cười như vậy, nàng không phải là chảy nước dãi xông lên thì cũng là máu mũi giàn giụa!

Nhưng là hôm nay đừng nói đến một chút tâm tình đều không có nàng còn muốn giết người. Hơn nữa cảm thấy người này phi thường đối trả khiến nàng rất muốn dẫm hai chân lên mặt hắn! Lần trước nàng đối với. Lần trước lúc nàng đối Vân Tiêu Nháo đánh giá mấy soái ca, duy chỉ không có đánh ia Hiên Thương Dật Phong, không chỉ vì bị Vân Tiêu Nháo đánh gãy lời nói, cũng là vì lúc ấy nàng muốn cùng Vân Tiêu Nháo giảng giải chính là tượng tượng cùng hiện thực khác nhau, khiến nàng không cần đặt ở chính mình quá nhiều hi vọng.

Mà khi đó Hiên Thương Dật Phong cũng không có làm chuyện gì bất lợi đối với nàng, hay có lời nói không tốt nào. Cho nên cũng không phụ hợp để làm ví dụ cho việc tượng tượng cùng hiện thực. Bất quá lúc này hắn bày cho nàng một lí do, lần sau nàng có tìm Vân Tiêu Nháo nói chuyện rất cuộc có thể lấy làm ví dụ. Trong tượng tượng của nàng hắn thực ôn nhu kết quả hiện thực thì sao.....

Hiên Thương Dật Phong cũng nhìn ra được lửa giận của nàng, có thể thấy việc chính mình trầm mặc nửa ngày ý đồ giúp nàng bình ôn lửa giận nhưng có vẻ không có hiệu quả gì. Sau khi đem quần áo xử lí sạch sẽ hắn lại xoa xoa tay. Lúc này mới nhìn về phía Lạc Tử Dạ, mà trên thực tế, hắn cũng thật sự không nghĩ tới Lạc Tử Dạ sẽ tỏ rõ thái độ như vậy, cao hứng hay không cao hứng đều lộ ra bên ngoài. Bởi vì chính mình chọc tới hắn, cũng không thấy giả vờ ủy khuất, càng không bày mưu rồi sau đó hành động mà trực tiếp đá một chân tới!

Đương nhiên, nghiêm túc mà nói, Lạc Tử Dạ cũng thật bày mưu rồi! Ti như trước khi hắn ngồi xuống, ở lúc hắn thả lỏng cảnh giác mà một chân liền bay tới như vậy! Nếu như nàng không làm hắn ngồi xuống, hơn nữa còn làm bộ như rất tức giận nhưng vẫn là không có tính toán gì khác, hắn làm sao sẽ để nàng đem nước bùn dính lên người chính mình.

Đem tay lau khô, nâng lên khăn tay chuẩn xác mà ném vào đồng lá rụng cách đó không xa xong hắn mới ôn hòa mở miệng cười nhạt: "Xem ra thái tử thực sự rất tức giận, nhưng bốn vương cho rằng việc nhỏ này, nhiều năm như vậy thái tử phần lớn đã thấy nhiều, nói vậy cũng không nên tức giận như thế mới phải. Hơn nữa có thể rất mau mà bình tĩnh lại, thái tử cảm thấy sao?"

Hắn nói xong lời này, cũng không hề quan Lạc Tử Dạ, chậm rãi ngồi xuống vị trí mà Lạc Tử Dạ vừa rời chỉ. Kia sắc mặt thật hiển nhiên, còn mang theo cười ôn thuận, phảng phất như Lạc Tử Dạ mới vừa rời không có đá hắn, dường như bọn họ lúc trước cũng không có chuyện gì không thoải mái. Nhưng giờ phút này, hắn cũng cảnh giác, phòng ngừa Lạc Tử Dạ có thể lần nữa công kích.

Lạc Tử Dạ vừa nghe xong lời này, mặt liền tái đi! Vì sao nàng sẽ bởi vì nhìn quen mắt mà bình tĩnh trở lại. Đặc biệt, bên trong lời nói của hắn đều lộ ra ý tứ, dường như hắn hăm lại nàng làm nhiều người đến chém giết nàng như vậy căn bản không phải là chuyện đại sự gì, giống như hắn chỉ là đoạt của nàng một cây cà rốt hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Nàng nghe xong lời này cảm thấy thiếu chút nữa bị hắn làm cho tức nghẹn đến hồng rồi. Vươn tay cầm cây quạt chỉ vào hắn, khuôn mặt vặn vẹo lại tiếp tục dát vàng lên mặt mình: "Cũng may bốn thái tử có mũi mao như vậy, liếc mắt một cái qua liền làm bọn họ bị chinh phục toàn bộ. Nếu không gia hôm nay liền bị xem thành nguoi, bị những người này chém giết? Ngươi còn có mặt mũi mà nói đây là chuyện nhỏ? Gia hắn nên thực nhanh bình tĩnh?"

Nàng cảm thấy ngôn từ của người này đã đạt đến trình độ khiến người ta giận sôi!

Đến tận lúc trách mắng người nàng còn không quên cường điệu chính mình đều dùng mũi mao để đánh bại những người đó mà không phải động thủ. Đây khiến Hiên Thương Dật Phong khóe miệng không ức chế được mà giật giật. Kì thật có điểm muốn nhắc nhở Lạc Tử Dạ, hắn là một nam nhân, thân là nam nhân thì không nên coi trọng vấn đề mũi mao, vấn đề đó là nữ nhân nên coi trọng!

Nhưng là vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn nàng một bộ tức giận như hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn. Không biết vì sao nhìn bộ dạng này hắn lại cảm thấy có điểm buồn cười thậm chí còn có điểm..... Đáng yêu? Ý tưởng này vừa hiện lên hắn lại nhìn không được cười cười, nhưng ngữ khí lại có điểm lạnh lẽo cùng nghi ngờ: "Như thế nào, thái tử chỉ bởi vì một việc như thế mà tính cùng bốn vương thành kẻ địch sao?"

Rất cuộc ở trong mắt Hiên Thương Dật Phong tại trong thiên hạ này không có bằng hữu cùng địch nhân nào vĩnh viễn chỉ có lợi ích là vĩnh viễn. Mà một khắc trước đánh nhau một khắc sau cũng có thể vì lợi ích mà cùng hợp tác, trở thành bằng hữu.

Đây là nguyên tắc vạn năm không đổi trong hoàng gia, cho nên hắn cũng không cho rằng chỉ một chuyện nhỏ như vậy có thể làm hắn cùng Lạc Tử Dạ trực tiếp thành hai mặt đối lập kẻ thù. Mà này chính mình ra tay hành động..... Chủ yếu là để lựa chọn đối tượng cùng chính mình hợp tác, nên hắn hoàn toàn có lí do, trước thử một chút thực lực của đối phương xem có thể cùng hợp tác hay không, không phải sao?

Lạc Tử Dạ nhìn hắn trong chốc lát, cẩn thận mà nghĩ lại lời hắn nói sau đó vươn cây quạt chỉ vào hắn kích động nói: "Dù không đến mức trở thành địch nhân nhưng ta đã không thể cùng với ngươi vui sướng mơ mơ!" Nói xong câu đó nàng mới bực bội mà ngồi xuống, chậm rãi khống chế chính mình tức giận, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Tức giận dần dần biến mất, suy nghĩ cũng thanh tỉnh hơn, lấy bản lĩnh của Hiên Thương Dật Phong cũng sẽ không sợ những võ tăng đó trả thù. Nhưng khả năng hắn lợi dụng nàng để trực tiếp giải quyết phiền toái này nọ mà không cần tốn nhiều sức lực, cũng không phải không có khả năng. Nhưng khả năng lớn nhất vẫn là Hiên Thương Dật Phong muốn thử mình. Để xem chính mình có đáng giá để hắn kết giao thậm chí là hợp tác hay không!

Bất quá như vậy Lạc Tử Dạ vẫn như cũ cảm thấy đối phương quá phận. Hơn nữa cảm thấy hoàn toàn không thể thông cảm! cho dù là muốn thử cũng không cần phải như vậy đi? Nếu như nàng hoàn toàn không biết võ công lúc này không phải là bị người đánh chết sao?

Hiên Thương Dật Phong nhìn bộ dạng kích động của nàng còn có câu nói "không thể vui sướng mơ mơ" đầu tiên là dừng một chút, cuối cùng nhún nhún vai suy tư trong chốc lát. Quay đầu nhìn về phía nàng, mở miệng dò hỏi: "Mơ mơ có nghĩa là gì?" Sau khi hỏi xong chính hắn lại ngẩn người, hắn cũng không phải là người có lòng hiếu kì, có thể đoán ra đại khái ý tứ hắn tất nhiên sẽ không hỏi lại.

Nhưng không biết vì sao, lúc này lại có chút tò mò, hàm nghĩa chuẩn xác của ba chữ kia rốt cuộc là gì. Vì thế liền hỏi! chỉ là điều này cũng không phù hợp với tính cách của hắn.

Đối với hành vi không hiểu liền hỏi của hắn, Lạc Từ Dạ coi như cưỡng bách chính mình, biểu hiện ra tuyệt đối thân thiện, bởi vì nàng cần phải đem vấn đề này giải thích rõ ràng, để bộc lộ lừa gạt của nàng. Cũng làm đối phương biết được mình sinh khí đến trình độ nào. Cho nên nàng không những giúp hắn giải thích chính xác mà còn kết hợp với ngôn ngữ chân tay để làm biểu đạt càng thêm dễ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57-2: Ta không thể cùng người vui sướng moa moa (2)

Edit: nule

Nàng khởi miệng xoay đầu liếc mắt đưa tình mà nhìn hắn. Sau đó làm thành bộ dạng muốn hôn môi lại đỏ miệng đối với hắn lặp lại vài lần thập phần ghê tởm, đồng thời mở miệng nói: "Đây là moah moah, moah moah, biết không?"

Hiên Thương Dật Phong mông hơi trượt, lần đầu tiên trong đời sực nỡ không giữ được bộ dạng ôn thuận như ngọc. Hơn nữa còn suýt thì ngã từ bậc thang xuống đất.

Diêm Liệt cách đó không xa, cũng cảm thấy cảnh tượng như vậy thập phần không muốn nhìn thẳng. Thân là một người nam nhân Thái tử lại đối với Hiên Thương Dật Phong bĩu môi, đây rốt cuộc là cái quỷ gì, chẳng lẽ hắn không biết hành vi này đến cả người đứng xem cũng sẽ cảm thấy vô cùng ghê tởm sao?

Đương nhiên cảm thấy vô cùng ghê tởm, cũng không gần hắn.

Lúc này ẩn đường của Nhiếp chính vương điện hạ cũng đang tụ lại. Khóe mắt quét Lạc Từ Dạ, thần sắc kia thoát nhìn rất rồi rầm khó nhin, hơn nữa còn tưởng phun ra. Trên thực tế nếu như nhìn thấy sùng vật của mình cùng người khác bày ra bộ dạng thân mật hân hân phải nên có chút không vui. Chỉ là khi thấy Lạc Từ Dạ bày ra loại bộ dạng này với Hiên Thương Dật Phong, Nhiếp Chính Vương điện hạ tỏ vẻ mình không chỉ cảm thấy không có gì không vui lại còn đối với Hiên Thương Dật Phong mơ hồ có chút đồng tình.

Thân là người bị hại Hiên Thương Dật Phong suýt chút nữa trượt chân, lại suýt không giữ được mà nhổ ra. Hắn nhìn nàng làm mẫu xong, liền xoay đầu không nhìn nàng. Khóe miệng hắn giật giật, dựa theo ý tứ của Lạc Từ Dạ, là ban đầu họ có thể..... Moah moah? Hắn bỗng nhiên cảm thấy chính mình tính kế để thử Lạc Từ Dạ thực sự là một điều sáng suốt, ít nhất điều này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình Lạc Từ Dạ!

Cũng khiến Lạc Từ Dạ đánh mất hứng thú cùng hắn moah moah, việc này đối với hắn mà nói không có gì tốt hơn. Nếu để hắn cùng Lạc Từ Dạ làm chuyện như vậy thì hắn thà rằng chết?

Lạc Từ Dạ làm mẫu xong liền cười lạnh một tiếng, xoay đầu lại, cũng mặc kệ đối phương vì hành vi của mình mà nôn mửa. Cũng có thể nàng biết chỉ là nàng phi thường tức giận cho nên nàng vì cái gì phải cố kị hắn có muốn phun hay không?

Hiên Thương Dật Phong thật vất vả mới ổn định lại nỗi lòng chính mình một chút, mới uyển chuyển mà ho khan mở miệng nói: "Không moah moah cũng rất tốt, bốn vương cùng Thái tử có thể bảo trì tình hữu nghị, làm bằng hữu, bốn vương liền cảm thấy thực thỏa mãn!"

Đó, chỉ là làm bằng hữu, hắn cũng đã cảm thấy rất thỏa mãn, cũng không có nửa phần ý nguyện muốn tiến hành cái gì phát triển sâu hơn.

"Ngà? Phải không? Người cảm thấy chúng ta còn có thể làm bằng hữu?" Lạc Từ Dạ trên mặt mang ý cười mắt hoa đào tà mị có chút nghiền ngẫm, mang theo chút mỉa mai.

Từ trên mặt cười của Lạc Từ Dạ, Hiên Thương Dật Phong phần lớn đã có thể nhìn ra Lạc Từ Dạ sở dĩ như vậy cũng bởi vì chính mình lúc trước tính kế. Vì vậy mới không muốn cùng mình trở thành bằng hữu!

Nhưng hắn cũng hoàn toàn không để ý, hơi hơi mỉm cười mở miệng nói: "Có lẽ bằng hữu là không thể làm, nhưng lại có thể thử..... làm cùng nhau hợp tác, Thái tử cảm thấy sao?"

Hắn nói lời này, trên mặt mang ý cười âm áp, so với tia nắng mặt trời buổi sáng còn muốn ấm hơn vài phần, chiếu đến tâm tình người ta cảm thấy thoải mái. Kết hợp với ánh mắt ôn hòa lộ ra nhân nhật ý cười, cùng với hơi hơi hơi đậm bạc. Đường như chuyện Lạc Từ Dạ muốn làm là kế bằng hữu hay là cùng nhau hợp tác, hắn đều không để ý, chỉ cần hắn đạt được mục đích là được.

Long Ngạo Địch muốn tìm nàng hợp tác, Hiên Thương Dật Phong cũng muốn cùng nàng hợp tác!

Nàng thế nào lại không biết chính mình đáng giá để hợp tác như vậy? hơn nữa nếu mỗi một người muốn tìm nàng hợp tác đều sẽ tính kế nàng như vậy, tìm người đến chém giết nàng một phen, nàng còn có thể sống hay không?

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Hiên Thương Dật Phong nói ra suy nghĩ trong lòng: "Ta cũng không cho rằng chúng ta cũng không có yêu cầu cần hợp

tác, bởi ta cũng không có sở cầu, nếu nói có thì bất quá chỉ cầu một cái mạng sống thôi. Nhưng cái mạng hèn này, chính ta cũng có thể tự mình giữ được không, không cần phải hợp tác. Ta cũng không cho rằng, người thân là vương gia nước địch có thể cùng ta hợp tác cái gì, hoặc là người cho rằng ta sec vì quyền vị, lợi ích mà thông đồng với địch phản quốc?"

Nàng vừa nói câu này, Hiên Thương Dật Phong liền ngăn người, hẳn thật không nghĩ tới, Lạc Tử Dạ thân là Thái tử nhưng lại vô dục vô cầu, chỉ cầu được bảo toàn tính mạng mà thôi?

Là thật sự như thế hay hẳn không muốn nói thật?

Nhưng vấn đề này hẳn tạm thời không thể xen vào. Nhưng sau vấn đề này hẳn lại có thể lấy ra cái cách nói: "Thái tử không cần suy nghĩ quá nhiều, cái bốn vương cần bất quá chỉ là làm Hiên Thương tiến được vào tam đại quốc gia thôi. Cũng không có ý đồ thôn tóm Thiên Diệu! Nếu ngài hợp tác với ta, chắc chắn ta sẽ dốc toàn lực đưa Thái Tử lên ngôi vị hoàng đế! Trong giao dịch này hai chúng ta đều có lợi, cũng không làm Thái Tử mang danh thông địch phản quốc!"

Hắn vừa nói ra lời này, Lạc Tử Dạ liền ngăn người. Cục diện trong thiên hạ hiện giờ nàng cũng biết một chút. Trước mắt đứng ở vị trí bá chủ là Thiên Diệu, mà từ trước đến nay nhiều năm không đổi, thực lực hùng hậu, tạo nên địa vị đại quốc gia trăm năm không đổ, là Long Chiêu. Nếu nói dùng cấp bậc để phân chia, hai nước này có thể xem như cùng cấp với một đường chư hầu quốc.

Mà đứng thứ hai lại là Đế Thác và Phượng Minh.

Cơ nghiệp trăm năm của Đế Thác được giữ gìn cực kì tốt. Nhưng đến thế hệ này lại là một quân chủ cực kì tàn bạo. Cho dù là nhi tử của mình hẳn cũng sinh sôi sống xèo. Ở một thời đại chủ trọng luân lí, lễ nghi nên hẳn rất không được mọi người tán thành. Mà kỳ thật thực lực của Đế Thác cũng không theo kịp Thiên Diệu cùng Long Chiêu. Phượng Minh giỏi về đức binh khí, thiên hạ vô song. Không ít binh khí của các quốc gia đều được mua từ Phượng Minh. Cho nên mặc dù hoàng đế hoang dâm, bỏ bê triều chính nhưng cũng làm kinh sợ không ít quốc gia.

Còn Hiên Thương chỉ có thể nói là không mạnh cũng không yếu. Miễn cưỡng bò lên vị trí thứ ba, vị trí thứ hai còn chưa đủ trình độ.

Dựa theo ý tứ của Hiên Thương Dật Phong thì hẳn muốn mang Hiên Thương lên vị trí thứ nhất? Hẳn muốn dẫm lên Đế Thác, Phượng Minh, đạp đổ Thiên Diệu, Long Chiêu? Nàng nguyên bản muốn chêu chọc hẳn vài câu nhưng lại nhớ đến thủ đoạn của Hiên Thương Dật Phong thì lời nói đến cổ họng lại không thể nào phát ra.

Như vậy hẳn hi vọng cùng nàng hợp tác như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Người không thể cùng cô mà vui sướng moa moa?

Edit: mô mô

Nàng muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi. Nếu hỏi thì chẳng khác nào thừa nhận nàng có hứng thú với chuyện này. Trên thực tế nàng lại không có một chút hứng thú nào với chuyện này chẳng qua cũng chỉ là lòng hiếu kì mà thôi!

Một lúc lâu sau, nàng bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, vươn cây quạt trong tay ra thọc thọc bả vai của Hiên Thương Dật Phong, đôi mắt hoa đào mị ra ý cười, nhìn hẳn nói: "Nếu ta nhớ không lầm thì người là vương gia, mà vấn đề người vừa nói hẳn là hoàng đế mới là người phải nhọc lòng đi? Nói thật đi, người nghĩ muốn mưu triều soạn vị đã lâu chưa?"

Lời nói trêu chọc này của nàng cũng là để đánh lạc hướng sang chuyện khác. Tuy rằng nàng rất tò mò hẳn định dùng thủ đoạn gì, nhắc tới địa vị ở Hiên Thương quốc. Nhưng nếu nàng tùy tiện mà hỏi thì đại giới phải trả cũng quá lớn. Không bằng trực tiếp tâm sự với hẳn về nhân sinh không phải tốt hơn sao!

Lời này của nàng vừa ra, hẳn hơi hơi mỉm cười cũng không cảm thấy tức giận vì nàng trực tiếp nói ra hẳn có ý nghĩ muốn mưu triều soạn vị. Chỉ nhìn nàng, thanh âm ôn nhuận nói: "Người nói thử đi?"

____ Người nghĩ muốn mưu triều soạn vị đã lâu chưa?

_____ Người nói thử đi?

Lời này chính là hẳn đang thừa nhận chính mình có ý tưởng này? Lạc Tử Dạ cau mày, quan sát Hiên Thương Dật Phong trong chớp lát, mở miệng bình luận: "Sự tình về Hiên Thương Phong Vương ta cũng có nghe qua một chút. Ai cũng nói người không màng danh lợi, tâm tính nhẹ nhàng như gió, không yêu quyền vị giang sơn, chỉ yêu thư từ ca phú, nước non!"

Nói tới đây nàng dừng lại, thập phần nghiêm túc nhìn hẳn, sau đó lại mở miệng nói: "Nhưng xem biểu hiện bây giờ của người dường như là tiêu sái như gió,

yêu du son ngoạn thủy. Nói người hàng năm đều tranh đoạt trong quyền vị, tâm tư thâm trầm như biển của không quá. Ta rất hiểu kì, người là che dấu quá tốt hay vẫn là lời đồn đại đều sai. Hay là... người căn bản không phải Hiền Thương Dật Phong?"

Lời này vừa ra, ánh mắt của nàng lạnh đi vài phần. Phân tích đến đây, Lạc Tử Dạ cảm thấy cực kì bội phục tư duy logic của bản thân. Chỉ cần nghe một chút lời đồn đại về Hiền Thương Dật Phong đã có thể ra được nhiều kết luận như vậy! Nàng cảm thấy trí thông minh của mình đang được tăng lên một cách chóng mặt!

Lời này của nàng vừa ra, Hiền Thương Dật Phong sững sốt. Đôi lông mày cũng chậm rãi chọn chọn lên. Hắn không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng mà nói ra một câu đánh lạc hướng:" Hiền Thương Phong Vương cùng bốn vương có biểu hiện tương đồng hay không? Bốn vương cũng chưa nghe được lời đồn..."

Nói tới đây, hắn dừng lại một chút nhìn về phía Lạc Tử Dạ. Đôi lông mày đang khoi mào cũng chậm rãi thả xuống. Đôi mắt mị ra ý cười, mở miệng nói:"Việc này thái tử cũng không có tư cách hỏi, không phải sao? Người nổi danh thiên hạ ăn chơi trác táng nhất hoàng gia là Thái tử Thiên Diệu. Nhưng thân là tay ăn chơi trác táng nhất thiên hạ mà lại có thể phân tích được thế này thì có tư cách gì hỏi bốn vương có tương xứng với lời đồn không?"

Lạc Tử Dạ nghe xong lời này thì rất muốn vỗ bả vai của hắn và nói với hắn một câu: ca ca thoát nhìn trong ngoài không giống nhau, là bởi vì ca ca là người xuyên không tới đây! Người như vậy không lẽ cũng xuyên không tới đây sao?

Nhưng câu nói kia đến bên miệng rồi, nàng cũng không dám nói ra. Lời này nếu nói cho người giống như Hiền Thương Dật Phong nghe chẳng khác nào đem bím tóc của mình nhặt lên ném cho người khác. Việc làm ngu xuẩn đến vậy nàng cảm thấy chính mình vẫn không có khả năng là nổi!

Vì thế nàng làm ra vẻ mặt xấu hổ cười cười, giống như bị hắn nói đến quần bách. Không có tiếp lời của hắn.

Mà Hiền Thương Dật Phong cũng mơ hồ nhìn ra được việc Lạc Tử Dạ nói những lời này trên thực tế là đánh trống lảng.

Mà đối phương lại không hề có hứng thú với đề nghị hợp tác của chính mình. Hắn cũng không phải người không biết thức thời, cũng không thích dây dưa nhưng hắn tựa như lơ đãng nhìn cây nhân duyên cách đó không xa.

Nhìn qua một lúc, chậm rãi mở miệng nói:" Thái tử nói chính mình không có chí lớn, chỉ muốn tự bảo vệ mình. Kia không biết Thái tử có nghĩ đến trong thời loạn này cho dù là bá tánh tầm thường muốn tồn tại cũng rất không dễ dàng hay không? Huống chi ngài lại là người của hoàng thất! Nếu hiện tại ngài không phải là thái tử có lẽ ngài có thể đứng như với lời nói của ngài, cái gì cũng không cầu, chỉ cầu có thể tự bảo vệ bản thân. Nhưng..."

Nói tới đây hắn lại không nói tiếp, chỉ cười nhợt nhạt nhìn Lạc Tử Dạ. Bởi vì hắn biết cho dù hắn không nói tiếp thì Lạc Tử Dạ cũng sẽ tự hiểu được!

Những lời này thật ra cũng là những vấn đề trong lòng mà nàng trốn tránh không quan tâm từ lâu! Kỳ thật nàng rất rõ ràng, lấy thân phận bây giờ đã lún vào quá sâu, muốn tránh xa cũng không kịp. Cho nên nàng mới phải lẩn lộn, mong muốn thoát khỏi ngôi vị thái tử!

Hiền Thương Dật Phong thấy sau khi hắn nói lời này xong thì Lạc Tử Dạ chậm rãi biểu lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa liền biết chính mình đã nói đúng trọng điểm. Vì thế hắn cười nhẹ, lại mở miệng:" Thái tử vẫn là nên tự mình suy xét rõ ràng, cùng với ta làm thịt cá, người làm dao thốt. Tránh né, vì bản thân mưu cầu đường sống, cẩn thận cầu đường sống với người làm dao mổ. Vì sao lại không tự mình đứng ra, đánh chiếm được một mảnh lãnh địa cho riêng mình, làm cho người khác phải cúi đầu, cho dù là sống hay chết thì chính mình cũng có thể nắm trong lòng bàn tay?"

Lời này của hắn vừa ra, Lạc Tử Dạ trầm mặc trong vài giây. Nàng thừa nhận, lời này của Hiền Thương Dật Phong rất đúng, bị người khác nắm sinh tử trong tay không bằng chính bản thân mình tự quyết định hết thảy. Nhưng trước mắt nàng lại đang ngồi ở ngôi vị thái tử, mà nàng lại là thân nữ nhi. Đây chính là ngọn nguồn của phiền toái!

Nếu như có người biết được bí mật này, khai phá ra thì kết cục sẽ giống như rút củi dưới đáy nồi, thua cả bàn cờ. Điều thống khổ của nàng Hiền Thương Dật Phong sẽ không thể nào hiểu rõ được!

Nhưng nàng vẫn chậm rãi gật đầu:" Ta có thể suy xét một chút! Không biết bốn thái tử có thể được biết nguyên nhân không? Nếu Phong Vương căn bản không tính toán độc chiếm thiên hạ thì cần gì phải đề ý đến địa vị ở Hiền Thương? Có tiến vào bên trong tam đại cường quốc có quan trọng hay không? An an phận phận ở một góc không phải tốt hơn sao? Miễn cho đến lúc mình xong ra bị người ta coi thành chim đầu đàn mà đánh!"

Giống như Phượng Vô Trù vậy, một mình xông ra bị coi thành chim đầu đàn trở thành cái đinh trng mắt của nhiều người.

Hai người bọn họ tán gẫu với nhau khiến không khí xung quanh chậm rãi tốt lên một chút, nhưng bọn họ cũng chỉ nói toàn chính sự, không hề có một chút nào gọi là ái muội cả, Lạc Tử Dạ cũng chưa phát hoa si.

Mặc dù sự thật là vậy nhưng ở trong mắt của vị Nhiếp Chính Vương đang đứng cách đó không xa lại thuộc vào hàng chói mắt. Hắn cho rằng bình thường thái độ của sủng vật đối với hắn rất không tốt. Nhưng hiện tại cư nhiên lại có thái độ ôn hoà với người khác, thậm chí trò chuyện còn thật vui. Việc này làm cho Nhiếp Chính Vương điện hạ phi thường không vui!

Lạc Tử Dạ hỏi xong lời này thì Hiền Thương Dật Phong cũng thật thà thẳng thắn, cười nhạt nói:" Nếu không phải là cường quốc thì chắc chắn sẽ bị người ức hiếp. Phượng Vô Trù, Vô Tu Hoàng có người đắc tội thì có thể trực tiếp xuất binh. Mà các quốc gia khác luôn ở trong trạng thái bị động, thời khắc nào cũng phải yêu cầu xem sắc mặt của người khác. Quốc gia không mạnh, dân cũng suy. Nếu không muốn bị người khi dễ, không phải nhìn sắc mặt người khác thì phải cường đại. Cho dù không thể làm người khác cúi đầu thì cũng không phải chịu khi dễ!"

Cho nên đây chính là nguyên nhân hắn muốn đưa Hiền Thương quốc lên tam đại cường quốc!

Lời này của hắn khiến ảmng cảm thấy hắn cũng không đến nỗi đáng ghét. Sau đó nàng mở miệng nói:" Chỉ đón thuận nhìn qua Định Không đại sư cùng chuyện người hãm hại ta liền biết người là người yêu tính kẻ người khác! Người hao tổn tâm cơ tính tới tính lui cuối cùng cũng chỉ vì một mục đích?"

Vì quốc gia cương đại, vì bá tánh thoát khỏi khổ sở từ chiến tranh cho nên hắn không thể không ngoan độc không thể không mưu tính sao?

Hiên Thương Dật Phong nhàn nhạt cười, nói:" Tất nhiên, giết người cũng được, hại người cũng thế. Nếu giết chết một số ít người mà có thể đổi được an khang cho bá tánh thì tất cả đều đáng giá! Còn ta, người cảm thấy ta ngoan độc, dễ tiện thậm chí không có danh dự? Thì sao chứ? Hình tượng bản thân cùng vinh nhục trước mắt cũng không thể so sánh được với bá tánh cùng quốc gia được!"

Nếu không phải xuất phát từ hành vi hãm hại nàng lúc trước thì nàng rất bội phục hắn. Thân là người đứng ở vị trí cao, âm mưu nghĩ ra không phải là cho quyền lợi của chính mình mà là cho phúc lợi của bá tánh. Người như hắn rất đáng được tôn kính!

Mà ở cách đó không xa, đang lúc Nhiếp Chính Vương điện hạ đang cảm thấy rất không vui thì bỗng nhiên có một thị vệ chạy tới.

Sau khi tới gần hắn, thị vệ kia cung kính quỳ xuống, mở miệng nói:" Vương, sau khi quân chủ Nhung Quốc bị ngài ban chết thì có quý tộc ở Nhung quốc không phục. Theo thuộc hạ tìm hiểu được thì bọn họ đang tập trung người tới thảo phạt ngài!"

Diêm Liệt cười lạnh một tiếng, năm đó kẻ hèn Nhung Quốc đã bị vương hành hạ không biết bao nhiêu lần? Giờ vẫn dám lỗ mãng?

Hắn lập tức quỳ một gối xuống chờ lệnh:" Vương, thuộc hạ nguyện mang quân đi trước làm

Nhung quốc biết phân lượng của chính mình!"

Lời này của hắn vừa ra, ma đồng của Nhiếp Chính Vương bỗng nhiên mị mị, nhìn thoáng qua Lạc Từ Dạ cách đó không xa. Bàn tay đang cầm cây sao mặc ngọc để sau lưng bỗng nhiên xoay nó vài cái.

Diêm Liệt nhìn biểu hiện này của hắn liền biết vương của hắn sắp sửa chêu cợt người.

Hiển nhiên, sau khi Nhiếp Chính vương điện hạ nhìn người cách đó không xa trong chớp lát, rồi bỗng nhiên chỉ về phái Lạc Từ Dạ nói:" Cô tính toán thân chinh. Mà cơ hội tốt như vậy tự nhiên phải để cho thái tử biểu hiện chính bản thân. Rốt cuộc thái tử mĩ mạo như vậy, hẳn là có thể chinh phục mọi người!"

Khoé miệng Diêm Liệt vừa kéo, việc nhỏ này không đáng để vương thân chinh, thân chinh không nói còn cấp theo thái tử đi làm gì? Hắn cạn lời trợn lông, nhìn vương nhà mình cao cao tại thượng đang đứng cực kì nghiêm trang. Trong lòng âm thầm phun tào, thôi đi vương, không phải vì ngài đang rất không cao hứng vì Thái tử cùng Hiên Vương đang nói chuyện rất cao hứng cùng nhau sao?

Tuy trong lòng đang không ngừng phun tào nhưng ngoài miệng vẫn nói:" Thuộc hạ liền đi truyền tin tức này cho thái tử!"

Lời của vương chính là mệnh lệnh!

Nói xong lời này Diêm Liệt liền lúp cụp chạy đi thông báo cho Lạc Từ Dạ việc nàng sắp bị người phái đi đánh giặc.

Diêm Liệt truyền tin tức xong không được bao lâu, Lạc Từ Dạ liền vác theo cây quạt của chính mình, chững ra khuôn mặt tiêu chuẩn của bà mẹ kế, hung thần ác sát chạy tới chỗ của Phượng Vô Trù!

Xác thực nàng rất tức giận! Càng không thể hiểu nổi mình đã chọc giận hắn lúc nào mà đến đánh giặc hắn cũng lôi nàng vào!

Sau khi chạy tới liền nhìn thấy tư thái khoan tay nghiêm trang của hắn, Lạc Từ Dạ cắn răng chỉ tay vào hắn gầm lên:" Phượng Vô Trù, người thích đánh giặc thì tự thân mà đi! Mang theo ta làm lông gì? Ta đã không thể cùng người vui sướng..."

Nàng còn chưa dứt lời bỗng nhiên hắn quay đầu lại, đánh gãy:" Người cũng đã không thể cùng cô vui sướng mua mua?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Xem ai dẫn ai!

Edit: mô mô

Lời này của hắn vừa ra, ấn đường của nàng nhảy dựng lên. Nhìn khuôn mặt dò hỏi nghiêm trang của lão nhân gia hắn, nàng cố gắng áp chế cơn bực tức trong người cùng hắn vui sướng mua mua? Hắn cảm thấy hai bọn họ có khả năng vui sướng mua mua cùng nhau sao?

Nhìn một lúc lâu, Lạc Tử Dạ hít sâu một hơi làm chính mình bình tĩnh một chút, tiếp tục nhìn mặt hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ngượng quá, Nhiếp Chính Vương Điện hạ, từ trước đến nay gia chưa từng nghĩ cùng người vui sướng moa moa bao giờ. Cái gia muốn nói là chúng ta đã không thể vui sướng cùng chơi đùa!"

Tuy rằng mỗi lần bọn họ chơi đùa cùng nhau đều không hề vui sướng!

Lời này của nàng hẳn cũng không để bụng chỉ hơi nghiêng nghiêng đầu lại, lộ ra một nửa mặt nghiêng nhìn Lạc Tử Dạ. Đường cong khuôn mặt tinh xảo khiến lòng người run sợ, tim đập nhanh nhưng lại ngao mạn đến nỗi khiến người ta tườn muốn đá hẳn một cái. Sau khi quay đầu lại, hắn lại càng ngao mạn, mở miệng nói: "Cũng đúng, muốn cùng cô moa moa thì người không xứng!"

Lạc Tử Dạ chán ghét hắn thì đương nhiên hắn cũng biết. Ở trong lòng của hắn tự cho rằng mình là một người cực kì rất bao dung đối với sủng vật của mình cho nên câu nói không biết sống chết ban nãy của nàng hẳn cũng miễn cưỡng có thể tha thứ! Chỉ là bàn tay đang nắm mặc ngọc sáo kia đang chậm rãi nắm chặt hơn.

Lạc Tử Dạ xanh mặt trừng mắt nhìn hắn. Nói thật, nàng không thể hiểu được tại sao trên đời này lại có một người tiện đến như vậy. Hắn tiện như một đoá hoa nở rộ vào ban đêm, không cho ánh mặt trời chiếu vào mình vậy! Hơn nữa lại thấp phần gòi về công việc tự dất vàng lên mặt mình, ai cũng đều không xứng có liên quan đến lão nhân gia hắn! Nếu như vậy, kia: "Kì thật bốn thái tử nghĩ mình không những không xứng moa moa cùng ngài mà còn không xứng cùng ngài xuất chinh. Cho nên nếu ngài yêu thích đánh giặc thì không bằng tự mình đi đi!"

Chỉ cần không phải đi đánh giặc cùng hắn thì thừa nhận không xứng hay có xứng cũng không có gì quan trọng!

Lời này của nàng vừa ra hắn bỗng nhiên xoay người, nâng bước đi về phía nàng, ánh mắt sâu hun hút không nhìn thấy đáy, khuôn mặt tuyết luân làm thần ma giận sôi mặt chậm rãi đến trước mặt nàng. Lạc Tử Dạ cắn răng, mắt trừng lớn nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia, nàng cảm thấy máu mũi của nàng bắt đầu không chịu được không chế nữa rồi! Đầu óc giống như bị say xe, chân cứng mềm nhũn, quần lót có điểm ướt át...

May mắn là nàng vẫn không chế được!

Hắn đánh giá nàng trong chớp lát hơn nữa lại nhìn từ trên xuống dưới mà đánh giá. Giống như đang đánh giá bản lĩnh cùng giá trị của nàng. Đánh giá một lúc lâu sau hắn mới dùng ngữ khí đánh giá hàng hoá, khinh bỉ, chậm rãi mở miệng: "Cũng đúng, người không xứng đáng xuất chinh cùng cô!"

Lời này của hắn làm cho nàng cực kì sung sướng mà thờ dài nhẹ nhõm một hơi, mắt sáng ra vài phần. Thật tốt quá, không phải cùng hắn đi đánh giặc không nói, còn được trong một thời gian ngắn không phải nhìn thấy cái bản mặt suốt ngày tìm phiền toái cho nàng, việc này quả thật là làm người ta sung sướng đến nỗi muốn bay lên trời rồi!

Nhưng mà nàng còn chưa có cao hứng xong hắn đã để sát khuôn mặt làm thần ma phải xấu hổ vào mặt nàng. Ý cười khắc nghiệt, chậm rãi nói: "Nhưng là Thái tử lại rất có tư cách quét tước nhà cửa, bưng trà cho cô!"

Lạc Tử Dạ nghe xong mòi này thì gắp xanh ở thái dương đua nhau nổi lên. Huy một cái tát về phía hắn, cắn răng nói: "Than bùn!"

Tất nhiên tay nàng không thể nào huy đến được mặt của hắn mà lại bị hắn tóm được. Lúc này Hiên Thương Dật Phong cũng chậm rãi bước tới. Hắn chậm rãi đi đến giống như đem đến một trận gió nhẹ. Hoa đào bốn phía tựa như được trận gió này thổi qua mà lay động. Phượng Vô Trù nghe thấy tiếng bước chân lại đây thì buông bàn tay đang kiểm chế Lạc Tử Dạ ra.

Sau khi Lạc Tử Dạ lấy được tay ra thì nhìn Phượng Vô Trù cười lạnh một tiếng. Nụ cười kia lại mang theo hương vị khiêu khích tựa như đang nói một ngày nào đó cái tát này nhất định tát lên mặt hắn tạo ra tiếng vang bốp bốp!

Nhưng mà biểu tình không phục này của nàng rơi vào trong mắt hắn lại thành đang lấy lòng hắn.

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Hiên Thương Dật Phong, ánh mắt có điểm không kiên nhẫn, trầm giọng nói: "Phong vương mượn sủng vật của cô cũng đã lâu. Giờ phút này hắn là nên vật quy nguyên chủ, đúng không?"

Hắn cao hơn Hiên Thương Dật Phong phải đến mười cm, ánh mắt không hề có thiện ý nhìn Hiên Thương Dật Phong, khí tràng thập phần cường đại.

Hiên Thương Dật Phong cũng không để ý. Hắn chỉ có chút kì quái chính là quan hệ trước mắt của Phượng Vô Trù với Lạc Tử Dạ không hề tốt thậm chí còn giống như kẻ thù hơn. Nhưng mà tại sao Phượng Vô Trù lại nói ra những lời này với hắn hơn nữa kết hợp thêm với biểu tình trên khuôn mặt thì... hình như có điểm địch ý đối với hắn.

Hắn xác định địch ý này thập phần chân thật mà không phải hắn nghĩ nhiều. Chẳng lẽ bởi vì đây là món đồ chơi mới của Phượng Vô Trù nên hắn không thích bị người khác đoạt? Hay vẫn là... có tâm tư khác mà chính mình lại không nhìn thấu?

Trong lòng Hiên Thương Dật Phong đang hiện lên trăm ngàn câu hỏi vì sao nhưng nụ cười trên mặt lại không hề thay đổi. Chỉ chậm rãi mở miệng nói: "Đúng vậy. Bỏ vương còn có việc, ta đi trước. Chỉ là theo như bốn vương biết, Nhiếp Chính Vương Điện hạ hình như không thích hoa đào!"

Hắn nói xong lời này cũng không đợi Phượng Vô Trù đáp lời mà xoay người rồi đi.

Lời này của hắn truyền đến trong tai Nhiếp Chính Vương điện hạ khiến ma đồng của hắn lạnh đi vài phần, nhìn chăm chăm vào bóng dáng rời đi của Hiên Thương Dật Phong, chậm rãi lộ ra sát ý. Cho dù đây là sự thật thì hắn cũng không thể chịu được phát biểu của Hiên Thương Dật Phong.

Nhưng lời này rơi vào lỗ tai Lạc Tử Dạ liền hoàn toàn khác. Phiên bản của nàng là tên khốn Phụng Vô Trù này không thích hoa đào nhưng lại làm bộ tới đây để thưởng thức. Mà mục đích của hắn lại là đem phiền toái đến cho nàng, biểu hiện hắn đang thập phần dụng tâm lương khổ. Nghĩ tới đây sắc mặt của nàng càng khó nhìn hơn! Trợn mắt nhìn hắn, tựa như đem hắn ăn tươi nuốt sống.

Nhận ra ánh mắt không hề thân thiện của nàng, Phụng Vô Trù mới thu hồi lại ánh mắt nguy hiểm nhìn Hiên Thôn Dật Phong. Nghiêng đầu nhìn nàng thì nhìn thấy biểu tình không phục của nàng. Ánh mắt hắn mang theo vài phần xem thường. Âm thanh ma mị trầm thấp chậm rãi vang lên: "Không phục? Ngươi cũng xứng nói không phục? Nếu không phục vậy ngươi cường đại cho cô xem! Nhớ kỹ, kẻ yếu không có tư cách nói không phục!"

Ý tứ của hắn chính là nàng không có tư cách nói không phục.

Câu nói này của hắn khiến cho nàng bất giác run lên. Lồng ngực nàng hơi chấn động, cảm giác tức giận, không phục, ghen khuất cùng sát ý đều chậm rãi xuất hiện cuối cùng hội tụ thành một đạo điện quang từ giữa không trung hung hăng đánh xuống đầu nàng

Làm những ý nghĩ suy sụp, tránh né của nàng chậm rãi tan đi, giống như bị bao trùm lên màn sương khói chậm rãi tan đi chỉ còn lại sự sáng tỏ. Hắn nói đúng, bởi vì nàng không đủ cường đại nên hắn mới xem thường nàng! Bởi vì nàng không đủ cường đại nên mới không đánh lại hắn, bị hắn khi dễ! Bởi vì nàng không đủ cường đại nên không có tư cách nói khâm phục, trừng mắt với hắn! Nàng cũng không để ý trong mắt hắn nhìn nàng như nào nhưng nàng lại cực kì không chính mình bị người miệt thị!

Lạc Tử Dạ, không nên là kẻ yếu!

Yêu vật cũng vĩnh viễn không phải là kẻ yếu!

Mà lời này của hắn không thể nghi ngờ là đang vũ nhục nhân cách cùng tôn nghiêm của nàng!

Nhìn nhau nửa ngày, nàng lạnh lùng cười một tiếng, quay người đi, không muốn nhìn hắn một cái mở miệng nói: "Phụng Vô Trù, đây là ngươi bức ta! Đại để cũng là ngươi cảm thấy thiên hạ to lớn này chỉ có ngươi đứng ở vị trí cao nên tịch mịch. Đã vậy thì ta thành toàn cho ngươi, chắc chắn ta sẽ lên tới vị trí cao. Nói vậy chắc ngươi cũng hiểu được một núi không thể có hai hổ, chờ một thời gian xem hai chúng ta rốt cuộc là ai đem ai đạp dưới chân!"

Cho dù có phải cùng xuất chinh hay không nàng cũng không để ý! Đi cũng được mà không đi cũng được. Tóm lại, một ngày nào đó nàng sẽ không tiếp tục bại dưới tay hắn!

"Cô vừa rất mong chờ!" Mối mong của Phụng Vô Trù hơi xả, trầm giọng nói, giọng nói không nghe rõ hi vọng.

Diêm Liệt thấy vậy thì quay đầu nhìn biểu tình của vương nhà mình. Hắn có thể nhìn ra được rằng thái tử đã bị vương nhà mình triệt để chọc giận, tính toán trưởng thành tranh đua cao thấp cùng vương. Nhưng là vương đối với thái tử không phải... rồi lại vì sao...? Không lẽ hết thấy chỉ vì hắn suy nghĩ quá nhiều?

Hắn mở miệng thử thăm dò Nhiếp chính vương điện hạ: "Vương, thái tử tựa hồ rất tức giận!"

"Àn!" Nhiếp Chính vương điện hạ nhàn nhạt lên tiếng. Cặp ma đồng vẫn như cũ gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng của nàng. Tấm lưng của nàng cùng dĩ vãng bất đồng, đều là đáng khinh thậm chí có điểm tức nhưng hôm nay bóng lưng kia lại tựa như thẳng thắn làm cho hắn thấy được sự quyết tâm cùng kiên cường của nàng.

Lạc Tử Dạ kì thật kiên cường cùng kiêu ngạo từ trong xương cốt. Nàng quả thực không làm hắn thất vọng.

Diêm Liệt nhíu mày, ăn ngay nói thật mở miệng: "Nhưng mà lời nói hôm nay của ngài đã làm cho thái tử rất tức giận không chừng còn sinh ra địch ý với ngài..." Chẳng lẽ gần đây vương đan nhằm chán, nghĩ cùng thái tử giết ra tiết mục tương thân tương ái?

"Thế thì làm sao?" Phụng Vô Trù liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt không chút nào để ý hơn nữa còn thập phần ngạo mạn. Sau khi đảo qua Diêm Liệt một cái liền tiếp tục nhìn phụng hướng của Lạc Tử Dạ, bàn tay nắm mặc ngọc sáo hơi giật giật. Sau đó hắn mở miệng nói: "Hắn luôn luôn trốn tránh, hắn biết rõ chính mình không thể bắt ra, lại luôn luôn ảo tưởng rằng mình có thể tránh xa được cuộc chiến tranh giành thiên hạ này. Chỉ là, ngươi cảm thấy hắn có thể thoát được sao?"

Diêm Liệt hơi hơi nhíu mày, cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Không có khả năng!" Đích xác, không chỉ vương nhìn ra mà hắn cũng nhìn ra được khả năng thái tử thoát được cuộc chiến này chỉ là con số không.

Lời này của hắn vừa ra, Phụng Vô Trù cười nhạo một tiếng sau đó mới chậm rãi nói: "Muốn sống sót ở thời chiến loạn này thì hắn cần thiết phải có năng lực tự bảo vệ mình. Ngay cả Quả Quả cũng biết lưu lại chỗ dựa cho mình, còn Lạc Tử Dạ thì sao? Cho dù động vào một đầu ngón tay của cô hắn cũng không làm được!"

Diêm Liệt nghe xong liền hiểu được vương bất quá là đang khích lệ thái tử. Làm cho nàng ít nhất cũng có năng lực tự bảo vệ mình. Bởi vì tính cách của Thái tử làm hắn mờ hồ nhìn ra một ít đó là muốn khuyên nàng như thế nào cũng không khuyên được tý như vừa này Hiên Thôn Dật Phong nói nửa ngày thái tử cũng không dao động mà chỉ suy xét cho có lẽ. Chỉ bằng dùng biện pháp trái ngược nếu không tại sao khi vương kích bác thái tử một câu, thái tử liền cắn răng cảnh cáo, hạ chiến thư nhìn đáng về liền biết vì tức giận mà phần đầu đề cao thực lực của chính mình!

Diêm Liệt nhìn mặt nghiêng của Phụng Vô Trù, chân thành nói: "Vương, nếu như Quả gia nghe được lời vừa rồi của ngài thì sẽ phi thường cao hứng!" Đáng tiếc sau sự kiện xoát tường lần trước, sau khi nó bị gỡ ngắt liền tự đem nhốt bản thân vào phòng nhiều ngày, đến giờ vẫn chưa chịu ra gặp người!

"Ân!" Điểm quý dị là lời này của Diêm Liệt vừa ra, Phụng Vô Trù không ra nổi ki đánh giá nào, chỉ lên tiếng.

Không biết vì sao lúc Lạc Tử Dạ vừa đi khuất khỏi tầm mắt của Nhiếp Chính Vương điện hạ, hắn liền nghĩ lại lời nói tràn đầy địch ý của nàng thì tâm can tràn đầy phiền muộn. Nếp gấp ở ánh mắt càng sâu thêm một chút. Hắn chắc chắn cho dù Lạc Tử Dạ có cường đại lên thì cũng là sủng cật của hắn, trốn không thoát được bàn tay hắn. Nhưng nhớ lại lời nói dành cho địch nhân ban nãy của nàng lại làm cho lòng hắn mặc danh kì diệu trở nên phiền muộn.

Hắn hít sâu một hơi nghiêng đầu nhìn hướng đông. Cùng lúc đó một đạo ma tức xuyên thấu không khí đem chỗ hắn nhìn bao lại. Mang theo lực đập mạnh mẽ đem người trốn ở gần đấy ném thật mạnh ra bên ngoài.

Ngay sau đó người đang trốn ở một gốc cây bị quăng ngã ra.

Người này là Vân Tiêu Nháo! Sau khi bị quăng ngã, Vân Tiêu Nháo nhanh chóng bò dậy, bắt chập hình tượng sửa sang lại vạt áo của chính mình. Một khuôn mặt yêu kiều bị dọa sợ đến trắng bệch, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Phụng Vô Trù, ấp úng nói: "Ta ta... ta chỉ tới đây xem... Thái tử cùng Hiền Thương Dật Phong ở chung như thế nào..."

Tuy rằng là bởi vì Phụng Vô Trù mà nàng không dám trắng trợn theo đuổi thái tử. Nhưng sau khi biết thái tử là đoạn tụ lại cùng Hiền Thương Dật Phong tới nơi này nên nàng không quản được chân chính mình nên mới theo đến đây. Không nghĩ tới nàng vừa mới tới liền bị phát hiện, sau đó thù bị cường chế bay từ câu ra.

Phụng Vô Trù nghe xong lời này chẳng buồn liếc mắt nhìn nàng một cái, xoay người rời khỏi.

Vân Tiêu Nháo sững sốt, không nghĩ tới chính mình chính mình đơn giản như vậy liền thoát được một kiếp. Nhiếp chính vương điện hạ trở nên khoan dung từ khi nào vậy?

Nàng không hiểu nhưng Diêm Liệt lại nhanh chóng suy đoán bỏ não. Vương đại đế là vì hắn cùng Vân Tiêu Nháo đều có cùng mục đích cho nên mới đồng bệnh tương liên? Vì vậy liền dễ dàng tha thứ cho Vân Tiêu Nháo! Diêm Liệt hắn đúng là một tiểu ám vệ cơ trí!

Mà Lạc Tử Dạ sau khi rời khỏi đây cũng không trở về phòng. Vác thao khuôn mặt xanh mét đến trước cửa phòng phụng trượng. Hôm nay nàng thực sự rất tức giận! Nàng sống nhiều năm như vậy cũng chưa từng có ai như hắn vũ nhục nàng! Cho nên nàng nhất định sẽ chứng minh cho hắn thấy nàng có tư cách nói không phục hay không!

Hiện giờ nàng đã hấp thu nội công của Định Không trường lão. Còn đến tìm phụng trượng là bởi vì hắn cùng Định Không trường lão là đồng môn hi vọng hắn sẽ biết cách giúp nàng đem nội lực trong cơ thể đang phủ bụi dần ra cũng như sử dụng!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Treo phụng vô trù lên đánh!

Edit: nule

Nàng nhìn nhìn cửa, đến một người thủ vệ cũng không có. Chậm rãi đi lên phía trước, đang định gõ cửa, bên trong liền truyền đến thanh âm quen thuộc của phụng trượng: "Vào đi!"

Nàng vẫn chưa ẩn nấp thân hình chính mình, cho nên bị phụng trượng phát hiện, nàng cũng không cảm thấy kì quái. Nàng không chút do dự liền đẩy cửa bước vào. Vừa mới vào cửa, trong phòng liền truyền tới hương thơm lượn lờ từ lưu hương tỏa ra. Trong không khí dường như có làn khí lưu động khiến người ta không thể nắm bắt nhưng mặc danh cũng không chán ghét.

Xuất phát từ sự tôn trọng đối đối với lão nhân gia nàng chấp tay hành một cái lễ Phật. Phụng trượng nhắm hai mắt nhưng dường như thấy được động tác của nàng, lập tức thì lễ trả lại nàng: "A di đà phật, Thái tử mời ngồi!"

Lạc Tử Dạ cũng không khách khí, trực tiếp ở trước mặt hắn quạt hương bồ đoàn ngồi xuống, hai chân mở ra, tư thái vui mừng.

Nàng đang định nói truyện, phụng trượng liền trước mở mắt ra, khẽ mỉm cười mở miệng: "Thái tử tới nơi này mấy ngày nay, sinh hoạt đã thấy quen chưa?"

Lời này tựa có thâm ý khác.

Lời này vừa rơi xuống, Lạc Tử Dạ đồng tử liền hơi hơi mị mị, có điểm phòng bị mà nhìn phụng trượng. Tới nơi này, sinh hoạt đã thấy quen chưa? Đây là chỉ tới Quố Tự, hay vẫn là chỉ cô đại?

Phượng trọng thấy chính mình nói ra lời này trong khoảnh khắc Lạc Tử Dạ liền trở nên phòng bị. Hắn lại cười cười, nụ cười kia mang theo điểm phở độ từ bi thiên hạ, nói tiếp: "Thỉnh Thái tử yên tâm, lão nạp đối với Thái tử không có nửa phần ác ý! Nếu không, cũng sẽ không khuyên Thái tử không cần ra biển. Lão nạp xưa nay luôn tin tưởng trên thế gian này, phàm là xuất hiện thì đều có nhân quả, Thái tử xuất hiện ở chỗ này cũng tự nhiên có đạo lý riêng, đây là trời xanh cùng Phật tổ an bài, lão nạp tự nhiên sẽ không xen vào, cũng sẽ không lăm miệng, xin Thái tử yên tâm!"

"Ân" Lạc Tử Dạ gật gật đầu, nhưng cũng không có bởi vì lời nói này mà tin tưởng hoàn toàn không chút nghi ngờ, chỉ như thật như giả mà nói: "Bỏn Thái tử cũng hi vọng, thật là như thế, bởi vì bỏn Thái tử cũng là người từ bi, không hi vọng sẽ phải làm những việc như giết người giết khâu!"

Lời của nàng giống như đang trần thuật nhưng không khó để phát hiện ra bên trong lời nói có vài phần uy hiếp.

Phượng trọng nghe vậy nhưng cũng không quá để ý, chỉ cười một tiếng như cũ hiền lành mà âm áp, như không có nghe được ngữ khí uy hiếp của Lạc Tử Dạ, chậm rãi hứa hẹn nói: "Người xuất gia không nói dối, xin Thái tử yên tâm! Không biết Thái tử đến đây, là vì chuyện gì?"

Vì thế, vấn đề mà Phượng trọng nói vừa rồi là "nơi này", rốt cuộc chỉ nơi nào vẫn không thể xác minh được. Lạc Tử Dạ cũng không tính toán nói ra, dù sao nếu đối phương nói là chỉ cổ đại, nàng cũng tuyệt đối không thừa nhận, vậy nói hay không nói cũng không có gì khác biệt.

Nàng trên dưới đánh giá Phượng trọng trong chớp lát mở miệng nói: "Phượng trọng nếu bỏn Thái tử nhớ không nhầm, là chính ngài mời bỏn Thái tử tới!" nếu không phải như vậy nàng cũng đâu có mặt dày không biết xấu hổ mà tới cửa tìm người!

Phượng trọng nghe xong lời này, chấp tay hành lễ, lại nói một câu "A di đà phật" xong mới nhìn Lạc Tử Dạ, mở miệng nói: "Chính là, nguyên nhân Thái tử đến đây, cũng không phải bởi vì lời mời của lão nạp không phải sao?"

Nghe hắn nói vậy Lạc Tử Dạ mới nhận rõ người trước mắt mình là cao nhân mà không phải thần côn. Hoặc là thực sự đoán được mệnh, không thì chính là chỉ số thông minh cao, giỏi suy đoán. Vì thế biểu tình của nàng cũng kính trọng hơn vài phần, gật đầu mở miệng: "Đúng vậy! Ở trong mắt bỏn Thái tử, nhân sinh có lẽ sẽ trải qua ít nhiều chuyện phức tạp, là tốt hay xấu cũng với tương lai vận mệnh, mấy thứ này phượng trọng có lẽ biết nhưng bỏn Thái tử cũng không muốn hỏi! Cuộc đời của một con người sẽ yên lặng mà bình thản trôi qua nhưng nếu sớm biết trước tương lai chính mình sẽ phát sinh ra cái gì thì mọi thứ đều làm theo từng bước, vậy mỗi ngày sẽ mất đi sự mới mẻ cùng với lạc thú trong cuộc sống!"

Lời này cũng là đối với phượng trọng giải thích, nàng tới đây sớm hơn, mục đích không phải vì lời nhắc nhở của phượng trọng. Bởi vì nàng đối với việc suy đoán chuyện tương lai của mình cũng không có quá nhiều hứng thú.

Phượng trọng sau khi nghe xong lời này liền ngẩn người, hiển nhiên là lần đầu tiên nghe được lý giải như vậy từ Lạc Tử Dạ! Lúc sau mới phản ứng lại cười mở miệng nói: "Phần lớn người trong thiên hạ đều cho rằng, lão nạp ở nơi này tính được mệnh, đoán trước tương lai liền có thể tránh được tai họa. Nhưng lời này của Thái tử, trái lại rất mới lạ, lại cũng không phải không có lý. Đúng vậy, sinh mệnh con người sở dĩ cùng người khác bất đồng là bởi vì mỗi người một mệnh số cùng với những chuyện trải qua hết thảy đều không giống nhau. Nếu là mọi chuyện đều biết trước được, liền thật sự mất đi mới mẻ, này cũng coi như thật đáng tiếc!"

Lời này của phượng trọng cũng là tán đồng với lý giải của Lạc Tử Dạ. Mà nói xong lời này, hắn rất nhanh lại cười nói: "Bất quá Thái tử cũng không phải người duy nhất cự tuyệt lão nạp suy đoán tương lai, trước Thái tử còn có một người. Người kia cho rằng vận mệnh thế gian đều nắm giữ ở trong tay hắn, không người nào có thể xoay chuyển. Cho nên hắn cũng không tiếp thu bất luận phán đoán hay suy luận nào, chỉ là....."

Chỉ là thiên mệnh bên trong, người nọ.....

Nói tới đây, phượng trọng không có tiếp tục nói tiếp. Trên thực tế, tiết lộ thiên cơ đối với người tu hành mà nói là cực kỳ hao tổn tu vi. Cho nên dưới tình huống bình thường hắn chỉ đề cập thời điểm cực nhỏ hơn nữa cũng sẽ không báo cho quá nhiều.

Nhìn gương mặt hiền từ của phượng trọng khi nói ra lời này, khóe miệng Lạc Tử Dạ hơi hơi giật giật, dùng đầu ngón chân cũng biết, có thể nói ra lời nói cùng bộ dạng này ngoại trừ Phượng Vô Trù thì căn bản không có người thứ hai!

Phượng trọng hơi dừng lại lời nói, lúc sau lại cười nhìn Lạc Tử Dạ nói: "Như vậy Thái tử tới là vì nội công trong cơ thể người?"

Nghe thấy lời này, Lạc Tử Dạ bỗng nhiên ngừng đầu nhìn hắn.

Phượng trọng nhìn ánh mắt của nàng, cười mở miệng nói: "Thái tử không cần khẩn trương, lão nạp không có theo dõi Thái tử. Chỉ là Định Viễn trước khi chết nội lực trong cơ thể đều bị rút cạn. Mà kia thời điểm nội lực bị rút ra, cũng không giống bị người bức ra mà ngược lại giống như chính hắn cam tâm tình nguyện, có người phụ trợ mà truyền ra. Nay người có thể phụ trợ tất nhiên là Nhiếp Chính Vương. Huống tri lúc trước cũng có người nói đêm qua Thái tử cùng Nhiếp Chính Vương ở bên nhau..... Cùng với hôm nay Thái tử ngồi xuống vững vàng, thật là trùng khớp so với hôm qua đã hơn rất nhiều....."

Kì thật lời nói này cũng đã nhắc nhở Lạc Tử Dạ một vấn đề. Trên thực tế, nàng cũng không xác định được nguyên nhân Phượng Vô Trù giúp nàng, mà hắn nói chờ đợi nàng đi siêu việt hắn, lý do như vậy cũng quá biến thái, nàng cũng không có tin tưởng hoàn toàn. Chỉ là những lời này cũng không cần phải nói với phượng trọng.

Nàng gật gật đầu, mở miệng cười nói: "Như vậy, nếu phượng trọng đã suy đoán ra chuyện này, thì bỏn Thái tử cho rằng phượng trọng cũng nên biết nguyên nhân bỏn Thái tử tới nơi này. Phượng trọng cùng Định không đại sự là đồng môn, nếu ngài có biện pháp giúp ta sử dụng nội lực này, vậy xin phượng trọng không tiếc chỉ giáo!"

Nói xong lời này, nàng hơi hơi cúi đầu, thi lễ, có vẻ thập phần thông dong mà có lễ.

Phượng trọng nhìn nàng trong chớp lát, mở miệng nói: "Chỉ giáo không giám nhận, chỉ là Thái tử xác định chỉ vì chính mình hứng trí đánh cược mà liền phải tiếp thu mấy thứ này? Tin tưởng nếu Thái tử muốn không chế nội công đó chỉ vì giận dữ như vậy Định Viễn ở dưới chín suối biết được, cũng sẽ không cảm thấy cao hứng!"

Bên trong lời này mang theo điểm không ủng hộ.

Lạc Tử Dạ cũng không hỏi hấn vì sao biết chính mình với người giận dữ. Nhưng là ánh mắt kia lại lãnh đạm thâm niên mà trần thành nói: "Phượng trọng, bốn Thái tử cũng không phủ định lời Phượng trọng nói, nhưng bốn Thái tử cũng không cho rằng chính mình chỉ là đang giận lấy. Người sở dĩ bị người khác khi dễ là bởi vì chính mình không đủ cường đại, bởi vì mình không có được không đủ nhiều. Cho nên chỉ có thể cúi đầu trước người có thể lực hơn. Người không có năng lực thì không có tôn nghiêm, càng koong có tư cách cường điệu tôn nghiêm của mình. Cho nên bốn Thái tử cho rằng muốn hóa giải những công kích bên nhọn cùng ức hiếp đó tất nhiên là phải nâng cao năng lực của mình."

Phượng trọng khước miệng trước sau vẫn mỉm cười, thể hiện thái độ bao dung, chậm rãi nghe Lạc Tử Dạ nói xong.

Lúc sau, hấn cũng hoàn toàn không tỏ thái độ gì. Chỉ là chậm rãi từ phía dưới đệm hương bên người mình lấy ra một quyển sách đưa cho Lạc Tử Dạ, lại mở miệng nói: "Võ công trong chùa, từ trước tới nay không truyền ra ngoài. Tất nhiên mục đích là độc chiếm một môn tuyệt học, bảo hộ Long Mạch! Hiện giờ Long Mạch đã mất, chuyện này cũng không có gì phải kiên trì nữa, giúp Thái tử cũng không phải không thể. Đây là Định Viễn trước đó đã lưu lại bản chép tay, trong chùa chúng ta hấn là người có võ công cao nhất, thứ này nếu Thái tử hảo hảo xem, tất nhiên sẽ có chỗ giúp ích đối với Thái tử!"

Lạc Tử Dạ lập tức cúi đầu, vươn đôi tay kính cẩn mà tiếp nhận bản chép tay mở miệng nói: "Đa tạ phượng trọng!"

Phượng trọng đem bản chép tay giao cho nàng, chậm rãi cười cười. Song thủ hợp trường, nhắm hai tròng mắt lại lúc này mới mở miệng lại mang theo chút hương vị nhìn thấu: "Người sở dĩ đi theo đuổi cường đại cũng là vì chính mình mà thôi. Tuyệt đối đừng chỉ vì người khác lãng nhụy ức hiếp, điểm này, lão nạp hi vọng Thái tử hiểu rõ!"

Hấn vừa nói xong lời này Lạc Tử Dạ liền ngẩn người, lúc sau mới phản ứng lại. Đúng vậy theo đuổi cường đại chỉ vì giúp tăng lên cường hóa chính mình. Cũng không nên bởi vì người khác, không nên bởi vì người khác làm như thế này mà chính mình liền phải làm như vậy. người là vì chính mình mà tồn tại, trước nay đều không phải mà cũng không nên vì người khác! Cho nên nàng theo đuổi nỗ lực là vì để chính mình trở nên cường đại mà không nên chỉ vì bị Phượng Vô Trù ức hiếp. Nếu chỉ vì Phượng Vô Trù thì nhân sinh quan của nàng cũng quá hẹp hòi đi!

Nghĩ tới đây, nàng cúi đầu nói: "Đa tạ phượng trọng chỉ điểm, bốn Thái tử hiểu rõ!"

Phượng trọng nghe vậy, gật gật đầu, nói: "Sắc trời không đã không còn sớm, lão nạp cũng không giữ lại nữa, Thái tử mời trở về đi! Chỉ xin Thái tử nhớ rõ, Định Viễn lâm chung giao phó, không nên cô phụ sự kì vọng của hấn!"

Nếu là lúc lâm chung giao phó vậy cũng chính là câu kia, thỉnh nàng cần phải lấy thiên hạ chúng sinh làm trọng.

Nàng gật gật đầu cất quyển bí kíp võ công, liền lui ra ngoài. Cũng dứt tay sờ soạn bí kíp kia vài cái, cảm thấy ít ngày nữa chính mình sẽ trở thành một cái cao thủ vô lâm. Trong đầu xuất hiện nữ cảnh chính mình đem Phượng Vô Trù treo lên đánh!

Nàng tuy rằng nàng đã suy nghĩ kĩ theo đuổi cường vị chính mình rồi, nhưng nếu cường đại rồi cũng nên cũng nên giáo huấn tiện nhân một chút, phải không?

.....

Mà trước mắt tin tức Lạc Tử Dạ tới tìm phượng trọng, lúc sau liền truyền tới các phòng.

Minh Dật Thanh là nghi hoặc, ngay tức khắc liền phái người đi tìm hiểu, Lạc Tử Dạ chạy đi tìm phượng trọng là vì cái gì?

Long Ngạo Địch là lo lắng, cũng lập tức phái người đi điều tra nghe ngóng, phượng trọng rốt cuộc đã nói gì với Lạc Tử Dạ. Trong khoảng thời gian này không, Lạc Tử Dạ luôn làm những điều không được đảng hoàng, hi vọng phượng trọng sẽ không tính ra tương lai nửa kia của Lạc Tử Dạ là ai, đồng thời cái kia cùng mình có cái gì, khụ khụ.....Không nên có liên hệ!

Hiên Thương Dật Phong nghe xong cũng chỉ là nhàn nhạt mà cười cười, lại cho người đi nhìn chăm chăm tâm cung của Lạc Tử Dạ, xem kế tiếp còn cùng người nào tiếp xúc không.

Còn với Nhiếp Chính Vương điện hạ, sau khi nghe tin này liền kéo kéo khoe môi, cười đến ý vị khó lường.

Nhưng lại thấy Diêm Liệt ẩn đường nhảy nhảy, hỏi một câu: "Vương, Thái tử không phải là đi hỏi phượng trọng tương lai số phận của hấn như thế nào, khi nào mới có thể đem ngài đáp dưới chân đi?"

Phượng Vô Trù quét mắt liếc hấn một cái, không chút để ý hỏi: "Người cảm thấy sao?"

Diêm Liệt đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó mới chậm rãi phản ứng lại liền lắc đầu: "Thuộc hạ cảm thấy Thái tử không phải là người nhảm chán như vậy, nói vậy là vì nội lực của Định Viễn sự phụ....." Nhìn dáng vẻ của Thái tử là chuẩn bị hành động thật! khó trách hấn vừa mới phát hiện, sau khi vương nghe thấy tin tức này tâm tình tựa hồ không tồi.

Hắn vừa nói ra lời này, Phụng Vô Trù gật đầu tán thưởng, tính lấy bầu rượu rót rượu. Đúng lúc này, một hộ vệ từ ngoài cửa tiến vào, quỳ một gối xuống đất, mở miệng nói: "Vương Đế Thác bên kia truyền đến tin tức. Đế Thác Vô Ưu công chúa, ít ngày nữa sẽ đem gả cho tân khoa Trạng nguyên, tuy là gả lần hai, nhưng Đế Thác hoàng đế vẫn dự định sẽ tổ chức long trọng!"

Lời này vừa nói ra, Phụng Vô Trù tay đang dự tính bùng lên cái ly bỗng ngừng lại. Sững sờ trong chốc lát mới mở miệng nói: "Nàng là tự nguyện sao?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Vì đem phụng vô trù treo lên đánh mà đọc sách

Edit: mô mô

Hộ vệ dừng một chút, tựa như đang suy tư trong chốc lát, sau đó mới bẩm báo với Phụng Vô Trù. Sau khi hoàng đế Đế Thác ra lệnh, Vô Ưu công chúa không hề phản đối mà vui vẻ tiếp nhận. Cho nên thuộc hạ cho rằng, Vô Ưu công chúa hẳn là tự nguyện!"

"Ân!" Phụng Vô Trù lên tiếng, đưa chén rượu lên miệng uống một ngụm, thanh âm trầm thấp mà mỉa mai theo điểm phức tạp. Mở miệng nói: "Nàng thiếu cái gì liên cho người đi tìm. Gả hai lần cũng được gả ba lần cũng thế, cái gì nên có cũng không thể thiếu!"

Diêm Liệt nghe xong lời này thì biểu tình rối rắm, phức tạp. Muốn nói lại thôi: "Vương..."

"Người muốn nói cái gì?" Nhiếp Chính vương điện hạ liếc mắt nhìn hắn. Bưng chén rượu trên tay gác trên ghế dựa. Ánh mắt thập phần ngạo mạn.

Diêm Liệt hít sâu một hơi chân thành nói: "Vương! Đế Thác Vô Ưu công chúa đối với ngài có tâm tư không nên có, thuộc hạ cảm thấy ngài làm như vậy sẽ khiến nàng thêm hi vọng lại có thêm càng nhiều ý niệm không nên có!"

Lời này của hắn vừa ra, Phụng Vô Trù trầm mặc trong chốc lát.

Sau đó buông chén rượu trong tay ra, đứng lên chậm rãi đi về phía cửa sổ. Thân hình của hắn rất cao, cơ thể dựng tới đỉnh cửa sổ. Nhưng cổ tình lại lộ ra một thân bá khí làm cho bốn phía đều hoá thành hư không thần phục dưới chân hắn! Cặp mắt đen nhánh nhìn về phía cửa sổ, không biết là hắn đang suy nghĩ cái gì nhưng nhìn thấy nếp gấp giữa cặp lông mày của hắn thì có thể nhìn ra được giờ phút này hắn lại có chút bối rối.

Ngay sau đó, Diêm Liệt mở miệng nói: "Hơn nữa nếu ngài tiếp tục không hợp lẽ thường quan tâm Vô Ưu công chúa thì sẽ làm cho mọi người trong thiên hạ sinh nghi ngờ!"

Lời này của y vừa ra, Phụng Vô Trù nghiêng người nhìn y, thái độ cực kỳ ngạo mạn. Trên môi xả ra một chút khinh thường: "Nếu thế thì sao? Nếu Đế Thác thật sự có thể làm gì cô thì sao lại chờ đến hôm nay? Tiêu diệt bọn họ bất quá chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi!"

Lời này của hắn vừa ra, Diêm Liệt gật đầu tỏ vẻ tán đồng. Chỉ trong chốc lát, Diêm Liệt lại nói tiếp: "Năm đó Vô Ưu công chúa cũng không được nhận quá nhiều sủng ái. Chẳng qua là nhờ bạn thân của Long Chiêu hoàng đế Vô Tu Hoàng là Vô Ưu lão nhân kiến nghị đặt tên. Vô Ưu, Vô Ưu, hoàng đế vô ưu, đế quốc vô ưu, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Vô Ưu công chúa nhận được muôn vàn sủng ái. Đối với lời tiên đoán này..."

Nếu lời tiên đoán kia là sự thật thì sự tồn tại của Vô Ưu công chúa có chút vướng bận.

Đôi mắt Phụng Vô Trù trầm lại nhưng không phải là đang cân nhắc. Thanh âm lạnh lùng chậm rãi vang lên: "Vô Ưu cũng được, buồn cũng thế. Bất luận như nào nàng đều phải tồn tại!"

Diêm Liệt hiểu ý, kỳ thật Vô Ưu công chúa không những phải nhất thiết tồn tại mà còn phải sống thật tốt, cái gì cần thì không thể thiếu. Rốt cuộc, Vô Ưu công chúa là...

Hắn cũng không tiếp tục đi sâu vào vấn đề này, chỉ nhưn mảy nói đến một việc khác: "Vương! Kẻ hèn Nhung Quốc, ngài thật sự muốn thân chinh cùng thái tử?"

Nếu là như vậy thì có phải là quá khoa trương rồi hay không? Nội tâm Diêm Liệt bế tắc. Chỉ một việc nhỏ này mà vương lại muốn thân chinh, cuối cùng sẽ thế nào? Cuối cùng sẽ làm cho người ta xem thường thực lực của Diêm Liệt hắn, cho rằng hắn thân là thủ lĩnh của Vương kỵ hộ vệ mà lại ăn nhỏ nói nhỏ, cáo mượn oai hùm, chuyên phát huy công năng chạy trước cho nên khi xảy ra việc nhỏ như này cũng phải để vương tự thân xuất mã.

Về sau vương muốn hắn bề mặt đi hướng nào?

Nhìn thấy Diêm Liệt treo trên mặt bộ mặt oán phụ, Nhiếp Chính Vương điện hạ kéo kéo môi mỏng, sau đó mở miệng: "Phái thủ hạ của người đi thôi, thực lực của người cô còn tạm tin tưởng được một chút! Nhưng thật ra... gần đây cô cảm thấy hơi nhàm chán cho nên vì cuộc chiến này mà cùng thái tử bày mưu tính kế cũng tốt một chút!"

Khoé miệng Diêm Liệt co quắp, hiển nhiên vương lại không có việc gì làm chuẩn bị đi treu chọc thái tử rồi! Rõ ràng thủ hạ của Diêm Liệt hẳn có thể giải quyết được việc này thế mà vương lại muốn lôi kéo thái tử "bày mưu tính kế", này cũng thật là...

.....

Lạc Tử Dạ lại không hề hay biết cái tên điên cuồng tìm phiền toái kia đang để ý đến nàng. Nàng vừa trở về phòng liền mở ra bí tịch mà phương trượng giao cho bắt đầu nghiên cứu.

Lúc nghiên cứu món đồ chơi này thì biểu cảm trên khuôn mặt nàng phi thường nghiêm túc. Khi tiểu minh từ bước vào liền thấy nàng bắt đầu làm một chút việc có giá trị thì bị dọa cho sợ ngây người." Thái tử! Ngài đây là?"

Đây là vì thái tử đã bắt đầu nỗ lực tiến tới vị trí cao nhất để làm khiếp sợ người trong thiên hạ sao?

Lạc Tử Dạ ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn hắn một cái." Vì treo Phượng Vô Trù lên đánh mà đọc sách!" Đọc sách cùng đọc bí tịch cũng không khác nhau quá lớn, không phải sao?

Tiểu minh từ:.....

Sau khi nàng cẩn thận nghiên cứu vài tờ thì rốt cuộc mới nhìn thấy được một ít tinh túy. Nhắm mắt lại chậm rãi dẫn đường thì phát hiện ra kinh mạch của nàng sau khi được Phượng Vô Trù truyền cho chân khí có dấu hiệu nóng lên. Tiểu minh từ thấy dung sắc của nàng nghiêm túc liền đứng thẳng canh giữ một bên, không có quấy rầy nàng.

Chân khí bị nóng lên chậm rãi lan tràn ra toàn thân. Nàng cảm giác mỗi vòng kinh mạch trong cơ thể nàng đều đang ngo ngoe rục rịch. Hình như có thứ gì sắp được đánh thức. Mà cái sắp thức tỉnh kia lại giống như một con mãnh thú rất lớn làm cho nàng muốn dùng nội lực đánh thức nó cảm thấy một trận hoảng hốt.

Đánh thức được mãnh thú ý nghĩa với thực lực tăng lên nhưng cũng có nghĩa là đánh thức được một nguy hiểm rất lớn, rất có khả năng sẽ đem nàng cắn nuốt.

Sau nhiều lần điều tiết, sắc mặt của nàng dần dần khó coi. Nhắm lại hai mắt, sắc mặt đỏ lên trông thấy, trên trán chậm rãi toát ra mồ hôi tinh mịn chảy dọc theo đường cong hoàn mỹ trên khuôn mặt nàng. Thẳng đến lúc khuôn mặt nàng toàn là mồ hôi, huyết mạch trong cơ thể chậm rãi bành chướng lên, kinh mạch giống như muốn đứt gãy. Rốt cuộc nàng cũng ya thức được tình hình hiện tại của cơ thể mình không có khả năng đánh thức được cỗ nội lực bị phủ bụi này!

Nội lực này còn yêu cầu tuân tự mà tiến đến!

Nàng chậm rãi ra lệnh cho bản thân trấn định xuống không tiếp tục tận sức đi đánh thức cỗ nội lực kia mà đem nội tức khai thông toàn thân, đi xuyên thấu qua hai mạch Nhâm Đốc tiếp đó tăng lên năng lực của thân thể này. Ước chừng một lúc lâu sau, nàng phát hiện ra việc này khá hiệu quả bởi vì nàng cảm thấy lỗ chân lông trên cơ thể thoải mái hơn mỗi tế bào trong cơ thể tựa như đang hoan hô, nhảy lên, rèn luyện.

Trong lúc nàng đang hướng lên đến một độ cao khác thì năm giác quan của nàng chậm rãi phong bế lại, cả người giống như đang ngủ, nhắm mắt tĩnh tọa ngồi một chỗ chờ đợi thực lực tăng lên.

....

Giờ phút này, những người được phái đi thăm dò tin tức của các thế lực cũng đều quay chờ lại bẩm báo cho chủ tử của mình.

Cửa phòng của phương trượng lúc đó không hề có một ai canh gác, cho nên để biết được cụ thể Lạc Tử Dạ hỏi cái gì thì không ai biết được. Long Ngao Định thì lại thu được mệnh lệnh của hoàng đế vào buổi tối. Vì thế mà toàn bộ Quốc Tự trở nên náo nhiệt hẳn lên, xung quanh phòng của Hiến Thương Dật Phong đều bị ngự lâm quân vây lại.

Theo sau đó là Vân Thừa Tướng, cùng với Lễ bộ thượng thư phụng mệnh hoàng đế bệ hạ vào Quốc Tự để đặc biệt "giải thích" với Hiến Thương Dật Phong vấn đề này

"Giải thích" là lúc Long Mạch bị thích khách trộm đã suýt chút nữa bị hành vi của Hiến Thương Dật Phong phá hư. Vì lo lắng hắn bị thích khách "trả thù" cho nên đã phái ngự lâm quân đến "bảo hộ". Nhưng trong mắt những người có một chút đầu óc thì đều hiểu được cái này không phải là bảo hộ mà phải gọi là giám sát. Thậm chí còn có thể khống chế hành động của hắn, làm cho y không thể đem Long Mạch "nhập cư trái phép" ra ngoài!

Mà Hiến Thương Dật Phong, thân là một người bị khống chế lại không có nửa phần dấu hiệu tức giận, còn tươi cười ôn nhã, chiêu đãi Vân Thừa tướng cùng lễ bộ thượng thư rất tốt, cũng như biểu đạt tâm ý cảm tạ đối với hoàng đế đến Thiên Diếu.

Hiển nhiên đối với việc bị giám sát hành vi của mình hắn cũng không thêm để ý.

Đang lúc Hiến Thương Dật Phong không ngại để cho tin tức truyền đi thì hoàng đế bệ hạ lại không ngừng cố gắng hạ một đạo thánh chỉ nghi ngờ Long Mạch có lẽ vẫn đang được giấu ở bên trong Quốc Tự, hạ lệnh cho bọn họ tìm kiếm toàn bộ. Lực soát toàn bộ phòng của mọi người một lần. Đương nhiên phòng của người khác đều là tìm kiếm tùy tiện, chỉ duy nhất phòng của Hiến Thương Dật Phong là được tìm kiếm nghiêm túc một phen mà thôi!

Lúc lực soát đến phòng của Lạc Tử Dạ, thì nàng đang ngồi tĩnh tọa vận công. Đôi mắt mở ra rồi chớp một cái, ánh mắt trở nên sắc sảo hơn trước rất

nhiều, sau khi ngồi hai canh giờ, nàng cảm thấy chính mình trung khí thêm vài phần làm tâm tình nàng rất sung sướng. Nếu tiếp tục tiến triển theo đà này thì nội lực trong cơ thể không sớm thì muộn sẽ nhanh chóng được giải khai. Về sau đừng nói là muốn ức hiếp Phụng Vô Trù, cho dù là để áp đảo các soái ca, trở thành tồn niên công sẽ có tỷ lệ cao hơn rất nhiều.

Mà bọn thi vệ đi soát phòng khom lưng đứng ở cửa:" Thái tử, thứ lỗi đã quấy rầy! Ta phụng mệnh ý chỉ của bệ hạ vào đây tra xét sự việc mất Long Mạch lần này. Bệ hạ hoài nghi thích khách vẫn còn đang trà trộn ở trong Quốc Tự mà trên người còn đem theo Long Mạch cho nên ra lệnh cho bọn ta điều tra toàn bộ Quốc Tự, thỉnh thái tử điện hạ phối hợp!"

Lạc Tử Dạ nghe xong lời này thì mắt sáng ngời, nhanh chóng phát hiện ra được cơ hội trả đũa Phụng Trùng thối. Đầu tiên, nàng không hề để ý mà phát phát tay với nhóm người đi lục soát sau đó nói với giọng nói giống như vừa phát hiện ra một đại lục mới." Tìm đi! Lại nói, đêm qua bốn thái tử thấy có một hắc y nhân lén lút vào phòng của Phụng Trùng... à quên Nhiếp Chính Vương. Không chỉ có vậy, bốn thái tử còn nghe thấy được hắc y nhân kia nói với Phụng Vô Trù là tối nay giờ tý sẽ lại tìm hắn tiếp! Các người nói, có phải hay không..."

Ân, cứ tiếp tục xúi giục bọn họ đến chỗ của Phụng Vô Trù náo loạn đi! Đối với thể loại ngao mạn như hắn nếu như bị người theo dõi thì không sặc chết thì cũng tức chết nửa ngày.

Lời này của nàng vừa nói ra, bọn họ là những người tàng chót của đội quân ngự lâm nên không hề được cao tăng báo cho nội tình cụ thể của Long Mạch chỉ biết rằng cao tăng nói Long Mạch bị mất, bọn họ phụ trách điều tra, mà Hiền Thương Dật Phong lại là đối tượng bị hoài nghi trọng điểm, yêu cầu bọn họ nghiêm túc điều tra. Mà hiền nghi với người khác bọn họ cũng đều có hết.

Bây giờ lại nghe được "tình báo" của Lạc Tử Dạ, tuy rằng bọn họ cảm thấy không thể mạo phạm Nhiếp Chính Vương nhưng nếu vây quanh phòng hắn thì khả năng bắt được hắc y nhân sẽ rất cao.

Vì thế bọn họ liếc nhìn nhau rồi vội vàng vàng điều tra phòng của Lạc Tử Dạ một chút, hành lễ xong liền chạy đi về hướng phòng của Phụng Vô Trù.

Tiểu minh tử thì từ lúc Lạc Tử Dạ nói bậy nói bạ liền không ngừng quay đầu nhìn mặt nghiêng của nàng, nhìn bộ dáng ý cười dạt dào, sao y lại cảm thấy nàng rất giống như đang đi tìm chết vậy? Run rẩy khoé miệng nói:" Quá... thái tử! Nhiếp Chính Vương điện hạ mà biết được chuyện này..." nô tài có thể nói mình cùng ngài không có quen biết, thỉnh Nhiếp Chính vương điện hạ buông tha nô tài sao?

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tiểu xú xú? Tiểu trù trù

Edit: mô mô

Lạc Tử Dạ tiêu sái múa may cây quạt vài cái, cảm thấy vấn đề mà tiểu minh tử hỏi rất không tồi, câu hỏi này làm tâm tình nàng rất vui sướng. Nếu tên Phụng Vô Trù kia mà biết chuyện này... thì nàng lại càng thấy vui vẻ hơn đây! Ngã người nằm lên giường, đang định nói mấy câu chứng minh bản thân rất vui sướng khi chinh Phụng Vô Trù thì tiểu minh tử bỗng nhiên mở miệng nói chuyện:" Thái tử! Hình như toàn bộ tài sản của phủ chúng ta đều để ở chỗ Nhiếp Chính Vương Phủ!"

Lạc Tử Dạ ghen hòng, mặt cứng đờ. Từ từ quay đầu nhìn về phía tiểu minh tử...

Tiểu minh tử cũng chân thành nhìn nàng...

Hai người nhìn nhau thật lâu, Lạc Tử Dạ là một thể bật dậy như cá chép, cảm thấy tình hình có vẻ không ổn, cũng cảm thấy cách làm việc của mình quá xúc động, nóng nảy. Cứ vậy mà đi đắc tội Phụng Vô Trù, nếu như hắn tiêu hết tài sản của mình thì làm sao bây giờ? Nếu thật là như vậy thì không phải nàng sẽ từ thổ hào mà biến thành thổ địa à?

Tiểu minh tử cũng cảm thấy được tình hình không ổn hiện tại, y mơ hồ nhìn thấy được dòng chữ tiền lương tháng này của y đang phát sáng lên nóng rực, khả năng sẽ không có! Không lẽ tiểu minh tử sắp gặp phải cảnh ngộ" Ông chủ vô lương áp bức công nhân, khát nợ tiền công của nô tài, bức tử hạ nhân trung thành"?

Lạc Tử Dạ cảm thấy tình hình rất không tốt còn tiểu minh tử lại cảm thấy nhân sinh quá bất công!

Nàng cân nhắc trong chốc lát, tự hỏi nếu như đổi vị trí với Phụng Vô Trù thì khi bị người chinh, hại bản thân quá nửa đêm bị người giám thị, nàng nhất định sẽ phi thường tức giận, đừng nói là tiền, không tới cửa làm việc tốt gì đã là quá tốt rồi! Đặc biệt là với tính tình quái gở kia của hắn!

Nghĩ đến đây, nàng xóc chân lên, nhảy xuống giường: " Không được! Gia phải đi cứu thế giới nhân sinh!"

Đây đúng là kiểu mẫu của vừa vui sướng trả thù xong, khi quay đầu lại trần ngập bi phẫn, muốn khóc mà! Nếu tên Phụng Vô Trù kia thật sự bị chọc giận đem nàng đánh một trận hoặc dứt khoát đem nàng nhồi rọ ném sông! Nếu vậy thì đây chính là câu chuyện bi thương nhất trong lịch sử xuyên không

từ trước đến nay! Nghĩ vậy, nàng nhanh chóng sửa sang lại quần áo thật tốt sau đó chạy như điên ra ngoài cửa. Trong lòng điên cuồng gào lên: thân ái, tiểu trù trù, tiểu xú xú, chờ ta đến, được không? Người ngàn vạn lần đừng sinh khí nữa!

Ân? Tiểu trù trù và tiểu xú xú đọc giống nhau, không phải sao!

Lạc Tử Dạ chạy như điên vào ban đêm, nơi nàng chạy qua tạo nên một ngọn gió mạnh. Hai chân bởi vì chạy quá nhanh nên nếu như liếc mắt nhìn một cái sẽ giống như hai cái bánh xe lửa đang chạy trên đường nhanh đến toé lửa!

Dọc theo đường đi, không biết nàng đã đụng vào bao nhiêu người. Trong lúc chạy ngang qua chỗ rẽ giữa hai gian miếu nàng thật sự đã thấy một hắc y nhân ở phía phòng của Minh Dân Thanh!

Lạc Tử Dạ đứng im tại chỗ, quay đầu ngoảnh hai bên, trong lòng sinh ra do dự. Nàng rốt cục là nên chạy tới chỗ Phượng Vô Trù cứu vớt nhân sinh hay vẫn là bám theo gã hắc y nhân kia xem nào nhiệt? Một là đi đến chỗ Phượng Vô Trù cứu vớt của nà hai là đi đến nơi thỏa mãn lòng hiếu kì của bản thân!

Cuối cùng, nàng nghĩ ngợi một hồi, lòng hiếu kì sẽ giết chết người. Hắc y nhân kia đi nơi nào không quan hệ đến nàng nhưng nếu nàng không chạy đến chỗ của Phượng Vô Trù bây giờ thì tài sản sẽ mất sạch, rất có quan hệ với nàng đấy!

Trong lúc nàng đang do dự thì phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân. Lạc Tử Dạ nhú mày, nghiêng người trốn phía sau ngọn núi giả, ngưng thở, hở ra một mắt nhìn trộm.

Bây giờ là ban đêm mà nàng lại núp ở phía sau ngọn núi giả nên rất khó bị phát hiện. Lạc Tử Dạ nhìn thấy Long Ngạo Địch cùng với một võ tướng đi đến tầm nhìn của nàng.

Võ tướng kia mở miệng nói: "Tướng quân! Ngài đã bẩm báo với hoàng thượng Long Mạch chỉ là một mảnh giấy bắt quá đã bị Hiền Thương Dật Phong xé. Nhưng vì sao hoàng thượng còn phái người tới điều tra nơi này?"

Lời này của hắn vừa rơi xuống thì nhanh chóng truyền tới âm thanh lạnh lùng của Long Ngạo Địch đáp lại: "Người cho rằng hoàng thượng sẽ tin tưởng ta? Hắn tất nhiên hiểu được ta cũng có tư tâm của chính mình, ta giống hắn muốn có Long Mạch! Đối với tình huống như vậy thì lời nói của ta hắn sẽ không bao giờ tin tưởng!"

Cho nên, mặc dù hắn có nói thật thì hoàng đế cũng sẽ phái người đến điều tra. Người đứng đầu luôn luôn đa nghi, đối với việc hoàng đế không tin tưởng hắn thì Lạc Tử Dạ cũng có thể tin tưởng được!

Kế tiếp, võ tướng kia nói một câu làm nàng cảm thấy kinh ngạc: "Vĩnh Định Thân Vương đã đi tìm bệ hạ cáo trạng Thái tử nhưng ngược lại lại bị quở trách một phen. Hoàng thượng rất tức giận, cảm thấy hắn không thể giữ gìn thái tử, không đủ bao dung với văn bối, còn nói cho dù thái tử không nên thân thể nào thì cũng là thái tử Thiên Diệu, là nhi tử mà bệ hạ yêu thương nhất. Thái tử đã làm nên việc hoang đường như vậy thì nếu như bị Ngự Sử Đài biết tất nhiên sẽ bị buộc tội! Mà Vĩnh Định thân vương là người trong hoàng thất, là hoàng thúc của Thái tử lại đối với văn bối..."

Bọn họ vừa nói vừa chậm rãi đi xa.

Tiếp theo bọn họ nói cái gì nàng đều không thể nghe rõ nên cũng không suy đoán được gì. Sau một phiên gặp gỡ bất ngờ này nàng cảm thấy rất kinh ngạc, bởi vì sự việc phủ thái tử bị tổn hại lúc trước, lão cha hoàng đế của nàng liền đem việc này quên đi còn nói rằng già do bị sét đánh. Làm cho ấn tượng của nàng đối với lão cha này phi thường không tốt. Thế nhưng trước mắt lại...

Nếu đây thật sự là lời từ đáy lòng của hắn thì hắn thật sự rất quan tâm đến mình. Mà không thường xuyên đề cập đến chuyện Phượng Vô Trù ức hiếp nàng chắc cũng là bởi vì bị hắn áp bách. Hay vẫn là hết thảy chỉ là diễn trò, lão cha nói cho Vĩnh Định Thân Vương nghe bất quá là không muốn đổi thái tử, không muốn thay đổi cách cục của Thiên Diệu?

Mà hai loại khả năng này, đều rất có thể có khả năng. Nhưng nếu là về trước thì về sau nàng có nên coi trọng lão cha này hơn một chút hay không?

Chờ hai người kia đi xa một chút nàng mới bước ra khỏi núi giả. Nhưng vừa ra đến ngoài thì lại gặp ngay Minh Dân Thanh và hắc y nhân kia vừa hay đi đến. Đại để là bởi vì kẻ gần phòng của hắn có người giám thị cho nên họ mới len lút chạy đến gần núi giả nói chuyện.

Khoé miệng Lạc Tử Dạ kéo một cái, lui về sau một bước tiếp tục trốn vào phía sau núi giả. Ở tận sâu trong lòng nghiêm túc suy tư một phen, núi giả quả nhiên là một địa phương rất tốt, chỉ cần trốn ra sau là có thể nghe được rành mạch các câu chuyện bất quá của mọi nhà. Bằng không nàng cứ trốn ở đây nghe bất quá vài ngày, chờ mấy hôm sau thành lập nên một đội ngũ tình báo hoàng gia kẻ kinh thành để kiếm tiền?

Âm thanh của Minh Dân Thanh truyền tới: "Điều tra được đến đâu rồi?"

Theo sau là một âm thanh xa lạ: "Không có kết quả! Đệ nhất công tử của Tương Tư môn kia phi thường thần bí. Nếu hắn không muốn gặp người thì không ai có thể gặp được hắn. Chỉ là khi thuộc hạ tra xét đến thì có không ít đại thần Thiên Diệu nghị luận rằng đệ nhất công tử Doanh Tấn của Tương Tư môn có dung mạo cùng tuổi tác rất giống với hoàng đế của Phượng Minh ta... nhưng mà hoàng đế vệ hạ vẫn luôn phở tại Phượng Minh không có rời đi, mà Doanh Tấn ở đây cũng đã được ba năm, cho nên..."

Cho nên hắn cũng không thể nào biết được chuyện này là như thế nào!

Lạc Tử Dạ nghe tới đây thì lông mày chậm rãi nhăn lại, nhớ lại Doanh Tấn cùng với tùy tùng của y ngày ấy ở cửa sổ phòng nàng nói chuyện... chẳng lẽ tên yêu nghiệt kia là người trong hoàng thất Phượng Minh?

Tiếp theo, lại truyền đến âm thanh của Minh Dân Thanh: "Bất luận như nào cũng phải tra cho bốn vương! Người có thể làm cho Hiền Thương Dật Phong cùng Long Ngạo Địch coi trọng như vậy thì tất nhiên sẽ không hề đơn giản! Thế nhưng còn cùng với bao cô Minh Ngâm Khiết kia có nét tương tự... nói không chừng có quan hệ với hoàng thất Phụng Minh ta!"

Hắc y nhân kia nghe xong lời này, nhanh chóng đáp lại: "Vâng! Thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết toàn lực để tra, chỉ là..." Chỉ là Doanh Tần quá mức thần bí, hẳn cảm thấy mình không có cơ hội ra tay. Cho nên những lời nói của y đều chần chờ.

Minh Dân Thanh hiềm nhiên cũng đã biết hắc y nhân kia đang chần chờ cái gì. Hắn im lặng một lúc tựa như đang cân nhắc, cuối cùng mới nói: "Nếu tra không ra thì không tiếc bất cứ đại giới gì cũng phải diệt được hắn!"

Hắc y nhân gật đầu, nhanh chóng nói: "Còn có một việc nữa! Hôm nay Võ Hạng Dương ra khỏi cung đã đi gặp hắn. Nhưng Doanh Tần lại không gặp nên Võ Hạng Dương đã mang theo tức giận quay về!"

Võ Hạng Dương là đại hoàng tử của Long Chiêu vậy mà khi cầu kiến Doanh Tần lại bị từ chối. Như vậy, người tên Doanh Tần này một là người có thực lực xuất chúng không đặt Võ Hạng Dương lên trong mắt. Hai, là hắn không biết sống chết!

Đương nhiên, ở trong mắt người bình thường thì sẽ nghĩ đến khả năng thứ hai. Nhưng ở trong mắt Lạc Tử Dạ, ngoài hai khả năng kia còn có thêm một khả năng nữa đó chính là Võ Hạng Dương có ta tụt với Doanh Tần, cao hứng tới cửa cầu yêu nhưng lại bị cự tuyệt!

Minh Dân Thanh nghe xong hắc y nhân kia nói thì gật gật đầu, mồm miệng nói: "Bốn vương đã biết, cứ tiếp tục giám sát đi! Thời gian là ba ngày, nếu vẫn không tra ra được thì giết hắn đi! Minh Ngâm Khiết vô năng như thế, sớm đã mất đi dân tâm. Phụng Minh đối với bản vương mà nói thì dễ như trở bàn tay. Bốn vương không cho phép bất kì một nhân tố nào không xác định được tồn tại!"

"Thuộc hạ đã hiểu!" Hắc y nhân nói xong lời này thì xoay người rời đi. Nhảy lên mấy cái liền biến mất trong màn đêm.

Minh Dân Thanh đứng tại chỗ trong chốc lát liền quay về tẩm cung của mình.

Lạc Tử Dạ nghe xong liền biết yêu nghiệt kia đã chọc phải một đại phiền toái! Minh Dân Thanh tuy rằng hữu dũng vô mưu nhưng võ công thì không kém, thân phận lại không thấp mà tên tiểu tử Doanh Tần kia lại mang thân phận trai lơ ở thanh lâu, nếu như thật sự bị Minh Dân Thanh theo dõi, muốn ra tay diệt trừ thì hậu quả sẽ...

Minh Dân Thanh cho thủ hạ của mình thời gian ba ngày. Kia nếu ba ngày sau tình huống không tốt thì nàng có nên đi cứu hắn không?

Nàng còn chưa suy nghĩ tốt có nên đi cứu hắn một mạng hay không thì ở phía xa có đèn đuốc sáng trưng lên hơn nửa nháo đến động tĩnh quá lớn khiến nàng phải quay đầu lại nhìn. Sau đó nhìn thấy mấy đội binh mã dùng vận tốc ánh sáng chạy từ tẩm cung của Phụng Vô Trù ra đây!

Sau đó là một tiếng "Oanh!!!" Thật lớn vang lên.

Cung điện cao ngất của Phụng Vô Trù thế nhưng nhanh chóng sụp xuống. Lầy mắt thường cũng có thể thấy được cung điện hắn ở đang chậm rãi đổ xuống. Tiếp theo đó lại có thêm vài tiếng vang truyền đến đó là thanh âm sau khi phòng ốc sập liền có hòn đá cùng cây cột rơi xuống đất. Việc này là để bày tỏ lên sự giận dữ của tên Phụng Vô Trù đây mà!

Sự tình này khiến Lạc Tử Dạ khiếp sợ không thôi. Kinh khủng nhìn phương hướng tẩm cung của hắn, tên hỗn đản kia cho dù tức cũng không cần đến mức độ này đi?

Tiếp theo, trong phòng có một người đi ra.

Từ độ cao, thân hình cường tráng cùng với khí tràng bức người phải thần phục kia khiến nàng có thể dễ dàng nhận ra hắn. Hắn vừa ra đến nơi, không khí lập tức căng chặt lên. Y bỗng nhiên giơ tay, lập tức xuất hiện một cỗ nội lực mạnh mẽ từ lòng bàn tay thoát ra. Sau đó bỗng nhiên thu tay lại.

Đội trưởng của đội thị vệ đứng gần bụi cỏ cách đó không xa bị hấp thu lại về phía Phụng Vô Trù, cỏ vừa hay rơi vào bàn tay hắn.

Mặc dù đứng cách hắn khá xa, Lạc Tử Dạ cũng có thể cảm nhận được lửa giận của Phụng Vô Trù, nhưng hiện tại hắn vẫn đang cố gắng khắc chế. Ánh mắt của hắn không biết là cố tình hay vô tình mà quét qua phương hướng của nàng vài lần. Trầm giọng hỏi: "Ai cho người lá gan, dám tới tẩm cung của cô giám thị?"

Lạc Tử Dạ nuốt một chút nước miếng. Tuy rằng nàng rất muốn chinh hắn nhưng khi thấy hắn tức thành như vậy thì nàng lại cảm thấy ghê sợ. Nếu hắn biết là nàng làm thì sẽ không trực tiếp đến bắt nàng đi?

Lời này của hắn tất nhiên là hỏi người dẫn đầu kia!

Người dẫn đầu kia hiện tại đang để cổ ở trong tay hắn, bởi vì độ cao thấp hơn hắn khoảng 20cm nên khi bị bóp cổ cả người bị đưa đến giữa không trung. Việc này làm người cầm đầu kia phi thường khó chịu, mồm miệng nói: "Là... là thái tử, thái tử nói có thấy hắc y nhân..."

"Phanh!!!" Một tiếng, Phụng Vô Trù buông lỏng tay, đại đế cũng đã biết được người khởi xướng là ai!

Trong thiên hạ này, ngoại trừ Lạc Tử Dạ ra thì không thấy có người thứ hai dám khiêu khích hắn như vậy!!

Thủ lĩnh đội ngự lâm kia cứ như vậy bị hấn buông ra, mắt đã ngã xuống đất. Mà Phụng Vô Trù này bắt quá chỉ buông tay nhẹ một cái, làm lồng ngực của hấn giống như bị vật nặng va chạm vào, truyền đến một trận đau nhức khôn cùng. Hấn che lại ngực chính mình, một lúc lâu sau cũng không bỏ dậy nổi.

Nhưng mà, cũng không chờ hấn bò dậy được, Phụng Vô Trù đã ngạo mạn dẫm một chân lên ngực hấn.

Một chân này nhìn như không hề nặng cũng không dùng sức nhưng lại làm cho hấn cảm thấy giống như bị một hòn đá nặng nghìn cân đè lên, hấn không thể nào nhúc nhích, kháng cự được! Thậm chí, xung quanh bắt đầu có áp bức cường đại khiến tất cả mọi người muốn uốn gối, thần phục.

Phụng Vô Trù cúi đầu, nhìn người dưới chân mình, âm thanh ma mị khiến người khác rợn tóc gáy: "Giám thị cô? Cho dù là thống lĩnh ngự lâm quân, cô cho hấn một ngàn cái lá gan hấn cũng không có can đảm làm như người vậy!"

Lời này của y vừa ra, người cầm đầu kia dừng nói là cầu tình vì chính mình, hấn còn không thể phát ra thanh âm nào được, chỉ biết run rẩy ngửa đầu nhìn!

Lạc Tử Dạ xem sự việc này trong chốc lát thì xem như đã hiểu được, đối với loại người sinh ra để đứng đầu như Phụng Vô Trù mà nói thì không ai được phép xúc phạm đến uy nghiêm của hấn, bây giờ xem như đã đụng đến nghịch lân của hấn rồi!

Sắc mặt Diêm Liệt lúc này cũng tương đối khó coi, quay đầu nhìn Phụng Vô Trù hỏi: "Vương! Theo như hấn nói thì có vẻ người khởi xướng là thái tử. Chúng ta nên xử trí thái tử như thế nào?"

Lạc Tử Dạ vừa nghe đến đây thì bất chấp mọi thứ nhảy dựng lên

Nàng không muốn bị Phụng Vô Trù làm nỏ giống như tằm cung của hấn, không muốn vì chuyện này mà mất đi đồng tài sản kia, cũng không muốn bị hấn dẫm một chân lên ngực như tên thị vệ kia! Hấn mà dẫm thì bộ ngực đáng thương không có tiềm năng để phát triển của nàng sẽ thành sân bay thật đấy! Cho nên, Lạc Tử Dạ cười tủm tỉm chạy như bay về phía hấn, mở miệng thân thiết gọi: "Tiểu Xú Xú thân ái! Đây chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà! Nguyên bản, gia muốn nói là thấy có hắc y nhân đi đến gần phòng của Minh Dận Thanh, không biết bọn họ nghe như thế nào lại nhầm, nga ha ha a, diệt ha ha ha..."

Đôi mắt Nhiep Chính Vương điện hạ híp lại. Tiểu Xú Xú? Tiểu Trù Trù?

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiep Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63-1: Cô muốn che chở hấn!

Edit: mô mô

Tiếng cười của Lạc Tử Dạ hiện tại cực kì giả tạo, cộng thêm một phen lời nói vừa rồi khiến cho đội ngự lâm quân vừa bị nàng lừa một vỏ kia lập tức quay đầu tròn mắt nhìn. Bọn họ chắc chắn lỗ tai của mình vẫn còn bình thường, có thể nghe ra được mấy chữ Minh Dận Thanh cùng Nhiep Chính Vương điện hạ khác biệt như thế nào, hai cái tên này khác nhau một trời một vực, sao mà bọn họ có thể nghe lầm được!

Giờ phút này Phụng Vô Trù cũng nhìn về phía nàng, ánh mắt vẫn cao cao tại thượng như cũ nhưng bây giờ lại mang theo vài phần xem xét.

Biểu tình của Lạc Tử Dạ bây giờ nhìn giống như đang nịnh nọt, khác hoàn toàn với lúc nàng bộ dáng cảnh cáo hấn xem ai dẫm ai lúc rồi đi. Việc này làm hấn mơ hồ cảm thấy đã xảy ra sự việc gì đó mới có thể khiến cho thái độ của nàng chuyển biến to lớn như thế!

Hấn nhắc chân thu hồi lại.

Người bị dẫm này giờ giống như được cứu vớt. Trước mắt không biết là đang cảm hận Thái tử điện hạ hại bọn họ thảm như vậy hay vẫn là cảm tạ thái tử xuất hiện đúng lúc cứu y một mạng.

Lạc Tử Dạ cười cười nhìn Phụng Vô Trù, trong lòng ra sức cảnh cáo bản thân, chờ lát nữa bất kể tên Phụng trúng thời này nói cái gì hay là vũ nhục nàng như thế nào thì nàng cũng nhất định phải bảo trì bình tĩnh, liên tục xưng "được", đem tiền lấy lại được rồi hãy nói tiếp!

Nhìn thấy hấn đi về phía mình, độ cao bức người của hấn khiến Lạc Tử Dạ có thêm mấy phần khẩn trương. Sợ hấn cái gì cũng không thềm nói, trực tiếp sử dụng bạo lực.

Sau khi hấn đi tới, cặp mắt ma mị mang theo thâm ta cúi xuống nhìn chằm chằm vào mắt nàng. Cũng bởi vì sự chênh lệch về độ cao này mà có vài sợi tóc đen của hấn rơi trên mặt nàng, làm nàng cảm thấy một trận ngứa ngáy, trong lòng cũng cảm thấy được tiếp xúc với soái ca mà trở nên mê mông.

Sau khi bắn cúi người, chậm rãi mở miệng: "Thái tử tựa hồ rất hứng thú với chuyện này, lại vẫn thấy mấy Ngự lâm quân kia không hề thấy hắc y nhân!"

Không hiểu tại sao sau khi nghe thấy lời này, da đầu của Lạc Tử Dạ trở nên tê dại. Còn chưa kịp nghĩ nên ứng phó như thế nào cho tốt thì hần bỗng nhiên duỗi tay ra bắt lấy hàm dưới của nàng, để sát vào khuôn mặt đẹp có thể so sánh với thần của hần. Âm thanh ma mị trầm thấp chậm rãi vang bên tai nàng: "Nếu như vậy thì cô có nên ủy quyền một chút hay không? Thậm chí cấp cho thái tử một chút quân đội, làm thái tử hiệp trợ Ngự lâm quân một chút, thức đêm phòng thủ bất thích khách ăn trộm Lòng Mạch?"

Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Lạc Tử Dạ, trong lòng hần sinh ra một chút chờ mong. Chờ mong lại được thấy bộ dáng kiên cường bất khuất, cao ngạo từ trong xương tủy của nàng.

Cái loại biểu tình này của nàng phi thường không biết sống chết nhưng đáng chết là lại hấp dẫn được hần. Thậm chí làm cho hần mỗi lần nhìn thấy gương mặt nàng đều không tự giác mà nhớ đến. Trong lòng sinh ra dục vọng muốn chinh phục nồng đậm, muốn xâm chiếm, muốn đoạt lấy, muốn cho biểu tình kia, sự cương nghị của nàng và... nàng đều nằm trong lòng bàn tay hần.

Khoé miệng Lạc Tử Dạ dật dật, thấy ánh mắt của hần nhìn mình càng thêm thâm thúy, giống như có một loại điên cuồng chiếm lấy cùng dục vọng chiếm hữu làm nàng cảm thấy kinh sợ. Nhốt một chút nước miếng, mở miệng nói: "Không cần, quyền của Nhiếp Chính Vương điện hạ bản thái tử không dám cầm!"

Có lấy được quyền trong tay hần hay không thì rất khó nói. Còn nói muốn cho nàng giúp ngự lâm quân, thức trắng đêm phòng thủ, trắng đêm? Em gái người!

Hần còn chưa nói lời nào thì giữa không trung truyền đến một tiếng "Phanh!!" Thật lớn.

Mọi người cả kinh, đuôi lông mày của Phượng Vô Trù cũng hơi nhếch lên, ngẩng đầu nhìn lên phương hướng phát ra tiếng vang lớn kia. Kế tiếp là một ánh lửa to lớn từ hướng kia tán rộng ra không trung. Lạc Tử Dạ nhanh chóng quay đầu thì nhìn thấy ánh lửa kia. Ánh mắt lạnh đi vài phần, sau đó là cả kinh, nhanh chóng phát giác ra được hướng đang cháy to kia là tẩm cung của mình.

Lòng nàng trùng một cái, trong đầu bỗng nhiên trống rỗng.

Nghĩ lại thì phát sợ, nếu bây giờ nàng tay trái gài không chặt ở trong tẩm cung, như vậy nàng có thể bị lửa thiêu chết hay không? Sau khi dừng lại suy nghĩ, nàng bỗng nhiên ý thức ra được một việc không thích hợp, không biết lấy sức lực từ đâu mà có thể một tay đem tay Phượng Vô Trù đang chế trụ nàng đẩy ra, quay đầu chạy về phía tẩm cung của mình.

Nàng ở ngoài nhưng tiểu minh tử vẫn còn ở trong đấy!

Giờ phút này, Lạc Tử Dạ chạy băng băng với tốc độ cực nhanh. Phượng Vô Trù nhìn theo bóng đang của nàng thì ấn đường cũng nhanh chóng nhíu lại. Cũng nhanh chóng đi về phía mà Lạc Tử Dạ vừa đi. Diêm Liệt phát tay, dẫn người đuổi theo.

Hiện tại, cả Quốc Tự lâm vào hỗn loạn. Sau tiếng nổ mạnh đã làm kinh động đến không ít người. Các hoà thượng nhanh chóng tụ tập lại lấy nước dập lửa.

Có người thì đang kinh hô: "Mau cứu hạo! Mau cứu hoả! Thái tử vẫn còn ở bên trong..."

Lạc Tử Dạ nghe thanh âm này liền biết mọi người vẫn tưởng nàng đang ở bên trong tẩm cung. Nàng cũng không đi giải thích mà chạy như bay qua. Dọc theo đường đi đụng không ít người, rốt cuộc những hạo thượng đụng phải nàng rốt cuộc đã nhận ra là ai liền cao giọng hô to: "Thái tử ở chỗ này, thái tử ở chỗ này! Thái tử không có việc gì, thật tốt quá..."

Lạc Tử Dạ cũng bấp chấp việc này, néo y một phen, nhìn chằm chằm hỏi: "Bên trong có người chạy ra hay không? Một tiểu thái giám, cao khoảng như vậy, mặt cũng khá thanh tú..."

Hoà thượng kia lắc đầu, khuôn mặt có vẻ hoảng loạn: "Thái tử, tẩm cung của ngài bỗng nhiên nổ! Sau đó lửa liền bốc lên, đừng nói là tiểu thái giám, cho dù là một con ruồi cũng chưa có bay ra!"

Ánh lửa sáng rực trời, những người cứu hỏa lẻ đây đều bị ánh lửa hun đến đỏ rực cả mặt. Lạc Tử Dạ quay đầu nhìn tẩm điện, bốn phía đều là lửa, lửa vàng cùng hồng đan chéo nhau giống như mãnh thú đem tẩm điện của nàng từng chút từng chút cắn nuốt. Ngay cả cửa phòng cũng bị lửa thiêu đến xiêu xiêu vẹo vẹo treo ở bên cạnh.

Trong lúc hoảng hốt, nàng tựa hồ thấy được rất nhiều năm trước kia, cũng bị lửa đốt cháy hết thảy của chính mình. Những thứ đó đều thuộc sự vui sướng cùng hạnh phúc thời niên thiếu.

Nàng tựa hồ nghe được tiếng kêu thê lương của cha mẹ trong biển lửa. Nhớ lại nụ cười cuối cùng của phụ thân trước khi đem nàng đẩy ra khỏi biển lửa. Còn có thêm một câu mà nàng chỉ nhớ rõ khẩu hình nhưng lại không kịp nghe rõ di ngôn...

Mà đúng lúc này nàng lại nghe được tiếng kêu thê lương mong manh của tiểu minh tử từ trong tẩm điện truyền ra.

Nàng giống như bị kích thích, bất chấp mọi việc, cởi áo ngoài vương vãi ra vút trên mặt đất, ném xuống cây quạt xong liền nhảy vào trong biển lửa. Các hoà thượng đều khiếp sợ, kinh ngạc kêu: "Thái tử! Không tốt, thái tử nhảy vào rồi! Thái tử..."

Phượng Vô Trù theo đuôi nàng đến vừa thấy vậy thì ấn đường nhíu lại một cái, đi nhanh hơn lúc trước. Diêm Liệt nhanh chóng mở miệng nhắc nhở: "

Vương!"

Hắn giống như không nghe thấy, giờ tay ý bảo Diêm Liệt dừng lại. Sau đó đuổi kịp Lạc Từ Dạ.

Tầm điện rất lớn, sau khi Lạc Từ Dạ đi vào liền nhìn khắp nơi một vòng. Khắp nơi đều có lửa, còn có cây cột sau khi bị lửa đốt liền đổ xuống chỗ nàng đứng. Lạc Từ Dạ nhanh chóng né được, cao giọng gọi vài tiếng: "Tiểu Minh Từ! Tiểu Minh Từ..."

Nàng vừa kêu vừa nhanh chóng tìm khắp nơi, chậm rãi, ở phía giường của nàng truyền ra thanh âm ít ỏi của Tiểu Minh Từ: "Thái tử..."

Y bị giá nền đánh trúng, ngã trên mặt đất. Trên đầu Tiểu Minh Từ vẫn còn đang đổ máu, trên mặt thì bị bám đầy bụi đen. Lòng Lạc Từ Dạ bắt đầu buông lỏng, rất tốt, hắn vẫn còn sống! Nàng đang định nhảy qua chỗ hắn thì trên trần nhà không ngừng có thứ sụp xuống, ngăn chở đường đi. Nếu tiếp tục đi về phía trước nàng sẽ bị bao vây bởi biển lửa.

Tiểu Minh Từ thấy vậy thì gian nan nâng tay lên, vẫy vẫy với nàng: "Thái tử... ngài... ngài đi ra ngoài đi... không cần lo cho nô tì!"

Giờ phút này, đôi mắt của y đang nhắm lại. Thực tế, Y không nghĩ rằng mình bất quá chỉ là một hạ nhân mà trong khi gặp bạn thái tử lại đi vào biển lửa cứu y. Việc này đối với y mà nói, tới được đến bước này y đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Nhưng mà Lạc Từ Dạ cũng không để ta tới hắn, gian nan nhảy qua mấy thứ đen thui vừa bị rơi xuống.

Lửa trên mặt đất nha Bạch Miên chóng bén vào vạt áo nàng. Lạc Từ Dạ nhanh chóng quay đầu lại, đưa tay xé rách đoạn bị cháy. Tiếp tục chạy về hướng của Tiểu Minh Từ, có vài lần suýt bị mấy thứ bị lửa thiêu cháy đen rơi trúng. Cuối cùng vẫn tới được trước mặt Tiểu Minh Từ.

Lạc Từ Dạ một tay đem giá cầm nền đẩy ra, đem Tiểu Minh Từ từ dưới đất kéo lên, tính toán dùng cánh tay của đối phương đặt lên vai của nàng cùng nhau ra ngoài.

Nhưng vào giờ phút này, có một cây cột to lớn toàn thân mang lửa đổ về phía phần đầu của Lạc Từ Dạ

Hiện tại, hai tay của Lạc Từ Dạ đều đang lôi kéo Tiểu Minh Từ mà bốn phía đều là lửa, không thể lui về phía sau cũng không có viện pháp tiến về phía trước!

Lạc Từ Dạ quay đầu nhìn cây cột kia, cảm thấy buồn cười, lại cũng cảm thấy bị hổ. Cuối cùng là nàng sẽ bị đè đến chết hay vẫn là bị lửa hun chết đây?

Nàng còn không có suy nghĩ xong nguyên nhân chính sẽ làm mình chết là cái gì thì giữa không trung vưon ra một bàn tay.

Hiện tại nếu dùng nội lực để đỡ thì không kịp vì thế cái tay kia cơ hồ là dùng vận tốc ánh sáng, đặt lên phần đầu nàng, chuẩn xác giữ được cây cột...

"Phanh!!!" Một tiếng, nàng cơ hồ nghe thấy được thanh âm cốt cách vỡ vụn. Nhưng đứt gãy không phải là cốt cách của nàng, nàng cũng không cảm thấy một chút đau đớn gì. Ngẩng đầu lên liền có thể nhìn thấy được khuôn mặt ngạo mạn nhưng bây giờ lại mang theo một chút phức tạp.

Còn chưa kịp tỉnh tể nghĩ vì sao hắn lại giúp nàng. Nội tức màu đen kia của hắn giống như con cuồng long, xông thẳng lên trời hung hăng đánh vào cột điện.

"Oanh!!!" Một tiếng vang lớn, trong một thời gian ngắn, cái mái tấm cung của nàng nhanh chóng sụp đổ. Phá ra một cái động lớn.

Sau đó, giống như sấm chớp chợt loé, hắn xách vạt áo của hai người lên, mang theo họ mà xông ra bên ngoài từ cái động vừa phá.

Lạc Từ Dạ chỉ cảm thấy mình như đang bay lên trời, hơn nữa còn không dùng bất kì phụ trợ gì mà là sử dụng hoàn toàn bằng nội tức. Việc này làm nàng cảm thấy phi thường ngạc nhiên cũng như cảm thấy đối với lực lượng của võ học cổ đại!

Mà Diêm Liệt giờ phút này cũng phi thường nôn nóng chờ ở cửa. Sau khi vương đi vào liền ra một cái mệnh lệnh dừng bước. Mà mệnh lệnh của vương cho dù là cái gì, bất luận đúng hay sai hắn đều vĩnh viễn không thể vi phạm. Cho nên trước mắt, hắn chỉ đem theo các hộ vệ đứng ở bên ngoài chờ cũng như chỉ huy mọi người dập lửa.

Bỗng nhiên nghe thấy "Oanh!!!" Một tiếng vang lớn, sau đó liền thấy một đạo ánh sáng xuyên thẳng lên bầu trời, lúc này hắn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi đạo ánh sáng kia bay lên trời liền lập tức rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63-2: Cô muốn che chở hắn! 2

Phượng Vô Trù thả tay buông Lạc Tử Dạ và Tiểu Minh Từ xuống. Tuy dung sắc trên mặt hắn vẫn ngạo mạn như cũ nhưng Doanh Tẫn có thể thấy được vẻ mất tự nhiên trên khuôn mặt hắn. Một lát sau Hiên Thương Dật Phong, Minh Dân Thanh, Long Ngạo Định thu được tin tức cũng chạy đến. Thấy một màn như vậy thì ai cũng cảm thấy kinh ngạc, biểu cảm trên mặt phức tạp, bọn họ không một ai nghĩ đến Phượng Vô Trù lại có thể nhảy vào biển lửa để cứu Phượng Vô Trù, cũng giống như không ai tin tưởng Lạc Tử Dạ lại có thể nhảy vào biển lửa để cứu một hạ nhân.

Giờ phút này Tiểu Minh Từ cũng đã hít không ít khói, không nhịn được mà họ khan. Hơi thở thoai thóp, cả người rơi vào trạng thái sợ hãi.

Lạc Tử Dạ bất chấp mọi việc, chạy nhanh gọi người: " Còn đứng thất thần ở đây làm gì? Đi tìm đại phu nhanh lên!"

Rốt cuộc cũng có hoà thượng phản ứng kịp nhanh chóng chạy ra ngoài đi tìm đại phu.

Lạc Tử Dạ trở nên hoảng hốt, nàng không thể tiếp thu được chuyện này lại xảy ra với những người bên cạnh nàng. Tiểu Minh Từ vùng cha mẹ đều tình nguyện hi sinh mạng sống để nàng có thể sống sót. Những hình ảnh vừa rồi làm nàng thấy được những chuyện dĩ vãng tựa như mới xảy ra.

Tiểu Minh Từ hít sâu một hơi, duỗi tay bắt lấy tay nàng mắt hàm chứa nước, cắn răng dốc hết sức lực nói: " Thái tử, nếu ta có thể sống thì chắc chắn sẽ nguyện chết để chứng tỏ lòng trung thành. Còn nếu như ta chết thì mong rằng thái tử sẽ trở nên cường đại, đứng ở chỗ cao, không cho phép người khác vũ nhục..."

Lời này của y vừa ra, Lạc Tử Dạ suýt nữa thì rơi nước mắt. Nếu không phải là nàng vô năng, nếu không phải nàng cố tình giả điên giả khùng, nếu nàng không phải giống như một con rùa đen rút đầu chỉ muốn tự bảo vệ mình mà không hề công kích thì những việc này cũng sẽ không phát sinh. Sẽ không có người khiêu khích, cũng sẽ không có người không kiêng nể gì mà muốn mạng của nàng càng sẽ không có người bị liên lụy vì nàng.

Lạc Tử Dạ hít sâu một hơi, chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt có dấu đi lệ khí của bản thân. Bắt lấy bàn tay có chút run rẩy của Tiểu Minh Từ, nhẹ giọng mở miệng: " Yên tâm! Người sẽ không chết! Nhớ kỹ, người là người có chí lớn, lên núi xuống biển người cũng phải bơi ta..."

Nàng cũng không biết là ai muốn mạng của nàng, còn rất rõ ràng tất cả các mỹ nam tử ở đây, ngoại trừ tên Phượng Vô Trù nàng ghét nhất ra thì không ai mong muốn nàng sống cả!

Ánh mắt sắc bén của Lạc Tử Dạ bỗng nhiên đảo qua. Bắt đầu nhìn từ Hiên Thương Dật Phong, Lạc Tử Dạ, Minh Dân Thanh. Có lẽ người muốn nàng chết là một trong bọn họ, hoặc có thể là thuộc hạ của bọn họ nhưng mặc kệ là ai nàng cũng đều sẽ không bỏ qua! Từ hôm nay trở đi, ai muốn mạng của nàng liền mang theo mạng đến tế đi!!

Dung sắc của Lạc Tử Dạ bỗng nhiên thay đổi kết hợp với ánh mắt tràn ngập sát ý từ trong cặp mắt đào hoa trời sinh phong lưu trào ra. Làm mọi người giống như nhìn thấy được nàng đã lột xác, nhìn thấy được cương nghị của nàng, nhìn thấy được lửa giận cùng quyết tâm của nàng.

Một con phượng nhiều năm yên lặng, nay bỗng nhiên làm lộ ra gai nhọn của nàng. Ánh lửa chiếu rọi khắp trời, tựa như cái cánh khoáng lồ màu vàng lộ ra sau lưng nàng, chói sáng loá mắt, làm người không dám nhìn thẳng vào nàng!

Nàng như vậy, quả thật rất khiến người ta khiếp sợ.

Ngay đến Diêm Liệt cũng không tự giác được mà ánh mắt nhìn nàng cũng trở nên coi trọng hơn một phần. Thái tử tựa hồ không giống với trước kia, nếu như nói lúc tối thái tử khiêu khích vương thì đầu cũng chỉ xuất phát từ giận dữ, nhưng bây giờ hẳn tựa hồ đang nổi giận. Ai cũng đều có điểm cuối không thể chạm vào, ví như vương vậy, điểm cuối của vương là không dung bất kì ai chạm đến uy nghiêm của ngài. Mà điểm mấu chốt của thái tử chắc là người bên cạnh hắn đi!

Cuối cùng, đại phu mới được một hoà thượng dẫn tới. Nhanh chóng có vào hoà thượng nâng Tiểu Minh Từ vào một gian phòng sạch sẽ khác.

Vì không để mọi người quấy rầy đến đại phu chữa bệnh nên mọi người bị ngăn cách với bên ngoài. Giờ phút này, Lạc Tử Dạ suy sụp ngồi ở cửa. Đôi tay che lại mặt chôn sâu vào hai đầu gối. Nhiều năm trước, nàng cũng mang theo y nguyên bộ đang này ngồi ở cửa phòng phẫu thuật chờ đợi, cuối cùng chờ đợi được tin tức thất bại của cộc phẫu thuật.

Năm đó là bởi vì nàng đã bộc lộ tài năng khiến cho người khác chú ý, dẫn đến một hồi lửa lớn cuối cùng hại chết cha mẹ mà hung thủ lại chỉ bị đưa vào tù xử bắn. Từ sau chuyện này, nàng chỉ còn lại một cuộc sống với vị, mặc dù đi theo bạn bè tốt yêu nghiệt thân là đệ nhất sát thủ nhưng nàng vẫn an ổn ngồi lên vị trí sát thủ vô dụng nhất mọi thời đại! Nàng cho rằng súng bắn chim đầu đàn, nàng chỉ cần vô dụng một ít, không để cho người khác coi trọng liền sẽ an toàn mà người bên cạnh nàng cũng được an toàn!

Nhưng cuối cùng thì sao?

Sự tình trước kia lại một lần nữa tái diễn!

Có lẽ, việc nàng cần làm không phải là trở thành một con chim đầu đàn mà là phải mau chóng trở nên cường đại. Có đủ thực lực thì mới không bị người khác dẫm đạp, cũng có thể bảo hộ được người bên cạnh! Nhưng đến hôm nay nàng mới hiểu được, chung quy nàng tính ngộ cũng đã muộn, hiện tại nàng chỉ hy vọng Tiểu Minh Từ sẽ không chết để nàng có thêm cơ hội đi bảo hộ người nàng để ý, người nguyện đi theo bên cạnh nàng!

Sự suy sụp của nàng hiện thái rõ như ban ngày!

Sắc mặt Phượng Vô Trù có chút phức tạp, ánh mắt ngạo mạn mọi khi giờ đây lại yên lặng nhìn nàng. Hắn có thể cảm nhận được bộ dạng thảm hại hiện tại của nàng không hoàn toàn là bởi vì Tiểu Minh Từ mà là có một thứ gì đó đã tác động lên nỗi lòng của nàng. Bởi vì sự thống khổ cùng hối hận rõ ràng

như thế nên làm cho tâm của người khác cảm thấy.... đau lòng!

Ý nghĩ này vừa ra, hần sùng sốt thu lại tầm mắt, trong lòng trở nên phiền loạn. Đối với một người nam nhân mà hần lại có ý nghĩ như vậy, Nhiếp Chính Vương điện hạ cảm thấy trong lòng khí có thể tiếp thu được!

Đám người Hiên Thương Dật Phong cũng mang sắc mặt phức tạp nhìn Lạc Từ Dạ, thỉnh thoảng cũng quét mắt nhìn Phượng Vô Trù. Nhảy vào biển lửa đi cứu Lạc Từ Dạ...

Ánh mắt của bọn họ đại để là ánh mắt phát hiện gian tình đi!

Loại ánh mắt qui dị này làm người vừa mới đối với nam nhân sinh ra một loại cảm thụ cổ quái là Nhiếp Chính Vương điện hạ tâm thêm phiền loạn. Thế cho nên nếp gấp ở ấn đường càng sâu hơn một chút. Lạc Từ Dạ đối với hần mà nói thì cũng chỉ là sủng vật, bởi vì y thích đặc tính nào đó của nàng nên mới muốn nắm trong lòng bàn tay, mọi việc cũng chỉ đơn giản như vậy thôi! Nhưng mà trước mắt....

Trong lúc Nhiếp Chính Vương điện hạ đang cảm thấy tâm đắc thì cửa phòng đang đóng chặt này giờ rốt cục cũng được mở ra. Trong chớp mắt, tâm tình của đám người Hiên Thương Dật Phong càng trở nên phức tạp. Bởi vì bọn họ vừa nhận ra rằng bọn họ lại có thể đứng nửa ngày chờ kết luận sinh tử của một hạ nhân!

Cửa vừa được mở ra, Lạc Từ Dạ nhanh chóng ngừng đầu, khuôn mặt nàng toàn là vết bẩn. Vạt áo trên người vì bị lửa đốt nên bị cháy không ít, thoát nhìn phi thường chật vật, không có nửa phần phong độ đáng đề nói.

Lạc Từ Dạ nhanh chóng bò dậy từ trên mặt đất, chạy như bay tới cửa dò hỏi hạ nhân: "Thế nào?"

Đại phu kiến mắt nhìn Lạc Từ Dạ một cái, mở miệng nói: "Khởi bẩm thái tử điện hạ, tính mạng đã được bảo vệ nhưng hần đã ở trong đám lửa rất lâu, hít rất nhiều bụi khói nên bị thương cấp đến phế phủ, chỉ sợ phải điều dưỡng đến một hoặc hai năm mới có thể khôi phục lại được! Hơn nữa còn phải yêu cầu đại phu chuyên môn, điều dưỡng cho hần mỗi ngày, còn..."

Nói đến đây, đại phu không tự giác mà lắc đầu. Đối với các môn phiền thể gia mà nói, hạ nhân như vậy không khác gì phế nhân, còn có chủ tử nào sẽ mời đại phu đặc biệt chăm sóc cho hần một hai năm? Thế gia còn như thế huống gì hoàng gia?

Nhưng mà lời này của y còn chưa nói xong thì Lạc Từ Dạ lập tức lộ ra biểu tình vui sướng, mở miệng nói: "Vậy được, thỉnh đại phu sẽ lưu lại đặc biệt chăm sóc cho hần!"

Đại phu kia vừa nghe cái từ "Thỉnh" này thì suýt bị dọa đến sốc tim, lập tức mở miệng nói: "Thái tử quá khách khí, cái từ thỉnh này thảo dân gánh không nổi! Chỉ là thảo dân còn chưa có nói xong, cánh tay của hần bị cột đèn làm đứt kinh mạch, khả năng có thể chữa khỏi là rất nhỏ, hết thấy còn phải xem số mệnh của hần, thảo dân cũng chỉ có thể dốc hết sức. Nếu được thì thái tử có thể đi tìm một số đại phu có danh tiếng, có lẽ sẽ gặp được người y thư trác tuyệt..."

Lạc Từ Dạ nghe xong lời này thì tâm lập tức chìm xuống đáy cốc. Người có y thuật trác tuyệt nàng đương nhiên là muốn tìm bởi vì đối với một người bình thường mà nói thì khi bị phế bỏ đi một cánh tay thì tâm lý sẽ phải chịu bị thương rất lớn, rất khó có thể tiếp thu được sự thật! Gặp phải việc như vậy nếu là rơi vào trên người nàng thì nàng cũng không thể tiếp thu được thì nói gì đến Tiểu Minh Từ!

Lạc Từ Dạ nhìn chằm chằm vị đại phu kia một lúc lâu, cuối cùng mới chậm rãi nói: "Danh y bốn thái tử sẽ đi tìm, nhưng vẫn thỉnh đại phu tốn nhiều hơn tâm một chút, nếu có thể chữa khỏi, bốn thái tử tất sẽ hậu tạ!"

Đại phu cúi đầu thi lễ. Đến hôm nay y mới biết được, thái tử lại là một người nho nhã lễ độ đến như vậy, ngài lại tôn trọng với một thảo dân đến như thế. Nếu đã biết thái tử là người như thế nào thì rất nhiên y sẽ dốc hết toàn lực cứu giúp tiểu thái giám kia!

Chuyện này trước mắt có thể hạ màn. Duy chỉ có một việc làm người cảm thấy nhức trướng là nàng còn không biết hung thủ đứng sau màn là ai. Nghĩ tới đây ánh mắt Lạc Từ Dạ lạnh đi vào phần. Người này nàng chắc chắn sẽ bắt được, nhất định sẽ bắt đối phương phải trả giá bằng đại giới!

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn Phượng Vô Trù một cái, nghĩ lại lúc hần vào tầm điện giúp nàng thì hình như bị cái cột điện cháy đập vào tay.

Hơn nữa nàng còn nghe được thanh âm đứt gãy của xương, tuy rằng nàng vẫn chưa xác định được mình có nghe lầm hay không! Bởi vì nhìn sắc mặt của Phượng Vô Trù vẫn ngạo mạn, cao cao tại thượng như cũ nhìn không ra được một chút dấu hiệu bị thương nào nên nàng cũng không có cách nào suy đoán chuẩn xác được!

Nàng đang nghĩ không biết có nên cảm ơn hần một chút không thì hần bỗng nhiên xoay người đi nhanh. Hành động của hần phi thường đột ngột, ấn đường xuất hiện nếp gấp quen thuộc.

Lạc Từ Dạ nhìn bóng dáng của hần trong chớp lát, không thể biết được hần bị thương ở chỗ nào nói đi là đi! Nhưng Lạc Từ Dạ cũng không đi theo, quay đầu đi vào trong phòng. Trước tiên là nàng đi xem tình trạng của Tiểu Minh Từ, còn lời cảm tạ thì hôm khác nói cũng được! Mà việc báo thù...

Đám người Hiên Thương Dật Phong nhìn nhau.

Chuẩn xác mà nói thì ánh mắt hiện tại của bọn họ là ánh mắt dò hỏi đối phương. Chỉ cần nhìn đơn thuần thì bọn họ không giống như là người sau màn.

Nhưng mọi người đều hiểu được, chuyện này đã thực sự chọc giận Lạc Tử Dạ, có lẽ ngay ngày mai thôi bọn họ sẽ thấy được một Lạc Tử Dạ hoàn toàn khác biệt!

Bọn họ cứ vậy mà nhìn nhau vài lần, sau đó từng người đều lần lượt bỏ đi.

Mà Phượng Vô Trù sau khi không thể hiểu được tự nhiên rời đi, đi được ước chừng năm trăm mét thì bỗng nhiên đứng thẳng nôn khan ra một ngụm máu đen! Mặc dù học máu nhưng khuôn mặt khiến thần ma phải chịu thua kia vẫn bá lắm uy nghiêm, không dung người mạo phạm như cũ!

Diêm Liệt cả kinh, nhanh chóng chạy lại: "Vương!"

Khó trách vừa rồi vương lại bỗng nhiên xoay người rồi đi! Mấy ngày trước hàn độc lại vừa phát tác. Ngày đó lúc vương tức giận cũng đã phát động nội tức làm cho độc tính càng thêm nghiêm trọng. Hôm nay lại sử dụng nội lực hai lần, một lần là phá hủy tâm điện của vương, còn một lần là vì đề cứu thái tử cho nên lại tác động đến độc tính là không thể nghĩ ngờ được nữa!

Hai tròng mắt của Phượng Vô Trù khép lại, điều tức được một lúc mới chậm rãi mở mắt ra: "Không sao!"

Lời này của hắn vừa dứt, Diêm Liệt lập tức phát hiện ra tay của hắn có điểm không ổn, không chỉ thoát nhìn có chút kì quái mà phía trên còn có một mảng cháy đen, hắn lập tức vung tay lên, có người hiểu ý nhanh choang chạy đi tìm đại phu.

Phượng Vô Trù sau khi dừng lại điều tức được một lúc liền tiếp tục bước đi.

Diêm Liệt dời mắt nhìn theo bóng đang của hắn, xuất phát từ sự quan tâm đối với sinh hoạt của chủ tử, Diêm Liệt nhìn không được mà mở miệng nói: "Vương, hôm nay ngài vì thái tử mà nhảy vào biển lửa, đau là..."

Bước chân của Nhiếp Chính Vương điện hạ cứng lại, nhìn cảnh đêm trước mắt mang một màu đen nhánh, trầm mặc một lúc cuối cùng mới nói: "Nếu như Quả Quả rơi vào biển lửa thì cô cũng sẽ cứu như vậy!"

Diêm Liệt im lặng nhìn trời: Phải không? Chẳng lẽ ngài sẽ không phun một câu "Đồ vô dụng" sau đó miệt thị xoay giò rồi đi hoàn toàn không màng đến sống chết của Quả Quả? Ngài mưu toan lừa gạt tâm hồn mong manh thuần khiết của Quả Gia như vậy, nếu như bị Quả gia biết được... Ngài cảm thấy đối với Quả Gia là công bằng sao?

Nhiếp Chính Vương điện hạ trầm mặc trong chốc lát, hơi hơi đi chuyển người. Nhìn về phía Diêm Liệt, ngữ khí có điểm nghiêm túc, dò hỏi: "Ngươi cho rằng, nếu cô bắt Lạc Tử Dạ để chăn nuôi bên người thì sẽ như thế nào?"

Chăn... chăn nuôi? Nghe xong mấy từ này, Diêm Liệt cảm thấy vương đang coi thái tử là gia súc. Diêm Liệt cân nhắc trong chốc lát liền mở miệng nói: "Chắc là sẽ đánh nhau với Quả gia mỗi ngày, Nhiếp Chính Vương Phủ từ đây gà chó không yên!" Bởi vì hai tên gia súc này, sai rồi... bởi vì một người một chim này đều không phải hiền lành gì.

Nhiếp Chính Vương điện hạ nhú mày, tưởng tượng một chút trường hợp mỗi ngày đều có người gây gỗ đánh nhau ở trước mặt mình thì mày rậm nhăn lại, cảm thấy việc này rất khó để nhẫn nhịn. Chỉ có thể miễn cưỡng từ bỏ ý tưởng này.

Diêm Liệt nhìn thoáng qua bàn tay của hắn, mở miệng hỏi: "Vương, tay của ngài, là bởi vì Thái tử..." mà bị thương đi? Nếu không lấy thực lực của vương thì không thể bảo vệ mình là không có khả năng!

Lời của hắn còn chưa dứt thì Phượng Vô Trù đã xoay người lại đi trước.

Âm thanh ma mị trầm thấp chậm rãi truyền đến. Lời nói nửa thật nửa giả khó có thể xác định chính xác được. Uy nghiêm bá lắm, còn có thêm một chút ý than thở: "Lạc Tử Dạ... trước đây cô nghĩ không chế hắn, hiện nay cô muốn che chở hắn..."

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Cô càng ngày càng thích người!

Edit: Mô mô

Từ ngày Tiểu Minh Tử tiếp nhận điều trị của đại phu liền rơi vào trạng thái hôn mê, đại phu giờ phút này cũng đã lui xuống sắc thuốc cho hắn. Lạc Tử Dạ mang theo một khuôn mặt lạnh lùng đứng ở sát giường của hắn chờ hắn tỉnh lại. Ở trong lòng cũng bắt đầu tính toán một chút quan hệ của triều đình hiện tại, nghiêm túc suy tư một chút rốt cuộc là đồ con lợn nào định làm thịt nàng.

Mẹ nó, ám sát đều không thèm chơi, trực tiếp ném thuốc nổ! Đã vậy còn dùng không chỉ một chút mà là trực tiếp sử dụng phân lượng thật lớn, đem tâm cung của nàng phá thành tro! Nổ thì không tính lại còn dẫn đến thêm một trận lửa lớn! Nếu mà nàng bắt được trên hỗn đám thối tha đây thì nhất định sẽ tát cho hắn sưng đầu heo, cha mẹ cũng không nhận ra cũng như cho hắn sâu sắc mà cảnh tỉnh được bản thân rằng chính hắn chơi ném thuốc nổ là đang

phá hủy sự hài hoà của xã hội, phá tan kiến trúc phòng ốc, tạo nên hành vi tổn thất kinh tế sai lầm!

Tuy rằng mấy ngày trước, Lạc Từ Dạ vừa ném thuốc nổ vào Nhiếp Chính Vương Phủ.

Trong lúc nàng đang bực bội không yên thì Tiểu Minh Từ mới tỉnh lại. Lạc Từ Dạ tỉnh tể nhìn Tiểu Minh Từ vài lần, nghiêm khắc mà nói thì Tiểu Minh Từ cũng coi như là một soái ca không tồi, khuôn mặt thanh tú, cũng có chút hương vị của mỹ nam, điều tiếc nuối duy nhất là y giống như nàng đều thiếu đi "con chim nhỏ"! Trong lúc nàng đang suy nghĩ miên man thì Tiểu Minh Từ mở to mắt ho khan, Lạc Từ Dạ lập tức dừng lại suy nghĩ bất chính của mình, đánh giá y trong chốc lát, nhìn sắc mặt của hắn, mở miệng dò hỏi: "Cảm giác như thế nào?"

Tiểu Minh Từ đang định mở miệng lại chuyện nhưng bởi vì bị khói hun đến khản họng nên che cổ gọn ghi khan vào tiếng. Lạc Từ Dạ nhanh chóng đứng dậy, đi lấy cho hắn một chén nước, sau khi uy hấn uống xong thì xem như mới ngừng ho khan lại! Sau đó, Tiểu Minh Từ mở miệng nói chuyện, âm thanh của hắn mang theo tia nghẹn ngào. Nhìn Lạc Từ Dạ, gian nan nói: "Nói tài đã không có việc gì! Đa tạ... đa tạ thái tử!"

Lạc Từ Dạ thờ dài một hơi, đem chén trà đặt ở trên bàn, sau đó lại ngưng mắt nhìn chăm chăm cánh tay của hắn, ánh mắt thập phần phức tạp, không biết có nên nói về cánh tay của hắn hay là không, nàng sợ nếu nói ra thì hắn sẽ không thể tiếp thu được!

Tiểu Minh Từ tự nhiên là có thể cảm nhận được ánh mắt chăm chú của nàng, hắn cười cười, mở miệng nói: "Thái tử, cánh tay này lúc trước được đại phu chữa thì nô tài cũng đã biết được! Ngài cũng không cần lo lắng quá mức, có thể trị được là do may mắn của nô tài, còn trị không hết thì nô tài cũng không oán không trách. Nô tài biết thái tử cũng đã làm hết sức rồi, mong rằng thái tử không tiếp tục để chuyện này lê trong lòng! Phải biết rằng nô tài có thể nhặt được một cái mạng từ trong biển lửa đã là rất may mắn rồi, nô tài cũng không phải người không biết cảm ơn, là người không biết đủ!"

Hắn vừa nói như vậy, Lạc Từ Dạ tuy rằng biết đối phương nói như vậy chẳng qua cũng chỉ là để an ủi nàng cho nên tâm tình cũng nhẹ nhàng hơn không ít.

Nàng nhìn Tiểu Minh Từ trong chốc lát mới mở miệng dò hỏi: "Người còn nhớ chuyện lúc ấy xảy ra như thế nào hay không? Lúc có người ném thuốc nổ vào tâm cung người có nhìn thấy hoặc nghe thấy cái gì không?" Nàng muốn biết Tiểu Minh Từ có phát hiện ra được dấu vết để lại nào hay không, để nàng có thể nhanh chóng tra ra được là ai đang giở trò quỷ!

Tiểu Minh Từ nhúm mi, lắc lắc đầu tỏ vẻ bản thân chưa phát hiện ra bất kì sáu vết gì. Sau đó hắn ngừng đầu nhìn Lạc Từ Dạ, ánh mắt phi thường phức tạp, mở miệng nói: "Thái tử, nô tài cảm đoan, cái gì nô tài cũng không nghe thấy cũng như nhìn thấy. Mà cho dù nghe được cũng khó có thể chắc chắn rằng không phải là bọn họ cố tình để cho nô tài nghe được, hãm hại người khác! Ngài thân là người ngồi ở ngôi vị cao, lại là người thừa kế ngôi bị hoàng đế danh chính ngôn thuận. Thiên Diệu hiện tại đã là đệ nhất đế quốc, người muốn mạng của ngài trong thiên hạ rất nhiều, ai cũng có thể mang hiểm nghi..."

Lời này của hắn khiến cho Lạc Từ Dạ lập tức tán đồng, nhưng trong lòng lại không tự giác mà bài trừ Phụng Vô Trù ra khỏi danh sách. Người khác có lẽ là bởi vì thân phận của nàng mà muốn diệt trừ nàng nhưng tên Phụng Vô Trù này căn bản là xem thường nàng cho nên hắn cũng không buồn giết nàng. Đặc biệt là hắn còn vừa mới xông vào biển lửa cứu hai người bọn họ!

Tiểu Minh Từ sau khi nói xong lời này thì thấy Lạc Từ Dạ không nói lời nào, hắn lại tiếp tục mở miệng nói: "Thái tử, kế tiếp ngài tính toán làm gì?"

Lạc Từ Dạ cúi đầu nhìn quần áo đang mặc trên người, bị lửa thiêu rách nát, không cần soi gương nàng cũng biết được bộ dạng hiện tại của mình ra sao. Tính toán làm gì? Đương nhiên là tức giận phần đầu, nắm lấy quyền lực ở trên tay miễn bị người khác chinh cho thành bộ dạng như này, bị thành như vậy còn đã đành lại còn bị mất mặt trước các vị soái ca. Tuy rằng các soái ca không ai là người tốt, nhưng cả người nàng rất không dễ chịu!

Phun tào trong lòng một hồi, Lạc Từ Dạ cắn răng nhìn về phía Tiểu Minh Từ mở miệng đáp lời: "Tính toán ngày mai thượng triều sẽ làm cho Thiên Diệu trở nên sôi động hơn, sáng chói như bóng đèn neon! Còn có nếu như ta nhớ không lầm thì làm thái tử cũng có thể nuôi dưỡng một chút tư binh đúng không?"

Sau khi thượng triều nắm được quyền thì nó liền sẽ trở thành bảo mệnh của nàng thậm chí là lợi thế! Mà tư binh chính là bước làm giàu đầu tiên của nàng!

Tiểu Minh Từ mặc dù không hiểu bóng đèn neon trong lời nói của thái tử có nghĩa là gì nhưng hai mắt vẫn lập tức sáng lên mở miệng nói: "Thái tử, rốt cuộc ngài cũng đã nghĩ thông suốt. Đúng vậy, với địa vị của ngài có thể nuôi dưỡng tư binh nhưng dựa theo điều luật của Thiên Diệu ta thì bất luận ai cũng không được nuôi quân quá một vạn, nếu không sẽ bị luận tội mưu phản! Duy nhất chỉ có Nhiếp Chính Vương điện hạ là ngoại lệ. Dựa theo biên chế của thái tử thì ngài có thể nuôi được ba ngàn quân, cũng có thể trình lên quốc khố xin bổ sung. Mà việc này thì chỉ cần ngài xin lên hoàng thượng một phen là có thể bắt đầu được!"

Lời này của hắn vừa ra, Lạc Từ Dạ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu! Sau khi dưỡng tư binh thì trước tiên phải đem bọn họ huấn luyện thật tốt, bạn bè tốt Yêu Nghiệt cũng đã từng dạy qua cho nàng phương pháp huấn luyện sát thủ. Nếu như dựa theo phương pháp đó mà huấn luyện thì tin tưởng chỉ trong một thời gian, binh lính của nàng sẽ có thể so sánh với Vương Kỳ Hộ Vệ của Phụng Vô Trù lấy một địch trăm. Hơn nữa lại cộng thêm trình độ chế tạo vũ khí tiên tiến của nàng..

Sau khi nàng gật đầu thì biểu cảm của Tiểu Minh Từ bỗng trở nên thương cảm hơn. Mở miệng nói: "Thái tử, ngài rốt cuộc đã nghĩ được thông suốt, nhiên hiện tại nô tài cũng đã trở thành cái dạng này, xem như đã trở thành phế nhân, về sau không thể giúp được thái tử..."

Khuôn mặt Lạc Từ Dạ trầm lại, cúi đầu nhìn Tiểu Minh Từ, ngay sau đó liền mở miệng nói: "Người chỉ cần dưỡng thân thể cho thật tốt là được, vị trí phi tử lệnh tư binh luôn luôn lưu giữ vì người!"

Lời này của nàng vừa ra Tiểu Minh Từ liền sững sờ, sau đó liền nở nụ cười.

Lạc Tử Dạ nói xong lời này liền muốn nghỉ ngơi một chút sau đó ra ngoài chuẩn bị cho việc khác, Tiểu Minh Tử mở miệng nói: " Thái tử, nói tài quên nhắc nhở ngài, sau khi ra ngoài ngài có thể suy xét đến việc tìm Thất hoàng tử điện hạ hợp tác một chút!"

Khi Tiểu Minh Tử nói lời này biểu tình phi thường nghiêm túc.

Thất hoàng tử? Bước chân của Lạc Tử Dạ cứng lại, quay đầu nhìn hần. Thất hoàng tử thì nàng cũng có một chút ấn tượng, chính là người có lời đồn giống như của tiểu hoàng tử Đế Thác, bị tính ra mệnh cách bi thảm, là tiểu hoàng tử bị chính phụ hoàng giam lỏng ở lãnh cung? Lạc Tử Dạ liếc mắt nhìn Tiểu Minh Tử, mở miệng dò hỏi: " Lý do?"

Tiểu Minh Tử khẩn trương nhìn khắp nơi một lượt, sau đó mới mở miệng nói với Lạc Tử Dạ: " Nô tử cũng không biết mình có nhìn đúng hay không, nói tài đã vài lần đến lãnh cung cũng như đã nhìn thấy thất hoàng tử được vài lần. Nói tài cảm thấy hần không hề đơn giản, còn có thứ quan trọng hơn một chút... thất hoàng tử hiện giờ đang bị vây hãm ở lãnh cung, những thứ cần thiết đều thiếu thốn, nếu bây giờ thái tử giúp hần thoát khỏi đây thì hần nhất định sẽ mang ơn đối với thái tử, còn vì ngài mà nguyện bị lợi dụng..."

Lời này của hần vừa ra, Lạc Tử Dạ cười cười không chấp nhận vội. Nhân nhát nói: " Tâm thái cảm tạ của người khác là rất quý, ta có thể cùng hợp tác với bất cứ ai nhưng tuyệt đối sẽ không lợi dụng tâm tư của người khác, bức hiệp đối phương làm việc cho ta. Việc này chỉ sợ ta làm cho người thất vọng rồi!"

Nói xong lời này, Lạc Tử Dạ liền nghiêng người một chút, nói: " Người cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, nên làm thế nào, nên hợp tác cùng ai thì trong lòng bốn thái tử cũng đã có dự định, người không cần quan nhiều, chỉ cần chăm sóc bản thân thật tốt là được rồi!"

Nàng nói xong lời này thì định rời đi, Tiểu Minh Tử nhanh chóng nói: " Thái tử!"

Bước chân đang nâng lên của Lạc Tử Dạ dừng lại, quay đầu nhìn hần, không biết hôm nay tên tiểu tử này tại sao lại hoá thành gà mẹ rồi! Thấy nàng nhìn mình, khuôn mặt Tiểu Minh Tử lập tức khẽ biến, ậm ừ mở miệng: " Thái tử, thật ra thất hoàng tử là người rất tốt, rất thiện lương, hần đã từng trợ giúp qua nô tài, những ai từng hầu hạ hần đều nói tâm của hần mềm mại trong sáng giống như bò tát, cho nên... cho nên..."

Hần nói đến đây liền có chút xấu hổ.

Nói đến đây, Lạc Tử Dạ liền hiểu hết mọi chuyện, trừng mắt nhìn hần, phun tào nói: " Cho nên những việc mà người nói ban nãy hoàn toàn là nói nhảm? Người hi vọng ta có thể giúp hần, nếu có thể thì tốt nhất là đem hần từ trong lãnh cung ra, như vậy coi như là người thiếu ân tình của hần?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64-2: Cô càng ngày càng thích người! 2

Lời này của nàng vừa ra, Tiểu Minh Tử xấu hổ ho khan vài tiếng, gật gật đầu không mở miệng nói chuyện. Nhưng được một lúc sau lại ngó ngó Lạc Tử Dạ một chút, có chút đáng khinh nói: " Đúng vậy, đây cũng là một chút tư tâm của nô tài, mong thái tử thứ tội! Nhưng mà thất hoàng tử điện hạ lại là một người rất tốt, hơn nữa dung mạo của y nhất định sẽ khiến cho thái tử cảnh đẹp ta vui!"

Trong một khoảng thời gian ngắn đi theo thái tử, hần xem như đã phát hiện ra từ khi thái tử bị hoàng thượng đánh liền không quan tâm đến chuyện gì ngoài trừ soái ca. Cho nên khi nói đến chuyện này, lời nói của hần lại mang theo chút ý tứ ám chỉ.

Lạc Tử Dạ với ngữ nhìn hần một cái, mở miệng nói: " Nếu như gia nhớ không lầm thì thất hoàng tử là thân đệ của gia, cho dù lớn lên đẹp thì như thế nào..."

Bất quá thỉnh cầu của Tiểu Minh Tử xem như nàng đã đáp ứng rồi, nếu có khả năng thì nàng sẽ đem vị đệ đệ kia cứu từ lãnh cung ra. Sau khi tới cổ đại này, chỉ có mỗi Tiểu Minh Tử là nguyện ý đi theo nàng, người mà Tiểu Minh Tử thiếu ân tình thì nàng giúp hần cũng không có gì là không thể hơn nữa Tiểu Minh Tử cũng đã nói vị đệ đệ kia rất đẹp trai, còn là thân đệ đệ của nàng nữa!

Vừa nghĩ như vậy, nàng xoay người đi ra cửa, không nghĩ tới còn chưa ra đến nơi đã nghe thấy giọng nói có chút đáng khinh của Tiểu Minh Tử truyền tới: " Đệ đệ ruột thì sao, dù sao thì ngài cũng là đoạn tụ, hai người đều là nam nhân không thể sinh hài tử được. Theo nô tài nghĩ thì cho dù các ngài ở bên nhau cũng không có quan hệ gì..."

" Phốc..." Chân Lạc Tử Dạ trượt một cái. Suýt nữa thì trực tiếp ngã lăn ra ngoài. Cho đến hôm nay nàng mới biết được, nguyên lai tư tưởng của cô nhân so với người tiền tiến như nàng còn OPEN hơn, hơn nữa còn là kéo CP đến nghiện rồi! Cả đệ đệ ruột cũng có thể, dù sao cũng là nam....

Lạc Tử Dạ quay đầu nhìn Tiểu Minh Tử, thấy mặt của hần nhanh chóng đỏ bừng. Đem tay không bị thương tóm lấy chặn cho mặt, truyền ra giọng nói áp úng, thanh âm không rõ lắm từ trong ổ chăn: " Thái tử, tuy rằng nói tài không phải là nam nhân bình thường. Nhưng nếu là ngài yêu cầu thì chắc nô tử cũng có thể..."

Lạc Tử Dạ: ""

Nhưng nàng cũng không phải một nam nhân bình thường, ok?

Lạc Tử Dạ vô ngữ nhìn Tiểu Minh Tử trong chốc lát liền quay người rời đi. Nàng sâu sắc mà cảm thấy được Tiểu Minh Tử rất hồ người, về sau vẫn là không cần tùy tiện cùng hắn về chuyện của mấy anh đẹp trai...

Sau khi ra khỏi cửa nàng lập tức nhớ ra mình còn chưa cảm ơn Phượng Vô Trù một tiếng. Tựa như lúc hắn cứu nàng ra khỏi biển lửa nàng có nghe được thanh âm đứt gãy của xương cốt, có vẻ như hắn đã bị thương.

Đã vậy thì nàng không thể không đi xem ân nhân cứu mạng của mình được. Vừa nghĩ như vậy, Lạc Tử Dạ lập tức xoay người đi về phía tẩm cung của Phượng Vô Trù.

Nhớ ra tẩm cung của hắn đã bị nổ cho tanh bành nên Lạc Tử Dạ phải vừa đi vừa tìm tiện tìm vào người hỏi thăm tẩm cung mới của hắn đang tọa ở đâu! Hiện tại trời vẫn còn chưa sáng, nàng đi đến gần tẩm cung của hắn thì ngăn người.

Tẩm điện của hắn đèn đuốc sáng trưng, khắp nơi đều là hộ vệ. Nhìn thấy tình huống này không biết vì cái lông gì mà nàng lại cảm thấy không khí có điểm không đúng, xung quanh tẩm điện của hắn được canh giữ nghiêm ngặt nhưng mà hôm nay lại có thêm một phần phòng bị cùng cảnh giác.

Nhìn bộ dáng này lại thấy giống như đang bảo hộ hơn.

Cái tên Phượng Vô Trù chỉ quen hất mặt lên trời kia lại cần có người bảo hộ? Lạc Tử Dạ không cho là đúng nhưng cũng bởi vì việc này mà nàng cảm thấy việc này có vẻ không hề tầm thường. Cả Phượng Vô Trù mà cũng cần người phải bảo hộ thì không lẽ vì ban này tiến vào biển lửa cứu nàng nên bị thương?

Lạc Tử Dạ cảm thấy tình huống có vẻ nghiêm trọng, xách quần đang sắp có tình trạng lỏng lẻo vì chạy nhanh kéo lên, lúc ấy nàng mới tiếp tục đi về phía cửa phòng Phượng Vô Trù.

Còn chưa đi được vào bước, cách tẩm cung của hắn chỉ tầm 30 bước chân thì hai tên thị vệ canh cửa cầm cây giáo trong tay đặt chéo lên nhau, chặn đường đi của Lạc Tử Dạ. Có một người có vẻ là đứng đầu đi tới, đầu ngẩng cao lên trời, thái độ ngạo mạn đi về phía này, giờ lên một bàn tay làm tư thế dừng bước với Lạc Tử Dạ, mở miệng nói: "Thịnh thái tử dừng bước! Hiện tại vương đã nghỉ ngơi, nếu thái tử có việc quan trọng thì mai lại đến!"

Lạc Tử Dạ liếc mắt nhìn kĩ hắn, cảm thấy hắn cũng là một tiểu soái ca đẹp trai. Nhưng đây cũng không phải trọng điểm, nàng chỉ tỏ vẻ thương thức diện mạo của hắn một chút rồi nói: "Người đi vào thông báo với hắn một chút, tối nay ta nhất định phải gặp được hắn!"

Vừa nói xong lời này, chính khoe miệng của nàng cũng không nhịn được mà trề xuống. Bình thường nhìn thấy hắn nàng chỉ hận không thể lấp thêm Phong Hoá Luân vào chân để chạy như bay, vậy mà hôm nay lại chủ động chạy đến cửa cầu gặp, đúng là bệnh mà!

Nhưng nếu lão nhân ra hắn thật sự là vì nàng mới bị thương, giờ đây lại đóng cửa không tiếp khách thì nàng nhất định phải xuất hiện biểu đạt một chút tâm ý chứ!

Tiểu soái ca kia nhìn nàng một cái, trên người hắn khoác áo choàng thoát nhìn anh tư hào sảng, hẳn là hắn cũng khá có địa vị trong mắt của Phượng Vô Trù, nhưng tất nhiên vẫn còn thua xa Diêm Liệt. Mà nhờ cái liếc mắt này của Lạc Tử Dạ mà tên hộ vệ này nhớ tới Diêm Liệt đại nhân đã từng nói qua, bây giờ còn chưa rõ ý của vương đối với thái tử là gì, tạm thời không cần đắc tội đến thái tử!

Ý niệm vừa nghĩ đến trong đầu, hắn lập tức mở miệng: "Vậy thì thịnh thái tử chờ một chút, ta đi xin chỉ thị của vương!" Nói xong lời này, hắn hơi hơi khom lưng thì lễ kiêu quý tộc, cười xa cách một cái, đứng ở cửa tiếp đãi Lạc Tử Dạ cũng như bưng trà rót nước.

Lạc Tử Dạ cảm thấy việc thì lễ đãi ngộ kiểu này cũng không hề tồi. Nhưng là trước mắt nàng lại không có tâm tình thương thức, trong lòng có chụp gấp gấp đứng chờ ở cửa. Hy vọng sự việc không giống như tường tượng của nàng, nếu như thật sự vì nàng mà bị thương thì ân tình này của hắn nàng cũng rất khó có thể trả được.

.....

Mà giờ phút này, người truyền tin đã truyền đến bên trong tẩm điện.

Nhiếp Chính Vương điện hạ đang dựa cái tháp bồng nhiên mở ra cặp mắt ma mị của mình, nhìn thẳng ra thân ảnh của Lạc Tử Dạ đang bị ngăn trở bên ngoài cửa điện. Ánh mắt của hắn hơi ngưng lại một chút tựa hồ như đang suy nghĩ xem có nên cho nàng tiến vào hay không!

Diêm Liệt nhíu mày, đứng on một bên nhắc nhở: "Vương, việc lần trước ở bên trong Quốc Tự, động cơ tiếp cận ngài của thái tử còn chưa có rõ ràng. Mà trước mắt, hàn độc của ngài là vừa mới phát tác, thân thù của thái tử lại rất quý giá, không thể không đề phòng. Thuộc hạ nghĩ rằng vì sự an toàn của ngài, hiện tại không nên thấy hắn."

Nếu như động cơ mà thái tử vào đây là án sát vương thì đúng thật là một vấn đề khác. Cho dù là hắn có nắm chắc đánh lui được thái tử nhưng vẫn sẽ tạo nên uy hiếp với vương!

Lời này của hắn vừa nói ra, người truyền tin cũng nhanh chóng tiến vào, người nọ quỳ một gối xuống đất, đặt tay phải lên ngực, mở miệng nói: "Vương, Diêm Liệt đại nhân nói rất có lí, mà già cho rằng hiện tại không nên cho thái tử tiến vào!"

Phượng Vô Trù trầm mặc trong chốc lát, thanh âm mà nhị trâm thấp chậm rãi vang lên: "Đề hấn tiến vào!"

"Vương!" Diêm Liệt không tán đồng, ngẩng đầu nói.

Ánh mắt uy nghiêm bá lãm áp đảo của Phượng Vô Trù huy qua, mang theo ý không muốn cho người khác xía vào.

Diêm Liệt hết cách cúi đầu bẹp bẹp miệng, phát phát tay với ma già, ma già thấy vậy thì nhanh chóng quay người rời đi. Hấn ra ngoài truyền đạt mệnh lệnh của vương khiến cho Lạc Tử Dạ đi vào. Diêm Liệt cảm thấy nhức hết cả trứng, trước mắt chỉ thấy vương đang chạy như điên trên con đường đoạn tụ...

"Thái tử, thỉnh!" Ma già cúi đầu nói.

Người vừa mới phân phó người bưng trà rót nước cho nàng- ma tà khê Miên cười lui về phía sau một bước, cúi đầu làm tư thế thỉnh.

Lạc Tử Dạ bẹp bẹp miệng, kéo kéo vạt áo của chính mình đi vào trong đại điện.

Vừa mới bước vào bên trong đại điện thì bên trong đã truyền ra một âm thanh trầm thấp mà nhị: "Xử lý sạch sẽ mới được tiến vào!"

Khoé miệng Lạc Tử Dạ dật dật một cái.

Ở cửa xuất hiện hai người ăn mặc tương tự như ma tà và ma già, bưng chậu nước cùng quần áo sạch sẽ, giày vớ đứng ở cửa tính toán hầu hạ Lạc Tử Dạ. Lạc Tử Dạ nhanh chóng lột đi bộ quần áo đồ chót trên người ném xuống, sau đó rửa tay thay giày, trong lòng nghiêm túc chửi rủa Phượng Trừng thối kia một phen.

Nếu không phải như xuất phát từ một lòng muốn cảm tạ, biết ơn hấn thì còn lâu nàng mới bò đến đây gặp hấn. Đã vậy còn bị ép phải xử lý vệ sinh ở cửa một lần, đúng thật là mong người chán ghét hấn mà!

Phủ lên người cái áo khoác gấm mà bọn họ chuẩn bị, bất ngờ phát hiện ra cái áo này có vẻ hơi lớn. Thậm chí nếu đem so sánh với cơ thể của nàng thì lại rất to, dài chấm đất, hơn nữa lại còn là màu đen! Khoé miệng nàng dật nhẹ một cái, tựa như đã đoán ra được chủ nhân của cái áo này là ai...

Trong lúc nàng đang mãi mê suy nghĩ thì Diêm Liệt cũng chậm rãi đi ra từ trong đại điện. Hấn mở miệng nói: "Đây là áo gấm của vương, thái tử có thể tạ ơn!"

Tần suất co dật nơi khoé miệng của Lạc Tử Dạ lại tiếp tục tăng thêm. Theo kịch bản thì trong tình huống này không phải là gấn nên nói thỉnh thái tử không cần ghét bỏ sao? Bảo nàng tạ ơn là cái quý gì? Hay là đã thăng thiên!

Trợn trắng mắt nhìn Diêm Liệt một cái, không thèm trả lời hấn. Tiếp tục cúi đầu thay giày, sau đó các theo cái áo gấm màu đen to quá khổ so với nàng đi vào trong đại điện, khoé mắt cùng khoé miệng không ngừng dật, ai đó làm ơn có thể nói cho nàng biết có có thể loại đột nhiên nhảy ra mặc quần áo của bạn trai, ở trong nhà bạn trai lác lư là cái cảm thụ gì không?

Sau khi đi vào đại điện nàng ngẩng đầu.

Thấy một tầng một tầng bậc thang, hấn thì đang ngao mạn ngồi theo tư thế của bậc quân vương trên vương tọa. Một cánh tay dựa vào bên trái vương tọa, chân thon dài nửa đạp lên trên vương tọa, tay phải cầm sáo mặc ngọc, khuỷu tay gác ở trên đầu gối. Lạc Tử Dạ bỗng nhiên lác lư ở trong lòng, phủ nhận từ khi bước vào đến giờ đây là tư thái đẹp nhất mà nàng từng biết. Hấn không chỉ là mang tư thái của người đứng trên cao mà là đã đem "vương" cùng "vương tọa" đạp xuống dưới chân!

Phượng Vô Trù nghe thấy tiếng bước chân đi vào trong điện thì lúc này mới ngẩng đầu lên. Khi vừa ngẩng đầu lên nhìn nàng thì cặp mắt xinh đẹp kia mang theo hương vị kinh sợ, thanh âm lạnh lùng đặc trưng chậm rãi vang lên: "Tìm cô, có việc?"

Diêm Liệt hấn có thể khẳng định thái độ xa cách ngao mạn hiện tại của vương chắc chắn là do hàn độc mà ra. Cho nên trước mắt hấn cũng không tính toán trên dưới thái tử điện hạ, vương trực tiếp dùng trạng thái cao cao tại thượng giải quyết việc này, đem thái tử tổng cổ đi ra ngoài là xong.

Mà theo mắt nhìn của Lạc Tử Dạ thì nàng lại cảm thấy tên này hoàn toàn là vì căn bệnh ngao kiêu đang tái phát thôi. Kéo kéo bộ quần áo không thể rộng hơn, bẹp bẹp miệng mấy cái rồi nói: "Gia chính là tới để cảm ơn, còn có..."

Nghe thấy nàng nói tới nay tới đây là để cảm tạ, khoé môi của Nhiếp Chính Vương điện hạ hiện ra một chút ý cười. Nguyên bản tính chêu chọc nàng mấy câu, xem bộ dáng tức giận của sùng vật nhà hấn. Nhưng trong lòng ngực bỗng nhiên có một trận đau nhức, hàn độc lê sâu trong cơ thể trong khoảnh khắc ngăn cấp tốc lần tràn khắp cơ thể.

Ấn đường của hấn không tự giác được mà nhú lại, biểu tình trên mặt thêm vài phần xa cách. Không chờ Lạc Tử Dạ nói cho xong thì hấn đã quay đầu đi, không nhìn nàng, âm thanh lạnh lùng từ tính vang lên: "Nếu đã cảm tạ xong thì trở về đi!"

Hiển nhiên bộ đang hiện tại của hấn rất không hữu hảo, còn tỏ ra thái độ cực kì thô nát với nàng nữa chứ!

Diêm Liệt tiến lên một bước tính toán tiến khách. Nhưng sau khi Lạc Tử Dạ nhú màu một hồi thì phát hiện ra sắc mặt của Phượng Vô Trù có điểm không đúng. Đúng vậy, rất không bình thường, chuẩn xác mà nói thì từ lúc nàng tiến vào đã không được bình thường rồi! Lấy tính cách ác liệt thường ngày của hấn thì khi thấy nàng nhất định sẽ làm khó một phen. Nhưng hôm nay thì hoàn toàn khác, chỉ bắt nàng xử lý sạch sẽ một phen, cho đến giờ một

câu nói tiện cũng chưa có nói qua!

Tất nhiên Lạc Tử Dạ cũng không phải là người có khuynh hướng chịu ngược, lão nhân gia người ta không khi dễ người thì người không chịu được! Nàng chỉ cảm thấy ngoài việc đẩy ra thì sắc mặt của hắn có chút không bình thường.

Không chờ Diêm Liệt đi đến trước mặt, Lạc Tử Dạ đã ngẩng đầu lên, nhú mồm dò hỏi: "Phượng Vô Trù, người bị thương có phải không?"

Lời này của nàng vừa ra, Nhấp Chính Vương điện hạ quay đầu lại, ánh mắt có nếp gấp sau thăm quen thuộc. Nhưng hắn không nói chuyện mà chỉ tình té nhìn nàng, như thể đang đánh giá vậy! Lí trí nói cho hắn biết, thời điểm hàn độc phát tác không thể tin tưởng kẻ nào mặc dù cho hắn tin tưởng rằng hắn có thể xử kia được bất kì công kích nào nhưng vẫn sẽ khiến cho nội tức của hắn chịu thương nặng. Nhưng trong tiềm thức, hắn lại cảm thấy Lạc Tử Dạ tới lần này chỉ là cảm kích, không mang theo ý gì khác!

Mà Diêm Liệt sau khi nghe thấy lời này thì biểu tình trên khuôn mặt vẫn chưa biến đổi nhưng trong ánh mắt đã có thêm sự phòng bị. Hắn vung tay lên, trong lúc chuẩn bị phái người đem nàng đưa ra ngoài, Phượng Vô Trù bỗng nhiên mở miệng nói: "Diêm Liệt! Lui ra!"

Diêm Liệt nhú mồm, nghiêng đầu nhìn về phía hắn, không tán đồng nói: "Vương!"

"Lui ra!" Hai chữ này được Phượng Vô Trù phun ra có điểm mềm nhẹ hơn bài phần.

Tất nhiên hắn hiểu được Diêm Liệt cũng chỉ suy nghĩ đến an toàn của hắn, hắn lại càng hiểu được Lạc Tử Dạ đã nhìn ra được manh mối vậy mà hắn vẫn lưu Lạc Tử Dạ ở lại tầm điện của mình, đây cũng xem như là mạo hiểm! Nhưng hắn vẫn cho Diêm Liệt lui ra, còn lý do vì sao thì tạm thời hắn vẫn chưa rõ ràng.

Diêm Liệt cũng biết tính tình của vương nhà mình, trước nay đều nói một không hai. Cho nên hắn cũng chỉ lui về sau vài bước mà không đi.

Trong tình huống kì dị như vậy, Lạc Tử Dạ rất muốn tròn trắn mắt. Cái tên Diêm Liệt này phòng nàng như phòng virus vậy, sao nản lại không biết mình lại có lực uy hiếp như vậy? Quay đầu nhìn về phía Phượng Vô Trù, thấy cách đó không xa có một hạ nhân đang bụng điểm tâm, Lạc Tử Dạ trực tiếp đi qua cầm lấy một khối tủy tiện nhét vào miệng.

Tiếp theo đó mồm miệng không rõ nói: "Các người cũng không cần quá khẩn trương, gia chỉ đến đây biểu đạt sự quan tâm thôi! Dù sao người cũng vì cứu gia mà xảy ra chuyện. Nếu như người bị thương, gia đương nhiên sẽ phải đến hỏi thăm..."

Nàng một bên không hề lễ phép lấy đồ ăn nhét vào miệng, một bên vừa nói vừa ăn, ở trong mắt bọn họ là hành vi không lễ nghi, trong đại điện có không ít người hầu cao cấp bẹp miệng, lộ ra biểu tình khinh thường. Việc này làm cho Lạc Tử Dạ ghen một phen, sâu sắc mà cảm thấy mình cùng Phượng Vô Trù không phải là cùng một loại người, phong cách không giống, cho dù chụp chun ảnh cũng không thể ghép vào cùng một khung!

Ngoài sự đoán, sau khi nàng nói xong lời này, Phượng Vô Trù bỗng nhiên nhìn nàng, âm thanh lạnh lùng mà mị mang theo điểm nghiền ngẫm: "Vậy người định quan tâm cô như thế nào?"

Hắn bắt ngờ nói ra một câu như này đã thành công khiến cho Lạc Tử Dạ bị sặc, điểm tâm kẹt ở trong cổ họng, nhin không được ho khan: "khụ... khụ, khụ..."

Đồng thời, hắn cũng đứng lên, chậm rãi đi xuống từ vương tọa. Chậm rãi đi đến trước mặt nàng, điều làm cho hắn ngạc nhiên chính là sau khi đến gần nàng một phen, đầu đón do hàn độc đem lại cũng theo đó mà nhạt đi một phen. Việc này làm cho bước chân của hắn đi về phía nàng càng gần hơn.

"Ách..." hắn bỗng nhiên đến gần như vậy làm ánh mắt của Lạc Tử Dạ nhìn loạn khắp nơi một phen: "Chính là hỏi một chút để xem có thể giúp đỡ được cái gì không!"

Nói xong lời này nàng cảm thấy chính mình có điểm túng quẫn. Rõ ràng là đã tính toán về sau nên cùng hắn tranh quyền đoạt lợi như thế nào, nhưng là không biết vì cái lông gì mà mỗi lần hắn tiến đến gần nàng một bước, da đầu nàng lại cảm thấy tê dại.

Hắn dễ sát vào người nàng vài phần, đem nàng đẩy vào góc tường khiến cho lưng dựa thẳng vào bức tường.

Duỗi tay giữ chặt hàm dưới của nàng, trầm giọng mở miệng dò hỏi: "Cần phải cô giúp người?"

Giúp nàng!!!

Lạc Tử Dạ sững sốt một hồi mới hiểu được ý tứ của hắn. Hắn là hắn muốn nói giúp nàng cường đại, giúp đỡ nàng sớm ngày đứng ở trên địa vị cao. Nàng lại không thể hiểu được vì sao hắn lại nói ra lời này lại càng không thể rõ ràng được quan hệ của hai người bọn họ tốt lên từ khi nào. Nhưng một lúc sau, nàng chậm rãi lắc đầu, mở miệng nói: "Không cần!"

Không cần? Cũng thật trực tiếp mà cự tuyệt!

Khi nói ra hai từ này, cảm của nàng hơi hơi về phía trước theo độ cung cao ngạo. Biểu tình cao ngạo, thập phần tự tin, miệt thị với âm mưu quỷ quyết. Thoạt nhìn rất đường hoàng cũng rất đẹp. Không cần nói cũng biết nguyên nhân khiến nàng cự tuyệt hắn!

Nàng có đủ tự tin, cảm thấy chính mình có thể tự làm được. Cho nên cũng không cần hắn hỗ trợ!

" Muốn biết ai là người động thủ với người?" Hắn tiếp tục hỏi, đồng thời cũng cách nàng gần hơn một chút. Bởi vì nàng hàn trên người hắn khi cầm ngón tay của nàng cũng có thể cảm nhận được độ ẩm khiến cho hắn cảm thấy thoải mái.

Vì thế hắn càng dịch cơ thể lại gần nàng hơn. Thậm chí muốn đem nàng nhập đến trong lòng ngực.

Lạc Tử Dạ nhìn ánh mắt của hắn, cảm thấy tình huống có vẻ không thích hợp, hắn giống như đang ẩn nhẫn thống khổ lại giống như đang khắc chế cái gì đó. Thật đúng là trạng thái băng lửa lẫn lộn.

Nàng cũng không hỏi tại sao hắn lại như vậy mà trực tiếp trả lời vấn đề của hắn: " Tạm thời còn không biết là ai, nhưng bây giờ cũng đã định hướng được. Tuy rằng người muốn ta chết không hề ít nhưng là gia cũng không hề ngăn đường đi của chúng cho nên người thật sự muốn động thủ giết ta cũng không nhiều, không phải sao?"

Lời này của nàng lại có thể nhận được sự tán đồng của hắn.

Nhưng vị Diêm Liệt đại nhân đứng cách đó không xa thấy bọn họ đứng gần nhau như vậy thì trong lòng liền cảm thấy không ổn. Hắn hy vọng lát nữa không cần phát sinh bất cứ chuyện gì cản trở em nhìn khiến cho hắn phải chọc thủng hai mắt của mình.

Nhiếp Chính Vương điện hạ sau khi nghe xong lời này thì tình tế quan sát nàng một phen mới hỏi: " Nếu như đối thủ cường đại thì người định xử lí như nào?"

Lời này vừa ra, trong cặp mắt của hắn mang theo chút chờ mong.

Lạc Tử Dạ nghe xong lời này, đuôi lông màu xinh đẹp nâng lên, trong mắt lộ ra ngạo khí mà hắn quen thuộc, cười lạnh nói: " Đối thủ càng cường đại thì mới càng kích thích được ý chí chiến đấu, không phải sao? Nếu như đối thủ vô dụng thì sao có thể xứng làm địch với ta!"

Biểu tình cùng lời nói của nàng không chút khách khí mà thu hút ánh mắt cùng tâm của hắn. Làm cho khoé môi của hắn hiện lên ý cười tà vọng, lòng bàn tay to lớn lướt nhẹ qua môi nàng, âm thanh ma mị chậm rãi nói: " Lạc Tử Dạ, cô càng ngày càng thích người!"

Lời này vừa rơi xuống hắn bỗng nhiên cúi đầu, hôn lấy môi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Tội nay thì tâm thái tử!

Edit: nule, mô mô

Đầu Lạc Tử Dạ ngốc một trận, cảm thấy tình tiết chuyện xưa có điểm thái quá, còn có điểm ngoài tầm kiểm soát, không thể coi là đặc biệt mỹ diệu nhưng cũng tuyệt đối không khiến người chán ghét!

Nàng còn chưa kịp tiêu hóa xong cái tình huống trước mặt, hai tay hữu lực của hắn liền chậm rãi chống ở hai bên tường phía trên đầu nàng, đem nàng vây lại trong phạm vi của hắn! Hôn trụ nàng môi, lúc bắt đầu mang theo điểm thử, dao động, sau đến xâm chiếm, công kích, đoạt lấy!

Thế cho nên, hô hấp đều thô nặng hơn.

Hôn một người nam nhân, cũng không có ghê tởm giống như trong tưởng tượng của hắn, ở sâu trong nội tâm cũng không có bất luận cảm giác kháng cự gì, tựa như chỉ là hôn thôi, bất quá liền cảm thấy phù hợp, cảm thấy người mình bị vây khốn, giống như trời sinh nên phối hợp cùng hắn làm loại sự tình này! Thân mật tiếp xúc, giao triêu.....

Hắn trước mắt muốn làm sự tình này với Lạc Tử Dạ, nên liền làm thôi. Trước nay Nhiếp Chính Vương điện hạ luôn cư xử theo nguyên tắc nhất quán, muốn, liền đi lấy.

Diêm Liệt ở cách đó không nhìn thấy thở dài một hơi thật sâu, yên lặng mà quay đầu, phát phát tay. Ý bảo tất cả mọi người cùng hắn đi ra ngoài! Trong đại điện toàn bộ người đều giống như Diêm Liệt biểu tình cứng đờ như tang thi, cùng hướng ngoài cửa mà đi.

Tiếng lòng của Diêm Liệt----- hắn biết là chính mình nên nhắm mắt lại sớm một chút, miễn phải nhìn thấy cảnh tượng khiến người ta đau đớn muốn chết, tam quan đảo lộn, thần kinh hồng mắt.

Mặt khác tiếng lòng bọn hạ nhân-----bọn họ nhất định là hoa mắt, trước nên đi ra ngoài tẩy sạch lại đôi mắt.

Mà Lạc Tử Dạ sau khi sững sờ hồi lâu rốt cuộc cũng phản ứng lại! Chột giân giữ, hung hăng cắn một ngụm vào lưỡi hắn, người hắn cứng lại, cặp mắt câu người khóa trụ ánh mắt nàng. Mắt hắn rất đẹp, liền nhìn như vậy, cơ hồ làm người ta cam tâm tình cùng hắn trầm luân vào ma đạo. Nhưng hiện giờ Lạc Tử Dạ cũng không có quá nhiều cao hứng, hoặc có thể nói là rất tức giận, vì vậy cặp mắt hoa đào cũng nheo lại có chút giân giữ!

Tự nhiên hắn cũng cảm nhận được nàng phần nộ, bất động, đôi môi cũng không có rời khỏi môi nàng.

Lặng lặng đối diện, không nói một câu.

Hắn đang chờ nàng nói truyện!

Mà lúc này Lạc Tử Dạ cũng coi như hoàn toàn hiểu được ý tứ của tên hỗn đản này, hắn là cảm thấy càng ngày càng thích nàng cho nên liền hôn, nhưng là nàng có đồng ý sao? Đặc biệt còn có một chút cổ quái, hiện giờ ở trong mắt hắn bọn họ là hai cái nam nhân mà? Nhận thức điều này khiến nàng nhũn mày liền trực tiếp dò hỏi: "Nhiep Chính Vương điện hạ, dưới tình huống bình thường, phương thức biểu đạt sự yêu thích của ngài đều là cái dạng này sao?"

Nàng vừa dứt lời, thanh âm cao ngạo chấn động của hắn liền chậm rãi vang lên: "Chỉ có đối với người như thế!"

Lạc Tử Dạ: "....." Cho nên nàng hắn phải tỏ ra vinh hạnh? Nàng thừa nhận dung mạo của Phượng Vô Trù cực kì phù hợp với tiêu chuẩn theo đuổi nữ nam của nàng, nhưng với tính nết này, làm người ta hoàn toàn không thể nhẫn nhịn, căn bản không phải là người bạn trai tốt! Đặc biệt là hành động lúc này của hắn đối với nàng, có lẽ cũng chỉ là nổi lên tâm tình đùa bỡn sủng vật. Nếu nàng thực sự theo đuổi hắn, thì sẽ chết không có chỗ chôn!

Vươn tay tính đem hắn đẩy ra, còn tự nhắc nhở trong lòng, đối phương tốt xấu gì cũng có ơn cứu mạng đối với mình, chuyện này nàng liền đại nhân đại lượng không so đo với hắn!

Nhưng mà nàng còn chưa kịp đem tay hắn đẩy ra. Hắn liền tiến tới, càng hôn sâu hơn.

Cánh tay dài chế ngự vòng eo nàng, đem nàng ôm vào trong ngực. Lần hôn này so với lúc trước càng thêm mãnh liệt, như muốn đem đầu lưỡi của nàng đều rút ra. Nhưng mà cùng với hôn này hắn còn cảm nhận được trong cơ thể xao động, cùng với chậm rãi đánh lui dòng nước lạnh trong người!

Hành động của Lạc Tử Dạ bị một bàn tay hắn chế ngự, giữ trên đỉnh đầu không thể động đậy!

Mà cái chân dài của hắn cũng chen vào giữa hai chân đem nàng chôn chặt, làm nàng tính đem chân đá hắn tiểu "Chít chít" cũng không thể! Nàng há mồm muốn nói: "Ngô....."

Một chữ nói ra, kết quả lại thuận lợi cho hắn công kích, làm mắt nàng suýt nữa phun ra lửa! Tiệt nhân này!

Mà Nhiep Chính Vương điện hạ sau khi hôn trong chốc lát bỗng nhiên dừng lại, cũng thối lui vài phần.

Trên thực tế hắn là đang thử, nếu dừng lại thì hắn độc trên người sẽ biến mất, hay vẫn tiếp tục rít gào! Nhưng mà hắn vừa mới rời khỏi môi nàng thì cái loại đau đớn quen thuộc này lại một lần nữa nổi lên, làm ánh mắt hắn nhìn Lạc Tử Dạ càng thêm nóng rực, giống như muốn đem nàng sống sờ sờ ăn sạch.

Lạc Tử Dạ lập tức liền cảm thấy quần lót mình đều ướt, không biết là đá ra quần hay là như thế nào. Ở trước mắt hắn duỗi tay múa máy vài cái, ý đồ đem lí trí của hắn tìm về, bởi vì nàng xác định trăm phần trăm, trước mắt nàng không phải đối thủ của hắn, nếu như hắn nổi điên, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Nàng nuốt một chút nước miếng, mở miệng nhắc nhở: "Nhiep Chính Vương điện hạ, ngài có thể bình tĩnh suy xét một chút! Nhìn cho rõ, gia là một nam nhân, nói không chừng "lão nhị" của gia so với người còn hùng tráng hơn, người thực sự xác định phải làm chuyện xấu xa như vậy sao?"

Hắn hơi sùng sốt một chút, sau liền trầm giọng cười ha ha.

Cười một lúc lâu sau mới đột nhiên ngừng lại, bỗng nhiên bắt lấy tay Lạc Tử Dạ, u quang lay động, thanh âm ma mị mang theo hương vị khiến người ta trầm luân: "Cô có thể cho người một cơ hội, nhìn xem ai hùng tráng hơn!"

Lạc Tử Dạ hơi nhếch khóe miệng, được, để xem hắn cao như vậy, cường tráng như vậy thì hắn là vật kia sẽ không nhỏ! Bởi vì ở kiếp trước, các nàng tính tình táo bạo lại đáng khinh còn thích tính kẻ lão đại, lúc trước nàng cùng với Yêu Nghiệt, Dạ Mị từng bàn luận qua, nam nhân chim chóc kì thật rất ảnh hưởng đến khí chất, nếu nam nhân mà nhỏ thì đều sẽ cảm thấy tự ti. Cho nên nhìn bộ dạng này của Phượng Vô Trù, hoặc là vật kia thực sự rất siêu phàm còn không chính là hắn tự ti đến mù quáng.

Nàng cảm thấy khả năng do hắn tự tin mù quáng là không lớn.

Nàng đem thủ đoạn của mình bày ra, nói: "Ta cảm thấy đây không phải trọng điểm, trọng điểm ở đây là hai ta đều là đàn ông, người nếu có nhu cầu có thể suy xét đối một cái nữ nhân, gia liền không ý kiến!"

Dùng ngón chân cũng biết, biểu hiện bình thường của Phượng Vô Trù đích thực không khác gì ngao kiều nữ vương thụ, nhưng trong xương cốt là cái quý súc công, hơn nữa tám phần là rất ham thích! Việc này cùng lí tưởng muốn áp đảo nữ nam của nàng căn bản là trái ngược, cho nên Phượng Vô Trù tuyệt đối không được!

Nàng tưởng nói ra lời này sẽ có hiệu quả. Kết quả hắn lại đem cổ tay nàng nắm càng chặt, không để nàng tránh thoát! Dung nhan mê hoặc người kéo lại gần, nói: "Cô muốn tìm ai liền đến phiên người làm chủ?" Thanh âm ma mị gợi cảm, ngữ khí lộ ra vẻ chân thật, đáng tin.

Lạc Từ Dạ ghen hờn, tự nhiên trong một giây đồng hồ cảm thấy không có biện pháp phản bác lại hần.

"Người muốn tìm ai không đến phiền ta làm chủ, nhưng là không muốn người người tìm đến là ta, điểm này chắc ta có thể làm chủ đi?" May mắn là ở thời điểm này đầu óc nàng vẫn thanh tỉnh, có đủ năng lực phản kích lại!

Hần nhìn chằm chằm nàng, nói: "Người là người của cô, cho nên cô có tìm đến người hay không cũng không tới phiền người làm chủ!"

"Ta làm cái muội người" Lạc Từ Dạ nghĩ nhảy dựng lên đánh hần!

Nhưng mà bởi vì chân nàng đang bị vây giữa ai chân hần nên khi nhảy lên, bỗng nhiên đụng phải một thứ. Mặt nàng trắng bạch, hần giữa mày giậm sâu thêm một chút, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng trầm thêm vài phần!

Cảm giác này là cái gì, Nhiếp Chính Vương điện hạ không ngốc, hần tự nhiên hiểu rõ. Nhưng mặc dù hiểu rõ hần cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Hần cũng không coi là thanh tâm quả dục, nhưng thường thường hần có thể dễ dàng khắc chế, cũng giữ mình trong sạch. Nhưng đối với Lạc Từ Dạ, hần cảm thấy có một chút đồ vật cùng cảm xúc đều có chút mất khống chế, cho nên tự chủ thường ngày của hần tựa như cũng ngày càng mỏng, như sắp hóa thành mãnh thú rất muốn cắn nuốt hết thảy! Nhưng rõ ràng đối phương cũng là cái nam nhân.

Nhìn ánh mắt hần, Lạc Từ Dạ động cũng không giám động một cái! Bởi vì nếu trước mắt nàng là người khác, đối phương có lẽ sẽ khấn chế một chút, nhưng mà lấy hiểu biết của nàng về Phượng Vô Trù, gia hỏa này trước nay đều là nghĩ muốn làm liên lăm, hoàn toàn không hề cố kỵ, chịu khắc chế mới là lạ! Cho nên tỉ lệ xảy ra vấn đề này là rất lớn!

Nàng nuốt một ngụm nước miếng, cảnh giác mà kéo kéo áo ngoài trên người mình!

Lại nói áo ngoài của hần nàng mặc vào nguyên bản lớn hơn rất nhiều. Hần so với nàng cao lớn hơn không ít, giờ phút này nhìn hành vi của nàng lại càng cảm thấy nàng nhỏ bé. Nhỏ bé đến mức khiến người ta muốn.....chà đạp!

Lạc Từ Dạ tự nhiên cũng chú ý tới dục vọng chiếm hữu trong mắt hần ngày càng tăng, kéo một chút quần áo liền làm Phượng cảm thú càng thêm kích động. Nàng cảm thấy câu chuyện này thập phần bị thương, hơn nữa còn khiến nàng cảm nín không biết nói gì! Nàng bắt đầu ý đồ đàm phán: "Nhiếp Chính Vương điện hạ, người cảm thấy nếu tiếp tục như vậy thì hai chúng ta có thể chơi đùa vui sướng sao?"

Hần nhú mày, ánh mắt mang theo chút khinh miệt cùng không thèm để ý, thanh âm lãnh đạm chậm rãi vang lên: "Cô không đề bụng có thể chơi đùa vui sướng hay không, cô chỉ cần có thể tiếp tục tùy tâm sở dục moah moah như vậy là đủ rồi!"

"Than bần" Lạc Từ Dạ nhìn không được chửi tục! Nếu như trước mắt người bị tàn phá không phải là nàng, nàng sẽ cảm thấy Phượng ngạo kiêu này có điểm rất đáng yêu! Nhưng là trước mắt.....

Nàng sắc mặt vận vẹo nửa ngày trái lại cũng không có phản khoáng vô ích, chỉ nhìn hần cười lạnh: "Người tốt nhất bụng ta ra, bằng không ta đảm bảo người nhất định sẽ hối hận vì hành động ngày hôm nay" Sự nhẫn nại của nàng cũng đến giới hạn rồi! Còn tùy tâm sở dục moah moah, cái này đúng là mô tưởng.....

Nàng nói xong lời này, bởi vì phần nộ mà trên khuôn mặt xinh đẹp khó phân nam nữ chậm rãi lộ ra vẻ tức giận! Cặp mắt bởi vì lộ ra ánh sáng khiêu khích cho nên càng sáng đến lợi hại!

Vươn tay kiểm trụ hàm dưới nâng lên mặt nàng dùng cặp mắt ma đồng tinh tế đánh giá, chậm rãi bình luận: "Lạc Từ Dạ, cô thực thích biểu tình này của người!" Thanh âm ma mị mang theo mãnh liệt dục vọng.

Không chỉ là thích, càng muốn chiếm hữu.

Lạc Từ Dạ nghe xong lời này, một bên ý đồ muốn tránh thoát gông cùm xiềng xích của hần, một bên thực thành khẩn mà kiến nghị nói: "Nếu người thực sự thích cái biểu tình này, có thể hảo hảo suy xét đối với gương mặt mình một luyện tập một chút, một thời gian sau biểu tình của người so với ta càng thêm thích hợp!"

Nàng bỗng nhiên có điểm hối hận, sớm biết như vậy liền không cần hơn nữa đêm chạy đi tìm hần! Gia hỏa này cũng không biết bị cái quỷ gì, bình thường nhìn thấy nàng luôn thích tìm phiền toái nhưng hôm nay giống như cái mãnh thú động dục!

Hần nghe xong cũng hoàn toàn không để ý càng không để trong lòng. Nhưng thanh tuyến bỗng trở nên trầm thấp: "Lạc Từ Dạ, cô yêu cùng dục đều rất cường liệt! Những thứ mà người kiêu ngạo nếu không chiếm được, cô sẽ phá hủy nó! Người tốt nhất nên nhớ kĩ lời cô!"

Hần nói ra lời này tương đương chặt đứt ý đồ của Lạc Từ Dạ.

Giờ phút này hần từng bước lần tới cũng khiến nàng càng thêm không thể chịu đựng, hiện giờ hần giám nói ra lời nói cảnh cáo nàng này! Nàng cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn thẳng vào hần, nhưn mày mở miệng: "Phá hủy? Cũng phải nhìn xem người có bản lĩnh này hay không! Phượng Vô Trù, ta cũng nói cho người biết trên đời này có một số thứ mà người vĩnh viễn không thể hủy đi, đó là cốt khí thà gãy chứ không chịu cong, vĩnh viễn không cúi đầu!"

Cặp mắt hoa đào phong lưu trời sinh lộ ra chút lạnh lẽo, mang theo hương vị nghiêm túc cùng bất khuất. Bộ dạng đó đã có thể dễ dàng bắt được tâm

hắn, khiến hắn không thể không chế tim đập mạnh!

Lúc sau bỗng nhiên thần sắc hắn nhu hòa lên. Thấy ánh mắt của Lạc Từ Dạ, trước mắt vẻ mặt xâm chiếm đoạt lấy nhiều thêm vài phần mềm mại thương tiếc, chậm rãi hỏi: "Lạc Từ Dạ, nếu cô đối với người tốt hơn một chút, thái độ của người có phải sẽ mềm hóa một chút hay không?" Thanh âm lãnh đạm trầm thấp mang theo nhàn nhạt ý tức.

Lạc Từ Dạ nhú mày, phòng bị nhìn hắn, cũng không rõ hắn vì cái gì mà hỏi như vậy, ở trong ấn tượng của nàng hắn tựa hồ rất chán ghét nàng! Vì vậy nàng liền trực tiếp hỏi: "Nguyên nhân?"

Vì sao hắn bỗng nhiên lại hỏi nàng như vậy cùng với nguyên nhân hắn muốn nàng thái độ mềm hóa đi là gì?

Ngoài cửa, Diêm Việt nghe nàng hỏi vậy cũng vênh tai lên nghe! Mong trời xanh phù hộ, vương sẽ không nói ra cái gì khiến hắn phải trượt chân, hơn nữa tiếp tục cùng bạn tốt "Thảo lê nai" tự do tự tại chơi đùa..... Tuy rằng hắn cũng đã mơ hồ đoán được nguyên nhân!

Đơn giản là vương đã động tâm, vương coi trọng Thái tử, vương..... Cứ như vậy hắn có ý nghĩ muốn tự đánh ngã mình, kết quả bên trong truyền tới thanh âm làm hắn cảm thấy chính mình có nỗ lực một vạn phần cũng khó có thể từ trên đất bò dậy.

Bởi vì sau khi trầm mặc trong chốc lát, Nhiếp Chính Vương điện hạ mở miệng nói: "Bởi vì cô không hi vọng sủng vật của mình quá mức âm ỉ, quá mức không nghe lời, cũng đặc biệt thích chọc giận cô!"

Lời này của hắn khiến cho Diêm Liệt phải dựa khung cửa một cách khó khăn. Ổn định được thân thể liền bắt đầu lo lắng cho EQ thấp đến cảm động của chủ tử nhà mình.

Hai huynh đệ ma tà cùng ma già liếc nhau, tuy rằng thời gian bọn họ đi theo vương không lâu bằng Diêm Liệt đại nhân, nhưng bọn họ cũng biết được rất nhiều chuyện. Nhưng từ sự tình hôm nay bọn họ cũng đã có thể nhìn ra được rất nhiều manh mối. Hai người nhìn nhau được một lúc thì lập tức lấy lại được biểu tình nghiêm túc, nhìn thẳng về phía trước nhưng trong lòng cũng sâu sắc mà sầu khổ về độ cao EQ của vương!

Bởi vì lời này của vương đã hoàn toàn chọc giận thái tử rồi!

Quả nhiên, sau khi Lạc Từ Dạ. Ghé xong lời này thì khoé miệng bắt đầu có rút nhẹ, trong đầu nhanh chóng xuất hiện hai thảo nê mã vào thể như điên chạy qua, sau đó lại tung tăng chạy lại cùng với Quả Quả. Trong mắt của trên này đã hoàn toàn coi nàng như sủng vật mà đối đãi, dù nàng có cố gắng đến đâu để gỡ đi cái danh hiệu này cũng không thể thành công nổi!

Nỗ lực đè xuống lửa giận trong lòng mới có thể khiến nàng trấn định hơn không ít, dùng một loại ngữ khí tương đối bình thản nói chuyện với hắn: "Phượng Vô Trù, có lẽ thế giới của người, người đã quen cao cao tại thượng, quen với không ai chống đối mình, quen với việc đoạt lấy. Nhưng thật xin lỗi, chuẩn tắc của người sẽ không thể áp dụng lên người ta được! Nếu người thật sự hi vọng thái độ của ta sẽ mềm nhẹ hơn thì việc đầu tiên là người phải học được cách tôn trọng người khác!"

Nàng vừa thốt ra lời này thì đôi lông mày rậm của Nhiếp Chính Vương điện hạ nhướn lên, độ cung hoàn mỹ khiến cho người ta cảm thấy có sự khinh miệt trong đó, âm thanh ma mị chậm rãi vang lên: "Lạc Từ Dạ, cô thấy người hắn là cũng hiểu được. Hai chỗ tôn trọng này không phải là người khác vô duyên vô cớ tặng người, mà người phải tự dựa vào chính mình mới có thể khiến người khác tôn trọng!"

Về điểm này thì sẽ không có một ai thấu hiểu hơn hắn. Để leo lên đến địa vị cao thì không ai là không phải trả giá, chỉ có cái giá ấy là nhiều hay ít thôi. Mà để đạt được sự tôn trọng thì bắt buộc phải tự mình tiến lên thôi!

Hắn nói xón lời này thì thấy Lạc Từ Dạ vẫn đang nhìn mình chằm chằm không chớp mắt liền lại trầm giọng mở miệng: "Thân phận, quyền thế, tiền bạc có thể chiếm được sự kính sợ cùng ngưỡng mộ của mọi người. Nhưng chỉ duy nhất tôn trọng thì phải dùng thực lực mới lấy được! Người khác không tôn trọng người thì người cho rằng người ta không có giá đường nhưng trên thực tế chỉ là việc người không hề đáng giá để tôn trọng trong mắt người ta thôi!"

Lời này của hắn khiến cho Lạc Từ Dạ phải sửng sốt. Trong lòng không nhịn được mà chấn động một phen.

Nàng thừa nhận mấy câu nói vừa rồi của hắn khiến cho nàng hiểu ra được không ít. Thế giới này từ trước đến nay đều là cá lớn nuốt cá bé. Nếu người muốn đạt được sự tôn trọng của người khác thì tất nhiên phải tự mình nỗ lực. Chính mình không có bản lĩnh sẽ khiến cho người ta khinh thường, làm người ta cảm thấy không xứng đáng để tôn trọng. Nếu xuất hiện tình huống như vậy thì người ta có lẽ nên suy nghĩ xem nên đề cao chính mình như nào để làm thay đổi nhận biết của người khác về mình, bằng vào nỗ lực của bản thân mà đạt được sự tôn trọng.

Mà không phải ở đây mà trách mắng nhân gia quá ác liệt, trách mắng nhân gia không có giá đường mà không tìm nguyên nhân từ trên chính bản thân mình.

Nàng im lặng trong chốc lát rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của hắn. Đôi mắt của hắn rất đẹp, làm cho người khác chỉ cần liếc qua một lần thôi có thể nhớ mãi không quên. Làm nàng cảm thấy không biết nếu đôi mắt này nhìn nàng tán thưởng thì sẽ như thế nào?

Sinh ra loại chờ mong này không phải là vì nàng thích hắn hay là vì có ý tưởng không nên có gì với hắn. Mà bởi vì nàng rất thích đôi mắt này của hắn, thích nhìn đến đôi đồng tử cao cao tại thượng của hắn. Đại để, đến lúc lấy được sự tôn trọng của Phượng Vô Trù thì lúc ấy cũng là lúc cả thiên hạ sẽ phải tôn trọng nàng.

Lạc Từ Dạ bỗng nhiên cong môi cười cười, thoát nhìn phi thường mãnh liệt, cũng vực kì tự tin, chậm rãi nói: "Phượng Vô Trù, người nhất định sẽ nhìn

thấy một ngày như vậy! Hơn nữa ta tin tưởng, ngày đó sẽ không quá xa đâu!"

Từ biểu tình của nàng hẳn có thể đoán được những câu này của nàng không phải là nói đùa. Có lẽ là ngày mai hẳn có thể thấy nàng chen chân vào trong triều hoặc cũng có lẽ một thời gian sau nàng sẽ đứng ở mặt đối lập với hẳn.

Con rối thái tử cùng với người quyền khuynh thiên hạ Nhiếp Chính Vương điện hạ tranh quyền đoạt thế. Việc này ở trong mắt của bất kì người ngoài khác thì đều được xem như là trò hay.

Lạc Tử Dạ muốn bắt được về trong tay thực quyền của thái tử, mà hẳn, lại là một trong những chướng ngại vật quan trọng mà nàng phải vượt qua. Nhưng Nhiếp Chính Vương điện hạ sau khi nghĩ đến đây thì tựa hồ cũng không quá để ý, hẳn chủ động đòi đề tài, mở miệng nói: "Tiểu Minh Tử đối với người tựa hồ rất quan trọng?" Nếu như không quan trọng thì Lạc Tử Dạ cũng sẽ không nhảy vào biển lửa cứu hẳn!

Lạc Tử Dạ gật đầu: "Tất nhiên là rất quan trọng!"

Nàng vừa nói ra câu này khiến cho ánh mắt của hẳn sâu hơn vài phần. Trong đôi mắt tuyệt đẹp có tia sáng xám xịt xoẹt qua không biết là đang nhắc nhở hay vẫn là đang cảnh cáo. Bàn tay to trượt nhẹ qua sợi tóc của nàng, mở miệng nói: "Lạc Tử Dạ, làm sủng vật của cô nên cô sẽ nhắc nhở người một câu, ở địa vị hiện tại của người tốt nhất là không cần tin ai. Chuyện của Định Viễn đại sư cô nghĩ là người cũng chưa quên được!"

Nàng mơ hồ cảm thấy Phượng Vô Trù đang muốn nói đến cái gì nhưng cũng không quá suy nghĩ nhiều về vấn đề này.

Cau mày lại, một tay đem bàn tay to lớn đang vờ về sợi tóc của mình đẩy ra. Biểu tình ghét bỏ có phần không kiên nhẫn, mở miệng dò hỏi: "Người đây là đang ám chỉ hay chỉ là nhắc nhở?"

Lời này của nàng vừa ra khiến cho cặp mắt yêu mị của hẳn hiện lên một chút ý cười, hẳn không đáp lại lời này. Rực này là cho Lạc Tử Dạ có điểm phiền lòng, nàng biết hiện tại hẳn không trả lời thì sau này cũng sẽ không trả lời. Bởi vì trong mắt hẳn, hẳn đã làm đến mức nhắc nhở như vật rồi, nếu nàng còn tiếp tục truy hỏi mà không tự mình lĩnh hội thì nàng cũng quá ngu xuẩn rồi! Mà đối với những người ngu xuẩn như vậy thì hẳn cũng lười nhắc lại lần nữa!

Cho nên nàng cũng không hề tiếp tục hỏi mà tính toán quay về. Cẩn thận mà load lại một chút.

Dùng ánh mắt liếc hẳn một cái biểu thị hẳn buông nàng ra. Đồng thời cũng mở miệng: "Nhiếp Chính Vương điện hạ, gia đã thăm hỏi người xong cũng như xác định được người không hề có việc gì, người có phải nên buông tay ra để gia đi về hay không? Còn việc thiếu nhân tình của người, gia đảm bảo nếu như có cơ hội thì nhất định sẽ trả lại!"

Lời này của nàng vừa ra, cặp mắt của hẳn mị đi một chút, mở miệng nói: "Ai nói với người là cô không có việc gì?"

Hắn độc trong cơ thể vẫn đang tiếp tục va chạm, còn thái sao hẳn lại không tiếp tục ôm, hôn nàng thì chẳng qua hẳn đang áp chế mà thôi!

Từ sắc mặt của hẳn Lạc Tử Dạ cũng có thể thấy được hẳn đang cố gắng khắc chế cái gì đó. Nhưng nàng cũng rất rõ ràng nàng không thể giúp đỡ được hẳn cái gì. Đang lo lắng không biết nên dùng hình thức tốt đẹp gì cũng như không chọc tức hẳn mà biểu đạt một câu nói linh tinh: "Dù sao ta lưu lại đây cũng không giúp được gì, không bằng cứ về đi rồi nói."

Diêm Liệt đứng ngoài cửa nhìn không được mà mở miệng: "Vương, hiện tại thuộc hạ nên phái người đưa thái tử trở về sao?"

Câu này của hẳn vừa rơi xuống, Lạc Tử Dạ lập tức cảm tạ câu nói đưa tiễn này của hẳn, xoay người tính toán chạy. Kết quả cổ áo phải sau đã bị người xách lên. Nhiếp Chính Vương điện hạ xách theo nàng đi nhanh vào sâu trong hầm điện, thanh âm lạnh lùng chậm rãi đè xuống: "Không cần! Tội nay cô muốn thị tẩm thái tử!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Cởi, hay không cởi?

Edit: mô mô

"Cái gì?" Diêm Liệt trừng lớn mắt, nhìn thân ảnh của người đang đi vào trong hầm điện. Hẳn muốn đi vào trong ngăn trở một chút nhưng lại cảm thấy đây là ý của vương mà hẳn thân lại là một hộ vệ nên không có tư cách can thiệp cũng không được phép đi vào! Nhưng nếu không đi vào thì hẳn thật sự muốn loại chuyện này xảy ra trước mắt mà không hề ngăn trở hay sao?

Không! Chuẩn xác mà nói thì thân là một hộ vệ trung thành và tận tâm, hẳn thật sự sẽ tro mắt mà nhìn vương "lầm đường lạc lối" mà không ngăn trở hay sao?

Người có tâm tình rồi tấm cùng hẳn là ma tà và ma từ đứng ở cửa. Hai huynh đệ bọn họ liếc nhau cảm thấy tình huống này có vẻ không đúng, không lẽ vương đang định phát triển khuynh hướng theo con đường đoạn tụ? Hơn nữa đối tượng lại là người không có tiết tháo, ăn chơi trác táng nhiều năm là thái

tử? Bọn họ nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy thân là một hộ vệ tốt nhất của vương, đã từng đối mặt với biết bao việc nguy hiểm nhưng vào giờ phút này lại cảm thấy rằng việc hôm nay mới là khảo nghiệm khó khăn nhất mà bọn họ phải trải qua! Bởi họ sâu sắc mà cảm nhận rằng nếu hiện tại bọn họ lên khuyên can vương không cần phải làm đường lạc lối thì rất có khả năng sẽ mất mạng——bọn họ vẫn là nên đi cổ vũ Diêm Liệt đại nhân đứng lên đấu tranh vậy!

Dù gì thì Diêm Liệt đại nhân mới là thống lĩnh, là hộ vệ đứng đầu của vương kỳ hộ vệ, là người vườn coi trọng nhất. Loại nhiệm vụ tương đối uy hiếp, tương đối gian khổ thì chỉ có người có đầy bản lĩnh như Diêm Liệt đại nhân mới có thể hoàn thành thật tốt! Năng lực của hai người bọn họ chỉ có hạn, lực bất tòng tâm.... haizzz!

Loại tinh thần vừa mới trời lên này khiến cho hai người bọn họ nhanh chóng quay đầu, cực kỳ ấn ý mà nhìn về phía Diêm Liệt. Khoé miệng Diêm Liệt dật nhẹ một cái, nhìn ánh mắt mong chờ của hai người bọn họ, sau đó lại nhìn ánh sáng trên không trung một lát, nghiêm túc mà nhớ lại cổ hương một trận...

Cuối cùng hắn quyết định giống như chưa hề nhìn thấy cái gì! Hắn cũng chỉ là hộ vệ mà thôi, nhiệm vụ của hắn là bảo vệ cho sự an toàn của vương, tuy rằng vương là người mạnh nhất đại lục nhưng mà vương cũng cần phải sinh hoạt cá nhân không phải sao? Bất luận ý kiến gì của vương bọn họ cũng đều phải duy trì cùng tự hiểu không phải sao? Đây mới chính là việc mà một hộ vệ ưu tú nên làm!

Hắn mới không ngu mà đi thừa nhận rằng thực sự là hắn sợ sau khi vào đấu nhìn được cái gì không nên nhìn sẽ phải chọc mù hai mắt đâu!

Hắn cảm thấy hai mắt của mình gần đây rất hay đau!

Thân là chính chủ của mọi việc, Lạc Tử Dạ sau khi nghe Phurong Vô Trù nói xong câu đó liền bị hắn xách cổ áo lôi vào trong tầm điện. Trên đoạn đường ngắn đi vào trong điện, Lạc Tử Dạ cơ hồ không thể ức chế nội tâm của bản thân, hai mắt sáng lên, trong lòng xuất hiện hai mươi mấy Lạc Tử Dạ tay nắm tay đá chân theo vòng tròn vui sướng nhảy lò cò. Cảm thấy chính mình vui vẻ đến sắp phát nổ rồi, cả người lâng lâng như trên không, sung sướng nói: mụ mụ, ta yêu ngươi!

Nhưng là trong lúc nàng đang vui sướng bay trong không trung nửa ngày thì sau khi nhìn lại đoạn đường ngắn kia, cả người nhanh chóng rơi xuống từ không trung... ừ trong tưởng tượng.

Cao hứng cái con khi khô gì mà cao hứng, nhìn xem xem đối tượng đó là ai a! Bản thân nàng đã là giả nam rồi nếu như bị phát hiện thì làm sao bây giờ?

"Quăng ngã!" Sau một cái quăng ngã này không phải là vì bị ngã từ trên không trung xuống mà là bị tên hỗn đản kia đơn giản mà thô bạo quăng ngã lên giường của hắn! Khăn trải giường là màu đen, giường được khắc từ huyết ngọc đúc ra, giá trị xa xỉ.

Việc này làm Lạc Tử Dạ không nhìn được mà phun tào, cái trên này cũng thật là xa xỉ mà, chạy ra ngoài hiển té hai ba ngày thôi mà cũng phải dùng cái thứ xa xỉ như này! Được... người giàu người có quyền!

Sau khi rơi xuống đất, à không, rơi xuống giường, Lạc Tử Dạ tính toán quay đầu lên nhìn hắn thì phát hiện ra quần áo trên người rất lỏng lẻo, vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy tên hám kia đang nhìn nàng chăm chú rồi!

Khuôn mặt tuyệt đẹp của hắn sớm đã vượt xa mấy mỹ nam tử khác. Cặp mắt ma mị thuộc về mà giới. Như đường hoàng lại như cắn nuốt mạng tính xâm lược.

Hắn gật đầu, nhìn Lạc Tử Dạ giờ phút này mặc áo ngoài của hắn nhìn rất nhỏ xinh. Sau khi bị ném tới trên giường thì giống như bị nhốt bên trong quần áo của hắn, lột vài cái mới lộ ra đầu làm cho hắn cảm thấy buồn cười.

Nhưng Lạc Tử Dạ thì một chút cũng không cười nổi, phòng bị nhìn hắn chăm chăm, kéo kéo một chút cái áo, nghiêm túc mà cường điệu nói: "Phurong Vô Trù, tốt nhất ngươi cách xa lão tử ra một chút, lão tử chỉ là một nam nhân bình thường! Người lão tử thích chính là nữ nhân, cho dù muốn ngủ cùng nam nhân cũng là lão tử nằm phía trên! Trông cậy vào việc lão tử phải hầu hạ ngươi, bỏ dưới thân ngươi? Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Lời này của nàng vừa ra, khuôn mặt của Nhiep Chính Vương điện hạ lộ ra vào phần nghiền ngẫm. Mây rậm của hắn giờ lên, chậm rãi hạ người xuống vài phần. Hai người cách nhau rất gần, cả người hắn cơ hồ sắp dán lên hắn người nàng. Loại cảm giác áp bách trong cự li gần như này làm cho người ta cảm thấy run sợ.

"Không phải thái tử đã nói mình là đoạn tụ hay sao?" Hắn đề thấp giọng nói, mang theo một chút ý cười không dễ phát hiện chậm rãi nói bên vành tai nàng làm nàng cảm thấy một trận tê dại. Thân mình mềm đi hơn nửa, ở dưới thân hắn mà nuốt nước miếng.

Nàng nhanh chóng loại bỏ đi ý nghĩ này, lập tức chuyển sang bộ dáng thống khổ, đặc biệt kháng cự mà nhìn hắn. Đường như vừa rồi nàng đã giao lưu, nỗ lực mà đấu tranh với tinh thần của mình vậy!

Rốt cuộc mới ép bỏ được bản thân loại bỏ đi kết luận mà mà bản thân không thể tiếp thu nổi. Lạc Tử Dạ mới thống khổ nhìn vào mắt hắn, thành khẩn mở miệng: "Đúng vậy, lúc trước gia đã thừa nhận chính mình là đoạn tụ. Nhưng bây giờ gia đã phát hiện ra, ngạch, gia phát hiện ra sự thật khi xuất hiện ở trước mắt rất khó có thể tiếp thu được!"

Àn, tốt nhất là có thể khiến cho hắn cho rằng nàng là một người tự nghĩ mình là đoạn tụ nhưng kì thật là không phải, ở thời khắc mấu chốt đã thức tỉnh được giới tính!

Bởi vì hiện tại nàng rất hoài nghi Phurong Vô Trù mới thật sự là đoạn tụ, bằng không hắn cũng sẽ không như vậy! Nếu hai người thật sự phát sinh ra quan hệ khiến hắn biết nàng là nữ, khi hắn đang tràn đầy vui mừng tính toán thượng nam nhân, kết quả... không biết là có có thể vui quá hoá giận đem nàng

phé đi hay không?

Biểu tình trên khuôn mặt nàng phi thường thành khẩn, trên thực tế cũng có chút làm Nhiếp Chính Vương điện hạ xúc động.

Bởi vì thật ra Nhiếp Chính Vương điện hạ cảm thấy chính mình cũng có cảm giác, đúng ra là có cảm giác đối với Lạc Từ Dạ. Nhưng cũng không phải hẳn rất rõ ràng, chính mình đến lúc phát sinh quan hệ có thể tiếp thu được hay không!

Trở thành đoạn tụ trong mắt thế nhân Nhiếp Chính Vương điện hạ cũng không quá để ý đến chuyện này. Cái mà hắn để ý là hai mươi sáu năm nay hắn đều cho rằng mình là một nam nhân bình thường, đột nhiên hiện tại phải tiếp thu sự thật...

Đúng lúc này, Hàn độc trong cơ thể hắn bỗng nhiên chấn động lên.

Ấn đường của hắn nhanh chóng ngoài chặt lại, trong ánh mắt hiện lên nếp gấp mờ ảo quen thuộc. Hắn không biết chính mình có thể tiếp thu được sự thật về giới tính của mình không nhưng hắn lại rất rõ ràng, khi hắn tới gần Lạc Từ Dạ, cỗ hàn khí trong cơ thể sẽ dịu đi rất nhiều!

Có lẽ, nếu hắn ôm bất kỳ một ai, tiếp xúc với hơi ấm của cơ thể người đó có thể khiến cho hàn độc trong cơ thể của hắn dịu đi nhưng ngoại trừ Lạc Từ Dạ ra thì hắn không muốn ôm những người khác, cho dù chỉ là ôm một chút cũng cảm thấy ghê tởm.

Vừa suy nghĩ như vậy, hắn lập tức vươn tay ra ôm lấy Lạc Từ Dạ vào trong lồng ngực.

Ban đầu Lạc Từ Dạ định dây dưa nhưng nàng vẫn còn nhớ đến cái lần nàng nhảy dựng lên khinh bỉ hắn đã không cẩn thận đụng phải cái gì cho nên hiện tại nàng cũng không dám vọng động, nàng lo lắng đụng phải cái gì không nên đụng dẫn đến hậu quả đáng sợ!

Hiện tại đang là mùa hè, y phục mặc trên người bọn họ cũng không nhiều lắm. Vì thứ khó dán sát gần nhau như vậy, bọn họ đã có thể cảm nhận được độ ấm của đối phương.

Ở trong mắt của Nhiếp Chính Vương điện hạ, Lạc Từ Dạ hiện tại giống như một cái lò sưởi vậy. Làm dòng nước lạnh trong cơ thể hắn chậm rãi yên lặng, ấm áp từ lồng ngực tỏa ra khắp cơ thể. Điều này làm hắn cảm thấy rất thoải mái, vì thế hắn rất muốn cứ ôm nàng như vậy mà không buông tay thậm chí còn muốn ấn nàng vào sâu trong người hắn.

Mà hắn ở trong mắt Lạc Từ Dạ lại giống như một khối băng.

Nàng không thể hiểu được trời đang nóng như vậy mà trên người hắn lại rất lạnh. Hắn ôm chặt như vậy khiến Lạc Từ Dạ có cảm giác bản thân vừa chui vào một căn phòng có điều hoà mát lạnh, rất phù hợp với công hiệu tránh nóng trong thời tiết này! Hơn nữa nàng lại cảm thấy hiện tại hai người bọn họ ôm nhau là rất hợp, một người thì cần độ ấm, một người thì lại cần không khí lạnh.

Tuy là rất thoải mái nhưng nàng vẫn chưa quên, trước mắt nàng vẫn đang ở trong thân phận nam nhân mà lại bị một nam nhân khác ôm vào trong lồng ngực.

Đặc biệt là đối phương lại không rõ ràng cảm nghĩ với nàng, đã vậy lại có sở thích quái dị, ăn nó rùng mỡ đi tìm người trao phiên toái... ý tưởng này vừa ra làm nàng không nhịn được mà run rẩy một chút. Vừa mới định nói một câu gì đó thì giọng nói trầm thấp của hắn vang lên bên tai nàng: "Nếu thái tử cảm thấy chính mình không thể tiếp thu được thì cô cũng có thể suy xét đến, như vậy thái tử chỉ cần an tĩnh thị tẩm, ta chỉ ôm người ngủ, không cần thiệp đến chuyện của nhau!"

Kỳ thật, Lạc Từ Dạ không thể tiếp thu được chuyện mình phải ôm hắn ngủ, ai mà biết được ban đêm hắn có phát ra thú tính hay không?

Vì thế liền ngược mắt lên nhìn hắn, mở miệng bịa chuyện ý đồ thuyết phục hắn: "Nhiếp Chính Vương điện hạ, bản thái tử cảm thấy chuyện này rất không ổn! Ngài nên biết rằng cả hai chúng ta đều là nam nhân, sao khai có thể ôm nhau ngủ được! Liên tính cho dù chúng ta chưa làm chuyện gì nhưng nếu như bị truyền ra ngoài thì vẫn sẽ ảnh hưởng đến danh dự của chúng ta. Nói không chừng bắt đầu từ ngày mai, tất cả mọi người trong kinh thành đều sẽ nghị luận về chúng ta! Này.."

Nàng còn chưa dứt lời thì âm thanh lạnh lùng từ tính của hắn đã truyền đến: "Ai dám nghị luận cô đều cắt đầu lưỡi của hắn!"

Khoé miệng Lạc Từ Dạ co rút, vì cái lông gì mà khi nghe câu nói này của hắn mà lưỡi nàng cảm thấy có chút đau nhĩ?

Nhưng mà Nhiếp Chính Vương điện hạ sau khi cùng nàng nói đến đây cũng không muốn tiếp tục cùng nàng nói nhiều lời. Hơi hơi đứng dậy, ưu nhã cời áo khoác ngoài, cũng rất tùy ý mà đem áo ngoài của Lạc Từ Dạ kéo xuống.

Lạc Từ Dạ cảm thấy đầu của bản thân đang to ra. Tên gia hỏa Phượng Vô Trù nói cái gì mà chỉ ôm ngủ chưa không phát sinh chuyện gì! Nhưng hắn cời quần áo làm cái quỷ gì hở?

Lạc Từ Dạ với tay đem áo khoác lộ trở về, mở miệng nói: "Gia cảm thấy buổi tối có vẻ hơi lạnh..."

Nàng còn chưa dứt lời, một tay của hắn đã lôi ra được cái chăn đắp lên người nàng, mở miệng nói: "Vậy thì đắp chăn!"

Hắn nói xong lời này bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào ngực nàng, ánh mắt ối lại, chậm rãi nói: "Áo trong cời hay không cời?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Vì sao cơ ngực của người với cô không giống nhau?

Edit: mô mô

Lời này của hắn vừa ra khiến khoé miệng của Lạc Tử Dạ không nhịn được mà co rút lợi hại, ánh mắt nhìn hắn càng thêm phòng bị. Cũng lập tức vươn tay bảo vệ áo trong của mình, hai tay giao nhau che lại quần áo, hoàn toàn rơi vào trạng thái có chết cũng phải bảo vệ lớp áo trong quan trọng nhất này!

Tình huống hiện tại rất rõ ràng, nếu như nàng cởi áo trong ra thì bộ ngực được bọc bằng vải sẽ bị lộ, chuyện nàng là nữ nhi không chừng sẽ không thể tiếp tục che giấu. Đặc biệt là đôi mắt lợn này hắn lại đang nhìn chăm chăm ngực của nàng, làm cho nàng có cảm giác không tốt. Không chỉ như vậy, ánh mắt của hắn giống như là tia X quang có thể nhìn xuyên thấu qua quần áo của nàng trực tiếp nhìn vào bên trong, làm cho Lạc Tử Dạ cảm thấy sồn tóc gáy, cả người không được tự nhiên!

Lạc Tử Dạ nhìn chăm chăm hắn một lúc, sau đó giương giương cổ, biểu đạt sự cương nghị cùng bất khuất của bản thân. Thập phần nghiêm túc cùng quả quyết nói: "Không cởi!"

Hai chữ này thập phần hữu lực, thẳng thối cô chấp.

Hắn nghe xong lời này thì mày rậm hơi nhếch lên, hai tay không nhân rồi bắt đầu cởi dây lưng. Làm cho Lạc Tử Dạ không kim nổi mà nuốt một ngụm nước miếng, thầm nghĩ trên này không phải là đang cởi cho nàng xem đấy chứ? Hắn định cởi đến đâu? Cởi hết sạch hay như nào? Nghĩ như vậy, tâm tình của nàng bắt đầu trở nên kích động lên. Có chút...

Nàng còn chưa phân tích xong, đôi mắt của hắn đã khoá chặt lấy hình ảnh của nàng, giọng nói lạnh lùng lại lần nữa truyền đến: "Thật sự không cởi?"

Lạc Tử Dạ nhìn hắn, suy nghĩ một chút tình huống hiện tại. Vũ lực thì tạm thời nàng không phải là đối thủ của hắn, cho nên tỉ lệ thành công chống đối việc ngủ cùng hắn là không lớn, chỉ có thể nhận mệnh ngủ cùng hắn thôi! Nhưng bất luận thế nào, mặc kệ là lo lắng cho tính mạng hay vẫn là lo lắng bị bại lộ thân nữ nhi, áo trong tuyệt đối không thể cởi được!

Vì vậy, Lạc Tử Dạ không nói một lời, trực tiếp xoay đầu sang một bên, kéo chăn cho kín mặt. Hàm hồ nói: "Cởi làm gì, nhanh đi ngủ đi! Người không ngủ gia ngủ!"

Sáng sớm mai nàng còn phải bắt tay vào tra án, xem xem là ai muốn đẩy nàng vào chỗ chết. Nàng rất bận đấy được không? Làm gì có thể gian để nửa đêm bồi hắn lăn lộn, rồi rầm rấn đề cởi hay không cởi!

Lời này của Lạc Tử Dạ khiến cho lông mày của Nhiếp Chính Vương điện hạ nhíu lại, ánh mắt hiện ra sự tức giận khi bị khiêu khích. Nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng giống như con sóc nhỏ chui đầu vào trong chăn của Lạc Tử Dạ cũng khiến cho tức giận chậm rãi lui xuống.

Hơn nữa, hắn lại cảm thấy tên tiểu tử Lạc Tử Dạ này thoát nhìn rất đáng yêu. Làm hắn cảm thấy muốn cười một trận.

Hắn đưa tay kéo áo ngoài, cởi áo trong. Động tác vẫn phi thường ưu nhã, ngạo mạn, rất có khí độ cùng phong phạm của quý tộc. Hắn cũng không cởi hết ra mà chỉ để lại một kiện trung y mỏng manh. Mặc dù trời rất nóng nhưng đây chỉ là cảm nhận của người bình thường thôi. Đối với người mang hàn độc trong cơ thể như hắn thì mặc nhiều thêm một kiện quần áo cũng không có gì quái.

Mà người đang rúc đầu trong chăn giả bộ ngủ Lạc Tử Dạ, nghe được rõ ràng thanh âm lạnh lùng bá lẫm của hắn như nói bên tai nàng: "Người chắc chắn không cởi? Nhiệt độ hôm nay rất cao, cho dù người không cởi thì cô cũng không cho rằng người sẽ cần phải đắp chăn!"

Hành vi đắp chăn này của nàng đại để cũng là vì muốn cho hắn thấy được sự khản trương cùng mất tự nhiên của nàng. Nhận biết được như vậy khiến hắn cảm thấy rất có ý tứ, thậm chí còn có ham muốn trêu tức nàng mãnh liệt hơn.

Lạc Tử Dạ rúc đầu trong chăn không được lâu thì trên người cũng bắt đầu ướt mồ hôi, mồ hôi tinh mịn cũng chảy đầy trên trán, làm cho nàng cảm thấy nếu tiếp tục rúc đầu vào đây thì chỉ vài phút sau thôi nàng chắc chắn sẽ bị sốt. Vì vậy sau khi nghe thấy lời này của hắn, Lạc Tử Dạ liền dứt khoát dùng tay và một chân đạp chăn sang một bên.

Sau đó xoay người, đưa lưng về phía hắn, giọng nói không hề có một chút kiên nhẫn nào: "Không đắp chăn thì không đắp chăn, nhưng gia vẫn kiến nghị người vẫn không nên lải nhải nhiều. Động chút là lại cần thiệp vào chuyện của gia! Gia muốn cái gì thì người quản được chắc! Cho dù người muốn chơi gia cũng đều mặc kệ người, người khóa thân gia cũng mặc kệ người! Thân là đàn ông thì cái gì cũng phải rõ ràng, đừng nên giống như đàn bà ở đây mà lảm bả lảm bảm!"

Lạc Tử Dạ cho rằng, nàng cởi quần áo hay không cởi quần áo, đắp chăn hay không đắp chăn thì cũng mãi mãi là chuyện của nàng, hắn thân là đàn ông nam nhi đừng nên lằng nhằng giống như gà mẹ!

Lời này của nàng vừa ra, Nhiếp Chính Vương điện hạ tựa hồ hơi sùng sốt một chút.

Hắn thế nhưng lại không nghĩ tới nàng "đàn ông" như thế, lại còn chỉ giáo hắn nên rõ ràng như thế nào? Hắn lẳng lặng mà nhìn bóng dáng nàng trong chốc lát.

Ánh mắt của hắn có lực áp bách rất lớn khiến cho người vừa mới phát biểu hùng hồn kia không nhịn được mà run rẩy một trận.

Ở trong lòng cân nhắc một phen xem chính mình có nên đắp chặn lại tạo một chút cảm giác an toàn hay không.

Nàng còn chưa cân nhắc thật tốt thì lại nghe thấy thanh âm cời quần áo của hắn. Cũng không biết là hắn đã cời đến đâu, Lạc Tử Dạ cảm thấy tò mò, rất muốn quay đầu nhìn một cái. Nàng cảm thấy nếu như quay đầu lại mà nhìn thấy hình ảnh gì kích thích thì nhất định sẽ khiến nàng cao hứng rất nhiều năm! Nhưng sau khi xét đến khuynh hướng đoạn tụ cùng biến thái của hắn, nàng vẫn chọn không xem. Chỉ là dựng cao lỗ tai lên một chút, nghiêm túc mà nghe ngóng.

Mà Nhiếp Chính Vương điện hạ sau khi cời áo gấm, áo ngoài, cùng quần ngoài liền rất tự nhiên mà nằm xuống giường, hơn nữa còn cực kì tự nhiên mà ôn nàng vào trong lòng ngực.

Trong một khắc khi Lạc Tử Dạ rơi vào lòng ngực rộng rãi của hắn, hắn cảm thấy rất phù hợp. Tần suất đập của tim cũng tăng lên rất nhanh làm cho hắn không nắm bắt được tốt cuộc là tại sao, nhưng lại rất rõ ràng có thứ gì đó đang thoát khỏi sự khống chế của hắn!

Từ lưng nàng có thể cảm nhận được đường nét cơ bắp của hắn đang dán sát vào người nàng. Đó là loại cơ bắp phần chân bưng bưng, lực lượng huyết mạch sôi sục. Từ hai cánh tay đang ôm nàng của hắn có thể đoán được thân hình của hắn phi thường cường tráng, tuyệt đẹp. Đặc biệt, không biết vì sao mà hình thể của nàng có xu hướng nam tính hoá, nguyên bản nàng đã to lớn hơn so với nữ tử bình thường, nhưng so với cánh tay hắn thì nàng vẫn còn nhỏ hơn nhiều.

Nhưng hắn cũng không thuộc người có ngoại hình quá cơ bắp. Cơ bắp của hắn phần chân bưng bưng no đủ, nhưng lại không hề khoa trương. Vì thế cũng từ sự cường tráng này mà lộ ra gọi cảm.

Nàng cứ như vậy mà nghiêm túc phân tích cơ bắp của hắn ở trong lòng.

Phượng Vô Trù bỗng nhiên mở miệng ở sau lưng nàng nói: "Lễ Bộ, Công Bộ, Lại Bộ, sớm đã che kín hết các thế lực. Trước mắt nhìn tựa như rất phức tạp, chân chính duy trì thế trung lập cũng chỉ còn lại Hình Bộ mà thôi!"

Hắn đột nhiên nói ra một câu thực bình tĩnh. Nhưng cùng với hơi thở của hắn nói ra bên cạnh vành tai của nàng lại có thể khiến Lạc Tử Dạ cảm nhận được sự ái muội cùng hương vị tê dại.

Lạc Tử Dạ sửa sang lại tâm tình một chút mới có thể khiến bản thân không bị kích động vì thanh âm gọi cảm này của hắn. Lúc này Lạc Tử Dạ mới có thể lĩnh hội được hoàn toàn ý tứ của hắn. Lời này của hắn xem như là đang đề bạt nàng, nếu muốn xuống tay rải rác thế lực thì nên bắt đầu từ Hình Bộ?

"Vì sao lại giúp ta?" Câu hỏi này nàng hỏi thập phần nghiêm túc, muốn cho hắn hiểu rằng nàng đang rất nghiêm túc muốn biết một đáp án.

Tiếng cười trầm thấp chậm rãi từ phái sau truyền đến, âm thanh ma mị, từ tính như đang hứa hẹn như đang nghiền ngẫm nói: "Cô giúp đỡ sủng vật của mình thì có gì là không đúng? Cô sẽ che chở người, trừ bỏ cô, trên đời này ai cũng không có tư cách khinh nhục người! Lạc Tử Dạ nhớ kỹ, một câu này đã trở thành hứa hẹn của cô với người!"

Lạc Tử Dạ sau khi nghe xong những lời này không biết tại sao nàng lại không hề cảm thấy cảm động. Đem theo một khuôn mặt đầy vạch đen quay đầu nhìn hắn. Một cái quay đầu này suýt nữa khiến nàng đụng vào cằm của hắn.

Hắn thật sự rất tuần tú, khiến cho nàng suýt nữa thì thất thần. Lạc Tử Dạ nhanh chóng tìm lại kia trí của bản thân, giọng nói nâng cao một chút, nghiêm túc mà phun trào: "Người có thể đem mấy chữ trừ bỏ người bỏ đi được không? Cá nhân gia cho rằng người mới là người không có tư cách khinh nhục gia nhất. Hơn nữa, Nhiếp Chính Vương điện hạ, gia muốn nhắc nhở người, tuy rằng gần đây gia đã gặp không ít chuyện, kể cả muốn mạng của gia cũng rất nhiều nhưng sự thật là người khinh nhục gia nhiều nhất vẫn là người!"

Ví dụ như hắn động chút đã động thủ với nàng, hay tí như hắn thường xuyên lộ ra ý cười khắt nghiệt khi nàng gặp xui xẻo...

Sau khi nàng nói ra câu nói từ trong đáy lòng cũng không hề thu được một chút phản ứng hối lỗi nào của Nhiếp Chính Vương điện hạ.

Hắn tức hồ như hơi sùng sốt một chút, cặp mắt đen bỗng nhiên trợn to. Tựa như không hề nghĩ tới Lạc Tử Dạ sẽ nói ra câu như vậy, sau đó hắn lại hơi nheo lại mắt, suy nghĩ những lời nói này của nàng. Một lúc lâu sau hắn mới chần chừ mở miệng: "Thật là như vậy? Người chắc chắn?"

Lạc Tử Dạ nghiêm túc gật đầu, đồng thời cũng mở miệng khẳng định: "Ta chắc chắn!" Hy vọng sau khi thấy nàng tức giận thì tên hỗn đản này có thể suy xét thật tốt lời nói vừa rồi của nàng!

Kết quả, sau khi Nhiếp Chính Vương điện hạ xác nhận những lời nói này liền gật gật đầu, cực kì tùy tiện nói: "Nếu thật là như vậy thì cô cũng không có biện pháp, người có thể đi khắc phục một chút!"

Lạc Tử Dạ: "....." hiện tại nàng rất muốn đập một chân lên mặt hắn thì làm sao bây giờ?

Trùng trùng nhìn hắn trong chốc lát nàng mới phát hiện ra rằng nàng không thể cũng câu thông được với trên hỗn đản này. Hắn hỗn đản đã muốn lên trời,

trong cây vào việc hấn lẳng nghe ý kiến của người khác mà sửa đổi là hoàn toàn không có khả năng. Chỉ có người khác hùa theo hấn, hoàn nữa cực kì "thiện ý" mà yêu cầu đối phương khắc phục.

Nhận biết được như vậy, Lạc Tử Dạ cũng không muốn tiếp tục tìm tìm cách câu thông với hấn nữa, xoay đầu dùng cái ót đối diện hấn, tính toán an tĩnh mà đi ngủ. Bên hông bị cánh tay mạnh mẽ của hấn ôm lấy, cũng không hề lộn xộn một chút nào. Cho nên nàng chỉ có thể nỗ lực tự khuyên giải chính mình ở trong lòng là sau lưng không hề có người, cho có một mình nàng đang nằm, có một vật đè nặng ở bên hông mà thôi.

Nhưng mà, nàng vừa mới thành công an ủi chính bản thân mình xong thì bàn tay của hấn bỗng nhiên từ hông của nàng tiến về phía trước. Cực kì bá đạo mà chế trụ lại bộ ngực bị bao lại bằng vải bố của nàng.

Lạc Tử Dạ cứng đờ lưng, cảm thấy tình huống cực kì không đúng. Nhưng sau lưng lại truyền đến giọng nói trầm thấp ma mị, bên trong còn mang theo một chút nghi hoặc: "Tại sao cơ ngực của ngươi không giống như cơ ngực của cô?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Edit: mô mô

Lạc Tử Dạ sững sốt một trận, cúi đầu nhìn cái móng heo đang đặt trước ngực. Ngơ ngác vài giây, tự hỏi xem bản thân có phải là đang nhìn lầm hay không? Tất nhiên, sau khi xác định được có phải mình nhìn lầm hay không, sắc mặt của Lạc Tử Dạ ngay lập tức tái lại...

Đã vậy, bên tai còn truyền đến lời nói của tên tiện nhân này!

Lạc Tử Dạ nghẹn họng, hàm răng không thể nhằn nhin được mà cắn thật chặt, cố gắng khắc chế cảm xúc của bản thân. Nàng rất rõ ràng hiện tại không thể biểu lộ sắc mặt quá rõ ràng, nếu không nhất định sẽ khiến hấn nghi ngờ nàng không phải là nam nhân! Dù là vậy, Lạc Tử Dạ vẫn không thể nhin được mà huy một cái tát xuống bàn tay đang lộn xộn của hấn.

Đồng thời cũng quay đầu lại nhìn dung nhan tuấn mĩ của hấn, gầm lên: "Cút ngay! Lão tử đã nói đây là thịt mỡ, là thịt mỡ... thịt mỡ cùng với cơ ngực giống nhau cái mẹ gì không?"

Cái tát mà Lạc Tử Dạ chụp xuống tay của Nhiếp Chính Vương điện hạ cũng thật sự nặng, khiến cho lòng này của Nhiếp Chính Vương điện hạ nhú lại một chút, thu tay lại. Ánh mắt của hấn hơi trầm lại, nhìn thấy ánh mắt vì tức giận mà trừng hấn của nàng, hấn trầm mặc trong chốc lát, bắt đầu mới nghi hoặc mở miệng: "Thật sự?"

Thịt mỡ và cơ bắp đúng thật là rất khác nhau!

Mà hết thấy mọi chuyện cũng là vì bao nhiêu năm nay Nhiếp Chính Vương điện hạ đều chưa hề đụng đến nữ sắc. Mặc dù hấn hiểu rất rõ thân thể nam tử cùng nữ tử có sự khác biệt. Nhưng cụ thể là khác nhau về sự mềm mại phía trên là như thế nào thì hấn lại không hề biết, cho nên trước mắt còn chưa có thể phân biệt được!

Lạc Tử Dạ trừng mắt nhìn hấn, tiếp tục mở miệng nói: "Vô nghĩa! Bằng không ngươi nghĩ thế nào?"

Nói xong lời này, Lạc Tử Dạ bắt đầu giận dữ! Nửa bò dậy, trừng mắt nhìn hấn, mở miệng hỏi: "Không lẽ ngươi tưởng rằng gia với ngươi không giống nhau là bởi vì gia là nữ nhân? Ngươi thấy có nữ nhân nào ngực nhỏ như vậy chưa?"

Lạc Tử Dạ vừa nói vừa ưỡn ngực lên. Ngực của nàng nguyên bản cũng không nhỏ nhưng bởi vì đang quấn vải bố nên cũng rất "phẳng"!

Mặc dù vậy nhưng cũng không nhìn ra được một chút biến hóa bất thường gì! Lời của Lạc Tử Dạ lúc nói ra nhìn về ngoài thì cực kì kiên cường nhưng sau đầu lại không nhin được mà chảy ra một hạt mồ hôi. Cái loại lời nói và kích động đến ngu xuẩn này của nàng hoàn toàn là vì muốn lấy được sự tin tưởng của hấn thôi đấy! Nàng biết rằng hiện tại trước mắt người ta, nàng cũng xem như là một tên nữ biến thái, nói không chừng còn phải đem nàng lột ra chứng thực lại một chút! Hiện tại nàng chỉ có thể chấp tay hi vọng hấn có nhiều phản bình thường, ít phản biến thái đi một chút mà thôi!

Nhiếp Chính Vương điện hạ sau khi nghe xong lời này của Lạc Tử Dạ thì đôi mắt hơi đảo một chút, cẩn thận nhìn chăm chăm ngực nàng trở chốc lát.

Sau một lúc lâu mà vẫn không thấy trên trướng thối này nói câu nào, Lạc Tử Dạ nhìn thấy ánh mắt của hấn thì sau đầu nàng ban đầu chút có một hạt mồ hôi lạnh nhanh chóng tiến hoá thành một hàng mồ hôi lạnh, nuốt một chút nước miếng. Sao hiện tại nàng lại có cảm xúc muốn vuron hai tay che chở đi bộ ngực đáng thương của nàng vậy -.-!!

Nhưng nàng lại hiểu được, nếu như hiện tại nàng làm ra hành động che chắn ngực thì càng bị nghi ngờ nhiều hơn!

Đa đầu Lạc Tử Dạ căng lại, không hề nhúc nhích mà ngồi trầm mặc hồi lâu. Lấy hết can đảm từ thuở cha sinh mẹ đẻ mà ngồi đối diện với hấn. Bởi vì

nàng biết rằng, chỉ cần bây giờ nàng có thể thành công lừa gạt hắn thì tỉ lệ hắn phát hiện ra nàng là nam nhân sẽ giảm đi cấp tốc! Về sau nàng sẽ an toàn hơn gấp bội.

Mà vị Nhiếp Chính Vương điện hạ kia tỉnh té nhìn ngực nàng nửa ngày, rốt cuộc cũng mở miệng: "Đúng vậy, cô rất ít khi nhìn thấy nữ nhân nào ngực nhỏ như thế!"

Những nữ nhân mà Nhiếp Chính Vương điện hạ từng thấy hiển nhiên tất cả đều là con em quan lại, quý tộc. Cơ bản những nữ nhân này đều được người trò nhà nuôi dưỡng rất tốt, nói không chừng tương lai còn đưa vào trong cung làm hoàng phi cho nên cáo loại đồ bỏ như linh chi hãm tất nhiên không hề ít. Vì vậy mà tỉ lệ của bộ ngực không hề là người ta thất vọng! Trong khi Lạc Từ Dạ vẫn luôn dùng vài bộ...

Thật sự cũng quá khiến cho người ta tuyệt vọng!

Vì vậy mà Nhiếp Chính Vương điện hạ sau khi suy tư một lúc liền đánh mất nghi ngờ của chính mình. Hoặc là nói, Lạc Từ Dạ quá mức hào phóng, thậm chí so với nam nhân còn đáng khinh hơn, đã vậy lại còn có thêm cả hầu kết cho nên từ trước đến nay Nhiếp Chính Vương điện hạ cũng không hề nghĩ nàng là nữ nhân! Tự nhiên, hắn cũng chỉ trừng mắt một lúc mà cũng không hề nghi ngờ.

Vì thế, Nhiếp Chính Vương điện hạ liền nằm xuống, trong lòng yên lặng mà cho rằng, tuy hắn không biết cái thứ trên người Lạc Từ Dạ là thịt mỡ hay là cơ bắp, nhưng cảm xúc thật sự là không hề tệ! Cảm xúc này làm cho hắn cảm thấy mê!

Lạc Từ Dạ rốt cuộc cũng thấy hắn nằm xuống, thở phào một hơi, đại để cũng cảm thấy bản thân hiện tại đã an toàn! Trong lòng tiếp tục duy trì trạng thái run sợ nằm xuống, tự cảnh cáo bản thân ngày mai khi trời vừa sáng liền lập tức bò dậy, nói cho hắn biết rằng nàng đã ngủ đủ sau đó nhất định sẽ chạy như điên ra ngoài! Về sau tự giác mà cách xa cái trên thân kinh này ra một chút, tránh cho thân kinh cùng sinh mạng của bản thân bị tổn hại.

Lạc Từ Dạ cứ như vậy mà ôm theo tâm tư thấp thỏm nằm xuống nhìn nóc giường.

Vừa mới nằm xuống thì đã bị tên trướng thôi kia kéo vào lồng ngực. L nhìn không được giật giật khoé miệng, không nhúc nhích cũng không thật sự dám động đậy. Cũng may lúc này Nhiếp Chính Vương điện hạ cũng xem như đã bình tĩnh hơn không ít, không có tiếp tục làm cái gì đáng khinh, cũng không mại phạm làm hỏng đến dây thần kinh của nàng, không làm cho nàng sợ đến tiểu ra quần!

.....

Bên trong tấm điện cũng dần dần yên tĩnh lại.

Diêm Liệt cùng hai huynh đệ ma tà, ma giả đứng ngoài cửa dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng, thấy bên trong không có thanh âm gì mới chậm rãi liếc mắt nhìn nhau, từng người cơ hồ đều nuốt một chút nước miếng, không biết hai người kia thật sự là yên tĩnh ngủ hay vẫn là làm mấy cái chuyện mà thẳng nam như bọn họ khó có thể tiếp thu được! Hay là bây giờ đã làm xong vận động nên đã đi ngủ?

Nghĩ đến đây, hai người bọn họ không nhìn được lại liếc mắt nhìn nhau một cái nữa.

Nếu như vương thật sự cùng với thái tử làm cái vận động không hài hoà giống như bọn họ nghĩ kia, thì cũng khôn nên nhanh như vậy chứ, hơn nữa, ai là người thượng? Nghĩ vậy, bọn họ lại tiếp tục im lặng mà nhìn trời, trong lòng mang theo ưu thương nhân nhạ, hẳn là vương đi?!

Mà ở nơi xa cũng có một đôi mắt đang nhìn về phía tấm điện, đôi mắt sáng đó là của nữ tử! Bên trong ánh mắt không giấu được tia giận dữ cùng hận ý! Vì vậy, bàn tay dưới ống tay áo rộng của nàng ta nắm chặt lại, mặc dù vậy, nàng ta cũng chỉ có thể đứng ở xa nhìn mà không dám tới gần!

Đồng thời, sau lưng nàng ta cũng truyền đến một trận tiếng bước chân.

Ả ta ngẩn ra, đang định xoay người rồi đi thì nghe thấy một giọng nói vui sướng của nữ tử truyền đến: "Long Chiêu công chúa cũng tới đây sao? Tại sao khi người tiến vào đây mà ta lại không nghe nói?"

Lời này của nàng đã nói ra, Võ Lưu Nguyệt muốn lặng im rồi đi cũng không thể nữa! Chỉ có thể xoay đầu lại nhìn nàng, mở miệng nói: "Nguyên lai là Vân Tiêu thư!"

Vân Tiêu Nháo gật đầu nhìn nàng ta một lát rồi lại nhìn về phương hướng tấm cung của Phượng Vô Trù.

Tuy rằng tính tình nàng rất đơn thuần nhưng dù sao cùn là nữ tử xuất thân từ thế gia, tất nhiên nàng hiểu được biểu tình trên mặt của Võ Lưu Nguyệt có nghĩa là gì!

Vân Tiêu Nháo cười nhẹ một tiếng, mở miệng nói: "Long Chiêu công chúa vì ái mộ Nhiếp Chính Vương điện hạ nên mới xuất hiện ở đây vào lúc này?"

Võ Lưu Nguyệt không nghĩ nàng lại nói chuyện trực tiếp như vậy nên hơi hơi sửng sốt, sau đó nàng ta đột nhiên cười, tựa như đã hiểu ra cái gì đó, cũng không có dấu giếm mà trực tiếp nói: "Đích xác! Hơn nữa, nếu như bản công chúa không nhớ sai thì Vân tiêu thư cũng là vì ái mộ thái tử nên mới xuất hiện ở bên trong Quốc Tự, mà trước mắt, ta lại nghe nói hôm nay Nhiếp Chính Vương điện hạ đã yêu cầu thái tử thị tẩm, không biết trong lòng Vân tiêu thư có thấy mất mát hay không?"

Biểu tình tinh nghịch vui sướng của Vân Tiêu Nháo nhanh chóng ẩn đi, hiện lên vẻ mặt ôn trọng thân trầm, mở miệng ôn nhu nói: "Đúng là thái tử đã nói với ta người là đoạn tụ, chỉ thích nam nhân! Ta nghĩ nên thành toàn cho nam nhân mà mình yêu, khiến cho hắn ở bên cạnh người mà hắn thích. Hắn được vui vẻ thì tất nhiên ta sẽ vui vẻ, tại sao lại phải mất mát!"

Ánh mắt của Võ Lư Nguyệt lạnh hơn, mở miệng giận dữ nói: "Lời này của Vân Tiêu thư thật sự là lời thật lòng?"

Vân Tiêu Nháo gật đầu: "Đó là tất nhiên! Cho nên nếu công chúa muốn lợi dụng ta chia rẽ bọn họ là không có khả năng!" Khi Vân Tiêu Nháo nói lời này, biểu tình trên mặt chậm rãi lộ ra vẻ xa cách, thậm chí còn có một chút châm chọc cùng cảnh cáo.

Nàng biết rõ những lời nói của Võ Lư Nguyệt hoàn toàn là muốn lôi kéo nàng giúp ả ta chia rẽ thái tử và Nhiếp Chính Vương điện hạ.

Nàng hiểu rõ mục đích của đối phương nhưng nàng vẫn từ chối.

Thấy Vân Tiêu Nháo nói trắng ra như thế, Võ Lư Nguyệt cũng không dám nói cái gì! Sau khi trầm mặc trong chốc lát, ả ta vẫn chưa từ bỏ ý định, cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: "Không lẽ Vân tiêu thư không nghĩ đến nếu như hai người bọn họ ở bên nhau, thế tục sẽ bỏ qua cho bọn họ? Vân tiêu thư định để cho nam nhân mà mình thích bị người ta khoa chân múa tay, trở thành đề tài bàn tán tại tửu lâu?"

Ả nói ra lời này hoàn toàn là muốn lợi dụng tâm ái mộ của Vân Tiêu Nháo đối với thái tử!

Vân Tiêu Nháo nghe xong lời này thì dung sắc trên mặt vẫn nhàn nhạt, không mặn không nhạt đáp lời: "Tuy rằng ta không muốn nghe những lời đàm tiếu đó nhưng đây cũng không phải là lí do để ta có thể chia rẽ bọn họ! Trong lòng ta, ghê tởm nhất là việc mang nghĩ tình yêu, quan tâm đi tởn thương người trong lòng của mình. Ý nghĩa của ta không hi vọng xa vời gì vào việc công chúa có thể lí giải nhưng mong rằng công chúa sẽ hiểu rõ được!"

Lời này của nàng không khác nào đang chứng thực nàng sẽ không cùng Võ Lư Nguyệt cá mè một lứa!

Võ Lư Nguyệt cười lạnh một tiếng, không hề nói nhiều tính toán xoay người rời đi, mở miệng nói: "Bản đầu ta cũng chỉ định phá hư tình cảm của bọn họ, cũng định xem xét trên việc người cùng ta ngồi chung một thuyền mà tha cho Lạc Tử Dạ một mạng. Nhưng mà người lại khinh thường hợp tác cùng ta, vậy thì ta cũng không nên nhiều lời nữa!"

Lời này của ả chính là đang muốn uy hiếp nàng!

Trên thực tế, Vân Tiêu Nháo cũng không phải là nhân vật dễ đối phó gì! Nàng nghe xong lời này thì cũng chỉ mỉm cười, nhìn bóng dáng của Võ Lư Nguyệt mở miệng: "Phải không? Bất quá, ta vẫn nên nhắc nhở công chúa một chút, Quốc Tự là hoàng mệnh của cả quốc gia, nếu như không phải là người của quốc gia, khi đột nhập thì chính là tử tội! Ta tiến vào đây là đã được thái tử bảo đảm cũng là người của Thiên Diêu, nên mới không thể có việc gì, nhưng công chúa thì sao đây? Ta thế nhưng lại chưa hề nghe nói công chúa cũng được ngô hoàng phê chuẩn vào Quốc Tự! Nếu như hôm nay mà xảy ra chuyện gì thì ta cũng có thể xem như không thấy công chúa!"

Nói tới đây, nàng bỗng kéo dài âm điệu, cười lạnh nói: "Nhưng nếu thái tử xảy ra chuyện gì không hay thì những gì ta chứng kiến hôm nay có thể truyền ra hay không thì ta lại không thể nắm chắc được!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Edit: mô mô

"Người!" Võ Lư Nguyệt nghe vậy thì lập tức dừng lại bước chân, quay đầu nhìn về phía Vân Tiêu Nháo. Bên trong cặp mắt xinh đẹp phun ra lửa giận, tựa như muốn đem Vân Tiêu Nháo giết chết! Nhưng nàng ta lại rất rõ ràng nếu như nàng ta động thủ ở đây thì sẽ kinh động đến những người khác, việc này hoàn toàn gây bất lợi đến nàng ta!

Sau khi nói ra từ "người", ả ta nhìn xung quanh một lượt, xác định được tình huống hiện tại có thể an toàn, lúc này mới mở miệng nói: "Vân Tiêu Nháo, người đây là đang tuyên chiến với ta? Người tốt nhất vẫn nên hiểu rõ thân phận của ta. Nhưng nếu người thật sự không biết sống chết đi đối đầu cùng ta, ta đảm bảo người sẽ chết trước Lạc Tử Dạ!"

Khi ả ta nói ra lời này, bên môi còn hiện lên ý cười lạnh lùng, mắt vẫn nhìn chăm chăm Vân Tiêu Nháo như cũ, trong mắt là mười phần cảnh cáo.

Vân Tiêu Nháo sau khi nghe thấy lời này thì không hề lộ ra một chút hoảng sợ nào, ngược lại lại nở một nụ cười nhẹ, nói: "Công chúa nghĩ ta sẽ bị dọa sợ hay sao?"

Võ Lư Nguyệt cắn răng, đang định nói tiếp thì sau lưng vang lên một trận tiếng bước chân đang tiến lại gần. Nếu bây giờ ả ta tiếp tục lưu lại đây thì chắc chắn sẽ bị phát hiện. Cười lạnh một tiếng, thả người nhảy lên, biến mất ở trong màn đêm, khinh công trác tuyệt. Nhìn bộ dáng này của ả xem ra võ công cũng không hề tệ.

Vân Tiêu Nháo đứng tại chỗ nhìn trong chốc lát, nha đầu theo sau nàng mở miệng nói: "Cả đời Long Chiêu hoàng đế hành sự lỗi lạc, được mọi người trong thiên hạ kính trọng. Mà lại không hề nghĩ rằng công chúa mà hần sùng ái nhất lại là người..." phần lớn cũng là bị sùng hư đi!

Vân Tiêu Nháo quét mắt nhìn nàng cảnh cáo một cái. Hành vi công kích bằng lời nói với Long Chiêu hoàng đế không khác nào đang đi tìm chết!

Nha đầu kia thu được ánh mắt cảnh cáo này liền nhanh chóng cúi đầu, khôn dám tiếp tục hé răng.

Sau khi Vân Tiêu Nháo cảnh cáo nói tù xog thì lại đưa mắt nhìn về phía tẩm cung của Phượng Vô Trù, chớp chớp mắt, sờ cằm nói: " Ân! Theo người thái tử hợp với Nhiếp Chính Vương điện hạ hơn hay vẫn là hợp với Hiên Thương Phong vương hơn?"

Nha đầu hầu cận:... tiểu thư, người thật sự là thích thái tử sao?

Vân Tiêu Nháo cân nhắc trong chốc lát cũng không tìm ra được nguyên do liền vung tay lên ý bảo nha đầu đuổi kịp, quay trở về... đi ngủ!

Điều các nàng không hề hay biết chính là các nàng tuy rằng cách tẩm cung của Phượng Vô Trù có chút xa nhưng thân là người được an bài bên cạnh Phượng Vô Trù, nhĩ lực của bọn họ đương nhiên là rất tốt. Chỉ cần bọn họ nguyện ý đi nghe lén một chút thì trong phạm vi trăm dặm đều có thể nghe được rành mạch.

Bọn họ có thể nghe thấy được thì không có lý nào Phượng Vô Trù lại không nghe thấy, thân là sát thủ vô dụng nhất của thế kỉ 21, thực lực lại tương đương với đệ nhất sát thủ yêu nghiệt là Lạc Tử Dạ thì cũng miễn bàn.

Nhiếp Chính Vương điện hạ nghe xong thì cúi đầu, thấy Lạc Tử Dạ trong lòng ngực tựa hồ đã ngủ rồi, nhưng khoé môi lại nhếch lên ý cười như có như không, hiển nhiên tên tiểu tử này cũng nghe thấy cuộc đối thoại ban nãy.

Tuy rằng đang nhắm mắt, Lạc Tử Dạ vẫn có thể cảm giác được ánh mắt chăm chú của Phượng Vô Trù đang nhìn nàng. Nàng cũng hiểu được nếu như hẳn không thấy nàng biểu hiện cái gì thì nhất định sẽ không để yên cho nàng ngủ nên Lạc Tử Dạ quyết định nghiêng người trong lòng ngực hẳn một cái, mở miệng nói: " Thấy không Nhiếp Chính Vương điện hạ? Những người thích gia đều là người đáng yêu lương thiện bạch phú mỹ, thích người đều là người có tâm lý biến thái thích giết người, người nói xem có phải là vì nhân phẩm của ta quá tốt, hay vẫn là vì nhân phẩm của người không tốt?"

Lạc Tử Dạ nói xong lời này thì cũng tự cân nhắc bản thân xem trường hợp này có nên gọi là vật hộ theo loài hay không?! Bởi vì hẳn là tên biến thái nên người thích hẳn cũng là biến thái?

Phượng Vô Trù nghe xong lời này thì này rậm hơi nhếch lên. Hắn nghĩ tên tiểu tử Lạc Tử Dạ này không hề buồn tha cho một cơ hội nào để chọc giận hẳn cả. Nhân phẩm hẳn không tốt? Đôi mắt của hắn nhìn nàng trong chốc lát, Nhiếp Chính Vương điện hạ cười nhạo nàng một tiếng sau đó mới mở miệng: " Cho nên người rất cảm động, có ý tưởng khác với Vân Tiêu Nháo?"

Lời này của Phượng Vô Trù đã chứng tỏ cho Lạc Tử Dạ biết nàng cùng hẳn không có cùng tư duy logic, hơn nữa hẳn có vẻ rất bất quái nên mới hỏi nàng câu này! Vì vậy, Lạc Tử Dạ chớp chớp mắt, thật sự nói: " Đối với Vân Tiêu Nháo thì không hề có một chút ý tưởng nào nhưng là đối với Long Ngạo Định thì lại có nha!"

Đối với bản lĩnh của Long Ngạo Định mà sẽ để cho Võ Lưu Nguyệt tiến vào mà không hề hay biết sao? Đầu tiên là Vân Tiêu Nháo, tiếp đó là Võ Lưu Nguyệt. Đã thế, hai cô nương này lại bởi vì nàng mà tiến vào, cho nên hiện tại nàng rất muốn biết trong hồ lô của Long Ngạo Định đang chứa cái gì?!

Lạc Tử Dạ đang suy nghĩ đến chuyện này nhưng đám người đang dán tai lên cửa, ưá bất quái như bọn Diêm Liệt đều sâu sắc mà cho rằng vương đang lo lắng một nữ tình địch như Vân Tiêu Nháo biểu hiện quá mức tốt, sẽ chiếm thế thượng phong nên mới hỏi thái tử như vậy.

Khi nàng nói ra lời này, lông mày của Nhiếp Chính Vương điện hạ lại càng nâng cao hơn. Đưa mắt liếc nhìn Lạc Tử Dạ một cái rồi mới chậm rãi nói: " Đầu tiên là Vân Tiêu Nháo, sau đó là đến Võ Lưu Nguyệt. Người trước là vì muốn mượn sức người, người sau thì lại muốn giết người! Long Ngạo Định đối với người cũng thực có ý tưởng!"

Đám hộ vệ Diêm Liệt đang dán tai vào cửa liếc mắt nhìn nhau một cái, sao bọn họ lại nghe được mùi bị ly gián từ trong lời nói của vương vậy? Rốt cuộc là vương thật sự có ý tưởng với thái tử hay vẫn là bọn họ nghĩ nhiều?!

Lạc Tử Dạ nghe xong lời này thì cũng không nghĩ thêm quá nhiều, chỉ cảm thấy tên trướng thối Phượng Vô Trù này hôm nay đã có thể tổng kết lại vấn đề cực kì đúng chỗ! Gật gật đầu, nhắm mắt lại tính toán tiếp tục ngủ, đồng thời cũng mở miệng nói: " Cho nên hiện tại ta cũng đã bắt đầu cảm thấy chán ghét hẳn!"

Lời này của nàng không có phần nộ cũng không mang theo một chút ý cười, không phải lời nói tức giận cũng không phải là lời nói vui đùa! Nàng chỉ đang nghiêm túc mà trần thuật lại tâm tình hiện tại của nàng.

Nàng luôn luôn bao dung với mỹ nam tử! Nhưng tên Phượng Vô Trù này thuộc thể loại người không có việc gì làm, thừa hơi đi chọc giận nàng, chỉ đơn thuần muốn làm nàng bức bối, cho nên khi xét đến dung mạo của hẳn nàng cũng không quá so đo! Nhưng trình độ của Long Ngạo Định lại càng ngày càng nghiêm trọng, đầu tiên là dùng mưu kế muốn kéo nàng vào trận doanh, hẳn thấy sắp thất bại liền để cho Võ Lưu Nguyệt đến giết nàng?

Trình độ bất đồng tất nhiên độ chịu đựng của nàng cũng bất đồng!

Nhiếp Chính Vương điện hạ sau khi nghe xong lời này thì khoé môi nhanh chóng hiện ra ý cười vừa lòng, nụ cười của hắn nhìn có chút tiện, nhưng Lạc Tử Dạ lại đang nhăn hai mắt lại nên mới không thể phát hiện. Sau khi cười xong, Nhiếp Chính Vương điện hạ cũng khép lại hai tròng mắt, tựa như không chút để ý mà trầm giọng nói: " Cô cũng rất chán ghét hẳn!"

Lạc Tử Dạ như sương mờ, mở mắt ra nhìn hán một cái, hoài nghi bản thân có phải là nghe lầm rồi hay không?! Cái người ngang ngược như hán mà cũng có thể nói ra được những lời nói trẻ con như vậy? Nàng ngán hán một lát thì thấy hán vẫn nhắm lại hai tròng mắt thì cũng không tính toán hỏi cái gì. Trong lòng cũng tự giác mà cân nhắc, hiện này lập trường chính trị của Long Ngạo Địch và hán hoàn toàn tương phản nhau, cho nên việc Phụng Vô Trù chán ghét Long Ngạo Địch cũng có thể chấp nhận được!

Vì thế, Lạc Tử Dạ cũng không tiếp tục rối rắm mà ngáp một cái, uống toan đi ngủ. Nàng cảm thấy vị Vân cô nương này nhân phẩm không tồi, có thể kết giao bằng hữu được!

Vừa mới chuẩn bị ngủ thì Lạc Tử Dạ đã cảm thấy có một vật nặng đang đè lên ngực.

Gần xanh ở thái dương nhảy dựng lên, ban đầu Lạc Tử Dạ đang buồn ngủ ngay lập tức tỉnh táo lại, cảm thấy tên tiện nhân này đúng là sỗ đến nguyền mả! Lạc Tử Dạ nghiêng răng kềm kẹp, tiếp đó thanh âm chết tiệt được tiện nghi lại còn khoe mẽ của hán vang lên bên tai: "Thịt mỡ tựa như đầy đặn hơn so với cơ bắp! Ân? Ngoại trừ áo trong còn chưa cởi người vẫn còn mặc thêm áo khác?!"

"Cút!" Lạc Tử Dạ rớt cuộc cùng nổi điên lên, kích động đập thật mạnh vào móng heo của hán.

Nàng thật sự không rõ tại sao hán đẹp trai thế mà lại đáng khinh đến như vậy? Chụp móng heo của hán vài cái, Lạc Tử Dạ cắn răng mở miệng: "Ta nói Nhiếp Chính Vương điện hạ, người không cảm thấy mặc kệ là cơ bắp hay thịt mỡ có hình dạng gì, người thân là một người nam nhân lại luôn đi sờ ngực của nam nhân khác kỳ thật là con mẹ nó kỳ dị không?!"

Mây rậm của Nhiếp Chính Vương điện hạ nhăn lại, chỉ cần nhìn vẻ mặt của hán một cách đơn thuần thì biết hán cảm thấy có chút không tốt rồi! Nhìn thoáng qua Lạc Tử Dạ một cái, phân vân không biết nên thu tay lại hay vẫn là không!

Lạc Tử Dạ nhìn thấy bộ dáng do dự của trên tiện nhân này thì lại tát thêm một cái nặng nề vào móng vuốt của hán. Chỉ ngoan tay vào mũi của hán mở miệng cảnh cáo: "Giả nói cho người biết, nếu người vẫn còn tiếp tục sờ ngực của gia thì gia sẽ đào đống quần người!"

Đậu má! Hán thật sự cho rằng nàng rất dễ để hán khi dễ sao?

Khoé miệng Nhiếp Chính Vương điện hạ khẽ nhếch lên một cái, mặc dù hán có thể ngăn lại cái chụp này của nàng nhưng hán lại không hề ngăn cản. Khi nghe thấy lời nói của Lạc Tử Dạ, không hiểu sao hán lại thấy không tốt. Hán thu hồi tay, tiếp tục ôm nàng vào lòng mà ngủ.

Lạc Tử Dạ bức bối trừng mắt nhìn hán nửa ngày, xác định hán đã thực sự ngủ rồi mới dám nhắm mắt lại. Cũng thật phần ngóng đợi bình minh kia dạng....

.....

Việc Vô Lưu Nguyệt vào Quốc Tự ban đêm có không ít người biết, mà còn một việc khác là Hiến Thương Phong Vương mất tích vào ban đêm thì người trông coi hán lại không hề biết.

Đang lúc mọi người bắt đầu điều tra thì chính hán cũng đã tự mình trở lại, nói chính hán chỉ đi xem hoa đào một chút.

Người sáng suốt tất nhiên sẽ phát hiện ra hán ra ngoài là để làm việc khác. Nếu như hán đã trở lại thì cho dù hoàng đế Thiên Diệu có bất mãn đi chăng nữa thì cũng không thể nào cái gì, chỉ hạ lệnh tăng thêm người "bảo vệ an toàn" cho hán. Đương nhiên ai cũng hiểu được vị hoàng đế bệ hạ chỉ đang tăng thêm người giám thị hán mà thôi!

Nhóm mỹ nam tử sau khi nhận được tin tức Lạc Tử Dạ ngủ với Phụng Vô Trù thì biểu tình trên mặt từng người đều phong phú, cổ quái như nhau. Từ ngữ cùng văn hoá mấy ngàn năm cũng không thể thành dung được một phần mười tâm tình hiện tại của bọn họ.

Đương nhiên, phần lớn là vì bị họ rất kính nể với Phụng Vô Trù, cũng như đã hiểu rõ được tại sao năm đó Nhiếp Chính Vương điện hạ lại hủy hôn ước với Vô Ưu công chúa của Đế Thác. Hóa ra hán là một tên đoạn tụ...

Tâm tình phức tạp của bọn họ đương nhiên là Lạc Tử Dạ không hề biết.

Nàng cứ vậy mà bình yên ngủ một giấc, nội tâm nôn nóng chờ đến bình minh. Lạc Tử Dạ mở mắt ra nhìn Phụng Vô Trù một cái, thấy hán rục rịch như vẫn còn đang ngủ liền nhanh chóng bò dậy tìm kiếm quần áo của mình.

Bộ dáng sốt ruột kia của nàng giống như mấy gã đào hoa vừa mới làm việc gì có lỗi, sợ bị thê tử bắt được nên mới vội vội vàng vàng mặc quần áo, nhanh chóng chạy trốn.

Mặc xong quần áo thì đứng ở mép giường nhìn hán một lát, mặc dù hiện tại hán vẫn còn đang ngủ nhưng lông mày rậm vẫn nhăn lại như cũ. Nhưng dù vậy hán vẫn đẹp trai đến ngây người, khiến cho Lạc Tử Dạ đang ngắm nhìn hán liền nhanh chóng xống tới.

Mà Nhiếp Chính Vương điện hạ trong lúc đang "ngủ mơ" nghe thấy tiếng động thì nằm im, tò mò không biết nàng định làm gì.

Mà Lạc Tử Dạ sau khi xống đến liền dùng vận tốc ánh sáng xốc chăn của hán lên. Sau đó thò tay sờ đũng quần của hán, chưa chờ được cảm thấy xúc cảm như thế nào nhưng nàng cũng đã báo được mối thù hôm qua. Vì vậy nên khi báo được thù, Lạc Tử Dạ nhanh chóng co chân chạy....

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Làm cho Phượng Vô Trù thay đổi triệt để, một lần nữa làm người!

Edit: mô mô

Nhiếp Chính Vương điện hạ sùng sốt một trận, cảm thấy bản thân đã cảm giác sai, tên tiểu tử Lạc Tử Dạ này cư nhiên...! Đôi mắt của Nhiếp Chính Vương điện hạ mở lớn, nhìn theo bóng dáng chạy như điên bên ngoài của Lạc Tử Dạ, vơ tay tính toán dùng nội lực đem người kéo về.

Nhưng hắn cũng đã phản ứng chậm hơn một chút, có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới trên đời lại có người đáng khinh đến như vậy! Trong lúc hắn đang vơ tay ra thì Lạc Tử Dạ đã chạy đến cửa ra ngoài rồi.

Khoé môi tà vọng của hắn run rẩy trong nháy mắt, sau đó cúi đầu xuống nhìn.

Đột nhiên phát hiện ra thân thể của hắn vậy mà lại có phản ứng đối với hành động càn rỡ kia của Lạc Tử Dạ, hơn nữa lại làm cho hắn cực kì khó chịu. Sắc mặt của Phượng Vô Trù chậm rãi có dấu hiệu chuyển sang màu đen. Hắn hạ mắt trầm tư một lát mới có thể khắc chế được tức giận. Hơn nữa hắn lại nên suy nghĩ xem mối thù này có ngày sẽ trả lại cho Lạc Tử Dạ.

Lúc này Lạc Tử Dạ còn không biết rằng hắn đã tỉnh, nhưng nàng lại rất rõ ràng sau khi nàng sờ, khả năng làm hắn tỉnh lại là rất lớn. Vì thế càng vận thêm nhiều sức vào đùi mà chạy nhanh hơn, ý cười trên môi cũng có vẻ dâm loạn, một đường chạy như bay ra cửa. Không biết có phải vừa nãy đi quá vội nên không đem quần áo vừa mặc xong sửa sang lại cho nên lúc nàng chạy ra ngoài thì dây lưng quần cũng đã lỏng lẻo. Lạc Tử Dạ vội vàng thả tay kéo lưng quần lên, sau đó tiếp tục co chân chạy thật nhanh.

Nhưng động tác cùng trạng thái của Lạc Tử Dạ rơi vào trong mắt của nhóm Diêm Liệt thì lập tức được cải biên thành thái tử ăn xong không muốn chịu trách nhiệm nên mới xách quần chạy trốn, cực kì giống với bộ dáng của mấy kẻ bạc tình bạc nghĩa là thế nào?! Bọn họ chắc không nhìn lầm đi?

Còn có, vương hiện tại có khỏe không?

Trong lúc bọn họ đang nghĩ ngợi tới đây thì có một trận gió lạnh từ đại điện truyền đến.

Từ trong ra ngoài đã có thể khiến cho bọn họ còn đang đứng ở cửa không nhận được mà rung động vài phần. Tiếp đó, bọn họ nghe thấy thanh âm lạnh lùng, tức giận của vương truyền ra: "Lạc Tử Dạ..."

Chúng hạ nhân tập thể run rẩy....

.....

Mà Lạc Tử Dạ vốn dĩ đã chạy được rất xa nhưng lại đột nhiên cảm thấy rét run một trận, trong lòng sinh ra một chút dự cảm không tốt, nàng cảm thấy chuyện này hẳn chắc chắn sẽ không dễ yên. Nhưng nàng cũng không phải là người hay rối rắm, cho nên cũng không để chuyện này vào mắt.

Đang định hồi tâm điện thì mới chợt nhớ ra tâm điện của bản thân đã cháy ra than từ hôm qua, vì thế Lạc Tử Dạ lại trầm mặc cân nhắc xem hiện tại nên đi đâu.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Long Ngạo Định cũng một đội nhân mã đang đi về phía nàng. Lạc Tử Dạ hơi mị đôi mắt hoa đào của bản thân nhìn hắn, hắn vẫn rất tuấn tú, khuôn mặt cương nghị hoang dã, đôi mắt huyết sắc làm cho nhân tâm giật mình, thân hình cao lớn dũng mãnh cùng với bộ nhưng trang phục trợ. Chắc chắn, đúng là hình mẫu anh hùng lý tưởng nha!

Nhưng là lúc nhìn hắn, ánh mắt của Lạc Tử Dạ lạnh đi nửa phần, khoé miệng cũng chậm rãi lộ ra nụ cười lạnh.

Khi Lạc Tử Dạ đến gần nàng thì nụ cười lạnh bên môi của Lạc Tử Dạ ngay lập tức thu hồi lại, giống như chưa hề xuất hiện.

Có vài người đi theo phía sau hắn, người thì mặc quan phục, cũng theo hòm thuốc, còn có hai thị tì đi theo sau. Long Ngạo Định đi đến trước mặt nàng thì cúi đầu, thì lễ với nàng: "Mặt tướng gặp quá thái tử!"

Mấy người phía sau hắn cũng đồng loạt cúi đầu: "Gặp qua thái tử!"

Lạc Tử Dạ chủ nhìn hắn trong chốc lát mà không hề nói chuyện. Vì thế mà mấy người này vẫn tiếp tục duy trì tư thế khom lưng cúi đầu mà không dám đứng lên. Mây kiếm của Long Ngạo Định nhìn lại, chỉ trong chốc lát hắn đã rõ được chính mình đã đắc tội Lạc Tử Dạ ở chỗ nào, cho nên Lạc Tử Dạ mới không hề rằng, không chỉ hắn đứng lên.

Nhưng hắn cũng không hoàn toàn để ý đến việc này, cúi đầu xuống, môi miệng hơi nhếch lên một độ cong hoàn mỹ. Bất cứ việc gì bất mãn Lạc Tử Dạ

đều biểu hiện hết ra bên ngoài mà không biết che dấu cảm xúc, như vậy...

Chỉ có thể thuyết minh Lạc Từ Dạ không đáng để sợ hãi.

Mà Lạc Từ Dạ tự nhiên có thể nhìn ra được ý tưởng của hắn, nụ cười lạnh lại một lần nữa xuất hiện trên khoé môi. Nàng nhìn chăm chăm bọn họ trong chốc lát, cuối cùng mới mở miệng: "Đứng lên đi!"

Lạc Từ Dạ đứng thẳng sống lưng lên. Hắn hoàn toàn không nhìn Lạc Từ Dạ cũng càng không hỏi tại sao nàng lại sinh khí, chỉ quay đầu liếc mắt nhìn mấy người đứng ở phía sau hắn một cái, rồi lại quay đầu mở miệng bẩm báo với Lạc Từ Dạ: "Khởi bẩm thái tử, điện hạ đã biết đêm qua thái tử bị chấn kinh nên đã phái riêng thái y viện viện phán, tới đây chẩn bệnh cùng điều dưỡng thân thể của ngài. Mà hai người này là người đã trải qua huấn luyện lễ nghi trong cung, về sau sẽ thấy thể Tiểu Minh Từ hầu hạ ngài!"

Hắn vừa nói lời này xong thì hai gã cung tì kia cũng đã tiến lên.

Cả hai người kia đều thuộc loại xinh đẹp, nếu như xét về dung mạo và đang người là lướt thì tuyệt đối là mỹ nhân nhất đẳng. Sau khi các nàng tiến đến thì đồng loạt khom lưng, theo thứ tự trước sau mở miệng: "Nô tì Lộ Nhi! Nô tì Đạp Đạp! Xin bái kiến Thái Từ điện hạ!"

Lạc Từ Dạ nghe xong lời thì trong lòng động một cái nhưng biểu tình bên ngoài lại không hề thay đổi. Dùng người đã tiếp thu qua huấn luyện để tới làm nô tì cho nàng, không biết vị phụ hoàng đại nhân kia phải tới để chăm sóc hay vẫn là giám thị nàng đây?!

Trong lúc nàng đang suy nghĩ thì hắn cũng tiếp tục mở miệng nói: "Hơn nữa điện hạ cũng có lệnh sau khi trở về làm thái tử đến chỗ điện hạ một chuyến!"

Long Ngao Địch mang theo sắc mặt lạnh lùng mà bẩm báo. Hắn chưa hề nói hoàng đế tìm nàng có việc gì nhưng cũng đã truyền tải lại lời nói của hoàng đế. Lạc Từ Dạ gật gật đầu xem như đã hiểu, tâm tư nhất thời xoay chuyển, đồng thời cũng tò mò không biết phụ hoàng muốn gặp nàng làm cái gì.

Nàng nhướn mày nhìn về phía mấy người phía sau hắn, sau đó liền mở miệng phân phó với người phía thái y phía sau hắn: "Bổn thái tử không có việc gì, người đi xem bệnh cho Tiểu Minh Từ thật tốt là được! Còn hai người các người, đi theo ta!"

Nói xong lời này thì nàng tính toán rồi đi, vị thái y kia mở miệng nói: "Thần tuân mệnh thái tử!"

Bước chân của Lạc Từ Dạ cũng không hề ngừng nghỉ, cũng sắp sửa qua bên người Long Ngao Địch.

Đang lúc bọn họ sắp đi qua nhau thì bước chân của Lạc Từ Dạ bỗng nhiên ngừng lại. Thanh âm phong lưu trời sinh hiện mang theo một chút ngả ngón, chậm rãi nói: "Có đôi khi những người hay cố tình để lộ ra cảm xúc của bản thân, không phải là họ không biết che dấu mà là để cảnh cáo người khác! Long tướng quân, bổn thái tử vẫn nên nhắc nhở người một câu, mọi việc có thể có một lần hay hai lần nhưng tuyệt đối không thể lên đến lần thứ ba! Người có tâm tư của người gia cũng có thủ đoạn của gia!"

Nàng nói xong lời này cũng mặc kệ Long Ngao Địch có phản ứng gì, phe phẩy cây quạt trong tay bước nhanh rồi đi.

Long Ngao Địch ngẩn người, nghiêng người nhìn thoáng qua bóng sáng của nàng, trong nháy mắt có một tia hoàng thần. Hắn không thể nào tin tưởng được Lạc Từ Dạ lại có thể nói ra được một câu như vậy! Đây xem như là nàng đã nhìn thấu ý nghĩ trong lòng hắn ắt cũng không buồn giả bộ, trực tiếp nói ra cũng xem như đang cảnh cáo hắn?!

Việc này cũng đồng nghĩa với việc Lạc Từ Dạ đã biết được chuyện Võ Lưu Nguyệt vào Quốc Tự đêm qua, hơn nữa cũng biết chuyện này cùng hắn có liên hệ?

Nhìn thân ảnh của Lạc Từ Dạ đi càng ngày càng xa, nụ cười lạnh lại xuất hiện bên môi hắn. Đúng vậy, đêm qua Lạc Từ Dạ cùng Phượng Vô Trù ở cạnh nhau, thậm chí còn ngủ cùng giường, hai người này đã được mọi người xếp vào cùng một phe, cho nên lúc này hắn cũng với pháp có thể tự thuyết phục chính mình Lạc Từ Dạ cùng Phượng Vô Trù là quan hệ đối địch! Hơn nữa chuyện của Thiên Từ Lệnh hắn còn chưa điều tra rõ hết.

Mà nếu Lạc Từ Dạ đã gia nhập vào cuộc chiến này thì hắn muốn diệt trừ nàng thì cũng không có gì là không đúng cả!

Thế nhưng trước mắt hắn lại bị nàng cảnh cáo.

Nghĩ tới đây, môi mỏng của hắn nhếch lên, hắn bỗng nhiên lại cảm thấy nếu như Lạc Từ Dạ tham dự vào cuộc chiến này thì sẽ càng trở nên thú vị hơn. Còn việc Lạc Từ Dạ nói với hắn như vậy là nàng thực sự có thực lực hay vẫn là đang khoác lác, không biết sống chết? Bất luận là cái nào cũng đáng giá để hắn phải coi trọng.

.....

Sau khi cảnh cáo Long Ngao Địch, Lạc Từ Dạ trầm mặc đi về phía trước, trong lòng im lặng một mảng, không biết phụ hoàng tìm nàng đến tột cùng là muốn cái gì. Không biết là phúc vẫn là họa?

Còn có Phượng Vô Trù đã nói nàng không nên tin tưởng bất kì lời nói của người nào! Việc này làm cho Lạc Từ Dạ phải neho mắt nhìn về phương hướng phòng của Tiểu Minh Từ. Phượng Vô Trù chỉ là thuận miệng cảnh báo hay vẫn là Tiểu Minh Từ có vấn đề? Nàng thực mong chỉ là về trước bởi vì người nàng thực lòng tin tưởng là Tiểu Minh Từ!

Lạc Từ Dạ thu lại ý nghĩ ngờ trong nội tâm, liếc mắt nhìn hai thị tì ở phía sau một cái, mở miệng nói: "Nói nghe một chút, người phái các người đến hầu hạ

ta đã giao nhiệm vụ gì cho các người?"

Hai thị tì kia sùng sốt, sắc mặt trắng bệch, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt liền khôi phục lại bình thường. Các nàng không thể hiểu được vừa Bạch thái tử chỉ là thuận miệng hay là đã nhìn ra được cái gì?! Vì thế, hai người bọn họ chỉ trầm mặc mà không đáp lại. Bất luận là thái tử đoán ra được cái gì hay vẫn là thuận miệng, bọn họ vẫn không thể nào nói thật được! Nhưng như vậy thì bọn họ nên trả lời như thế nào?

Các nàng trầm mặc cũng nằm trong dự kiến của Lạc Từ Dạ.

Lạc Từ Dạ không yêu cầu các nàng phải trả lời, chỉ phe phẩy cây quạt trong tay đi lên phía trước, không chút để ý mà nói: "Cho dù các người nhận bất kỳ nhiệm vụ gì, bốn thái tử vẫn mong các người hiểu rõ được sau khi đi bên cạnh ta, ở trước mặt người khác cái gì không nên nói cái gì có thể nói. Nếu như sau này các người lỡ nói cái gì không nên nói thì gia sẽ cắt đầu lưỡi của các người!" Câu cuối cùng này là nàng học từ chỗ của tên Phụng hoàng biến thái kia. Nói xong, Lạc Từ Dạ chep miệng mấy cái, nàng chợt phát hiện ra mặc dù câu cảnh cáo này khá tàn bạo nhưng dùng để uy hiếp thì lại cực kỳ thích hợp.

Hai người kia nghe xong lời này thì nhanh chóng cúi đầu. Những câu cảnh cáo các nàng đã được nghe không ít nhưng không biết vì sao khi Lạc Từ Dạ nói ra những từ này, các nàng lại cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi lạnh, mở miệng nói: "Thái tử yên tâm, nô tì đã rõ!"

Nói tới đây, Lạc Từ Dạ cũng không tiếp tục chơi trò thâm trầm cùng các nàng, đang định đổi đề tài thì cảm nhận được một vật sắc nhọn đang cắt xuyên không khí đang bay lại gần. Ánh mắt Lạc Từ Dạ lạnh dần, vươn hai đầu ngón tay ra kẹp lấy, một cái phi tiêu ngay lập tức rơi vào trên tay nàng, phía trên còn có một tờ giấy đi cùng.

Mặc dù phía sau có hai thị tì nhưng Lạc Từ Dạ cũng không hề kiêng dè mà trực tiếp mở ra xem.

Mà cho dù nàng không thêm e dè thì hai nữ thị tì kia cũng không dám nhìn trộm. Cho nên nội dung của tờ giấy kia là gì các nàng cũng không hề hay biết. Lạc Từ Dạ sau khi nhìn hết nội dung trên giấy liền thu lại vào trong tay áo. Khốn làm bất kỳ cái đánh giá nào, ánh mắt thâm trầm, làm cho hai người phía sau không thể suy đoán được gì!

Lạc Từ Dạ tiếp tục bước chân về phía trước, tựa như ban nãy chưa hề có tờ giấy nào xuất hiện qua. Cực kỳ thuận miệng nói: "Gần đây có chuyện gì mới mới phát sinh hay không?"

Lời này của nàng chỉ là để thuận tiện nói sang chuyện khác, nhưng sau khi nàng hỏi, thị tì tên Lộ nhi suy nghĩ trong một chốc liền đáp lại: "Chuyện lớn thì không có nhưng nô tì nghe nói Vô Ưu công chúa của Đế Thác lại chọn phò mã, ít ngày nữa liền tiến hành hôn lễ!"

Lạc Từ Dạ nghe đến đó lại nói tiếp: "Hình như lúc sinh thân của phụ hoàng, chỉ có Đế Thác là không phái người đến chúc mừng..."

Lộ nhi nhìn bóng dáng của nàng tròn chốc lát mới mở miệng nói: "Thái tử không biết Đế Thác cùng Thiên Diệu ta không hợp nhau sao?" Khó trách không ít người nói sau khi thái tử bị hoàng thượng đánh liên giống như bị chứng bệnh mất trí nhớ, tâm tư lại càng thêm đáng khinh hơn. Chuyện này đã được tất cả mọi người bàn tán lâu như thế, không lẽ thái tử thật sự không nắm được?!

Nàng vừa mới tới nơi này không lâu đương nhiên là không biết được! Nhưng đó chỉ là suy nghĩ trong lòng, Lạc Từ Dạ sẽ không ngu ngốc mà đi nói ra bản thân nàng là người mới xuyên đến đây đâu! Lạc Từ Dạ mở miệng nói: "Bốn thái tử trước nay chỉ có ăn chơi nhậu nhẹt thì chú ý mấy việc này làm gì? Đến, nói cho ta nghe quan hệ đến cùng là như thế nào?"

Nàng vừa nói xong thì khoé miệng của Lộ nhi cùng với Đạp Đạp đều thì nhau co rút, soi cả thiên hạ, chắc không ai không chút xấu hổ mà tự nói bản thân ăn chơi nhậu nhẹt cả ngày như thái tử đâu?!

Nhưng cả hai người bọn họ đều không dám mở miệng ra phun tào thái tử đâu! Còn vấn đề mà Lạc Từ Dạ hỏi thì một chữ cũng không dám nói.

Lạc Từ Dạ kì quái nhìn bị họ mấy cái, vốn dù nàng chỉ hơi hứng thú với chuyện này thôi nhưng sau khi nhìn bộ dáng không dám nhiều lời của các nàng, Lạc Từ Dạ lại càng muốn biết hơn nữa!

Lạc Từ Dạ nhướn mày hỏi: "Như thế nào? Không dám nói à? Hay là có liên quan đến người nào?"

Đạp Đạp gật đầu, cũng kính nói: "Thật ra chuyện này có liên quan đến chuyện riêng tư, mà người kia lại là.... là người mà không ai dám nhắc đến tên của hần!"

Khoé mắt Lạc Từ Dạ rút nhẹ một cái, nhanh chóng hỏi: "Phụng Vô Trù?" Ngoài hần ra còn ai có thể khiến cho Đạp Đạp áp dụng hình tượng trâu bò tiêu chuẩn nữa?!

Đạp Đạp nghe vậy thì lập tức kinh hãi mà nhìn nàng. Tên của Nhiếp Chính Vương điện hạ mà thái tử cũng dám nói ra khỏi miệng?!

Nét hoảng sợ trong ánh mắt của Đạp Đạp tất nhiên là Lạc Từ Dạ có thể nhìn ra được, nàng không chút để ý mà nhún vai một cái, mở miệng nói: "Tên của hần không biết gia đã rít gào bao nhiêu lần rồi! Nói đi, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào, chúng ta cứ việc lên lút thảo luận đi, ta sẽ không nói cho hần biết!"

Lạc Từ Dạ nói xong lời này liền nhìn các nàng chằm chằm. Hai người họ liếc nhau, vẫn không dám nói, nhưng Lạc Từ Dạ lại đang trông mong nhìn nàng chằm chằm nên không thể không nói.

Cuối cùng vẫn là Lộ nhi mở miệng nói:" Khởi bẩm thái tử, chuyện là thế này... Bấy năm trước, lúc Nhiếp Chính Vương Điện hạ mới vừa lập công, cũng như mới đến tuổi 19, lúc đấy lại không có hôn ước trên người. Vì thế nên Đế Thác hoàng đế đã tự mình biết quốc thư để đính hôn cho công chúa mà hắn sủng ái nhất với Nhiếp Chính Vương Điện hạ!"

Xuất phát từ việc không ưa thích hắn cùng với việc chán ghét các hàng vi quấy rối của hắn, Lạc Tử Dạ nhanh chóng mở miệng suy đoán:" Sau đó hoàng đế Đế Thác đã phát hiện ra nhân phẩm của hắn không tốt, không phù hợp với nữ nhi của mình nên đã nhanh chóng hủy hôn. Phụng Vô Trù vì chuyện này mà chịu đã kích nặng nề nên tới giờ vẫn chưa hề đón dâu, cũng như là không thể nào quên được tình cũ? "

Nói tới đây, trong lòng Lạc Tử Dạ không tự giác được mà sinh ra lòng đồng cảm với hắn. Khó trách hiện tại hắn lại biến thái, chuyên tìm nạng gây phiền phức như vậy, hóa ra là do hồi trẻ phải chịu thương tổn nên tâm lý mới bị vặn vẹo như vậy.....

Nghe xong cái suy đoán này của nàng, khóe miệng Lộ nhi không nhịn được mà dật nhẹ một cái. Thật sâu mà tán thưởng với trình độ nói hươu nói vượn của thái tử.

Run rẩy khóe miệng một lúc, nàng mới mở miệng nói:" Thái tử điện hạ, ngài suy nghĩ nhiều quá! Lúc quốc thư được đưa đến, Nhiếp Chính Vương Điện hạ vẫn mang thân phận thế tử của vương phủ, bệ hạ nghĩ hắn sẽ đồng ý nên đã chấp nhận cộc hôn sự này, và mời Vô Ưu công chúa đến Thiên Diệu du ngoạn. Mà Nhiếp Chính Vương Điện hạ lúc đó cũng không hề biết chuyện này. Lúc bệ hạ công bố ra ngoài, ngoài ý muốn là Nhiếp Chính Vương Điện hạ lại cực lực phản đối! Lúc đó còn tạo ra oanh động rất lớn... "

Nghe đến đó, Lạc Tử Dạ cảm thấy trong chuyện này có một chút cổ quái. Liếc mắt nhìn Lộ nhi một cái, mở miệng hỏi:" Lúc đó Phụng Vô Trù mới chỉ lộ đường kiếm nhưng đã triển lộ ra năng lực kinh người. Cho nên hắn có kháng chỉ thì phụ hoàng cũng không để vào mắt, thế nhưng vì chuyện hủy hôn này mà phá đi mối quan hệ của hai nước? "

Hỏi đến đây, chính bản thân nàng cũng không tưởng tượng được! Khi đó xem như là độ tuổi thích hợp để kết hôn, mà hắn lại vừa mới lộ đường kiếm, nếu như kết hôn với công chúa thì không khác gì mặt trời ban trưa. Người đó lại là công chúa được hoàng đế Đế Thác sủng ái nhất nên không có chuyện xấu xí được, vì sao hắn lại cự tuyệt?

Lộ nhi lắc đầu mở miệng nói:" Khởi bẩm thái tử, mọi việc không chỉ đơn giản như vậy! Lúc Nhiếp Chính Vương Điện hạ phụng mệnh cùng đi với Vô Ưu công chúa, sau khi biết được Nhiếp Chính Vương Điện hạ hủy hôn liền tự sát nhưng may mắn là đã được cứu về, mặc dù trên trán đã có một vết sẹo lớn, xem như công chúa đã bị hủy dung! Hoàng đế Đế Thác rất giận dữ, dù sao Vô Ưu công chúa cũng là đệ nhất mỹ nhân cho nên... "

Nghe vậy, Lạc Tử Dạ cũng xem như là hiểu được đại khái. Nữ nhi mà mình yêu thương nhất bị hủy hôn lại còn tự sát, đế thác hoàng đế không giận mới là lạ!

Vì thế Lạc Tử Dạ gật gật đầu:" Cho nên Vô Ưu công chúa kia hiện giờ mới gả chồng? "

Lần này, người nói tiếp là Đạp Đạp, mở miệng nói: " Không phải như thế, sau khi công chúa Vô Ưu hủy dung, trở về Đế Thác liền nghe theo Hoàng đế gả cho vương công công tử của Đế Thác. Nhiếp Chính Vương Điện hạ cũng đưa lên đại lễ chúc mừng hơn nữa còn thập phần phô trương, cấp cho Vô Ưu công chúa đủ mặt mũi. Nhưng mà.... Ân! Sau hai năm công chúa xuất giá, tất cả mọi người đều cho rằng mọi chuyện đều đã bình thường trở lại thì không biết tại sao, Nhiếp Chính Vương Điện hạ lại tự tay động thủ lấy mạng của của phò mã! "

Lạc Tử Dạ nghe vậy thì khóe miệng giật nhẹ, đưa mắt nhìn Đạp Đạp:" Phụng Vô Trù giết người không cần phải đền mạng? "

Sau khi hỏi xong câu hỏi ngớ ngẩn này, chính bản thân nàng không nhịn được mà khinh bỉ bản thân một hồi, hắn đã không giết thêm là tốt lắm rồi, ai lại giám bắt hắn đền mạng nữa?! Quả nhiên hai người kia lắc đầu, Lộ nhi mở miệng nói:" Đó bất quá cũng chỉ là một phò mã, còn địa vị của Nhiếp Chính Vương Điện hạ lúc đó quá cao không thể nào dao động được! Mặc thiên tử chỉ có thể ban đồ vật để trấn an Đế Thác. Nhưng lý do khiến cho Nhiếp Chính Vương Điện hạ giết phò mã thì trong thiên hạ không có ai biết mà cho dù biết cũng không dám mở miệng nghị luận. Đế Thác hoàng đế triệt để bị chọc giận, suýt nữa thì xuất binh. Cho đến tận bây giờ, quan hệ của hai nước đã vô pháp có thể hàn gắn lại. Sau khi chuyện này xảy ra người trong thiên hạ nghị luận về Vô Ưu công chúa không ít, lời nói khó nghe nào cũng có! "

" Phụng Vô Trù không hạ lệnh không cho người ta nghị luận, bắt mấy người khai đao giết gà dọa khỉ? " Lạc Tử Dạ tự động bỏ não trong lòng một phen về câu chuyện xưa này.

Lộ nhi nghe xong lời này thì kinh ngạc trừng lớn mắt, mở miệng hỏi:" Sao ngài lại biết? Đúng thật là như thế, lúc đó trong thiên hạ không ít người suy đoán có phải Nhiếp Chính Vương Điện hạ đang hối hận vì đã hủy hôn hay không, cũng đã suy đoán bọn họ sẽ kí kết lại lương duyên. Nhưng là xong việc lại không có bất kì việc gì nữa.. Cứ thế im lặng đến 5 năm, Nhiếp Chính Vương Điện hạ đối tốt với Vô Ưu công chúa không còn gì để nói, nhưng lại không hề đề cập đến khôi phục hôn ước. Thẳng đến bây giờ lại truyền đến tin tức chọn phò mã... "

Lạc Tử Dạ nghe xong thì thở dài một cái, trải qua một hồi bỏ não, xem như nàng đã hiểu được vài phần. Mở miệng phân tích: " Vì thế theo tình tiết của truyện xưa, lúc Phụng Vô Trù còn trẻ, còn quá bốc đồng, không tiếp thu được ý chỉ của phụ hoàng, cho nên đã kháng hôn! Nhưng hai năm sau hắn lại thấy hối hận, phi thường ghen ghét với phò mã của Vô Ưu công chúa, vì thế mà cực kì hung tàn giết chết tình địch! Hơn nữa lại nỗ lực một thời gian dài hy vọng có thể挽回 được tâm của Vô Ưu công chúa nhưng đã 5 năm một cái lòng cũng không nhận được! Bây giờ lại truyền đến tin tức Vô Ưu công chúa tìm phò mã nên hắn thập phần khổ sở nên mới... "

Cho nên đêm qua mới lên con biến thái muốn nàng ngủ cùng hắn. Cảm tình bị kích thích cùng tổn thương quá lớn nên thiếu chút nữa đem bản thân phát triển theo khuynh hướng đoạn tự?

Nghĩ tới đây, lòng Lạc Tử Dạ lại tràn đầy đồng tình với hắn. Hơn nữa đã quyết định tha thứ cho hắn một chút, mở miệng nói: " Nguyên lai mọi chuyện là

như vậy, khó trách tính cách của hắn lại ác liệt biến thái như vậy. Hắn bị thương tình cảm nặng nề lại không có ai quan tâm nên mới sinh ra vấn đề về tinh thần. Cho nên gia xem xét ở việc hắn là người đang thất tình miễn cưỡng tha thứ cho hành vi quá phận của hắn. Về sau nếu không có việc gì gia sẽ cấp cho hắn một chút âm áp cùng an ủi, cho hắn cảm nhận được sự tốt đẹp của thế gian này, từ đó mà thay đổi triệt để, làm người thêm lần nữa. Không cần tìm gia cấp phiền toái thế

nữa! "

Lạc Tử Dạ nghiêm túc đem lời này nói ra còn gật gật đầu mấy cái.

Lộ nhi cùng Đạp Đạp liếc mắt nhìn nhau, khóe mắt cùng khía miệng đều không nhìn được mà run rẩy, sâu sắc mà khâm phục trí tưởng tượng của thái tử! Hơn nữa theo như tính tình của Nhiếp Chính Vương Điện hạ, nếu như giống với lời nói của thái tử thì hắn chắc chắn sẽ không quan tâm cái gì mà trực tiếp đem Vô Ưu công chúa về làm vương phi, việc gì phải cho phép nữ nhân của mình tái giá? Nhưng là các nàng không dám tùy tiện mở miệng, nếu như phản ánh lập luận của thái tử e là sẽ chọc giận thái tử mất!

Nhưng thật ra Nhiếp Chính Vương Điện hạ vừa được thuộc hạ hầu hạ mặc quần áo xong liền cảm thấy sau lưng có một trận rét run. Hắn hoàn toàn không biết chính mình đã bị Lạc Tử Dạ liệt võ người bị thất tình, cần sự âm áp cùng sẽ chia của mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Edit: mô mô

Sau khi Lạc Tử Dạ biết được chuyện này hơn nữa lại còn tự bỏ não một hồi chuyện xưa xong. Lúc này mới đưa mắt nhìn về phía Lộ nhi cùng Đạp Đạp, mở miệng nói: " Gia còn có chuyện phải xử lý, các người trước tiên cứ đi đến chỗ của Tiểu Minh Tử, bao giờ rồi khỏi đây gia sẽ cho người đến thông báo với các người!"

Trong lòng Lạc Tử Dạ rất rõ ràng, hai ti nữ này mười phần là được phái đến để giám sát nàng, cho nên có khả năng lúc này chưa chắc họ đã nghe theo mệnh lệnh của nàng.

Nhưng kì quái chính là, sau khi nàng nói ra lời này, hai người họ liền cúi đầu thi lễ, sau đó thập phần dứt khoát nói: " Nói ti tuân mệnh!"

Sau khi nói xong lời này liền xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng dáng rời đi của hai người bọn họ, đôi mắt hoa đào của Lạc Tử Dạ hơi mị mị lại, đôi môi nhếch lên một độ cong tuyệt đẹp vừa phong tao lại không rõ ý vị. Sau đó nàng liền xoay người, hướng về tấm điện của Hiên Thương Dật Phong mà đi, tờ giấy mà nàng nhận được ban nãy chỉ được ghi một câu: " Muốn biết người hủy tâm cũng là ai liền tới gặp bốn vương!"

Mặc dù chưa biết người tự xưng " bốn vương" là ai nhưng từ nét chữ đã có thể dễ dàng đoán ra được thân phận.

Mấy chữ kia phiêu dật tiêu sái, tựa như gió tháng ba quét nhẹ vào mặt, lại lướt nhẹ qua một hồ nước dài, yên lặng như hồ nước lại có thể tạo ra những gợn sóng nhẹ lăn tăn. Người ta nói chữ viết cũng như người, chữ viết cùng tâm tính như vậy ngoại trừ Hiên Thương Dật Phong thì còn ai nữa!

Lạc Tử Dạ một đường đi về phía tấm cung của Hiên Thương Dật Phong, trên đường vừa hay nhặt được hai khối đá lấy lửa, lại phát hiện thêm mấy cành cây khô dễ bắt lửa, liền dừng lại nhặt lên mang theo bên người.

Sau khi tới gần tấm điện của Hiên Thương Dật Phong, nàng không hề ngạc nhiên khi thấy không ít thị vệ đang phòng thủ bên ngoài. Nàng cũng lười tránh né thị vệ để đi vào, mà là nhảy lên đứng trên một cành cây cao. Thập phần nhân nhả mà dựa lưng vào cây, vạt áo đỏ tươi đường hoàng rủ xuống, tựa hồ không hề quan tâm người ta có phát hiện ra nàng hay không.

Theo đó, đưa tay vào vạt áo nhẹ nhàng lấy ra hai khối đá lấy lửa mà mà sát, tia lửa nhanh chóng bén vào cành cây khô, lúc này, Lạc Tử Dạ mới thập phần chính xác mà ném vào tấm điện của Hiên Thương Dật Phong, sau đó Lạc Tử Dạ nhắm mắt lại, nghiêng đầu tính toán đường thân trong chớp lát.

Lại nói đến cái cành cây khô đang cháy kia bị nàng ném lên chỗ mái hiên, với vì lực đạo ném khá tốt nên cái đồng củi lửa kia bay giữa không trung bắn ngược về phía cửa sổ. Giấy dán cửa sổ cũng theo đà mà bốc cháy...

Nàng không hoài nghi người đốt tấm cung của mình là Hiên Thương Dật Phong nhưng cũng không hề nói không phải hắn.

Nhưng chỉ dù có phải hắn hay không thì cũng là hắn đã thiết kế nàng trước, làm chỉ nàng suýt nữa thì bị nhóm võ tăng vây công, dù sao vẫn phải đem thù này báo không phải sao? Làm cho mấy người này tốt xấu gì cũng phải biết nàng cũng không phải là người dễ chọc. Hơn nữa mọi chuyện cũng không hẳn là như thế, mà là vì...

Tận mắt nhìn thấy mối lửa kia chậm rãi bùng to lên. Một đêm ngủ không hề yên ổn cùng tên cuồng mà kia mà Lạc Tử Dạ hiện tại đã ngáp ngắn ngáp dài mấy cái. Lạc Tử Dạ híp mắt nhìn mối lửa kia một lúc, từ phía quanh đầu bắt đầu xuất hiện nhiều nhóm người hô nhau dập lửa. Rất nhiều người cảm thấy nghi ngờ về phong thủy của Quốc Tự, tại sao lại xảy ra hai đám cháy liên tiếp.

Lạc Tử Dạ không hề hy vọng gì vào ngọn lửa này có thể đốt cháy được Hiên Thương Dật Phong nhưng nàng lại rất mong hiện tại hấn vẫn đang ngủ trong đây. Mà Hiên Thương Dật Phong kia lại đang ngủ thì thấy lửa liền quần áo xộc xệch ngã từ trên giường xuống chạy nhanh ra ngoài. Tốt nhất là quần đừng nên mặc tốt để nàng còn so sánh lớn nhỏ với Phượng Vô Trù!

Được rồi, mặc dù một cái sờ lúc trước của nàng với Phượng Vô Trù là vì tâm tư muốn trả thù quá mạnh mẽ cho nên không hề nghiêm túc mà cảm nhận. Nên nếu mà so sánh với Hiên Thương Dật Phong thì cũng không thể đưa ra kết luận được! Nhưng việc này cũng không thể dập tắt đi lòng nhiệt tình của nàng được...!

Lạc Tử Dạ dõi theo đôi mắt nhìn tha thiết của Hiên Thương Dật Phong một hồi lâu rồi cuộc cũng nhìn thấy người chạy ra. Nhưng ngay lập tức Lạc Tử Dạ lại cảm thấy thất vọng bởi vì người kia không giống như trong tưởng tượng của nàng quần áo không chỉnh tề mà chạy ra. Ngược lại người kia lại mặc trên người áo gấm, phong thái ưu nhã của công tử quý tộc. Hấn cứ vậy mà tùy ý đi ra, đường nhè chỗ hấn đi không phải là bị cháy mà hấn lại giống như đang đi tản bộ hơn! Bên môi hấn vẫn còn hiện lên ý cười ôn nhã, cặp mắt ôn nhuận nâng lên nhanh chóng phát hiện ra Lạc Tử Dạ ở trên cây.

Hấn sững sờ trong chốc lát, trên thực tế hấn vẫn chưa nghĩ là sẽ có người dễ dàng động thủ với hấn, hơn nữa người đó lại Lạc Tử Dạ. Đặc biệt sau khi phóng hỏa nàng lại không hề rời đi mà ngồi lại trên cây chờ hấn.

Người khiến hấn không thể ngờ đến lại càng thuyết minh nàng rất có ý tứ không phải sao?!

Hấn thả người nhảy lên khiến cho mấy tên thị vệ cả kinh. Họ đều cho rằng hấn muốn rời đi nhưng khi lệch đầu nhìn sang hướng khác một chút thì thấy nơi hấn tới là một cái cây cách đó không xa mà người đang ngồi chiếm chỗ trên đó lại chính là thái tử gia. Bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, không có đi lên, trong lòng âm thầm tính toán nhất định sẽ báo lại cho hoàng thượng biết chuyện này.

Hai tròng mắt của Lạc Tử Dạ khéo hờ lại, bên tai nghe thấy tiếng di động đang tiến đến gần. Nàng liền biết được hấn đã đến gần đây hơn nữa là đã tọa ở trên cây rồi!

Lạc Tử Dạ cũng không ngu ngốc mà đề cập đến chuyện nàng vừa phóng hỏa mà mở miệng hỏi: " Sáng sớm vừa thu được phi tiêu của người liên vợi vàng chạy qua đây nên chưa kịp ăn sáng đâu đấy!"

Lời này của nàng khiến cho Hiên Thương Dật Phong bật cười nhẹ một cái, tiếng cười nhạt nhẽo thanh nhã, câu đi tâm thần của người lại không thể hiểu được khiến cho tâm hồn người ta yên ổn. Hấn mở miệng nói: " Sáng sớm nay bốn vương suất nữa thì bị lửa thiêu chết một phen, cũng chưa có ăn sáng qua. Không bằng ngài cùng ta dùng bữa luôn?!"

Lạc Tử Dạ nhấn lại hai mắt, khoanh tay gác ra sau đầu, lưng dựa vào cành cây nhún nhún vai không bày tỏ ý kiến.

Ban đầu nàng cho rằng thân là một vương gia nhân tàn khi gặp phải tình cảnh tắm cũng bị lửa lớn bao quanh thì có đến hơn nửa là chết cháy. Cho dù là Hiên Thương Dật Phong có ôn nhắc đến đâu thì sau khi thoát được chắc chắn sẽ nổi giận nhưng kết quả là người này lại không hề tỏ ra tức giận mà lại nói chuyện ôn như giống như đối đãi với tình nhân, lại còn mời nàng đi dùng bữa sáng cùng.

Đương nhiên việc này không phải là thuyết minh tính tình của hấn tốt mà là thuyết minh tâm cơ của hấn rất thâm trầm, sâu không lường được, hi vọng không lộ trên mặt và lời nói, toàn bộ đều dùng hai chữ " ôn nhuận " để che giấu. Nếu như là địch với hấn thì chắc chắn đây sẽ là một việc cực kỳ đáng sợ, bởi vì người sẽ không bao giờ đoán được tâm tư của hấn, mà hấn thì sẽ vĩnh viễn không thật ra nổi lòng của hấn cho người nhìn.

Cứ như vậy mà trầm mặc một lát, lúc này Lạc Tử Dạ mới mở miệng nói: " Tốt thôi! Bốn thái tử muốn ăn sủi cảo tôm, hoa quế tô, canh nấm tuyết tổ yến,..." Lạc Tử Dạ nhanh chóng tuôn ra một menu đồ ăn, liếc mắt nhìn Hiên Thương Dật Phong một cái rồi mới mở miệng bổ sung: " Hơn nữa bốn thái tử cũng cảm thấy đồ ăn sáng của Phong vương có thể khiến cho bốn thái tử sinh lòng đoạt hờ!"

Khoé miệng Hiên Thương Dật Phong không dấu vết mà trừu nhẹ mấy cái, đương nhiên hấn hiểu được ý tứ bên trong lời nói của Lạc Tử Dạ, thậm chí hấn còn cảm thấy được một chút vũ nhục trong đây!

Nhưng hấn vẫn như cũ không hề nổi giận mà đáp lại một câu khiến cho Lạc Tử Dạ suýt nữa thì sặc chết: " Hờ tiên thì thái tử không ngại thì vẫn nên dùng! Tránh cho ở trước mặt Nhịếp Chính Vương điện hạ bị hạ xuống!"

" Phốc...!" Ban đầu là nàng muốn nhìn thử gương mặt khi tức giận của tên hồ ly giả tạo này, nhưng giờ nàng đã hiểu được đó là một việc hết sức hào huyền, hơn nữa hấn lại còn nhanh chóng phản kích lại nàng được, đây cũng coi như là có chút bản lĩnh.

Kế hoạch chọc giận thất bại khiến Lạc Tử Dạ cũng không còn tâm tình muốn trêu đùa thêm gì nữa.

Nàng híp mắt lại một nửa nhìn hấn mở miệng hỏi vào vấn đề chính: " Nói đi, người muốn nổ chết ta là ai? Nếu người dám lừa gia thì đêm nay gia sẽ nhìn lên người tắm rửa, thuận tiện sờ cơ ngực của người, cời quần người!" Bất quá, Hiên Thương Dật Phong có cơ ngực không?!

Ánh mắt Hiên Thương Dật Phong cứng đờ, khoé miệng mang theo xúc động muốn run rẩy với tần suất lớn mà nhìn nàng. Hấn bất chợt phát hiện ra lời nói phi thường lưu manh này được nàng nói cực kỳ thuận miệng, giống như đã được nói ra trên trăm lần! Mặc dù hấn tin tưởng vào bản thân sẽ không để Lạc Tử Dạ thực hiện được ý đồ quỷ dị này nhưng hấn vẫn mơ hồ cảm thấy dây lưng quần của hấn hình như vẫn chưa đủ chặt?!

Im lặng trong chốc lát, tư thái kì quặc của Hiên Thương Dật Phong mới chậm rãi biến mất, tư thái kia so với sự nhàn nhã của Lạc Tử Dạ lại càng thêm đậm hơn mấy phần.

Con người không chút gọn sóng hơi hơi khơi mào, chậm rãi nói: "Không bằng thái tử trước hết giải thích cho ta biết việc tẩm cunn của bốn vương bị cháy lớn là nguyên nhân vì sao?"

Lạc Tử Dạ biết trước được hắn sẽ hỏi đến chuyện này liền hơi nghiêng người tìm được vị trí nằm thoải mái một chút mới chậm rãi mở miệng nói: "Nga! Sự tình vốn là thế này, lần trước Phong vương muốn tìm bốn thái tử hợp tác đã khiến cho bốn thái tử động tâm. Ta và phong vương đều giống nhau, bốn thái tử không biết Phong vương có đủ tư cách cùng thực lực để hợp tác với bốn thái tử hay không, cho nên bốn thái tử mới ra một chút thử thách thì có gì không đúng?! Đúng không Phong vương?"

Lời này của nàng khiến cho Hiên Thương Dật Phong phải nhướn mày một cái.

Ánh mắt đang nhìn Lạc Tử Dạ tăng thêm mấy phần hứng thú. Chuyện hắn hãm hại Lạc Tử Dạ lần trước khiến nàng với nhóm võ tăng vây lại chính là đáp án của hắn. Bởi vì hắn không biết đối phương có đủ tư cách cùng mình hợp tác hay không nhưng hắn lại không hề ngờ đến Lạc Tử Dạ lại bẻ ngược việc này mà đáp lại hắn. Phóng hỏa xem có thể an toàn chạy ra hay không, cũng như là đang thử thực lực của Hiên Thương Dật Phong hắn.

Tính toán chi li, có thù tất báo!

Tính tình này thật ra cũng có một chút giống với hắn!

Nghĩ như vậy khiến cho tâm tình của Hiên Thương Dật Phong tốt lên không ít, ít nhất chuyện này vẫn nói lên mắt nhìn người của hắn rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71-2

Edit: mô mô

Trong lúc hắn đang nghĩ ngợi thì người vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần này giờ tiếp tục mở miệng nói: "Vấn đề mà ngươi muốn biết gia đã nói! Một số việc mặc kệ ngươi có vui hay là không vui, trong mắt của gia đều như nhau cả! Như vậy.. đáp án mà bốn thái tử muốn biết không biết Hiên Thương Phong Vương có nguyện ý nói ra hay không?!"

Hiên Thương Dật Phong nghe xong lời này thì cười khẽ một tiếng, sau đó chậm rãi nói: "Nếu ta không tính toán nói ra thì cũng sẽ không mời thái tử tới đây! Người bên trong Quốc Tự muốn hại ngài đại để cũng là vì tị hiềm! Mà người phù hợp với yêu cầu đó thì rất nhiều không phải sao? Long tướng quân thì có thể loại trừ khỏi vòng nghi ngờ vì hiện tại y là người phụ trách an toàn của lần bãi tế này, không kìa gì hắn lại đi rước củ khoai lang bỏng tay này vào người cả!"

Lời này của hắn vừa ra, Lạc Tử Dạ cũng không đợi hắn tiếp tục nói mà trực tiếp cướp lời: "Phượng Vô Trù đã giúp bốn thái tử rất nhiều lần, nếu hắn muốn bốn thái tử chết thì cũng không cần phải rườm rà như vậy cho nên hắn cũng bị loại trừ khỏi danh sách! Mà Minh Dận Thanh vẫn đang buồn bực chuyện không cướp được Long Mạch nên chắc chắn sẽ không có tâm trạng mà đi tìm bốn thái tử gây phiền toái, nếu có thì đi tìm người nghe đúng hơn! Nghĩ đi nghĩ lại gia lại cảm thấy ngươi là người phù hợp nhất là sao?"

Nói xong lời này Lạc Tử Dạ liền quay đầu lại nhìn hắn. Đôi mắt đào hoa nhìn chăm chú hắn, chuẩn xác nhìn biểu hiện trên gương mặt của hắn.

Nhưng nàng cũng nhanh chóng phát hiện ra Hiên Thương Dật Phong người này thật sự là không thể chê vào đâu được. Nàng không thể nhìn ra được một chút biểu cảm thừa thãi gì ở trên gương mặt hắn, mà chỉ có có ý cười nhàn nhạt khiến người ta khó có thể cân nhắc.

Hắn nghe xong lời nói của Lạc Tử Dạ thì chỉ cười nhạt một tiếng, mở miệng nói: "Thái tử Thiên Diệu tất nhiên sẽ nghĩ người đó là ta! Chỉ là Thái Tử chó quên bốn vương vẫn muốn cùng ngài hợp tác, nếu ngài bị nó chết thì chúng ta sẽ với pháp hợp tác không phải sao? Hơn nữa trước đó bốn vương cũng đã thử qua thực lực của thái tử một lần, hoàn toàn không cần phải thử lần thứ hai. Thái tử cảm thấy sao? Hoài nghi bản vương không bằng thái tử đi hoài nghi người mà thái tử có quan hệ sâu xa gần đây đi!"

Lời nói của hắn khiến Lạc Tử Dạ rơi vào trầm mặc.

Người mà hắn đang ám chỉ là Doanh Tẫn. Nàng đã nghĩ tới hắn một lần nhưng lại không hề hoài nghi trên yêu nghiệt kia, hoặc là nói sâu bên trong tiềm thức của nàng nói rằng hắn không hề có quan hệ gì đến chuyện này! Nhưng đó cũng chỉ là một loại trực giác, không thể đem ra làm lý luận được!

Nàng nghiêng đầu nhìn Hiên Thương Dật Phong, nhàn nhạt hỏi: "Có chứng cứ sao?"

Nàng không biết chính mình vì sao lại không hoài nghi Doanh Tẫn, có lẽ là bởi vì buổi tối hôm đó nghe được câu nói của hắn, biết được hắn là người có câu chuyện xưa đằng sau. Có lẽ biết được hắn là người đáng thương nên loại chuyện này nàng có điểm chủ quan, không nghĩ đến trên người hắn.

Hiên Thương Dật Phong liếc nàng một hơi, hơi hơi mỉm cười, hỏi: "Những người như chúng ta làm việc gì sẽ lưu lại chứng cứ sao?"

Đúng vậy, những người như bọn họ sẽ để cho giọt nước tràn ly, lưu lại chứng cứ sao?!

Nàng còn chưa có suy tư xong, Hiên Thương Dật Phong lại cười nói: "Cũng không dối gạt thái tử, bốn vương không thể hoàn toàn xác định được người sau màn có phải là Doanh Tần hay không! Nhưng cái bốn vương có thể xác định chính là thân phận của y không hề đơn giản. Cả bốn vương lẫn Minh Dật Thanh đều không thể tra ra thân phận của hắn. Trên đời này người biết rõ hắn ngoài hắn thì cũng chỉ có một người là Phượng Vô Trù mà thôi! Hắn muốn đặt chân ở Thiên Diệu chắc chắn phải lấy được sự đồng ý của Phượng Vô Trù, nếu không Phượng Vô Trù sẽ không cho phép hắn có bất kì động tĩnh gì dưới mí mắt của hắn (pvt)!"

Lời này của hắn vô hình chung đã đội thêm cho Doanh Tần một cái khăn mặt đen thần bí nữa.

Nhưng Lạc Từ Dạ cũng không phải là người ngu, Hiên Thương Dật Phong là người muốn tâm kế có tâm kế, muốn tàn nhẫn có tàn nhẫn, cùng hắn tương giao không khác nào hồ lô lột da. Cho nên hắn có lừa dối nàng, làm nàng đi đối phó với Doanh Tần hay không cũng rất khó nói!

Mặc dù hoài nghi trong lòng nhưng trên mặt của Lạc Từ Dạ vẫn bất động thanh sắc, nhàn nhạt nói: "Ý của Phong vương bốn thái tử hiểu rõ!"

Nàng chỉ nói chính mình hiểu rõ chứ không nói tính toán làm như thế nào!

Lạc Từ Dạ đối với chính mình phòng bị cũng như không tin tưởng bất kì kẻ nào hắn tất nhiên là biết, nhưng hắn cũng không muốn để bụng, chỉ đạm nhạt cười một tiếng, mở miệng nói: "Nếu vậy, lời nói lúc trước của bốn vương thái tử đã duy nghĩ tốt chưa?"

Việc mà hắn nói đến tất nhiên là chuyện hợp tác của hai người!

Nói tới đây kì thật Lạc Từ Dạ lại càng thêm hoài nghi Hiên Thương Dật Phong, nếu nói hắn cố ý tạc tâm cung của nàng là vì dọa nàng, muốn nàng an phận một chút trong chuyện này, chỉ nghĩ mình muốn bảo toàn mạng còn khó nhưng là nếu đầu nhập vào trận doanh của hắn thì cũng coi như nói thông suốt!

Hiên Thương Dật Phong tựa như đã nhìn thấu được sự nghi ngờ của nàng, y cười nhạt một tiếng, tiếp tục nói: "Thái tử thử ngẫm lại việc của đám võ tăng lần trước xem, bốn vương cũng không phải hạng người dám làm không dám nhận! Huống chi sự tình của Long Mạch cũng không thoát được quan hệ với bốn vương, nếu bây giờ ta lại đi mưu hại ngài thì ngại nghĩ rằng ta có thể bảo toàn mạng sống mà rời khỏi Thiên Diệu hay không?"

Hắn nói như vậy xem ra Lạc Từ Dạ đã tin được hơn. Bởi vì nếu như hắn là người động thủ thì cho dù có xóa được hết mọi dấu vết thì những người vẫn còn đang nhìn chằm chằm hắn về chuyện của Long Mạch sẽ cũng nghĩ cách dẫn chuyện này đến trên người hắn!

Lạc Từ Dạ ngẫm nghĩ ngó Hiên Thương Dật Phong liếc mắt một cái: "Hơn nữa nếu như là Phong Vương làm, lấy tính cách của ngài nhất định sẽ lưu lại một manh mối "hoàn mĩ" nhất, hãm hại đối thủ của chính mình!"

Nàng nói xong lời này Hiên Thương Dật Phong đầu tiên là sững sờ một chút.

Sau đó không hề e dè mà nhìn về phía Lạc Từ Dạ, cười nói: "Biết là bốn vương giả tạo nhưng thái tử không không kém cạnh không phải sao?"

Nói xong lời này, hắn tiếp tục cười mỉm nhìn Lạc Từ Dạ, chờ đợi Lạc Từ Dạ cấp cho hắn một cái đáp án về chuyện bắt tay hợp tác của hai người.

Tất nhiên Lạc Từ Dạ rất rõ ràng hắn đang mong đợi cái gì vì thế nàng khẽ cười một tiếng đáp: "Phong vương muốn hợp tác cũng không phải là không thể! Nhưng bốn thái tử vẫn nhất thiết phải nhìn ra được thành ý của ngài, tỷ như... Phong vương nói cho ta biết Long Mạch kia tốt cùng là nói đến cái gì?!"

Lời này của nàng vừa ra, ánh mắt của Hiên Thương Dật Phong ngưng lại.

Còn chưa kịp nói chuyện thêm Long Ngạo Địch đã mang theo người đuổi tới. Hiện tại muốn nói cũng đã không kịp rồi, Lạc Từ Dạ mỉm cười nhìn hắn, chậm rãi nói: "Phong vương suy nghĩ thật tốt, bốn thái tử cũng không hề sót ruột!"

Nói xong lời này nàng nhảy xuống khỏi cây cổ thụ. Nhìn Long Ngạo Địch đã dẫn theo người chạy đến nơi.

Nói thật, sắc mặt của Long Ngạo Địch hiện tại có điểm cực kì khó coi. Bởi vì trong thời điểm hắn phòng thủ ngăn nghị vài ngày thôi mà Quốc Tự liên tiếp gặp chuyện, tuy rằng đại đa số là do hắn cố tình mở một con mắt nhắm một con mắt. Nhưng tỉ lệ xảy ra chuyện cũng quá thường xuyên đi! Đặc biệt là mới chỉ vài ngày thôi mà Long Mạch mất đi, Quốc Tự cũng chịu nẩy mìn lửa lớn.

Quả thực chính là giáng một cái tát vào mặt hắn mà.

Cho nên sắc mặt của hắn tương đương khó coi. Sau khi nhìn thấy Lạc Từ Dạ ở đây, ngay lập tức hắn nhớ lại câu cảnh cáo lúc sáng của nàng, hiểu được chuyện gì đang xảy ra, khuôn mặt hắn liền xanh lại.

Thực chất việc nói ra câu cảnh cáo và phóng hỏa là mục đích chính của nàng khi đến đây.

Nàng nhìn Long Ngạo Địch đang đi tới, cười trầm ngâm một tiếng rồi móc ra cây quạt, đi tới trước mặt Long Ngạo Địch mở miệng nói: "Sao sắc mặt

của tướng quân lại khó coi như vậy? Có phải bị lửa hun đến nóng hay không? Muốn bồn thái tử quạt cho mấy cái hạ hỏa?"

Ánh mắt của Long Ngạo Dịch nhìn nàng, mở miệng nói: "Đám cháy này là kiệt tác của Thái tử?"

Lạc Từ Dạ nhưn mây, lau cái trán ướt mồ hôi một phen, sau đó nhìn thoáng qua không trung. Lúc này mặt trời cũng đã lên, nàng cười một tiếng có vẻ tà ác: "Tướng quân suy nghĩ nhiều quá, đám cháy này sao có thể lại là kiệt tác của gia được? Chẳng qua là do trời quá nóng bức liền rơi xuống lửa trời thôi! Lây bản lĩnh của tướng quân mà cũng không thể phòng thủ được Quốc Tự, trong vài ngày lại có thể để không ít người tiến vào, ông trời nhìn ngứa mắt nên mới thả ra một chút lửa tiếp tục chứng minh một chút sự vô năng của tướng quân, không biết gia nói có đúng không?"

Lời này của nàng vừa ra, sắc mặt của Lạc Từ Dạ lại xanh thêm mấy phần.

Lúc này người đang dựa vào gốc cây xem kịch, Hiên Thương Dật Phong, xem như đã hiểu được, cái này mới gọi là một mũi trên trúng ba con nọ! Con nọ thứ nhất, khiến cho nhóm vô tăng thử năng lực của Lạc Từ Dạ. Điều thứ hai là khiến cho Lạc Từ Dạ nghĩ rằng có người ở trên người y chơi tâm tư, cuối cùng khiến cho nàng bất mãn với Long Ngạo Dịch. Mà điều cuối cùng khiến cho những người trong cuộc cũng như đang xem thường Lạc Từ Dạ một loại kinh sợ, làm cho mọi người hiểu rõ được hùng sư ngũ say đã trở dậy có hình dạng như thế nào!

Hơn nữa một khi hùng sư đã ra tay thì sẽ không giống như người thường, còn có thể khiến cho bọn họ khoa lòng chống đỡ được.

Lạc Từ Dạ cũng thân là một người có ý tứ.

Mà Long Ngạo Dịch tất nhiên cũng minh bạch được ý tứ của nàng. Hắn vác theo khuôn mặt xanh mét hạ lệnh cho người đi cứu hỏa. Lạc Từ Dạ còn cực kì với lại đứng ở bên cạnh hân hoan quạt gió, cả người mang theo tư thế thiện tâm "Người đừng tức giận, để gia tới quạt gió cho người một lát, quá kích tận tâm can sẽ bị cảm nắng!"

Quạt gió được vào cái lại cực kì thân thiết hỏi: "Long tướng quân, không biết sau khi Long Mạch mất phụ hoàng có trách cứ người không? A, còn có tâm cũng của bồn thái tử bị phá hủy, phụ hoàng có trách cứ người không? Ân, thêm cả việc sáng nay làm kinh động đến lão thiên gia khiến phát động đến đám cháy... Lòng tướng quân, từ khi người bắt đầu bảo hộ chùa liên xảy ra vấn đề liên tiếp, đây có phải đang thuyết minh người không được sao? Người có muốn cùng Hiên Thương Dật Phong ăn một chén hổ tiên sao?"

"Khụ..." người một mực đứng ở một bên xem diễn cũng bị trúng đạn suýt nữa thì bị sặc nước miếng. Hắn nghe xong lời này không nhịn được mà ho khan.

Long Ngạo Dịch lập tức ngược mắt lên nhìn Hiên Thương Dật Phong, trên mặt lộ ra vẻ hoài nghi. Ánh mắt tràn ngập thắc mắc, nội dung chính là Hiên Thương Dật Phong thật sự phải ăn hổ tiên? (theo ý hiểu của mì thì hổ tiên hẳn là thuốc bổ thận tráng dương □□)

Nụ cười ôn nhuận thường trực trên môi của Hiên Thương Dật Phong mém chút nữa thì không giữ nổi. Hơn nữa cũng coi như hiểu được tên tiểu tử Lạc Từ Dạ bình thường điên điên khùng khùng, giống như hai si mà trêu đùa hắn, nhưng bình thường hắn cũng không hề so đo. Nhưng là nếu người thực sự cấp năng chọc tức thì thì cứ chuẩn bị tinh thần bị nàng trả thù mới hận cũ một lượt, không làm người chết cũng chọc cho người tức chết!

Mà Lạc Từ Dạ nói tới đây tức hồ vẫn còn chưa đã thêm, mở miệng nói tiếp: "Ai nha, xem xem, cái mặt già của các người vẫn còn không tốt, hơn phân nửa đều là phế điều..."

Nghe nàng nói vậy, sắc mặt của hai đại nam nhân bên cạnh lập tức đen lại. Phế đi vẫn là phế điều?

Nói tới đây, mắt thấy hắn bị chọc giận cũng không sai biệt lắm, Lạc Từ Dạ mới quay đầu nhìn về phía phòng ốc tan hoang vừa được dập tắt lửa, vỗ vỗ bả vai của Long Ngạo Dịch, mở miệng nói câu cuối: "Long Ngạo Dịch, làm nam nhân cũng không cần quá vất vả, giữ không được Quốc Tự thì không cần cố chấp giữ. Cũng đừng làm tướng quân làm gì, đến làm trai lơ của bồn thái tử là được, gia cũng không có chê người vô năng!"

Lời này của nàng chẳng khác nào đang nói hắn bảo hộ Quốc Tự không tốt, liên tiếp thật người tiến vào, tám phần vô dụng, vẫn là không cần đi làm tướng làm cái gì nữa trực tiếp đi làm trai lơ là được rồi!

Việc này làm cho sắc mặt của Long Ngạo Dịch vốn đã khó coi lại càng khó coi hơn. Nhưng trong lòng hắn cũng rõ ràng, chuyện này là hắn đắc tội nàng trước cho nên hiện giờ nàng có ý chinh hắn cũng là vì hắn tự tìm phiền toái! Sau khi hít sâu một hơi đem một ngụm hỏa khí này nuốt xuống, mang theo khuôn mặt lạnh lùng hạ lệnh cho thủ hạ đi dập lửa.

Lạc Từ Dạ nói xong lời này cũng liếc mắt nhìn về phía Hiên Thương Dật Phong. Ánh mắt của Hiên Thương Dật Phong cũng lập tức nhìn qua nàng, vẻ mặt tươi cười, có câu nói đuổi tay không đánh người tươi cười, hi vọng Lạc Từ Dạ đã cho hắn một phen hỏa cháy cả tâm cũng hắn có thể hạ khẩu lưu tình!

Lạc Từ Dạ còn chưa có nghĩ tốt xem có nên thả cho hắn một con ngựa hay không thì có một tên hộ vệ chạy tới, quỳ gối ở trước mặt Long Ngạo Dịch, mở miệng nói: "Thuộc hạ báo kiến thái tử điện hạ, báo kiến tướng quân! Long chiêu thái tử điện hạ cùng Long chiêu tam công chúa đã xin ý chỉ của hoàng đế đến bộ hạ tiến vào Quốc Tự. Nói là Long Chiêu tam công chúa muốn đến nhân duyên thụ cầu lương duyên. Bộ hạ nghe vậy liền đáp ứng. Người trong cung đến truyền lệnh làm cho thái tử cùng tướng quân ra ngoài tiếp đãi!"

Vô Lưu Nguyệt nhanh như vậy đã tìm tới? Khoé miệng Lạc Từ Dạ không nhịn được mà co rút nhẹ.

Sau khi dập hỏa không sai biệt lắm Long Ngạo Dịch mới liếc mắt nhìn Lạc Từ Dạ mở miệng nói: "Thái tử, thỉnh!" Sau đó cùng Lạc Từ Dạ đi ra ngoài cùng đón hai huynh muội Vô Hạng Dương vào.

Hiên Thương Dật Phong tựa hồ cực kì rảnh rỗi không có việc gì làm liền chạy theo ra ngoài.

Sau khi tới cửa người đầu tiên mà Lạc Tử Dạ đưa mắt nhìn là tiểu soái ca Võ Hạng Dương rồi mới đưa mắt nhìn về phía Võ Lư Nguyệt. Biểu tình trên mặt lúc này của Võ Lư Nguyệt là ôn nhu điềm đạm, một chút cũng không giống với bộ đang muốn giết nàng tới qua. Lạc Tử Dạ tất nhiên cũng không biểu hiện qua cái gì trên mặt, dựa theo yêu cầu của Võ Lư Nguyệt trực tiếp dẫn họ đến chỗ của nhân duyên thụ.

Minh Dận Thanh vừa thu được tin tức lập tức chạy đến chỗ này. Văn Tiêu Nháo cũng như vậy, thì được tin tức liền lập tức vội vã chạy đến. Tất cả mọi người hầu như đều tụ tập ở đây, duy cho có Nhiếp Chính Vương điện hạ là không tới.

Các hoà thượng đã sớm chuẩn bị tốt đồ vật cầu phúc đặt ở trên bàn. Có mảnh vải màu đỏ cùng với bút lông. Theo như lệ thường là phải viết lên đó tên của mình và người trong lòng lên. Võ Lư Nguyệt nhìn thoáng qua một chút rồi chuẩn bị cầm lấy bút viết thì bỗng nhiên đưa mắt nhìn Lạc Tử Dạ một cái mở miệng nói: "Nếu như bản công chúa nhớ không nhầm thì tựa hồ thái tử Thiên Diệu vẫn chưa có đón dâu, không bằng thái tử trước cầu một cái đi, bản công chúa cũng muốn biết người trong lòng ngài là ai! Một phen hảo tâm này của bản công chúa thái tử vẫn không nên cự tuyệt đi chứ!"

À nói xong lời này thì cong môi lên cười.

Ánh mắt của Lạc Tử Dạ lạnh đi mấy phần, tiện nhân này đúng thật là ra một vấn đề nan giải cho nàng. Trước đây nàng đã biểu hiện quá việc nàng là một tên đoạn tụ, hiện tại mà cầu nhân duyên rất nhiên là phải viết tên nam nhân ở phía trên. Nhưng là viết ai thì đều bị mọi người công kích tập thể, cho nên viết ai cũng đều là tự tìm phiền toái.

Lúc này, sắc mặt của các vị soái ca lập tức trở nên cổ quái. Trong thực tế, không một ai trong bọn họ mong muốn Lạc Tử Dạ sẽ viết tên của họ lên, nhưng nếu bị viết lên mà có thể kéo Lạc Tử Dạ về trận doanh của họ thì họ lại hy vọng bị tuyển

Mà lúc này, Nhiếp Chính Vương điện hạ cũng đi đến vườn đào cách đó không xa, nghe thấy lời này, hần giờ tay làm một thế "dừng bước". Người phía sau lập tức đầu vào đấy đứng yên.

Sau đó hần nâng mắt nhìn về phía người vừa mới mạo phạm hần cách đây không lâu- Lạc Tử Dạ. Hần rất muốn biết mỗi nhân duyên của Lạc Tử Dạ cũng như mà người Lạc Tử Dạ sẽ viết tên lên là ai!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Tình địch lên thêm bốn mươi vòng quanh hoàng thành!

Edit: mô mô

Khoé môi Võ Lư Nguyệt chậm rãi nhếch lên, liếc mắt nhìn qua cũng biết được là à ta đang vui sướng khi người gặp họa. Lạc Tử Dạ cúi đầu nhìn đồng giấy trong chốc lát sau đó ngẩng đầu đưa mắt nhìn về phía Võ Lư Nguyệt. Nhướn mày một cái, mở miệng nói: "Lại nói, đây cũng là buổi cầu duyên của công chúa! Cho nên việc công chúa quan tâm xem bốn thái tử định tuyển ai thì không bằng thỉnh công chúa tuyên trước! Bốn thái tử cực kì tò mò, không biết là người nào lại có thể khiến cho công chúa từ bỏ cả rụt rè của nữ nhi để tới đây cầu nhân duyên, đúng thật là làm cảm động lòng người!"

Lời này của nàng vừa ra, sắc mặt của Võ Lư Nguyệt lập tức trầm xuống. Sắc mặt của Võ Hạng Dương cũng không quá tốt đẹp.

Bởi vì theo ý tứ của nàng là Võ Lư Nguyệt thân là một công chúa lại vì một người nam nhân mà vứt bỏ cả rụt từ của nữ nhân nên có, nhất định phải trực tiếp chạy đến Quốc Tự cầu duyên. Nói dễ nghe hơn một chút là công chúa của Long Chiêu vì yêu mà không màng tất cả! Mà nói khó nghe thì chính là hèn không thể đem mình nhanh chóng gả cho người ta, muốn nam nhân đến điên rồi!

Lạc Tử Dạ đây là cố tình không tiếng động mà vả cho cho hần một cái tát không hề nhẹ. Mới nghe thì lại không có cách nào phản bác lại, có khi còn nghe lầm thành nàng đang ca ngợi người nhưng trên thực tế cái tát ở trên mặt kia lại cực kì đau!

Có câu tự mình chuốc lấy đau khổ chính là đang nói đến Võ Lư Nguyệt kia!

Lạc Tử Dạ nói xong lời này còn thập phần sẵn sàng mà đưa bút lông đến trước mặt à, biểu diễn phong cách "thân sĩ phong độ" thập phần uyển chuyển, vô cùng nhuần nhuyễn. Chờ đợi à ta viết lên đáp án. Sắc mặt của Võ Lư Nguyệt lúc đỏ lúc trắng, mắt nhìn chăm chăm cây bút kia, chung quy là cũng nhận ra mình đã hơi lỗ mãng, trước mắt có nhiều nam nhân ở đây như vậy nàng lại viết xuống tên của một người nam nhân để cầu duyên.

Chỉ cần nghĩ một chút thôi là mặt của à lại nóng đến phát sốt.

Mà lúc này, Lộ nhi cùng Đạp Đạp cũng đã thu được tin tức, nhanh chóng đến đây hầu hạ Lạc Tử Dạ, nhìn thấy tình huống trước mắt thì đưa mắt nhìn nhau, không trên lên một tiếng.

Cuối cùng, Võ Lư Nguyệt vẫn đưa tay nhận lấy cây bút trong tay của Lạc Từ Dạ, ra về trấn định mà mở miệng cười nói: "Bản công chúa dù sao vẫn là một cô nương gia, cho nên tên của đôi phương vẫn là không thể để cho mọi người biết được! Thành các ngài cấp cho ta một chút mặt mũi mà xoa người sang một bên, để Lư Nguyệt an tâm viết xong!"

Lời này của ả mang theo ý xin lỗi nhang nhát và khẩn cầu. Ở đây tuy rằng không có mấy nam nhân biết thương hương tiếc ngọc, có ý tứ với ả. Nhưng đa phần lại là người có phong độ, cho nên mọi người đều xoa người đi không tiếp tục nhìn ả.

Mà Lạc Từ Dạ sau khi nghe xong lời này lại tỏ ra cực kì ngạc nhiên, sau đó lấy tay chụp lên cái trán mình một cái, sau đó mới quay người theo bọn họ, ảo não nói: "Nha! Bốn thái tử cư nhiên lại quên mất công chúa vẫn là cô nương gia, nên mới lỗ mãng tiếp tục nhìn!"

Những lời này của nàng nhìn có vẻ như không có sức nguy hại gì, không đau không ngứa cũng không có nửa phần chanh chua gì nhưng lại có thể làm cho sắc mặt của Võ Lư Nguyệt phải biến đổi nhanh chóng.

Không chỉ có nàng, cả Lộ nhi lẫn Đạp Đạp đều mang theo bộ dạng muốn cười mà không dám cười! Lời này của thái tử nhìn như là một câu cảm thán thuận miệng bình thường, kì thật là đang chần chọc hành vi không biết rụt rè của Võ Lư Nguyệt, từ sớm đã gần với không có mặt mũi, căn bản là không hề giống một cô nương gia, làm cho thái tử quên mất ả là nữ nhi! Đây mới chân chính là vả vào mặt!

Đương nhiên, thân là một nữ nhi thực thụ như Lạc Từ Dạ, nếu như có người nói lời này với nàng, thì bản thân nàng không hề có cảm giác gì cả. Bởi vì từ trước tới giờ nàng toàn tự cho rằng bản thân mình là đàn ông thuần thuần túy. Chính là công chúa được nuông chiều từ bé là Võ Lư Nguyệt mới cảm thấy hụt hẫng khi nghe mấy lời nói đó mà thôi!

Võ Lư Nguyệt ảm đạm sự tức giận của bản thân, mang theo khuôn mặt xanh kết viết trên người trong lòng ả lên giấy. Thị tì bên cạnh thấy vậy lập tức đi lên cũng kính bê tờ giấy đã được biết tên lên, làm cho ả có thể có được độ cao tốt nhất để ném được lên cao, tình chuẩn ném vào được cành cây.

Động tác của Võ Lư Nguyệt phi thường lưu loát liền mạch, nhưng lại không hề biết rằng người vốn đang đứng ở sau lưng nàng ta- Lạc Từ Dạ bỗng nhiên lười biếng duỗi eo một cái.

Cây quạt trong tay không biết "xui xẻo" thế nào lại bay ra khỏi tay Lạc Từ Dạ, chặn đường bay của nắm vải điều. Khiến cho nắm vải bị mất đà rơi xuống đất!

"Ách..." Lạc Từ Dạ tựa hồ cực kì sửng sốt, hai mắt chớp chớp mấy cái, nhìn về phía nắm vải mà Võ Lư Nguyệt vừa ném lên đã yên vị dưới mặt đất.

Trên thực tế, những người có võ công ở đây đều biết rằng việc này hoàn toàn là do Lạc Từ Dạ cố ý.

Đầu của nắm vải kia đã được cột thêm một vật có trọng lượng, nếu đã được ném lên tự nhiên có thể mắc được vào nhánh cây. Nhưng Lạc Từ Dạ không biết vô tình hay cố ý làm "bay" cây quạt ra khỏi tay, khiến cho hai vật va chạm vào nhau. Nếu như là nàng vô tình thì khi hai vật chạm vào nhau thì sẽ làm thấy đổi quỹ đạo bay. Theo lý thuyết thì nắm vải kia của Võ Lư Nguyệt đã chạm đất thì cây quạt của Lạc Từ Dạ sẽ phải bay đi tới một chỗ nào đó!

Nhưng cái kết của câu chuyện xưa này là cây quạt kia lại cực kì hoàn mỹ bay về trong tay của Lạc Từ Dạ, mà nắm vải đỏ của Võ Lư Nguyệt lại thảm bại rơi xuống mặt đất, không cần nói cũng biết Lạc Từ Dạ đây là cố ý. Mặc dù trong lòng mọi người đều hiểu rõ mọi chuyện nhưng lại không thể lấy nó ra để làm chứng cứ, nhưng nếu Lạc Từ Dạ chịu chết không thừa nhận, nói rằng nàng là không cố ý thì ai có thể làm gì được nàng đây!

Không cần mọi người phải cẩn thận xem cũng có thể biết được mảnh vải dưới đất kia viết tên của Phượng Vô Trù, sắc mặt của Võ Lư Nguyệt lập tức xanh lại, đối với một cô nương gia mà nói thì việc thích một người cũng không phải là chuyện mất mặt gì, làm cho tất cả người cho thiên hạ đoán được người đó là ai cũng không sao vì chung quy lại đó cũng chỉ là suy đoán của họ.

Nhưng nếu đó là người chính miệng bản thân mình, hoặc chính tay mình viết ra thì cực kì mất mặt. Khôn khác nào nói ả là người không biết xấu hổ nó cho mọi người biết rằng nàng đã yêu thầm Nhịếp Chính Vương điện hạ từ lâu! Võ công của ả cũng không yếu, rất nhiên biết được là do Lạc Từ Dạ cố ý đẩy nàng vào hoàn cảnh khó khăn, nan giải!

Tất nhiên không chỉ có như vậy!

Vải đỏ điều ném lên nhân duyên thụ, dùng để biết tên người trong lòng lên, nếu như ném lên giữa đường bị rơi xuống thì phi thường không may mắn, thậm chí còn có nghĩa là con đường theo đuổi ý trung nhân của ả sẽ bị chết non! Tưởng tượng như vậy khiến sắc mặt của ả càng trở nên khó coi!

Mà Lạc Từ Dạ lại tựa như vừa nhận ra được cái gì đó, mang theo bộ dáng xin lỗi xoa người, Trịnh trọng nói: "Cô g chúa, thực xin lỗi a! Không biết vì sao tự nhiên bốn thái tử lại cảm thấy cực kì buồn ngủ, cư nhiên lại đem câu nguyện của người đánh rơi, này.... này cũng thật là quá không may mắn! Khôn gỡ bởi vì hành động này của bốn thái tử mà công chúa có thể sẽ không ở bên nhau với ý trung nhân được?! Ngay cả câu nguyện cũng không thể làm cho ông trời nghe được? Ai nha! Bốn thái tử thật là đáng chết!"

Lạc Từ Dạ giống như cực kì cảm thấy tự trách mà nhanh chóng thuyết minh, mỗi một câu đều mang ý tự trách nhiệm khi vào tai Võ Lư Nguyệt thì mỗi câu lại khiến cho mặt ả đen vài phần.

Tên Lạc Từ Dạ này phá hỏng buổi cầu duyên này của ả thì thôi đi lại còn ở đây luôn mồm nói ả không may mắn! Nói rằng tình cảm của nàng dành cho Phượng Vô Trù mãi mãi sẽ không có kết quả.

Tình cảnh nay khiến cho không ít người nhìn Võ Lưu Nguyệt với ánh mắt đồng tình, mặc gì thế nhưng bọn họ vẫn cho rằng là Võ Lưu Nguyệt tự gieo gió gặt bão, ai bảo không có việc gì làm lại đi trêu chọc Lạc Từ Dạ!

Mà Lạc Từ Dạ sau khi thấy ả không nói lời nào thì lại giống như càng thêm tự trách, cúi đầu nhìn cây quạt răn dạy: "Ai, nhân gia cô nương vất vả lắm mới thích được một người, còn mặt dày... không, lấy hết cần đảm đến đây cầu nhân duyên, người làm loạn cái gì? Giờ thì hay rồi, một đoạn nhân duyên tốt vậy đã bị người làm chết non!"

Lời này của nàng vừa ra, sắc mặt của Võ Lưu Nguyệt vốn đã cực kì thối nay lại càng thối hơn! Lạc Từ Dạ lại công nhiên nói da mặt ả dày, mặc dù đã nhanh chóng sửa miệng nhưng ả tuyệt đối không tin đây lại chỉ là một câu nói sai! Thậm chí, ả hoàn toàn tin tưởng Lạc Từ Dạ căn bản là đang cố ý nói sai!

Những nữ nhân đứng cạnh đó không xa cũng bắt đầu cười trộm, thanh âm mặc dù rất nhỏ nhưng Võ Lưu Nguyệt vẫn có thể nghe được rất rõ, vì thế ả lại càng thêm tức giận, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt, cả người nhanh hoang muốn bạo nộ.

Diêm Liệt đứng cách đó không xa nhìn lại, nhìn về phía mặt nghiêng của Phượng Vô Trù, mở miệng bình luận: "Vương, tính nết như này của thái tử đúng là không thể đặc tội được!"

Dưới tình huống bình thường, khi các cô nương cố ý kiếm chuyện thì nam nhân sẽ nhường được thì nhường. Bởi vì đàn ông đều có phong độ riêng. Nhưng cái Đức hạnh này của thái tử chính là, mặc kệ người là nam hay nữ, chỉ cần chọc giận lão tử thì lão tử đều xử lí!

Nhiếp Chính Vương điện hạ nghe xong lời này thì nhếch khoé môi lên cái, âm thanh trầm thấp mà lại uy nghiêm bá lẫm vang lên: "Cô thích tính nết này của hần!"

Diêm Liệt ghen ghét, hần không biết có nên đáng giá một câu: "Tình nhân trong mắt hoá Tây thi!" Hay không? Hần nghĩ tới đây thì giật mình, bắt đầu im lặng tự trách cứ bản thân trong lòng, thân là hộ vệ bên cạnh vương, là người mà vương tin tưởng nhất, vậy mà hần lại rảnh rỗi không có việc gì lại đi suy đoán vương đoạn tụ bên trong nội tâm, suy đoán vương có ý tứ với thái tử, loại hành vi không chính đáng của hần có đúng hay không...?

Mà Lạc Từ Dạ sau khi "giáo huấn" cây quạt xong thì mới quay đầu nhìn khuôn mặt đen như thân của Võ Lưu Nguyệt, mở miệng nói: "Lâu nay nghe nói công chúa Long Chiêu rộng lượng, rất có phong độ hào sảng giống như Long chiêu hoàng. Lại nói, bỗng thái tử cũng chỉ là vô tâm chi thất, công chúa hần là cũng không so đo đi?"

Long chiêu hoàng để có hào sảng hay không Lạc Từ Dạ không hề biết, chẳng qua nàng nói vậy là để đưa Võ Lưu Nguyệt lên cao, tầm bốc nàng lên trời để ả khó lòng leo xuống, tức mà khôn thể phát tác!

Nàng đã nói ra đến đây không lẽ Võ Lưu Nguyệt phải nói chính mình cực kì tức giận muốn so đo hay sao?

Cứ việc Võ Lưu Nguyệt đang cảm thấy tức điên, nhưng ả vẫn phải cố ả nhẫn xuống, ngoan tay bấu chặt lòng bàn tay, móng dài xuyên thủng da, phi thường đau đớn, thậm chí còn chảy máu. Những người ở đây đa phần đều từ điện Tu La, đập lên mạng người mà sống, tất nhiên không hề xa lạ với hương vị máu tươi đang quanh quẩn ở trong không khí này.

Lúc này, ánh mắt của các với nam nhân dành cho Võ Lưu Nguyệt có một chút không tán đồng. Nhưng lại bị bọn họ che dấu cực kì hoàn hảo. Loại nữ nhân ra vẻ rộng lượng kì thật lại là người cực kì hẹp hòi này khiến cho người khác khó có thể thương thức được!

Diêm Liệt đứng cách đó không xa tắc lưỡi cảm thán: "Vương, nhìn dáng vẻ này của công chúa Long chiêu có vẻ là bị chọc tức không nhẹ!"

Phượng Vô Trù so với hần cao hơn nên khi nói ra lời này, hần phải ngẩng lên nửa cái đầu. Mà Nhiếp Chính Vương điện hạ lại loé lên ý nghĩ sau xa ở trong mắt, khoé môi tà vọng cao hứng nâng lên, cặp mắt hơi sáng lên một chút, trầm thấp nói: "Xem thử thêm chút nữa, cô đảo muốn biết, nếu Lạc Từ Dạ ở vị trí của Võ Lưu Nguyệt thì sẽ phản ứng như nào?"

Diêm Liệt hơi dừng sốt một chút nhưng cũng nhanh chóng hiểu được ý của vương.

Võ Lưu Nguyệt nghe xong lời nói của Lạc Từ Dạ thì cũng mang theo bộ đang tức điên, nhưng ả vẫn cố mang vẻ mặt rộng lượng, cắn chặt răng, nói ra từng lời từ kẽ răng: "Lời nói của thái tử, phạm là việc nhỏ thì bản công chúa tất sẽ không so đo!"

Lạc Từ Dạ nghe xong lời này thì giống như cực kì kinh ngạc: "Công chúa thật là rộng lượng, nếu là bản thái tử thì nhất định sẽ cực kì tức giận, hơn nữa còn sẽ sinh khí, bình thường mọi người vô pháp chống đỡ được!"

Lời này của nàng kì thực là đang trải chần.(có thể hiểu là đang đào thêm cái hố nữa cho bà nguyệt đi>)

Nhưng người vẫn đang đắm chìm trong phần nộ như Võ Lưu Nguyệt vẫn chưa ý thức được việc đó, ả vẫn còn đang cắn chặt răng, cười một cách gượng gạo nói: "Cũng không phải là việc lớn gì, bản công chúa lại viết thêm một lần nữa là được!"

Chỉ đợi ả nói xong lời này, Lạc Từ Dạ lập tức nhìn về phía Lộ nhi và Đạp Đạp, mở miệng phân phó: "Còn thất thần làm gì, không nhanh chóng mài mực cho công chúa đi? Để công chúa còn viết thêm tờ nữa, tuy rằng không biết tờ thứ nhất đã chết non, tờ thứ hai còn hữu dụng hay không! Nhưng hết thầy phải đem làm thử mới biết được... ai, đều do ta, đều do ta cả!"

Lời này của nàng vừa ra, khoé miệng của tất cả mọi người ở đây lại được tập thể dục công suất lớn một phen. Họ cảm thấy tên tiểu tử Lạc Từ Dạ này thật là độc ác, đều đã đem người ta chinh thành như vậy rồi còn chưa thỏa mãn, lại còn muốn bổ thêm một đao lần thứ hai, rất có thể vô dụng.

Vì thế biểu tình của Võ Lưu Nguyệt lại vắn vẹo trong chốc lát. Nhìn mảnh vải trên bàn, cắn răng nói: "Bản công chúa không viết! Theo lời nói của thái tử, một lần làm thì linh, hai lần chắc sẽ làm thần linh nổi giận cho nên bản công chúa sẽ không ném, về sau mà có cơ hội thì sẽ nói sau! Chính là thái tử..."

À nói như vậy cũng là đang tự an ủi chính mình, sau khi về nước ả nhất định sẽ đến miếu Nguyệt lão cầu thêm lần nữa, quả quyết không để Lạc Tử Dạ phá hỏng nhân duyên của chính mình.

Mà Võ Hạng Dương đứng một bên thái tiểu muội nhà mình bị ức hiếp thành như vậy thì lúc này đã không thể nín nhịn được, mở miệng nói: "Tốt rồi, mới vừa rồi thái tử thiên diệu đã nói để cho hoàng muội viết trước, trước mắt có phải là đến lượt ngài rồi hay không? Nói thật, ta cũng rất tò mò người mà thái tử thường thức là ai, thái tử là nam nhân chắc sẽ không ngượng nhùng xoắn xuýt, không muốn cho ta chờ xem đi?"

Lời này của hần vừa ra một lần nữa lại đem nan đề ném về phía Lạc Tử Dạ.

Trên thực tế, mọi người ở đây đều cực kì tò mò về đáp án của Lạc Tử Dạ. Mặc kệ nàng chọn ai cũng đều trở thành mục tiêu để họ cũng kích, điểm này bọn họ tất nhiên rất rõ ràng, nhưng là lúc này làm Lạc Tử Dạ mất mặt một phen cũng không có gì là không tốt.

Lạc Tử Dạ nghe xong lời này thì giống như với suy nghĩ của Võ Hạng Dương, khuôn mặt tràn đầy vẻ khó xử, nàng đi đến cạnh bàn, ánh mắt nhìn khắp nơi, rồi rầm nói: "Ai! Nếu là bản thái tử tuyên xong rồi, tình địch có thể nhiều đến nỗi vòng quanh hoàng thành bốn mươi vòng!"

Lời này của nàng vừa ra khiến cho mọi người lâm vào suy tư, ai lại có thể có mị lực lớn như vậy?!

Kiệt suất nữ nam tử đương đại không ít, nhưng là xếp đến tận bốn mươi vòng thì cũng không tránh khỏi quá mức khoa trương. Phần lớn nữ nam tử đều là con cháu danh gia vọng tộc, quyền cao chức trọng hoặc là ru rùa ở trong nhà, bởi vì thường phải xử lí chính vụ nên cực ít lộ diện, thậm chí còn thần bí đến nỗi ít người biết đến. Cho nên người này tốt cuộc là ai?

Mà Lạc Tử Dạ sau khi nói xong lời này thì Vân Tiêu Nháo đứng cách đó không xa bỗng nhiên ho lên một tiếng.

Mí mắt của Lạc Tử Dạ giật nhẹ một cái, nàng hiểu được rất rõ ràng ý của Vân Tiêu Nháo, nàng (Vân Tiêu Nháo) là đang nhắc nhở cho mình một cách giải quyết. Trước mắt, ở đây có nhiều nữ nam tử quyền cao chức trọng như vậy, chọn ai cũng đều cực kì phiền toái, nhưng nếu chọn Vân Tiêu Nháo thì khắp cả thiên hạ đều biết nàng có ý tứ với Vân Tiêu Nháo, như vậy, còn có ai dám đoạt người ở trong tay vị thái tử ăn chơi trác táng là nàng? Chắc chắn sẽ làm ảnh hưởng đến nhân duyên tương lai của Vân Tiêu Nháo!

Hơn nữa, chính bản thân của Vân Tiêu Nháo lại không hề biết mình chỉ là quân cờ mà phụ thân nàng đặt ra, chọn như tuyên quân sĩ vậy!

Cho nên ý tốt này của Vân Tiêu Nháo nàng sẽ cự tuyệt!

Lạc Tử Dạ nhắc bút lên, nhìn lên mảnh vải đỏ, bàn tay dừng cảm nâng lên viết lên tên của bản thân. Sau đó, cơ hồ mọi người đều thấp thòm nhìn xem người mà nàng sẽ viết tiếp đây là ai! Từng nét chữ tuy rất phức tạp nhưng lại không khó để nhận ra!

Sau khi viết xong một chữ, Võ Hạng Dương cười rộ lên nói: "Thái tử quả là phong lưu, thật sự đối với Doanh Tần nhớ mãi không quên!"

Nàng mới chỉ viết có một chữ "Doanh" thôi mà những người khác đã nở nụ cười. Thân phận của Doanh Tần trước mắt cũng chỉ là một tên trai lơ thanh lâu, liên tính là có hợp tác cùng Lạc Tử Dạ thì cũng chưa chắc vì Lạc Tử Dạ mà biểu lộ chính mình!

Cho nên, mặc dù đáp án không phải như mọi người mong muốn nhưng vẫn còn hơn chọn chọn người ở đã có mặt ở trong cuộc tranh giành thế lực này. Bọn họ cảm thấy đáp án này xem nhau là tốt lắm rồi!

Nhưng ở cách đó không xa, sau khi Võ Hạng Dương nói về Doanh Tần, Diêm Liệt bỗng nhiên cảm thấy không khí xung quanh bắt đầu giảm nhiệt độ nhanh chóng. Hần lên lút nhìn qua sắc mặt của vương bên cạnh, chợt phát hiện ra trên khuôn mặt tuyệt luân kia không hề có biểu tình bất thường nào, nhưng không khí quanh thân hần cũng sắp bị lệ khí tỏa ra từ vương làm cho tan vỡ rồi!

Hần nuốt nước miếng một chút, cảm thấy nếu như thái tử thật sự chọn Doanh Tần... hần nghĩ thái tử vẫn là nên tự cầu phúc, hay là làm cho Tương Tư môn tự cầu nhiều phúc đây?!

Mà Lạc Tử Dạ sau khi nghe Võ Hạng Dương nói xong lời này thì chớp chớp mắt mở miệng nói: "Đó là tất nhiên! Với khuôn mặt của hần thì nói hần là đệ nhất mỹ nhân cũng không quá, bậy quá..." nhưng là sau khi nàng nâng bút lên viết xong trên của Doanh Tần thì lại tiếp tục chấm mực để gạch thêm một dòng nữa.

Hành động bất thường này khiến cho mọi người cả kinh, nhưng mắt nhìn về phía nàng.

Nhiếp Chính Vương điện hạ cũng do dự trong chốc lát, muốn tiến lên. Nhưng cuối cùng vẫn là ngừng lại. Trong lòng bắt đầu tò mò, Lạc Tử Dạ tốt cuộc là muốn chơi trò gì?

Tiếp đó, Lạc Tử Dạ lại vung bút lên viết tiếp một cái tên lên giấy.

Mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn khuôn mặt đang chuyển màu của Võ Hạng Dương. Bọn họ không hề nghi ngờ, Võ Hạng Dương là một thẳng nam chính hiệu, xem như là hần vì muội muội nhà mình mà làm địch với Lạc Tử Dạ, nhưng bây giờ sau khi Lạc Tử Dạ viết tên của Doanh Tần xong lại

viết thêm tên của hần vào là có ý gì?

Đây là đang tỏ vẻ trong lòng nàng hần còn không vắn một tên trai lơ? Không... đây không phải trọng điểm, trọng điểm là... Lạc Từ Dạ vẫn còn định mơ ước đến hần?

Minh Dân Thanh ho khan một tiếng, thần sắc phức tạp nhìn Võ Hạng Dương, mở miệng nói: "Không nghĩ tới đại hoàng tử rất bài xích với thái tử thiên diệu, thế nhưng ngài ấy vẫn dành cho ngài một góc nhỏ trong tim!"

Lời của Minh Dân Thanh vừa ra, sắc mặt của Võ Hạng Dương càng khó coi hơn. Đây là đang nói hần sắp bị kéo vào hàng ngũ đoạn tụ của thái tử!

Mà Lạc Từ Dạ viết Doanh Tần trước tất nhiên là có nguyên nhân! Bởi vì nếu nàng viết Doanh Tần, mặc dù những người này không hài lòng nhưng cũng không quá bài xích, tất nhiên sẽ càng không phát tác làm ảnh hưởng đến bước tiếp theo của nàng.

Diêm Liệt liếc mắt nhìn Phượng Vô Trù một cái. Phượng Vô Trù hơi mị mắt lên, trầm thấp nói: "Hần đây là đang viết hai tên sao?"

Cả hai cái tên đều không có phần của hần. Hần hần là nên vui mừng vì chính mình không bị kéo xuống nước, hay là nên sinh khí vì sủng vật của hần không có một chút nào tự giác là sủng vật, nàng không biết thân là sủng vật thuộc sở hữu của người nào?

Diêm Liệt gật gật đầu, nuốt một chút nước miếng mở miệng nói: "Có thể là như vậy!"

Nhưng mà, y chỉ mới vừa dứt lời Lạc Từ Dạ lại tiếp tục nhắc bút viết thêm.

Việc này làm cho mọi người trừng mắt thật lớn, mặt khó tưởng tượng nổi nhìn nàng, rốt cuộc là nàng định viết mấy người?! Người bình thường không phải chỉ có một người trong lòng thôi sao? Thái tử gia ngài có hai cái bọn họ đã cảm thấy cực kì quý dị rồi, nhưng mà nàng cứ nhiên lại muốn viết tiếp!

Mà Lạc Từ Dạ một bên viết một bên nói: "Ân, Hiền Thương Dật Phong, Long Ngao Dịch, Minh Dân Thanh,..."

Viết đến đây, nàng xoay đầu liếc mắt nhìn Lộ nhi một cái, mở miệng dò hỏi: "Đúng rồi, ngoài mấy người này ra còn có mỹ nam tử kiệt suất nào mà ta không biết không? Gia nói là kiệt suất chứ không phải tài hoa, chỉ cần mặt cùng đáng người, là người anh tuấn, mỹ mạo?"

"Ngạch..." khoe miện của Lộ nhi không tự giác mà kéo nhẹ một cái, điểm chân nhìn thoáng qua tấm vải đỏ di dít một hàng tên kia, trong lòng chửi thầm, thái tử là cho rằng cầu nguyện với trời xanh đơn giản như đi mua củ cải ngoài chợ? Viết nhiều trên mỹ nam tử vào như vậy để làm gì, không lẽ lại muốn cười hết về phủ? Ngài hỏi qua bọn họ có đáp ứng chưa?

Vô ngữ thì vô ngữ nhưng Lộ nhi vẫn mở miệng giải đáp vấn đề của Lạc Từ Dạ: "Mỹ nam tử nổi danh còn có thất hoàng tử của chúng ta..."

"Đó là thân huynh đệ, không thể mơ ước! Người tiếp theo!" Lạc Từ Dạ tiếp tục khởi động bút chờ nàng nói tên tiếp theo.

Tiểu tâm của Lộ nhi lại cẩn thận nói tiếp: "Còn có Hiền Thương hoàng đế bệ hạ, nghe nói dung mạo như u lan thâm cốc, phong lưu ưu nhã. Tên, tên..." tên nàng đương nhiên không dám nói!

Lạc Từ Dạ nghe đến đây thì thực tùy tiện nhìn Hiền Thương Dật Phong một cái, mở miệng nói: "Hần là hoàng huynh của người đi? Hần kêu là gì?"

Khoé miệng Hiền Thương Dật Phong co rút một trận, không biết đầu óc có phải thuận tiện co rút theo không mà hần lại mở miệng trả lời: "Hiền Thương Mặc Trần!"

Diêm Liệt lúc này đã cực kì khẩn cấp mà nhìn Lạc Từ Dạ lại nhìn về phía Phượng Vô Trù, đến giờ đã có tên của Hiền thương hoàng đế rồi, sao vẫn chưa thấy có tên của vương đầu? Nhìn xem sắc mặt kinh khủng này của vương đi...!

Lạc Từ Dạ sau khi viết xong thì chép chép miệng, mở miệng nói: "Ân, còn gì nữa không? Để gia đem tất cả mỹ nam tử đều viết lên, chắc cũng có thể ở cùng một cái, đúng không?"

Nàng vừa nói xong lời này thì Lộ nhi câu mày suy tư trong chốc lát, nàng cảm thấy thái tử đã quên ghi mất trên của người vô cùng quan trọng, hơn nữa nàng mơ hồ có dự cảm người bị thái tử quên mất tên cực kì không dễ chọc,

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Gia trở tay lại là một cái tát

Edit: mô mô

Tuy rằng Lộ Nhi thực thông minh nhưng lại không thể đoán được chuyện này có quan hệ gì với Nhiếp Chính Vương điện hạ, thậm chí nàng còn cảm thấy

sẽ không có nam nhân nào muốn tên của mình của mình bị Lạc Tử Dạ viết lên! Cho nên nàng cũng không hề nghĩ sau thêm về vấn đề này.

Lạc Tử Dạ sau khi viết xong tên thì cực kì phong tình, quyến rũ đưa mắt nhìn về phía nhóm nữ nam tử, rục rục như muốn nói tình cảm mệnh mỏng dài của nàng.

Nàng hào toàn không thèm để ý mọi người đang có mặt ở đây, không coi ai ra gì mà phát biểu giấc mơ giữa ban ngày của mình: "Nói không chừng cái cây này lại thực linh nghiệm, khi bốn thái tử treo lên liền có thể làm cho trời xanh hiển linh, vào một ngày đẹp trời nào đó, các vị soái ca sẽ đối với ta tìm đập thành thịch, từng bước từng bước quỳ gối trước sắc đẹp của gia, sau đó mỗi ngày đều tranh đấu xem ai sẽ là người được gia sủng ái!"

Không phải cái người thích bức ta chọn người sao?! Tưởng bà đây là người dễ khi dễ à?!

Hiên Thương Dật Phong: "...."

Long Ngạo Dịch cùng Minh Dận Thanh: "....!"

Võ Hạng Dương: "...."

Đặc điểm chính hiện tại của bọn họ là nắm chặt tay lại, cố gắng ngăn chặn xúc cảm muốn đánh người!

Ánh mắt của Võ Hạng Dương nhìn muối muối của mình bắt đầu thay đổi, mang theo một tia trách cứ, nếu không phải nàng ta không có việc gì làm, lại đi tìm Lạc Tử Dạ gây phiền tới thì hẳn cũng không đến nỗi vị một tên đoạn tụ nhớ thương! Lại còn nói hẳn sẽ quỳ gối trước sắc đẹp của hắn (LTD), tranh đấu xem người nào sẽ được sủng ái?! Nôn....

Võ Lưu Nguyệt cũng không hề nghĩ tới Lạc Tử Dạ sẽ làm ra được chuyện này, còn có thể nói ra được lời nói không biết xấu hổ như vậy! Đừng nói là mấy người bị ghi tên, chính bản thân ả cũng cảm thấy rợn cả người! Mỹ nam tử từng người từng người như tre già măng mọc, tìm đập thành thịch với hắn? Đừng thật là dám tưởng tượng!

Nhưng mà ả cũng nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề.

Không chỉ có ả ý thực được, mấy người kia cũng phát giác ra được. Trong danh sách kia còn thiếu một người! Hơn nữa người này so với bất luận kẻ nào thì càng khó có thể quên được! Cuối cùng vẫn là Hiên Thương Dật Phong cười nhẹ một tiếng, mở miệng nói: "Ý tứ của thái tử là muốn đem rất cả các mỹ nam tử nổi danh trong thiên hạ đều viết lên rồi! Nhưng là tại sao lại không thấy tên của quý quốc Nhiếp Chính Vương điện hạ?"

Lời này của y vừa ra, người thờ phào nhẹ nhõm đầu tiên là Diêm Liệt. Mẹ nó, rốt cuộc cũng có người nhớ đến tên của vương vẫn chưa có, hy vọng có người nhắc nhở mặc kệ là thái tử đang suy nghĩ cái, vẫn là nhanh chóng bổ sung thêm tên của vương vào! Không cần để vương phải dùng cái khí thế khủng bố này đến công kích tinh thần của bọn họ! Tuy rằng bản vẫn chưa xác định được vương đang tức giận bởi cái gì, cũng không biết vì sao vương lại sinh khí! Nhưng tóm lại vẫn là nên giải quyết nhanh chóng cái phiền toái lớn này trước, làm mọi người đều vui vẻ trước không phải sao?

Hiên Thương Dật Phong vừa nói xong lời này, khoe miệng của Lạc Tử Dạ không nhịn được mà run rẩy nhẹ một cái. Kỳ thật, tên của Phượng Vô Trù là do nàng cố tình không viết.

Nhớ đến cái trên luôn đặt tầm mắt lên bầu trời, ưa thích tìm phiền tới cho nàng, lại cảm nàng nhìn mỹ nam tử nhiều nếu như tái phạm liên đào mắt của nàng như hẳn mà nói thì đại gì mà ước nguyện với hắn! Nếu như một ngày kia, nàng thật sự trở thành bạn đời của hắn thì các soái ca khác, đừng nói là nàng muốn sờ tay, cho dù nhìn một chút cũng không được!

Hơn nữa lấy tính cách yêu thích tìm phiền toái kia của Phượng Vô Trù, đời này nàng còn nghĩ đến ngày lành sao!

Còn nữa, nếu nhân duyên thật sự linh nghiệm thì nửa đời sau của nàng không phải sẽ cực kì thảm sao? Càng ngắm nghĩ nàng càng cảm thấy thà rằng sống cô độc cả đời cũng còn hơn viết tên của hắn!

Vì thế, Lạc Tử Dạ cực kì thảng thốt mở miệng: "Hiên Thương Vương, không dối gạt gì người, Nhiếp Chính Vương của nước ta chắc người cũng nhìn ra quan hệ của ta và hắn dường không tầm thường, nhưng trên thực tế ta và hắn lại như nước với lửa, hắn chính là một trên biển thái thích đi gây chuyện thị phi! Mà ngày nay không biết gia đã bị hắn khó xử biết bao nhiêu lần, nếu như ông trời thật sự không có mắt, làm cho ta cùng hắn kết lương duyên, ta nguyện ý mất một nghìn năm vượt gió bão nhảy vào sông hoàng hà!"

Lời này của nàng vừa ra, rùng đào bên kia nguyên bản khá nóng ngay lập tức trở nên lạnh ngắt.

Cặp mắt bá khí khiến người trần kinh của Nhiếp Chính Vương điện hạ nhanh chóng xoẹt qua một tia ám quang, kết hợp với hai đầu nếp gấp nơi lông mày thể hiện rõ hắn đang tức giận. Nhưng hắn vẫn đứng bất động tại chỗ, đôi tay chấp lại ở sau lưng, ngọn gió nhẹ lướt qua làm lay động vạt áo gấm màu đen của hắn, làm khí chất uy nghiêm bá lãm của hắn càng lộ ra rõ ràng hơn.

Biến thái thích gây chuyện thị phi? Ký kết lương duyên là do ông trời không có mắt? Tiểu tử này còn tính vượt qua ngàn năm bão gió nhảy sông hoàng hà? Ân, rất tốt, Lạc Tử Dạ rất tốt!

Phượng Vô Trù cứ như vậy mà trầm mặc không nói một lời, làm cho người đang liếc mắt nhìn trộm hắn này giờ là Diêm Liệt không thể đoán được ý nghĩ của hắn. Nguyên bản y cho rằng sau khi vương nghe xong mấy lời này liền cực kì nổi giận mà lao ra, ra tay giáo huấn thái tử điện hạ! Nhưng trước mắt.... hắn run lên một chút. Tại sao hắn lại cảm thấy vương không nói lời nào, cũng không có bất kì hành động gì nhưng thái tử càng sẽ thêm thăm hại đây?!

Nàng một phen đem lời nói ghét bỏ với Phượng Vô Trù nói ra, làm cho nhóm mỹ nam tử ở đây co rút khoé mắt, không biết là nên đồng tình Phượng Vô Trù bị Lạc Tử Dạ nói đến như vậy hay vẫn là hăm dọa tránh được một kiếp đây?! Mặc dù ánh mắt bọn họ thâm ý hơn một chút nhưng cũng không ngu ngốc liền dễ dàng tin tưởng Lạc Tử Dạ rằng hắn và Phượng Vô Trù quan hệ không tốt.

Vân Tiêu Nháo kinh ngạc trừng lớn mắt, nếu như nàng nhớ không lầm thì đêm qua thái tử đã qua đêm ở chỗ Nhiếp Chính Vương điện hạ, sao hôm nay lại nói thành như vậy? Nàng chớp chớp mắt, nghiêm túc cân nhắc lại một chút, đây là do nàng hiểu lầm hai người bọn họ là một đôi hay vẫn là do bọn họ cãi nhau vào đêm qua nên sáng nay mới cáu kỉnh như thế?

Vô Lưu Nguyệt cũng sững sờ một chút, nếu dựa theo ngữ khí của Lạc Tử Dạ một chút thì cho dù bất kỳ mỹ nam tử nào bởi hắn nửa đời đều được, duy nhất có Phượng Vô Trù là hắn không thể chấp nhận được! Nếu thật là như vậy thì à bắt đầu cảm thấy hoài nghi chính mình đã gây chuyện với Lạc Tử Dạ có phải là đang làm điều thừa hay không?!

Nhưng mà ánh mắt của ả cũng nhanh chóng lạnh lẽo xuống, cười lạnh trong lòng một tiếng, tựa như lơ đãng mở miệng hỏi: " Thái tử thiên diệu nói đùa, nếu như thật sự ngài không thích Nhiếp Chính Vương điện hạ thì tại sao đêm qua lại ngủ chung với ngài ấy?!"

Lạc Tử Dạ đã sớm biết ả ta sẽ hỏi như vậy, cho nên nàng thông thả mà đem tấm vải điều đỏ cột thật chắc, sau đó liếc mắt nhìn ra nói: " Bởi vì tấm chăn của gia đã bị người ta phá hủy vào đêm qua, công chúa không hề biết sao? Nhiếp Chính Vương xuất phát từ tấm lòng từ bi đã lưu giữ gia lại một đêm. Mọi chuyện cũng chỉ đơn giản như vậy! Tuy rằng hành động này không phù hợp với tác phong thường ngày của hắn nhưng vẫn có thể miễn cưỡng giải thích rằng lương tâm của hắn đột nhiên trời dậy, quyết định là một việc tốt cho đời!"

Nhiếp Chính Vương điện hạ nghe xong lời này thì đôi mắt lại hơi mị mị, nguyên lai trong mắt của Lạc Tử Dạ, đêm qua lưu lại ở tấm chăn hắn ngủ một đêm là bởi vì tấm điện của nàng đã bị phá hủy? Hơn nữa chính bản thân hắn đồng ý là do lương tâm trời dậy?!

Diêm Liệt run rẩy nhìn Phượng Vô Trù, mở miệng nói: " Vương, không bằng chúng ta đi dùng đồ ăn sáng đi?!" Ý thật sự không dám tưởng tượng, nếu bọn họ tiếp tục đứng ở chỗ này nghe thái tử nói mấy câu đi tìm chết. Nếu thật sự phát sinh chuyện gì, hắn không sợ vương ra tay đánh thái tử mà là sợ vương qua đó làm hành động thái quá gì với thái tử. Làm cho hắn phải gấp bẻ gãy " thảo nê nãi" của hắn!

Nhưng mà, sau khi hắn hỏi xong thì lại không hề nghe được bất kỳ một đáp án nào từ vương. Không biết là do không nghe thấy hay vẫn là nghe thấy nhưng lười để ý nữa!

Cho nên Diêm Liệt chỉ có thể nuốt nước mắt quay đầu nhìn về phía Lạc Tử Dạ và Vô Lưu Nguyệt.

Mà Vô Lưu Nguyệt sau khi nghe lời này của Lạc Tử Dạ lại không hề tin tưởng, chỉ cười lạnh một tiếng nói: " Nếu như để Nhiếp Chính Vương điện hạ biết thái tử trời sinh phóng đảng, cầu nhân duyên thôi cũng phải viết tên nhiều người như vậy thì chắc chắn sẽ cực kỳ hối hận vì đêm qua đã " thu lưu" thái tử!"

Hai chữ " thu lưu" được Vô Lưu Nguyệt nhấn mạnh.

Bốn chữ trời sinh phóng đảng này phi thường chói tai. Lạc Tử Dạ không tự giác nhíu chặt lông mày, nhìn Vô Lưu Nguyệt một cái, môi nhếch lên một nụ cười lạnh. Nàng còn chưa kịp nói lời nào thì Vân Tiêu Nháo đã nhanh chóng nói: " Tình tình của thái tử rất tốt, nhưng cũng mong công chúa ăn nói cẩn thận, bốn chữ trời sinh phóng đảng này căn bản là đang vũ nhục thái tử điện hạ, thỉnh Long chiêu công chúa lập tức xin lỗi!"

Vân Tiêu Nháo sau khi nói xong lời này lập tức được Lạc Tử Dạ tán thưởng nhìn một cái, ấn tượng của Lạc Tử Dạ với nàng càng thêm tốt. Nếu như nàng thật sự là nam nhân thì rất có thể sẽ thích Vân Tiêu Nháo.

Nếu như Vân Tiêu Nháo không chen vào nói thì các nam nhân kia còn có thể mở miệng giải hoà một chút. Nhưng là Vân Tiêu Nháo đã mở miệng rồi, hai cô nương gia bọn họ đang cãi nhau, đại nam nhân như bọn họ cũng không tiện nói thêm cái gì. Vì thế nên cũng không một ai hé răng.

Vô Lưu Nguyệt sau khi nghe Vân Tiêu Nháo nói vậy thì trừng mắt nhìn về phía Vân Tiêu Nháo, nguyên bản đêm qua ả còn muốn đem nữ nhân trước mặt này diệt khẩu, chẳng qua là do chưa đúng thời cơ nên mới ảnh ảnh lại, không nghĩ tới nữ nhân này lại đối nghịch với ả hôm nay! Nghĩ vậy, ánh mắt của ả thêm phần sát ý nhưng cũng nhanh chóng che giấu được.

Ả cười khê một tiếng mở miệng nói: " Xin lỗi chỉ sợ là không cần, bản công chúa tin tưởng thái tử quý quốc vẫn có một chút lòng bao dung. Nhưng thật ra, Vân cô nương tại sao lại xuất hiện ở đây? Theo trí nhớ của bản công chúa, trong đội ngũ dẫn hương ở quốc tự không có Vân cô nương thì phải? Có không ít địa phương bên ngoài đồn nhau rằng Vân cô nương vì thái tử mà đến, thậm chí còn không tiếc bại hoại lễ nghi mà trèo tường đi vào bày tỏ lòng với thái tử, không biết chuyện này có đúng hay không?"

Nói tới đây, sắc mặt Vân Tiêu Nháo bỗng trắng bệch.

Nàng gan lớn truy đuổi tình yêu là một chuyện, nhưng cũng không đại biểu nàng da mặt dày đến nỗi có thể chịu được miệng lưỡi của thiên hạ, đặc biệt hiện tại lại đang ở trước mặt nhiều người như vậy bị Vô Lưu Nguyệt nói ra.

Mà Vô Lưu Nguyệt sau khi nói tới đây tựa hồ vẫn chưa thấy hài lòng, tiếp tục nói: " Lâu nay nghe nói Vân tiểu thư là đệ nhất thực nữ của Thiên Diệu, cho dù có lòng trước cũng không nghĩ đến sẽ làm ra đến chuyện này, đại để cũng là do bên ngoài có điều dân tung tin vịt muốn với nhị danh dự của Vân tiểu thư! Cũng mong Vân tiểu thư sẽ không để chuyện này vào trong lòng, rốt cuộc thì thanh giả tự thanh, đục giả... tự đục!"

Lời này của ả ta mang theo ý nghĩa châm biếm, vũ nhục Vân Tiêu Nháo. Mà Lạc Tử Dạ sau khi nghe xong lại thấy cực kỳ bức bối, trên thực tế, Lạc Tử

Dạ là người cực kì bình ực người của mình, nếu ai vũ nhục người trợ giúp nàng, người mà nàng để ý thì so với vũ nhục chính nàng càng làm nàng tức giận lớn thêm.

Nàng liếc mắt trấn an Vân Tiêu Nháo một cái, ý bảo nàng ta tạm thời không nên tức giận.

Sau đó lại đưa mắt nhìn về phía Võ Lưu Nguyệt, không mặn không nhạt nói: "Thân phận công chúa tôn kính như thế, nói vậy người cầu thân đã sớm đập hồng đại môn, không biết hiện giờ công chúa đã có hôn ước chưa?"

Võ Lưu Nguyệt sững sờ một hồi, một lúc lâu sau mới hiểu được ý tứ của Lạc Tử Dạ, ngoảnh nhìn nàng trong chốc lát. Thành thật mà đáp lời: "Còn chưa từng có hôn ước!" Á luôn đặt tầm mắt cao hơn người, hơn nữa lại còn là công chúa được phụ hoàng sủng ái nhất, người bình thường tất nhiên không xứng với nàng, cho nên nàng sẽ không dễ dàng chấp nhận hôn ước nào cả.

Nhưng mà á vừa nói ra lời này xong, Lạc Tử Dạ gật gật đầu, cũng theo đó đem ánh mắt nhìn trên dưới người á đánh giá một phen, cuối cùng mới bình tĩnh, than tiếc một tiếng, tuy ý nói: "Khó trách như thế!"

Lời này của nàng cộng với ánh mắt sâu xa kia làm cho người ta suy nghĩ nhiều hàm nghĩa của nó.

Khó trách như thế? Khó trách cái gì?

Khó trách á ta lại chọc người chán ghét nhau thế hay là bởi vì thân phận quá tôn quý nên người ta mới không muốn?! Khó trách á ta quá đói khát, lẫn lộn đường xa đến đây cầu duyên, nguyên lai là bởi vì không gặp được?! Khó trách nàng ta lại nói chuyện khó nghe như thế, hoá ra là vì...!

Những ý tứ có thể phiên dịch ra từ lời này thật sự là quá nhiều! Nhưng là trước mắt, nhưng người có thể phiên dịch được ra lại không có một câu nói hay nào cả.

Bởi vì những lời nói của Lạc Tử Dạ quá chặt chẽ, câu trước câu sau nối liền nhau, làm cho mọi người rõ ràng nàng là đang vũ nhục á. Võ Lưu Nguyệt nhanh chóng biến xanh khuôn mặt, trừng mắt nhìn Lạc Tử Dạ mà không nói câu nào. Á còn có thể nói cái gì được đây? Lạc Tử Dạ mới chỉ nói một câu khó trách lại như thế, về sau cũng chưa hề nói thêm cái gì, những khả năng nói câu khiến người táo bón như thế chưa hề nói ra, tất cả cũng đều là do á tưởng tượng ra.

Á tổng cũng không thể lấy "lời này của người là có ý gì" đi luận tội Lạc Tử Dạ được! Thân là người hoàng gia, nàng đương nhiên sẽ không ngu đến vậy, hơn nữa á cũng hiểu rõ nếu như á nói như vậy, vì muốn phân bua cho bản thân thì chắc chắn sẽ bị Lạc Tử Dạ trả đũa lại ngay lập tức! Lạc Tử Dạ chắc chắn sẽ nói, gia còn chưa nói cái gì, không biết công chúa có suy diễn quá hay không? Hay vẫn là công chúa cho rằng người đó là mình?

Vân Tiêu Nháo cũng không hề ngu ngốc, nhanh chín biết được Lạc Tử Dạ là đang giải vây giúp nàng, cho nên cũng nhanh chóng nở nụ cười, tâm tình tốt lên không ít.

Việc nàng giữ gìn Vân Tiêu Nháo như vậy khiến cho bị Nhiếp Chính Vương diện hạ của chúng ta rất không cao hứng. Diêm Liệt cẩn thận nhìn thoáng qua sắc mặt của hắn, mở miệng nói: "Vương, nô tài cảm thấy hành vi của thái tử hần là xuất phát từ việc Vân tiêu thư đã trợ giúp hần, hần cũng chỉ là muốn báo đáp lại ân tình thôi, ngài ngàn vạn không cần đại chú ý!"

Lời này của hần chỉ xuất phát từ ý muốn an ủi chủ tử, đúng vậy! Tuyệt đối không phải là lo lắng vương tức giận, chính mình bị giận cá chém thớt...

Nguyên bản còn cho rằng sau khi hần nói xong lời này sẽ không nghe được câu trả lời nào từ vương. Thế nhưng hần lại nghe được một câu trả lời ngắn ngủi của vương: "Án!"

Một chữ án này tỏ vẻ minh bạch cũng tỏ vẻ tán đồng. Thời điểm ánh mắt Lạc Tử Dạ nhìn Vân Tiêu Nháo cũng thân thiện lên không ít, chỉ là khi nhìn mỹ nam tử, ánh mắt của Lạc Tử Dạ mới trở nên cuồng nhiệt, cho nên có thể đoán được tên tiểu tử này tuyệt đối là tên thuần đoạn tụ, nhất định sẽ không có ý tứ gì với Vân Tiêu Nháo.

Một chút phân tích rõ năng lực như vậy, Nhiếp Chính Vương diện hạ tự nhận là chính mình cũng phải có, nhưng mặc dù biết rõ là như thế nhưng trong lòng của hần vẫn không thể cao hứng nổi, tại sao lại như vậy? Hồi ức lại một chút hần phát hiện, từ lúc bắt đầu Lạc Tử Dạ không viết tên của hần, hần chưa cao hứng qua lần nào cả.

Cảm giác này làm cho Nhiếp Chính Vương diện hạ của chúng ta mặc danh kì diệu mà cảm thấy bức bối. Duỗi tay xoa xoa ấn đường.

Lạc Tử Dạ chen ép Võ Lưu Nguyệt một hồi liền cảm vài điều đồ lên, tính toán ném lên cây. Đương nhiên theo tính cách của Võ Lưu Nguyệt chắc chắn sẽ không để nắm vài trong tay nàng bình yên mà lên được trên cây nhân duyên, mà chính bản thân nàng cũng không tính toán dễ như vậy đã buông tha cho đối phương việc nói nàng trời sinh phóng đảng cũng với nói Vân Tiêu Nháo không có giáo đường, cho nên nếu như Võ Lưu Nguyệt có động tác nào thì chính là tự đem người tới cửa tìm nhục.

Nàng vừa muốn ném lên, Võ Lưu Nguyệt đã mở miệng nói: "Không lẽ thái tử định cứ như vậy mà ném lên sao? Không cần tiếp tục thành kính hứa nguyện?!" Lão này là đang muốn thử xem trình độ coi trọng vực này của Lạc Tử Dạ.

Lạc Tử Dạ tự nhiên là biết được mục đích của á, mà nàng cũng đang chờ á ta nói ra lời này, vì thế tựa như lơ đãng mà cười nói: "Nguyện vọng thành kính của bốn thái tử đều đã viết lên phía trên, tin tưởng nguyệt lão nhất định sẽ nghe thấy được. Không nhọc công chúa quan tâm. Chỉ cần vài này bình yên treo được lên cây thì nguyện vọng nhất định có thể thực hiện được! Bốn thái tử cả đời này cũng không muốn cầu cạnh cái gì quá nhiều!"

Không biết vì sao khi nàng thốt ra lời này xong, Võ Hạng Dương, Minh Dân Thanh, Hiên Thương Dật Phong cùng Long Ngạo Địch đều có một ý tưởng ấu trĩ muốn đem tấm vải điều trên tay nàng cướp phá hủy. Tuy rằng bọn họ đều không phải người mê tín, không hề tin tưởng vào mấy chuyện chẳng đâu vào đâu này.. nhưng là bạn nhất thì sao?

Vạn nhất ông trời không có mắt thì sao? Việc này là cho sống lưng bị họ buốt như bị kim chích, bị một trên đoạn tụ theo dõi suốt ngày, họ cảm thấy từ nay về sau đều khó có thể an ổn sống. Chính là cố tình Lạc Tử Dạ lại đang cầu nhân duyên, bọn họ cũng không thể chỉ vì tên mình bị viết lên mà đi lên ngăn chặn người ta được!

Nghĩ vậy, bọn họ đồng thời liếc mắt nhìn người bán đứng hoàng huynh nhà mình một cái, kỳ thật, nguyên bản Hiên Thương Mặc Trần đã có thể tránh được một kiếp, nhiên là bởi vì đã bị Hiên Thương Dật Phong bán đứng khiến cả hai huynh đệ họ đều bị Lạc Tử Dạ nhớ thương. Thấy ánh mắt của bọn họ nhìn mình, Hiên Thương Dật Phong xấu hổ ho khan một tiếng, sờ sờ cái mũi nhìn lên không trung không nói một lời.

Biểu tình kia của hán thập phần phức tạp làm cho mọi nghĩ rằng là hán không cố ý bán đứng hoàng huynh của mình cho nên cảm thấy cực kỳ áy náy.

Nhưng ở trong mắt của Phượng Vô Trù, biểu hiện hiện tại của Hiên Thương "Dật Phong" là đang ảo não trong lòng, trách bản thân tự làm tự chịu... nguyên bản Hiên Thương Mặc Trần thật sự có thể tránh được một kiếp, chỉ cần hán nói hoàng huynh mình là hoàng đế nên không tiện nói tên ra thì Lạc Tử Dạ cũng sẽ không dây dưa nhiều làm gì. Chính là hán lại đem chính mình bán ra, giờ muốn trách ai?

Diêm Liệt cũng cực kỳ đồng tình mà nhìn thoáng qua Hiên Thương...Dật Phong? Hán cảm thấy nội tâm của Hiên Thương Dật Phong hiện giờ chắc là cũng nhanh chóng muốn hồng rồi!

Mà Lạc Tử Dạ sau khi nói xong lời này cũng đồng nghĩa nói đối thủ này đã được nàng coi trọng, cũng như đối với việc cầu nhân duyên này coi trọng. Việc này làm cho hán quang trong mắt Võ Lưu Nguyệt loé lên. Nghĩ tới bản thân mình lúc trước bị Lạc Tử Dạ làm cho rơi nhân duyên bực xuống đất, khoe môi nâng lên ý cười lạnh, chậm rãi tiến về phía Lạc Tử Dạ thêm một bước.

Xem bộ dáng này của ả là đàn tính toán đem việc vừa này của Lạc Tử Dạ làm để trả đũa lại.

Cử động của ả ở trong mắt của Võ Hạng Dương cùng Minh Dân Thanh không khác nào trò đùa, chuẩn bị được xem diễn. Nhưng đối với Hiên Thương Dật Phong, hán nhân nhậ nhìn lên không trung một lúc, sau đó nhẹ nhàng cười cười.

Mà Long Ngạo Địch trong thời gian ngắn ngủi khó chịu thì cặp mắt huyết đồng cũng nhanh chóng lạnh xuống.

Hiển nhiên bọn họ đã nhìn ra, Lạc Tử Dạ là đang cố ý cường điệu rằng nàng cực kỳ coi trọng việc cầu nhân duyên này, nhưng mục đích là cố tình cho Võ Lưu Nguyệt nghe, hy vọng Võ Lưu Nguyệt tới phá hư?

Nếu thật là như vậy thì ý tứ của Lạc Tử Dạ là gì?

Trong lúc bọn họ đang nghĩ ngợi thì Lạc Tử Dạ đã mang theo vẻ mặt hạnh phúc, cười đáng khinh đem vải điều trong tay ném lên không trung. Tựa hồ không có nhìn thấy cũng không phát hiện ra Võ Lưu Nguyệt đứng đằng trước mình là có ý đồ muốn phá hư.

Đôi mắt của Nhiếp Chính Vương điện hạ mị mị lại thành một đường, bàn tay nắm chặt mặc Ngọc sáo cũng hơi giật giật. Đó là biểu hiện tâm tình phiền loạn của hán, nhưng chung quy lại hán vẫn không có động đậy, tiếp tục nhìn xem sự việc sẽ phát triển đến đâu. Mà sau khi Lạc Tử Dạ ném vải điều lên...

Giống như mọi người đã suy đoán, Võ Lưu Nguyệt đột nhiên vung tay lên, tựa hồ chỉ là đột nhiên xoay người, nhưng cũng chính vì một cái xoay người đấy đã đem vải điều đã được ném lên đánh bay xuống dưới. Lạc Tử Dạ tựa hồ cực kỳ khiếp sợ, nhanh chóng bay nhanh trên mặt đất, dùng một chân đá nắm vải điều tiếp tục bay lên.

Võ Lưu Nguyệt không hề đoán được Lạc Tử Dạ lại có thể nhanh như vậy, vì thế không thể chuẩn bị hành động nào để ngăn cản lại cả.

Tiếp theo, nắm vải đỏ liền theo lực đá của Lạc Tử Dạ nhanh chóng bay lên an ổn nằm trên ngọn cây. Tự tại phiêu đảng giữa không trung, tự xao tự đại nắm vải điều khiến cho sắc mặt của những người ở đây đều trở nên cổ quái.

Võ Lưu Nguyệt một kẻ không thành, trong lòng cực kỳ bức bối nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc. Ẩn hạ sự tức giận cùng không cam lòng xuống, xoay đầu cười cười: "Bản công chúa vừa rồi không may..."

Ả ta còn chưa nói dứt lời đã thấy một khuôn mặt xanh mét của Lạc Tử Dạ.

"Bang!" Lạc Tử Dạ chợt huy một cái tát hung hăng đánh vào mặt của Võ Lưu Nguyệt. Cũng cần rằng cả giận nói: "Gia trở tay chính là một cái tát! Gia có phải nên nói qua hay không, mắt công tính tình người tốt mới có thể chịu được ai đánh rớt ước nguyện của người! Nếu như ai làm vậy với gia, gia sẽ phi thường tức giận, hơn nữa gia mà sinh khí thì người bình thường khó mà gánh được!"

Võ Lưu Nguyệt không hề nghĩ tới nàng đột nhiên sẽ ra tay, căn bản là không kịp trốn nên bị cái tát này đánh cho phát ngốc.

Ả còn chưa có phản ứng kịp thì Lạc Tử Dạ rực hồ vẫn chưa nguôi cơn giận, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, đánh xuống một cái thật mạnh: "Bang!" Lại thêm một cái tát nữa ném xuống khuôn mặt của ả.

Mở miệng nói: "Gia trở tay lại là một cái tát! Gia nói cho người biết gia nhẫn nhịn người đã lâu. Người nói ai trời sinh phóng đảng? Người nói ai không có

giáo đường?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Phượng ngạo kiêu nổi giận!

Edit: mô mô

Hai bàn tay nặng nề đánh vào mặt của Võ Lưu Nguyệt một cách vang dội: "Bang!", "Bang!". Trong hoàn cảnh yên lặng như vậy khiến cho tiếng vang càng nghe được rõ ràng hơn.

Hai bạt tai của Lạc Tử Dạ vừa ra khiến cho Võ Lưu Nguyệt hoàn toàn ngây ngốc! Những người khác cũng nhìn đến ngẩn người, không rõ ràng được chuyện gì đang xảy ra trước mắt, họ không hề nghĩ đến Lạc Tử Dạ cư nhiên lại dám đánh người! Người ta tốt xấu gì cũng là một cái công chúa, nhẹ hơn nữa còn là một tiểu cô nương mà Lạc Tử Dạ lại là một đại nam nhân, kết quả là nói động thủ liền động thủ hơn nữa lại còn xuống tay tàn nhẫn như vậy!

Nhiếp Chính Vương điện hạ sau khi thấy một màn này thì đôi mắt hơi nheo lại, bên trong còn mang theo ý cười nhạt, thật ra hẳn đã sớm nghĩ đến Lạc Tử Dạ sẽ làm ra cái hành động gì đây khác người nhưng là lại không nghĩ đến nàng lại ra tay một cách đơn giản mà thô bạo như vậy, đúng là rất hợp với tính cách của hắn!

Miệng Diêm Liệt mở lớn, nhìn tình huống trước mắt này, tự nhảm trong lòng cho dù có chết cũng không nên đi trêu chọc Lạc Tử Dạ, miễn cho sau này đem Lạc Tử Dạ chọc giận, làm cho nàng trở tay một chút đánh hắn một trận thì sau này muốn hắn đem mặt giấu vào đâu! Tuy rằng hắn rất tin tưởng vào thực lực của mình nhưng lấy thái độ đối xử của vương với thái tử trước mắt thì vương không cho hắn đánh trả lại thì sao?

Hiên Thương Dật Phong ngốc lăng trong chốc lát, cũng chậm rãi phản ứng được câu nói vừa rồi của Lạc Tử Dạ, sau đó cùng Long Ngạo Dịch liếc mắt nhìn nhau. Hiên nhiên, Lạc Tử Dạ động thủ như vậy rất giống như là do nguyên nhân Võ Lưu Nguyệt làm rớt đồ của nàng, nhưng trên thực tế lại là do hai câu nói nhục mạ kia của Võ Lưu Nguyệt. Bọn họ bỗng nhiên hiểu ra tại sao sáng sớm Hiên Thương Dật Phong hắn lại bị đốt cháy tâm cung, còn châm chọc nửa ngày....

Thậm chí hiện diện tại đang đối diện với nhau, bọn họ không hận mà cùng nghĩ nếu như không phải Lạc Tử Dạ đơn giản mà thô bạo phóng hỏa, bọn họ có phải sẽ bị nàng tát cho hai bạt tai để trả hay không? Tưởng tượng như vậy khiến cho cả người bọn họ đều cảm thấy không tốt.

Lạc Tử Dạ sau khi đánh người xong thì tâm tình vẫn chưa tốt lên được, hơi vung vẩy cánh tay một chút, không biết có phải nàng dùng sức quá mạnh hay không mà cánh tay vẫn còn đang tê dại, đánh đến tay của bản thân còn thấy đau.

Võ Lưu Nguyệt treo trên khuôn mặt hai dấu bàn tay lớn, khoe miệng bị rách ròi ra một chút máu, chỉ vậy thôi cũng đủ để thấy Lạc Tử Dạ ra tay mạnh như thế nào!

Lạc Tử Dạ tát mặt ả trước mặt mọi người khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt, khiến mọi người hiểu ra và mặt trước mặt người khác là như thế nào!

Cũng không biết là do phần nộ hay vẫn là do cảm thấy thẹn, hốc mắt của Võ Lưu Nguyệt lập tức rung rung nước mắt, cả người giận đến phát run, trừng mắt nhìn Lạc Tử Dạ nói: "Lạc Tử Dạ, ngươi... ngươi dám đánh bản công chúa! Tốt nhất ngươi nên rõ ràng, ta là công chúa Long Chiêu, là công chúa được sủng ái nhất, cho dù thiên diệp của ngươi có cường thịnh thì Long Chiêu ta cũng không yếu! Ngươi đây là muốn hai quốc gia kiêu chiến!"

Long Ngạo Dịch thân là "Trung thần lương tướng" của Thiên Diệp, lập tức tiến lên một bước mở miệng nói: "Thỉnh Long Chiêu tam công chúa bớt giận, theo ý của bản tướng không bằng đem chuyện này giao cho ngô hoàng định đoạt, tin tưởng hoàng thượng nhất định sẽ giao cho công chúa một cái công đạo!"

Lời này vừa ra hắn lập tức cảm thấy có một ánh mắt bất thiện quét đến trên người hắn, không cần quay đầu lại nhìn hắn cũng biết chủ nhân của ánh mắt đó là Lạc Tử Dạ.

Mà cũng đúng thật, nếu như lúc trước nói cảm giác của Lạc Tử Dạ đối với hắn cũng chỉ mới hơi chán ghét, nhưng hiện tại là đã không còn gì có thể nói nữa rồi! Lời nói vừa rồi của hắn có ý nghĩa là gì? Đơn giản là vì lo lắng hai nước sẽ có chiến tranh, liền không chút do dự mà đem đầu sỏ gây tội là Lạc Tử Dạ, trực tiếp đẩy đi làm pháo hôi, cấp một chút công đạo.

Tới lúc này, Lạc Tử Dạ không biết là nên ca ngợi ánh mắt chính trị của Long Ngạo Dịch hay là nên châm chọc hắn ích kỉ nữa? Nếu xảy ra chuyện gì có thể đẩy người khác ra chịu tội liền đẩy ả?!

Nàng thu lại ánh mắt đang nhìn Long Ngạo Dịch, sau đó nhướn mày nhìn về phía Võ Lưu Nguyệt: "Công chúa đây là muốn đến chỗ của phụ hoàng ta để cáo trạng hay vẫn là đến chỗ của Long Chiêu hoàng đế cáo trạng? Dù gì thì vẫn mong công chúa nhớ kĩ là ngươi đắc tội bản thái tử trước! Bất luận là ai đến chất vấn bản thái tử trước thì bản thái tử vẫn sẽ trả lời là do công chúa mắng ta trời sinh phóng đảng trước, sau đó lại có ý đồ phá hư nhân duyên của ta! Lúc đó mới biết ai mới là người có lý."

"Ngươi!" Võ Lưu Nguyệt nghe tới đây thì tức nghẹn cả cổ họng, chột kiêu rở ra câu nói kia của ả đã được Lạc Tử Dạ lưu lại trong lòng. Thái tử Thiên Diệu cuộc sống phóng túng, ăn chơi trác táng, trời sinh phóng đảng. Tất cả đều là sự thật cả thiên hạ đều biết, nhưng cho dù có biết hết cũng không đại biểu cho việc có thể nói ra ngoài. Suy cho cùng thì thân phận của đối phương vẫn là một cái trư quân.

Theo như luận điểm này nếu như mang đi cáo trạng thì sẽ sẽ không thể chiếm được lí. ả lại chống thu lại ý nghĩ của mình, đưa một bàn tay lên che má phải đau đớn, cắn răng nói: " Thái tử cũng chớ quên là ngài phá nhân duyên của ta trước! Hiện giờ ngài không có tư cách tới luận tội của bản công chúa!"

Lúc nói ra lời này, bàn tay của ả nắm thật chặt lại, thực tế, hiện giờ ả rất muốn xông lên đem Lạc Tử Dạ làm thịt. Nhưng ả lại hiểu rõ, mặc kệ thế nào trước mắt nàng vẫn đang ở trong địa phận của Thiên Diệu, nếu công nhiên làm cái gì với Lạc Tử Dạ thì chắc chắn sẽ phải gánh tội danh mưu hại trư quân. Tội danh nặng như vậy sợ là Thiên Diệu sẽ không bỏ qua, thậm chí Mặc thiên tử còn tự mình ra mặt, mà phụ hoàng chưa chắc có thể bảo vệ được ả!

Cho nên ý tưởng xông lên cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi.

Lời này của ả vừa ra, Lạc Tử Dạ cười một tiếng, nhướn mày nhìn ả một cái mở miệng nói: " Lúc ấy bản thái tử đã đối với công chúa tạ tội qua mà công chúa cũng đã đồng ý! Mà việc công chúa đã đồng ý tha thứ tại sao bây giờ lại lời ra nói lại? Bất quá lòng dạ công chúa lớn, lòng dạ của ta nhỏ, cho nên đối với việc đồng dạng như này bản thái tử ta không có tính toán muốn tha thứ cho công chúa, cho nên chỉ có thể thỉnh công chúa thứ lỗi!"

Lời này của bản vừa ra, sắc mặt của Võ Lưu Nguyệt lập tức trầm xuống.

Vì cái gì sau khi suy nghĩ lại mọi chuyện ả lại cảm thấy mình là một người ngu xuẩn đây?

Cùng với việc nhục mạ Lạc Tử Dạ đúng thật là ả cũng không chiếm được lý!

Hai bên nhất thời dằng có với nhau. Lúc này Võ Hạng Dương mang theo theo khuôn mặt lạnh đứng đây, cười lạnh một tiếng: " Dù vậy, chúng ta dù gì cũng là khách, liên tính là hoàng muội ta có chỗ nào không đứng, niệm tình chúng ta là khách nhân cũng như hoàng muội ta còn nhỏ tuổi, thái tử Thiên Diệu cũng không nên ở trước mặt nhiều người như vậy mà ra tay đánh vào mặt hoàng muội ta như vậy chứ! Hành động này của ngài muốn mặt mũi của Long Chiêu ta đặt ở đâu?!"

Lúc hắn nói lời này, giữa hai đầu lông mày còn hiện ra mấy phần ngạo khí, đó là bởi vì sự cường thịnh của quốc gia mới này sinh ra được thái độ hơn người này.

Tuy nói đệ nhất đế quốc là Thiên Diệu nhưng nếu cùng Long Chiêu giao chiến, tuy là không thể đồng quy vô tận nhưng cũng có thể khiến cho Thiên Diệu tổn hao nguyên khí nặng.

Với thái độ cao ngạo này của Võ Hạng Dương Lạc Tử Dạ cũng có thể hiểu được tại sao Hiên Thương Dật Phong lại cố gắng để quốc gia của hắn gia nhập vào trong tam đại quốc gia!

Quốc thịnh, cho nên lúc nói chuyện thất lưng có thể đứng thẳng, bằng không thì chỉ có thể lươn lẹo mà sống thôi.

Lời của Võ Hạng Dương khiến cho những người có mặt tại đây trầm mặc một hồi. Lạc Tử Dạ cũng hơi trầm mặc trong cho chốc lát, lúc này mới hơi nhướn mày, cười nói: " Đại hoàng tử hà tất phải đem thể diện của Long Chiêu cùng với Công chúa quý quốc đặt cùng nhau? Theo như bản thái tử biết Long Chiêu là một nước mạnh, trong thiên hạ có không ít người bái phục, bản thái tử cũng rất kính trọng. Nhưng đối với loại công chúa không biết xấu hổ, mở miệng ra nói chuyện là muốn cầu vạ, đặt cùng không phải là đang làm bẩn bộ mặt quốc gia sao?!"

Vừa nói xong lời này, còn không đợi Võ Lưu Nguyệt phát tác, Lạc Tử Dạ lại múa may cây quạt vài cái, cười nói: " A, đúng rồi! Bản thái tử chỉ là nói công chúa nào đó, một số người vẫn là không nên tự nghĩ đó là mình, nếu không bản thái tử sẽ cho rằng người đó đang chột dạ, chính mình cho rằng mình là loại người như thế!"

Võ Lưu Nguyệt nghẹn họng, đôi mắt vì tức giận mà trở nên đỏ bừng. Giờ phút này nếu có thể uống máu Lạc Tử Dạ thì ả nhất định sẽ uống đến cạn thì thôi!

Mà Võ Hạng Dương sau khi nghe thấy câu này thì mày hơi nhăn lại, không biết nên nói như thế nào mới tốt! Hắn là đang đem công chúa cùng danh dự của đất nước liên hệ lại với nhau, nhưng Lạc Tử Dạ lại nói hoàng muội của mình không xứng đáng được đặt cạnh mặt mũi của đất nước, nếu liên hệ với nhau thì chính là đang ném đi mặt mũi của Long Chiêu, tiếp theo.... hắn nên trả lời như nào?

Lúc này, Hiên Thương Dật Phong bỗng cười nhạt một tiếng, sau đó hắn mở miệng nói: " Chuyện này tuy là lớn một chút nhưng đã tới Quốc Tự rồi thì bốn vương cho rằng tất cả mọi người đều là bằng hữu, không bằng thái tử Thiên Diệu nói lời xin lỗi, làm như vậy cũng là cho bốn vương một chút mặt mũi!"

Hắn vừa nói xong lập tức nhận được một cái liếc mắt của Lạc Tử Dạ. Tuy rằng con hàng này muốn nàng xin lỗi, nhưng nàng lại không muốn, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại con hàng này lại đang giúp nàng nói chuyện, cho nên ấn tượng của hắn trong mắt nàng cũng tốt hiện rất nhiều.

Mà hiển nhiên, ánh mắt tràn ngập hảo cảm của Lạc Tử Dạ nhìn Hiên Thương Dật Phong khi vào mắt của Nhiếp Chính Vương điện hạ cách đó không xa lại không phải như vậy.

Một khuôn mặt tuấn mỹ có thể so với thần ma trong nháy mắt căng lên, đường công cương ngạnh ở cằm hiện lên, giữa hai đầu lông mày xuất hiện nếp gấp, nàng tay nắm chặt Ngọc sáo cũng phẫn muộn mà động vài cái. Việc này làm cho Diêm Liệt đang đứng gọn một bên rất muốn nhắc nhở hắn, vương

nếu người khó chịu người khác anh hùng cứu mỹ nhân thì ngài chỉ cần ra tay là được, nếu ngài nguyện ý thì cứu thái tử khỏi chuyện này chỉ là trò chơi trẻ con thôi! Không cần thiết phải đứng ở đây mà rối tâm...

Lời nói này vừa tới miệng Diêm Liệt cũng không dám nói ra, chỉ tiếp tục đứng bên cạnh phân tích sắc mặt đặc sắc của Phụng Vô Trù.

Hiên Thương Dật Phong sau khi nói xong lời này liền lập tức nhận được ánh mắt không vui của Vô Hạng Dương liếc qua, lạnh lùng nói: "Cấp phong vương một cái mặt mũi? Phong vương cảm thấy chính mình có mặt mũi lớn như vậy, hay vẫn là cho rằng Hiên Thương quốc có mặt mũi lớn?!"

Lời này chính các mà nói là đang vũ nhục cả người lẫn đất nước người ta!

Đừng nói là Hiên Thương Dật Phong, cho dù là Minh Dận Thanh đang đứng bên cạnh cũng phải thay đổi sắc mặt. Trong mắt Vô Hạng Dương, trừ bỏ Phụng Vô Trù cùng Thiên Diệu, thái độ với người khác đều là không coi ai ra gì! Trên thực tế, Long Chiêu cùng Thiên Diệu là hai đại cường quốc chư hầu lớn nhất, Hiên Thương bị nhục.

Tuy nói Phụng Minh so với Hiên Thương cường thịnh hiện nhưng vẫn không theo kịp Long Chiêu. Cho nên sau khi liên tưởng như vậy, sắc mặt của Minh Dận Thanh cũng xanh lại.

Lạc Tử Dạ không tự giác nhíu lông mày lại, quay đầu nhìn Hiên Thương Dật Phong một cái. Lập tức nàng cảm thấy kì dị, nguyên bản người tức giận nhất sẽ là Hiên Thương Dật Phong, thế nhưng hần lại không hề sinh khí, chỉ trầm mặc một hồi, sau đó bỗng nhiên cười cười, nụ cười kia của hần rất ôn nhả, nhưng nụ cười này khiến Lạc Tử Dạ cảm thấy mặt ngoài của hần giống như bị che phủ bởi một tầng gì đó, nếu đem nó lược bỏ đi thì nụ cười kia là tuyệt đẹp.

Chỉ là tầng che phủ trên mặt hần là cái gì nàng chưa thể đoán ra được, nàng cảm thấy chính mình có phải là đã nghĩ nhiều quá hay không, nếu dựa theo giả thiết của mình thì không lẽ Hiên Thương Dật Phong có tận hai khuôn mặt? Lạc Tử Dạ lắc đầu trong lòng, nhanh chóng lược bỏ đi cái ý nghĩ kì dị này.

Sau khi cười xong, Hiên Thương Dật Phong mới nhẹ nhàng nói: "Ý của Long Chiêu đại hoàng tử là mặt mũi của Hiên Thương ta không đủ lớn?"

Lúc này, Diêm Liệt nhìn không được mà cảm thán: "Hiên Thương... Dật Phong đúng là có thể nhẫn, khí độ như thế, một là thật sự rộng lượng không để bụng, hai là người có thể là được chuyện lớn!" Nếu không ở trong tình huống này, bất luận là ai cũng đều sẽ nhanh chóng bạo nộ.

Phụng Vô Trù nghe xong lời này đôi mắt hơi loé lên, thanh âm lạnh lùng chậm rãi vang lên: "Cho nên, trốn vòng ba năm Hiên Thương nhất định sẽ thuận gió nổi lên, bất luận phương thức nào. Đến nỗi nếu ngày nào đó Vô Hạng Dương chết ở trong tay thủ hạ của Hiên Thương bốn vương cũng không thấy kì quái..."

Diêm Liệt ngẩn ra, nhìn về phía Phụng Vô Trù. Sau đó ánh mắt nhìn về phía Hiên Thương Dật Phong cũng thâm đi vài phần, vương thật sự có rất ít thời điểm coi trọng người khác, xem ra Hiên Thương Dật Phong này thật sự không hề đơn giản...

Vô Hạng Dương hừ lạnh một tiếng, sau đó lại quay đầu về phía Lạc Tử Dạ. Mở miệng nói: "Ta cũng không có lời gì để tiếp tục nói thêm với thái tử, nếu người và ta đều không thể nói ra được cái kết luận gì thì không bằng cứ để cho hoàng đế quý quốc định đoạt!"

Lạc Tử Dạ quá mềm mại, hần cũng không biết nên ứng đối như thế nào, chỉ bằng dứt khoát không nói.

Mà ý nghĩ của hần lại cùng chung ý tưởng với Minh Dận Thanh lúc trước.

Đương nhiên, Lạc Tử Dạ không sợ chuyện này đến tai hoàng đế. Đầu tiên là nàng chiếm lý, mặc dù ra tay đánh người là không đúng, nhưng cũng là do Vô Lư Nguyệt kiếm chuyện trước khôn phải sao? Thứ hai, nàng cũng chỉ là vừa lúc mượn cơ hội này nhìn xem thái độ mà với phụ hoàng này đối với nàng ra sao, cũng có thể cho nàng biết kế tiếp nên làm gì là tốt nhất.

Vì thế Lạc Tử Dạ nhún nhún vai, mở miệng nói: "Đi gặp phụ hoàng liền đi gặp phụ hoàng! Bất quá các người cứ đi trước!"

Sau khi nàng nói xong lời này liền chạy đến bên cạnh nhân duyên thụ, nhảy lên vài cái, duỗi tay muốn bắt lấy nắm vài điều mà nàng ném lên hồi nãy, nhưng do chiều cao có hạn, nhảy vào cái cũng không lấy được.

Nàng cũng không nói chuyện với ai mà chạy đi kéo cái bàn đặt bút lại phía gốc cây.

Dùng một bộ dáng với năng mà đứng trên cái bàn, nhảy nhảy vài cái, tiếp tục duỗi tay với. Sau một lúc lâu, Lạc Tử Dạ mới toàn được nắm vài điều xuống. Mọi người xung quanh tỏ ra nghi hoặc, không biết nàng đang làm cái quỷ gì!

Tiếp theo, lại thấy nàng đem nắm vài điều mở ra.

Vung bút lên đem ba chữ "Vô Hạng Dương" gạch bỏ, theo đó mở miệng nói: "Long Chiêu đại hoàng tử, mắt cao hơn người, tâm cao khí ngạo, còn có cô em chồng thích tìm phiền toái, thực không phù hợp với tiêu chuẩn kén chồng của bản thái tử! Loại bỏ!"

Sau khi bị gạch bỏ, mặt của Vô Hạng Dương cứng đờ, khoé miệng nhẹ nhàng giật. Hần cảm giác vừa bị nàng vả vào mặt khiến cho mặt vừa tê vừa rát. Nhưng thêm vào đó, hần cũng cảm thấy vui sướng khi không bị Lạc Tử Dạ nhớ thương, cứ như vậy vừa đau vừa sướng nên biểu cảm trên khuôn mặt cũng thực kì lạ....

Lạc Tử Dạ sau khi nói xong thì tuyệt bút lại vung lên, đem tên của Long Ngạo Địch cũng gạch bỏ.

Nhưng là tại sao lại gạch bỏ nàng lại không hề giải thích. Sau khi gạch xong, Lạc Từ Dạ dơ tay lên ném lại một lần nữa, đem vãi đỏ điều ném lên ngọn cây. Cũng chính bởi vì nàng gạch trên của Long Ngạo Định mà không giải thích khiến cho ấn đường Long Ngạo Định nhúu lại, không biết vì sao mà trong lòng hắn lại cảm thấy khó chịu.

Vân Tiêu Nháo ở một bên nhìn nửa ngày, rốt cuộc không nhìn được mà mở miệng hỏi Lạc Từ Dạ: " Thái tử điện hạ, ngài đây là..." liền tính là muốn bài trừ hai người bọn họ thì cũng không cần đem vãi điều kéo xuống để gạch chứ?!

Lạc Từ Dạ đưa mắt nhìn nàng một cái, cười nói: " Nếu kỳ nguyện này thành hiện thực thì sao? Cho nên biến thái tử phải tránh cho bị kịch không phát sinh, trước khi phát hiện ra nguyện vọng có vấn đề đương nhiên phải lập tức loại bỏ. Tuyệt sẽ không để sai liền sai!"

Việc này là cho sắc mặt của Long Ngạo Định cùng Võ Hạng Dương càng thêm khó nhìn hơn.

Long Ngạo Định khó nhìn vì cái gì thì chính hắn cũng không thể hiểu rõ được, đại để cũng là vì Lạc Từ Dạ gạch bỏ tên hắn chẳng khác nào đang từ bỏ cơ hội hợp tác với hắn, hơn nữa còn ngăn chặn đề nghị sau này của hắn, tất nhiên là hắn sẽ không thể vui được!

Mà Võ Hạng Dương thì cảm thấy chính mình đường đường là một đại nam nhi thân cao bảy thước, đường đường là đại hoàng tử Long Chiêu, là người có khả năng lên ngôi lớn nhất cư nhiên lại bị cái tên đoạn tụ này ghét bỏ. Tự nhiên y cũng rất khó để cao hứng được.

Vừa nói xong lời này, Lạc Từ Dạ liền " Bang" một tiếng, thu lại cây quạt trong tay, đi nhanh rồi đi. Đồng thời cũng mở miệng nói: " Đi thôi! Không phải muốn đi tìm phụ hoàng phân xử sao?"

Bộ dáng không chút sợ hãi nào của nàng khiến cho khuôn mặt của Võ Lư Nguyệt càng thêm vặn vẹo.

Hiên Thương Dật Phong mới vừa rồi bị Võ Hạng Dương vũ nhục nên cũng không bước sóng hành cùng hắn mà đi nhanh hơn một chút đuổi kịp Lạc Từ Dạ. Mà Minh Dận Thanh nhìn Hiên Thương Dật Phong bị vũ nhục cũng sinh ra một loại cảm giác nếu như hắn mở miệng nói thì cũng sẽ bị vũ nhục như vậy, vì thế cũng bước nhanh hơn đuổi kịp hai người kia.

Vân Tiêu Nháo liếc mắt nhìn Võ Lư Nguyệt một cái, khoé miệng xả ra một nụ cười lạnh, cũng đi theo. Lộ Nhi cùng Đạp Đạp thì không nói, liếc mắt nhìn họ một cái cũng lười....

Vì thế từng người từng người đều rời đi, hai huynh muội bọn họ giống như là bị mọi người xa lánh, lẻ loi đi theo phía sau. Long Ngạo Định tuy rằng không theo kịp bước chân của Lạc Từ Dạ, nhưng vẫn cùng bọn họ duy trì một khoảng cách nhất định, tuy rằng hắn tán thành vứt bỏ Lạc Từ Dạ để giải quyết mâu thuẫn nhưng cũng không ý nghĩa hắn sẽ làm bạn cùng Võ Hạng Dương

Tiếp đó bọn họ thấy Lạc Từ Dạ vờn hai tay sang hai bên, lấy tư thế kẻ vai sát cánh đáp lên bắt vai của Hiên Thương Dật Phong và Minh Dận Thanh.

Hai người bị toan bắt vai giật nhẹ khoé miệng mấy cái, mà Diêm Liệt đứng cách đó không xa cũng cảm thấy nhiệt độ không khí xung quanh hắn cũng nhanh chóng giảm xuống.

Tiếp đó, truyền đến tiếng nói " lặng lẽ nhỏ nhẹ" của Lạc Từ Dạ: " Uy, ta nói! Gia biết hai người các ngươi cũng bắt mắt với cái người mắt cao hơn đầu, không tức xoe hoa kia. Kỳ thật bọn thái tử cũng ngứa mắt hắn, nếu không ba chúng ta cùng nhau thương lượng một chút, hôm nào úp sọt hắn đánh một trận!"

Thực rõ ràng là nàng cố ý nói cho Võ Hạng Dương nghe thấy. Hơn nữa cũng đang ám chỉ không tức xoe hoa là hắn.

Lời này của nàng vừa ra khiến cho Minh Dận Thanh cảm thấy một trận thống khoái trong lòng, cả đời hắn chưa từng nghe đến úp sọt đánh người bao giờ, khi nghe Lạc Từ Dạ nói đến liền nóng lòng muốn thử. Nếu làm thật Võ Hạng Dương, lấy tính tình bao che khuyết điểm của Võ Tu Hoàng thì chắc chắn sẽ nháo lên chuyện lớn, nhiên nếu là đánh một chút thì chắc chắn là không sao!

Hiên Thương Dật Phong hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn Lạc Từ Dạ, bất ngờ lại thấy nàng cười thân thiện với hắn. Nàng còn dán người lại gần, nói nhỏ với hắn: " Mặc kệ hôm nay vì sao người lại giải vây giúp gia, ân tình này của ngươi gia nhận! Chuyện ngươi đắc tội gia lúc trước sau khi gia đốt tằm cùng của ngươi cũng coi như xong. Còn việc này, nếu ngươi muốn đánh hắn xả giận thì cứ nói với gia!"

Lạc Từ Dạ chính là người như vậy, người giúp nàng thì nàng chắc chắn sẽ không ngại ngần mà giúp lại.

Hiên Thương Dật Phong nghe xong thì cười cười, lời nói của Minh Dận Thanh hắn không tức giận là không có khả năng. Nhưng nhiều năm qua hắn ăn nhậu đã thành thói quen, cho nên tức giận này cũng không hề lộ ra. Chiếm giờ phút này nghe xong lời nói của Lạc Từ Dạ, hắn cảm thấy trong lòng có chút ấm áp. Nhìn nàng đề sát vào mặt mình, trong nháy mắt hắn cảm thấy nàng rất đẹp...

Khi nhóm người này chậm rãi đi ra khỏi cửa lớn của Quốc Tự thì Phượng Vô Trù vẫn đứng ở trong rừng đào như cũ. Trong đôi mắt của hắn mờ hồ có lệ khí, nhìn thân ảnh Lạc Từ Dạ cùng hai người kia kẻ vai sát cánh, nhưng cổ lệ khí này vẫn đang bị hắn áp chế nên vẫn chưa có phát tác.

Diêm Liệt đứng nhìn hắn một lúc mở miệng nói: " Vương, ngài là đang lo lắng cho thái tử sao? Thuộc hạ cho rằng nếu ban nãy ngài ra ngoài nói một lời, thì trước mặt thái tử cũng không phải đi gặp hoàng thượng!"

Lời này của hần dường như đã xúc động đến dây thần kinh mẫn cảm của Nhiếp Chính Vương điện hạ.

Nhiếp Chính Vương điện hạ quay đầu nhìn hần, ánh mắt không kiên nhẫn mà vẫn cao cao tại thượng, trầm giọng nói: "Hần đem mỹ nam tử trong thiên hạ đều viết lên duy nhất chỉ có tên cô là không viết, vì sao cô phải nói giúp bản chứ?"

Lời này của Nhiếp Chính Vương điện hạ đích thị là đang giận lẫy rồi!

Khoé miệng Diêm Liệt kéo kéo mấy cái, đây tuyệt đối là lần đầu tiên từ khi hần theo vương hai chục năm nay thấy vương thất thố như thế! Lời nói phần nộ không chút che dấu mà lại trực tiếp nói ra như thế.

Không chỉ như thế, sau khi nói xong, Nhiếp Chính Vương điện hạ còn cảm thấy chưa đủ, mày rậm vẫn nhăn lại, khoé miệng vì không vui mà căng chặt, còn cường điệu thêm một câu: "Cô liền không giúp hần!"

Khoé miệng Diêm Liệt vẫn tiếp tục gia tăng tần suất có rút, ngữ điệu giận dữ của vương là cái quỷ gì đây?

Hần còn chưa có tưởng tượng tốt, Phượng Vô Trù cũng đã đi lên phía trước, tính toán rồi Quốc Tự, tư thái kia vẫn uy nghiêm bá lẫm cao cao tại thượng như cũ. Vừa nãy vẫn còn đang rất tức giận cũng đã thu liễm lại, lúc đi qua chỗ nhân duyên thụ, Nhiếp Chính Vương điện hạ dừng bước chân lại nhìn chằm chằm vào cây. Không! Chính xác hơn mà nói là đang nhìn chằm chằm vào tám vải điều vừa được Lạc Tử Dạ ném lên. Trầm giọng mở miệng nói: "Cái cây này rất thiêng sao?"

Đầu tiên Diêm Liệt sững sốt một chút, sau đó nói: "Àn, là thực linh, nghe nói phạm là những ai đã từng đến đây cầu đều đạt được tâm nguyện!"

Hần vừa mới dứt lời, Nhiếp Chính Vương điện hạ đã giơ tay lên.

Ngay lập tức trong không trung có dòng khí cường đại nặng nề va chạm vào thân cây. Sau đó "oanh!!!" Một tiếng, cây thụ kia bị nổ thành nhiều mảnh, việc này cơ hồ làm cho toàn bộ Quốc Tự chấn động!

Sau đó lại thấy Nhiếp Chính Vương điện hạ thu tay lại, tiếp tục nắm lại ở phía sau lưng. Tâm tình tựa như tốt hơn một chút, ngữ khí ngạo mạn ngông cuồng không chút để ý nói: "Dù muốn cũng không linh, để lại làm cái gì!"

A? Diêm Liệt trừng lớn mắt: "Vương, thuộc hạ nói là linh nghiệm, là rất linh....ách..." khoé miệng hần lại kéo thêm, lập tức nhận ra! Chính vì rất linh nghiệm nên vương mới muốn tạc nổ nó!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Ai nói cô giúp hần? Cô chỉ là tới xem náo nhiệt!

Edit: mô mô

Lạc Tử Dạ không hề biết rằng cây cổ thụ mà nàng kì vọng tương lai vào đã bị tên cuồng tìm phiền toái làm nổ. Nếu như để nàng biết thì chắc chắn sẽ phải cắn răng rửa mắt một ngày một đêm. Lạc Tử Dạ liền cùng những người này đi về phía hoàng cung.

Vào thời điểm bọn họ cùng nhau xuyên qua Ngự hoa viên, cách đó không xa cũng có mấy cái cung nhân đang đi đến, mà cũng có mấy cung nhân không nhìn thấy nhóm người Lạc Tử Dạ. Họ đứng ở bên kia bát quái, bị Lạc Tử Dạ nghe vào tai rõ ràng: "Thất hoàng tử điện hạ lại bị bệnh, các thái y không được điện hạ cho phép nên cũng không dám tới bắt mạch, thật là làm người lo lắng..."

"Bất quá cũng không có gì đáng ngại, chỉ là phong hàn mà thôi. Thất hoàng tử ở một mình cũng đã nhiều năm như vậy, không phải đã thành thói quen rồi sao?"

Lạc Tử Dạ nghe xong thì mày nhăn lại.

Nhớ tới việc bản thân đã đáp ứng Tiểu Minh Tử, nếu như Tiểu Minh Tử thật sự không đơn giản thì nhất định sẽ không thoát được liên hệ đối với vị hoàng đế này của nàng. Cho nên chốc nữa nàng vẫn là nên đi xem một chút, nhìn xem vị thất hoàng tử này có thật là như lời nói của Tiểu Minh Tử hay không, là một đứa trẻ thiện tâm, hay vẫn là đầu trâu mặt ngựa.

Nghĩ tới đây, Lạc Tử Dạ cảm thấy mình rất có tố chất thần kinh, thời điểm nàng tiến vào đám cháy cứu Tiểu Minh Tử, hần còn vì an nguy của nàng mà bảo nàng đi trước. Kết quả chỉ vì hai câu nói bằng quơ của Phượng Vô Trù liền nghi ngờ Tiểu Minh Tử, này cũng thật là. Phượng Vô Trù chỉ nói nàng không cần tùy tiện tin tưởng người khác, cũng chưa nói Tiểu Minh Tử có gì không phải sao?!

....

Mà giờ phút này, người vừa tuyên bố sẽ không giúp Lạc Tử Dạ đang đi về vương phủ của hần.

Hắn hơi hơi câu mày, không biết là đang nghĩ đến chuyện gì, hiển nhiên mới vừa rồi hắn tặc nỏ cây thụ kia cũng chỉ vì tâm tình của lão nhân gia hắn đang khó chịu, nên mới muốn phát tác một chút mà thôi!

Đọc theo đường đi, tất cả mọi thứ trên đường đi của hắn đều bị phá hủy, chỉ còn lại một màu đen dài dằng dặc ở giữa.

Trong lúc bước chân của Nhiếp Chính Vương điện hạ đi qua, hàng trăm người dân cảm thấy kính phục cùng áp bức. Vun đường hắn đi qua toàn là lính hộ vệ cùng dân chúng kính phục quỳ lạy. Không có mấy người được biết đến dung mạo của hắn, bởi lẽ, những người khi tiếp xúc với hắn đều bị khí tràng mạnh mẽ của hắn làm cho thần phục, cúi đầu uốn gối, không dám nâng lên nửa phần.

Cái này giống như là hắn đã sớm mà hoá thủ đoạn, giống như một vị thần siêu Việt vậy! Là vị thần, là tín ngưỡng trong lòng của bách tính Thiên Diêu vậy! Không có Nhiếp Chính Vương điện hạ tức là không của Thiên Diêu của hiện tại.

Thành kính của bọn họ như vậy tự nhiên khiến cho hỏa khí trong lòng của Nhiếp Chính Vương điện hạ vơi đi vài phần.

Đôi mắt của hắn lạnh lùng đảo qua một lượt, thấy được những khuôn mặt thành kính, kính sợ của mọi người. Nhưng khi nhìn thấy những biểu cảm nghìn khuôn như một này lại khiến cho lòng hắn cảm thấy hơi chán nản, chung quy trong số những người này lại không có mặt của Lạc Tử Dạ.

Đây có lẽ là một loại tiếc nuối, nhưng cũng chưa chắc không phải là một điềm báo trước.

Đang lúc bước chân nặng nề của hắn chậm rãi đi đến trước cửa Nhiếp Chính Vương Phủ thì bỗng nhiên bay đến một vật thể kì dị.

Mà vật thể đấy lại đang bay về phía hắn.

Vật thể kia đúng là Quả Quả đã mất tích lâu ngày, đang đứng cách hắn nửa thước. Trên hai cánh còn dính chút bùn và vôi, nhưng cũng khôn nhiều lắm, không hề làm ảnh hưởng đến mỹ quan toàn thể của nó. Nó híp lại đôi mắt chìm màu xanh lam, thời điểm đi đường, hai cái cánh chấp lại ở sau mông, vừa đi vừa hơi lắc mông, chân nhún nhảy, tựa như nó vừa làm được việc gì cực kì đáng chú ý mới khiến nó kiêu căng ngạo mạn như vậy.

Sau khi nó đi được vài bước thì dừng lại một chút, giọng phải chỉ vào hắn, giọng nói the thé vang lên: "Hoàn thành to lớn công trình Quả gia, người đoán người đoán, đoán người đoán người!"

Diêm Liệt giờ tay lên đỡ trán, hắn là quả quả định nói "Quả gia đã hoàn thành công trình to lớn" đi. Bất quá một con chim phá hoại thì có thể làm được cái gì cơ chứ?! Lại còn to lớn nữa!

Nhiếp Chính Vương điện hạ nâng mắt lên nhìn con chim ngu ngốc kia một chút, lúc nhìn thấy đôi cánh đầy xi năng cùng bùn kia của nó thì cũng đã đoán được đại khái. Âm thanh lạnh lùng từ tính chậm rãi hỏi: "Vương phủ đã sửa xong rồi?"

Câu hỏi này vừa ra khiến cho chúng hộ vệ đi theo hắn đến Quốc Tự nhất loạt cả kinh. Đùa cái gì vậy, vương phủ bị thái tử phá thành như vậy, cho dù là có mời thợ giỏi tới thì không phải mười ngày nửa tháng thì không thể xong được nhanh như vậy đâu! Nhưng là Quả gia cũng chỉ là một con chim thôi, mới có vài ngày đã sửa xong tường...

Quả gia sau khi nghe xong câu hỏi của hắn thì sừng sốt trềng lớn mắt chim, nhìn hắn chằm chằm.

Thoạt nhìn nó giống như con gà trống vừa bị cắt tiết vậy, trông cực kì buồn cười. Giọng nói the thé chỉ cánh về phía hắn: "Người thế nào biết, người rình coi trở về Quả gia!"

Diêm Liệt lại tiếp tục sửa lại trong lòng: "Người trở về rình coi Quả gia!"

Phượng Vô Trù cũng không tiếp tục để ý đến nó mà trực tiếp đi thẳng vào trong phủ. Cặp mắt của hắn quét về phía hậu viện, nhìn thấy hơn hai mươi mấy bức tường chỉ vài ngày đã được tu sửa lại khá tốt, tự nhiên hắn cũng hiểu được Quả Quả đã cố gắng tu sửa như thế nào, tất nhiên nguyên nhân chính khiến nó nghiêm túc như thế hoàn toàn là vì mấy câu nói bậy bạ ngày trước của Lạc Tử Dạ, nói nó ngay cả Từ sửa tường cũng không biết nên hắn mới muốn nuôi dưỡng sủng vật mới.

Hắn nhìn trong chốc lát thì hơi thở dài, trầm giọng mở miệng: "Nếu sủng vật trên đời đều giống như Quả Quả thì cô cũng không phiền muộn như thế!"

Hiển nhiên, sau khi Diêm Liệt nghe xong thì dùng đầu ngón chân cũng có thể biết được Nhiếp Chính Vương điện hạ là đang nói lên oán niệm của mình với thái tử. Cùng là thân làm sủng vật như Quả Quả, thế mà thái tử lại không có chút tự giác nào của sủng vật, không giống như Quả gia tốt đẹp như thế!

Quả gia mấy ngày nay liên tục bị mắng vô dụng, khi nghe được chủ tử khen ngợi mấy câu lập tức sướng như điên, kiêu căng hất mỏ chim đi đi lại lại trước mặt Phượng Vô Trù, thỉnh thoảng lại đưa cánh lên hất hất nhúm lông chim trước trán, bày ra bộ dáng chim tiêu sái...

Quả gia là thiên hạ đệ nhất thần điêu!

Thiên hạ đệ nhất.

Nhưng là cho dù nó có là thiên hạ đệ nhất điêu thì cũng không có cô bàn chim nào cần nó! Nhiếp Chính Vương điện hạ sau khi nhìn xong một màn khôi hài này thì nếp gấp trước trán cũng không biến mất, trầm ngâm trong chốc lát. Kết quả, hắn vẫn không thể yên tâm được, khoanh tay đi ra khỏi cổng chính của Nhiếp Chính Vương Phủ, mở miệng phân phó: "Vào cung!"

"Dát??" Con chim ngó kia đang sung sướng lượn đi lượn lại chờ chủ tử khen ngợi thêm thì lại nghe thấy chủ tử nói như vậy liền cứng đờ người lại, mấy sợi dây thần kinh dưới lớp lông chim kia run bần bật lên việc tức giận.

Diêm Liệt cũng nhanh chóng đuổi kịp bước chân của Phượng Vô Trù, đưa mắt nhìn khuôn mặt nghiêng hoàn mỹ của hắn, mở miệng dò hỏi: "Vương, không phải người nói sẽ không giúp thái tử sao?"

Hơn nữa ngữ khí lúc đấy của vương cực kì kiên định, còn cường điệu thêm lần nữa.

Câu hỏi này vừa ra, ấn đường của Nhiếp Chính Vương điện hạ nhảy lên mấy cái, quay đầu lại nhìn Diêm Liệt. Cái liếc mắt đầy uy hiếp của Nhiếp Chính Vương điện hạ khiến cho Diêm Liệt lập tức im miệng, nuốt một ngụm nước miếng, ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

Được rồi, là hắn lắm mồm, vốn dĩ vương cũng đã rất kiêu ngạo rồi, gần đây cứ đề cập đến thái tử là vương lại khẩu thị tâm phi, hắn lại nói lời như vậy không phải là đang chọc đến vương sao?

Quả nhiên, Nhiếp Chính Vương điện hạ trầm mặc một lúc, tiếp tục không chút để ý mà mở miệng: "Ai nói cô tới giúp hắn? Cô chỉ tới để xem náo nhiệt!"

Nói xong liền tiếp tục bước đi.

Diêm Liệt ở sau lưng hắn kêu thầm, ngày chắc chắn là chỉ đến xem náo nhiệt thôi chứ? Để ta xem lát nữa thái tử gặp nạn ngài có thể nhịn xuống không ra tay giải cứu hay không...

Mà Quả Gia đang tức giận một bên trở mắt nhìn chủ tử rồi đi. Mỏ chim nấp mấy mấy cái, tiếng ca réo rắt thảm thiết vang lên: "Gió Bắc vừa thổi, bông tuyết lại bay..."

....

Mà nhóm người Lạc Tử Dạ lúc này cũng đã đến được Ngự thư phòng.

Toàn bộ sự tình từ đầu đến cuối Long Ngạo Dịch đã nói với Hoàng thượng xong. Mà còn thập phần trung thực đem toàn bộ mọi việc không nây may sai sót nói ra, không hề mang theo một chút thiên vị nào nói ra đúng sự thật. Mà hoàng đế cũng không phải là người vụng về, Long Ngạo Dịch hẳn có thể hiểu rõ được mọi chuyện thì không có lý nào một người như hoàng đế lại không biết.

Cho nên không cần Long Ngạo Dịch hẳn phải phân tích sâu xa gì, chuyện tình cũng đã bày ra trước mắt, hoàng đế bệ hạ cũng đều biết hết.

Khi Long Ngạo Dịch đem mọi chuyện nói ra khôn hề thiên vị ai nên những người chứng kiến mọi chuyện cũng không nói cái gì. Ai cũng đều chờ hoàng đế mở miệng định đoạt.

Đôi mắt uy nghiêm của hoàng đế nhìn hết một lượt những người đang đứng ở đây, chậm chạp không nói cái gì, tựa như đang suy xét xem nên xử lý như thế nào.

Nhưng lúc này, Vô Hạng Dương có vẻ đã không thể kiên nhẫn thêm nữa, chấp tay mở miệng nói: "Thiên Diêu vệ hạ, mặc dù hoàng muội ta là không đúng nhưng thái tử quý quốc ra tay đánh người thì không khỏi cũng quá phận! Thỉnh Thiên Diêu bệ hạ cấp cho hoàng muội ta một cái công bằng, chớ để cho Long Chiêu ta thất vọng buồn lòng!"

Lời này của hắn mang theo cả ý tứ uy hiếp, nếu phiên dịch ra thì đạo khái ào hẳn muốn nói nếu không giải quyết tốt chuyện này thì Long Chiêu sẽ lập tức trở mặt với Thiên Diêu!

Lạc Tử Dạ cũng biết vị phụ hoàng này của nàng không phải là người ngu ngốc, nàng không cần nói cái gì hắn cũng có thể đoán được đại khái mọi chuyện cũng như có thể có ý nghĩ riêng của hắn. Cho nên nàng cũng không có mở miệng, hoàn toàn không cãi lại cái gì, trực tiếp cúi đầu chờ quyết đoán của hoàng đế.

Hoàng đế trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng mới hơi nhếch môi lên cười lạnh một tiếng mở miệng nói: "Lần trước Long Chiêu mừng thọ ta cũng đã nhục mạ trử quân của ta nhiều lần, nếu đại hoàng tử cảm thấy thất vọng thì trăm cũng thực buồn lòng!"

Một hoàng đế mà nói ra sự thất vọng với quan hệ hai nước vấn đề này liền tương đương rất quan trọng.

Vô Hạng Dương ngẩng đầu lên nhìn hắn, thấy trên mặt hắn không có một chút ý đùa giỡn nào cả, thậm chí còn không có nửa phần ý cười. Việc này làm cho lòng của Vô Hạng Dương lộp nộp một chút, tuy rằng Long Chiêu hẳn không sợ ai, lời nói ra cũng thực kiên cường, nhưng chỉ vì chuyện này mà định dẫn ra chiến tranh.... lần này người được phái đến chúc thọ là hắn, nếu xảy ra chuyện thì chắc chắn sẽ trở thành một câu chuyện mới mẻ để mấy tên huynh đệ đem ra làm cớ, làm trò ngại hắn.

Lời của hoàng đế vừa ra dừng nói là Vô Hạng Dương, cho dù là Minh Dân Thanh cũng đều phải giật mình, không nghĩ tới hoàng đế Thiên Diêu cư nhiên lại nói như vậy, nguyên bản bọn họ cho rằng Lạc Tử Dạ chỉ là một tên ăn chơi trác táng, dưới tình huống bình thường nếu quốc gia gặp phải chuyện gì khó xử thì hoàng đế nhất định sẽ đem bao cớ này để tung gia trừng phạt, giữ gìn giao bang của hai nước.

Nhưng là, không nghĩ tới hắn lại không hề để bụng để chuyện giao bang của hai nước, liền trực tiếp nói ra lời nói như này! Là do Lạc Tử Dạ thực sự được hoàng đế sủng ái hay vẫn là do nguyên nhân khác?

Hiên Thương Dật Phong nghe đến đó thì ần đường hơi hơi nhủ lại, ánh mắt tràn ngập hoài nghi cũng suy nghĩ sâu xa. Nhưng những cái đó cũng chỉ trong giây lát hần liền lập tức thật lỏng lẻo mảy, tựa như chưa từng xảy ra cái gì

Võ Hạng Dương vừa mới nói kiên cường như vậy cũng chỉ là để đe dọa một chút, nhưng khi nghe hoàng đế Thiên Diệu nói như vậy thì hần lại không biết nói như nào cho đúng.

Lạc Tử Dạ cũng có chút kinh ngạc, nản tin tưởng phụ hoàng mình không phải là phụ hoàng thương con gì cho cam. Nhưng lúc này lại không ngại trở mặt, quyết giữ cho được nằng?

Trong lúc nàng đang nghĩ ngợi thì hoàng đế lại mở miệng nói: "Chuyện này trăm hy vọng dừng lại ở đây, đến nỗi việc thái tử đánh công chúa quý quốc bất luận như thế nào cũng là không đúng. Cho nên trăm sẽ đưa lên đại lễ bình ôn công chúa. Nhưng cũng mong đại hoàng tử cùng công chúa quý quốc hiểu rõ, mấy chuyện này là do ai gây sự trước, cho nên, Thiên Diệu ta cự tuyệt xin lỗi, thái tử Thiên Diệu cũng không tùy tiện cho người khi dễ. Đây là lời mà trăm muốn nói, nếu Long Chiêu hoàng tử cảm thấy tức giận, nhất định phải tranh luận đến cùng thậm chí không tiếc khai chiến thì trăm cũng không còn lời gì để nói nữa, tự nhiên muốn làm gì cũng được!"

Hoàng đế đem những lời này nói ra vừa thể hiện được bá khí uy nghiêm lại vừa thể hiện được Ngạo khí mà những nước lớn mới có.

Mà Võ Hạng Dương cũng là người có ngạo khí, cho dù hoàng đế không trấn áp được hần thì hần cũng không thể cùng gọi nhip với hoàng đế Thiên Diệu được! Mà hoàng đế Thiên Diệu cũng đã nói đến vậy rồi, hần tự nhiên không thể xoay chuyển thêm được, vì thế hần trầm mặc trong chốc lát mới mở miệng nói: "Ý tứ của bệ hạ bốn thái tử đã minh bạch, bốn điện hạ cáo lui trước! Hoàng muội chúng ta đi!"

Hần chỉ nói là đã rõ, còn chưa nói sẽ trở mặt hay tiếp tục làm bằng hữu, nhưng hần cũng đã biểu hiện rõ hần đang rất không cao hứng.

Mà hoàng đế sau khi nhìn thấy Võ Hạng Dương đã đi, chậm rãi nhìn những người vẫn còn ở lại, mở miệng nói: "Trăm có mấy câu muốn nói riêng với thái tử, các vị có thể tránh đi một lát được hay không?"

Nói tới đây, từng người bọn họ cũng không tiếp tục mặt dày ở lại, khách khí cáo lui.

.....

Khi Nhếp Chính Vương điện hạ vào đến cửa cung liền có người đến bẩm báo tình huống cho hần. Quỳ gối bên chân hần nói: "Vương, hoàng thượng vẫn chưa trừng trị thái tử, hơn nữa trong lời nữa còn có thái độ giữ gìn! Trước mắt hoàng đế lại muốn giữ thái tử lại để đơn độc nói chuyện, cụ thể là gì thì thuộc hạ vẫn chưa biết!"

Lời của y vừa ra, bước chân của Phượng Vô Trù lập tức dừng lại.

Đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía cửa Ngự Thư phòng, trong lòng tựa như bị đè ép bởi một cục đá nặng vậy. Đầu tiên là giữ gìn Lạc Tử Dạ, sau đó lại giữ lại nói chuyện riêng, lấy hiểu biết bao nhiêu năm của hần đối với Lạc Túc Phong thì không cần suy nghĩ sâu xa xem hần nói gì với Lạc Tử Dạ cũng biết được.

Đồng thời, Diêm Liệt cũng minh bạch được. Đơn giản là Lạc Túc Phong muốn mượn sức của thái tử, cũng như hứa hẹn cấp quyền lực cho thái tử, làm cho thái tử phò trợ hoàng thượng diệt trừ ngoại vương độc tài mà thôi!

Diêm Liệt nhìn thoáng qua sắc mặt của Phượng Vô Trù, do dự hỏi: "Vương, ngài...." y chỉ nói hai chữ này vì có mối cũng không biết nên nói như thế nào.

Phượng Vô Trù đứng tại chỗ trong chốc lát, đôi mắt vẫn nhìn phương hướng Ngự thư phòng như cũ, một hồi lâu sau vẫn không động. Lạc Tử Dạ hiện giờ đang muốn nắm quyền, mà nàng lại khá chán ghét hần, đã vậy lại là nhi tử của Lạc Túc Phong, cho nên nếu nàng đáp ứng đề nghị của hoàng đế, đem mũi giáo chĩa về phía hần cũng là chuyện hết sức bình thường! Mặc dù nghĩ như vậy nhưng không hiểu sao trong lòng hần lại cảm thấy phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Thái tử nói đưa cô nịt ngực, tối nay cô muốn nhìn thấy nó

Edit: mô mô

Bên trong Ngự thư phòng

Hoàng đế đưa mắt nhìn Lạc Tử Dạ, mở miệng nói: "Đứng lên đi!"

Lúc này Lạc Tử Dạ vẫn còn chưa biết lí do tại sao hoàng đế để lại lưu lại nàng ở lại, rốt cuộc là muốn làm gì? Nhưng dù nghĩ như vậy, Lạc Tử Dạ vẫn đứng lên, đồng thời mở miệng nói: "Tạ ơn phụ hoàng!"

Trong lúc Lạc Tử Dạ đang cúi đầu, nàng cảm thấy ánh mắt của Lạc Túc Phong đang nhìn chăm chú vào nàng. Ánh mắt thâm thúy sâu đậm nhìn chăm chăm nàng khiến cho lòng của Lạc Tử Dạ trở nên khản trương, nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi. Mơ hồ bày ra hương vị cả lơ phất phơ, thoát nhìn cực kì phóng đảng, ăn chơi trác táng khiến cho hoàng đế muốn nghỉ ngơi cũng khó.

Trầm mặc trong chốc lát, lúc này hoàng đế mới mở miệng. Thanh âm của hắn mang theo một chút ý vị quan tâm, nhẹ giọng hỏi: "Đêm qua tâm cũng của người bị phá hủy, người có bị gì hay không?"

Lạc Tử Dạ tựa như không hề để ý, nhún nhún vai, lắc đầu mở miệng nói: "Nhi thần không có gì đáng lo ngại, phụ hoàng không cần phải quan tâm!" Tuy là nói vậy nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy cổ quái, vì sao khi hoàng đế nói mấy câu quan tâm nàng ra nàng lại cảm thấy da đầu tê dại? Không lẽ là do nàng lâu quá không được ai quan tâm nên thần kinh mới nhạy cảm quá chăng?!

Hoàng đế nghe vậy thì gật đầu, mở miệng nói: "Trẫm biết người không có gì đáng ngại, nhưng cũng không thể làm qua loa được, vẫn nên tìm ngự y xem lại, cho dù là không có gì cũng tốt hơn!" Nói tới đây, lời nói của hoàng đế chậm rãi lạnh dần, trên mặt mơ hồ mang theo lệ khí, mở miệng nói: "Có manh mối gì về người ra tay tặc tử của người chưa?"

Lời nói hàm chứa sự tức giận, mà đỉnh mày của hoàng đế cũng chậm rãi nhíu lại.

Lông mày của Lạc Tử Dạ hơi nhíu lại, có cảm giác như vị phụ hoàng này thật sự là đang quan tâm nàng. Nàng tiếp tục bất động thanh sắc, tựa như đối với cái vấn đề mà hoàng đế đang hỏi thực không để ý, mở miệng nói: "Phụ hoàng, thần là người ở địa vị cao, người muốn hại nhi thần cũng không phải ít, mà hiện tại nhi thần cũng đã nghĩ kĩ rồi, trước nay nhi thần ăn chơi trác táng, do vậy nên mới có nhiều người coi thường, gan lớn đến hãm hại! Nhi thần tính toán về sau chăm lo việc này, làm một thái tử thật tốt, không biết phụ hoàng nghĩ như thế nào?"

Lạc Tử Dạ nói ra lời này giống như một đứa con hư khó lòng dạy dỗ nay đã từ tâm đường tính thành công, quyết định thay đổi chính mình, cũng như đang nói cho hoàng đế nghe nàng đang muốn nắm quyền trong tay.

Hoàng đế cũng không nghĩ đến nàng lại có ý tưởng như vậy, nhất thời dung sắc cũng rất phức tạp, nhìn nàng mà cảm thán: "Tốt! Tốt! Cuối cùng người cũng giác ngộ, trẫm còn thường xuyên suy nghĩ, nếu người vẫn còn tiếp tục không ra thể thống gì như này, nếu như trẫm giao Thiên Diếu cho người thì không biết sẽ thành ra bộ dạng gì! Hiện giờ đã tỉnh ngộ được thì rất tốt, trẫm hy vọng là người thật tình tỉnh ngộ, mà không phải là tới nói mấy câu để nghe để trẫm yên tâm!"

Lúc hắn nói lời này còn thở ra một hơi, nghiêm nhiên chính là bộ dáng lão nhân có nhi tử không nên thân cho nên sầu khổ trong lòng!

Lạc Tử Dạ sau khi nghe xong lời này thì ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong lòng cadng thêm cổ quái. Không biết có phải là do nàng quá đa nghi, miễn cảm hay không mà khi nàng thấy hoàng đế nói ra lời này, mặc dù biểu tình trên khuôn mặt hắn thập phần vui mừng, nhưng lại không hề đạt đến đáy mắt! Cũng có thể là do người đứng đầu phải duy trì bộ dáng uy nghiêm, cũng có lẽ.... hắn thật sự là đang làm bộ làm tịch!"

Nhưng Lạc Tử Dạ vẫn bất động thanh sắc gật đầu, bắt giác, nụ cười trên môi càng thêm phóng khoáng, làm ra bộ dáng muốn chỉ tay lên trời mà thề, mở miệng nói với hoàng đế: "Mong phụ hoàng yên tâm, nếu như nhi thần quyết làm cái gì thì nhất định có thể làm tốt, nhất định sẽ không lại làm phụ hoàng thất vọng!"

Hoàng đế gật đầu, mở miệng nói tựa như cảnh cáo cũng tựa như nhắc nhở: "Tính tình của người trẫm tất nhiên biết rõ, chỉ là hiện tại lại xuất hiện ra chuyện của Võ Lưu Nguyệt như vậy, trẫm hy vọng người vì giao bang của hai nước mà suy tính, đối phương dù sao cũng là một công chúa, cho dù người muốn thu thập nàng thì cũng không nên công khai sinh sự!"

Ý tứ của hoàng đế là nàng có thể lên động thủ? Nghĩ vậy, Lạc Tử Dạ lập tức mở miệng nói: "Nhi thần tuân mệnh!"

Nói tới đây, trông mắt của Lạc Tử Dạ xoay chuyển, muốn tìm hoàng đế nhắc tới chuyện nuôi dưỡng tư binh tất nhiên nàng phải nói dối một chút. Nói tới đây, nàng chấp hai tay lại, tựa như rất chân thành mở miệng nói: "Phụ hoàng, hiện giờ Phụng Võ Trù chuyên quyền độc đoán, ngay cả phụ hoàng hắn cũng không đặt ở trong mắt, thủ hạ trong tay y lại là hai vạn Vương Kỳ Hộ Vệ, trước mắt cả thiên hạ đều biết quyền lực thuộc về tay ai, lịch sử thiên diếu thì lại càng không cần nói đến! Thậm chí sứ giả các nước cũng không đặt người vào trong mắt! Nhi thần cho rằng chúng ta không nên tiếp tục để chuyện này xảy ra, giờ này cần có một người đứng ra chống lại Phụng Võ Trù!"

Hoàng đế nghe vậy thì cảm thấy cực kì vừa ý với suy nghĩ muốn lấy về vương quyền của hắn trong bao nhiêu năm qua! Nếu vậy quyền lực khẳng định sẽ giao vào tay nàng. Còn chuyện chân chính đối mặt với Phụng Võ Trù thì... nàng cũng chưa ngu đến thế! Trừ phi thực lực của nàng có thể một chiêu hạ gục hắn, bằng không nói nàng đi lên chịu chết thì thà rằng cầm dây lụa trắng treo lên xà nhà có vẻ khả thi hơn!

Lời này của nàng quả thật đã đụng đến tiếng lòng của hoàng đế, mới đầu chìm đến Phụng Võ Trù cũng không nghĩ đến hắn lại phát triển nhanh thành thế này, mà bây giờ, muốn tiếp tục lợi dụng Phụng Võ Trù để lấy được tôn kính của các quốc gia khác cũng nhau muốn diệt trừ hắn để lấy lại vương quyền, ý tưởng mâu thuẫn như vậy đã xoay quanh ở trong lòng Lạc Túc Phong đã lâu, nhưng y lại không biết làm thế nào cho phải, giờ phút này lại nghe Lạc Tử Dạ nói như vậy thì lập tức chấn động.

Vì thế, y nhíu nhíu mày mở miệng hỏi: "Nếu vậy thì thái tử nói thử xem người có thể đứng ra chống lại Phụng Võ Trù là ai?" Thật ra, thực lực của Long Ngao Dịch cũng không tồi, nhưng là đem ra so sánh với Phụng Võ Trù vẫn còn rất non nớt.

Lạc Tử Dạ vừa nghe hần nói vậy liền biết hần đã động tâm, vì thế tiếp tục ám chỉ: "Không lẽ phụ hoàng không cho rằng dùng ai không bằng dùng người trong hoàng thất ta hay sao? Nếu là người trong hoàng thất thì cho dù thế lực có biến động như thế nào thì người nắm quyền vẫn mang họ Lạc! Nhưng nếu giao việc này cho người ngoài làm thì mọi chuyện lại khác!"

Ngụ ý này của nàng hoàng đế tất sẽ hiểu được!

Hần trầm mặc trong chốc lát, không dài dòng phân tích cái gì, trực tiếp lạnh giọng hỏi một câu: "Người thật sự nắm chắc chuyện này? Làm địch với Phụng Vô Trù cũng không phải là chuyện đùa, chỉ cần không cẩn thận một chút thì cũng thịt nát xương tan! Lại nói tiếp, hiện giờ hần đối xử với người lại khác với mọi người, việc này cũng coi như là một lợi thế đối với người!"

Lời này của hần vừa ra suýt nữa thì khiến Lạc Tử Dạ sặc nước miếng.

Đối xử rất khác? Phải nói là cô tình tình nàng gây phiền toái chứ?! Chuyện Phụng Vô Trù thích tìm bản thân nàng gây chuyện hoá ra khi vào trong mắt của phụ hoàng phải thành một lợi thế? Đây không phải là thành trò cười rồi sao? Được rồi, nàng thừa nhận Phụng Vô Trù cũng đã giúp đỡ nàng không ít lần.

Lạc Tử Dạ có điểm vô ngữ cúi đầu, sau đó lại ngẩng lên tiếp tục sự nghiệp diễn thuyết vĩ đại của bản thân: "Bất luận như thế nào thì nhi thần cũng không muốn nhìn thấy Phụng Vô Trù tiếp tục lớn mạnh như thế, nếu như phụ hoàng tín nhiệm nhi thần, không ngại để nhi thần nuôi dưỡng ít tư binh thì chỉ một thời gian ngắn sau, tin tưởng nhi thần có thể sánh ngang địa vị với hần!"

Dù sao nàng cũng đã đoán trước được chỉ cần nàng đem tất cả quy thành muốn đổi nghịch với Phụng Vô Trù thì nhất định có thể lấy được sự đồng ý của lão cha tiện nghi này.

Quả nhiên, nàng vừa nói lời này xong, mắt rồng của hoàng đế đã lập tức mở to, trầm giọng mở miệng: "Tư binh, người muốn dưỡng nhiều hay ít?"

Lạc Tử Dạ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào mắt của hoàng đế, mở miệng phun ra hai chữ: "Một vạn!"

Vừa nói xong lời này, nàng lập tức quỳ một gối xuống đất. Lúc trước Tiểu Minh Tử đã nói, thái tử dưỡng tư binh nhiều nhất cũng chỉ được mấy ngàn người mà thôi, nếu nuôi quá vạn quân thì chính là đang có ý định mưu phản. Mà hiện tại nàng lại yêu cầu tới một vạn nên khả năng đồng ý của hoàng đế là rất nhỏ, cho nàng cần phải thực cố gắng, hơn nữa còn phải đánh mất lòng nghi ngờ của hoàng đế đối với nàng.

"Khẩn cầu phụ hoàng tín nhiệm nhi thần, chỉ cần phụ hoàng chịu giao cho nhi thần đi làm việc này thì trong một thời gian nữa, nhi thần nhất định có thể trọng chấn lại uy nghiêm của hoàng thất Thiên Diệu ta!"

Lời nói của nàng đại khí nghiêm nghị, nhưng nếu như hoàng đế mà biết được kia thật là do nàng muốn mở rộng thực lực của chính mình thì chắc chắn sẽ tức tới hộc máu.

Vẫn không biết có phải là do chấp niệm muốn diệt trừ Phụng Vô Trù của hoàng đế quá sâu hay vẫn là bị mấy câu nói của Lạc Tử Dạ làm cảm động hay không, mà không hề hoài nghi Lạc Tử Dạ có ý định làm phản, càng không hề cảm thấy phẫn nộ, chỉ nhìn chăm chăm nàng một lúc rồi mở miệng: "Thái tử, nuôi một vạn quân cũng không phải là chuyện nhỏ, cân nhắc theo hình phạt của luật pháp Thiên Diệu ta thì dưỡng tư binh qua một vạn là có ý đồ mưu phản! Cho dù là trăm có đáp ứng người việc này thì những người khác cũng sẽ không đáp ứng!"

Còn Vương Kỳ hộ vệ trên tay của Phụng Vô Trù cũng chỉ là ngoài ý muốn. Tư binh kia là do Phụng Vô Trù tự mình dưỡng, chờ đến lúc hoàng đế phát hiện ra, muốn trách phạt thì cũng đã không thể động đến hần được rồi!

Lời này của hoàng đế Lạc Tử Dạ không hề để vào trong lòng, thực nhanh chóng mà đáp lời hần: "Ngài đáp ứng rồi những người khác còn có thể thay đổi sao? Phụ hoàng, người phải nhớ rằng người là hoàng đế của Thiên Diệu! Việc nhậu đáp ứng hay không không đến phiên người khác xen vào!"

Lời này của nàng khiến thái giám Lâm An bên cạnh hoàng đế cũng không nhịn được mà nhìn nàng một cái. Thật ra, y cảm thấy vị thái tử mà mình chứng kiến lớn lên từ bé này có vẻ không giống nhau, thái tử thế nhưng lại có tâm kế lớn như vậy, còn có thể động đến tiếng lòng của hoàng đế.

Quả nhiên, sau khi hoàng đế nghe xong lời này không biết có phải là bị lâu nhiễm khí thế hào hùng của Lạc Tử Dạ hay vẫn là kích thích lên tôn nghiêm hoàng đế của y hay không mà hần lại nhanh chóng mở miệng nói: "Nếu như thái tử thật sự có tâm, phải là trong nhiều năm như vậy đây là lần duy nhất đến tìm trẫm muốn quyền, đương nhiên trẫm sẽ thành toàn! Đến nỗi, bên ngoài có người nghị luận thì chỉ cần nói là do trẫm muốn thành lập một cái thần cơ doanh, tính toán huấn luyện đệ nhị cường binh của Thiên Diệu do Thái tử đứng đầu!" Sau khi nói xong lời này, khoé miệng của hoàng đế cũng không nhịn được mà run rẩy liên hồi. Một vạn binh mã từ trong miệng của Lạc Tử Dạ nói ra tựa như một trò cười vậy. Lạc Tử Dạ cảm thấy bản thân vừa rồi có chút xúc động, nhưng mà hần thân là hoàng đế, một lời nói như thánh chỉ, cho nên sau khi nhận ra bản thân quá xúc động, muốn đổi ý cũng không kịp nữa rồi!

Đương nhiên Lạc Tử Dạ cũng cảm giác được sự hối hận của hoàng đế, vì thế nàng cũng thực nhanh chóng mở miệng nói: "Đa tạ phụ hoàng tín nhiệm, nhi thần nhất định sẽ không làm phụ hoàng thất vọng!"

Khoé mắt của hoàng đế lại kéo xuống thấp hơn một chút....

Hần nhìn Lạc Tử Dạ trong chốc lát, nghĩ rằng đằng nào cũng đã đáp ứng rồi muốn rút lại cũng không thể nào được! Vì thế, y liền dứt khoát mở miệng nói: "Việc tuyển người tự người lo liệu cho thật tốt, có thể tuyển ở bên ngoài hoặc điều động quân lính trong doanh trại đều được! Nhưng là người phải chú ý một chút, đừng để cho người ngư lòng hỗn tạp trà trộn vào quân đội của người, ý tứ của trẫm người đã hiểu chưa?"

Lời của y vừa ra, Lạc Tử Dạ lập tức trở nên cảnh giác. Ý tứ của hoàng đế chính là nàng đừng cho người của thế lực khác trà trộn đi vào?! Cho dù hoàng đế không nhắc nhở thì nàng cũng nhất định sẽ chú ý, nàng chỉ bất ngờ là hoàng đế cư nhiên lại nhắc nhở nàng, chẳng lẽ y thật sự coi trọng đứa con trai này?

Đầu tiên Lạc Tử Dạ gật đầu, sau đó mở miệng nói: "Phụ hoàng yên tâm, nhi thần đã hiểu được!"

Nói xong, nàng lại tiếp tục nói: "Phụ hoàng, gần đây nhi thần lại có hứng thú với luật pháp của Thiên Diêu, không biết phụ hoàng có để ý tới việc nhi thần xin tiếp quản hình bộ hay không?"

Dù sao cũng đang cầu, không bằng cầu một lúc cho xong luôn đi.

Việc nuôi một vạn tư binh lớn như vậy mà hoàng đế còn đồng ý thì đừng nói đến một chức quan nhỏ nhoi trong hình bộ này, vì thế, hần cũng không quá đề ý liền vung tay lên đồng ý: "Nếu người có hứng thú liền cứ việc đi quản!"

"Đa tạ phụ hoàng!" Lạc Tử Dạ hơi khom lưng cảm tạ. Bỗng nhiên, nàng chậm rãi có thể hiểu được vì sao lão đại của bọn họ ở thế kỉ 21 lại đề ý đến bằng xếp hạng và địa vị trên giang hồ của tổ chức họ đến vậy!

Sau khi nàng nói xong lời này, đang định lui ra ngoài thì hoàng đế bỗng nhiên mở miệng: "Tử Dạ!"

Câu xưng hô thân mật này làm Lạc Tử Dạ xù tóc một hồi, đây là lần đầu tiên hoàng đế xưng hô với nàng như vậy. Nàng cúi đầu, mở miệng nói: "Nhi thần ở, không biết phụ hoàng có gì phân phó?"

"Đã bao lâu rồi người không gặp mẫu hậu? Ba năm trước người tranh chấp với mẫu hậu người cái gì mà lúc trăm hỏi người lại không nói. Mà hỏi mẫu hậu người cũng không nói. Hiện tại mẫu hậu người đã ở Phật đường cầu phúc ba năm rồi. Trăm hi vọng sau khi người tìm đủ tư binh, lập ra được thành tích thì đi thăm mẫu hậu người, trấn an tâm của mẫu hậu người một chút, những năm gần đây nàng ấy cũng rất sầu lo về tiền đồ của người!"

Hoàng đế vừa nói xong lời này thì chậm rãi thở dài một hơi, cả người tựa hồ già đi vài tuổi.

Lạc Tử Dạ hơi sững sốt một chút, không nghĩ tới còn có chuyện như vậy. Vì vậy nàng lập tức gật đầu, mở miệng nói: "Nhi thần minh bạch, can tuân ý chỉ của phụ hoàng!"

Vì sao lại cùng hoàng hậu tranh chấp? Chẳng lẽ là tranh chấp chuyện nàng là nữ nhi? Lại nói tiếp, nàng tựa như đã bỏ qua mất một vấn đề, chuyện nàng nữ giả nam trang, người có khả năng biết nhất là ai, còn không phải là vị mẫu hậu kia sao! Cho nên sau khi lập xong tư binh nàng đi tìm mẫu hậu nói chuyện một chút cũng là tất yếu.

Hoàng đế phát tay nói: "Lui ra!"

.....,,,

Lạc Tử Dạ ở bên trong thư phòng mất nửa ngày, Phụng Vô Trù cũng đứng bên ngoài đứng nửa ngày.

Tuy rằng Diêm Liệt luôn suy đoán vương có ý tứ với thái tử, nhưng thân là một nam nhân chân chính, thẳng hơn ruột ngựa thì sau trong nội tâm hần cũng khó để xem trọng chuyện này, hơn nữa tình huống trước mắt lại không tốt lắm, vì thế mở miệng nhắc nhở: "Vương, thuộc hạ cho rằng, sau hôm nay, nếu bệ hạ ủy quyền cho thái tử thì chính là cùng chung nhận thức với thái tử, ngày sau chúng ta nhất thiết cần phải phòng bị!"

Đề tài này khiến cho tâm tình vốn đã không được tốt của Nhiếp Chính Vương điện hạ lại càng ác liệt thêm. Hần quay đầu rồi đi, vạt áo phất qua không trung tạo ra một trận gió, tựa như nhớ ra cái gì, Nhiếp Chính Vương điện hạ mở miệng nói: "Tối nay cô muốn gặp thái tử, đồ vật mà hần nói cho cô xem, tối nay cô muốn nhìn được!"

Đồ vật mà thái tử đồng ý đưa cho vương? Là cái gì? Khoé miệng Diêm Liệt giật nhẹ một cái, không lẽ là đai nịt ngực mà thái tử đã từng nói?

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Hoàng tử thiên sứ Lạc Tiểu Thất

Nhiếp Chính Vương điện hạ vừa nghe xong lời này thì bất động thanh sắc nhủ mảy.

Mà Lạc Tử Dạ lại đang hồn nhiên nước ra khỏi cửa ngự thư phong, hoàn toàn không biết là có người đang "đề bạt" nàng đưa đến biên cương làm quân tiên phong.

Sau khi ra khỏi cửa, Lạc Tử Dạ đưa mắt nhìn một lượt, phát hiện ra những người đi theo xem náo nhiệt đã ra cũng hết, chỉ còn lại Lộ Nhi cùng Đạp Đạp chờ nàng ở cửa. Lạc Tử Dạ phát phát tay ý bảo các nàng đuổi kịp, mở miệng phân phó: "Sau khi trở về, chúng ta sẽ bắt tay vào việc chào mời tư binh!"

Chờ lát nữa người sẽ phụ trách mang bản thông cáo mà ta viết mang đi chiêu các khắp nơi..."

Lộ Nhi gật đầu, đang định hỏi xem có những yêu cầu gì thì tiểu thái giám phía trước bỗng nhiên đứng phải nàng, trong tay y đang bung một cái khay, lúc y chao đảo làm cái nước thuốc trong chén suýt nữa hắt vào người Lạc Tử Dạ.

Lộ Nhi đang muốn quát lớn. Tiểu thái giám vừa thấy người suýt bị hắt là Lạc Tử Dạ thì bị dọa sợ tới mức mặt trắng bệch, cuống quýt quỳ xuống, run rẩy mở miệng nói: " Thái tử điện hạ tha mạng, nô tài không phải cố ý! Nói tài chỉ là đi quá vội, nô tài..."

Xưa tới nay, những việc dối trá trong cung cũng không phải là ít, điểm này Lạc Tử Dạ tất nhiên biết rõ được. Cho nên vì tránh xảy ra trường hợp cầu huyết" Ai trúng độc mà không biết hung thủ, sau đó lại nhớ tới trên đường gặp được thái tử, tám phần là do thái tử làm!". Lạc Tử Dạ liếc mắt nhìn bát thuốc, mở miệng hỏi: " Cái này là cho ai uống?"

Nàng vừa hỏi xong, ánh mắt của tiểu thái giám kia lập tức né tránh, không dám hé răng.

Lạc Tử Dạ hồi ức trong chốc lát, chợt nhớ tới lúc hắt đi về phía này, thần sắc vội vàng như sợ người nhìn thấy. Việc này làm nàng càng thận trọng thêm vào phần, thanh âm cũng theo đó lạnh thêm vài phần: " Gia đang hỏi người!"

Tiểu thái giám âm ừ do dự một lát, mắt thấy có vẻ không thể tránh được kiếp này, liền bắt đầu mở miệng nói: " Khởi bẩm thái tử điện hạ, đây là, đây là... đây là thuốc mà thuộc hạ trộm được ở được phòng đưa cho thất hoàng tử điện hạ!"

Lại là Lạc Tiểu Thất! Hôm nay nàng mới tiến cung có một lần thôi làm đã nghe bọn hạ nhân nhắc đến y hai lần. Không lẽ đệ đệ này của nàng thật sự rất được hoan nghênh?

Lạc Tử Dạ day day ấn đường một chút, mở miệng hỏi: " Người là hạ nhân của thất hoàng tử?"

" Không phải!" Tiểu thái giám nhanh chóng lắc đầu, sau đó mở miệng nói: " Thất hoàng tử từ nhỏ đã bị đưa vào lãnh cung, không có hạ nhân hầu hạ. Chỉ là thất hoàng tử điện hạ đối đãi với mọi người rất tốt, chỉ cần hần có thể làm được thì đều cố sức giúp đỡ người khác cho nên mấy người bọn nói tài đều rất thích hần. Hiện tại hần lại bị nhiễm phong hàn, hoàng thượng đã hần lệnh không ai được gần hần, nhưng nô tài lại không nhận được, cho nên..."

Lạc Tử Dạ trầm ngâm một chút, nghĩ mình nên nhanh chóng đi thăm tiểu đệ đệ của mình một chút, hơn nữa nàng cũng đã đáp ứng Tiểu Minh Tử, vì vậy nàng lập tức cúi tay: " Đưa được cho gia, gia giúp người đưa!"

" A? Nga..." tiểu thái giám ngốc lảng một chút, sau đó liền nhanh chóng đem bát thuốc trong tay đưa tới.

Lộ Nhi cùng Đạp Đạp không ủng hộ nhủu mảy, thái độ hiện tại của hoàng thượng với thái tử như vậy, thái tử đáng ra không nên làm như vậy mới đúng chứ! Cho nên sự việc đang xảy ra trước mắt này khiến cho bọn họ phải khó xử. Khoé miệng Lộ Nhi giật nhẹ, tưởng muốn khuyên can hai câu, nhưng chung quy vẫn không nói ra được.

Một đường đi ngắn liền tới phụ cận lãnh cung.

Lạc Tử Dạ vung tay lên ý bảo bọn họ dừng lại, Lộ Nhi cùng Đạp Đạp hiểu ý lập tức dừng bước chân. Sau đó, Lạc Tử Dạ bước nhẹ vào, nếu thất hoàng đệ kia của nàng không phải là người tốt gì thì hiện tại có lẽ đang làm chuyện không tốt gì đó, cho nên nếu như nàng len lút vào, lấy bản lĩnh của nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng bị phát hiện, nói không chừng còn nghe được chuyện cơ mật nào đó!

Lạc Tử Dạ cứ vậy mà nghĩ, lúc bước vào đến nơi, hoàn cảnh xung quanh trong thực rách nát, cũng thực sạch sẽ, hiển nhiên người ở đây cũng là người yêu sạch sẽ.

Nàng nghiêng đầu nhìn xung quanh một lượt, tựa như đang muốn tìm xem thất hoàng đệ của nàng đang tọa ở nơi nào.

Nhưng mà, sau khi nghiêng đầu nhìn cảnh tượng trước mặt, Lạc Tử Dạ lập tức ngây ngẩn cả người. Ánh sáng của mặt trời nhẹ nhàng chiếu xuống phác họa ra hoàn cảnh mộng ảo phía dưới, nơi đó có một người đang đứng, mặt nghiêng quay về phía nàng, lập tức chiếm đóng hết chỗ trống trong đầu nàng. Phi dương mặc phát, vạt áo màu trắng, còn có khuôn mặt tuyệt hảo....

Nếu như nói phải dùng cái gì để hình dung dung mạo của hần nó giống như trong Kinh Thánh miêu tả thiên sứ vậy!

Nếu như nói dung mạo của Phượng Vô Trù có thể dẫn người dọa ma, Tuấn nữ so sánh với thần, làm người chút cần liếc mắt nhìn một cái liền nhịn không được mà khom lưng uốn gối, quỳ xuống dưới chân hần. Dung mạo của Doanh Tần thì mê hoặc người rơi vào bể tình, có một không hai trong thiên hạ, làm cho người cho dù biết rõ phía trước là núi đao biển lửa, là địa ngục liệt hỏa cũng nguyện ý vì hần mà đi vào. Mà người trước mắt này, đại để... nên làm ánh sáng ban mai, dùng ánh sáng của thiên sứ đã được thiên địa luyện hoá, làm người chỉ một lòng muốn bảo hộ, không đành lòng khinh nhờn.

Lạc Tử Dạ cảm thấy bước chân của mình bắt đầu mơ hồ, nước miếng không biết đã chảy tới nơi nào, máu mũi thì đã có chút....

Lạc Tử Dạ lắc lắc đầu, ở trong lòng tự cho mình một cái tát, cảnh cáo bản thân đây chính là thân đệ đệ, nghĩ quá nhiều là không tốt! Không cần kích động cũng không cần dừng mảnh xương lên sờ tay, không cần tưởng tượng dưới lớp áo kia của hần có cơ ngực hay không, không cần tò mò thứ trong quần hần kia có kích cỡ gì....

Trong lúc Lạc Tử Dạ đang đắm chìm vào ánh sáng thiên sứ, người bên kia đã xoay người lại.

Lạc Tử Dạ lại sững sốt thêm một chút. Hắn có một đôi mắt lưu li, cả người tựa như một đứa trẻ thủy tinh, xinh đẹp đến nỗi làm người ta kinh hãi. Sau khi hắn thấy nàng, đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó cười rộ lên: "Người là?"

Tiếng trời nói, tiếng trời nói, tiếng trời nói... Lạc Tử Dạ gào thét trong lòng: "Tiếng trời nói thì thế nào, kích động cái khi gì, đây là đệ đệ của ngươi! Vì cái lông gì lại là đệ đệ??? Lạc Tử Dạ bỗng nhiên lại muốn khóc, lúc này, nàng cảm thấy Tiểu Minh Tử chính là tri kỉ của mình, đoán được Lạc Tiểu Thất phù hợp với thâm mĩ của nàng!

Sau khi cưỡng chế được chính mình bình tĩnh lại, không cần có ý tưởng gì không nên có với thân đệ đệ, Lạc Tử Dạ mới nhìn hắn, "bình tĩnh" mở miệng nói: "Ta? Xem như là hoàng huynh của ngươi, Lạc Tử Dạ!"

Sau khi nàng nói xong lời này, Lạc Tiểu Thất bỗng che môi ho khan vài tiếng, thanh tuyến mang theo nghẹn ngào. Lạc Tử Dạ thấy vậy thì lập tức tiến lên, tính toán đem thuốc đưa cho hắn, nhưng duỗi tay một lúc, nàng nhủ mấy hồi hắn: "Nơi này của ngươi có ngân châm không?"

Nếu nói là tại sao thì Lạc Tử Dạ muốn ngân châm là vì muốn thử độc, miễn cho có người mượn cơ hội hãm hại nàng, như vậy, trước mắt nhìn thấy vị thiếu niên sạch sẽ này, nàng cũng chỉ đơn thuần là lo lắng không biết có người nào nhân cơ hội làm hại hắn hay không!

Lạc Tiểu Thất sau khi nghe xong lời này thì lại cười nhẹ, nụ cười thực sạch sẽ, đưa tay tiếp nhận chén thuốc. Một ngụm liền uống hết, thanh âm em tai như tiếng nói của trời, mang theo một chút mềm mại vang lên: "Ta lại không có đắc tội người nào, sẽ không có người muốn hại ta!"

Nói xong lời này, đôi mắt lưu li của hắn chớp chớp, nhìn Lạc Tử Dạ: "Nghe nói thái tử ca ca chỉ lớn hơn ta một ngày tuổi mà thôi, nhưng ta hắn là vẫn phải gọi ngươi một tiếng hoàng huynh?"

"Đúng vậy!" Lạc Tử Dạ nhanh chóng gật đầu, đến nỗi có phải mình so với hắn lớn hơn một ngày tuổi không nàng cũng không để ý. Nhưng là bốn chữ "thái tử ca ca" này quả thật đã làm cho tâm thần của nàng nhộn nhạo. Thái tử này rất đáng yêu, cũng thực kích phát tình mẫu tử trong nàng, trón lúc kích động, Lạc Tử Dạ không tự giác mà duỗi tay sờ đầu hắn, bỏ qua mất vấn đề hắn cao hơn so với nàng. Lạc Tử Dạ say mê sờ soạng mấy cái, lúc này mới thu hồi lại tay chân.

Lạc Tiểu Thất hoàn toàn không để ý đến hành vi của nàng, ngược lại, neho neho đôi mắt vui vẻ cười, đơn thuần giống như hài tử, ánh mắt tinh sáng lên nhìn nàng: "Hoàng huynh là tới thăm ta sao?"

Ánh mắt này của hắn tràn đầy hoài nghi khiến cho Lạc Tử Dạ cảm thấy một trận ác cảm trong lòng.

Nàng gật gật đầu, mở miệng nói: "Đúng vậy!" Trong lòng không tự giác mà thờ dài một hồi, ở trong lãnh cung lâu như vậy tất nhìn thấu được sự đời. Lạc Tiểu Thất thật sự giống như mặt ngoài thiên sứ hay vẫn chỉ là hình tượng trưng ra bên ngoài cho người ta thấy thôi?

Chỉ sợ, trừ bỏ chính hắn ra, ai cũng không thể biết được!

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chiêu một vạn trai lơ

Edit: mô mô

Sau khi Lạc Tiểu Thất nghe xong lời này thì gật gật đầu. Trong ánh mắt lưu li có chút chờ mong: "Về sau thái tử ca ca sẽ thường xuyên đến thăm ta sao?"

Tiểu bộ dáng này cộng thêm với âm điệu lúc hắn gọi "Thái tử ca ca" khiến cho tâm thần của Lạc Tử Dạ lại tiếp tục nhộn nhạo, tâm hoa bạo nổ, tâm... dừng một chút nàng mới mở miệng nói: "Nếu ngươi hy vọng, ta có thể sẽ tới thường xuyên!" Nàng và y còn chưa có quen thuộc, không cần tùy tiện hứa hẹn, nhưng về điểm này nàng vẫn có thể làm tốt được!

Khi nàng nói xong lời này, Lạc Tiểu Thất lập tức mỉm cười gật đầu.

Sau đó, Lạc Tử Dạ đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, chợt nhớ tới Tiểu Minh Tử đã từng nói: Thất hoàng tử là cùng với mẫu phi của hắn bị đẩy vào đây, nhưng y lại chưa từng thấy mẫu phi của hắn đâu mà chỉ nhìn thấy một mình hắn ở đây. Nàng cũng khôn suy xét nhiều như vậy mà trực tiếp mở miệng hỏi: "Mẫu phi ngươi đâu?"

Nàng vừa hỏi xong, hoàn cảnh xung quanh lập tức im ắng, không khí có chút không đúng. Lạc Tử Dạ ngẩng đầu nhìn Lạc Tiểu Thất, phát hiện trông mặt hắn động đầy lệ quang. Lòng Lạc Tử Dạ lập bộp một chút, chẳng lẽ....

Quả nhiên, hắn xắn xắn môi dưới, ngăn không cho nước mắt rơi xuống, một bộ dáng thực kiên cường, mở miệng nói: "Mười hai năm trước mẫu phi đã qua đời, nơi này vẫn luôn chỉ có một mình ta!"

"Thực xin lỗi!" Lạc Tử Dạ lập tức mở miệng xin lỗi, hỏi ra vấn đề này là lỗi do nàng không suy xét thấu đáo. Giờ phút này, nhìn thấy bộ dáng đáng

thương hề hề của hần, không biết vì sau chỗ mềm mại trong lòng nàng rực hồ xúc động, có chút không đành lòng.

Nàng vừa nói xong, Lạc Tiểu Thất tựa như nỗ lực nuốt nước mắt vào trong, lắc đầu cười, mở miệng nói: "Không quan hệ, ta biết thái tử ca ca không phải là cố ý!"

Tại thời điểm ấy khuất như vậy còn dùng ý thiện giải đáp lòng người, đem hần so sánh cùng với người luôn đặt mắt lên trời như Phụng Vô Trù thì hoàn toàn là hai thế đối lập, quả thực khác nhau một trời một vực, suy nghĩ này làm Lạc Từ Dạ thực mau mà đuôi tay sờ sờ đầu của Lạc Tiểu Thất, trấn an hần: "Nếu ở đây một mình quá nhàm chán, ta có thời gian rảnh sẽ thường xuyên đến bồi ngươi! Nếu ngươi muốn đi ra khỏi lãnh cung thì ta sẽ đi cầu phụ hoàng xem sao!"

Nghĩ cách đem hần ra khỏi lãnh cung là do nàng đã đáp ứng Tiểu Minh Tử, cho nên trước mắt không biết là hần thực đáng yêu hay vẫn là thực phúc hắc, thì ý tưởng đưa hần ra khỏi đây vẫn phải nói ra.

Nhưng mà, sau khi nàng nói xong câu đó, trong cặp mắt lưu li kia của hần mà lên một tầng tia nắng ban mai tràn ngập sắc thái, có chút chờ mong mà liếc mắt nhìn qua phía tường cao kia một cái, nhưng hần cũng nhanh chóng thu hồi lại ánh mắt, tựa như gấp không chờ nổi mà muốn đem ý nghĩ được thoát ra của mình che lại, sau đó lắc đầu với Lạc Từ Dạ, cười cười mở miệng: "Tiểu Thất không nghĩ ra ngoài, thái tử ca ca không cần phải đi tìm phụ hoàng nói, nếu không nhất định người sẽ mắng ngươi! Lần trước đại hoàng huynh cũng giúp tiểu thất nói chuyện, sau đó phụ hoàng liền đem hần đuổi ra khỏi cung..."

Sau khi hần nói xong câu đó, trang mặt hiện lên hàn quang mà Lạc Từ Dạ không thể nhìn thấy được.

Lạc Từ Dạ cũng không chú ý đến cái này, nàng chỉ đang cảm thấy đứa nhỏ này có vẻ không tồi, lại có thể hiểu lòng người như vậy, bởi vì lo lắng nàng xảy ra chuyện cho nên hần thà rằng không đi ra, thà rằng lỡ mất cơ hội được tự do của mình cũng không cần nàng đi cầu tình. Không biết đây là lạt mềm buộc chặt hay vẫn là hải tử thiện lương! Nàng còn chưa kịp nói lời nào thì hần bỗng nhiên ngồi xuống, trên mặt đất có hai cái đệm hương bồ, hần đưa một cái cho Lạc Từ Dạ.

Sau đó, hần mở miệng nói: "Thái tử ca ca, ngươi có ghét người nào không?"

Lạc Từ Dạ ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn người tựa thiên sứ bên cạnh đang mỉm cười, Lạc Từ Dạ thấy vậy cũng chậm rãi nở nụ cười nhẹ, không cần suy nghĩ nhiều mở miệng nói: "Có!" Người đáng ghét kia, Long Ngạo Dịch thì không nói, người đứng chịu mũi xào đầu tiên phải là Phụng Vô Trù! Từ khi hần phải bình đầu gối nàng nửa đêm, đến phá hoại phủ đệ của nàng, véo cổ nàng, xách nàng đi xoát tường, cả việc bức nàng phải đi bê đại đình....

Còn có mấy ngày trước ép nàng bôi ngu! Lạc Từ Dạ quả thực thuộc lòng mấy việc Phụng Vô Trù hại nàng kia như lòng bàn tay, từng chút từng chút nghiền răng âm thầm tính toán trong lòng. Sau đó lại phát hiện ra những hành vi ác liệt của tên kia quả thực người như bầu trời sao vậy! Nếu đi so sánh với hành vi tốt bụng đột xuất của hần thì quả thật là không đáng để nhắc tới, việc tốt thì ít việc ác thì nhiều!

Lạc Từ Dạ nghĩ vậy liền thất thần. Lạc Tiểu Thất đuôi tay vẩy vẩy trước mặt nàng, kêu một tiếng: "Thái tử ca ca!"

Lúc này Lạc Từ Dạ mới xem như hồi phục lại tinh thần. Trong lòng nàng lộp bộp một chút, nàng mà lại có thể vì Phụng Vô Trù mà thất thần? Tuy rằng nàng chỉ đang nghĩ lại những hành vi ác liệt của hần, nhưng Lạc Từ Dạ vẫn cảm thấy cả người toát đầy mồ hôi lạnh. Tình huống này thật là... Lạc Từ Dạ nhanh chóng đưa mắt nhìn Lạc Tiểu Thất, lắc đầu nói: "Ta chỉ đang nghĩ đến người ta ghét, người kia từ khi sinh ra đã đứng ở chỗ cao, mỗi ngày đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn người, hành vi ác liệt thì lại càng đếm không hết, nhớ tới lại càng thấy chán ghét!"

Vừa nói đến đây, biểu tình trên mặt nàng tràn đầy ghét bỏ. Lạc Tiểu Thất bỗng nhiên cười cười mở miệng nói: "Thái tử ca ca, nhìn dáng vẻ này của người thì người đó chiếm cân lượng trong lòng ngươi không nhẹ đi?" Thanh âm ngọt ngọt nhu nhu, mang theo hương vị làm ngọt lòng người.

Lạc Từ Dạ gật đầu, mở miệng nói: "Đương nhiên là không nhẹ, nhiệm vụ quan trọng nhất trong cuộc đời ta là đem hần trở lại, sau đó ép hần quỳ dưới chân ta, tùy ý ta sm! Chỉ cần tưởng tượng một chút một ngụm ác khí trong lòng đã giảm không ít..."

Trong lúc nàng miêu tả, biểu cảm trên mặt giống như phát rồ, trong có mắt lưu li của Lạc Tiểu Thất xoẹt qua một tia sợ hãi.

Lạc Từ Dạ nhận ra là mình đã dọa đến hải tử này, vì vậy lắc lắc đầu, không tiếp tục nói thêm, nghiêng đầu cười hỏi: "Ngươi thì sao? Ngươi có ghét người nào không?"

Sau khi nàng hỏi vấn đề này xong thì Lạc Tiểu Thất lập tức gật đầu, trong ánh mắt nhiễm một tầng sương mù, chậm rãi mở miệng: "Có, ta thực chán ghét phụ hoàng, hần bỏ mặc mẫu phi, cũng bỏ mặc ta. Đại hoàng huynh vì ta cầu tình hần cũng đuổi đại hoàng huynh ra khỏi cung, ta thực chán ghét hần..."

Hần từng câu từng chữ nói ra, Lạc Từ Dạ cảm thấy lời nói của hần quả thực chọc đến nước mắt, đặc biệt lại là lời nói của một người có dung mạo thiên sứ như hần. Trong lòng nàng mềm nhũn, đưa tay xoa đầu hần. Có lẽ nàng đã nghĩ nhiều, hần cũng chỉ là một cái tiểu hải tử mà thôi, bằng không cũng sẽ không nói lời nói đi tìm chết như vậy! Nàng cười cười, chậm rãi nói: "Lần sau nếu có chuyện gì thì cứ tìm hoàng huynh, phụ hoàng mặc kệ ngươi thì đã có thái tử ca ca quán ngại!"

Y sừng sốt, có chút kinh ngạc nhìn Lạc Từ Dạ. Thấy được sự chân thành trên khuôn mặt nàng, không có một chút nào vì sắc đẹp của hần mà động tâm, sinh ra dâm loạn hoặc ý nghĩ không tốt! Chỉ là sự quan tâm đối với đệ đệ, hần cảm thấy rất xúc động, trong lòng có một chút ác cảm.

Xem hần ngốc lăng một chỗ ngờ nhắc nhìn nàng, Lạc Từ Dạ cân nhắc trong chốc lát, phỏng chừng là do nàng mới lần đầu gặp mặt mắt đã cản trở như thế nên đã dọa đến đứa nhỏ này, vì thế đứng lên nói: "Ngươi đang bị bệnh, trước cần nghỉ ngơi thật tốt, không cần suy nghĩ quá nhiều, hôm khác hoàng huynh sẽ lại đến thăm ngươi!"

" Ần!" Lạc Tiểu Thất ngoan ngoãn gật đầu.

Tiểu bộ dáng này làm Lạc Từ Dạ không nhận được mà cười một tiếng, lại lần nữa vươn tay xoa đầu hắn, tóc của hắn rất mềm, nàng cảm giác như đang sờ một mảnh lụa thượng hạng, có chút yêu thương lại vừa đau lòng cảm thán một tiếng: " Tiểu gia hòa!"

Sờ soạng một phen Lạc Từ Dạ mới hài lòng xoa người rồi đi. Trong lòng không khỏi có chút buồn cười. Lạc Tiểu Thất là người đầu tiên sau khi nàng tới cổ đại có chút kinh diễm khi gặp lần đầu mà không hề làm nàng nảy sinh ra ý tưởng mê đắm, cảm giác của nàng với y là cảm giác muốn bảo hộ, chăm sóc tiểu đệ đệ này thật tốt mà không hề có ý nghĩ đáng khinh nào trong đầu cả, không nghĩ sờ tay cũng không ảo tưởng cảnh đẹp sau lớp quần áo.

Nhưng Lạc Từ Dạ không biết rằng, sau khi nàng rời khỏi rồi, người ngồi tại chỗ đó vẫn đang ngốc lăng như cũ.

"Thái tử là người háo sắc, nếu điện hạ nguyện ý dụ dỗ thì nhất định sẽ thành công..."

"Người như thái tử tuyệt đối là người vì không đạt được mục đích tuyệt sẽ không bỏ qua, nếu như hắn thật sự động tâm với điện hạ thì có thể vứt bỏ cả tính mạng của mình cũng nhất quyết giúp ngài ra khỏi lãnh cung! Điện hạ, ngài yêu cầu mình cần phải có một lý do quang minh chính đại để rời khỏi đây mà không cần phải dùng đến một thân phận giả. Còn về phía thái tử, ngài cũng không cần phải ủy khuất giao phó bản thân với hắn, chỉ cần hứa hẹn xuống một chút thôi..."

" Từ xưa tới nay, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết. Sau khi hoàn thành mọi việc, nếu điện hạ cảm thấy thua thiệt, thì chỉ cần bồi thường thái tử..."

Còn có, mấy ngày trước lúc Tiểu Minh Từ đến nơi này liền lỡ miệng nói mấy câu: " Thái tử a, tuy rằng hiện giờ với hồi trước có chút khác biệt, tuy vẫn rất háo sắc, nhưng nhìn biểu hiện trong thời gian này của y ta vẫn cảm thấy rất khác biệt..."

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì Lạc Từ Dạ cũng đã đi ra khỏi lãnh cung.

Hắn với thức dơ tay sờ lại đầu, nơi mà Lạc Từ Dạ đã xoa. Trong đầu hiện lên mấy câu nói của Tiểu Minh Từ, thái tử thật sự là không giống với trước kia sao? Có chút đặc biệt?

Thái tử... ca ca?

Lạc Từ Dạ vừa ra khỏi lãnh cung liền trực tiếp mang theo Lộ nhi cùng Đạp Đạp trở về. Thấy hai người có vẻ muốn nói lại thôi, Lạc Từ Dạ liếc mắt một cái mở miệng nói: " Không cần khuyên ta nói rằng phụ hoàng không thích thất hoàng đệ, làm ta cùng thất hoàng đệ bảo trì khoảng cách. Mấy thứ này không cần các người nói ta cũng hiểu, ta tự có chừng mực!"

Lời này của nàng vừa ra Lộ nhi cùng Đạp Đạp cũng không có gì để nói nữa.

Sau khi rời khỏi cung, mấy chủ tử bọn họ nhanh chóng đi đến phụ cận phủ thái tử, nhận được thánh chỉ trong cung, nói về sự tình của thần cơ doanh, sau khi nàng tiếp chỉ liền phân phó Lộ Nhi cùng Đạp Đạp chiêu binh bố cáo với nội dung: " Yêu cầu: hàng đầu một chút, chính là khí chất cùng khuôn mặt đều phải thuộc hàng đầu!" Có như vậy thì quân đoàn của nàng mới cảnh đẹp ý vui.

Nàng vừa nói ra lời này, khoé miệng của Lộ nhi cùng Đạp Đạp đều khẽ kéo, đây mà gọi là chiêu binh sao?

Mà lời này cũng vừa hay lọt vào tai của Diêm Liệt đi qua khiến khoé môi của hắn cũng không nhận được mà kéo nhẹ!

Nhưng Lạc Từ Dạ chưa chú ý đến sự có mặt của hắn, tiếp tục mở miệng: " Tốt nhất là thân hình phải thon dài, đang điều uyển chuyển, làm cũng tiền thủ hoặc tay súng bắn tỉa thì nhất định sẽ cực kì trâu bò. Nếu có cơ bụng hoặc cơ ngực thì chắc chắn đã luyện qua hoặc ít nhất là rèn luyện thân thể hàng ngày, công việc huấn luyện cũng sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều!"

Diêm Liệt đơ mặt, tại sao khi nghe xong yêu cầu chiêu tư binh của thái tử hắn lại nghĩ đến giống như đang chiêu trai lơ đây?

Lạc Từ Dạ nói xong tựa như vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục mở miệng: " Ưu tiên chưa lập gia đình, trên có cha mẹ già, dưới có thể thất tốt nhất không suy xét đến!" Chưa lập gia đình thì sẽ không có nhiều vướng bận, mà trên có cha mẹ già cùng trung gian có vợ con thì nếu phải ra ngoài đánh giặc cũng là một chi tiết không tốt.

Vì thế, người hoàn toàn cho rằng Lạc Từ Dạ đang chiêu trai lơ là Diêm Liệt lúc này khoé miệng cũng đã trừu đến tê liệt. Xem xem bộ dáng này của thái tử là đang tính toán cường chế trời người gia nhập quân đoàn trai lơ sao?

Thời điểm Lạc Từ Dạ nói xong lời này còn mở miệng nói tiếp: " Tất nhiên, trừ bỏ thân mình thon dài, đang điều uyển chuyển ra thì chúng ta vẫn sẽ chiêu thêm một chút cường tráng, chia ra làm hai nhóm, một nhóm là siêu mẫu đoàn một nhóm là mãnh nam đoàn!" Nhóm siêu mẫu đoàn đảm đương tiền thủ cùng kỵ binh, mãnh nam đoàn thì đảm đương bộ binh cùng kỵ binh, đem ra chém giết thì lực sát thương tuyệt đối là tuyệt đỉnh!

Lộ nhi cùng Đạp Đạp tự nhiên không biết được ý nghĩ trong lòng nàng, về mặt hai người trống rỗng gật đầu, hỏi: " Đã biết! Thái tử, chúng ta muốn chiêu bao nhiêu người?"

" Một vạn!" Lạc Từ Dạ nói ra lời này khí tràng phi thường mạnh mẽ.

Diêm Liệt hắn cảm thấy khoé miệng mình mau chóng bị phế rồi, chiêu trai lơ, còn muốn chiêu một vạn? Thái tử không sợ tình tẩn nhân vong sao? Mang theo khuôn mặt đen bước lên, chấp tay thi lễ, mở miệng nói với Lạc Từ Dạ: " Thái tử, vương có lệnh, thỉnh ngài tối nay đem đồ đã hứa với vương mang

qua, mặt tướng là tới truyền lời, đi trước cáo lui! Cũng thỉnh thái tử châm trước hành động của mình, tránh cho mặt tướng mất cả buổi tối đi tìm!"

Ý thứ của y là đang nhắc nhở nàng đừng có chạy trốn, hại hấn nửa đêm phải đi tìm.

Khoé miệng Lạc Từ Dạ dặt nhẹ, rất muốn hỏi xem Phụng Vô Trù gấp muốn mặc nó đến thế sao? Nhưng là nàng còn chưa có hỏi ra miệng thì Diêm Liệt đã xoay người đi rồi.

.....

Sau khi Diêm Liệt trở về liền đi vào đại điện báo cáo.

Nhiếp Chính Vương điện hạ đang ngồi trên vương tọa, hơi nhướn mày lên, ma đồng nho lại hỏi: "Đã truyền qua?"

"Khỏi bẩm vương, ý tứ của ngài thuộc hạ đã truyền qua, nhưng còn có một việc thuộc hạ muốn nói bẩm báo với ngài một chút!" Sắc mặt hiện tại của Diêm Liệt không được tốt. Vương đã đối với thái tử có ý tứ thế mà hấn vẫn có ý định buồn cười là chiêu trai lơ!

Phụng Vô Trù nghiêng người, tựa lưng vào ghế ngồi, thanh âm trầm thấp phát ra: "Nói!"

Diêm Liệt có chút sinh khí nói: "Thuộc hạ vừa mới chính tai nghe được, thái tử y muốn chiêu một vạn trai lơ, hơn nữa còn là một vạn!" Cũng không biết có phải thái tử điên rồi hay không.

Lời này của hấn vừa ra, Nhiếp Chính Vương điện hạ lập tức nổi giận.

"Phanh!" Một tiếng, ly rượu trong tay đã bị hấn đặt mạnh xuống bàn khiến cái bàn xấu hổ nhanh chóng xuất hiện vết nứt. Âm thanh nghiêng răng cùng giọng nói lạnh lùng vang lên trong đại điện: "Hấn dám!"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Đánh gãy chân hấn!

Edit: mô mô

Sau khi dùng chén rượu trong tay đánh nát bàn, Phụng Vô Trù tựa hồ vẫn chưa nguôi cơn giận. Hàn quang lạnh lẽo trong mắt càng sâu thêm một phần. Ma đồng nho lại nhìn về phía Diêm Liệt, giọng nói bá lăm vang lên: "Đi nhìn chăm chăm hấn, nếu như hấn thật sự dám cô liền đánh gãy chân hấn!"

Tựa như chỉ là một câu tức giận thông thường nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy tựa như mưa đêm sóng dữ, tàn sát bừa bãi!

Mà lúc này, Quả quả vừa vặn đi tới cửa, cũng vừa vặn nghe được lời của Nhiếp Chính Vương điện hạ, cặp mắt chim suy tư đảo vài cái, nụ cười đáng khinh đến nỗi mấy cái lông chim trên mặt cũng không thể che lấp được, nhanh chóng xoay đầu xì một tiếng, kích động vỗ cánh bay lên trời, hướng về phủ thái tử mà bay....

.....

Làm áo ngực kì thật là một công trình cực kì to lớn. Lạc Từ Dạ cầm theo một khối vải dệt, nghiên cứu thật lâu mới làm ra được không sai biệt lắm, sau khi hoàn thành, nàng còn cực kì cẩn thận mà dùng hai tay nâng lên đặt vào trong một cái rương. Trong lòng thì không ngừng phát ra oán niệm với Phụng Vô Trù, hận không thể dùng nốt miếng vải còn thừa kia may thành một cái quần lót gọi cảm, phía trên còn thêm sinh thần bát tự của hấn, sau đó hung hăng đâm vài cái, giải tỏa cơn tức của nàng!

Mà giờ phút này, yêu cầu chiêu binh của nàng cũng được Lộ Nhi và Đạp Đạp oanh oanh liệt liệt triển khai.

Mọi người trong kinh thành không ai là không cảm thấy kinh động.

Mấy phủ hoàng tử đều truyền ra thanh âm không hài lòng, tỷ như: "Phụ hoàng thể nhưng lại để cho bao cô kia chấp chương vạn binh mã thần cơ doanh? Phụ hoàng có phải điên rồi hay không?"

Lại tỷ như: "Lạc Từ Dạ đi chấp chương thần cơ doanh? Chỉ sợ sau một thời gian ngắn, các tướng sĩ thiên diêu ta đều học theo hấn ăn nhậu chơi gái!"

Còn tỷ như: "Phụ hoàng thể nhưng lại hồ đồ, quốc gia bất hạnh, ai...."

Cùng với N lời bàn tán....

Tóm lại, không có một lời nào là tỏ ý xem trọng Lạc Từ Dạ, đại bộ phận trong lòng đều tỏ ra ghen ghét hoặc không phục, có một phần nhỏ là chờ xem

náo nhiệt, thậm chí còn có mấy người, sau khi biết được chuyện này liền ngay lập tức trở nên tuyệt vọng khi nghĩ đến tiền đồ của thiên diệu. Nhưng trên cơ bản, người của hoàng thất thiên diệu cùng với không ít người trong triều đình đều cảm thấy nếu trong tay Lạc Tử Dạ thật sự nắm được quyền thì nhất định sẽ dẫn dắt thiên diệu bọn họ đi xuống thảm hại.

Cuối cùng, từ một sự kiện chiêu binh dẫn đến tiếng oan thán khắp nơi!

Theo sự tình ngày một nháo lớn hơn, các vị mỹ nam cũng bị chuyện này làm cho kinh hách. Hiên Thương Dật Phong không biết là vừa khéo hay vẫn là không khéo ngồi ở lầu hai từ lâu đối diện bố cáo chiêu binh của phủ thái tử mà uống trà. Hắn cẩn thận quan sát bố cáo kia trong chốc lát, khoé miệng hơi nhếch lên cười nhạt một tiếng. Đoán trước được Lạc Tử Dạ không hề đơn giản nhưng lại không nghĩ đến tốc độ quạt khởi của hắn lại nhanh đến vậy....

Trong đầu đột nhiên hiện lên lời nói lúc rời khỏi Quốc tự, có cơ hội sẽ giúp hắn tìm cái bao tải chụp Minh Dận Thanh mà đánh một trận.

Lại nói đến Minh Dận Thanh và Long Ngao Dịch khi nghe được tin tức này liền nhẩn nại nghe thêm một chút về yêu cầu chiêu binh của Lạc Tử Dạ, khoé miệng của họ không nhin được mà mãnh liệt trừu, không rõ ràng lắm Lạc Tử Dạ rốt cuộc là đang chiêu binh hay là định mở đại hội chọn mỹ nam từ đây nữa? Cùng đồng tâm mà cho rằng, nếu có người thật sự đứng lên hưởng ứng, nhập vào doanh trường của hắn thì đúng là điên cả rồi!

Đến nỗi Võ Hạng Dương đang tức điên lên ở trong dịch quán khi nghe đến tai tin tức này liền cười lạnh. Không cần nghĩ nhiều hắn cũng biết Lạc Tử Dạ còn chưa cầm tốt binh trên tay đã chọn phải một đồng phiến toái khó giải quyết!

Võ Lưu Nguyệt thì tức giận nhủ chặt lông mày, trong lòng thầm mắng hoàng đế Thiên diệu có mắt như mù, trước mắt nếu Lạc Tử Dạ thật sự nắm được thực quyền trong tay thì ả muốn động đến y cũng thập phần khó khăn!

Duy chỉ có Doanh Tần là híp đôi mắt đào hoa, dựa vào nóc nhà cách đó không xa, nghiêm túc mà xem bố cáo đang được dán lên. Bàn tay thon dài chỉnh sửa lại mấy sợi tóc đen rối loạn một chút, tựa như cực kì nghiêm túc mà nghiên cứu bố cáo một hồi, sau đó lại nhướn mày nhìn thoáng qua người đang đứng phía sau, tựa thật tựa giả nói: "Thanh Thành, người nói nếu ta đi lên hưởng ứng lệnh triệu tập thì sẽ thế nào?"

"A?" Thanh Thành bày ra vẻ mặt khiếp sợ, sắc mặt trắng thành một đoàn, tay chỉ vào bố cáo, cả người cũng có chút run rẩy, sốt ruột nói với chủ tử nhà mình: "Công tử, ngài không cần phải nói giỡn, nếu như ngài thật sự đi thì không phải là đang đưa dê vào miệng cọp sao? Trình tiết của ngài e là khó dư!!"

Trên đại lục này, thái tử vốn nổi danh là cầm thú, công tử ngài muốn chơi cũng đừng nên chơi lớn như vậy chứ? Nếu như một ngày đẹp trời nào đó, trong lúc công tử đang say ngủ lỡ thái tử thú tính đại phát động tay động chân với ngài....

Hắn vừa nói xong câu đó thì cũng ý thức được mình cũng hơi kích động thái quá. Đặc biệt là trình tiết cũng không thể dùng để hình dung với đàn ông được nên hắn cũng biết điều mà ngậm miệng lại. Nhưng trên mặt lại viết mấy chữ to: Không ủng hộ! Không duy trì! Tuyệt đối không được!!!

Lời này của hắn vừa ra khiến ý cười trên mặt Doanh Tần càng sâu hơn. Y ngồi bật dậy, vạt áo đỏ tươi theo đó hơi bay nhẹ, mỹ cảnh đêm mức tận cùng, âm thanh tà mị vang lên: "Dù sao thì mấy ngày gần đây cũng không có việc gì thú vị!"

Cho nên hắn quyết định đi hưởng ứng lệnh triệu tập một chút, làm một cái binh lính tựa hồ cũng không phải là không thể được! Đến nỗi Lạc Tử Dạ muốn động tay động chân với hắn thì cũng phải nhìn xem hắn có nguyên ý hay không đã!

Lời này của hắn khiến cho lời nói của Thanh thành nghẹn lại thành một cục trong cổ họng. Hắn cảm giác được trước mắt mình đang là một mảng đen tối, hắn nhìn chủ tử nhà mình một chút rồi mới chân thành nói: "Công tử, liên tính là ngài thật sự đi thì thuộc hạ tin tưởng không đến mấy ngày, ngài nhất định sẽ bị thái tử đuổi đi!"

Lấy bộ dáng này của công tử, chỉ cần đứng một chỗ thì cả trai lẫn gái ai có thể còn có được tâm tư đi luyện binh nữa chứ? Không chừng đã sớm bị dung mạo của công tử mê đến chết mê chết mệt, không phân biệt được ngày đêm đây chứ!

Hắn vừa nói xong lời này thì người kia đã ngồi lại xuống, hai khuỷu tay đặt ở đầu gối, bàn tay thon dài chỉ về phía cằm của Thanh thành, chớp chớp đôi mắt hoa đào, hai đầu lông mày nhuốm đuốm phong tình, tươi cười yêu mị: "Cho nên, càng như vậy thì chơi càng vui không phải sao?"

Thanh Thành: "....." Thôi đi, không lẽ ta lại không rõ ngài là đang quá nhảm chán hay sao?!

Sau khi nói xong những lời này Doanh Tần vẫn tiếp tục cười cười, chỉ là nụ cười này là chứa thêm sát khí lạnh thấu xương nồng đậm, tựa như hoa bỉ ngạn tuyệt đẹp chỉ mọc ở hai bên bờ vong xuyên dưới hoàng tuyền vậy! Hắn chân chậm nói: "Nhiều ngày nay không phải Minh Dận Thanh vẫn luôn tìm cách giết ta hay sao? Chờ ứng phía xong chuyện này ta sẽ dẫn người tới phủ thái tử ăn nhờ ở đậu! Hoặc là trực tiếp chạy đến phủ thái tử, nói không chừng Lạc Tử Dạ còn giúp đỡ chúng ta xử lý tên Minh Dận Thanh phiền tới này! Ân, cũng không biết thức ăn ở phủ thái tử như thế nào?"

Thanh Thành đỡ trán, lập tức hiểu được chủ tử của hắn là đang nói thật, y là đang tính toán đến phủ thái tử nhập ngũ. Cái mà hắn muốn nói chính là, ngài có thể không cần mang theo ta có được không? Hắn cảm thấy chính mình lớn lên khá Tuần tú, tuy rằng sau khi đứng bên cạnh chủ tử thì bị lép vế hoàng toàn nhưng hắn anh tuấn tiêu sái vẫn chính là sự thật a, nếu như không may bị thái tử nhớ thương thì làm sao bây giờ!! Chẳng lẽ mỗi ngày đều phải ngủ trong lo lắng, lo lắng sáng dậy quần có bị tụt hay không...

Thanh Thành buồn bực suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy dù thế nào hắn cũng nhất định phải khuyên chủ tử, bỗng nhiên hắn nghĩ được một chủ ý: "Công tử, người có nghĩ tới nếu như người đầu nhập vào phủ thái tử thì sau này hắn sẽ không đưa đá quý cùng tiền tài cho người nữa hay không?"

Nếu nói đến nhược điểm của công tử thì chắc chắn là kim quang đá quý hoặc là đá quý có màu sắc lộng lẫy.

Quả nhiên, lời này của hắn vừa ra thì Doanh Tần cũng sùng sốt một hồi, môi mòng hơi mở ra, thoát nhìn có phần ngốc manh. Sau đó mảy hơi nhủ lại, cần môi suy tư, lại do dự nói: "Ta lại phải suy nghĩ lại một chút...." Bằng không trước khi đến phủ thái tử hường ứng lệnh triệu tập, hắn có nên đòi trước mấy xe đá quý?

Nhìn thoáng qua chén rượu trong tay, quét mắt nhìn Thanh Thành một cái, ý bảo hắn rót rượu. Sắc mặt của Doanh Tần đột nhiên biến đổi, duỗi tay ôm bụng, mồ hôi lạnh cũng theo đó mà chảy dài trên mặt.

Thanh Thành nhanh chóng tiến lên đỡ hắn, sốt ruột nói: "Công tử, ngài không thể uống thêm rượu nữa! Tì vị ngài đã sớm bị tổn thương, nếu tiếp tục như vậy thì hậu quả thật không dám tưởng tượng..."

Công tử cũng không phải uống rượu mà là say rượu. Nhưng cố tình lại rất khó để say, cứ như vậy một thời gian dài liền dẫn đến bị đau dạ dày theo từng cơn, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, có lần còn thổ huyết.

Doanh Tần cũng không nói chuyện, mắt nhìn vào chén rượu có điểm si, không thể uống thêm? Hắn chẳng qua là muốn say một hồi, chỉ muốn được sống trong giấc mộng, chẳng lẽ trời cao cũng không muốn thành toàn cho hắn sao?

Lạc Tử Dạ thu thật đồ vật kia thật tốt rồi cuộc cũng đã thành hình thành dạng. Nghiêng đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, lười biếng duỗi eo một cái, bỗng nhiên nảy ra một ý xấu, nàng có nên làm thêm mấy cái tặng cho Hiên Thương Dật Phong, Minh Dận Thanh cùng Doanh Tần?

Có thứ tốt là phải cùng nhau chia sẻ? Dù sao lúc ở Nhấp Chính Vương điện hạ mấy soái ca này tựa như cũng có hứng thú với nàng!

Thật ra, chuyện Minh Dận Thanh tính toán muốn động thủ với Doanh Tần nàng đã cân nhắc qua, cảm thấy cho dù nàng không giúp hắn xử lý thì cũng nên nhắc nhở hắn một chút. Với vì nàng cảm thấy tên kia cũng không hề đơn giản, mà tâm địa của hắn cũng không phải là quá xấu, nói không chừng sau khi nàng nhắc nhở hắn thì hai người còn có thể làm bằng hữu, về sau còn có thể nhờ cậy được cái gì.

Lúc này cửa sổ lại truyền đến động tĩnh.

Nàng vừa quay đầu nhìn thì thấy một con chim đang bay tới, chính xác mà nói thì cũng không hẳn là chim. Mà là một con có cánh của sự long, thân mình là của bá vương long, lông mao khắp người không rõ là của sinh vật nào, hơn nữa lớn lên lại phi thường tiêu xảo màu mè. Dích thực đây là con chim có vấn đề về não bộ đang đòi tranh tân sùng vật với nàng- Quả quả...

Lạc Tử Dạ nhướn mày nhìn nó, ngữ khí không chút thân thiện hỏi: "Ngươi tới đây làm gì?"

Quả quả dùng đôi chân chim của mình đứng ở trên cửa sổ phòng nàng, đôi mắt chim màu lam nhìn khắp nơi một lượt, cuối cùng mới the the mở miệng nói: "Tối báo tin Quả gia, chủ nhân nói, muốn ngươi đánh gãy chân hắn, chân..."

Sau khi nói ra câu này, đôi mắt điều kia của nó mị ra ý cười đắc tiện, nói cho Lạc Tử Dạ biết chủ nhân muốn đánh gãy chân của hắn, Lạc Tử Dạ sẽ không dám đến Nhấp Chính Vương điện hạ, tự nhiên liền không còn người tranh sùng cùng quả gia. Nhưng nó đã bỏ qua mất một vấn đề, là nó thường xuyên trình bày không rõ ngữ pháp....

Vì thế, nguyên bản phải là chủ nhân muốn đánh gãy chân của ngươi liền thành muốn ngươi đánh gãy chân hắn.

Khoé miệng Lạc Tử Dạ kéo nhẹ một cái, hồ nghi liếc mắt nhìn quả quả, với ngữ nói: "Gần đây hắn là bị điên? Chân cũng không muốn có? Hắn hy vọng ta đánh gãy chân nào của hắn? Chân trái, chân phải, hay là chân "thứ ba"?"

Chân thứ ba của nam nhân tự nhiên chính là cái thứ kia....

Quả quả nghe xong lời này thì ý cười đắc tiện trên mặt cứng đờ, vờn một cánh chi vào Lạc Tử Dạ mở miệng the the gào to: "Ngươi là đồ con lừa, phản ngươi, nghe phản! Nói quả gia, quả gia nói, ngươi đánh gãy chân hắn, đánh gãy hắn, ngươi..."

Quả quả nói nửa ngày, chính nó cũng cảm thấy sắp hôn mê đến nơi. Nhướn lời này dùng tiếng người thì nên dùng như thế nào? Nói ngươi trước hay là nói hắn trước?

Lạc Tử Dạ nhàm chán nhìn con chim điên đang kích động nửa này bên cửa sổ, vì thế "Phanh!" Một tiếng, đóng lại cửa sổ! Đem quả gia nhốt ở bên ngoài, không quan tâm đến nó. Trong lòng có chút kì quái, Phượng Vô Trù cũng không là là bị điên rồi chứ, cư nhiên lại muốn nàng đánh gãy chân hắn?!

Lạc Tử Dạ chỉ cân nhắc trong chốc lát thì cũng không tiếp tục nghĩ sâu hơn.

Đi thẳng đến án thư, lấy giấy bút ra bắt đầu vẽ. Lực sát thương lớn nhất trong vũ khí tiên tiến tất nhiên phải nói đến đại pháo. Mà nói đến công nghệ chế tạo đại pháo nàng lại là người hiểu rất rõ, mà chuyện nàng am hiểu nhất chính là cái này. Việc này cho dù là Lão đại, yêu nghiệt, dạ mị đều không thể so với nàng được!

Có binh thì phải có vũ khí! Mà binh khí trừ bỏ những cái thô sơ đã có sẵn thì nàng phải cân nhắc đến vương bài của mình.

Một thứ là ở trong thời điểm nào cũng có thể dùng làm vương bài bảo mệnh, một cái mà sau khi xuất hiện có thể sẽ làm cho thiên hạ rung động. Đại pháo tự nhiên sẽ là lựa chọn đầu tiên của nàng! Đến lúc đó nàng lại cùng nhóm người này thảo luận một phen là nàng tới chỉ điểm giang sơn hay vẫn là những

người này tới đem tấm cung của của nàng hết tạc lại phóng hoả!

Thiên ngôn vạn ngữ, bất mãn cũng chỉ có thể thành hai chữ chính là: than bùn!

Chỉ là công nghệ làm đại pháo này ở cổ đại rất khó để làm, còn phải chính tay nàng làm. Lạc Tử Dạ cứ vậy mà đem bản thân nhốt trong phòng cả ngày, chỉnh xong hình dạng đại pháo, vẽ trên một tờ giấy lớn là thủ công cùng kết cấu, cả hai phần đều thập phần tinh xảo, dù chỉ là một phần rất nhỏ thôi cũng được cải tiến.

Loại đồ vật như súng ống đạn dược này nguy hiểm nhất ở chỗ chỉ cần thiết kế sai một chỗ nào thì cũng đều dẫn đến đại sự cho nên nàng phải thiết kế thật cẩn thận.

Mà cũng chỉ lúc thiết kế vật nhie này thì Lạc Tử Dạ mới có tinh thần hăng hái, hạ bút như thần, cả người cũng tản ra hào quang chói mắt, cực kì kiêu ngạo, làm người ta không thể rời mắt được!

Cứ như vậy mà ngồi vẽ đến lúc trời tối. Sau khi đem bản vẽ vừa xong được một nửa gấp thật tốt, nhanh chóng cất vào trong bình hoa. Lại đem đặt ở chỗ cũ, không xê xát một chút nào. Lộ Nhi cùng Đạp Đạp trước mắt không phải là người của nàng, trong phủ thái tử thì đều là người của nàng nhưng dù sao vẫn không thể tin tưởng ai được cả!

Lạc Tử Dạ vừa mới đặt xuống thì liền có người gõ cửa bẩm báo: "Khởi bẩm thái tử, hai hộ vệ bên cạnh Diêm Liệt đại nhân đang chờ ngài ở cửa!"

Lạc Tử Dạ khoé miệng kéo một chút, không chút do dự đi ra ngoài.

Ma Giả thấy nàng dứt khoát liền đi ra, mà vật nàng đang cầm trong tay lại không biết là cái gì nên cũng không mở miệng nói, vẫn luôn mang theo nàng đi về phía Nhiếp Chính Vương phủ.

Lạc Tử Dạ vừa đi vừa suy nghĩ miên man, không biết việc sao tại thời điểm vừa đến cửa nàng lại nhớ đến lời nói của Quả quả lúc nãy.

Phượng Vô Trù muốn nàng đánh gãy chân hắn? Hắn cũng thật là... kỳ quái! Một giây trước khi bước chân của nàng vào đến Nhiếp Chính Vương Phủ thì đột nhiên cảm nhận được một trận gió lạnh, cả người cũng lập tức đánh một cái rùng mình, trong lòng bỗng nhớ đến cái con chim điên quả quả kia giống như thường xuyên nói năng lộn xộn, không phân biệt được chủ ngữ vị ngữ, những lúc kích động thì thường xuyên nói ngược.....

Khoé miệng nàng trừu nhẹ một cái, trong lòng cũng đồng thời lộp bộp, bước chân cứng đờ, không lẽ là Phượng Vô Trù muốn đánh gãy chân nàng??

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Kích động quá độ

Edit: mô mô

Hiện tại nàng quay đầu đi còn kịp không?

Hiển nhiên, đã không kịp! Bởi vì hiện tại nàng đã bước vào Nhiếp Chính Vương Phủ, trừ phi nàng tính toán muốn được trải nghiệm lại cảm giác bị thị vệ Nhiếp Chính Vương Phủ đuổi giết.

Trong lúc Lạc Tử Dạ đang buồn bực thì có hạ nhân bưng một chậu nước lên, ý bảo nàng làm công tác vệ sinh một lần. Không biết có phải Lạc Tử Dạ đã có thói quen bị hành vi sạch sẽ của Phượng Vô Trù ảnh hưởng đến hay không mà không hề nhảy dựng lên tức giận như mọi lần. Nàng nhanh chóng phối hợp rửa sạch sẽ.

Rửa tay xong liền tiếp nhận khăn lau của hạ nhân. Xong xuôi đâu đấy liền cấp theo cái rương chứa "vật báu" đi nhanh vào trong. Vừa mới hắn ướt chân ráo bước vào đại điện đã bị khí tràng bức người của hắn từ trên vương toạ đè xuống, cảm giác như bị biển lớn mạnh mẽ đè ép lên người, hung hăng áp xuống nơi nàng đang đứng, thậm chí ở khắp đại điện cũng chậm rãi lần tràn đến mọi góc ngách, làm cho không khí căng chặt.

Đuôi lông mày của Lạc Tử Dạ hơi nhíu lên, cảm thấy tình huống trước mắt có chút không ổn, mà nhìn khí tràng hiện nay của Phượng Vô Trù thì thấy rằng hắn đang rất không cao hứng, nhưng vấn đề là ai đã chọc tới hắn?

Thấy nàng vừa tiến vào thì Phượng Vô Trù cũng lập tức đứng lên, chậm rãi đi xuống. Áo gấm màu đen phết đất, bá lẫm uy nghi, thanh âm ma sát của vạt áo và dưới đất truyền tới theo từng bước chân của hắn. Lạc Tử Dạ lại nhớ tới lời của quả quả, chuyện hắn muốn đánh gãy chân nàng, lập tức liền cảm thấy đầu gối có chút đau!

Có điểm phòng bị nhìn hắn: "Ngươi muốn làm gì?"

Nàng vừa nói xong lời này thì hắn cũng đã đến gần. Diêm Liệt vì tránh cho mắt bị mù, nhanh chóng cũng tay lên, cảm đầu mang theo mọi người đi ra

ngoài, hơn nữa còn cực kì tâm lý đóng cửa lại, Lạc Tử Dạ thấy vậy thì lập tức bồn chồn, có dự cảm sau khi mọi người đi hết thì nàng nhất định sẽ bị tên trướng thối này đánh gãy chân!

Hắn chậm rãi tới gần hơn nữa, khuôn mặt Tuấn mã cũng hiện lên trong mắt nàng. Thoạt nhìn hắn cùng Lạc Tiểu Thất là hai thái cực hoàn toàn khác nhau, một người thì tản mát ra hào quang của thiên sứ, một người thì堕 vào ma đạo làm quân vương. Ý tưởng này làm Lạc Tử Dạ nhanh chóng lắc đầu, thời điểm nào rồi mà nàng còn tưởng tượng chuyện này.

Nuốt một chút nước miếng, tính toán ném vật trong tay về phía hắn rồi nhanh chân chạy ra ngoài.

Nhưng nàng còn chưa kịp hành động thì hắn cũng đã duỗi tay nắm cái cảm tinh xảo của nàng giờ lên cao, làm nàng nhìn thẳng vào hắn, làm cho ánh mắt hai người đối diện nhau. Bên trong cặp ma đồng xoẹt qua một tia lãnh ý, thanh âm tựa ma chưa khiến lòng người run sợ: "Cô nghe nói, người tính toán chiều một vạn..." trai lơ?

Hai chữ cuối còn chưa kịp nói ra Lạc Tử Dạ đã nhanh chóng ngắt lời hắn, gật đầu nói: "Đúng vậy, đúng vậy!" Chuyện chiều binh này chưa gì hắn đã biết được? Bất quá cũng không có gì phải kì quái cả, cả thiên diệu này chỉ sợ cũng không có chuyện gì mà không lọt đến tai của hắn cả!

Trong khi Lạc Tử Dạ lại không hề hay biết người muốn bầm bả chuyện nàng chiều binh với hắn đã đứng ở ngoài đội cả buổi chiều, y nói có chuyện muốn bầm bả, nhưng Nhiếp Chính Vương điện hạ sau khi nghe được bầm bả của Diêm Liệt lúc chiều thì cảm xúc liền không được tốt, không có tâm trạng nghe ngóng thêm cái gì sẽ cho nên y vẫn tiếp tục chờ bên ngoài! Mà Diêm Liệt- người vừa nghe ngóng sai tin tức đã nhanh chóng đem mọi chuyện bầm bả, vì thế...

Vừa thấy Lạc Tử Dạ nhanh chóng xác nhận, ma đồng của Nhiếp Chính Vương điện hạ hơi híp lại. Ánh mắt lạnh lẽo thêm mấy phần, dùng lòng bàn tay xoa môi nàng khiến Lạc Tử Dạ cảm thấy một trận rùng mình, nhanh chóng gạt tay hắn xuống, cắn răng mồm miệng nói: "Nhiếp Chính Vương điện hạ, ngài có chuyện gì thì nên nói thẳng ra được không? Muốn tức giận hay nghĩ đánh gia cũng đều được, đừng hành động như vậy, nhân tâm gia đang dựng đứng lên hết rồi!"

Nàng không biết tên trướng thối này trước kia học đâu ra cái khí tràng như tu là này, động tí là khiến nàng sồn tóc gáy.

Hành vi gạt tay hắn xuống của Lạc Tử Dạ khiến cho ánh mắt của Nhiếp Chính Vương điện hạ nhuốm thêm mấy phần tức giận, nhưng sau khi nghe được lời này của nàng thì tức giận lại dịu xuống. Hắn rũ ánh mắt xuống, từ trên cao mà nhìn nàng, cũng không hỏi đến chuyện chiều trai lơ, chỉ trầm giọng hỏi: "Nói cho cô biết, hôm nay người đã nói gì với Lạc Túc Phong?"

Lạc Túc Phong? Tên của lão cha nàng đây à?

Sau khi Lạc Tử Dạ nghe được tên của lão cha mình xong liền âm thầm cân nhắc trong lòng, những lời nàng đã nói với lão cha thật sự có thể nói lại cho Phượng Vô Trù biết? Mới vừa tính toán lừa gạt vài câu đã bị ánh mắt lạnh lẽo băng hàn của hắn làm cho chột dạ, hắn biết nàng sẽ nói gì đó với lão cha, có khi còn biết cả nội dung câu chuyện...

Nếu như nàng lừa gạt hắn, hậu quả...

Lạc Tử Dạ cười hắc hắc mấy tiếng, nụ cười thập phần đáng khinh, sau đó giống như là nhặt được cái gì tiện nghi, duỗi tay chụp mấy cái vào bắt vai hắn: "Người nói là chuyện này a, gia đây cũng đang định nói với người, phụ hoàng ta hẳn là rất kiêng kị người, hôm nay ta ở chỗ hắn bịa chuyện một phen, ta phát hiện ra, chỉ cần ta nói muốn quyền lực là để đối phó người thì hắn lập tức đáp ứng ta! Nghiêm khắc mà nói thì ta lại phải cảm tạ người, nếu không nhờ có người thì ta còn phải phấn đấu thật nhiều năm mới có được quyền lực!"

Lời này của nàng là sự thật, nhưng trước mắt cũng là muốn Phượng Vô Trù tin tưởng nàng! Lập trường hiện nay của hai người bọn họ cũng chưa rõ ràng, nếu Phượng Vô Trù không tin nhiệm nàng, đem nàng trở thành đối thủ thì có lẽ nàng còn không kịp làm ra cái động tác gì đã bị hắn một chiêu đè bẹp, vạn kiếp bất phục!

Thời điểm nên đùa với thời điểm nghiêm túc không được phép lẫn lộn.

Nàng lời này vừa ra, Phượng Vô Trù nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng hồi lâu, bỗng nhiên đề thấp thanh âm xuống nói: "Lạc Tử Dạ, cô sẽ không dễ dàng liên tin tưởng người!"

Lạc Tử Dạ hơi sững sốt trước lời nói của hắn. Hắn vẫn không tin nàng? Nhưng mà, trong lúc nàng đang chìm trong lo lắng thì lại nghe được lời nói phía sau của hắn: "Nhưng cô tin tưởng người!"

Ban đầu Lạc Tử Dạ định cười vui một tiếng nói: "Ánh mắt của người rất tốt, vừa liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được ta là người chính trực có thể tin tưởng!" Nhưng là nàng vừa mới ngẩng đầu đã phát hiện ra trong ánh mắt của hắn có sự nghiêm túc, cho thấy một câu vừa rồi của hắn là lời thật lòng.

Ở trong mắt của nàng, bất kì ai thật lòng đều xứng đáng nhận được chân thành của nàng! Lạc Tử Dạ đang định nói chuyện thì Phượng Vô Trù bỗng nhiên tới sát gần nàng, âm thanh trầm thấp vang lên bên tai, theo đó là cảm giác tê dại truyền đến, cũng làm người cảm thấy sồn tóc gáy, giống như là ma quân đang nguyên rủa bên tai nàng: "Cho nên, người tốt nhất đừng làm cho cô thất vọng!"

Nói xong lời này hắn ngưng mắt nhìn vành tai tinh xảo mượt mà của nàng, tâm niệm vừa động, chợt há miệng liền ngậm

Lạc Tử Dạ run lên, cảm giác ướt át từ vành tai truyền đến làm cho nàng cảm thấy cả người mình như có một cỗ khí nóng truyền đến. Vừa tính toán lui về phía sau một bước thì đã bị cánh tay dài chắc chắn của hắn chế trụ eo, cả người rơi vào lồng ngực của hắn, không thể động đậy. Lạc Tử Dạ có điểm

bực bội, tính toán giờ chân lên dẫm chân hấn, cắn răng mở miệng nhắc nhở: " Uy uy uy uy Phụng Vô Trù, hai người chuàng ta đều là hai đại nam nhân! Lão tử là nam nhân! Em gái người!"

Nàng vừa nói hết lời này Phụng Vô Trù đã đưa lưỡi kiếm nhẹ vành tai nàng thêm một cái. Hấn tựa như rất hài lòng khi thấy toàn thân nàng run lên, hơn nữa lại nhận thấy thân mình nàng có chút mềm mại, khó có thể đứng vững, bàn tay trắng mịn kéo lấy vạt áo trước ngực hấn mới có thể đứng vững thân hình, mà nàng nguyên bản muốn dẫm lên chân hấn vì đứng không vững mà không thể vững vàng mà dẫn xuống.

Chợt, thanh âm ma mị của hấn vang lên bên tai nàng, tựa như dụ dỗ nàng trầm luân: " Ân? Lạc Từ Dạ, người động tình!"

Tuy rằng Lạc Từ Dạ bình thường luôn không được đảng hoàng, thích mỹ nam tử đến phát điên, nhưng cũng vẫn chỉ là cô nương gia chưa trải sự đời nên khi vừa nghe thấy lời này của hấn mặt đã lập tức đỏ bừng. Được rồi, nàng cũng là có chút động tình, nhưng chỉ là một chút mà thôi, một chút tự chủ nàng vẫn phải có.

Cho nên chỉ là động tình một chút, cho dù có cảm giác cũng không thể mặt dày mày dạn đi lên lột sạch hấn được!

Lạc Từ Dạ nghiêng đầu nhìn hấn thì thấy trong ánh mắt của hấn mơ hồ có ý cười. Lạc Từ Dạ tức giận, mở miệng nói: " Không có! Gia là người có tự chủ rất mạnh, mới có một chút như vậy sao có thể động tình? Nhiếp Chính Vương điện hạ cũng không cần suy nghĩ quá nhiều!"

" Phải không?" Phụng Vô Trù ra vẻ không tin, giọng nói ma mị nay lại pha thêm chút nghiền ngẫm cùng hoài nghi. Bàn tay to lần xuống, lần thứ hai mở miệng: " Có động tình hay không cô thử là biết ngay!"

Lạc Từ Dạ cúi đầu nhìn xuống!

Ngoạ tào! Lạc Từ Dạ dùng hết sức lực từ thuở khai sinh đẩy móng heo của hấn ra.

Phụng Vô Trù không nghĩ tới Lạc Từ Dạ sẽ ra tay, không phản ứng kịp liền buông lỏng tay khiến cho Lạc Từ Dạ giống như cá Trạch trượt qua người hấn.

Lạc Từ Dạ lập tức thủ thế hai tay, nhảy mấy cái tránh ra xa. May mắn vừa nãy nàng cúi đầu xuống, tên này cư nhiên dám có ý định lột đồ nàng xem nàng có phải động tình hay không! Than bùn, nhờ sờ mó ra nàng không có " chim nhỏ" thì sao?

Dường như Phụng Vô Trù không có ý định bỏ qua của Lạc Từ Dạ mà từng bước ép sát. Khoé môi tà vọng xả ra một nụ cười, lời nói cuồng ngao chậm rãi vang lên: " Nếu không động tình thì cũng thôi. Nhưng cùng là nam nhân với nhau, cô bắt quả chỉ muốn nhìn xem một chút, người sợ cái quái gì?" [mô mô: Are you sure?? d(____)]

Lời nói này của Nhiếp Chính Vương điện hạ phi thường kiên cường. Hành vi vừa rồi xem như chỉ là nhất thời động tình, cũng là đang trả thì việc Lạc Từ Dạ sờ hấn hồi trước.

Nhưng khi hấn tưởng tượng đến cái cảm giác sờ soạng... cái kia... của nam nhân.. thật sự rất cổ quái!

Cho nên lúc này Nhiếp Chính Vương điện hạ cũng chỉ hù dọa Lạc Từ Dạ một chút mà không hề động thêm tay chân. Nhưng Lạc Từ Dạ đã sớm bị hành vi của hấn dọa sợ, nàng biết rõ hấn là một tên biến thái, hoàn toàn không thể đoán được lúc nào hấn phát bệnh có tiến lên sờ một chút kiểm chứng nàng có động tình hay không?

Vì thế, Lạc Từ Dạ cực kì khẩn trương mà dùng hai tay giữ chặt dây lưng, nhét cái rương nhỏ kẹp vào nách nhảy dựng lên, ngâm nước mắt kích động trả lời: " Hào, người không cần lại đây, Ta thừa nhận, ta thừa nhận! Động tình, ta!"

Ngoạ tào!!

Nàng không có " chim nhỏ", không thể không cúi đầu dưới mái hiên! Tên khốn kiếp....

Nghe nàng thừa nhận, lúc này Nhiếp Chính Vương điện hạ xem như mới vừa lòng, nhìn phản ứng của nàng có chút thái quá, không giống như phản ứng bình thường nên có, đúng hơn là quá kích động. Mà nhìn bộ dáng trước mắt của tên tiểu tử này hình như không thể tiếp thì được chuyện thân mật cùng nam nhân, nhưng hấn lại còn muốn chiêu thật nhiều trai lơ, quả thật là khó hiểu. Đúng là kì quái. Đồng thời mắt cũng quét về phía cái rương nhỏ dưới nách Lạc Từ Dạ.

Ngưng mắt hỏi: " Đó là cái gì?"

"A..." thấy hấn rút cuộc cũng rời ánh mắt, Lạc Từ Dạ thập phần cao hứng, mà cao hứng liền giờ đồ đang cầm lên, đưa về phía hấn. Hơn nữa lại còn vì cao hứng quá độ mà nói chuyện không có đầu óc, vì thế liền tự đào hố chôn mình, lời nói không suy nghĩ trực tiếp nói ra bên ngoài: " Người nói cái này a, cái này là người muốn ta đưa tới, có cần ta mặc giúp người không?"

Bạn đang đọc truyện *Báo Cáo Nhiếp Chính Vương: Thái Tử Muốn Nạp Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

